

Chương 1: Tổng Giám Đốc Come Out Rồi

Mùa hè ở thành phố A luôn tới rất sớm!

Trong tiệm KFC, Thủy An Lạc ngồi cạnh cửa sổ căn bít, chống cằm nhìn ra con đường đầy nắng.

"Giá mà không có mùa hè thì tốt biết mấy." Thủy An Lạc ai oán. Đây là nỗi oai oán của cô nàng khi sáng dậy từ năm giờ mà vẫn không tranh được chỗ trong phòng tự học của thư viện.

Thủy An Lạc - sinh viên năm ba khoa Y đại học A. Hay nói cách khác, qua hai tuần nữa là cô sẽ kết thúc cuộc sống sinh viên năm ba của mình, chuẩn bị bước vào thời kỳ đi thực tập của đàn chị năm tư rồi.

Ngồi cạnh cô là Kiều Nhã Nguyễn – trưởng phòng ký túc và cũng là một học bá có tiếng trong trường.

Đồng thời cũng là người bạn thân nhất của cô thời đại học.

"Có thời gian lải nhải còn không bằng cố mà xem nhiều sách hơn đi. Lần này mày mà nợ môn nữa là giáo viên lại mời đi uống trà nữa đấy. Không hiểu sao mày lại thi đỗ đại học nữa?" Kiều Nhã Nguyễn khinh bỉ nói. Lý do cô nói vậy là vì kỳ thi cuối kỳ lần trước Thủy An Lạc thi có năm môn mà vình quanh tạch hẳn bốn môn luôn.

Thủy An Lạc cười cười không nói gì.

"Sáng sớm nay, Tổng giám đốc tập toàn Sở thị Sở Ninh Dực tuyên bố come out*, còn dắt tay cậu chủ tập đoàn An thị - Phong Dương xuất hiện trước mặt mọi người."

*Come out: chỉ những người đồng tính muốn công khai giới tính của mình.

"Phụt!!!" Thủy An Lạc phun ngụm nước uống dở trong miệng ra rồi kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên nhìn màn hình lớn bên ngoài tiệm KFC. Nhưng cái khoảnh khắc cô thấy được hình ảnh người đó, cô cũng có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình luôn.

Sở Ninh Dực come out? Đùa gì thế, kể cả mình có come out thì cũng không đến lượt anh ta đâu.

Cô không thấy rõ chính diện người trên màn hình nhưng chỉ nhìn bóng lưng thôi cô cũng có thể nhận ra, đây chắc chắn là Sở Ninh Dực.

Người đang tay trong tay với anh ta là An Phong Dương. Cũng chỉ có anh ta mới dám mặc bộ vest đỏ choét như vậy ra đường, đã thế còn mặc rất chi là lẳng lơ nữa.

"Thời đại này, zai đẹp đều thích chơi gay hết hay sao ấy." Kiều Nhã Nguyễn thờ dãi nói.

Thủy An Lạc cắn cắn ống hút, Sở Ninh Dực và An Phong Dương, hai người này đứng cạnh nhau... được rồi, có vẻ trông cũng xứng hơn là đứng với mình.

"Nhưng An Phong Dương chẳng phải là đã có vợ chưa cưới rồi sao?" Thủy An Lạc bỗng nói.

"Hả?" Kiều Nhã Nguyễn ngẩng phắt lên nhìn cô.

Thủy An Lạc tỏ ra vô tội: "Hồi trước trên báo đài có đưa tin mà, vợ chưa cưới của anh ta chẳng phải là Đại tiểu thư nhà họ Thủy gì đó à?" Thủy An Lạc nói đến câu này, không nhận được mà ngờ khi có phản hồi nhần mạnh.

"Khụ khụ khụ, đám nhà giàu loạn thật đấy." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi gõ gõ lên bàn: "Mau ôn tập đi, có muốn qua môn không đây."

Thủy An Lạc chống lấy cái cằm đang đỡ ra của mình, nhà giàu ấy à, đúng là loạn thật.

Thủy An Lạc lại nhìn ra cái màn hình bên ngoài cửa sổ, trên đó giờ đã không còn thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa. Một năm xa cách, cô cũng không cố tình né tránh gì nhưng bằng một cách thần kỳ nào đó lại không hề thấy bất cứ tin tức gì về anh ta. Ấy vậy mà, hôm nay lại thấy một tin động trời như vậy, Thủy An Lạc day day mắt phải đang giật điên cuồng của mình, quả nhiên chẳng phải điềm lành gì.

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ không nhận được mà rùng mình một cái, rồi lại vui đầu vào học tiếp.

Nhưng rõ ràng An Phong Dương đã có vợ chưa cưới. Vợ chưa cưới của anh ta chính là cái cô hay già mồm cái lão Thủy An Kiều kia rồi cơ mà? Không ngờ giờ lại tuyên bố come out với Sở Ninh Dực. Vờ kịch hay này cô phải theo dõi mới được.

Hai người thần thơ ở KFC tới tận 9 giờ tối mới chịu thu dọn đồ đi về.

Vừa ra khỏi KFC, luồng khí nóng nực lập tức ập tới.

Bỗng, một chiếc Maybach đen lao tới, chặn đường hai người lại, người trên xe mở cửa bước xuống.

"Thủy tiểu thư, phu nhân nhà chúng tôi có lời mời." Viên tài xế xuống xe, cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thủy An Lạc, Cô Tính Kế Tôi

Phu nhân mà tài xế nói là mẹ của Sở Ninh Dục, người đã từng là... mẹ chồng của cô!

Kiều Nhã Nguyễn nhìn Thủy An Lạc. Thủy An Lạc đem sách đang cầm trong tay đưa cho cô rồi nói: "Được rồi, chị đây phải đi gặp nhà giàu đây."

Lúc Thủy An Lạc nói thì tài xế đã mở cửa xe sau ra, cô khom người ngồi vào để Kiều Nhã Nguyễn đứng đần mặt ở bên đường mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

...

Lại một lần nữa trở lại Sở gia, nơi mà cô đã rời đi cách đây hơn một năm.

Biệt thự của Sở gia nằm ngay giữa thành phố A, là căn biệt thự sang trọng nhất của cả khu. Mặc dù cô đã từng ở qua nhưng lúc này vẫn phải thán phục sự huy hoàng của nó y như trước.

Thủy An Lạc xuống xe. Cô mặc bộ quần áo thể thao đơn giản, mái tóc buộc đuôi ngựa cao cao phía sau đầu thật sự phù hợp với cái tuổi 21 của cô.

"Thủy tiểu thư, thiếu gia đang đợi cô." Người giúp việc lên tiếng, sau đó dẫn Thủy An Lạc đi vào.

Thiếu gia???

Không phải là phu nhân sao???

Thủy An Lạc bước vào một căn phòng khách trống lẽ, chỉ là không khí ở đây nặng nề đến không thở nổi.

Thủy An Lạc nhìn người đàn ông mà mình vừa nghe nói anh mới come out cách đây không lâu đang ngồi trên ghế salon.

"Sở tổng." Thủy An Lạc mỉm cười chào hỏi nhưng khi ánh mắt cô nhìn xuống bàn thì lập tức kinh hoàng mà mở to ra. Cô vội vàng chạy đến cầm tấm hình trên đó lên, trong bức ảnh là một đứa bé đang được mẹ cô bế.

Mà đứa bé kia chính là con trai cô.

"Anh có ý gì?" Thủy An Lạc run rẩy nói.

"Thủy An Lạc." Người đàn ông kia chậm rãi đứng dậy, gương mặt tinh xảo đẹp đến nỗi bất kỳ một từ ngữ nào dùng để miêu tả cũng là một loại khinh nhờn, nhưng âm thanh được bật ra khỏi miệng anh lại lạnh đến buốt xương.

Thủy An Lạc không nhịn được mà bước lùi về sau một bước, đôi môi khẽ mím lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Cô là người đầu tiên dám tính kế tôi." Sở Ninh Dục lạnh lùng nói.

Thủy An Lạc siết chặt hai nắm tay cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại, sau đó nở một nụ cười xinh đẹp nói: "Sở tổng đang nói gì vậy, sao tôi nghe không hiểu?"

"Thủy An Lạc, cô sẽ hiểu nhanh thôi." Sở Ninh Dục vừa nói vừa bắt lấy cổ tay của cô mạnh mẽ kéo cô đi ra ngoài.

"Sở Ninh Dục! Lúc ly hôn chúng ta đã nói rõ ràng rồi! Sau này không được làm phiền lẫn nhau, tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết sạch sẽ rồi! Ai cũng không có quyền lấy đi bất cứ cái gì của đối phương." Thủy An Lạc la lên, muốn nhắc anh nhớ tới nội dung của thỏa thuận ly hôn.

Bước chân của Sở Ninh Dục đột nhiên dừng lại, sau đó bất ngờ xoay người đặt Thủy An Lạc lên cửa xe.

Thủy An Lạc ăn đau đến kêu ra tiếng, đau quá mẹ ơi!

"Thủy An Lạc, cô dám tính kế tôi." Sở Ninh Dục tức giận nói, chẳng trách lúc đầu cô lại đồng ý ly dị dễ dàng như vậy. Mà lúc đó, khi cô nói ra điều khoản này thì quả thật anh đã không cảm thấy nó có vấn đề gì. Nhưng không ngờ... cô gái này còn nhỏ tuổi mà tâm cơ lại sâu như vậy.

Cứ bị nói như người có tâm cơ thâm sâu như vậy, Thủy An Lạc cũng nổi giận, cô đẩy mạnh anh ra rồi ngược cổ lên nói: "Sở tổng, anh ăn nói cho cẩn thận một chút! Tôi tính kế anh cái gì, lừa tiền anh à, hay là lừa người của anh?"

Lúc này Thủy An Lạc giống như một con sư tử con đang xù lông, người trước mặt mà còn ép tới nữa thì sẽ nhào lên cắn chết anh ta.

"Đưa bé..." Phiến môi mỏng của Sở Ninh Dục lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Ha, mắc cười quá đi! Con tôi liên quan gì đến anh. Tôi sinh con với thằng khác không được sao?" Thủy An Lạc bật cười rồi sửa sang lại bộ đồ thể thao của mình. Sau đó cô ngẩng đầu cười híp mắt với khuôn mặt đang tức giận của Sở Ninh Dục: "Sở tổng, vợ trước của anh có chuyện vui cũng chẳng liên quan cái chó gì tới anh cả, đừng có mà nghĩ nhiều! Có chuyện vui cũng không phải do anh, có sinh con cũng không phải do anh đóng góp! Sở tổng, hay là anh đi tắm cái rồi đi ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đó Là Con Của Tôi

Thủy An Lạc dừng dừng nói rồi bước qua Sở Ninh Dục để rời khỏi đây. Trời mới biết bây giờ cô đang sợ hãi cỡ nào, phải nhanh nhanh rời khỏi tên ác ma này mới là lựa chọn chính xác nhất.

"Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục gài lên xoay người túm lấy cổ tay cô rồi mở cửa ném thẳng cả người cô vào xe.

"Này..." Thủy An Lạc kêu lên, tên này muốn làm gãy luôn cả cái eo già nua này của cô hay sao?

Nhưng mà, Thủy An Lạc còn chưa ngồi dậy được thì Sở Ninh Dục đã xông tới, một tay anh khóa hai tay cô lại, một chân đè lên hai cái chân đang định gãy giữa kia.

Thời tiết rất nóng, Thủy An Lạc giãy giụa một hồi liền toát hết cả mồ hôi. Cảm giác nhóp nhép dính dính trên người cực kỳ khó chịu.

Có điều, thứ khiến cô khó chịu nhất chính là tên đàn ông đang đè trên người cô. Chiếc xe này cũng chẳng rộng rãi gì cho cam, Sở Ninh Dục đè xuống cũng coi như là đem hết sức nặng đặt lên người cô. Thủy An Lạc muốn ngồi dậy nhưng người đàn ông này lại nặng tựa ngàn cân.

"Thằng khác." Sở Ninh Dục nghiêng răng nghiêng lợi nói, một tay anh đè xuống bả vai cô để ngăn không cho cô đứng dậy: "Đứa bé kia được sáu tháng tuổi mà chúng ta đã ly hôn suốt một năm! Chẳng lẽ cô mang thai có sáu tháng sao?"

Ánh mắt Thủy An Lạc hơi lóe lên, dấu đi sự sắc bén nơi đáy mắt.

"Lúc ly hôn cô đã mang thai." Sở Ninh Dục lại một lần nữa kiên định nói.

Thủy An Lạc không giãy giụa nữa, bởi vì nghe thấy cái giọng điệu chắc chắn này của anh, cô biết mình chạy không nổi nữa rồi. Cho nên cô chỉ có thể trợn mắt nhìn lại anh, cảm giác tội thân một năm trước lại dâng lên khiến cô không kìm nổi tâm tình của mình.

"Có một thứ gọi là ngoại tình, anh không biết sao? Giống như mẹ tôi ấy, cùng người đàn ông khác sinh ra tôi cho nên tôi nhất định sẽ bị đuổi khỏi Thủy gia, nhất định anh sẽ dùng cái lý do đó để ly dị."

Thủy An Lạc gài lên xong thì cả xe im ắng lại, bầu không khí nồng nặc mùi giễu cợt. Sở Ninh Dục âm trầm nhìn cô.

Hôn nhân của bọn họ là thỏa thuận giữa Sở gia và Thủy gia. Nhưng cuộc hôn nhân đó mới chỉ kéo dài được một năm thì mẹ của Thủy An Lạc bị người ta phanh phui ra là ngoại tình. Cô cũng không phải con gái của Thủy gia cho nên thỏa thuận giữa hai nhà bị phá vỡ.

Anh không để ý tới cuộc hôn nhân này, cho nên chuyện ly dị với anh mà nói cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

"Có phải con của tôi hay không tôi sẽ tự mình đi tra." Sở Ninh Dục lạnh giọng nói.

"DNA sao? Tôi khuyên anh đừng nên tin cái đó." Thủy An Lạc cười híp mắt nói, trong giọng nói chứa đầy mùi giễu cợt giống như đang nói chuyện cô và cha cô vậy.

Cho dù ông ta sáng suốt như vậy, thế mà ông ta cũng thờ tin cái báo cáo bị đụng tay đụng chân kia chứ có thêm tin mẹ cô đâu.

Sở Ninh Dực có thể không nghe ra sự giễu cợt cùng lạnh lùng trong câu nói của Thủy An Lạc được. Anh từ từ buông cô ra: "Tôi tự có cách của mình."

"Tra ra rồi thì thế nào? Thỏa thuận ly hôn đã viết rất rõ ràng, chúng ta đã kết thúc rồi!" Thủy An Lạc ngồi dậy lại nhắc anh một lần nữa. Thỏa thuận ly hôn của bọn họ chính là tiền đặt cược lớn nhất của cô.

Lúc Thủy An Lạc bước khỏi xe, ánh mắt cô nhìn Sở Ninh Dực càng thêm đặc ý.

Sở Ninh Dực nhũu chặt chân mày, một lần nữa anh có thể khẳng định đứa bé kia chính là con của mình, nếu không lúc ly hôn sao Thủy An Lạc lại phải thêm cái điều khoản kia bằng được.

"Sở Tổng không có chuyện gì thì tôi đi trước."

"Chát!!!"

Thủy An Lạc vừa mới xoay người thì trên má liền bông rất, bên tai vang lên tiếng da thịt bị đánh cực kỳ chói tai.

"Con khốn, mày lại dám tới la liếm anh Ninh Dực, đúng là không có liêm sỉ gì y như con mẹ mày." Thủy An Kiều rít lên chói tai.

Chân mày Sở Ninh Dực càng nhũu chặt hơn, ánh mắt nhìn Thủy An Kiều đã lạnh hơn mấy phần.

Thủy An Lạc dùng đầu lưỡi liếm liếm trong khoang miệng, muốn làm dịu đi cảm giác bông rất này.

Sau đó, cô vuron hai tay ra nắm lấy người trước mặt, từng tiếng "chát chát chát" vang lên liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Người Ta Vẫn Còn Là Trẻ Con Mà

"Thủy An Kiều, mày nói ai?"

"Nói..."

"Bóp...bóp..."

Thủy An Lạc lại giờ tay giáng cho cô ta mấy cái tát giòn tan, đã thế còn là liên tiếp.

"Ai là con khốn mày rõ hơn tao nhiều đấy, Thủy An Kiều. Ngoan ngoãn làm tốt cái cương vị Đại tiểu thư nhà họ Thủy của mày đi, nếu chọc tao điên lên thì đừng trách mất cả chì lẫn chài." Thủy An Lạc nói xong cũng chẳng thèm để ý Thủy An Kiều lúc này có tỉnh táo nghe hay không mà quay người đi thẳng.

Thủy An Lạc cô giờ đã không còn là một Thủy An Lạc chịu cúi đầu để người ta ức hiếp như ngày xưa nữa rồi. Cô phải bảo vệ mẹ, phải bảo vệ con trai của mình. Ai dám bắt nạt họ một thì cô sẽ học cách đáp trả lại gấp bội.

Sở Ninh Dực quay đầu nhìn theo bóng dáng Thủy An Lạc rồi đi. Trong trí nhớ của anh, Thủy An Lạc luôn là một cô bé ngoan ngoãn chạy theo sau anh gọi "anh Ninh Dực". Anh chưa từng nghĩ đến cô lại có một mặt mạnh mẽ như thế này.

"Anh Ninh Dực, anh nhìn nó đi..." Mãi cho đến khi Thủy An Lạc đi rồi Thủy An Kiều mới sực tỉnh, cô ta quay sang ầm ức nói với Sở Ninh Dực.

Ánh mắt lạnh băng của Sở Ninh Dực lướt tới khiến Thủy An Kiều lập tức im bật.

Sở Ninh Dực cúi đầu xem thời gian, không thèm để ý đến Thủy An Kiều mà quay người rời khỏi đó.

“Anh Ninh Dục, sao anh lại tung ra cái tin kiểu đó ra?” Thủy An Kiều thấy Sở Ninh Dục định đi vội lao đến giữ chặt tay áo anh lại, sau đó tỏ vẻ uất ức hỏi anh là có vì sao.

“Tôi làm gì có cần đến sự đồng ý của cô không? Còn về tại sao chẳng lẽ chính cô lại không biết?” Sở Ninh Dục nói với giọng lạnh băng, rồi bước lên xe phóng đi thẳng.

Thủy An Kiều cắn môi nhìn theo bóng dáng của Sở Ninh Dục. Giờ đây cô ta không biết nên tóm chặt lấy ai nữa. An Phong Dương và Sở Ninh Dục đều xuất sắc như nhau. Nhưng vì An Phong Dương lại có một con phụ nữ đề tiện ở bên ngoài, cho nên cô ta mới chuyển mục tiêu sang Sở Ninh Dục để có được phần thắng nhiều hơn.

Thủy An Lạc vuốt vuốt mặt, đúng là ra đường gặp chó cắn mà, đã thế còn đụng phải con điên Thủy An Kiều kia nữa chứ.

Lúc Thủy An Lạc đang định quay về thì xe của Sở Ninh Dục đã đỗ ngay bên cạnh cô. Anh trầm giọng nói: “Lên xe.”

“Ha, hai chân tuy quý thật nhưng giá của cái mạng còn cao hơn nhiều, ở cùng với Sở tổng nguy hiểm lắm.” Thủy An Lạc lạnh giọng nói và tiếp tục đi, cô thà đi bộ đến gãy chân còn hơn là nhờ vả anh ta.

Thủy An Lạc vừa mới dứt lời, xe của Sở Ninh Dục đã lập tức phóng mất dạng, chẳng có chút gì gọi là luyến tiếc cả.

Khóe môi Thủy An Lạc giật giật... Sở tổng, anh ăn no rửng mỡ chạy đến chơi tôi đây phỏng?

Thủy An Lạc tiếp tục đi về phía trước, khu biệt thự này rất lớn, cô đi từ bên trong ra đến cửa lớn của khu cũng mất gần tiếng đồng hồ. Thủy An Lạc lại tự an ủi bản thân một lần nữa, thôi coi như là giảm béo.

Khó khăn lắm mới ra khỏi khu biệt thự, Thủy An Lạc đứng bên vệ đường cúi người đấm đấm hai cái chân mỏi nhừ của mình. Bây giờ đã gần mười một giờ đêm rồi nên người đi lại trên đường không nhiều.

Thủy An Lạc giờ tay ra vẫy xe, nhưng mà khi xe dừng lại trước mặt mới đột nhiên nhớ ra là ví và điện thoại của mình vẫn còn đang ở chỗ của bạn cùng phòng. Cô ngại ngần cười một tiếng rồi đóng cửa xe lại trong tiếng chửi rủa của tài xế.

“Trời ơi.” Thủy An Lạc hét to một tiếng, quả nhiên ông trời không muốn cô sống nữa mà.

“Lên xe.” Giọng nói của Sở Ninh Dục lại một lần nữa vang lên, dù trong cái thời tiết mùa hè nóng nực thế này vẫn có một cảm giác vô cùng mát lạnh.

Thủy An Lạc tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn ông trời, một lúc sau mới cúi đầu xuống nhìn Sở Ninh Dục ngồi trong xe: “Sở tổng, thật ngại quá, mẹ tôi bảo không được nói chuyện với người lạ. Người ta vẫn còn là trẻ con, phải nghe lời mẹ.”

Thủy An Lạc kiêu ngạo rất khí phách cự tuyệt sự trợ giúp của Sở Ninh Dục, sau đó sải bước vượt lên trước xe.

Sở Ninh Dục càng thấy bức bối, cô gái này lại kiêu khích sự nhẫn nại của anh nữa rồi. Thế là, anh ta liền nhanh chóng xuống xe, trực tiếp đem người nhét thẳng vào trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hai Lựa Chọn

“Á!!! Bất cóc bỏ làng nước ơi...” Thủy An Lạc hét to.

“Câm miệng” Sở Ninh Dục đen mặt quát một câu, sau đó vòng qua xe ngồi trở lại ghế lái.

Thủy An Lạc bị quát thì bĩu môi một cái rồi quả quyết im miệng luôn. Cô ngồi dựa người vào cửa xe, nhắm mắt lại định bụng đánh một giấc.

“Đưa bé là của tôi, tôi sẽ mang nó về.” Sở Ninh Dục đột nhiên lên tiếng.

“Ha, anh nghĩ nhiều rồi, thằng bé chẳng có liên quan gì đến anh hết.”

“Thủy An Lạc, tôi không phải đang hỏi ý kiến cô.”

“Vừa hay, tôi cũng chẳng muốn bàn bạc với anh.”

“Thủy An Lạc, đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của tôi.”

“Đứa bé đúng là do tôi ngoại tình sinh ra thật, anh thừa biết tôi có cái ghen này mà.” Thủy An Lạc cười ha hả.

“Tôi sẽ giúp cô lấy lại nhà họ Thủy.”

Cả người Thủy An Lạc thoáng sững lại nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường. Cô nghiêng người liếc Sở Ninh Dục: “Nhà họ Thủy chẳng có liên quan gì đến tôi hết.”

Từ khi cô rời khỏi nhà họ Thủy, mọi thứ thuộc về nơi đó chẳng còn liên quan gì tới cô nữa. Người duy nhất có liên quan đến cô cũng đã đăng báo tuyên bố công khai là sẽ không nuôi con hoang của thằng khác.

Mà cô, chính là cái đứa con hoang đó.

“Nhưng mà, việc gì anh phải quan tâm đến thằng bé như thế. Dù cho anh có come out thì cũng đâu phải không thể không này nọ được với phụ nữ đâu. Phụ nữ muốn sinh con cho anh xếp hàng dài tới tận Mỹ luôn kia kìa.”

“Đó là con của tôi.” Sở Ninh Dục nói thẳng.

“Thằng bé chẳng có liên quan gì đến anh hết, anh có hiểu tiếng người không đấy?” Lần này thì Thủy An Lạc đã hoàn toàn tức điên lên rồi.

“Thủy An Lạc tôi cho cô hai lựa chọn, một là mang đứa bé về, hai là về cùng đứa bé.”

“Phụt...” Thủy An Lạc kinh ngạc đến ngất cả ra, cô thật muốn hỏi, Sở tổng, giáo viên dạy Ngữ văn cho anh có phải là giáo viên dạy Anh văn bản xứ không vậy? Hai vấn đề này thì khác quái gì nhau?

Không phải! Cái này không phải là trọng điểm, mà quan trọng là tại sao cô phải quay về chứ?

“Lẽ nào là... Sở tổng đột nhiên phát hiện ra bản thân yêu tôi mất rồi cho nên mới lấy lý do này để tôi quay về?” Thủy An Lạc cười ha hả nhưng trong tiếng cười này lại chẳng có tí vui vẻ nào.

Sở Ninh Dục nghiêng đầu, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hôn Nhân Có Bẫy

Đúng lúc Thủy An Lạc định đi qua thì Sở Ninh Dục đột nhiên lên tiếng gọi giật cô lại.

Thủy An Lạc cảm thấy bản thân như vừa nghe thấy tiếng gọi của địa ngục. Bước chân cô thoáng khựng lại rồi sau đó vội vàng tăng nhanh hơn.

“Đi mau, đi mau.” Thủy An Lạc trong bụng âm thầm rên rỉ, không ngờ cha nội này lại đến tìm nữa.

“Hình như đang gọi mày đấy? Ồ, đó chẳng phải là tổng giám đốc của Sở thị à?” Kiều Nhã Nguyễn quay đầu lại nhìn. Đối với những anh chàng trai đẹp, cô nàng luôn nhớ rất rành rọt.

“Thủy An Lạc.”

Giọng nói vẫn điềm tĩnh như cũ nhưng những người quen thuộc anh ta thì lại biết, đây là giọng điệu trước khi vị Sở tổng này phát điên. Anh ta đã châm chước cho Thủy An Lạc quá nhiều, giả dụ như để cô thư thả mấy ngày để chuẩn bị thi cử.

Bước chân của Thủy An Lạc đứng khựng lại. Cô biết nếu mình mà bước thêm một bước nữa chắc chắn Sở Ninh Dục sẽ “xử lý” cô.

Thủy An Lạc quay lại, cười hi hi nhìn Sở Ninh Dục vẫn đang đứng dựa vào xe: “Ái chà, đây chẳng phải là Sở tổng sao? Khéo quá nhỉ.”

Thủy An Lạc cười xong, người xung quanh đều quay sang nhìn cô, trong mắt ai nấy đều đồng loạt hiện lên câu: giả vờ đi, cô cứ tiếp tục giả vờ nữa đi, cho cô cái bao tải trùn lên mà vờ vịt tiếp này.

Sở Ninh Dực đứng thẳng người dậy, bước từng tiến về phía Thủy An Lạc.

Tim Thủy An Lạc đập như trống dồn, mắt thấy anh ta càng lúc càng tiến gần lại phía mình, động tác muốn bỏ chạy của cô lại càng trở nên rõ ràng.

Cho dù có cách xa bao nhiêu nhưng chỉ một lát sau, Sở Ninh Dực đã đứng ngay cạnh Thủy An Lạc.

“Suy nghĩ thế nào rồi?” Sở Ninh Dực không muốn phí lời mà hỏi thẳng luôn, anh ta chỉ cần một đáp án.

“Hả?” Cô có đồng ý suy nghĩ cái gì đâu nhỉ?

“Xem ra, tôi vẫn phải tự mình quyết định rồi.” Sở Ninh Dực lạnh lùng nói. Anh ta cúi xuống nhìn Thủy An Lạc sau đó đưa tay ra túm chặt lấy cổ tay cô: “Thủy An Lạc, cô thích ngoại tình, vậy thì cũng phải kết hôn trước đã.”

Câu nói này chứa đầy sự trào phúng.

Thủy An Lạc cắn môi, quật cường nhìn thẳng vào mắt Sở Ninh Dực: “Sở tổng, hôn nhân có bấy đấy, anh chẳng đã bị bấy một lần rồi còn gì? Thế nào? Giờ lại muốn nhảy vào cái bấy đấy lần nữa à?”

“Nếu đã nhảy vào một lần rồi, nhảy vào lần nữa thì cũng có sao?” Giọng nói của Sở Ninh Dực càng lúc càng lạnh, bàn tay nắm cổ tay cô cũng càng siết chặt lại: “Cô đã nghĩ gì khi quyết định sinh đứa bé ra?”

Thủy An Lạc nghe giọng điệu bình tĩnh của Sở Ninh Dực, không đoán nổi anh ta đang nghĩ cái gì. Anh ta đang nghĩ cô muốn dựa vào đứa bé để tóm lấy anh ta lần nữa, hay là chỉ đơn giản là hỏi một câu không có bất cứ ẩn ý gì.

“Nghĩ gì à? Nghĩ để lại một chứng cứ của việc ngoại tình trong hôn nhân chứ sao.” Thủy An Lạc cười hi hi đáp trả.

“Cô cứ thử để tôi nghe thấy mấy cái chữ đó một lần nữa xem” Không biết tại làm sao mà mỗi lần nghe thấy cái từ “ngoại tình”, Sở Ninh Dực đều cảm thấy rất bức bối, bởi vì trong đó chứa cả sự châm chọc của cô đối với anh.

Cả người Thủy An Lạc thoáng cứng đờ lại, cổ tay bị siết chặt đến phát đau, mà những người xung quanh lại càng lúc càng nhiều. Cô không hề muốn mình thành nhân vật nổi tiếng trên mạng một chút nào, cho nên cô liền hạ giọng nói: “Sở tổng, anh buông tôi ra.”

“Thủy An Lạc, có những thứ tôi không muốn phải nói lại lần thứ hai. Cho nên, sáng ngày mai tôi ở chung cư đợi. Nếu không thấy cô và đứa bé đâu thì cô tự biết hậu quả đấy.” Sở Ninh Dực nói xong liền thả tay Thủy An Lạc ra rồi thản nhiên chỉnh lại tay áo của mình. Thấy được vẻ bức bối trên gương mặt của ai đó, tâm trạng của anh đột nhiên trở nên tốt hơn nhiều.

Sau khi Sở Ninh Dực đi rồi, đám người xung quanh mới vực tỉnh.

“Oh my god, đó là Sở Ninh Dực đúng không, đúng chứ?”

“Không phải, không phải. Bọn họ vừa nói gì vậy?”

Đám nữ sinh xung quanh kích động túm tụm lại bàn tán.

Trong khi đó, Kiều Nhã Nguyễn – người vẫn luôn luôn lý trí lại có chút đại ra: “Hóa ra, cha của Tiểu Bảo Bối là anh ta.” Thảo nào Tiểu Bảo Bối lại thông minh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Long Man Ngân

“Không phải, không phải.” Thủy An Lạc gào lên phản bác rồi nhanh chóng quay người đi ra khỏi cổng trường.

Con của cô còn lâu mới là của Sở Ninh Dực. Thủy An Lạc sải bước đi thật nhanh, không hề để ý đến người đang gọi cô phía sau.

Dựa vào cái gì, rõ ràng là con của cô mà hắn ta lại đến đòi chia một phần là sao, hắn ta tưởng bé con của cô là cái bánh dày à!

Thủy An Lạc phấn nộ đi về nhà, Kiều Nhã Nguyễn cũng không nói gì mà lặng lẽ đi theo.

Sở Ninh Dực ngồi trong xe nhìn theo cái bóng đang tức đùng đùng rồi đi, khóe miệng anh khẽ nhếch lên sau đó lại nhìn về phía bức ảnh để ở trên xe từ mấy ngày trước. Đứa bé này trông thật buồn, cứ như bản sao của anh vậy.

Điện thoại bỗng vang lên, Sở Ninh Dực ấn nhận cuộc gọi. Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà anh ta khẽ gật đầu: “Biết rồi, tôi đến đó bây giờ đây, các anh cứ đi trước đi.”

Sau khi Sở Ninh Dực gác máy, anh lại nhìn tấm ảnh kia thêm lần nữa. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm cha nhưng đối diện với sự xuất hiện đột ngột của đứa bé ngày, ngoài tức giận ra anh còn cảm thấy vui mừng nhiều hơn.

Con anh, một đứa con thuộc về anh.

Đó là một thứ cảm giác không thể diễn tả bằng lời, nó rất ngọt ngào, rất chua xót, và rất... đau nữa!

Sau khi Thủy An Lạc về đến nhà, Long Man Ngân - mẹ của Thủy An Lạc đã nấu xong cơm trưa. Long Man Ngân là người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi nhưng lại không nhìn ra dấu vết của tuổi tác ở trên người bà, dáng người cao gầy, cử chỉ tinh tế, gương mặt xinh đẹp không hề có dấu vết của năm tháng. Cứ như thể tất cả những chuyện xảy ra một năm trước chẳng hề ảnh hưởng gì đến bà vậy.

“Về rồi đấy à, vừa hay cơm cũng nấu xong rồi.” Long Man Ngân mỉm cười, đón hai người vào nhà.

“Con chào đi.” Kiều Nhã Nguyễn lễ phép chào hỏi, ánh mắt đảo quanh ngắm nghía căn nhà một lượt.

Vì bị đuổi khỏi nhà họ Thủy cho nên nơi họ ở bây giờ là một căn hộ chung cư chưa tới 50 m2.

“Tiểu Bảo Bối ngủ rồi, chắc chưa tỉnh lại ngay đâu, hai đứa đi rửa tay rồi ra ăn cơm, lát nữa thằng bé mới dậy.” Long Man Ngân biết Kiều Nhã Nguyễn đang tìm gì, nói rồi bà quay vào bếp dọn cơm lên.

Thủy An Lạc Quảng sự ức chế do Sở Ninh Dực mang đến ra khỏi đầu. Cô đi đến bên cạnh cái nôi nhỏ bé Tiểu Bảo Bối vẫn đang ngủ ra, thom lên gương mặt đang ngủ say của bé con, quả nhiên chỉ cần thấy bảo bối của mình thôi là chẳng còn phiền muộn gì nữa hết.

Kiều Nhã Nguyễn dù biết Tiểu Bảo Bối đang ngủ nhưng vẫn không nhịn được mà chạy vào, thấy đáng ngủ đáng yêu của bé con liền than thở: “Sao lại có thể đáng yêu đến thế cơ chứ.” Đáng yêu đến mức muốn cắn cho một phát.

“Đương nhiên, cũng không nhìn xem là ai sinh ra nó chứ.” Thủy An Lạc đắc ý lên tiếng, ôm con trai ra bàn ăn ngồi.

Long Man Ngân khẽ cười nhìn họ rồi gọi cả hai ra ăn cơm.

“Lúc Lạc Lạc mang thai đều là nhờ con chăm sóc nó, đến nhà rồi đừng ngại nhé, con cứ coi đây là nhà của mình là được.”

“Đương nhiên là con không khách khí rồi ạ, đồ ăn thì nấu ngon như vậy, khách khí thì chính là phạm tội rồi.” Kiều Nhã Nguyễn cười hì hì nói rồi cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

“Mẹ, nó là con sâu gạo đấy, mẹ nói vậy với nó làm gì cho tốn công?” Thủy An Lạc không khách khí nói, sau đó một tay ôm bé con một tay cầm đũa lên ăn cơm.

Vì bữa cơm hôm nay có cả Kiều Nhã Nguyễn nên mọi người ăn uống rất vui vẻ và tràn ngập tiếng cười đùa.

Nhưng bởi vì, Kiều Nhã Nguyễn vội bắt tàu hỏa về nhà cho nên chờ bé con tỉnh dậy chưa được bao lâu cô đã phải về luôn rồi.

Sau khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại cũng không khóc lóc gì cả, đôi mắt to tròn trong suốt chuyển động liên tục, cái môi bé xíu xinh xinh ê a nói gì đó, bàn tay nhỏ nhắn thì khua khoắng lung tung, cứ như đang vẫy tay chào tạm biệt với mẹ nuôi của mình.

Tiền bạn mình đi rồi, Thủy An Lạc bế con trai quay về, cô cầm bàn tay nhỏ của con nói: “Gọi mẹ đi, gọi mẹ đi nào.”

“Ya ya...” Đôi môi bé xíu của bé con hé ra... nước dãi chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bị Mẹ Ruột Bán

"Mẹ, mẹ, mẹ mau lấy máy ảnh chụp lại cảnh này đi." Thủy An Lạc hưng phấn nói, nhờ đâu con trai mình sau này lớn lên lại lạnh lùng cao ngạo như ai đó, cô cũng có thể lấy cái này ra để nhớ lại nó cũng đã từng có lúc đáng yêu thế này.

Long Man Ngân bắt đầu nhìn con gái mình một cái rồi lại tiếp tục thu dọn bàn ăn.

Thủy An Lạc đặt con trai xuống sofa, cầm máy ảnh lên chụp cho cậu nhóc vài kiểu, lưu lại dáng vẻ ngây ngô đáng yêu của bé con nhà mình.

"Mẹ, con gặp Sở Ninh Dục rồi." Thủy An Lạc vừa chụp ảnh cho con trai, vừa buồn bực lên tiếng.

Động tác của Long Man Ngân thoáng khựng lại nhưng trên khóe miệng vẫn mang theo nét cười ôn hòa.

"Sao lại gặp cậu ta?"

"Anh ta biết chuyện của Tiểu Bảo Bối rồi, thế nên..." Thủy An Lạc nhỏ giọng nói, cô có chút bất an trong lòng.

"Chuyện mang thai lớn như vậy, ngay từ đầu mẹ đã không tán thành việc con giấu nó rồi, bây giờ nó biết cũng tốt." Long Man Ngân nói rồi đặt miếng mứt rửa bát trong tay xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thủy An Lạc: "Thế cậu ta nói gì?"

"Anh ta muốn con đưa Tiểu Bảo Bối cho anh ta... nhưng con không muốn. Thằng bé là con do con sinh ra cơ mà." Thủy An Lạc ảo não nói, cô vẫn luôn cảm thấy con mình là của một mình mình, nếu không thì lúc đầu khi biết mình mang thai cô đã chẳng giấu rồi. Người sắp thành vợ cũ, có tin vui thì cũng đâu cần thiết phải báo đúng không?

Long Man Ngân biết con gái vẫn để tâm chuyện của một năm trước, bà đưa tay xoa xoa đầu cô: "Nhưng nó là ba của thằng bé mà, đúng không?"

"Con không muốn đưa thằng bé cho anh ta. Thằng bé do con sinh ra, con nuôi lớn, tại sao con phải đưa cho anh ta chứ." Thủy An Lạc ôm chặt con trai mình vào lòng giận dỗi một cách đầy trẻ con.

Tiểu Bảo Bối chớp chớp đôi mắt to tròn, bàn tay nhỏ bé vẫn muốn bắt lấy gương mặt của mẹ, nhưng mà vì tay ngắn nên bé con với không tới, chỉ đành ê a gọi.

Long Man Ngân bắt đầu nhìn con gái: "Thế con định làm thế nào đây? Con người của Sở Ninh Dục thế nào con còn không biết sao. Nó đã muốn làm việc gì thì không bao giờ có chuyện không làm được cả."

Tất nhiên là Thủy An Lạc biết chuyện này, vậy nên cô mới thấy phiền lòng đây.

"Hay là con đưa thằng bé đi trốn nhé?" Thủy An Lạc chớp chớp mắt nhìn mẹ mình, cảm thấy cái ý tưởng này cũng không phải là không thể.

Long Man Ngân liền đứng dậy, còn chẳng thèm nhìn con gái lấy một cái: "Con cứ nghĩ kỹ đi, Sở Ninh Dục muốn con làm gì, tốt nhất con cứ làm theo cậu ta, chứ đừng để cuối cùng lại liên lụy đến cả mẹ."

Thủy An Lạc méo xệch miệng nhìn mẹ mình đi về phòng ngủ, không nhịn được chớp chớp mắt: "Mẹ, con là con gái ruột của mẹ đấy!!!"

Thủy An Lạc thật muốn khóc, sao cô lại có người mẹ thế này chứ, cô khóc luôn thật rồi đây này.

"Nói thừa, nếu không phải là con ruột thì làm sao mẹ phải sợ liên lụy đến mẹ hả?" Long Man Ngân nói rồi liền đóng luôn cửa phòng ngủ lại.

Thủy An Lạc bĩu bĩu môi cúi đầu nhìn con trai đang ê a nói chuyện trong lòng. Cô thật sự rất tò mò không biết tại sao Sở Ninh Dục lại đột nhiên biết đến chuyện này, rõ ràng trước giờ anh ta vẫn không hề hay biết gì cơ mà.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thủy An Lạc vẫn còn đang ngủ mê man đã bị Long Man Ngân dựng dậy, lôi ra khỏi giường.

"Sở Ninh Dục gọi điện đến bảo con mau qua bên đó kìa, mau dậy đi." Long Man Ngân nói rồi phát một cái vào mông Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc "ạm ừ" một tiếng rồi ngồi dậy oán giận nhìn mẹ mình, có ai lại vội vàng bán con gái mình đi như mẹ cô không?

"Con không đi, con muốn ngủ." Thủy An Lạc nói xong liền ngã xuống giường, rõ ràng là không muốn động dậy nữa.

Long Man Ngân đã thu dọn hành lý của cô xong xuôi, còn cả đồ của Tiểu Bảo Bối nữa.

"Mau dậy đi, ở đây chỉ có một phòng ngủ, đừng có suốt ngày ngủ với mẹ như thế." Long Man Ngân nói rồi liền kéo cô dậy lần nữa.

Thủy An Lạc gào lên một tiếng, gỡ đầu gỡ tóc nhìn Long Man Ngân: "Mẹ!!! Sao con cứ cảm thấy vì mẹ ghét con nên mới bán con đi thế nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thủy An Lạc, Cô Đang Làm Gì Thế?

"Nói vớ vẩn gì thế, mau dậy đi." Long Man Ngân vừa nói vừa đứng dậy bế Tiểu Bảo Bối từ trong xe đẩy ra.

Thủy An Lạc gãi đầu đứng dậy nhìn mẹ mình đang dỗ con trai, lại cảm thấy không thể có chuyện mẹ cô lại đi bán cô thế được?

Người của Sở Ninh Dục cũng đã chờ sẵn ở dưới, Thủy An Lạc tuy chẳng vui về gì nhưng... không đi không được.

Một là, bởi vì cô không thể khiêu chiến với Sở Ninh Dục; Hai là, vì cô bị chính mẹ ruột của mình bán mất rồi...

Mẹ ruột đó, là mẹ ruột của cô đó.

Long Man Ngân trông theo bóng dáng Thủy An Lạc dần biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên mặt dần dần khép lại để lộ ra vẻ mặt lo lắng.

"Tổng giám đốc, vợ ngài đã đi ra rồi ạ."

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Sở thị, viên trợ lý đứng phía sau nói với Sở Ninh Dục.

Sở Ninh Dục đặt tay lên trên lan can rồi đưa mắt nhìn cả cái thành phố A này. "Vợ ngài" - đã bao lâu rồi không có người nói với anh hai chữ đó.

Hai chữ đại diện cho Thủy An Lạc.

"Vợ trước."

Sở Ninh Dục lạnh nhạt bỏ lại hai chữ rồi quay người rời khỏi phòng làm việc.

Thủy An Lạc bị đưa đến căn hộ của Sở Ninh Dục, người kia mở cửa xong liền rời khỏi đó, bỏ lại cô ra sức đập đập trước cánh cửa.

Thủy An Lạc quay đầu quan sát cái nơi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này. Ảnh cưới treo trên tường sớm đã được đổi, cô có thể tưởng tượng được cảnh mẹ chồng cô lúc đó đã hưng phấn như thế nào.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn cậu con trai đang mở to cặp mắt tròn xoe đào đào nhìn khung cảnh xung quanh.

"Lạ không?" Tất cả những thứ xung quanh đây đều khiến cô cảm thấy lạ lẫm.

"A pu..."

"Đừng có 'a pu' nữa, con đúng là đứa bé ngốc chẳng biết cái gì cả." Thủy An Lạc nói rồi bế con trai lên phòng dành cho khách trên tầng hai, giờ phòng ngủ đã không còn là của cô nữa rồi.

Đang ôm cục cưng ngồi trong cái nơi vừa quen vừa lạ này thì cửa nhà bỗng bật mở, Thủy An Lạc liền bước ra khỏi phòng. Cô đứng trên cầu thang nhìn người đàn ông vừa bước vào, chỉ thấy sắc mặt của anh ta vẫn lạnh tanh như cũ.

Thủy An Lạc không kìm được mà có bài xích trong lòng, không thích thì đừng có bắt tôi tới, bắt tới rồi lại trưng cái mặt "cha ghê" này ra là có ý gì?

Sở Ninh Dục thả chùm chìa khóa trong tay xuống, chậm rãi đi lên tầng: "Con đâu?"

"Sở Ninh Dục, chúng ta vào thẳng vấn đề đi, anh thật sự chỉ vì thằng bé thôi sao?" Thủy An Lạc khoanh tay tựa người vào lan can nhìn Sở Ninh Dục. Lúc này trông cô không hề giống một cô gái mới hai mươi một tuổi chút nào.

Sở Ninh Dục quay người lại, trong thoáng chốc đã che đi vẻ sắc bén nơi đáy mắt: "Không thì sao? Tôi sẽ không để cho con mình phải lưu lạc bên ngoài." Sở Ninh Dục nói và xác định vị trí, sau đó đi thẳng vào phòng cho khách.

Thủy An Lạc xoa xoa cằm nhìn Sở Ninh Dục tiến vào.

Sau khi Sở Ninh Dục vào phòng liền thấy một cậu bé con đang khua tay khua chân tự chơi một mình, bàn tay nhỏ xíu của nó nắm thành một quả đấm nhỏ, đang cố cho vào trong miệng ngậm.

Sơ với nhìn qua tấm ảnh thì nhìn thẳng bé ngoài đời càng khiến anh thấy ngạc nhiên hơn. Cái đứa bé nho nhỏ này là con anh, trên người nó đang chảy dòng máu của anh, chuyện này thật kỳ diệu.

Sơ Ninh Dực vươn tay ra, chỉ một bàn tay đã có thể bao trùm cả cái đầu bé xinh của bé con, nhỏ như vậy, nhỏ đến mức chỉ cần một bàn tay đã có thể tóm lên.

"Này, anh làm gì thế!!!"

Thủy An Lạc bỗng kinh hãi, cô nhanh chóng lao tới bế bé con lên rồi lùi lại mấy bước nhìn chăm chăm vào người vẫn đang đưa tay ra giữa không trung, không hiểu sao, động tác này của Sơ Ninh Dực khiến cho cô cảm giác như anh ta muốn bóp chết Tiểu Bảo Bối của cô vậy.

Sơ Ninh Dực nhìn về mặt đề phòng của Thủy An Lạc, cười lạnh một tiếng: "Thủy An Lạc, cô đang làm gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vợ Trước Có Tin Vui

"Anh nói thử xem?" Thủy An Lạc không chút sợ hãi trừng mắt nhìn ngược lại,

"Thủy An Lạc, cô đúng là không đáng yêu như hồi xưa nữa rồi." Sơ Ninh Dực nói rồi lại nhìn thoáng qua đứa bé trong lòng cô một lần nữa, sau đó thì xoay người tính rời khỏi đây.

Thủy An Lạc nhìn theo bóng lưng của anh, mím môi nói: "Nói như thế anh không thay đổi chút nào ấy." Con người mà không thay đổi thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

"Thủy An Lạc, sao hồi đó cô không nói ra chuyện mình đã mang thai?" Sơ Ninh Dực bước tới cửa, đột nhiên mở miệng hỏi nhưng mà lại chẳng hề quay đầu lại.

Thủy An Lạc nhìn bóng lưng anh bật cười ha hả: "Nói ra? E rằng sẽ bị anh lôi đến bệnh viện xử lý! Đừng có phủ nhận, anh biết tôi nói đúng mà! Anh sẽ chịu để vợ cũ của mình mang thai sao?" Trước khi Sơ Ninh Dực kịp mở miệng, cô đã "đánh rần gập đầu" luôn.

Ánh mắt của Sơ Ninh Dực càng thêm âm trầm, anh nhìn thẳng vào Thủy An Lạc như muốn xoáy sâu vào linh hồn của cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn không trả lời câu hỏi này, chỉ quay người rời khỏi đó.

Thế nên... như vậy là ngầm thừa nhận hả?

Thủy An Lạc bĩu môi rồi lại cẩn thận đặt con trai xuống.

Ra khỏi phòng, Sơ Ninh Dực cũng không ra ngoài mà vào thẳng phòng làm việc của mình. Người của anh đã đem tất cả những gì mà Thủy An Lạc từng làm trong một năm qua giao cho anh. Từ khi ly hôn đến giờ, cô chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của anh. Mà anh cũng tin rằng, những bức ảnh anh nhận được là do có kẻ cố ý muốn anh nhìn thấy.

Sơ Ninh Dực đang nghĩ dở thì di động trên bàn đột nhiên vang lên, thấy cái tên trên màn hình, khóe miệng anh thoáng cong lên: "Bác Thủy, hôm nay sao lại có thời gian mà gọi điện cho cháu vậy?"

"Nghe nói cậu đã đón An Lạc về rồi?" Người đàn ông bên kia nói thẳng thừng luôn, không chút uyển chuyển hay đưa đẩy gì khiến cho người ta cảm thấy thật áp lực.

"Chẳng phải cô ấy là mẹ của con cháu hay sao? Hơn nữa, Lạc Lạc có ra sao cũng đâu liên quan gì đến bác. Báo chí từ một năm trước bây giờ cháu vẫn còn giữ đây, bác thấy sao?" Sơ Ninh Dực cười ha hả, chỉ có sự trào phúng bên trong câu nói là hai người tự ngầm hiểu với nhau.

Người bên kia quả nhiên khựng lại một chút, sau đó mới mở miệng nói: "Nó đánh An Kiều."

"À, hôm nay bác mới bắt đầu hỏi tội ă? Thế, Thủy đại tiểu thư có nói sao Lạc Lạc lại đánh cô ta hay không?" Sơ Ninh Dực nhướn mày, đứng lúc lại thấy Thủy An Lạc đang đứng trước cửa phòng, hàng lông mày không kìm được khẽ nhíu lại, ngay cả nghe điện thoại cũng theo bản năng quay về hướng khác.

Thủy An Lạc đã đứng ở đó một lúc và cũng nghe được, người cha từng yêu thương cô hết mực, hôm nay lại vì "con gái của ông" mà chất vấn cô.

"Cậu đang định đối đầu với tôi đấy à?"

"Lời này của bác là có ý gì? Lạc Lạc là mẹ của con cháu, cháu đón cô ấy về thì có gì sai?" Sở Ninh Dục nói một cách đương nhiên.

"Thế cái tin đồn đồn tính thì sao? Cậu biết rõ vị hôn thê của Phong Dương là An Kiều."

"Việc này thì bác lại càng không nên hỏi cháu mà nên hỏi Phong Dương mới đúng chứ?" Sở Ninh Dục nói rồi vẫy Thủy An Lạc vào phòng, sau đó tiếp tục trả lời điện thoại: "Bác à, nếu không có chuyện gì nữa vậy cháu cúp máy trước đây."

"Sở Ninh Dục..."

"Còn nữa, thưa bác, có Sở Ninh Dục này ở đây thì bác cứ thử động đến Thủy An Lạc xem." Nói xong, anh liền cúp máy luôn.

Có Sở Ninh Dục này ở đây thì bác cứ thử động đến Thủy An Lạc xem.

Câu nói khí phách này khiến cho Thủy An Lạc hơi run lên, nhưng cô lại rất nhanh chóng ép bản thân bình tĩnh lại. Tin Sở Ninh Dục thì thà đi tin An Phong Dương còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thủy An Lạc, Quay Về Phòng Của Cô Đi

"Có chuyện gì?" Sở Ninh Dục đặt di động xuống bàn, rồi ngẩng lên nhìn Thủy An Lạc đang bước tới.

Thủy An Lạc cũng đang nhìn anh nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

"Sở Ninh Dục, chắc không phải tự dưng anh phát hiện ra anh yêu tôi rồi đấy chứ?" Thủy An Lạc cười tí mắt mở miệng hỏi.

Sở Ninh Dục ném cho cô một cái nhìn lạnh lẽo. Thủy An Lạc bị nhìn đến mức da đầu tê rần, chỉ có thể gơ tay đầu hàng trước: "Giờ chơi thôi mà, đừng tưởng thật chứ, cô gái nào bị anh nhìn trúng thì thật quá bất hạnh."

Sở Ninh Dục: "..."

Mặt ai đó lại càng đen hơn.

"Chuyện đó, ông ta muốn lấy lại công bằng cho Thủy An Kiều?" Thủy An Lạc thần nhiên mở miệng. Thực ra cô cũng có chút đau lòng... chỉ là, cô không nói và vờ như không có chuyện gì mà thôi.

Ông ấy là cha ruột của cô, tuy có thể thần nhiên nhắc tới nhưng nỗi đau trong lòng chắc chỉ có cô mới hiểu được. Đó là một vết sẹo vĩnh viễn không thể chữa khỏi, không thể kết vảy, không lành lại được và luôn rỉ máu.

"Rảnh rồi sinh nông nổi thôi." Sở Ninh Dục nói rồi đứng dậy bước tới cạnh cô: "Nói đi, chuyện gì?"

"Tôi đến tìm anh thỏa thuận vài điều." Nghĩ đến mục đích của chính mình, Thủy An Lạc bước lùi lại, đề phòng nhìn anh.

"Thỏa thuận vài điều?"

Sở Ninh Dục nhú mày nghiền ngẫm mấy cái chữ này: "Thủy An Lạc, cô cảm thấy cô có quyền ra thỏa thuận với tôi?"

Thủy An Lạc chớp mắt: "Được rồi, đổi thành anh thỏa thuận với tôi, còn nội dung do tôi quy định được chưa?" Thủy An Lạc quả quyết đổi giọng, cô rất dễ nói chuyện mà.

Sở Ninh Dục: "..."

"Chẳng thế nào cả." Sở Ninh Dục lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó lướt qua cô đi ra ngoài.

"Này, đừng nhỏ mọn như thế chứ. Có nói thế nào thì tôi cũng là mẹ của con trai anh mà." Thủy An Lạc vội vàng chạy theo sau.

Bầy hôn nhân: Vợ trước ôm con chạy - Tập 1

Vừa mới dứt lời, người đang trước đột nhiên đứng lại, Thủy An Lạc không phản ứng kịp, đâm thẳng vào tấm lưng cứng rắn của anh.

21%

"Ui da..." Thủy An Lạc xoa xoa cái mũi vừa bị đụng của mình, ai oán ngẩng đầu nhìn kẻ đột nhiên dừng lại kia.

1 -Chương 11: Thủy An Lạc, quay về phòng của cô đi

Sở Ninh Dực quay đầu lại nhìn cô, hừ lạnh một tiếng: "Không phải đây là bằng chứng cho việc cô... ngoại tình à?"

Éc...

Thủy An Lạc xoa xoa chớp mũi, ngượng ngùng chuyển tầm mắt, cái tính có thù tất báo này của vị này đúng là chẳng hề thay đổi.

"Thế này, chúng ta trước hết..."

Thủy An Lạc còn chưa nói xong, cửa nhà đã bật mở ra... một màu đỏ choét lập tức đập vào mắt.

An Phong Dương - trừ anh ta ra... không ai có thể chơi màu lòe loẹt được như thế cả.

Nhưng mà... An Phong Dương có cả chìa khóa nhà á?

Lẽ nào?

Thủy An Lạc ngẩng phắt lên nhìn Sở Ninh Dực.

Là thật sao?

Người đàn ông vừa bước vào rõ ràng cũng nhìn thấy bọn họ, gương mặt tinh xảo của anh ta khẽ nâng lên, hai cánh môi mỏng mang theo vẻ sắc sảo bạc tình, làn da trắng nõn còn mịn màng hơn cô mấy phần.

"Yêu nghiệt!!!" Thủy An Lạc nhỏ giọng mắng, hừm hừm ai bảo tên này còn dễ nhìn hơn cả cô, không sai, là vô cùng "xinh đẹp", chứ không phải là kiểu đẹp trai nam tính như Sở Ninh Dực.

"É, Tiểu Lạc Lạc, em lại mắng anh rồi." An Phong Dương vờ như bị tổn thương ôm lấy lồng ngực sắp lại gần nhưng chưa kịp tới đã bị Sở Ninh Dực đá cho một cái văng ra xa.

"Nghe lầm rồi, em đang khen anh đấy chứ." Thủy An Lạc trợn trắng mắt trả lời dối lòng mình một câu. Sau đó cô lại nhìn An Phong Dương từ trên xuống dưới, rồi lại quay đầu nhìn nhìn Sở Ninh Dực, cuối cùng gác tay lên vai An Phong Dương, nhỏ giọng hỏi: "Anh... là thụ à?"

Ánh mắt Sở Ninh Dực nhìn chằm chằm vào cánh tay đang gác trên vai An Phong Dương, trên vầng trán liền xuất hiện vài nếp nhăn, cảnh tượng này, trông rất... gai mắt!

"Thủy An Lạc, quay về phòng của cô đi." Sở Ninh Dực lạnh lùng mở miệng.

Thủy An Lạc có chút sững sờ, dường như cô thấy được chút ghét bỏ trong ánh mắt anh, thế nên đành lúng túng buông An Phong Dương ra. Hình như là, vì cô tiếp xúc với người đàn ông của Sở Ninh Dực gần quá cho nên anh ta mới tức giận như thế thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hôn

An Phong Dương nhìn Thủy An Lạc rầu rĩ bước lên lầu thì vẻ hí hửng trên mặt lại càng rõ hơn.

"Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện bắt con nhỏ kia lại thế? Chẳng lẽ mẹ An Giai Tuệ kia định ra tay rồi à?" An Phong Dương vừa hỏi vừa xoay người ngồi xuống sofa bên cạnh rồi mở tivi lên.

An Giai Tuệ là mẹ đẻ của Thủy An Kiều.

Sở Ninh Dực đi rót nước, sau đó đứng tựa trước cửa phòng bếp nhìn anh ta: "Bây giờ cậu nên lo cho cái thân mình đi thì hơn. Chỉ cần cái chuyện come out này được tuyên bố ra ngoài thì cậu chính là người đầu tiên bị An Giai Tuệ trả thù đấy."

An Phong Dương nghịch chiếc điều khiển trong tay, vẻ mặt yêu nghiệt không thấy nổi một tia sợ hãi.

"Tôi lại mong chờ cái ngày mà Thủy Mặc Vân táng gia bại sản hơn." An Phong Dương thoáng nhếch môi, nụ cười mang theo vài phần lạnh lẽo: "Chỉ là tôi thấy hơi tò mò, sao cậu lại chọn bảo vệ Lạc Lạc bé nhỏ vậy?"

Bàn tay đang cầm cốc của Sở Ninh Dực thoáng khựng lại, khiến cho nước trong ly hơi sánh ra: "Bảo vệ?" Anh cười nhạt, nhưng lại không trả lời nốt phần còn lại.

...

Thủy An Lạc chui vào căn phòng trên tầng hai. Cô vô cùng tò mò không biết hai người kia đang nói chuyện gì với nhau. Nhân lúc bảo bối còn chưa tỉnh dậy, cô rón rén mở cửa đi ra ngoài, tính nghe lỏm xem bọn họ đang nói chuyện gì. Nếu như gặp may, nói không chừng còn có thể thấy họ đang... hê hê hê, Thủy An Lạc nở một nụ cười xấu xa, di động cô đã chuẩn bị xong rồi, nếu như chụp lại được, chưa biết chừng cô sẽ phát tài cũng nên.

Có điều, sau khi Thủy An Lạc bước ra, phía dưới phòng khách chỉ còn mỗi một mình Sở Ninh Dực đang đứng trước cửa bếp. Thủy An Lạc chớp chớp mắt, vốn đang khom lưng bò lẹm tức đứng thẳng dậy, người đầu mắt rồi?

"Thủy An Lạc, cô thích nghe trộm người khác nói chuyện đến thế à?" Sở Ninh Dực cười lạnh.

Thủy An Lạc đương nhiên là nhận ra sự khinh thường và dè bieu trong giọng nói của Sở Ninh Dực nhưng cô chẳng thêm để ý, bởi vì đối với Sở Ninh Dực, cô đã mất hết hy vọng từ lâu rồi.

Thủy An Lạc bĩu môi: "Tiếc thế, còn tưởng kiếm được tin gì nóng hổi mang ra ngoài kiếm ít tiền cơ."

Sở Ninh Dực nhũn mày lại, đặt cốc nước trong tay xuống rồi từ từ bước lên cầu thang.

Thủy An Lạc thấy thế liền nuốt nuốt nước bọt rồi dịch người dần dần lùi lại phía sau. Đúng vào lúc cô định quay người chạy thì cổ tay đột nhiên bị bắt lấy, sau đó cả người bị ấn thẳng lên tường.

"Tin nóng à?" Sở Ninh Dực thấp giọng ghé vào tai cô nói, giọng nói mang theo chút tà mị, bàn tay của anh chậm rãi trượt theo cánh tay rồi từ từ cầm lấy di động trong tay cô. Sau đó, dùng một thứ sức mạnh vi diệu nào đó thu về tay mình, vào lúc Thủy An Lạc vẫn còn đang chờ người ra, anh đột nhiên cúi đầu áp lên môi cô.

Còn cánh tay phải đang lơ lửng cao đã mở sẵn chế độ selfie của điện thoại.

Nụ hôn vừa buông xuống, thời gian như dừng lại, chớp một cái liền lưu lại khoảnh khắc kia.

Khi tất cả đều rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập không theo quy luật của Thủy An Lạc.

Thình thịch... thình thịch... thình thịch...

"Kính coong!!!"

Tiếng chuông cửa vang lên khiến Thủy An Lạc hoàn hồn trong nháy mắt. Cô dùng sức đẩy Sở Ninh Dực ra trước khi anh kịp lấn chiếm tới, sau đó ra sức quệt môi, đôi mắt chất chứa sự phẫn hận, hận không thể thiêu chết anh ngay lập tức.

"Kính coong!!!"

Tiếng chuông cửa vẫn vang lên, Sở Ninh Dực nhìn thẳng vào đôi mắt không có chút sát thương nào của cô đối với anh, khóe miệng hơi nhướn nhướn lên, tịch thu luôn điện thoại của cô rồi đi xuống mở cửa.

Sau khi Sở Ninh Dực đi xuống, Thủy An Lạc đưa chân giẫm giẫm vào bóng lưng hất lại của anh. Cô mím chặt môi, giờ cô rất ghét việc anh ta hôn mình.

Sở Ninh Dực xuống lầu mở cửa, nhưng khi nhìn thấy người bên ngoài, chân mày anh liền nhíu lại: "Ai cho cô tới đây?"

Không phải "Cô tới đây làm gì?" mà là "Ai cho cô tới đây?", chỉ một câu nói thôi có thể thấy Sở Ninh Dực chán ghét người này đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Còn Không Đi Ra?

Thủy An Lạc ra sức lau chùi môi mình nhưng lại nhin không được mà thò đầu nhìn xuống, bởi vì cô tò mò muốn biết người tới là ai.

Ngay sau đó, người đứng bên ngoài không hề để ý đến cái bản mặt lạnh như tiền của Sở Ninh Dục mà tự ý bước vào.

"Anh Ninh Dục, em vừa mới qua công ty tìm anh, bọn họ nói anh về lâu rồi, cho nên... SAO MÀY LẠI Ở ĐÂY?"

Hai câu trước sau, thái độ và âm điệu khác xa nhau tới 180 độ.

Thủy An Lạc nhướng mày, cuối cùng cũng nhìn thấy người phụ nữ vừa bước vào là ai, nhưng mà sao lại là cô ta.

Thủy An Kiều, người mà hiện giờ cô không muốn gặp một chút nào hết.

"Thủy An Lạc, sao mày lại ở đây?" Thủy An Kiều tiếp tục giận dữ nói, sự đố kỵ hiện rõ trong giọng nói của cô ta.

Thủy An Lạc tựa lên thành cầu thang, cúi đầu nhìn người phụ nữ đang giương nanh múa vuốt bên dưới, tâm trạng cô lại tốt hơn bao giờ hết.

"Cô tới tìm chồng chưa cưới của mình à? Anh ta vừa mới đi thôi, bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp đấy." Thủy An Lạc cười tít mắt nói.

Sở Ninh Dục nhiu mày, nhưng cũng không nói gì.

"Anh ta mới không phải chồng chưa cưới của tao. Tao và anh ta sớm đã không có quan hệ gì nữa rồi." Thủy An Kiều vội vàng cãi lại, đồng thời cũng nhìn về phía Sở Ninh Dục, tựa như để chứng minh cho sự trong sạch của mình.

An Phong Dương tuy đẹp mã thật nhưng lại đẹp theo kiểu đàn bà. Nếu không phải vì mẹ mình, cô ta còn lâu mới đồng ý đính hôn với An Phong Dương, giờ thì hay rồi. Chỉ là, cô ta cảm thấy thật khó chịu vì đối tượng mà An Phong Dương công khai lại là Sở Ninh Dục.

"Anh Ninh Dục, anh cố ý làm vậy có đúng không, vì biết em không muốn lấy An Phong Dương nên mới làm vậy giúp em, có đúng không?" Thủy An Kiều nũng nịu mở miệng.

"Oe..."

Thủy An Lạc một tay ôm ngực, một tay vịn vào thành cầu thang, sau đó làm bộ như đang nôn mửa. Cô sắp bị cô nàng nào tàn này làm cho buồn nôn đến chết rồi.

Thủy An Kiều bỗng ngẩng phắt lên, hung tợn trừng mắt nhìn Thủy An Lạc.

"Thủy An Kiều, cô nghĩ cô là ai? Đừng quên, tôi từng là em rể của cô, có lẽ không lâu nữa tôi vẫn sẽ là em rể của cô. Chẳng lẽ... cô đang quyến rũ em rể của mình đấy à?"

Sở Ninh Dục vẫn đứng ở cửa không hề nhúc nhích, như thể đang chờ cô ta đi khỏi đây ngay lập tức.

Thân thể Thủy An Lạc khẽ run lên, động tác nghiêng mình nôn mửa không kìm được mà cũng đặt dấu chấm hết, tiện đà đứng thẳng người lại.

Sở Ninh Dục nói vậy... là có ý gì???

Thủy An Kiều như chịu phải một cú sốc rất lớn, hai mắt cô ta mở to, không thể tin nổi mà nhìn Sở Ninh Dục: "Anh... anh nói cái gì?"

"Tôi nói, lập tức ra khỏi nhà tôi ngay." Sở Ninh Dục mở miệng lần nữa, giọng nói vẫn lãnh khốc vô tình như trước.

"Oa..."

Tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con bỗng vang lên, Thủy An Lạc cũng không hóng hớt nữa, cô vội vàng quay ngược lại phòng xem xem con trai thế nào.

"Trẻ con?" Thủy An Kiều tiếp tục khó tin mà thốt lên, dù sao cũng đã rất lâu rồi cô ta chưa gặp Thủy An Lạc, đương nhiên không biết chuyện cô có con.

"Cút!!!" Sở Ninh Dục đã mất hết kiên nhẫn, anh thẳng thừng nói.

"Anh Ninh Dục..." Thủy An Kiều nũng nịu kêu lên nhưng mà vẫn bị Sở Ninh Dục đẩy ra ngoài. Cánh cửa không chút nề tình đóng sầm lại trước mặt cô ta.

Trên gương mặt Thủy An Kiều lập tức lộ ra vẻ ngoan độc, có con? Con khôn Thủy An Lạc kia mà lại có con?

"Mày tưởng dùng đứa bé thì có thể bắt được anh Ninh Dục sao? Thủy An Lạc, mày đừng có nằm mơ hão huyền nữa đi." Thủy An Kiều hừ lạnh một tiếng, đập giấy cao gót cất bước bỏ đi.

Thủy An Lạc ôm lấy bé con đang khóc vì gắt ngủ. Tiểu Bảo Bối vừa được mẹ bế lên đã ngừng khóc, chỉ chớp chớp cặp mắt ngán lệ làm bộ đáng thương nhìn mẹ mình, bàn tay nhỏ nhắn cứ khua khua đòi ti.

Thủy An Lạc theo phản xạ đang định cho con bú, lại nhớ ra Sở Ninh Dục còn đang ở đó nên cô đành dừng lại, quay lại trừng mắt với anh: "Còn không đi ra?"

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sở Tổng Cao Ngạo

Đi ra?

Anh á?

Sở Ninh Dục lạnh mặt nhìn Thủy An Lạc, Thủy An Lạc không chút sợ hãi trừng lại.

"Nhà anh ngay đến cả sữa bột cũng không có, định cho con tôi chết đói chắc? Ra ngoài mua sữa bột đi." Thủy An Lạc ra lệnh.

"Thủy An Lạc..." Sở Ninh Dục gần tên cô cảnh cáo.

"Sao hả, không phải anh nói con là con của anh hay sao? Mua sữa bột cho con trai mà anh cũng cự nự à?" Thủy An Lạc tiếp tục dùng những gì anh nói để công kích ngược lại anh. Sữa bột cô vẫn còn, mẹ đã sữa soạn bỏ vào trong hành lý cho cô rồi, chỉ là cô chưa lấy ra thôi.

Sở Ninh Dục cau mày hít sâu một hơi, sau đó lấy đi động ra: "Alo..."

"Biết ngay kiểu gì cũng thế mà. Con trai, sau này ai mua sữa bột cho con thì người đó mới chính là cha ruột, biết chưa?" Trước khi Sở Ninh Dục kịp mở miệng, Thủy An Lạc đã nói với bé con đang chớp chớp đôi mắt to trong lòng mình.

Sở Ninh Dục lại bị nghẹn họng lần thứ hai, ánh mắt khi nhìn Thủy An Lạc càng thêm nguy hiểm.

"Không có gì." Sở Ninh Dục lạnh lùng cúp điện thoại, lại nhìn Thủy An Lạc đang đắc ý và cả thằng nhóc con trong lòng cô, sau đó... phẫn nộ xoay người ra khỏi phòng.

Sau khi anh đi rồi, Thủy An Lạc mới bắt đầu cho con bú: "Tiểu Bảo Bối của mẹ, con nói có lạ không chứ, cha con sao có thể dễ nói chuyện thế được nhỉ?"

Cho dù mối quan hệ vợ chồng giữa cô với Sở Ninh Dục cũng chỉ kéo dài có một năm nhưng dù sao anh cũng là người chứng kiến cô trưởng thành, cũng có thể nói là thanh mai trúc mã. Với sự hiểu biết của cô về Sở Ninh Dục, mọi chuyện tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, chí ít, anh ta sẽ không nghe theo cô như thế.

"A... a..." Tiểu Bảo Bối vui sướng bú sữa, bàn chân nhỏ bé còn thích thú đá đá, không hề muốn trả lời câu hỏi của mẹ mình tí nào.

Sở Ninh Dục ra khỏi nhà bước vào thang máy. Xuống tận tầng trệt rồi mà lòng mày anh vẫn chưa thả ra được, mới chỉ một năm không gặp thôi, con nhóc kia sao lại thay đổi nhiều đến thế?

Trước kia, cô chưa từng như vậy bao giờ.

Sở Ninh Dục bước vào siêu thị dưới chân tòa nhà nhìn ngó xung quanh một lúc, anh rất ít khi tự đi mua đồ chứ càng đừng nói tới là mua sữa bột

cho trẻ em.

"Xin hỏi anh có cần giúp gì không ạ?" Nhân viên bán hàng cười tí mắt chạy tới đón tiếp.

"Sữa bột."

Nụ cười trên mặt người bán hàng hơi cứng lại, sau đó cô nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt với ánh mắt khó hiểu. Cô ôm chút hy vọng cuối cùng mở miệng hỏi lại: "Anh muốn mua sữa bột cho người lớn tuổi ạ?"

"Trẻ con."

Vẻ tươi cười trên mặt cô gái kia tắt hẳn, cô xấu hổ cười một tiếng: "Mời anh qua bên này, ở đây chúng tôi có rất nhiều loại sữa bột nhập khẩu, anh xem..."

"Loại đắt nhất."

Cô bán hàng giật giật khóe miệng, bắt đầu thấy đồng cảm với mẹ của con anh ta, người đàn ông này là người bình thường sao?

"Thưa anh, sữa bột có khá nhiều loại, tương ứng với nhiều độ tuổi khác nhau của trẻ, cho nên chưa chắc đắt nhất đã là tốt nhất đâu ạ."

"Sáu tháng."

Cô bán hàng đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái say đắm ban đầu. Kiểu đàn ông này, không mở miệng thì vạn người mê nhưng mà chỉ cần mở miệng một cái thôi là sẽ thành cái tủ lạnh, hiệu quả làm lạnh vô cùng tốt.

"Vậy anh thử loại này xem, nhập khẩu từ châu Âu, rất nhiều bà mẹ đều thích dùng loại này."

Cô bán hàng còn đang nói, Sở Ninh Dục đã đẩy người ta ra bước tới cầm vài hộp sữa từ trên giá xuống, lấy rồi lại nhú mày, một lần nữa quay lại nhìn nhân viên bán hàng.

"Mấy hộp?"

Cô nhân viên không nhịn được mà méo xệch miệng, anh mua mấy hộp còn phải hỏi tôi à?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sở Tổng Ngốc Nghếch

"Thưa anh, trẻ con sáu tháng tuổi, cơ bản nửa tháng sẽ dùng hết một hộp." Cô nhân viên cố gắng làm tròn trách nhiệm của mình mà hướng dẫn tỉ mỉ.

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn hộp sữa, thì ra thằng nhóc con kia ăn khỏe như vậy, nửa tháng hết một hộp?

"Hai mươi hộp, mang lên tầng mười tám." Sở Ninh Dục nói rồi bỏ hộp sữa trên tay xuống, xoay người đi thẳng.

Cô nhân viên hoàn toàn đơ ra, đại ca à, anh đang đùa với tôi có đúng không? Không nói đến chuyện cái này để quá mười tháng có hết hạn hay không, con của anh sau mười tháng nữa là hơn một tuổi rồi, mà sữa này... chỉ dùng cho trẻ từ 0 tới 8 tháng tuổi thôi.

"Nè nè nè, anh đẹp trai đó là ai vậy." Cô đồng nghiệp nào đó lập tức bu lại.

"Thằng điên, chắc chắn là một thằng điên." Cô nhân viên nào đó thẳng thừng nói thẳng: "Thằng điên đó lấy hai mươi hộp sữa bột này, bắt mang lên tầng 18."

"Tầng 18?" Cô đồng nghiệp kia liền thốt lên.

"Sao nghe quen quen thế nhỉ?" Cô ta nghiêm túc suy nghĩ, một lúc sau đột nhiên hô ầm lên: "Đó chẳng phải là nhà của tổng giám đốc công ty mình sao?"

Nhân viên bán sữa: "..."

...

Khi Sở Ninh Dực vừa về, Thủy An Lạc vội vàng bước ra khỏi phòng. Nhìn hai tay trống trơn của anh, cô không kìm được chớp mắt hỏi: "Sữa bột đâu?"

"Lát nữa chuyển lên." Sở Ninh Dực hậm hực nói, tựa như có gì đó không vui, sau đó liền đi thẳng vào phòng làm việc.

"Chuyển lên?" Thủy An Lạc bỗng nhiên có một cảm giác bất an, bảo anh mua hộp sữa bột thôi mà, có cần phải bắt người ta chuyển lên thế không?

Thủy An Lạc còn đang bất an thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô hơi giật mình nhưng vẫn chạy ra mở cửa, sau đó liền nhìn thấy một nhân viên hàng ở bên ngoài, đằng sau còn có một người đang ôm một cái thùng nữa.

"Thưa cô, đây là sữa bột Tổng giám đốc cần ạ." Cô nhân viên bán hàng cho dù lúng túng vẫn cố mỉm cười, chuyện Tổng giám đốc có con đã đủ khiến cô khiếp sợ rồi, giờ nhìn thấy Thủy An Lạc lại càng kinh ngạc hơn.

Thủy An Lạc lướt qua cô ta nhìn về phía cái thùng lớn đằng sau, cảm giác bất an trong lòng giờ đã thành hiện thực rồi.

Cô gãi gãi đầu, có chút áy náy mở miệng nói: "Thật ngại quá, không cần nhiều đến thế này đâu."

"Sao lại không cần?" Sở Ninh Dực bước từ phòng làm việc ra, nghe Thủy An Lạc nói vậy liền chất vấn.

Thủy An Lạc phải nỗ lực áp chế cơn rồ của mình lại mới không chửi chết anh ta.

"Thằng bé làm sao mà ăn hết đồng này được. Sở tổng, có tiền cũng không nên vứt ra cửa sổ như vậy... Nếu anh không để ý thì... không bằng trả lại đồng sữa bột này rồi chuyển số tiền đó cho tôi, tôi tự đi mua được không?" Cô quả nhiên đã quá đề cao cái loại Thái tử gia tay không đánh nước như anh ta rồi. Một người đàn ông ngay cả sinh hoạt hằng ngày cũng không thể tự lo liệu, cô còn yêu cầu anh ta ra ngoài mua sữa bột, đúng là tự mua dây thắt cổ mình mà.

"Đề đấy, các người có thể đi được rồi." Sở Ninh Dực lạnh lùng mở miệng, đây là lần đầu tiên anh mua đồ cho con trai mình đấy.

"Sở Ninh Dực!!!" Thủy An Lạc nổi giận thực sự, nhưng nhìn sắc mặt lạnh như băng của Sở Ninh Dực, cô lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh: "Sở tổng à, ý tôi là, anh mua nhiều vậy cũng vô dụng. Đây là loại sữa dành cho trẻ từ 0 đến 8 tháng tuổi, Tiểu Bảo Bối sắp được bảy tháng rồi."

Sắc mặt lạnh tanh của Sở Ninh Dực cuối cùng cũng có dấu hiệu dịu xuống, nhưng mà anh lại có chút mất kiên nhẫn: "Vậy để lại hai hộp, tiền thừa cô giữ đi."

Sở Ninh Dực nói rồi, xoay người vào thẳng phòng làm việc. Cái vẻ cao ngạo kia quả thật có thể khiến cho toàn thân người ta nổi lên một tầng băng lạnh giá.

Thủy An Lạc và cô bán hàng đồng loạt lau mồ hôi, Thái tử gia quả nhiên khác với người bình thường.

Thủy An Lạc giữ lại hai hộp, cô nhân viên bán hàng thì xuống siêu thị hoàn lại tiền, nói lát nữa sẽ mang lên trả lại cho cô.

Thủy An Lạc ôm hai hộp sữa, đóng cửa nhà xong lại ngẩng lên nhìn về phía phòng làm việc. Cô quả nhiên đã đánh giá cao Sở Ninh Dực rồi, về phương diện chăm sóc trẻ con, anh ta đúng chỉ là một tên ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thu Hút Sự Chú Ý

Trong phòng làm việc, Sở Ninh Dực đang nhìn vào màn hình máy tính, từ máy tính lại vọng ra tiếng cười sang sảng.

"Thế là cậu mua tận hai mươi hộp sữa bột về à?" Người phụ nữ ở trên webcam mặc áo blouse trắng, vì chưa tan làm nên cô ta chỉ có thể ở đó mà cười nhạo Sở Ninh Dực.

"Buồn cười lắm à?" Sở Ninh Dực sầm mặt hỏi.

"Là quá buồn cười ấy chứ." Lâm Thiên Thần nhin cười nói: "Nghe nói cậu đón An Lạc về rồi à? Hè năm nay chắc con bé phải đi thực tập rồi. Cậu để con bé qua chỗ mình đi, vừa hay mình có thể để ý đến con bé cho."

"Để sau đi." Sở Ninh Dục thản nhiên nói: "Chuyện mình hỏi cậu thế nào rồi?"

"Biết rồi, lát nữa sẽ gửi file tổng hợp cho cậu. Thật đúng là, đến trẻ con cũng không biết chăm thì còn làm cha sao được." Lâm Thiên Thần tặc lưỡi nói, sau đó nhanh chóng tắt webcam

Cũng đúng lúc này ở bệnh viện, Thủy An Kiều đang hằm hằm nhìn Lâm Thiên Thần: "Chị họ, sao chị lại giúp con khốn đó?"

Ngón tay Lâm Thiên Thần lướt trên bàn phím, có điều ánh mắt cô ta không mang theo ý cười như lúc nãy mà thay vào đó là vài phần lạnh lùng

"Chị có nói sẽ giúp nó à?" Lâm Thiên Thần cười nhạt: "Em tới đây làm gì?"

"Em đến tìm chị mà, chị không biết gì đúng không? Em vừa bị từ hôn rồi." Thủy An Kiều rầu rĩ nói.

"Chắc chắn là do con khốn Thủy An Lạc kia gây ra."

"Thủy An Kiều, rảnh rồi thì tìm nguyên nhân ở chính mình ấy. Em mà so với An Lạc thì đúng là một trời một vực." Lâm Thiên Thần nói thẳng. Cô ta quảng cho cô em họ của mình một cái nhìn chán ghét, sau đó đi thay đồ rồi xách túi ra về.

Cô ta muốn đối phó Thủy An Lạc, đó là chuyện của cô ta. Hợp tác với Thủy An Kiều, có khi đến cuối cùng lại hại tới cả chính mình.

...

Bữa tối, Thủy An Lạc tự nấu mì cho mình. Tiểu Bảo Bối sau khi ăn uống no đủ thì ngồi trong xe tự chơi đồ chơi, không khóc cũng không làm ầm ĩ.

Sở Ninh Dục bước từ phòng làm việc ra, vừa vặn thấy Thủy An Lạc đang ăn mì, mà trên mặt bàn cũng chỉ có một bát mì của cô. Cho nên, cơm tối nhất định không có phần của anh rồi.

Thủy An Lạc và bé con đồng thời ngẩng đầu lên nhìn anh. Thằng bé ê a một tiếng, rõ ràng chẳng có mấy hảo cảm với cha mình, cho nên lại tiếp tục cúi đầu chơi đồ chơi của nó.

Thủy An Lạc thì tiếp tục cúi đầu ăn nốt mì của mình.

Sắc mặt Sở Ninh Dục càng thêm khó coi. Anh bước tới ngồi xuống đối diện Thủy An Lạc, vươn tay kéo bát đũa của cô lại.

Thủy An Lạc tròn tròn mắt, nhìn đôi tay trống trơn của mình: "Làm cái gì thế?"

"Bát của tôi, mì của tôi, nước của tôi, nhà bếp cũng của tôi." Cho nên tô mì này cũng là của anh nốt.

Thủy An Lạc tròn trố mắt, cuối cùng đứng dậy đi tới bế Tiểu Bảo Bối lên, "Vậy anh cứ từ từ mà ăn." Cô nói rồi đi thẳng ra ngoài.

"Cô đi đâu đấy?"

"Xin cơm."

Thủy An Lạc nói rồi đóng sầm cửa lại, nhưng ra ngoài rồi mới nhớ ra, cái thang máy này muốn dùng phải cả thẻ, mà một năm trước cô đã trả lại thẻ cho bọn họ rồi. Thế nên, giờ cô không thể đi xuống, cũng chẳng quay lại được.

Sở Ninh Dục mở cửa, nhìn cô gái đang chơi đùa với con mình trước cửa thang máy. Một năm không gặp, cô thay đổi quá nhiều so với những gì anh tưởng. Nếu không phải lần này có người có ý muốn bảo vệ cô, có lẽ cô đã chẳng bế con tới chỗ anh rồi.

"Vào đi." Sở Ninh Dục nói rồi quay đi.

Thủy An Lạc lườm anh một cái, nhưng cũng chẳng chịu nhúc nhích gì.

Sở Ninh Dục quay lại nhìn cô, sắc mặt càng thêm khó coi: "Thủy An Lạc, cô định chọc tức tôi để gây sự chú ý đấy à?"

"Ôi, xin lỗi nhé, so với sự chú ý của anh, con trai tôi quan trọng hơn nhiều." Thủy An Lạc cười ha hả, cướp mì của cô, giờ còn không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Người Hầu

Con tôi còn quan trọng hơn nhiều!

Sở Ninh Dực anh còn không bằng một thằng nhóc mới sáu tháng tuổi sao?

"Thủy An Lạc, cô càng ngày càng biết chọc tức tôi rồi đấy." Sở Ninh Dực nói rồi bước qua túm lấy cổ tay cô kéo vào trong nhà, sau đó đóng sầm cửa lại.

Thủy An Lạc và Tiểu Bảo Bối dùng biểu cảm hoàn toàn giống nhau y như đúc nhìn người đàn ông đang áp sát mình trong gang tấc.

Kabe... don à, đây chính là Kabe – don trong truyền thuyết đó sao.

"Sở... Sở tổng, bình tĩnh!" Thủy An Lạc nuốt nước bọt, ánh mắt hơi né tránh khỏi tầm nhìn âm trầm của anh.

"A nha nha... nha..." Tiểu Bảo Bối bị ép cũng không thoát mái, vung nắm đấm nhỏ của mình lên kháng nghị.

Bàn tay nhỏ xíu của bé con đánh vào người cũng chẳng có cảm giác gì.

Nhưng mà, động tác này...

Thủy An Lạc hết hồn nhìn Sở Ninh Dực vừa bị đánh, đây có lẽ là lần đầu tiên từ khi sinh ra Sở tổng bị "bạt tai", lại còn bị chính con trai mình ra tay nữa chứ.

Nhất thời, bầu không khí xung quanh càng thêm vi diệu. Thủy An Lạc lúng túng cười cười, cô vươn tay chụp lấy bàn tay đang hươ hươ của con trai lại: "Sở... Sở tổng, nó... nó là con ruột của anh đấy."

Cô chỉ sợ, Sở Ninh Dực mà vạ một cái thôi chắc cái mạng nhỏ của con trai cô sẽ không giữ được mất.

"Sao? Giờ chịu thừa nhận rồi đấy à?" Sở Ninh Dực cười lạnh, nhặt nhẻo nhìn Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc cười hề hề, có thể không thừa nhận được sao? Không thừa nhận để anh vạ chết nó à.

"Nấu cơm đi." Sở Ninh Dực đen mặt nói.

Người kia vừa rời khỏi, hô hấp của Thủy An Lạc cũng bắt đầu thông thuận trở lại.

Nhưng mà... nấu cơm á?

Thủy An Lạc nhũn mảy, cô không muốn nấu cơm cho anh ta ăn chút nào cả.

Có điều, vì cái mạng nhỏ của con trai, Thủy An Lạc đành bắt đắc dĩ đặt bé con của mình vào trong xe đẩy, để thằng bé tự chơi đồ chơi một mình tiếp.

Bé con được thả xuống, cặp mắt to tròn đảo quanh, bàn tay bé xíu cố bám lấy thành xe đẩy, vung vằng muốn đứng dậy, tiếc là khả năng có hạn nên bé con vẫn không đứng dậy được.

Sở Ninh Dực từ trên cao nhìn xuống thấy bé con đang không ngừng ngo ngoáy, sau đó lại gờ tay sờ sờ mặt mình, thằng nhóc này còn biết đánh anh?

"Ya pu..." Tiểu Bảo Bối phun mưa phì phì, chớp chớp đôi mắt to đáng yêu chết người nhìn Sở Ninh Dực.

Sở Ninh Dực cũng đang quan sát bé con. Thằng bé này giống anh hồi còn nhỏ đến chín phần, nhưng cái tính tăng động này thì lại chẳng giống chút nào.

"Ya..." Lúc anh đang nhìn, bé con cũng vừa phun mưa vừa đưa bàn tay mấp mấp về phía anh như muốn được anh bế lấy.

Đáng tiếc, anh chàng này mới được lên chức cha nên không hiểu, chỉ biết cau mày nhìn bé con, tựa như đang nghĩ thằng nhóc này sao lại bé xíu như vậy, còn chẳng dài bằng cánh tay anh nữa.

"Ừm... Oa oa..."

Bé con nào đã bao giờ bị phốt lờ như vậy đâu, thấy không có ai đến bế mình liền òa một một cái rồi khóc toáng lên, khiến cho Thủy An Lạc cả kinh vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng bếp.

"Anh làm gì thế?" Thủy An Lạc mau chóng bế con trai lên, sau đó cầm tức nhìn Sở Ninh Dục đầy vẻ đề phòng.

Ánh mắt của cô khiến anh tức giận, cô luôn cho anh một cảm giác: Sở Ninh Dục, anh dám động vào con tôi, tôi sẽ liều mạng với anh. Dường như, trong tiềm thức của cô, lúc nào cô cũng cố suy nghĩ anh có thể làm hại tới con của mình.

"Thủy An Lạc, trong vòng mười phút nữa mà tôi vẫn chưa có cơm ăn, tôi sẽ ném thằng nhóc ra ngoài." Sở Ninh Dục lạnh lùng nói, lại nhìn qua thằng bé đang khóc om sòm kia, có chút ghét bỏ: Có phải thằng nhóc này hay khóc quá rồi không.

Thấy Sở Ninh Dục quay lại phòng làm việc, Thủy An Lạc hơi thở hắt ra một hơi, nhưng mà cũng hiểu được một chuyện là rõ ràng Sở Ninh Dục muốn cô tới đây để làm người hầu cho anh ta mà!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Vạn Dặm Giang Sơn Chỉ Một Sắc Đỏ

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn rau dưa trong tay mình, bắt cô làm cơm cho Sở Ninh Dục đúng là chẳng thoải mái chút nào.

Cặp mắt to của Thủy An Lạc đảo quanh, nếu như cô nhớ không nhầm, dạ dày của Sở Ninh Dục không tốt, không thể ăn được đồ lạnh, cay cũng không được.

Sở dĩ cô biết được những điều này là do mẹ đã nói với cô, kết hôn rồi thì phải suy nghĩ cho chồng nhiều hơn, nên cô mới ra sức tìm hiểu sở thích và những thứ Sở Ninh Dục kiêng kỵ. Giờ ngẫm lại, không ngờ những gì tìm hiểu được trước kia lại giúp được cô trong lúc này.

Nấu thì nấu, Thủy An Lạc cô cái khác không làm được chứ cá sốt cay, đậu hũ ma bà, v.v... vẫn là món sở trường, còn có thể tặng kèm thêm một cốc kem tự làm nữa đấy.

Thủy An Lạc càng nghĩ càng thấy phấn khởi, động tác cũng nhanh hơn mấy phần.

Cho nên, chưa đầy một tiếng, toàn bộ căn phòng đều thơm nức mùi thức ăn.

Người đàn ông trong phòng sớm đã bị mùi hương này hấp dẫn. Sở Ninh Dục thả ống nghe điện thoại trong tay xuống, sau đó đứng dậy men theo mùi thơm đi ra ngoài.

Anh đứng ở cửa cầu thang, nhìn bóng dáng vui sướng của ai kia trong bếp.

Anh nghĩ, anh biết người đã gửi ảnh cho anh là ai và mục đích để làm gì rồi.

"Sở Ninh Dục, đồ rắm thối, không ăn ót đúng không, cay chết anh đi, la la la la..." Thủy An Lạc quấy bột năng vào đậu hũ ma bà, hoàn thành bước cuối cùng, trong miệng còn lẩm bẩm nói xấu Sở Ninh Dục.

"Sở Ninh Dục, đồ trứng thối, anh sẽ lấy phải một cô vợ đéch có mặt."

"Nói linh tinh gì đấy."

"Ôi má ơi!"

Thủy An Lạc hét lên một tiếng, làm rớt luôn đôi đũa trong tay. Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

"Ừc."

Cô không kịp được nuốt nước bọt, âm thanh vang lên rất rõ trong căn bếp chật hẹp.

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn, trên bàn ăn là “vạn dặm giang sơn chỉ một sắc đỏ”. Mới đầu chỉ là nhú mảy, cuối cùng là nhả lại đầy vẻ không vui, hai tay anh gác lên kệ bếp vây Thủy An Lạc lại.

"Đây là cái gì?" Trong giọng nói đã có chút khó chịu.

Hơi thở ập ập phả vào bên tai khiến trái tim Thủy An Lạc không kìm được mà đập dồn dập. Mẹ nó chứ, tiếp xúc gần gũi thế này dễ làm tác nhẹn cơ tim lắm đấy có biết không!

"Com... com tôi đó."

Sở Ninh Dực mím môi lại và không xích ra một chút nào.

"Cá sốt cay, thịt luộc, tôm sốt cay, đậu hũ ma bà, còn gì nữa?" Hơi thở phả vào bên tai cô lại càng thêm dày đặc.

Thủy An Lạc lắc đầu thật mạnh để tỉnh táo lại, cứ tiếp tục thế này cô sẽ chết mất. Cho nên giây kế tiếp, cô cố gắng đẩy người đàn ông trước mặt ra rồi ngẩng đầu nhìn anh với một vẻ đầy kiêu ngạo.

"Còn một ly kem, điểm tâm sau bữa tối... Sở tổng không thấy bữa tối nay rất chi là phong phú sao?"

Hừ, bắt cô nấu com, vậy thì cũng phải trả giá chứ.

Sở Ninh Dực bị đẩy lùi ra thì cố gắng đứng vững lại, sau đó nhìn cô gái đang ngạo nghễ trước mặt.

Không thể không có chuyện cô không biết anh không ăn được những món có tính quá gắt, cho nên... mấy thứ này cộng với ly kem gì đó kia, chỉ có thể nói lên một điều, cô cố ý.

Thủy An Lạc xoay người múc đậu hũ ma bà đã được nêm nếm đầy đủ ra đặt lên bàn. Cô cười tít mắt rồi hơi cúi người, dùng giọng điệu như nhân viên phục vụ trong khách sạn nói: "Mời Sở tổng từ từ dùng, điểm tâm sẽ được đưa lên sau khi ngài dùng bữa xong."

Nói xong, để tránh bị anh tóm được, cô lập tức xoay người bỏ chạy. Hừ, dám bắt cô nấu com, để xem anh còn dám có lần thứ hai nữa không?

"Thủy!!! An!!! Lạc!!!"

Âm thanh lạnh lẽo như băng của Sở Ninh Dực vang khắp căn nhà, hòa lẫn vào mùi thức ăn hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Uy Hiếp

Thủy An Lạc bị tiếng hét làm cho sợ phát run, cô biết mình chọc giận sư tử thật rồi.

Sở Ninh Dực ra khỏi bếp, bước tới trước mặt Thủy An Lạc rồi trầm mặt nhìn cô: "Cô cố tình?"

Thủy An Lạc chớp chớp mắt, tỏ ra vô tội nhìn anh ta: "Gì cơ?"

Có đánh chết cô cũng không thừa nhận là cô cố ý. Dù sao anh ta cũng chưa từng đề ý tới việc cô đã từng muốn hiểu rõ về anh ta.

"Chỗ đồ ăn kia..."

"Chẳng lẽ anh không thích à? Nhưng, anh cũng có nói là anh thích ăn gì đâu. Mấy món đó toàn là món sở trường của tôi đấy." Thủy An Lạc vẫn chớp mắt vô tội, như thể đang muốn nói: Anh xem, người ta đều đã lôi hết tài nội trợ ra rồi, nếu anh còn không thích thì người ta sẽ tui thân lắm đấy.

Sở Ninh Dực nhìn vẻ mặt ầm ức của cô, nhưng trong lòng lại không tin cô không biết chuyện dạ dày anh không tốt. Cô nhóc này muốn dùng chiêu này để qua mắt anh sao.

"Thủy An Lạc, cô càng ngày càng thâm hiểm rồi đấy." Giọng nói lạnh lùng của Sở Ninh Dực vang lên bên tai Thủy An Lạc.

Thâm hiểm?

Cả người Thủy An Lạc hơi run lên, trên mặt thoáng qua vẻ tự giễu. Hồi đó, ba cũng nói mẹ như vậy, nhưng mà... cô không thể tỏ ra thần nhiên như

mẹ cô được.

Thủy An Lạc ngẩng lên nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Sở Ninh Dục, cô mỉm cười nói: "Giờ anh mới biết à?"

Nụ cười tự giễu của cô khiến Sở Ninh Dục bỗng cảm thấy bức bối một cách khó tả, anh liền quát cô ra: "Cô đi ăn hết cái đồng trong bếp đi." Sở Ninh Dục ra lệnh.

Hả...

Ăn hết á!

Thủy An Lạc không ở đó mà tự giễu nổi nữa, bởi vì mấy món đó cô nấu hết cả đồng hạt tiêu với ớt trong bếp, sao mà ăn nổi cơ chứ?

"Ha ha... Sở tổng, chẳng phải anh vẫn chưa ăn cơm sao. Mấy món ấy là tôi nấu cho anh ăn mà, nấu cho anh đó." Cô còn lâu mới muốn đi "hưởng thụ" sự đãi ngộ đó, dù sao thì dạ dày của cô cũng không tốt đến mức thế.

"Thủy An Lạc, nếu cô ăn hết được đồng đó, mai tôi có thể cho cô về thăm mẹ." Nhìn mâm thức ăn đỏ chót kia thôi anh cũng có thể biết được cô nhóc này đã bỏ bao nhiêu ớt vào đó rồi.

Thủy An Lạc lập tức ngẩng phắt lên: "Cho nên... là do anh đã làm gì mẹ nên mẹ mới đuổi tôi ra ngoài như thế, có đúng không!" Thủy An Lạc nổi giận, cô vẫn luôn thấy kỳ quái vì sao cứ có cảm giác mẹ đang đuổi cô đi, giờ xem ra có thể tìm được đáp án rồi.

Giọng điệu phẫn nộ của Thủy An Lạc khiến Sở Ninh Dục không nhịn được mà nhú mày lại, nhưng lời của cô cũng có thể nghiệm chứng được phán đoán của anh, người gửi ảnh cho anh quả thật là mẹ vợ cũ - Long Man Ngân.

Điều này chứng tỏ, dù đã rời khỏi Thủy gia nhưng vẫn có người uy hiếp tới mạng sống của họ, nên mẹ vợ cũ của anh mới đưa cô tới chỗ của anh.

"Đi ăn đi." Sở Ninh Dục khoanh tay trước ngực, không có ý định giải thích việc Thủy An Lạc vừa lên án.

Thủy An Lạc siết chặt tay, hằn học trừng mắt nhìn anh.

"Thủy An Lạc, tôi cho cô nửa tiếng, nếu cô không làm được thì cô sẽ không có cơ hội gặp lại mẹ mình nữa đâu." Nếu cô đã nghĩ là anh uy hiếp mẹ cô, vậy thì không bằng cứ lợi dụng điều này đến cùng luôn.

Cả người Thủy An Lạc căng lên, ngay đến việc hít thở cũng cảm thấy nặng nề hơn nhiều.

Một lát sau, Thủy An Lạc rút cuộc cũng dịu xuống được. Cô hít sâu một hơi, rồi lại ngẩng lên nhìn Sở Ninh Dục nhếch môi cười.

Mẹ nói, bất kể lúc nào cũng đều phải cười, con cười người ta mới nghĩ là con không sợ.

"Được, Sở tổng đã nói thì phải giữ lấy lời đấy, tôi mà ăn hết thì mai anh phải cho tôi đi gặp mẹ."

Sở Ninh Dục và Thủy An Lạc bốn mắt nhìn nhau. Thật ra Thủy An Lạc là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào anh như vậy. Trước đây cô sẽ hơi tỏ ra thẹn thùng mỗi khi nhìn anh, nhưng giờ anh chỉ có thể thấy được nỗi căm hận trong ánh mắt đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lạ Giường

Sở Ninh Dục gạt đầu, Thủy An Lạc liền xoay người đi vào bếp.

Tiểu Bảo Bối nằm trong xe nôi quơ quơ nắm tay nhỏ xíu của mình, đôi mắt to tròn đảo quanh, không ai biết nhóc đang nghĩ cái gì.

Thủy An Lạc bung đồ ăn để lên bàn rồi lại xới cơm ra. Chẳng phải chỉ là ăn cơm thôi sao, Thủy An Lạc này dám làm thì sẽ dám ăn.

Sở Ninh Dục thấy Thủy An Lạc gắng sức nhét đồ ăn vào miệng đến phòng mồm tròn má thì bắt đầu nghi ngờ phải chăng cô nhóc này đã bị mất hết vị giác rồi không?

Bề ngoài Thủy An Lạc tỏ ra khá là trấn tĩnh, nhưng chỉ có cô mới biết lúc này cô đang cay đến nỗi gọi mẹ tới nơi rồi, chẳng qua là vẫn đang cố

nghe thấy người khác cười và âm thầm chửi kẻ điên nào đó.

"Oa..."

Lúc Thủy An Lạc đang ăn, bé con tự dưng khóc toáng lên, cô vội vàng đặt đĩa xuống chạy tới bế thằng bé lên rồi sờ sờ xuống bím của nó, quả nhiên thấy ẩm ẩm tay.

"Con đúng là cái đồ cuồng sạch sẽ, có giỏi thì đừng có ị đùn nữa cho mẹ xem." Thủy An Lạc nói nhưng vẫn cố không hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của bé con, bởi vì trên miệng cô bây giờ toàn là ối cay cá.

Sở Ninh Dục cau mày, thằng nhỏ khóc nức lên như thế chỉ vì đi ị thôi sao?

Thủy An Lạc bế con trai về phòng rửa mông thay tã. Lúc cô bước chân lên cầu thang đột nhiên ngoảnh lại cười híp mắt nhìn anh: "Sở tổng, tôi phải đi phục vụ con trai anh trước! Chỗ còn lại để lát nữa tôi xuống tôi ăn tiếp, anh đừng có nói tôi phạm quy đấy!"

Câu nói này của Thủy An Lạc nghe ra không thiếu mùi nhạo báng trong đó.

Sở Ninh Dục nhăn mày đi theo cô lên lầu. Anh nhìn cô ôm thằng nhóc con kia vào phòng tắm rồi xả nước ấm. Mọi động tác đều lưu loát như thể chắc chắn đây không phải lần đầu cô làm chuyện này.

Một năm nay, Thủy An Lạc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi xả nước xong xuôi, Thủy An Lạc vừa cởi tã ra vừa trêu chọc con trai mình. Cô vừa ném tã vào thùng rác vừa cười nói: "Có thối không, có thối không."

Nhìn cô thò tay rửa mông cho bé con thì ánh mắt của Sở Ninh Dục hơi rụt lại. Anh chàng cha ruột cũng mắc bệnh sạch sẽ y như con trai của mình, tỏ vẻ không cách nào nhìn nổi cảnh tượng này, nhưng mà Thủy An Lạc lại động hấn tay vào.

Tiểu Bảo Bối thấy mông mình được rửa sạch sẽ thì lại cười híp mắt, cái miệng chả có cái răng nào cũng nhe ra cười cười với mẹ mình.

Thủy An Lạc rửa mông cho nhóc xong liền lấy khăn bông thấm khô, sau đó ôm thằng bé ra ngoài, hoàn toàn ngó lơ người nào đó vẫn còn đang đứng ở cửa.

"Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục đưa tay nắm tay cô kéo lại, không cho cô đi tiếp.

Thủy An Lạc hơi sững sốt ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dục: "Sở tổng có gì muốn dặn dò sao?" Cứ nghĩ đến chuyện anh lấy mẹ cô ra để uy hiếp cô là cô không thể nào nói chuyện ôn hòa với anh được.

Thủy An Lạc hơi sững sốt ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dục: "Sở tổng có gì muốn dặn dò sao?" Cứ nghĩ đến chuyện anh lấy mẹ cô ra để uy hiếp cô là cô không thể nào nói chuyện ôn hòa với anh được.

"Con... tôi có thể thuê bảo mẫu chăm sóc nó."

Có lẽ là vì cô còn nhỏ tuổi mà lại làm mấy chuyện này một mình, hoặc cũng có lẽ vì đây là con của mình mà anh lại chẳng biết chăm sóc gì hết, cho nên anh mới muốn tìm người đến chăm sóc cho nó. Ít nhất cũng có thể để cô không cần trực tiếp làm mấy chuyện như vậy.

Thủy An Lạc hơi khựng người một chút, sau đó cô cười tí mắt nói: "Sở tổng, anh thấy thuê tôi thì thế nào? Tôi nói cho anh biết chứ tôi biết cách chăm sóc trẻ con lắm đấy."

Có tiền mà không kiếm là đồ ngu và đương nhiên cô lại không phải là kẻ ngu đó rồi.

Sở Ninh Dục cau mày, anh không ngờ cô nhóc này lại phản ứng nhanh như thế.

Thủy An Lạc thấy Sở Ninh Dục cau mày nhưng mà lại không nói gì thì không nhịn được nói tiếp: "Haizz, cũng không có đất đâu."

Thủy An Lạc vừa dứt lời Sở Ninh Dục liền bước lại gần, cô không nhịn được chớp chớp mắt lùi về phía sau. Mãi cho đến khi bị Sở Ninh Dục ép tới góc tường thì cô mới phát hiện, ối giời ơi! Lại bị kabe-don nữa này!

"Làm... làm cái gì thế?" Trái tim Thủy An Lạc đập rộn lên.

"Cô không đất?" Sở Ninh Dục đề giọng thì thầm vào bên tai cô, hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai nhạy cảm của cô.

Thủy An Lạc khẽ run lên, nhưng mà... một luồng sáng đột nhiên lóe lên trong đầu khiến mấy thứ như mặt đồ, tim đập đều bay sạch. Cô đột nhiên bật cười, nụ cười kia lại mang theo mấy phần kiêu mị, sau đó một tay Thủy An Lạc bế bé con, tay còn lại chạm rài quàng lên cổ Sở Ninh Dục.

Một tay Sở Ninh Dục chống lên tường, một tay nâng cằm cô lên. Còn Thủy An Lạc một tay bế con, một tay quàng lên cổ Sở Ninh Dục, tư thế của hai người... phải nói là cực kỳ quái dị.

"Sở tổng, anh muốn mua vui sao?" Thủy An Lạc lên tiếng, đôi mắt hơi chớp chớp rồi dùng một chân khẽ nâng lên cạ vào đùi Sở Ninh Dục.

Chân mày của Sở Ninh Dục lúc này có thể kẹp chết được một con ruồi, và trong mắt anh có thêm chút cảm xúc... không nói rõ được.

Thủy An Lạc chỉ mỉm cười nhìn Sở Ninh Dục, vờ như không hiểu thâm ý trong ánh mắt anh, ánh mắt quyến rũ cực điểm.

Sở Ninh Dục đột nhiên đẩy người ra rồi lùi lại một bước, sau đó chỉnh chỉnh lại quần áo của mình.

"Tôi sẽ tìm người tới chăm sóc cho thằng bé, cô tự lo tốt chuyện của mình đi." Sở Ninh Dục nói xong liền quay người rời đi.

"Chắc, nghĩ tôi sẽ *beep* anh thật chắc?" Thủy An Lạc vừa nói vừa cúi đầu hôn lên cái má phúng phính của con trai: "Để nambi thay quần áo cho con nhé."

Thủy An Lạc thay đồ và đỡ bé con ngủ xong mới đi xuống lầu. Sở Ninh Dục đang ngồi ở phòng khách xem tivi, cô đi tới cạnh bàn ăn cố gắng ăn hết chỗ thức ăn còn lại.

Sở Ninh Dục quay đầu sang nhìn nhưng Thủy An Lạc lại chẳng thèm ngẩng đầu nhìn lại. Đến bây giờ anh mới phát giác Thủy An Lạc đã thay đổi từ trong ra ngoài, như thể cô đã lột xác hoàn toàn vậy.

Thủy An Lạc ăn xong lập tức đi vào phòng bếp uống cạn ba cốc nước lạnh rồi mới ngẩng đầu nhìn Sở Ninh Dục: "Anh nói phải giữ lời, tôi đã ăn hết rồi."

Sở Ninh Dục còn định nói cái gì đó, nhưng khi anh nhìn thấy đôi môi sưng đỏ vì cay của cô thì chẳng hiểu sao lại gật đầu.

Thủy An Lạc mỉm cười: "Vậy Sở tổng nghỉ ngơi sớm đi nha." Thủy An Lạc nói xong liền đi thẳng lên lầu. Đi được một nửa cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân đi chuyển nên quay đầu lại nhìn Sở Ninh Dục: "Sở tổng, nếu cái bụng của anh thật sự quá đói thì anh cứ gọi đồ ăn bên ngoài đi. À mà tôi cũng cung cấp dịch vụ bán thức ăn nhanh đấy."

Sở Ninh Dục nhìn cô gái đang nở nụ cười xinh đẹp đứng trên cầu thang nhất thời có chút thất thần.

Thấy Sở Ninh Dục chẳng buồn nói gì thì Thủy An Lạc không nhịn được thấp giọng nói: "Đồ ki bo, còn chẳng cho nổi tiền nấu một bữa cơm."

Thủy An Lạc tỏ vẻ mặt mát xoay người bỏ lên lầu.

Lúc nửa đêm, Sở Ninh Dục đang ngồi trong phòng làm việc thì nghe thấy tiếng trẻ con khóc, còn có cả tiếng hát ru khe khẽ của Thủy An Lạc.

Anh tắt máy tính đứng dậy đi ra ngoài.

Thủy An Lạc đỡ Tiểu Bảo Bối mãi vẫn không thấy thằng bé ngừng khóc. Cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy Sở Ninh Dục đang cau mày đứng ngoài cửa.

Cô liền nâng bé con lên cao một chút, chớp mắt tỏ ra vô tội nói: "Con trai anh đấy."

Và, Sở Ninh Dục biết ý nghĩa của ánh mắt ngây thơ vô số tội kia là: Con trai anh khóc, anh không ngủ được cũng ráng mà chịu đi.

Sở Ninh Dục cau mày đi qua nhìn cậu nhóc đang ngoác mồm khóc lóc âm ỉ: "Nó là sao thế?"

"Lạ giưong." Thủy An Lạc cười ha hả một cái rồi nói.

Sở Ninh Dục lại quẳng một ánh nhìn sắc như dao tới, cứ như muốn xé nát cái gương mặt giả lả kia của cô.

"Đưa đây." Sở Ninh Dục vừa dứt lời liền đưa tay ra muốn bế bé con.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Viêm Dạ Dày Cấp Tính Thủy An Lạc Đề Phòng

Nhìn Anh, Bé Con Lui Về Sau Một Bước: &Quot;Đề..

Thủy An Lạc đề phòng nhìn anh, bé con lui về sau một bước: "Đề... đề tôi mang nó ra ngoài, bảo đảm không quấy rầy anh nghỉ ngơi." Sở Ninh Dực này có rất nhiều tật xấu, chắc chắn là bé con làm phiền anh ta nghỉ ngơi, cô lại không cho anh ăn cơm tối cho nên tâm trạng người ta không tốt cũng là tất nhiên thôi.

"Đưa đây." Sở Ninh Dực nhìn đáng vẻ phòng bị của cô càng thêm khó chịu.

"Đưa thì đưa, anh hung cái gì mà hung, anh có biết bé không đây?" Thủy An Lạc vừa nói vừa cẩn thận đưa con trai cho Sở Ninh Dực.

"Anh nhớ đỡ đầu của nó, đỡ cả eo nữa." Thủy An Lạc lo lắng nói, chỉ sợ anh sợ ý một cái sẽ làm rơi con trai bảo bối của cô xuống đất.

"Câm miệng." Sở Ninh Dực nghe cái giọng của cô xong thì sắc mặt càng khó coi hơn, nhưng mà động tác vẫn làm đúng theo những gì Thủy An Lạc bày cho.

Thằng nhóc này ôm vào tay có chút xú, chỉ cần một tay đã có thể vững vàng bế được cả người nó rồi.

Còn cục cưng nhỏ nào đó được Sở Ninh Dực ôm lấy thì hai mắt ngân ngấn nước bắt đầu tò mò đánh giá người đang bế mình.

"Í, nín khóc rồi kìa." Thủy An Lạc chớp chớp mắt rồi đưa tay chỉnh lại áo cho con trai.

"Hức..."

Vì bé con khóc cả một lúc lâu nên giờ vẫn còn hơi thút thít.

Sở Ninh Dực cúi đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của bé con nhà mình. Nơi sâu nhất trong tim như thể bị ai đó chạm phải, chua xót đến phát đau.

Đối với mỗi người mà nói thì con cái đều là ranh giới mới của cuộc đời họ, bất kể với đàn ông hay phụ nữ đều vậy cả.

"Thằng bé tên gì?" Sở Ninh Dực đột nhiên nhớ ra, đến tận bây giờ anh vẫn không biết tên của con mình.

"Tiểu Bảo Bối." Nhìn con trai đang khóc như mưa thế mà vừa được ba nó bế đã lập tức nín khóc, thật không có thiên lý gì cả.

Sở Ninh Dực đầu đầy vạch đen, con trai anh tên là... Tiểu Bảo Bối?

Cái tên này cũng thật... thú vị!

"Không ngờ anh cũng có bản lĩnh này đây." Thủy An Lạc nhìn con trai mình mà không nhận được tặc lưỡi. Cô dỗ cả buổi cũng không nín thế mà Sở Ninh Dực bế một cái là xong sao.

Chẳng lẽ biết đây là cha nó sao?

Sở Ninh Dực vẫn im lặng cúi đầu nhìn thằng nhóc nhà mình.

Thủy An Lạc gấp một cái rồi nói: "Vậy anh trông nó nhé, tôi đi ngủ đây, khổ cái thân tôi buồn ngủ muốn chết rồi." Thủy An Lạc nói xong liền phát phát tay với Sở Ninh Dực, sau đó nằm thẳng cẳng trên giường.

Sở Ninh Dực nhìn bé con đang quơ tay quơ chân trong lòng mình, tay anh đã từng cầm súng, từng cầm dao nhưng chưa bao giờ bế "cục bông" nào mềm mại thế này cả.

Có lẽ Thủy An Lạc thật sự mệt lắm rồi cho nên cô mới giao bé con cho anh không chút đề phòng như vậy.

Sở Ninh Dực bế bé con về phòng mình. Chắc tại ban ngày bé con được ngủ đủ giấc rồi nên lúc này vô cùng vui vẻ. Sở Ninh Dực đem con trai đặt trên người mình, đôi mắt to tròn kia lập tức đảo đảo nhìn xung quanh.

Cái tay nhỏ mập mập luôn tóm chặt lấy anh, sức không lớn nhưng lại nắm rất chắc.

"Tiểu Bảo Bối?" Sở Ninh Dực thử gọi tên bé con, hai hàng lông mày của bé con liền nhíu lại, tỏ rõ nó rất khinh thường cái tên này.

"Thủy An Lạc... Sở Ninh Dực..." Sở Ninh Dực thấp giọng lầm bầm một tiếng, tay còn lại thì khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ xú kia: "Sở Lạc Ninh."

Sở Ninh Dực tự mình lầm bầm một hồi, bé con cũng ề a theo như kiểu đang đối thoại với anh và... cũng giống như đang tự lầu bầu một mình.

Hôm nay, Tiểu Bảo Bối đã quang minh chính đại có một cái tên rồi. Còn vì lý do tại sao lại là quang minh chính đại thì cậu nhóc đã bày tỏ rằng bản

thân vô cùng khinh bỉ cái tên mẹ đặt cho mình. Quả nhiên đứa bé có cha vẫn là hạnh phúc nhất.

Vì quá hưng phấn nên quá nửa đêm mà bé con vẫn chưa chịu ngủ. Nhóc con cứ ê a ngồi chơi trên giường. Sở Ninh Dục nằm nghiêng ngắm nhìn con trai chơi cũng chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Lúc Sở Ninh Dục đang trông con trai thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng người chạy tới chạy lui, thậm chí còn kèm theo tiếng rên rĩ của Thủy An Lạc.

Sở Ninh Dục nhú mày, một tay bế con trai bế lên rồi đi ra ngoài.

Lúc này Thủy An Lạc mới bò từ trong nhà WC ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô còn trắng nhợt hơn cả ma.

"Sao thế?" Sở Ninh Dục nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

Thủy An Lạc vịn tường bò dậy, một tay vẫn ôm chặt bụng mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn Sở Ninh Dục, ánh mắt như thể đang nói: Anh là heo à? Chẳng lẽ anh không thấy tôi đang bị đau bụng đây sao?

Đều do bữa cơm toàn món cay chết tiệt kia hại cả! Cơ mà... rõ ràng người cô muốn hại là Sở Ninh Dục cơ mà?

Sở Ninh Dục nhìn Thủy An Lạc, bé con ê a muốn được mẹ bế. Chắc là bé con cũng biết mẹ không thoải mái cho nên muốn an ủi mẹ đây mà.

Sở Ninh Dục một tay bế con trai, tay còn lại vòng qua đỡ thân hình mảnh khảnh của Thủy An Lạc đi thẳng ra ngoài: "Tôi đưa cô đến bệnh viện."

Lúc này Thủy An Lạc đã không còn sức mà phản đối nữa rồi, cô chỉ có thể để mặc anh nửa ôm nửa dìu cô ra ngoài.

Sở Ninh Dục đúng là sao chổi mà, mới ngày đầu về nhà anh ta mà cô đã phải vào viện rồi.

...

Ban đêm ở bệnh viện cũng không đông người, hơn nữa đây cũng là tài sản của Sở gia nên lúc Sở Ninh Dục còn chưa đến, các bác sĩ đều đã đợi sẵn ở cổng. Chờ Sở Ninh Dục vừa dừng xe lại, Thủy An Lạc đã lập tức đẩy cửa xe ra phi xuống bay ngay vào nhà WC.

Sở Ninh Dục cau mày, sao lại nghiêm trọng như vậy?

"Sở tổng, đây là..." Bác sĩ quay đầu lại nhìn.

Sở Ninh Dục bế con trai sắp khóc đến nơi lên, lạnh lùng nói: "Tìm một bác sĩ nữ vào coi sao." Anh sợ Thủy An Lạc sẽ ngất luôn trong nhà WC mất, lúc này ở trên xe đã đau đến mức rên hừ hừ rồi.

Bác sĩ kia gật đầu rồi vội vàng chạy vào sắp xếp.

"A...a...." Tiểu Bảo Bối cứ kêu lên chỉ về phía mẹ mình biến mất, như muốn hỏi mami đi đâu mất rồi?

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn con trai. Nhóc con này mới hơn sáu tháng tuổi nhưng cực kỳ thông minh, hoàn toàn không giống một đứa bé gì cả, mặc dù không biết nói nhưng cái gì cũng biết cả.

Sở Ninh Dục sai bước đi vào theo thì con trai mới chịu yên lại, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn kia cứ cau lại như đang nghĩ xem mẹ mình bị làm sao?

Thủy An Lạc vịn vào tường lết ra khỏi nhà vệ sinh, mồ hôi trên mặt nhỏ xuống dưới đất. Cô cảm thấy nếu còn đau thêm nữa chắc cô sẽ thăng luôn mất.

"Cô Sở ngất xỉu rồi."

Trước khi Thủy An Lạc ngã xuống thì đây là những điều cuối cùng mà cô nghe được. Sở sờ cái đầu cô ý, bà đây đã ly dị rồi biết chưa!

Nhưng mà, vì bụng đau quá nên cô không còn dư sức đi sửa lại cách gọi sai của nữ bác sĩ kia nữa rồi.

Sở Ninh Dục vốn đứng đợi cách đó không xa, vừa thấy Thủy An Lạc sắp ngã xuống anh liền đưa con trai cho bác sĩ bên cạnh, sau đó sai bước đến giành bế Thủy An Lạc lên trước khi bác sĩ nam kia kịp chạm vào cô.

"Đi phòng cấp cứu." Sở Ninh Dục vừa nói vừa sai chân bước đi, lúc này sắc mặt đã lạnh như hóa sương.

Bác sĩ nam vô tội kia đột nhiên bị Sở Ninh Dục quăng cho một ánh mắt sắc như dao thì dần thối mặt, anh đã làm cái gì đâu cơ chứ!

"A..." Bé con tự dưng bị cha mình quăng cho người khác, còn chưa kịp phát hiện ra, đợi tới lúc phản ứng lại kịp thì cha đã đi qua bé mất rồi.

Tối lúc Thủy An Lạc được đưa vào phòng cấp cứu xong xuôi thì Tiểu Bảo Bối mới lại được quay về với vòng tay của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hủy Cái Báo Cáo Đó Đi

Một tiếng sau, bác sĩ mới ra khỏi phòng cấp cứu và tháo khẩu trang xuống nói: “Sở tổng, cô Sở chỉ bị viêm dạ dày cấp tính thôi.”

Sở Ninh Dục "ừ" một tiếng tỏ vẻ đã biết, tối rồi mà còn ăn những thứ đó không bị đau bụng tiêu chảy mới là lạ, chẳng qua là do con nhóc đó tự làm tự chịu thôi.

Thủy An Lạc được đẩy vào phòng bệnh, trên tay vẫn còn đang truyền nước nhưng chắc vì cô vẫn còn khó chịu cho nên mặt mũi vẫn nhăn nhó như trái cà. Cả mặt của Tiểu Bảo Bối cũng nhăn như cái bánh bao thịt.

Sở Ninh Dục ngồi xuống giường rồi đặt bé con xuống. Bé con không khóc cũng không quấy phá, ngoan ngoãn dựa vào lòng Thủy An Lạc. Có lẽ là vì thức lâu quá nên lúc này bé con cũng buồn ngủ rồi, nên chẳng bao lâu mà đã cuộn tròn lại nhắm mắt ngủ ngon lành.

Sở Ninh Dục nhủ mảy mìn đáng về say ngủ của hai mẹ con, rồi kéo chăn lên đắp cho Tiểu Bảo Bối, sau đó lại khẽ vuốt những sợi tóc ướt đầm mồ hôi đang tản ra trên trán Thủy An Lạc.

Một năm rồi không gặp, cô nhóc này càng ngày càng đẹp lên rồi.

Vừa mới tròn hai mươi tuổi thôi nhưng vì đã sinh con nên trông cô trưởng thành hơn nhiều so với những cô gái tuổi đôi mươi khác.

Trong một năm chung sống chung với nhau, anh chẳng hề có ấn tượng gì với cô, chỉ biết cô là một cô gái rất ngoan ngoãn, ngoài việc lên lớp, thứ bảy chủ nhật luôn ngồi nhà nghịch máy tính... và, luôn tìm tìm cười. Giống như người ta hay nói, cô có một gia đình tốt, lại lấy được một người chồng tốt, cuộc sống của cô vậy là viên mãn nhất rồi. Nếu như không có biến cố của cha mẹ mình, có lẽ bây giờ bọn họ vẫn còn là một đôi vợ chồng luôn tôn trọng lẫn nhau và... biết đâu anh có thể nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ra đời, cũng như tiếp tục cuộc sống nhàn chán của mình.

Nhưng lần gặp lại này, anh lại giật mình phát hiện ra... người vợ mà anh tự cho là mình hiểu rất rõ hóa ra chỉ là một hình ảnh giả dối mà cô ấy xây dựng nên thôi.

Về mặt kiêu ngạo của cô cùng cái tát lạnh lùng giáng thẳng lên mặt Thủy An Kiều mới khiến anh nhìn rõ, đây mới thật sự là Thủy An Lạc.

...

Lúc An Phong Dương nhận được điện thoại của Sở Ninh Dục, anh chàng liền quảng luôn cô gái của mình đẩy rồi vội vàng chạy đến, vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh một nhà ba người ảm áp này.

“Sao thế, nửa đêm nửa hôm rồi còn nhập viện?” An Phong Dương vẫn mặc cái bộ đồ choét ấy, qua dáng vẻ xộc xệch cũng có thể thấy anh chàng vừa chạy vội tới đây.

“Không có chuyện gì, ăn phải mấy thứ linh tinh thôi.” Sở Ninh Dục trả lời rồi hỏi lại: “Sao cậu lại tới đây?”

“Cậu chỉ nói là nhập viện, tôi làm sao mà biết là đã xảy ra chuyện gì?” An Phong Dương trợn Sở Ninh Dục một cái rồi cúi đầu nhìn Thủy An Lạc đang nằm trên giường, thấy mặt mũi cô trắng bệch liền giơ tay ra xoa đầu cô: “Sao lại lạnh thế này?”

Sở Ninh Dục trông thấy vậy liền gạt phắt tay anh chàng ra: “Quan tâm đến cô ấy thế à?”

An Phong Dương bị gạt tay ra thì khước môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉa đầy yêu nghiệt. Anh ta có vẻ bề ngoài khá nữ tính nên chỉ cười một cái thôi quả thật có thể coi là "hoa nhường nguyệt thẹn".

“Đương nhiên, dù sao cũng là cô em gái tôi trông từ bé đến lớn, đâu có giống như ai đó.” An Phong Dương không sợ chết nói tiếp, nhưng mà cũng không làm ra hành động nào khác khiêu khích sự nhẩn nại của Sở Ninh Dục.

“Nhưng mà, cậu có nghĩ tới chuyện tin tức ngày mai không? Cậu vừa mới tuyên bố come out, giờ lại quay về với vợ cũ. Thế chẳng phải là muốn vứt bỏ tôi đấy à?” An Phong Dương nói như một kẻ bị bỏ rơi mà than khóc, bàn tay còn cong cong lên thành Lan Hoa Chi cực kỳ điệu nghệ.

Trong đôi mắt đẹp của Sở Ninh Dục lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Có điều, người khác thì có thể sợ cái nhìn này của anh ta chứ An Phong Dương tuyệt đối không nằm trong số những người đó.

An Phong Dương đưa tay kéo ghế lại gần, sau đó bắt chéo chân ngồi xuống, hai tay thì dựa vào thành ghế: “Ý của cậu là, người bảo cậu đưa Tiểu Lạc Lạc về là Long Man Ngân, nhưng mà... tại sao lại như vậy nhỉ?”

“Long Man Ngân muốn rời đi hoặc có lẽ là bà ấy đã biết điều gì đó.” Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn Thủy An Lạc. Cô nhóc này một lòng muốn quay về bên mẹ, thế mà... lại không hề hay biết rằng chính mẹ cô ấy là người muốn đẩy cô ấy ra.

“Cậu đưa Tiểu Lạc Lạc về rồi, lại còn muốn thu mua cả tập đoàn Thủy Thị nữa, con đường này không dễ đi đâu.” An Phong Dương lắc đầu nói.

“Cô ấy và nhà họ Thủy đã sớm chẳng còn bất kỳ quan hệ nào với nhau nữa rồi... À, chuyện tôi bảo cậu đi điều tra thế nào rồi?”

“Bản báo cáo ADN của Tiểu Lạc Lạc khi ấy quả thật đã bị động tay động chân. Đưa không phải là con gái của Thủy Mặc Vân thực ra là... Thủy An Kiều cơ.” An Phong Dương nhún vai đáp, đối với chuyện “thâm cung bí sử” của đám nhà giàu này, anh sớm đã chẳng thấy gì là ngạc nhiên nữa rồi.

“Hủy cái báo cáo đó đi.” Sở Ninh Dục nói.

“Cái gì?” An Phong Dương quay phắt lại nhìn Sở Ninh Dục, sau đó lại quay ra nhìn Thủy An Lạc đang nằm trên giường bệnh: “Cậu không muốn để con bé biết sự thật à?”

“Nếu như Thủy Mặc Vân đã không cần cô ấy... muốn tìm về đứa con gái này thì để ông ta tự mình đến cầu xin đi.” Sở Ninh Dục đưa tay lên sờ sờ cái trán vẫn còn lạnh ngắt của Thủy An Lạc, giọng nói thản nhiên như thể đang nói lát nữa trời sẽ sáng vậy.

Ngay đến cả An Phong Dương cũng không nhịn nổi mà lạnh toát cả sống lưng. Bây giờ không nói cho Thủy An Lạc biết, đợi đến lúc hốt gọn cả nhà họ Thủy rồi thì cái mà Sở Ninh Dục cần... có lẽ, không phải là tài sản của nhà họ Thủy mà là muốn trả cho Thủy An Lạc một sự công bằng cũng nên.

“Chắc, chắc, chắc... được rồi, để tôi hủy. Chỉ là, không biết liệu Tiểu Lạc Lạc có thấy... "cảm động" vì chuyện này không nhỉ?” Trong đôi mắt xéch của An Phong Dương tràn ngập sự giễu cợt.

“Nếu cô ấy mà biết, tôi đảm bảo trong vòng một năm Mân Hình sẽ không xuất hiện trước mặt cậu.”

Nghe vậy, vẻ mặt của An Phong Dương lập tức thay đổi. Anh ta thu lại cái vẻ mặt cợt nhả của mình, bởi anh ta biết Sở Ninh Dục đã nói được là làm được. Đùa chứ, anh ta khó khăn lắm mới “tu thành chính quả”, làm sao có thể để cái tên Sở Ninh Dục này phá đám đơn giản như thế được.

“Nếu như Tiểu Lạc Lạc đã không việc gì, vậy tôi đi trước đây. Tôi bảo đảm, trước khi cái nhà họ Thủy đó xong phim, Thủy Mặc Vân tuyệt đối sẽ không biết chuyện này.”

An Phong Dương không chút bịn rịn mà tránh xa cái tên Sở thiếu nguy hiểm này ra, đối với anh ta về nhà ôm vợ vẫn tốt hơn nhiều. Sau khi An Phong Dương đi rồi, phòng bệnh yên tĩnh trở lại.

Sở Ninh Dục nhìn Thủy An Lạc từ nãy đến giờ ngủ mà vẫn cứ mặt cau mày có suốt. Anh đưa tay véo má cô một cái rồi nói: “Đáng đời.”

Cái này gọi là “ác giả ác báo”, anh cũng không cần quá lo lắng cho cô làm gì. Còn về phần tại sao lại phải giúp Thủy An Lạc, đó là bởi vì cô nhóc này là mẹ của con trai anh.

Đau...

Thủy An Lạc đau quá nên tỉnh lại, bụng đau, đầu đau... cả người đều đau nhức, ngoài đau ra còn có một cảm giác rõ rệt khác... đó là lạnh!

Ai bật điều hòa xong cứ để mà không tắt thế?

Thủy An Lạc từ từ mở mắt ra rồi lại từ từ nhắm lại, hành động rất tự nhiên, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Không phải là không tắt điều hòa, mà là vì... bên cạnh cô đang có một cái điều hòa di động to đùng không có chế độ tắt.

Cô vẫn chưa tỉnh, đúng, cô chưa tỉnh đâu.

Thủy An Lạc tự thôi miên chính bản thân mình, cô muốn ngủ tiếp.

Nhưng mà làm gì có chuyện Sở Ninh Dục không biết cô đã tỉnh, anh “hừ” lạnh một cái sau đó nhìn Tiểu Bảo Bối đang ngơ ngậy muốn quấy, rồi lại im lặng đợi phản ứng của Thủy An Lạc.

“Oa...” Tiểu Bảo Bối người thì bé nhưng tiếng khóc thì to ghê lắm

Thủy An Lạc cho dù muốn giả vờ ngủ tiếp cũng không thể, cô đành chịu đựng cơn đau mà xoay người sang ôm bé con vào lòng, cơ mà lúc này cô lại chẳng còn tí hơi sức nào để bế thẳng bé lên nữa.

Tiểu Bảo Bối vừa khóc vừa tự động dính vào trong lòng Thủy An Lạc, người ta muốn ti sữa nà ~

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Thiếu Gia Để Ý Đến Thiếu Phu Nhân Cáo Đồ Đi

Sau khi Thủy An Lạc tỉnh lại, bác sĩ có đến kiểm tra lại lần nữa, căn bản không có vấn đề gì lớn nhưng bác sĩ có khuyên trong khoảng thời gian tới cô tốt nhất là không nên ăn đồ cay nóng.

Thủy An Lạc hồi hận muốn khóc luôn, đây chính là "trộm gà không được còn mất nắm gạo" trong truyền thuyết đúng không? Tại sao? Tại sao? Cô muốn chính là anh ta cơ mà, sao cuối cùng người nhập viện lại là cô chứ?

“Thế mẹ tôi đâu?” Thủy An Lạc vội vàng hỏi, chuyện Sở Ninh Dục đã hứa với cô thì chắc chắn sẽ không nuốt lời.

“Đợi cô khỏe hẳn rồi nói sau.” Sở Ninh Dục thản nhiên nói, bởi vì đến bây giờ anh vẫn không có tin tức gì của Long Man Ngân cả, cho nên anh không thể để Thủy An Lạc về đó được. Dù sao thì anh cũng không thích làm những chuyện mà mình không nắm chắc.

“Này, anh...” Thủy An Lạc đột nhiên vùng dậy khiến cho phần bụng lập tức đau nhói. Cô không nhịn được mà kêu lên một tiếng, sau đó thở mạnh ra một hơi.

Sở Ninh Dục đứng bên giường liếc xéo cô một cái, trên mặt vẫn bình thản như thường, chẳng tỏ ra thương xót chút nào.

“Cô cứ tiếp tục cử động mạnh thử xem, chưa được xuất viện thì cô cũng chẳng đi đâu được hết.” Sở Ninh Dục nói xong liền quay người ra khỏi phòng bệnh.

Thủy An Lạc lăm bằm trong miệng, quả nhiên tin được anh ta thì cô cũng nguim.

Sở Ninh Dục ra khỏi phòng bệnh thì thấy chú Sở - quản gia đã đợi sẵn bên ngoài, trong tay ông còn cầm một hộp com.

Sở Ninh Dục mở hộp com ra, nhìn thấy thức ăn ở bên trong liền nói: “Đổi thức ăn đi, đổi luôn thành cháo, chú ở đây trông cô ấy.”

“Vâng.” Chú Sở nhỏ giọng trả lời, ông nhìn ra được Thiếu gia vẫn còn quan tâm đến Thiếu phu nhân, nếu không thì anh cũng chẳng đích thân hỏi đến chuyện thức ăn thế này.

Buổi sáng hôm nay Sở Ninh Dục có một cuộc họp ở công ty, vì bắt buộc phải có mặt cho nên anh mới bảo chú Sở ở lại trông Thủy An Lạc. Bước được mấy bước thì đột nhiên Sở Ninh Dục dừng lại, anh ngoảnh lại nhìn chú Sở: “Trước khi tôi quay lại, bất kỳ ai cũng không được gặp Thủy An Lạc, đặc biệt là người nhà họ Thủy, có vấn đề gì bảo họ trực tiếp tới gặp tôi.”

Chú Sở lập tức ngẩn ra, chưa kịp đáp lại thì Sở Ninh Dục đã sai bước đi mất rồi.

Một năm trước, khi nhà họ Thủy xảy ra chuyện, thiếu gia không ở đây, ông tuy thương cho thiếu phu nhân cũng không có cách nào lên tiếng. Nhưng giờ, trước khi đi thiếu gia lại nói vậy, anh cho ông quyền hạn... điều này có nghĩa là... là thiếu gia đã để ý đến thiếu phu nhân rồi sao.

“Ninh Dục?”

Giọng của Lâm Thiên Thần vang lên ngay trước khi Sở Ninh Dục bước ra khỏi bệnh viện.

Sở Ninh Dục quay lại, Lâm Thiên Thần lúc này đang mặc áo khoác blouse trắng, hai tay nhét trong túi áo hiệu kì nhìn anh.

“Sao cậu lại đến bệnh viện thế này?” Lâm Thiên Thần lo lắng nhìn anh, “Khó chịu ở đâu à?”

“Không phải, là Lạc Lạc không khỏe.”

Quan hệ của Sở Ninh Dực với Lâm Thiên Thần cũng được xem như là khá tốt, vì Lâm Thiên Thần không thích anh như những cô gái khác cho nên quan hệ giữa anh và cô ta cũng xem như ổn.

“Lạc Lạc? Con bé làm sao thế?” Lâm Thiên Thần lo lắng hỏi.

“Viêm dạ dày cấp tính thôi, công ty còn có việc mình đi trước đây.” Sở Ninh Dực nói rồi khẽ gật đầu chào, sau đó quay người đi mất.

Về tươi cười trên mặt Lâm Thiên Thần dần dần biến mất theo bóng Sở Ninh Dực đi khỏi, từ lúc nào mà anh ấy bắt đầu gọi Thủy An Lạc thân mật như vậy?

Thủy An Lạc cảm thấy khó chịu ở trong người nên cháo chú Sở mang đến cô cũng chỉ ăn một ít.

“Chú Sở, cháu không sao nữa rồi, chú làm thủ tục xuất viện cho cháu đi.” Thủy An Lạc là vẻ đáng thương nhìn chú Sở, không phải cô cố tình giả vờ đau mà vì bệnh thật nên trông cô đáng thương ghê lắm.

Từ một năm trước, chú Sở đã đối xử rất tốt với cô, so với Sở Ninh Dực thì cô còn gần gũi thân thiết với chú Sở nhiều hơn, bởi vì chú ấy luôn thương yêu cô giống như trưởng bối của cô vậy.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia lúc vừa mới đi đã nói rồi, để cô nghỉ ngơi cho khỏe đã.” Chú Sở cười đáp.

“Cháu không phải là thiếu phu nhân gì đâu.” Thủy An Lạc phản bác lại, bọn họ đã ly hôn từ lâu rồi còn gì, cô đâu còn là thiếu phu nhân gì gì đó nữa.

Chú Sở không nói gì chỉ khẽ cười một cái.

“Vậy chú Sở này, chú cho cháu mượn điện thoại gọi cho mẹ cháu một lát được không?” Thủy An Lạc kéo kéo cánh tay của chú Sở cầu xin.

Chú Sở có chút khó xử nhìn cô, ban nãy ông đã qua nhà Thủy An Lạc trước rồi, bên trong không có ai cả, có lẽ Thủy phu nhân đã đi đâu mất rồi cũng nên.

“Thiếu phu nhân, cô phải nghỉ ngơi cho khỏe lại trước đã, khỏe rồi hãy đi gặp Thủy phu nhân...”

Chú Sở nhận ra mình lỡ lời nên hơi ngẩn ra, sau đó ông mới nói tiếp: “Như vậy mẹ cô mới yên tâm được chứ...”

“Nhưng mà...”

“Thiếu phu nhân đừng nhưng nhị gì nữa, nghỉ ngơi thật tốt mới là cách dưỡng bệnh tốt chứ.” Chú Sở nói rồi, thu dọn chỗ cháo Thủy An Lạc chưa ăn xong vào.

Thủy An Lạc biết, cô nói nhiều như vậy mà chú Sở vẫn chẳng chịu nhả ra tức là cô đã không có cửa để cầu xin nữa rồi.

Thủy An Lạc nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà, cô nghĩ mãi không ra tại sao Sở Ninh Dực lại làm thế, bọn họ đã chẳng liên quan gì đến nhau nữa rồi, tại sao còn đưa cô rời xa mẹ mình chứ.

Thủy An Lạc và Tiểu Bảo Bối ngủ rồi chú Sở mới thu dọn bát đĩa ra ngoài.

Sở Ninh Dực đến công ty còn chưa họp xong đã nhận được điện thoại của mẹ anh, muộn hơn dự đoán của anh nhiều.

Sở Ninh Dực vẫy vẫy tay cho cấp dưới ra ngoài, sau đó mới đứng dậy đi đến bên cửa sổ nghe điện thoại.

“Con đưa nó về rồi à?” Trực tiếp vào thẳng vấn đề như những gì Sở Ninh Dực dự đoán, dù sao đây cũng là mẹ của anh.

“Cô ấy là mẹ của Lạc Ninh.”

“Lạc Ninh?” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia ngẩn ra.

“Vâng, là con trai của con và Thủy An Lạc.” Sở Ninh Dực thản nhiên lên tiếng.

“Đã xét nghiệm DNA chưa?”

“Mẹ, mẹ nói vậy là có ý gì?” Sở Ninh Dực nhún mày, rõ ràng anh không thấy thoải mái với câu nói đó của mẹ mình.

“Con đừng có quên thân thể của con bé đó, có phải con trai con hay không còn chưa biết được đâu?”

“Mẹ, có phải con trai con hay không con biết rõ hơn ai hết. Còn về chuyện năm đó, chúng ta chẳng qua cũng chỉ là người ngoài cuộc mà thôi.” Sở Ninh Dục nói rõ ràng việc nào ra việc đó.

“Mà bây giờ cô ấy là mẹ của Lạc Ninh, con không thể bỏ mặc cô ấy được.”

Sở Ninh Dục chính là kiểu người như thế, là người của anh thì anh sẽ bảo vệ cho đến cùng, còn nếu không phải là người của anh, có chết cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.

“Ninh Dục, con...”

“Nếu như mẹ gọi đến chỉ vì chuyện này thì con nghĩ là không cần thiết đâu.”

“Mai mẹ với ba con sẽ về, con đưa con bé tới gặp chúng ta đi.”

“Mẹ nhàn rồi đến mức muốn gặp cả vợ cũ của con à? Nhưng giờ cô ấy chẳng liên quan gì đến mẹ nữa rồi.” Sở Ninh Dục nói rồi liền cúp máy.

Sở phu nhân - Hà Tiêu Nhiên ở nước Mỹ xa xôi không đỡ nổi phản ứng của con trai mình, đã muốn bảo vệ con bé rồi còn nói nó là vợ cũ, thế này là cái kiểu gì?

“Này, ý của con trai anh là gì thế?” Hà Tiêu Nhiên không hiểu quay ra hỏi chồng mình.

Chủ tịch tập đoàn Sở Thị - Sở Mặc Bạch đang đứng ở cửa sổ nhìn ra mặt hồ bên ngoài, những ngón tay của ông gõ nhẹ lên thành lan can, năm nay Sở Mặc Bạch đã hơn năm mươi, nhưng nhìn ông không hề thấy dấu vết năm tháng để lại. Ông có ngoại hình giống Sở Ninh Dục đến năm phần nhưng vì sự từng trải trong cuộc sống nên trông càng có nhiều sức hút hơn.

“Con em mà em còn không hiểu hay sao, Thủy An Lạc đã được đưa vào vòng bảo vệ của nó rồi.” Sở Mặc Bạch nói rồi quay lại nhìn vợ. “Cô bé An Lạc này cũng khá phết đấy.”

“Con bé thì khá thật nhưng còn mẹ nó thì...” Đây mới là chuyện khiến Hà Tiêu Nhiên để ý nhất.

“Không được, em không thể để con trai mình ở bên nó được, em phải về nước.” Hà Tiêu Nhiên nói rồi quay người đi thẳng ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sao Anh Phải Giúp Tôi?

Thủy An Lạc đang ngủ thì bị người ta nhìn đến mức phải giật mình tỉnh dậy, bởi vì ánh mắt đó y như một con rắn độc muốn tiếm nọc độc vào người cô vậy.

Thủy An Lạc mở mắt ra, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một đôi mắt ti hí độc địa của... Thủy An Kiều!!!

Không ngờ bị cô tát cho mấy cái vào mặt mà giờ vẫn có gan xuất hiện trước mặt cô.

“Thủy An Lạc, tao đã bảo mày tránh xa anh Ninh Dục ra cơ mà.” Thủy An Kiều ngang ngược nói to.

Thủy An Lạc phì cười rồi đưa tay nhẹ nhàng vỗ về bé con vừa bị giật mình. Cô hơi nhòm người dậy tựa vào đầu giường, thản nhiên nhìn cô ta như thể đang nhìn một con hề nhảy nhót: “Sao nào, An Phong Dương không cần mày nữa mày liền chuyển đối tượng sang Sở Ninh Dục à?”

“Mày nói cái gì!!!”

“Tao nói là, An Phong Dương thả ở bên một thằng đàn ông cũng muốn ở bên mày.” Thủy An Lạc thấy cái vẻ đần độn của cô ta tội nghiệp quá nên đành tốt bụng nói toẹt ra cho cô ta hiểu.

“Thủy An Lạc, mày...” Thủy An Kiều tức đến đỏ mặt tía tai.

“Mà An Phong Dương tuy là đàn ông nhưng nhìn thế nào trông cũng xinh đẹp hơn mày. Nếu như tao mà là Sở Ninh Dục, tao cũng sẽ chọn An

Phong Dương chứ không phải là mày đâu.”

Chắc là do cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn nên mỗi câu mỗi chữ của Thủy An Lạc đều nhẹ hẫng, gương mặt trắng bệch lại càng làm nổi bật lên giọng nói nhẹ như bắc kìa, trông cô lại càng giống Sadako* tợn. . .

*Sadako: con ma trong phim Lời Nguyền Quỷ Ám

“Thủy An Lạc, mày tưởng mày mang đứa con hoang của người khác về thì mày có thể giữ được anh Ninh Dục sao?”

“Mày bảo ai là con hoang?” Mặt của Thủy An Lạc thoát cái đã lạnh xuống. Cô ngẩng lên nhìn Thủy An Kiều đầy vẻ giận dữ.

“Nói đến ai chẳng lẽ mày còn không biết. Mày với mẹ mày đều đẻ tiện như nhau cả thôi, sinh ra một đứa con hoang rồi lại bắt đàn ông của người khác đổ vỏ.” Thủy An Kiều độc mồm nói, cô ta chỉ hận không thể dùng tất cả những lời lẽ khó nghe nhất trên đời này đổ lên đầu Thủy An Lạc.

Bàn tay dưới lớp chăn của Thủy An Lạc siết chặt lại, môi cô mím chặt.

“Oa...” Chắc tại bé con bị giọng nói của Thủy An Kiều làm cho giật mình thế nên lúc này mới òa lên khóc nức nở.

“Hà, thằng con hoang khóc rồi kìa.”

Thủy An Kiều vừa mới dứt lời, Thủy An Lạc đã tung chăn lên nhảy xuống giường, cô chẳng màng gì mà lao vào Thủy An Kiều tát cô ta một cái trước, sau đó lại giơ chân lên dùng hết sức bình sinh đạp cho cô ta một phát, cũng vì cú đá này mà thiếu chút nữa cô bị bật lại ngã ngửa ra sau giường.

Thủy An Kiều thét lên, còn chưa kịp bò dậy, Thủy An Lạc đã chạy đến cưỡi lên người cô ta, không hề nương tay mà đập bôm bốp lên người cô ta.

Nói cô, cô có thể nhịn.

Nhưng dám động tới mẹ và con trai cô thì cô cũng chẳng cần nề nang ai cả, ai dám nói họ một câu cô sẽ tấn người đó một trận.

Tiếng kêu thét của Thủy An Kiều xen lẫn với tiếng khóc của Tiểu Bảo Bối vang âm ỉ trong phòng bệnh, khiến cho không ít người tò mò chạy tới xem. Chú Sở vừa quay về liền trông thấy cảnh tượng này.

Thủy An Lạc như thể phát điên mà ghim chặt Thủy An Kiều xuống đất đánh cho cô ta đến nỗi không còn năng lực phản kháng lại. Thủy An Kiều dù sao cũng là đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, tuy rằng Thủy An Lạc cũng vậy nhưng mà một năm nay sau khi đã trải nghiệm hết cái gọi là "tình người âm lạnh ở nhân gian" thì cô đã không còn là cô đại tiểu thư tay không dính nước năm ấy nữa rồi.

“Thiếu phu nhân...”

“Mẹ nó chứ, ai dám lại gần, tôi đánh luôn người đó!” Thủy An Lạc nói rồi tiếp tục tát bôm bốp vào mặt Thủy An Kiều.

Bước chân của chú Sở khựng lại, ông không tiến lên nữa, chỉ cần đảm bảo thiếu phu nhân không bị ăn hiếp là được.

Lâm Thiên Thần đẩy đám người kia ra chạy vào. Thủy An Kiều nhìn thấy chị họ mình liền gào lên kêu cứu, mặt cô ta đau muốn chết.

“Lạc Lạc...” Lâm Thiên Thần về mặt nào đó cũng được coi như chị họ của Thủy An Lạc, cho nên cô ta gọi Thủy An Lạc là Lạc Lạc cũng không có gì là lạ cả.

“Cút ngay.” Thủy An Lạc đánh hăng đến mức hai mắt đỏ hết cả lên, cô đẩy phát Lâm Thiên Thần ra.

“Thủy An Kiều, hôm nay tao sẽ cho mày biết kết cục của một đứa con hoang là như thế nào.” Thủy An Lạc nói xong lại vung tay tát thêm mấy phát nữa.

“Đang làm cái trò gì thế?”

Giọng nói lạnh lùng của Sở Ninh Dục vang lên giữa đám người. Anh vừa bước vào liền trông thấy Thủy An Lạc đang cười trên người Thủy An Kiều đánh lấy đánh để, đầu tóc cô rối bù y hệt như một kẻ điên hoặc phải nói lúc này cô đúng là điên thật rồi.

“Ninh Dục, cậu mau khuyên Lạc Lạc đi, cứ thế này con bé sẽ đánh chết Kiều Kiều mất.” Lâm Thiên Thần vội vàng kéo tay của Sở Ninh Dục nói.

Sở Ninh Dục neho mắt nhìn hai đứa con gái lăn lộn trên mặt đất, nhưng mà lại không hề có ý định bước đến can ngăn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dù sao người chiếm thể thượng phong cũng là mẹ của con anh, anh chẳng có gì phải sốt sắng cả. Sở Ninh Dục tuy không

biết đã xảy ra chuyện gì nhưng với những gì anh biết về Thủy An Kiều anh cũng có thể đoán ra được phần nào.

“Cô Thủy nhân lúc tôi không có mặt liền lẻn vào phòng bệnh nhục mạ tiểu thiếu gia và mẹ của thiếu phu nhân cho nên...” Chú Sở trình bày lại tình hình.

“Ninh Dục...” Lâm Thiên Thần lo lắng lên tiếng, cô ta có vẻ không vui khi thấy chú Sở nói vậy.

“Mồm miệng không sạch sẽ chính là ngứa đòn, lúc nào nói xin lỗi thì lúc đó chuyện này mới xong.” Dám mắng con trai anh, phải đánh.

“Ninh Dục, cậu vừa nói gì thế?” Lâm Thiên Thần không thể tưởng tượng nổi nhìn Sở Ninh Dục, anh đang dung túng cho Thủy An Lạc đánh người sao?

Về mặt của Sở Ninh Dục vẫn lạnh lùng như cũ, anh khoanh tay trước ngực đứng nhìn đứa con gái bị đánh thành đầu heo trên mặt đất: “Thủy An Kiều, cô nghe cho rõ đây, ngày hôm nay chính tôi là người cho phép cô bị đánh thành ra thế này.”

Sở Ninh Dục nói vậy đơn giản chỉ muốn giúp Thủy An Lạc thoát tội, nhà họ Thủy dám tới tìm Thủy An Lạc gây chuyện nhưng sẽ không dám động tới anh.

Thủy An Kiều kêu la khóc lóc nhưng mà không ai ở đây dám bước ra giúp đỡ cô ta cả, trừ khi bọn họ chán sống, bằng không ai dám chống đối lại đại thiếu gia nhà họ Sở chứ?

Thế mà đúng lúc này, Tiểu Bảo Bối đang nằm trên giường khóc rung rức bỗng bật cười khanh khách, đôi mắt to sáng ngời vẫn còn đọng nước mắt rung rung.

“Phụ... phụ...”

Khi Thủy An Lạc đang ra sức đánh thì bỗng nhiên một con đầu truyền lên từ vùng bụng. Cô cũng chẳng buồn quan tâm tới Thủy An Kiều nữa ba chân bốn cẳng ôm bụng chạy vào toilet.

Viêm dạ dày!!! Cô thật sự không thể chịu nổi cái bệnh này!!!

Thủy An Lạc ngồi trên bồn cầu, một tay ôm bụng một tay vịn bồn rửa mặt, lúc này có vẻ như cô đã ra khỏi trạng thái tâm thần rồi. Thủy An Lạc lấy lại tỉnh táo rồi chớp mắt nghĩ nghĩ, vừa xảy ra chuyện gì ấy nhỉ? Hình như có rất nhiều người thì phải? Sở... Sở Ninh Dục cũng quay lại rồi à?

Thủy An Lạc một tay cào cào mái tóc rối tung như tổ quạ của mình, mày nhăn lại thật chặt, vậy vừa rồi chính là Sở Ninh Dục đã giúp cô ngăn Lâm Thiên Thần lại sao?

Mắt Thủy An Lạc đảo tròn nghĩ nghĩ, nhưng rồi vì đau quá nên cô cũng chẳng còn hơi mà nghĩ nữa.

Lúc Thủy An Lạc ôm bụng đi ra khỏi toilet, trong phòng đã yên tĩnh trở lại. Lúc này Tiểu Bảo Bối đang ở trong lòng của Sở Ninh Dục ề a không biết nói gì đó, nhưng mà trông bé con có vẻ rất vui.

Sở Ninh Dục ngẩng lên thấy gò má Thủy An Lạc trắng bệch và vàng trán ướt đầm mồ hôi thì liền đặt Tiểu Bảo Bối xuống giường, đi đến bế bổng cô lên. Thủy An Lạc bị hành động này làm cho giật mình khẽ thốt lên rồi vội vàng ôm chặt lấy cổ anh, sợ lỡ như anh lại bỗng dưng quăng cô xuống thì toi.

"Tại sao anh lại giúp tôi?" Thủy An Lạc lí nhí hỏi, nếu như vừa nãy không phải là anh có lẽ cô đã sớm bị người ta kéo ra rồi, trình độ mình như nào cô cũng tự biết lấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cô Phải Giả Vờ Như Không Biết

Sở Ninh Dục đặt Thủy An Lạc xuống giường. Động tác đặt xuống của anh không có tí gì gọi là dịu dàng hết, nếu không thì bộ xương già của cô đã chẳng rã rời ra thế này. Thủy An Lạc "ai ưi" một tiếng, xoa xoa cái eo đau nhức của mình rồi ngẩng phắt lên trừng Sở Ninh Dục: "Anh làm cái trò gì thế!!!"

"Chẳng phải cô có bản lĩnh lắm sao?" Sở Ninh Dục "hừ" lạnh một tiếng, cái giọng điệu đó có thể lạnh ngang như tiết trời tháng mười hai luôn.

Sở Ninh Dực nói xong đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, vị trí vốn dĩ cấm kim truyền dịch nhưng vì hành động điên cuồng vừa nãy của cô mà giờ nó đã bị rỉ máu và đông lại thành vệt trên mu bàn tay.

Thủy An Lạc nhìn những vết tích kinh khủng trên cánh tay mình, lại "ừ" thêm một tiếng nữa, nhưng tiếng kêu này không phải là do ngạc nhiên... mà hình như là vì cô không ngờ bản thân mình lại bị thương nhiều như thế.

"Cuối cùng người chịu thiệt vẫn là mình." Thủy An Lạc chép miệng đánh chắc một cái, chỉ vì đánh con nhỏ kia mà lại khiến bản thân bị thương, vậy này đúng là lỗ vốn rồi.

Nghe cái giọng nói hời hợt chẳng thèm để ý gì của cô, vẻ mặt của Sở Ninh Dực càng khó coi hơn: "Cô tính làm "bình đã vỡ còn mẹ"?"

"Cho xin đi, tôi đã là "cái bình vỡ vụn" rồi còn sợ mẹ cái gì nữa?" Thủy An Lạc bật cười rồi đưa tay bế Tiểu Bảo Bối lên, hôn một cái lên má bé con rồi nói, "Không sợ nữa nhé, mami bảo thủ cho con rồi nà."

"Ya..." Tiểu Bảo Bối cười híp mắt lại giờ tay lên sờ sờ mặt mẹ, sau đó không hề khách khí ấn một ngụm nước miếng lên mặt mami nhà mình.

Sở Ninh Dực ngồi bên cạnh giường cầm cồn sát trùng và băng gạc ra, sau đó một tay kéo lấy cánh tay của Thủy An Lạc lại rồi rửa sạch vết máu trên mu bàn tay cô, vết thương được rửa sạch lại bắt đầu rỉ máu. Sở Ninh Dực nhẹ nhàng chăm sóc xử lý vết thương cho cô, nhưng mà hàng lông mày vẫn cứ chau lại không chịu nhả ra.

"Au..." Thủy An Lạc đau quá nên bất giác hít mạnh một hơi, muốn rút tay lại.

"Vỡ vụn rồi mà còn biết đau nữa cơ à?" Sở Ninh Dực nói nhưng mà lực trên tay không hề giảm đi, ngược lại còn tăng lên.

"Á... đau... đau... nhẹ thôi..." Thủy An Lạc đau đến chảy nước mắt, cha nội này đang cố tình, chắc chắn là đang cố tình đúng không.

"Cố mà chịu đau đi, không sát trùng là tay cô cũng vứt đi luôn đấy." Sở Ninh Dực nắm chặt lấy cổ tay Thủy An Lạc không cho cô rút lại, tiếp tục sát trùng mu bàn tay cho cô, "Đánh lâu như thế cũng không sợ có vi khuẩn dính vào à."

Không sợ có vi khuẩn!!!

Độc mồm quá rồi đấy!

Trong thoáng chốc, Thủy An Lạc bỗng cảm thấy trong một năm bọn họ kết hôn không trao đổi gì nhiều với nhau quả là quá chính xác, nếu không chắc chắn cô sẽ bị cái miệng độc địa của anh ta làm cho học máu chết mất thôi.

Sở Ninh Dực sau khi sát trùng xong thì bôi thuốc cho cô, sau đó băng lại, tuy chỉ là một miếng dán cá nhân thôi nhưng Thủy An Lạc cũng thấy cảm động lắm rồi. Dù sao một năm qua, ngoại trừ mẹ cô ra thì cũng chẳng có ai đối tốt với cô như thế.

Thủy An Lạc nhìn miếng băng trên tay rồi mỉm cười nói: "Giờ thì, nếu như tôi... người đó mà gọi điện cho anh nữa, anh cứ nói thẳng là tôi đánh, không cần phải gánh tội hộ tôi đâu."

Ngắm lại lần trước Sở Ninh Dực bị người ta gọi điện làm phiền nên lần này Thủy An Lạc mới quyết định phủ đầu trước như vậy. Dù sao cũng là do cô đánh nên không cần người khác phải chịu tội thay mình.

Sở Ninh Dực đặt chai thuốc trong tay xuống bàn rồi bế Tiểu Bảo Bối lên, thản nhiên nói: "Cô cảm thấy sống lưng cô cứng được đến đâu, không sợ bị đè gãy luôn hả?"

Con người của Thủy An Lạc lại đảo tròn một vòng, sao... sao mà cô cứ có cảm giác là vị Sở tổng này đang quan tâm đến mình thế nhỉ? Trên đầu Thủy An Lạc bắt đầu nhảy pọc pọc ra mấy trái tim hồng bay phấp phới, nhưng cô bỗng nghĩ đến cái gì đó mà lập tức lắc đầu thật mạnh để thức tỉnh bản thân. Điên rồi, điên rồi, Sở Ninh Dực là ai chứ, có lẽ người ta cũng chỉ là ngựa mất Thủy An Kiều, lại thấy mày đánh cô ta nên tâm trạng mới tốt thế thôi. Dù sao cô ta cũng từng là vị hôn thê của "vợ nhỏ" nhà anh ta mà... Chắc chắn là Sở tổng nhà chúng ta đang ghen vì An Phong Dương, không sai, chính là như vậy đấy.

"Chiều tôi sẽ đưa cô về." Sở Ninh Dực ôm Tiểu Bảo Bối để thằng bé đứng lên đùi mình, bé con ề a gì đó rồi dùng bàn chân nhỏ đạp lung tung.

Sở Ninh Dực vẫn luôn ghét người khác động chạm lung tung trước mặt mình, nhưng nếu là con trai anh thì anh lại phát hiện ra bản thân không những không ghét mà còn thấy thích nữa.

Thủy An Lạc nghiêm túc suy nghĩ một lát sau đó khoác tay lên vai Sở Ninh Dực: "Ày, Sở tổng à, chúng ta thành thật với nhau đi. Có phải anh cực kỳ cực kỳ thích An Phong Dương không? Anh yên tâm, có Tiểu Bảo Bối ở đây anh tuyệt đối sẽ không tuyệt hậu đâu. Cho nên... cứ yên tâm đừng cảm mà "cao chạy xa bay" với An Dương Phong đi."

Sở Ninh Dực cau mày lại nhìn Thủy An Lạc như thể đang nhìn một đứa đàn độn, đã thế còn đàn đến hết thuốc chữa nữa.

Thủy An Lạc vô tội chớp chớp mắt, cô không hiểu, cô không hiểu thật mà, đúng... cô đang giả vờ tỏ ra không hiểu đấy.

"Ha ha..." Tiểu Bảo Bối giãy đạp càng thêm vui vẻ, cánh tay nhỏ bé khua khoắng trong không khí, đôi mắt to đen nháy sáng lấp lánh như một viên đá quý màu đen.

Lúc Thủy An Lạc chuẩn bị ra viện, Sở Ninh Dục đã nhận được điện thoại của Thủy Mặc Vân.

Thủy An Lạc bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Sở Ninh Dục đang nhìn mình. Không cần nghĩ Thủy An Lạc cũng biết là ai gọi tới. Buổi sáng cô vừa mới đánh Thủy An Kiều, bây giờ đã gọi đến hỏi tội nhanh thế này, chắc là Thủy An Kiều cũng vừa về đến nhà.

Sở Ninh Dục cũng không ra ngoài mà bắt máy nghe trước mặt Thủy An Lạc, một tay đỡ cô xuống giường.

"Sở Ninh Dục, cậu có ý gì hả?" Sở Ninh Dục vừa mới nhấc máy, đầu dây bên kia đang vang lên giọng nói chứa đầy sự giận dữ của Thủy Mặc Vân.

"Bác trai nói vậy là sao?" Sở Ninh Dục thản nhiên lên tiếng, không hề có tí cảm giác nào về việc mình có sai hay không.

"Ý tôi là gì chẳng lẽ cậu còn không biết? Thủy An Lạc đâu?" Thủy Mặc Vân như đang cố đè nén cơn giận của mình xuống.

Sở Ninh Dục bảo chú Sở cầm lấy đồ đạc của Thủy An Lạc. Thấy Thủy An Lạc bế con nên giọng nói của anh lại càng lạnh lẽo: "Bác trai, bác đây là đang đòi lại công bằng cho con gái bác hả? Nếu đã như thế, về chuyện cô Thủy mắng chửi con trai cháu, cháu nghĩ cháu cũng nên tìm bác để đòi lại công bằng cho con trai mình một chút chứ nhỉ?"

Thủy An Lạc bị vấp một cái, nếu như không có Sở Ninh Dục đỡ chắc chắn cô đã ngã sấp mặt rồi. Thảo nào chẳng thấy anh lo lắng gì, hóa ra đã có lý do phân bác lại rồi.

"Mắng chửi con trai cậu?" Thủy Mặc Vân hơi sững lại sau đó quay ra nhìn vợ và con gái cũng đang ngồi trong phòng khách, Thủy An Kiều vẫn đang khóc lóc thảm thiết, An Giai Tuệ thì đang đang sầm sùi mặt mũi bôi thuốc lên cái đầu heo của con gái.

"Sao thế? Vậy là bác không biết đã xảy ra chuyện gì mà đã chạy tới hỏi tội rồi sao?" Sở Ninh Dục cười lạnh, cùng là con gái được ông nuôi từ bé đến lớn nhưng giờ lại bị ông phân biệt đối xử quá rồi đây.

"Bất luận là vì cái gì nó cũng không nên đánh người như vậy chứ." Thủy Mặc Vân bị câu nói nhẹ tênh của Sở Ninh Dục làm tức điên lên, ông ta sầm mặt tiếp lời.

Thủy An Lạc ngẩng lên nhìn Sở Ninh Dục, đang định đưa tay ra gạt điện thoại lại bị tay anh tóm chặt lấy ngăn lại.

"Nếu ra tay được thì đừng có phí lời, bác trai là người có văn hóa, nhưng Sở Ninh Dục tôi đây chỉ là kẻ mù chữ thôi. Thay vì ở đó mà hỏi tội không bằng bác dành thời gian dạy dỗ lại đứa con gái của bác cho tốt đi đã. Nếu đã không có bản lĩnh thì đừng có đi khắp nơi gào loạn, tự rước họa vào thân không sao nhưng mà đừng có quấy rầy đến người khác." Sở Ninh Dục nói xong trực tiếp đập thẳng điện thoại.

Thủy An Lạc chớp chớp mắt nhìn, một lần nữa cô lại được chứng kiến bản lĩnh độc mồm của Sở tổng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mẹ Con Còn Chưa Cởi Mở Đến Mức Đấy Đâu

Lúc này mặt Thủy Mặc Vân còn đen hơn cả An Giai Tuệ, nếu mặt của Thủy An Kiều không bị sưng thành cái đầu heo chắc cũng đen không kém, nhưng giờ chỉ thấy đỏ chứ chẳng thấy đen đâu cả.

"Cái thằng ranh Sở Ninh Dục này đúng là ngày càng quá quắt."

"Tất cả là tại con khôn Thủy An Lạc đó..."

Thủy An Kiều còn chưa nói xong đã bị An Giai Tuệ kéo giật lại, ý bảo cô ta im miệng.

"Mặc Vân, chuyện này có lẽ thôi đi vậy, có lẽ Lạc Lạc vẫn còn đang oán hận chuyện anh đuổi hai mẹ con nó ra ngoài. Sau này An Kiều không đi

tìm nó nữa là được." An Giai Tuệ tủi thân nói.

"Không được, chuyện này không thể cứ cho qua như thế được." Thủy Mặc Vân nói rồi liền đứng dậy tính đi ra ngoài tìm Sở Ninh Dục.

"Mẹ, sao mẹ lại không cho con..."

"Kiều Kiều, mẹ nói cho con nghe, phụ nữ càng tủi nhục thì đàn ông mới càng yêu thương. Con càng nói con không sao, đàn ông sẽ càng muốn đòi lại công bằng cho con." An Giai Tuệ đặc ý nói.

"Con cứ đợi hai mẹ con đề tiện đó bị ba con xử lý đi."

Thủy An Kiều vốn đang tức điên lên nhưng nghe thấy mẹ cô ta nói vậy, trên gương mặt đầy vết thương liền nhếch lên một nụ cười xấu xí.

Thủy An Lạc và Sở Ninh Dục về đến nhà. Vì nghĩ cho sức khỏe của cô nên Sở Ninh Dục tạm thời giao Tiểu Bảo Bối cho chú Sở chăm sóc.

Sau khi Thủy An Lạc quay về phòng, cô cứ nhấp nhồm không yên muốn đem chuyện trở về nhà mình ra nói, nhưng lại sợ nói ra rồi sẽ trở thành đối tượng hứng chịu bản lĩnh độc mồm độc miệng của ai đó, giả dụ như bị ví với chó là cô đã không muốn nghe rồi.

Tất nhiên, không phải là Sở Ninh Dục không thấy vẻ ngập ngừng của cô, chẳng qua anh cố tình giả vờ như không thấy mà thôi.

"Cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe lại đi đã." Sở Ninh Dục nói xong liền quay người đi mất.

"Sở..."

"Có việc gì?" Sở Ninh Dục vừa đi đến cửa, thấy cô nói được một chữ thì không nói nữa, liền ngoảnh lại thì thấy người kia đang dựa lưng vào đầu giường.

Thủy An Lạc tính toán trong đầu một hồi cuối cùng quyết định im lặng, cô cười hi hi nói: "Không có gì, không có gì." Hừm hừm, cô không muốn bị cái mồm độc địa của anh ta xia xối cho chết đâu, giờ cùng lắm cô chỉ là mẹ của con trai anh kiêm bảo mẫu thôi, cũng chẳng khá khẩm hơn Thủy An Kiều là mấy cả.

Sở Ninh Dục nhìn cô một lần nữa rồi mới quay người rời đi.

Thủy An Lạc thở hắt một cái, điện thoại bị tịch thu mất rồi nên giờ cô không liên lạc được với mẹ, tên kia cũng chẳng cho cô ra ngoài... thế này thì cũng có khác quái gì ngồi tù đâu?

Sau khi Sở Ninh Dục ra ngoài, Tiểu Bảo Bối ngoan ngoãn ngồi trong cái xe nhỏ của mình chơi đồ chơi. Chú Sở đứng bên cạnh trông chừng bé con, sau khi thấy Sở Ninh Dục bước ra liền nói: "Tiểu thiếu gia giống y như thiếu gia hồi còn nhỏ vậy."

Sở Ninh Dục cúi đầu xuống đúng lúc Tiểu Bảo Bối ngẩng lên, cái miệng nhỏ cười toe toét trông ngô nghê, lúc nào cũng có nước miếng chảy ra, chắc chắn là hồi nhỏ anh không có chảy nước miếng như con trai anh bây giờ. Sở Ninh Dục đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của bé con. Tiểu Bảo Bối cười hi hi híp mắt lại nhìn daddy nhà mình, sau đó cúi xuống tiếp tục chơi đồ chơi trong xe, nhưng chắc tại ngồi hơi lâu nên bé con lật đật ngã nhào, nằm luôn ra cái xe nhỏ.

"Tôi ra ngoài một chuyến, bất kỳ là ai đến cũng không được mở cửa, kể cả phu nhân." Sở Ninh Dục nói rồi cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Chú Sở tò mò nhìn theo, chẳng phải... phu nhân và chủ tịch đều đang đi nghỉ ở Mỹ sao?

Nhưng đến chập tối, khi chú Sở nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa thì quả thật không thể không nói, thiếu gia nhà mình không đi làm thầy bói đúng là một tổn thất to lớn của giới bói toán. Nhưng nếu thiếu gia đã dặn không mở cửa, vậy thì ông cứ coi như không nghe thấy là được.

Thế nên sau khi chuông cửa vang lên vô số lần, Thủy An Lạc không nhận được nữa mà tỉnh lại. Cô dụi dụi đôi mắt đang ngái ngủ đi ra ngoài định mở cửa: "Ai thế?"

"Cô Thủy, không có gì đâu ạ, cô cứ vào nghỉ ngơi cho khỏe." Chú Sở cười nói căn Thủy An Lạc đang định ra ngoài lại.

Thủy An Lạc tò mò hỏi: "Ai thế ạ?"

"Phu nhân." Chú Sở cũng chẳng giấu cô.

"Ồ, thế thôi cháu đi ngủ tiếp đây." Thủy An Lạc quay lại luôn mà chẳng hề tỏ ra do dự hay chần chừ chút nào.

Đổi mặt với mẹ Sở Ninh Dục ấy hả? Đùa nhau chắc, cô còn chưa chán sống đến mức đó. Trước kia là không thể không giáp mặt, còn bây giờ cô

và mẹ của Sở Ninh Dục có quan hệ gì không?

Đáp án là, không!

Nếu đã không có quan hệ gì thì cô việc gì phải mở cửa, dù sao đây cũng chẳng phải là nhà cô.

Nghĩ vậy, Thủy An Lạc quay ngược vào trong như một lẽ tất nhiên. Chú Sở thì hơi ngạc nhiên, ông không ngờ Thủy An Lạc lại dứt khoát như thế, cô còn chẳng thèm cân nhắc lấy một chút.

Người ở ngoài cửa đứng một lúc lâu mà không thấy ai ra mở cửa liền rời khỏi đó. Con trai bà chẳng bao giờ chịu đưa chìa khóa nhà cho bà cả, vốn dĩ bà cũng lười quản nhưng mà lần này con bà lại đưa một đứa con gái không rõ thân thế về nhà, riêng điều này thôi cũng khiến bà không chấp nhận nổi rồi. Hà Tiêu Nhiên quay về xe, thấy chồng mình đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì con tức trong bụng bốc lên ngùn ngụt.

"Con trai anh muốn làm cái gì đây, ngay cả cửa cũng không chịu mở, bây giờ đã là giờ nào rồi chẳng lẽ còn chưa tan làm, em thấy là con bé Thủy An Lạc kia không cho nó mở cửa đấy."

"Em xem cái này trước đi đã." Sở Mặc Bạch vẫn không mở mắt mà lại vút tờ báo trong tay sang cho Hà Tiêu Nhiên xem.

"Cái gì vậy?" Hà Tiêu Nhiên tò mò mở ra xem, nhưng vừa đọc được dòng đầu tiên bà đã tá hỏa lên rồi, "Cái... cái này..."

Con trai bà qua lại với một người đàn ông, đã thế còn là An Phong Dương á!

Lần này, rốt cuộc Sở Mặc Bạch cũng chịu mở mắt ra nhìn vợ mình: "Em muốn con dâu mình là một cô gái hay một chàng trai, cái này em tự nghĩ đi."

Lúc này, mặt Hà Tiêu Nhiên còn khó coi hơn cả nuốt một con ruồi, cái mà bà ta để ý là thân thế của Thủy An Lạc, nhưng... nhưng nếu như con trai bà ở bên một thằng con trai khác thì đó không còn là vấn đề về thân thế nữa rồi. Hà Tiêu Nhiên không chịu nổi cú sốc này, bà lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Sở Ninh Dục vừa mới quay về, còn chưa về gần đến nhà đã thấy cuộc gọi tới, anh liền bắt máy: "Mẹ..."

"Con muốn làm mẹ tức chết đấy hả? Chuyện trên báo này là sao, con có đang ở nhà không đấy?" Hà Tiêu Nhiên tức giận nói.

"Mẹ, mẹ bình tĩnh đã, con không muốn làm mẹ tức chết đâu. Tin trên báo là thật, tất nhiên là con cũng không ở nhà, chẳng lẽ mẹ đang ở nhà con à?" Sở Ninh Dục cười cười nói, anh nhàn nhả trả lời toàn bộ câu hỏi của mẹ mình.

"Con... con... thực sự... với..."

"Còn đang cân nhắc, Phong Dương và con tâm đầu ý hợp... Chẳng qua, Lạc Lạc đã sinh con cho con. Con cũng không thể không cho cô ấy một danh phận được." Sở Ninh Dục thản nhiên nói.

"Sở Ninh Dục mẹ nói cho con biết, mẹ thà để con ở bên Thủy An Lạc chứ con đừng hòng nghĩ tới việc con muốn này nọ với cái thằng An Phong Dương kia." Hà Tiêu Nhiên phẫn nộ nói, "Mẹ con còn chưa cời mở đến mức đấy đâu."

Sở Ninh Dục lái xe vào khu nhà, từ xa đã thấy chiếc xe mà Hà Tiêu Nhiên đỗ, khóe miệng khẽ nhếch lên nói: "Mẹ, mẹ về nước rồi à?"

"Con nói nhảm ít thôi, có nghe thấy mẹ nói gì không đấy."

"Con nghe rồi, chỉ chấp nhận Thủy An Lạc chứ không chịu An Phong Dương chứ gì? Nhưng mẹ không cảm thấy An Phong Dương xinh đẹp hơn Thủy An Lạc à?" Sở Ninh Dục nói rồi liền đỗ xe xuống cạnh xe của Hà Tiêu Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Về Chuyện Thực Tập

Sở Ninh Dục mở cửa bước xuống xe, Hà Tiêu Nhiên cũng đã trông thấy anh liền mở cửa xuống xe chạy thẳng tới chỗ con trai mình: "Rốt cuộc con đang làm cái quái gì thế hả?"

Sở Ninh Dục đóng cửa xe lại, tao nhã tựa người vào xe: "Mẹ thấy rồi đấy."

"Sở Ninh Dục." Hà Tiêu Nhiên tức giận trừng mắt nhìn con trai.

Sở Ninh Dục thờ ơ nhìn người mẹ đang tức điên lên của mình và vẫn nói với cái giọng điệu ngửa đòn đó: "Chẳng phải con vẫn đang cân nhắc sao, mẹ cuống cái gì, giờ con trai mẹ chọn người khác, mẹ không cảm thấy đây là chuyện tốt à?"

Cái giọng điệu lời đòi hỏi của Sở Ninh Dục khiến mẹ anh tức muốn chết.

"Còn cân nhắc cái gì nữa, mẹ nói cho con biết, ngày mai con phải kết hôn lại với An Thủy Lạc ngay. Chuyện của An Phong Dương con đừng mơ mà nghĩ tới nữa." Hà Tiêu Phong nói rồi quay thẳng về xe mình.

Trong xe, Sở Mặc Bạch chỉ lẳng lặng nhìn Sở Ninh Dục, con trai ông làm gì chẳng lẽ ông lại không biết, chỉ là ông không nói rõ ra mà thôi.

Tiền được mẹ đi rồi, Sở Ninh Dục ngẩng đầu nhìn về phía nhà mình.

Kết hôn lại sao?

Tạm thời anh không có cái suy nghĩ này.

Sở Ninh Dục lên tầng. Chủ Sở đang dựa vào sofa chợp mắt một lát. Giờ này Tiểu Bảo Bối tất nhiên cũng đi ngủ rồi. Sở Ninh Dục đứng trước cửa, căn nhà đã không còn quá lạnh lẽo như trước kia nữa, nếu Tiểu Bảo Bối không ngủ hẳn là sẽ có tiếng thằng bé ề ề nói, nếu Thủy An Lạc không ngủ thì anh cũng sẽ thấy được dáng vẻ cô cười nói với con.

"Thiếu gia?" Chủ Sở chợt tỉnh lại lên tiếng chào.

"Chú về trước đi, ở đây cũng hết việc rồi." Sở Ninh Dục nói rồi bước vào phòng.

Chủ Sở gật đầu: "Thiếu gia, phu nhân..."

"Tôi biết rồi, vừa gặp dưới nhà xong." Sở Ninh Dục nói rồi đi tới bên giường, cúi đầu nhìn bé con đang ngủ chổng cả vó lên trời, trên cái bụng bé được đắp một chiếc chăn lông nhỏ, cánh tay và đùi lộ ra ngoài, trắng trẻo mềm mại nhìn muốn cắn cho một cái.

Chủ Sở không nói nữa, dù sao cũng đã hết nhiệm vụ nên ông cũng về luôn.

Tiểu Bảo Bối đang ngủ rất say, Sở Ninh Dục tuyệt đối sẽ không giống cô gái nào đó lúc nào cũng làm phiền không cho con nghỉ ngơi, anh chỉ nhìn thằng bé xong rồi đi thẳng lên tầng.

Thủy An Lạc không ngủ được, cô đang rất phiền lòng, không phải vì chuyện người mẹ chồng cũ đến thăm mà là vì cuộc video call của mình với Kiều Nhã Nguyễn. Không ngờ cô lại quên mất việc phải tìm chỗ thực tập trong kỳ nghỉ này. Nếu không có chỗ thực tập vậy cô cũng khỏi mơ tới chuyện tốt nghiệp nữa. Khoa Y vốn phải học năm năm, theo lý mà nói sau khi kết thúc năm tư thì mới đi thực tập, nhưng giáo viên của họ lại cứ khẳng khái bắt họ phải thực tập luôn ở năm tư mà cô thì vẫn chưa tìm được bệnh viện nào để thực tập cả.

"Mày đừng có than ngắn thở dài nữa, ba tao tìm cho tao một bệnh viện ở gần nhà rồi. Bà cô à, hay là mày cũng tới đó với tao luôn đi." Kiều Nhã Nguyễn ở đầu dây bên kia nói.

"Thì tao cũng đang nghĩ đây, nhưng Tiểu Bảo Bối nhà tao thì phải làm sao, tao không đi được, không đi được!" Thủy An Lạc lẩn lộn vài vòng trên giường nói.

"Hay là mày làm cho tao một cái báo cáo thực tập giả được không?"

"Mày đùa với tao chắc, cái này mà cũng làm giả được à? Có phải như các ngành khác đâu... Mà chẳng phải cha của con trai mày là Sở Ninh Dục đấy sao? Sở thị có bệnh viện mà." Kiều Nhã Nguyễn hỏi lại.

"Chắc, đây là cha của con trai tao, chứ chẳng có quan hệ gì tới tao hết á." Thủy An Lạc chắc chắn hai tiếng rồi lẩn lộn thêm vài vòng, đang định đẩy hoạt động gân gân cốt lại thấy "đại thần mặt than" nào đó đang đứng trước cửa.

Thủy An Lạc giật mình ngẫm nghĩ lại lời cô vừa nói, cũng không có câu nào đắc tội anh ta đâu nhỉ, nghĩ tới nghĩ lui, sau khi chắc chắn là không có cô mới yên tâm.

"Thì kêu cha của con mày tìm cho mẹ của nó một chỗ thực tập cũng đâu khó khăn gì."

"Hơ, chị đây là tiết tháo cao như vậy, sao có thể vì thực tập mà bán đứng con trai mình được." Thủy An Lạc nói rồi đi thẳng qua "đại thần mặt đen" kia để nhìn xem con trai đã tỉnh chưa.

"Cẩn thận vì tiết tháo mà mày không tốt nghiệp được luôn đó." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi thấy Thủy An Lạc ở đầu bên kia hình như đã ra ngoài nên

cũng không nói nữa.

Thủy An Lạc hơi sững lại, không thể tốt nghiệp, vậy thì gay rồi. Tiết tháo và bằng tốt nghiệp, cô phải làm phép so sánh mới được...

Sở Ninh Dực thấy cô dừng bước, con nhóc này đang lựa chọn giữa tiết tháo và tốt nghiệp thật đấy à.

Thủy An Lạc ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng cô ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dực cười hì hì: "Chuyện là, Sở tổng à, nghe nói công ty anh kinh doanh về rất nhiều mảng, hình như trong đó cũng có cả bệnh viện nữa hay sao ấy nhỉ?"

Sở Ninh Dực không thèm chớp mắt lấy một cái, chỉ thản nhiên nhìn cô: "Cô chỉ là mẹ của con trai tôi thôi. Công ty tôi có gì cũng đâu liên quan đến cô?" Sở Ninh Dực nói xong đi thẳng qua người cô về phòng mình.

Quạ lập tức bay đầy đầu Thủy An Lạc, sao câu này nghe quen thế nhỉ.

Dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng chuông gió, đó là tín hiệu Tiểu Bảo Bối đã tỉnh lại.

Thủy An Lạc cũng chẳng thèm nghĩ sao câu đó thấy quen quen nữa, cô vội chạy xuống bế bé con lên trước khi thằng bé kịp khóc toáng lên.

Bé con được mẹ bế một cái lập tức thu nước mắt chuẩn bị phóng ra lại, cười tít mắt nhìn mẹ mình. Thủy An Lạc hôn chụt một cái lên gương mặt bầu bĩnh tươi cười của con trai rồi bế nó vào bếp: "Tiểu tổ tông của mẹ ngủ cả buổi trưa thế này tối định không ngủ nữa à?"

"Ya ya..."

Được rồi, đây là câu trả lời của con trai cô, chắc... tối nay cứ quăng thằng bé cho ba nó, dù sao để con trai ở với anh ta hình như cũng không có gì đáng lo ngại.

"Mẹ con mình ăn táo nhé?" Thủy An Lạc thấy táo đặt trong phòng bếp, bỗng nảy ra một quyết định rất tuyệt.

"A pu..."

"Gọi mami, mami đi con..."

"Ai ya..."

"Thôi dẹp đi, bé ngốc của mẹ chỉ biết phun mưa thôi." Thủy An Lạc vừa lấy táo ra rồi tìm trong bếp xem có dao gọt gì không.

Sở Ninh Dực sau khi về phòng xong liền lấy máy gọi cho Lâm Thiến Thần.

"Lạc Lạc thực tập tất nhiên phải tới chỗ mình rồi, cũng tốt, mình có thể giúp đỡ ý tới con bé." Lâm Thiến Thần làm như hoàn toàn không nhớ tới chuyện sáng nay, cô ta vui vẻ đáp lại.

"Về chuyện sáng nay..."

"Mình biết rồi, những gì Kiều Kiều nói quả thật cũng hơi cay nghiệt, tuy nhiên mình cũng không tán thành cách làm của Lạc Lạc. Nhưng dù sao chuyện cũng xảy ra rồi, qua rồi thì thôi, có thể nào Lạc Lạc cũng từng gọi mình một tiếng chị họ mà."

"Ừm, vậy chuyện này giao cho cậu vậy, mấy ngày nữa mình sẽ đưa cô ấy tới chỗ cậu." Sở Ninh Dực nói rồi vờn tay ra bật máy tính của mình lên.

"Chắc chắc chắc, đích thân đưa đến cơ à, tính bao giờ thì quay lại với nhau đấy?" Lâm Thiến Thần cười hỏi.

"Chờ xem đã." Sở Ninh Dực nói xong liền dập điện thoại.

Lâm Thiến Thần thấy điện thoại bị cắt ngang cũng không để bụng, là "chờ xem đã" chứ không phải là "nhanh thôi", thế có vẻ là chuyện quay lại với nhau không khả quan lắm rồi.

"Thủy An Lạc, mày tưởng mày có con rồi thì đó chính là lá bài bảo mệnh của mày sao? Mày ngây thơ quá rồi đấy." Lâm Thiến Thần lạnh lùng nói, sau đó cô ta ném điện thoại lên bàn rồi thu dọn đồ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Viêm Dạ Dày Cấp Tính Cũng Có Thể Lây?

Sở Ninh Dực bước ra khỏi phòng thì thấy Thủy An Lạc ngồi trên sofa dùng thìa nhỏ bón cho con trai ăn táo nghiền. Tất nhiên, Sở Ninh Dực cũng chẳng bao giờ trông mong gì vào việc cô sẽ dứt cho thằng bé ăn tử tế cả.

Lúc này, Thủy An Lạc đang cầm thìa treu Tiểu Bảo Bối, khi bé con định mở mồm ra ăn thì cô lại cố tình giật thìa lại không cho thằng bé ăn.

Qua mấy lần như vậy cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng nổi giận. Bé con kiêu căng không thèm để ý tới mẹ mình nữa mà quay thẳng cái mông phúng phính của mình ra chỗ mẹ.

Sở Ninh Dực bước tới muốn lấy cái bát thủy tinh trong tay Thủy An Lạc, Thủy An Lạc vội vàng ôm cái bát vào lòng rồi nhìn anh bằng ánh mắt phòng bị: "Làm gì đấy, muốn ăn thì tự đi mà làm."

Sở Ninh Dực nhìn cái kẻ đã ngu si còn tự cho là thông minh kia một cái rồi vươn tay giật cái bát lại, tay còn lại thì bế Tiểu Bảo Bối đang hàm hừ lên sau đó ngồi xuống dứt cho bé con ăn táo nghiền.

Thủy An Lạc bị anh cướp mất cái bát liền tròn mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông nho nhã kia.

Thật ra Sở Ninh Dực luôn đem đến cho cô một cảm giác lạnh lùng và kiêu ngạo. Trước kia, tuy hai người họ ở cùng nhà nhưng hằng ngày anh về nhà rất muộn, kể cả về đến nhà rồi vẫn cắm đầu vào làm việc. Còn chuyện vợ chồng... Thủy An Lạc nghĩ anh làm cũng chỉ để làm tròn trách nhiệm thôi. Trước kia cô không hiểu, nhưng sau đó cô mới biết hóa ra không phải cặp vợ chồng nào cũng chỉ cố định một tuần làm một lần...

Lúc trước, Thủy An Lạc cho rằng Sở Ninh Dực chính là một con người như vậy. Cô những tưởng nếu anh không thích cô thì sẽ không làm chuyện đó với cô nhưng sau khi trải qua vài chuyện cô mới hiểu tình cảm là cái chó má gì chứ, Sở Ninh Dực là người sẽ làm mọi thứ với những chuyện mà anh ta cho là mình có trách nhiệm. Thế nên, Thủy An Lạc mới biết Sở Ninh Dực chẳng có chút tình cảm nào với cô cả. Người nhà anh muốn anh cưới cô thì anh cưới, vì sinh hoạt vợ chồng là nghĩa vụ nên anh làm. Vì người nhà muốn anh ly hôn nên anh ly hôn, chỉ đơn giản vậy thôi...

Một người đàn ông như thế thì biết cái quái gì là tình yêu chứ? Nếu không thì cũng là anh ta bị úng não hay trúng độc rồi.

Chính vì lẽ đó nên Thủy An Lạc ly hôn rất thoải mái. Nếu ngày nào cũng bắt cô phải đối mặt với một người không yêu mình thì thôi cô thà ly hôn quách đi cho xong, sau đó tìm người khác thật lòng yêu mình không phải hơn à.

Chính vì thế nên lúc này, khi trông thấy cảnh Sở Ninh Dực cẩn thận bón cho con trai ăn, cô mới.... mới sợ hãi như vậy!

Có điều Sở Ninh Dực làm rất thành thạo, anh cẩn thận dứt cho bé con ăn, sợ thằng bé bị nghẹn mà lại còn vỗ vỗ sau lưng nữa.

"Ê, Sở tổng này! Anh nói thật đi, có phải anh còn đưa con riêng nào khác nữa đúng không?" Nếu không sao có thể thành thạo như vậy, còn thuần thực hơn cả cô nữa.

"Tra trên mạng." Sở Ninh Dực thản nhiên nói, bón cho con ăn được một nửa thì anh không bón nữa.

Qua đen lại bay đầy đầu Thủy An Lạc, chẳng lẽ... Sở tổng đáng yêu như vậy vì anh là thụ à?

"Quá tốt rồi, sau này mà anh có con với An yêu nghiệt kia anh hoàn toàn có thể làm mẹ rồi đấy." Thủy An Lạc cười híp mắt nói, nhìn con trai sau khi ăn uống no say đang thỏa mãn tựa vào lòng Sở Ninh Dực. Oắt phản đồ, mới có một ngày mà đã thân thiết với ba nó như thế rồi, cái đáng về trông thấy ba nó còn kích động hơn cả thấy cô nữa.

Sở Ninh Dực nghe Thủy An Lạc nói vậy lập tức ném một ánh mắt sắc lẹm tới chỗ cô.

Thủy An Lạc vẫn cười tí tít, hà hà hà bà đây còn lâu mới sợ.

"Nếu con trai anh thích anh như thế thì tôi lên mạng chơi đây. Anh trông nó đi nhé." Thủy An Lạc nói rồi tung tẩy đứng dậy.

"Uống thuốc đi."

Thủy An Lạc còn chưa bước nổi một bước đã bị gọi giật lại. Cô thật sự không muốn uống thuốc mà, không uống đâu! Cô ngoảnh lại nhìn anh cười cười nói: "Sở tổng, anh cứ quan tâm con trai anh đi, đừng quan tâm tới tôi! Dù sao tôi với anh cũng không thân không thích, thế nên..."

"Đừng để lây bệnh cho thằng bé."

Đạch, viêm dạ dày cấp tính có thể lây sao, đại ca anh đang chọc cười ai thế hả?

"Thuốc." Sở Ninh Dực mặt không đổi sắc, thanh âm cũng bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn.

Thủy An Lạc mặt như táo bón trợn mắt nhìn anh, cơ mà đến cuối vẫn nhận thức được bản thân không đủ khả năng chống trả nên đành chạy tới tìm cái tủ thuốc bác sĩ kê cho. Sau đó y như trắng sí cắt cổ tay mà nuốt hết đồng thuốc xuống rồi ngoảnh lại trừng Sở Ninh Dục: "Được chưa."

Sở Ninh Dục nhìn cô rồi bế con trai đi lên lầu.

"Vừa nhìn đã biết là "ngạo kiều thụ", không ngờ An yêu nghiệt kia lại là "nữ vương công" cơ đấy." Thủy An Lạc sờ sờ cằm mình, cứ như vừa phát hiện đại lục mới. Sở tổng mạnh mẽ như thể mà là thụ, yêu nghiệt An Phong Dương kia thì lại là công, cái CP này tình thú thật đấy. Thủy An Lạc tít mắt cười YY mối quan hệ của bọn họ rồi vui sướng chạy lên lầu.

*YY: liên tưởng, tưởng tượng những cái bậy bạ.

Sở Ninh Dục bế con trai lên phòng khách ở tầng hai rồi đặt thẳng bé nằm chơi trên ghế, Thủy An Lạc cũng chuồn về phòng bật máy tính của mình lên.

"Á á á á á á á á á á...."

Thủy An Lạc vừa bật máy đã hét toáng lên như nhìn thấy quỷ. Tiểu Bảo Bối đang nằm trên người Sở Ninh Dục không nhận được mà run lên một cái nhưng lại được tay ba mình vỗ về ngay sau đó.

Thủy An Lạc ôm máy tính chạy đến trước mặt Sở Ninh Dục, cô bàng hoàng chia máy tính ra trước mặt anh: "Chuyện... gì... chuyện gì đây?"

Trên tin tức không phải cái gì khác mà chính là ảnh vạ hôm qua cô bị Sở Ninh Dục kabe-don.

Sở Ninh Dục chỉ ngẩng đầu lướt qua một cái rồi lại tiếp tục vỗ nhẹ lưng con trai vừa bị dọa giật mình.

"Đọc không hiểu à?"

Thủy An Lạc nổi giận, vấn đề không phải là có hiểu hay không mà tại sao tấm ảnh này lại bị tuồn ra ngoài.

"Chẳng phải tấm ảnh này trong tay anh sao? Di động của tôi đâu?" Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Mất rồi." Sở Ninh Dục thần nhiên đáp.

"Mất? Mất rồi á?" Thủy An Lạc không tin vào tai mình, anh ta bảo mất rồi?

Sở Ninh Dục liếc tấm hình trên máy tính thêm một cái nữa, đây chính là tấm hình anh hôn Thủy An Lạc. Mà, di động chứa tấm hình thì đúng là do anh cố tình "lạm mất". Ai bảo mấy đây số trong đó anh đều không biết chứ, quan trọng nhất còn có một dãy số lưu tên - Đàn anh Mặc.

"Để tôi bảo chú Sở mua cho cô cái mới." Sở Ninh Dục nói xong liền đứng dậy, chắc vì cô ồn ào quá nên anh muốn tìm chỗ nào khác yên ắng hơn để tiếp tục bồi đắp tình cảm với con trai mình.

"Di động mới? Ok!" Thủy An Lạc đồng ý ngay tấp lự nhưng mà cô nàng nhanh chóng nhận ra đây không phải là mấu chốt.

"Ê này, quan trọng là... cái tin này là sao?" Thủy An Lạc sau khi xác định rõ vội vàng đuổi theo Sở Ninh Dục.

"Di động bị mất, ảnh bị người khác lấy được, đơn giản thế thôi." Sở Ninh Dục hời hợt giải thích.

Thủy An Lạc bỗng cảm thấy thái dương của mình giật đùng đùng, đại ca ơi, vấn đề là sao anh có thể bình tĩnh như vậy chứ!

Cô vội vàng đuổi theo: "Tôi nói này Sở tổng, anh có định xử lý vụ này không đó?"

"Xử lý cái gì? Ảnh này là thật còn gì?" Sở Ninh Dục nói xong liền bế con trai về phòng ngủ.

"Nhưng... anh vừa mới tuyên bố come-out mà, chẳng lẽ anh muốn thừa nhận mình là người song tính à?" Thủy An Lạc sốt ruột chạy theo.

"Có gì là không thể?" Sở Ninh Dục đặt con trai lên giường, sau đó cầm xe ô tô đồ chơi của nhóc đặt bên cạnh.

Có gì là... không thể!!!

Thủy An Lạc cảm thấy cuộc đời mình sắp loạn đến nơi rồi. Sở tổng à, anh cảm thấy cuộc đời này nhàm chán quá nên muốn kiếm cái gì đó chơi cho náo nhiệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Muốn Tìm Cha Dượng Cho Con Trai Tôi Sao? Cô Đẹp Cái Ý Định Đó Đi!

Có thể cái em gái nhà anh ý!!!

Thủy An Lạc điên cuồng mắng chửi trong lòng, nhưng cô cảm thấy mình là một người văn minh hiện đại nên chuyện này vẫn cần phải được giải quyết một cách văn minh.

"Sở tổng, tôi không rõ cuộc đời anh thế nào! Nhưng đại ca à, tôi còn phải gặp được tình yêu tươi đẹp của cuộc đời mình nữa chứ. Anh làm thế sau này tôi phải sống thế nào?" Thủy An Lạc nhất định phải nói cho ra nhẽ.

Gặp gỡ tình yêu của đời mình?

"Cô muốn tìm cha dượng cho con trai tôi sao?" Mặt Sở Ninh Dục bắt đầu đen lại.

"Chắc, tôi cũng đâu để ý chuyện anh tìm cho con trai tôi một mẹ kế nam đâu." Thủy An Lạc trừng mắt nhìn anh.

"Dù sao thì anh cũng mau làm rõ chuyện này đi."

"Làm rõ kiểu gì, nói đây là ảnh ghép?" Sở Ninh Dục hừ lạnh, sau đó hời hợt liếc cô một cái.

"Chẳng lẽ cô không thấy người chịu thiệt trong chuyện này là tôi à?"

Chẳng lẽ cô không thấy người chịu thiệt trong chuyện này là tôi à?

Là tôi à?

Là tôi à?

Là tôi à?

Thủy An Lạc cảm thấy một luồng hơi bị chặn lại ngay ở cổ họng. Cô chỉ hận không thể biến nó thành một ngụm máu rồi phun chết anh ta luôn đi.

Anh thiệt cái méo gì chứ!

Thủy An Lạc cố gắng hít thở sâu mới không chế được bản thân không quăng thẳng cái câu này vào mặt Sở Ninh Dục.

"Vây Sở tổng này, tôi van xin anh đừng để bản thân chịu thiệt. Anh giải quyết chuyện này đi có được không?" Thủy An Lạc cảm thấy đến giờ phút này mà cô còn chưa tức điên lên thì đúng là một kỳ tích.

Sở Ninh Dục nhìn cô, sau đó bước từng bước tới, Thủy An Lạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho đến khi cô bị anh dồn sát vào tường.

Mợ!

Lại là kabe-don!

"Muốn tìm cha dượng cho con trai tôi sao? Cô đẹp cái ý định đó đi!" Sở Ninh Dục chống một tay lên bức tường sau lưng cô, áp giọng nói trầm thấp của mình vào bên tai Thủy An Lạc.

"!!!"

Ừc... Thủy An Lạc nuốt nước bọt đánh ực một cái, cô không nhận được muốn đẩy cánh tay cứng rắn của ai đó ra: "Thật ra thì... tôi cảm thấy không giải quyết cũng ok, sẽ ổn cả thôi ấy mà!"

Hừm, bà đây không phải là đối thủ của anh, bà sẽ nhận! Nhưng, chuyện tìm cha dượng ai nói là bà không có hy vọng chứ? Thủy An Lạc này làm hoa khôi của trường cũng bao nhiêu năm và nhận được nhiều thư tỏ tình lắm đấy nhé.

"Nếu là mẹ của thằng bé, vậy cô đừng có nghĩ linh tinh nữa." Sở Ninh Dục hời hợt nói, sau đó buông cô ra rồi quay trở lại bên giường.

Thủy An Lạc âm thầm chửi rửa trong lòng, trả lại Sở Ninh Dục câu anh vừa nói, này nhé, nếu anh là ba thằng bé thì đừng có tạo CP với đàn ông chứ, đã thế còn là loại đàn ông yêu nghiệt như An Phong Dương nữa chứ.

Lúc này ở Sở Trạch, Hà Tiêu Nhiên sau khi trông thấy cái tin kia liền cảm thấy yên tâm hơn một chút, ít nhất cũng tránh được bị kịch con trai bà muốn này nọ í ẹ với đàn ông, nếu không chắc bà phát điên lên mất.

Sở Mặc Bạch ngồi trên sofa cầm thêm đọc báo: "Giờ thì em biết nên chọn ai rồi chứ?"

"Thay vì để con trai anh ở cùng với đàn ông thì em thả để nó ở bên con bé Thủy An Lạc kia còn hơn! Mặc dù thân thể con bé không tốt lắm nhưng dù sao vẫn là con gái." Hà Tiêu Nhiên đề di động sang một bên rồi ngồi xuống cạnh Sở Mặc Bạch: "Không được, ngày mai em phải đi gặp Thủy An Lạc một chút mới được, tránh để thằng nhóc kia lại giờ trò che mắt."

Sở Mặc Bạch đặt báo xuống nhìn vợ: "Gặp Thủy An Lạc à? Chẳng lẽ em không cảm thấy mình nên đi gặp An Phong Dương hơn sao?"

"Thằng nhóc kia còn tròn hơn cả cá trạch, em hỏi nó cũng đâu có tác dụng gì." Hà Tiêu Nhiên nói rồi đứng dậy chạy lên lầu, muốn nắn thì bà cũng phải tìm quả hồng nào mềm rồi mới nắn chứ.

Sở Mặc Bạch khẽ lắc đầu rồi tiếp tục đọc báo. Theo ông thấy thì con trai ông với Thủy An Lạc hợp với nhau hơn.

Thủy An Lạc lăn lộn trên giường mãi không ngủ được. Cuối cùng, cô bật dậy nghĩ rốt cuộc cái tên Sở Ninh Dục này muốn làm gì chứ? Cô nghĩ nghĩ một hồi rồi lờ mờ tính ra, sau đó lên QQ tìm QQ của An Phong Dương. Thủy An Lạc cân nhắc một chút rồi đổi QQ của mình thành tên thật, cũng đổi lại tên của An Phong Dương thành tên thật rồi mới nhập tin nhắn.

[Thủy An Lạc: Anh Xinh Trai ơi.]

[An Phong Dương: Ui, Em Đẹp Gái! Sao thế? Cả năm nay chẳng thấy liên lạc gì với anh rồi đó.]

[Thủy An Lạc: Anh Xinh Trai, chuyện tin tức hôm nay cho em xin lỗi nhé, quan trọng là Sở tổng đẹp trai quá nên em nhất thời không nhận được mà bỏ nhào vào ảnh.]

Thủy An Lạc nhìn dòng chữ mình vừa gõ trên màn hình, thế này cũng coi như cô đang khen Sở tổng đi. Sau khi chắc chắn không có vấn đề gì cô mới dứt khoát gửi đi!

"Phụt!!! Há há há há há..." Trong khu căn hộ đắt tiền nào đó, An Phong Dương ngồi trên giường đọc tin nhắn của Thủy An Lạc gửi tới mà cười như điên.

"Anh làm trò gì thế?" Mân Hinh đang mang thai nên rất khó ngủ. Cô vừa chớp mắt thiêu thiêu được một tí lại bị cái tiếng cười man rợ kia làm cho tỉnh cả ngủ, thế nên cô có chút khó chịu cũng phải thôi.

An Phong Dương ôm cô gái kia vào lòng rồi đặt một nụ hôn lên trán cô: "Ngủ đi, anh đang chém gió với Lạc Lạc ấy mà."

"Thủy An Lạc?" Mân Hinh cũng từng nghe qua cái tên này, nhưng lúc cô bị cái tên yêu nghiệt An Phong Dương này quán lấy thì Thủy An Lạc đã ly dị Sở Ninh Dục rồi, thế nên cô cũng chỉ từng nghe qua tên mà thôi.

"Ừ, lão Sở đón con bé về rồi, anh sẽ giới thiệu cho hai người làm quen với nhau sau. Lạc Lạc là một người rất tốt."

[An Phong Dương: Sao em có thể nhào vào Dục Dục nhà anh vậy chứ. Trái tim anh tan nát hết cả rồi này.]

Mân Hinh đọc câu trả lời của An Phong Dương thì khóe miệng liền giật giật, cô không nhận được liếc anh ta một cái: "Rốt cuộc anh với anh Sở đang làm cái gì thế?"

"Sở Ninh Dục muốn muốn đem Thủy gia cho Lạc Lạc chơi, đúng lúc trước đó An Giai Tuệ lại chọc phải Sở Ninh Dục! Em biết đấy, tên đó luôn thích chơi kiểu một mũi tên trúng hai đích, vừa cướp được Thủy gia, lại quảng cho bà xã chơi được, có sao không làm chứ."

[Thủy An Lạc: Hiểu làm thôi, Anh Xinh Trai! Xin anh hãy tha thứ cho Em Đẹp Gái nhất thời bị sắc đẹp làm mê muội lý trí này nhé, tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu, em thề!]

"Sau khi cô ấy bị Thủy gia đuổi đi cũng không liên lạc gì với bọn anh sao?" Mân Hinh tò mò hỏi, có thể nhìn ra quan hệ của hai người cũng rất tốt mà.

"Em trông Lạc Lạc yếu ớt thế thôi chứ con bé quật cường hơn bất cứ ai đấy! Nếu lần này không phải có người cố tình làm lộ chuyện của đứa bé

chắc bọn anh còn chẳng biết con bé vẫn còn sống ở thành phố A này đâu."

[An Phong Dương: Được rồi, nể tình Dục Dục nhà anh đã đỡ anh nên anh tha thứ cho em đây.]

Ồ ồ ồ...

Thủy An Lạc cực kỳ sung sướng, cô chỉ chờ có mỗi câu này thôi đấy. Thế này thì cô có thể chụp lại màn hình cái đoạn chat này, sau đó đem lên mạng nói cho mọi người biết đây chỉ là một sự hiểu lầm thôi là được rồi.

[Thủy An Lạc: Anh Xinh Trai, anh cứ yên tâm đi! Chuyện này chắc chắn không có lần sau nữa đâu.]

Thủy An Lạc sung sướng chạy chụp màn hình, còn An Phong Dương cũng bỏ laptop ra rồi cúi đầu nhìn Mân Hinh: "Thật ra sau khi Lạc Lạc bị đuổi khỏi Thủy gia, con bé cũng chẳng làm gì cả, nhưng mà anh thấy... rõ ràng là có kẻ không muốn buông tha cho nó."

Mân Hinh hơi mím môi: "Thế giờ các anh định làm gì, cứ cho lúc đầu là vì từ hôn đi! Nhưng cũng đâu thể..."

"Hừm, em nghĩ Sở Ninh Dục làm vậy là vì anh sao? Cậu ta chỉ làm thế vì bản thân thôi, không nói chuyện này nữa, ngủ đi." An Phong Dương nói xong liền kéo Mân Hinh nằm xuống.

Thủy An Lạc sau khi chụp được màn hình rồi thì đăng lên khung bình luận, cái này có thể chứng minh cô chỉ vô tình phá vỡ tình cảm CP giữa hai người họ thôi. Chắc sáng mai là cô có thể tự giải quyết được chuyện này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nuôi Con Chính Là Đang Hàu Hạ Một Vị "Tổ Tông";

Thủy An Lạc đăng bài xong liền tắt máy đi ngủ. Cô không hề biết rằng bài của cô đăng lên chưa đến ba phút đã bay thẳng lên top. Có điều, hầu hết bình luận đều là tỏ vẻ kinh ngạc vì nghĩ cô giả mạo vợ cũ của Thái tử gia tập đoàn Sở Thị.

Lúc Sở Ninh Dục đang nằm chơi với cậu con trai tràn trề sinh lực của mình thì trông thấy tin về bài viết của cô, tất nhiên anh cũng thấy luôn cái ảnh chụp màn hình đó.

"Nhất thời bị sắc đẹp làm mê muội lí trí", từ ngữ như thế này mà cô cũng dùng cho được.

"A bu bu bu ~"

"Mẹ con đúng là ngốc thật." Sở Ninh Dục véo véo gương mặt bụ bẫm của con trai, sau đó quăng điện thoại lên bàn.

"Phi phi..." Tiểu Bảo Bối chưa đầy bảy tháng vẫn tự phun mưa chơi một mình.

Thủy An Lạc thật sự rất ngốc, cô tưởng nếu cô dùng tên thật của mình thì người ta sẽ tin cô sao, đúng là một cô nhóc ngây thơ chưa trải đời.

"Ngủ thôi." Sở Ninh Dục một tay xách cổ áo của bé con lên đặt về giường của nó. Cậu nhóc ê a một tiếng, hình như còn chưa kịp phản ứng lại đã an toàn chạm đất rồi.

Sở Ninh Dục ngồi bên cạnh giường nhìn đôi mắt mở to của con trai, ngủ cả ngày, đến tối lại thức: "Con trai, con đang sống theo thời gian bên Mỹ đấy à? Cho dù có sinh lệch múi giờ đi chăng nữa thì bao nhiêu lâu thế rồi cũng nên điều chỉnh lại rồi chứ."

Tiểu Bảo Bối giờ hai cánh tay như củ sen lên, ra vẻ dễ thương đòi bế, người ta vẫn chưa buồn ngủ mà.

Nhớ lại lần trước bé con cũng làm vậy nhưng anh không phản ứng gì lại khiến thằng bé khóc ầm lên, lần này Sở tổng nheo mắt suy nghĩ kỹ xem động tác này của cu cậu có ý nghĩa gì.

Bé con giờ tay ra một lúc lâu nhưng chỉ thấy daddy đẹp trai của mình đứng đó nhìn, cái miệng nhỏ méo xệch chuẩn bị gào lên bất cứ lúc nào.

Sở Ninh Dục cau mày đưa tay ra bế con lên, lúc này thằng nhóc mới lập tức thu lại cái vẻ mặt chực khóc ỉ ỉ của mình.

Cả đêm Sở tổng vĩ đại của chúng ta chỉ có một suy nghĩ, nuôi con chính là đang hầu hạ một vị "tổ tông", chỉ ít là tối nay anh đừng hòng ngủ được.

Lúc Thủy An Lạc tỉnh dậy, Tiểu Bảo Bối đang ngủ say trong cái giường cũ cạnh giường cô, chắc trước khi đi Sở Ninh Dục đã đưa thằng bé qua đây.

Tiểu Bảo Bối lúc này đang ngủ say sưa, không cần Thủy An Lạc phải chăm sóc nên cô hưng phấn lôi máy tính ra xem bài viết tối qua.

[Rep thứ N: Chủ thớt bị tâm thần à? Tự dung đi ảo tưởng mình là vợ cũ của Thái tử gia?

[Thím lầu trên nói đúng lắm, dạo này lầu đũa điên quá, tưởng đang mấy cái ảnh chụp màn hình lên thì chính là vợ cũ của Thái tử gia đấy à, ngại thơ vãi chưởng ạ.]

[Rep thứ M: Ai ui, cái gì thế, vợ trước xuất hiện này, hình như tôi có thấy rất nhiều QQ của vợ trước rồi thì phải, ai cần chứ.]

[Rep thứ S: Chủ thớt có bệnh thì phải trị. Tuy rằng chuyện của Thái tử gia và vợ trước là một đả kích lớn đối với chúng tôi, nhưng có nói thế nào chủ thớt cũng không thể mạo nhận mình là vợ trước của người ta được. Với cả tôi ủng hộ Thái tử gia với An vương gia nhé, đó mới đúng là một cặp trời sinh.]

[Rep thứ S+1: Ủng hộ thím lầu trên.]

[Rep thứ S+2: Ủng hộ thím lầu trên của lầu trên.]

[...]

Thủy An Lạc nước mắt đầm đìa, sao toàn comt quần què gì thế này, sao không ai chịu tin cô vậy hả?

Có điều, hình như rất nhiều người ủng hộ cặp Sở Ninh Dục và An Phong Dương, thế này thì cô cũng chẳng cần lo lắng gì nhiều nữa rồi. Thủy An Lạc nghĩ vậy tâm trạng liền tốt lên, cô đóng máy lại rồi rời giường. Tuy không biết là ai tung ảnh của cô và Sở Ninh Dục lên mạng nhưng cũng may là không có ai nhắc đến chuyện của cô cả.

"Kính coong... kính coongg..."

Thủy An Lạc chờ người ra mắt một lúc, đang nghĩ xem không biết có nên mở cửa không.

"Kính coong... kính coongg..."

Không biết ai ở ngoài mà kiên trì thật đấy, Thủy An Lạc nhìn con trai đang ngủ mà đôi mày lại nhăn tít vào, đành bất lực nói: "Đến đây!"

Nói rồi, cô xô dép lê chạy ra ngoài mở cửa, cửa vừa mở cô liền trông thấy một người phụ nữ tao nhã đang đứng ở ngoài. Thủy An Lạc lập tức đứng sững ra đấy. Giờ cô đóng cửa lại còn kịp không nhỉ?

Nhưng dù có kịp hay không thì Hà Tiêu Nhiên cũng đã thông dong bước thẳng vào nhà mất rồi.

Lông tơ trên người Thủy An Lạc dựng đứng hết cả lên. Cô cẩn thận đóng cửa lại, sau đó mới dè dặt chào một tiếng: "Cháu chào cô."

Ngay từ đầu Hà Tiêu Nhiên đã không thích cô, nhưng hồi ấy cô vẫn là Nhị tiểu thư của nhà họ Thủy cho nên dù không thích bà ấy cũng chẳng nói gì được, có điều tình hình giờ đã khác rồi. Lúc này cô chẳng là ai cả, hoặc nếu muốn đề cập đến quan hệ gì đó chắc cô cũng chỉ là mẹ của cháu nội bà ấy thôi.

Hà Tiêu Nhiên bình thản "ừ" một tiếng, Thủy An Lạc cao 1m69 nhưng mà Hà Tiêu Nhiên lại xuất thân từ giới người mẫu, cho nên với chiều cao 1m78 của mình bà hoàn toàn có thể nhìn xuống cô mà chẳng khó khăn gì.

Hà Tiêu Nhiên nhìn Thủy An Lạc, con bé này xinh thì xinh thật nhưng tác phong cứ khúm núm, bà chẳng thích tí nào, nhưng giờ so với một thằng con trai thì con bé vẫn tốt hơn nhiều, ít nhất nó còn là con gái.

"Lạc Ninh đâu?" Hà Tiêu Nhiên nghĩ đến đứa cháu nội mình chưa gặp lần nào nên định đi xem thằng bé trước.

"Lạc Ninh?" Thủy An Lạc thoáng ngẩn ra, là ai cơ?

"Thằng bé đâu?" Hà Tiêu Nhiên lại cau mày, con bé này không chỉ khúm núm mà còn hơi dằn nữa.

"Vẫn đang ngủ ạ."

Thủy An Lạc đưa tay gỡ đầu, mẹ chồng trước quả nhiên vẫn uy quyền như vậy.

Hà Tiêu Nhiên nghe xong liền đi thẳng lên gác.

Thủy An Lạc đứng dưới tò mò nhìn theo, Lạc Ninh? Con trai cô có cái tên này từ lúc nào vậy?

Còn nữa, ai đặt tên mà lười thế, Sở Ninh Dục - Thủy An Lạc, mỗi người lấy một chữ... tên con trai cô cứ thế mà ra đời à?

Thủy An Lạc thầm khinh bỉ Sở Ninh Dục trong lòng, nghĩ rồi cô cũng phi thẳng lên lầu luôn, dù sao bà mẹ chồng ghét bỏ cô cũng đến rồi, có lẽ cô nên lợi dụng sự chán ghét của bà ấy khiến Sở Ninh Dục đuổi mình đi mới được. Thủy An Lạc nghĩ thế rồi cười tho bi một cái, à không không... không phải tho bi mà là cười tự hào mới đúng, Thủy An Lạc cô đây thông minh quá đi mất.

Thủy An Lạc lên đến nơi thì thấy Hà Tiêu Nhiên đang đứng bên cũi ngắm Tiểu Bảo Bối đang say giấc ngủ, bà cau mày nói: "Gầy quá, không biết nuôi rồi."

Thủy An Lạc khựng lại, sao cô lại cảm thấy con trai mình thế là vừa rồi nhỉ?

"Nuôi sữa mẹ hay sữa bột?"

"Hầu hết là sữa mẹ ạ." Thủy An Lạc dè dặt trả lời, hết cách rồi, ai bảo mẹ chồng trước của cô mạnh mẽ quá làm chi, cô nào dám khinh suất chứ.

Hà Tiêu Nhiên thấy cô đáp vậy liền ngoảnh lại nhìn cô một lượt từ trên xuống, trong mắt tràn đầy bất mãn: "Cô gầy quá."

Thủy An Lạc lại ngẩn ra lần nữa, sao cô cứ cảm thấy tình huống này nó sai sai thế nào ấy nhỉ, đáng nhẽ mẹ chồng trước của cô phải chỉ vào mũi cô nói là "Cô không xứng với con trai tôi" mới đúng chứ nhỉ? Nói vậy cô mới có lý do chính đáng để bế con cuốn gói khỏi cái nhà này. Tại sao tình tiết lại không khớp với kịch bản thế này?

"Vâng, vâng, cháu yếu lắm." Thủy An Lạc cười ha ha, cô yếu quá mà cho nên mau đuổi cô đi đi!

"Bắt đầu từ ngày mai trở đi, tôi sẽ bảo thím Vu qua đây bồi bổ cho cô." Hà Tiêu Nhiên ngạo nghễ nói tiếp.

"Không cần đâu." Thủy An Lạc hoảng sợ thốt lên khiến Hà Tiêu Nhiên quay lại nhìn cô với vẻ không vui. Thủy An Lạc ngại ngùng cười nói: "Cô à, thật ra cô không cần nói gì đâu, cháu bé Tiểu Bảo Bối đi ngay đây. Cô xem nếu được thì cho cháu đi xuống dưới nhà cùng với? Cháu không có thể nên không xuống được."

"Đi? Ai bảo cô đi?" Hà Tiêu Nhiên lạnh lùng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tìm Đến Tận Cửa

Thủy An Lạc đột nhiên cảm thấy con đường phía trước thật vô vọng. Cô không có bối cảnh gì, lại thêm cái tiếng con roi con rút không biết cha đẻ là ai. Bà mẹ chồng luôn kiêu căng và luôn đòi hỏi một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối đáng lẽ ra nên chỉ thẳng vào mặt cô bảo cô rút ngay đi mới đúng chứ?

Hà Tiêu Nhiên ghét Thủy An Lạc rành rành ra đây, nhưng để con trai mình không ở bên thằng con trai khác bà chỉ đành nhịn thôi.

Thủy An Lạc ôm lấy tường, nhìn Hà Tiêu Nhiên bế Tiểu Bảo Bối lên, tại sao lại không theo đúng kịch bản thế này? Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn trần nhà, đầu óc bắt đầu để trên mây, bình thường trong tình huống thế này chẳng phải đều vậy sao?

Thủy An Lạc mở cửa, Hà Tiêu Nhiên lạnh lùng, kiêu ngạo bước vào, bà còn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, chỉ quẳng một tờ ngân phiếu vào mặt cô.

Đây là một nghìn vạn, lập tức đưa đứa bé rời khỏi con trai tôi ngay.

Một nghìn vạn đấy, nghĩ thôi đã thấy phê rồi.

"Tôi đang nói chuyện với cô đấy."

Thủy An Lạc chưa kịp nhặt tờ ngân phiếu lên đã bị Hà Tiêu Nhiên ngắt mất giắc mơ rồi. Cô liền thu lại cái dáng vẻ chảy nước dãi của mình, trong đầu giờ cô chỉ còn mỗi một câu, bà ấy vừa nói gì ấy nhỉ?

Hà Tiêu Nhiên trông cái bản mặt ngu si đó lại càng thấy chán ghét cô hơn.

"Ngày mai tôi sẽ bảo thám Vu qua đây, cô..." Hà Tiêu Nhiên nhìn cô, bà định nói gì đó nhưng sau khi quét mắt nhìn cô một lượt lại thôi: "Chỉ cần cô giữ chặt được Ninh Dục là được rồi."

Hả hả?

Tại sao cô phải giữ chặt Sở Ninh Dục, cô còn đang ước gì Sở Ninh Dục và An Phong Dương ở bên nhau luôn đây này.

"Không phải đâu cô ơi, cháu..."

"Còn nữa tôi sẽ bảo Ninh Dục kết hôn lại với cô, nên cần xưng hô thế nào thì cứ xưng hô như thế đi."

Thủy An Lạc sắp khóc đến nơi rồi, cô ơi, bác gái ơi, nữ thần lạnh lùng cao quý ơi, cháu không muốn quay lại với con trai của cô đâu. Cháu chỉ muốn mang con trai cháu đi thôi.

Hà Tiêu Nhiên lạnh lùng bước đến thế nào thì lúc rồi đi cũng lạnh lùng y như vậy.

Thủy An Lạc hoàn toàn rơi vào trạng thái ngu người toàn tập. Cô đỡ dần khập cửa lại rồi ngẩng đầu lên nhìn... trần nhà, phải chăng ông trời đang muốn cô chết đúng không? Tia hy vọng duy nhất của cô cũng tắt phụt mất rồi.

Cùng lúc đó, Sở Ninh Dục đang họp ở công ty, đây là lần đầu tiên anh ngủ gật trong lúc họp.

Truy cứu nguyên nhân sâu xa thì là do thằng nhóc con nhà anh quấy anh cả đêm không ngủ được, nhưng nói đúng hơn thì gần hai ngày nay anh chẳng được ngủ tí nào rồi.

"Tổng giám đốc, về chuyện liên quan tới tin tức của tập đoàn Sở Thị, tôi nghĩ là..." Người quản lý phòng quan hệ công chúng chưa kịp nói hết, ngẩng lên đã thấy sếp mình ngủ gật mất, nhất thời không biết nên nói tiếp hay thôi.

Cô trợ lý xua tay bảo anh ta ra ngoài trước, cô cũng ra theo để Tổng giám đốc nghỉ ngơi cho tốt.

"Tổng giám đốc làm sao thế?" Quản lý phòng quan hệ công chúng chưa bao giờ thấy cảnh Sở Ninh Dục ngủ gật trong lúc làm việc cả.

"Chắc là mệt quá. Nghe nói Tổng giám đốc vừa đón vợ mình và con trai về, chiều cậu hãy quay lại báo cáo." Viên trợ lý quay lại nhìn anh ta một cái, đẩy cặp kính mắt gọng vàng của mình lên thản nhiên nói.

Trợ lý của Sở Ninh Dục là một phụ nữ tầm khoảng ba mươi tuổi. Cô mặc một bộ đồ công sở màu đen trông rất chuyên nghiệp, tất nhiên nếu cô không chuyên nghiệp thì đã chẳng làm việc bên cạnh Sở Ninh Dục được lâu như vậy.

"Thế nghĩa là tin đồn bên ngoài đều là thật cả à?" Viên quản lý phòng quan hệ công chúng hỏi lại.

"Đừng phỏng đoán suy nghĩ của Tổng giám đốc nữa, chiều cậu hãy quay lại đây." Cô trợ lý lạnh lùng nói, sau đó liền quay trở về vị trí của mình.

Cuộc sống không có điện thoại rất nhàm chán và cuộc sống của bà mẹ bầm sữa đã không có điện thoại lại cộng thêm con trai đang ngủ thì càng chán hơn. Vậy nên bạn trẻ Thủy An Lạc lúc này sắp chán đến mức lăn lộn dưới đất luôn rồi.

"Tao nói chứ, mày sống thế này chính là đang sống cuộc sống nhàn nhả của các phu nhân giàu có đấy?" Kiều Nhã Nguyễn nói chuyện video call với Thủy An Lạc. Cô đã bắt đầu kỳ thực tập của mình, phải đến trưa có chút thời gian rảnh cô mới gọi điện tám với Thủy An Lạc được.

"Cho xin dê, chị đây giờ chẳng khác nào đang ngồi tù cả biết không? Hơn nữa tao còn chưa giải quyết xong vụ thực tập đây này. Đã thế còn chẳng liên lạc được với mẹ nữa chứ. Ở đúng rồi, chẳng phải mày có số điện thoại của mẹ tao còn gì? Gọi cho mẹ tao hộ tao với." Thủy An Lạc nhớ ra lập tức bò dậy khỏi sofa, "Mau gọi đi, mau gọi đi."

"Đây đây, gọi đây, mày làm cái gì mà cuống lên thế, định không cho chị ăn cơm nữa à." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi liền tắt video call đi để tìm số Long Man Ngân gọi.

Thủy An Lạc chờ sốt cả ruột, chỉ cần tìm được mẹ, cô có thể bảo mẹ đến đón cô đi rồi. Chưa đầy một phút sau, Kiều Nhã Nguyễn lại gọi tới, Thủy An Lạc vội vàng ấn chấp nhận: "Mẹ tao có nghe điện không?"

"Di bảo là di đang không ở thành phố A, di đi du lịch rồi, kêu mày ngoan ngoãn ở bên Sở Ninh Dục đi."

"Du lịch?" Thủy An Lạc lại ngã người xuống sofa lần nữa, "Sao tao cứ có cảm giác bị mẹ bán đi rồi thế nhỉ?"

"Thái tử gia có gì không xứng với mày chứ. Mày tu tám đời mới có được cái "số cút chó" này đấy." Kiều Nhã Nguyễn lạnh lùng hừ một cái.

"Xì, tao thêm vào, cho dù anh ta có là cút chó tao cũng cóc thêm giẫm vào..."

Thủy An Lạc đang nói đột nhiên nín bật, đôi mắt to tròn tràn đầy kinh hoàng, ngay cả động tác nuốt nước miếng cũng lộ ra rõ ràng, lọt vào tầm mắt của Kiều Nhã Nguyễn thông qua camera.

"Sao thế? Sao trông cái mặt cứ như giẫm phải cút chó thật thế kia?" Kiều Nhã Nguyễn vừa ăn vừa nói.

"Chị hai ơi, sao chị đang ăn com mà còn nói ra được từ đó thế hả!!!" Thủy An Lạc nói rồi "cạch" một cái gấp luôn laptop lại, nhìn Sở Ninh Dục đang đen sì mặt đứng trước cửa.

Thủy An Lạc cúi thấp đầu, trong đầu có hàng vạn chữ "Fuck your mother" chạy vòng quanh, gì thế, chẳng phải tên này đi làm rồi à? Sao giữa trưa lại về đây thế này?

Sở Ninh Dục cũng chẳng hiểu tại sao giữa trưa anh lại về nhà, còn mua cả bữa trưa cho Thủy An Lạc nữa. Nhưng, không ngờ vừa vào đến nhà đã nghe cô nàng ví mình với cút chó, đã thế còn là bãi cút không thèm giẫm vào nữa chứ.

Thế nên chẳng phải nói nhiều, tất nhiên là Sở tổng kiêu ngạo của chúng ta phải nổi giận rồi.

Thủy An Lạc sờ sờ cái cổ của mình, nhìn trời nhìn đất nhưng tuyệt đối không chịu nhìn Sở Ninh Dục. Sở Ninh Dục đen mặt bước vào nhà, đặt hộp com trong tay xuống bàn, sau đó lườm cô bằng một ánh mắt lạnh lùng như yêu tinh băng ngàn năm, rồi đi thẳng lên lầu nghỉ ngơi.

Thủy An Lạc dè dặt nhìn người đang bước lên gác rồi thở phào một hơi. Hừ, làm cô sợ chết khiếp rồi đây này. Cơ mà sao tự dưng Thái tử gia lại về nhà nhỉ?

Thủy An Lạc nhìn hộp com đặt trên bàn rồi cẩn thận mở ra, bên trong com và thức ăn vẫn còn nóng hổi. Đây không phải là khẩu vị yêu thích của Thái tử gia, bởi vì bên trong có khoai tây thái chỉ xào chua cay. Đây là món mà Thái tử của Sở gia không bao giờ ăn, anh ta ghét ăn khoai tây bởi vì nó xấu.

Thế cho nên hộp com này là anh mua cho cô à?

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn lên gác thì nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ đóng cái "rầm", cả người không nhận được mà run lên, chẳng lẽ anh ta có tình mua com về cho cô???

Thủy An Lạc không khỏi run lên bởi cái suy nghĩ này của mình, cô nghĩ thầm trong bụng: mình nghĩ nhiều quá rồi, là mình nghĩ nhiều thôi!

Thủy An Lạc nghe thấy tiếng chuông gió truyền tới liền biết con trai đã dậy, nhưng chưa kịp lên gác đã lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Cô rói rầm một lúc rồi dứt khoát quay ngược xuống nhà mở cửa.

"Ài..." Thủy An Lạc vừa mở cửa ra, còn chưa kịp nói hết đã bị người ta đẩy cô ra tiến vào.

Thủy An Lạc bị va mạnh vào tường, không nhận được hít một hơi, nhưng lúc vừa thấy rõ người bước vào sắc mặt cô liền thay đổi.

Thủy An Kiều kiêu ngạo khoác tay mẹ mình đi vào nhà, quay lại trông thấy Thủy An Lạc đang đứng dựa vào tường, cô ta nói: "Mẹ, chính là con hồ ly tinh kiêu tu hú chiếm tổ chim khách này đánh con."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bút Ghi Âm

Thủy An Lạc xoa xoa bả vai mình, trong bụng lại âm thầm cảm thấy thương xót thay cho giáo viên dạy Ngữ văn của Thủy An Kiều thêm lần nữa, tu hú chiếm tổ chim khách, con nhỏ này lại bị ngáo à?

Nó là cái thứ gì chứ, nơi này đâu có liên quan gì tới nó đâu. Nếu luận về quan hệ, ít nhất căn nhà này còn là của con trai cô, cô là mẹ thằng bé nên đến đây chắc không thành vấn đề nhỉ.

An Giai Tuệ đánh giá một lượt Thủy An Lạc. Bọn họ cố tình đến lúc này vì biết chỉ có lúc này Sở Ninh Dục mới không có ở nhà.

"Sao nào, bà mẹ đẻ tiện của mày biết không nín kéo được Mặc Vân nữa nên bảo đứa con đẻ tiện của bà ta tới đây quyến rũ Sở Ninh Dục à?" An Giai Tuệ khinh khỉnh nói.

Thủy An Lạc mím chặt môi nhưng lại không thấy dấu hiệu nổi giận trên gương mặt cô.

"Di Hai, tôi đợi đi lâu lắm rồi đây, còn tưởng cả đời này đi sẽ không tới gặp tôi cơ." Thủy An Lạc đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "di hai". cô không lúc nào quên nhắc nhở bà ta, bà ta chẳng qua cũng chỉ là vợ bé mà thôi, đã thế còn là vợ bé không được bước chân vào nhà chính.

"Ồ, con tiện nhân con này cũng học được cách ăn nói sắc sảo thế rồi cơ à." Giọng nói của An Giai Tuệ hơi lạnh xuống.

"Không sắc bén thì làm sao mà bảo vệ được mình? Dù gì thủ đoạn của di hai cũng cao quá mà. Trước tiên là mang một đứa gọi là "con gái" tới để lấy được sự đồng cảm của mẹ tôi, lợi dụng mẹ tôi để cướp chồng của bà. Di hai, di thật sự rất hợp với mấy vai nữ phụ ác độc trong phim truyền hình tám giờ tối đấy đi có biết không?" Thủy An Lạc nói tiếp, vì cánh tay cô đang đau nên cô vẫn tựa vào tường, tay còn lại thì rút túi quần.

"Con ranh đẻ tiện này, mày nói cái gì?" An Giai Tuệ vung tay lên định đánh Thủy An Lạc, nhưng cô đã kịp bắt bàn tay bà ta lại.

"Di Hai, di là người muốn làm chuyện lớn mà, phải bình tĩnh chứ, ngay đến báo cáo giám định DNA của tôi mà di còn dám sửa, thế mà lại không nghe nổi chút chuyện con con này à?" Thủy An Lạc vẫn tươi cười nói.

"Mày đang nói vớ vẩn cái gì thế?" An Giai Tuệ dường như có chút mất tự nhiên.

"Di hai, ở đây chỉ có một mình tôi, di đóng kịch cho ai xem thế. Hơn nữa di cũng đâu phải là người dám làm không dám nhận. Ít nhất di cũng giỏi hơn đứa con gái bị thịt của di nhiều."

"Thủy An Lạc mày nói cái gì? Mày có giỏi giang đến thế nào chẳng phải vẫn bị mẹ tao đuổi khỏi nhà họ Thủy đấy sao, đúng là mẹ tao sửa báo cáo giám định của mày đấy thì làm sao? Sao nào?"

"Kiều Kiều!!!"

Thủy An Kiều đang lớn giọng nói thì An Giai Tuệ đột nhiên quát to bắt cô ta câm miệng lại.

Thủy An Lạc càng vui sướng hơn, cô nhìn Thủy An Kiều như đang nhìn một con ngốc: "Ồ, quên mất không nói với hai người, Sở Ninh Dục vừa mới về đây, các người nói to thế tôi sợ là..."

Thủy An Lạc còn chưa nói hết, Thủy An Kiều Và An Giai Tuệ đã thấy Sở Ninh Dục đang đứng trên cầu thang.

Thủy An Kiều thức thì run bắn lên, cô ta lập tức quay về với vẻ đáng thương của mình: "Anh Ninh Dục, anh nghe em giải thích, tất cả đều do nó..."

"Cút." Sở Ninh Dục từ từ bước xuống cầu thang.

"Anh Ninh Dục..."

"Thủy tiểu thư, hóa ra... sau khi diễn một vở kịch như thế rồi mà cô vẫn có thể làm được đến nước này, xem như tôi phần nào rõ thêm được khả năng của Thủy tiểu thư và Thủy phu nhân đây rồi." Sở Ninh Dục trào phúng đáp lại.

An Giai Tuệ nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh của mình. Bà ta ngẩng lên nhìn Sở Ninh Dục: "Sở tổng, làm người phải biết đứng đúng vị trí của bản thân, đừng để đến lúc đó lại tự hại chính mình."

"Cảm ơn sự nhắc nhở của Thủy phu nhân, tôi biết vị trí của mình là ở đâu. Nếu sau này Thủy phu nhân còn đến làm phiền Lạc Lạc nữa thì xin bà hãy nhớ kỹ cho. Ai dám gây phiền phức cho cô ấy thì kẻ đó chính là kẻ thù của Sở Ninh Dục này." Sở Ninh Dục nói rồi đưa tay ra ôm lấy bả vai Thủy An Lạc, ra dáng bảo vệ cô hết mực.

Bả vai Thủy An Lạc tê rần, cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh. Giờ phút này Thủy An Lạc chỉ có một suy nghĩ: Đẹp... đẹp trai quá xá!

Sắc mặt An Giai Tuệ càng khó coi hơn: "Vậy các người cứ chống mắt lên mà xem!"

An Giai Tuệ và Thủy An Kiều tức tối bỏ đi, Thủy An Lạc hiếu kỳ nhìn cánh cửa vừa khép lại: "Bọn họ xuống kiểu gì thế?"

Sở Ninh Dục lạnh lùng liếc cô một cái, anh buông vai cô ra rồi đi vào phòng khách: "Tại sao lại cố tình kích cô ta nói ra câu đó?"

Thủy An Lạc rút chiếc bút ghi âm ở trong túi ra, "hùm" một cái rồi cười nói: "Tôi đợi bà ta một năm, cái bút ghi âm này tôi cũng đã mang theo

người cả năm nay rồi." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sở Ninh Dực thoáng đứng khựng lại rồi quay đầu nhìn cô: "Tôi nhớ hình như cô từng nói, nhà họ Thủy chẳng còn liên quan gì tới cô nữa mà."

"Nhưng đây là thứ mà bọn họ nợ mẹ tôi, tôi muốn đòi lại công bằng cho mẹ. Thủy Mặc Vân dựa vào cái gì mà bảo mẹ tôi ngoại tình?" Thủy An Lạc nói, cả người run lên. Cô đã đợi cả một năm ròng mới có cơ hội này, nhất định phải để Thủy Mặc Vân biết mình đã ngu xuẩn đến thế nào.

Sở Ninh Dực ngồi trên sofa nhìn Thủy An Lạc từ đầu đến chân, có vẻ như cô gái này không như những gì anh tưởng, một khi cô đã ác lên thì cũng chẳng kém anh là mấy, hơn nữa cô còn biết nhẫn nhịn đợi thời cơ.

"Vậy ra lúc ở bệnh viện là cô cố ý là như vậy à, cố ý dụ An Giai Tuệ ra?"

"Đương nhiên là không phải rồi, đánh Thủy An Kiều là do tôi không nhịn được, khi nào đánh chết mới là cố ý." Thủy An Lạc "hừ" một cái.

"Nhưng mà cũng cảm ơn anh chuyện hôm đó nhé." Thủy An Lạc thật lòng cảm ơn Sở Ninh Dực, sau đó lại cúi đầu nhìn chiếc bút ghi âm trong tay, cô phải tìm cơ hội để giao nó cho Thủy Mặc Vân mới được.

"Dù cô có gửi đoạn ghi âm đó cho cha cô thì cũng làm gì được? Cùng lắm cũng chỉ đuổi được mẹ con họ đi mà thôi. Tôi có cách khiến mẹ con cô ta thân bại danh liệt, khiến cha cô phải hối hận vì tất cả những gì mà ông ta đã làm với mẹ con cô." Sở Ninh Dực gác một tay lên lưng ghế sofa, thản nhiên nói.

Thủy An Lạc thoáng sững sờ: "Anh nói thế là có ý gì?"

"Giao cái bút ghi âm cho tôi." Sở Ninh Dực đưa tay ra muốn cô đưa cái bút ghi âm trong tay cho mình.

Thủy An Lạc đề phòng nhìn anh, lại nhìn chiếc bút trong tay mình, cuối cùng cô giấu luôn cái bút ra sau lưng: "Không đưa."

Sở Ninh Dực hơi cau mày.

"Chuyện của tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết, đâu liên quan gì đến anh, tôi không cần anh giúp." Thủy An Lạc buống bình nói.

Đôi lông mày của Sở Ninh Dực cau hằn lại, anh vẫn lạnh lùng nhìn cô.

"Thủy An Lạc, tôi phải đảm bảo sau này con trai tôi không bị kẻ khác trả thù, tôi cần phải bảo đảm An Giai Tuệ không thể ngóc đầu dậy được nữa, hiểu không?" Sở Ninh Dực nói rồi đứng dậy đi về phía Thủy An Lạc, anh chậm rãi dồn cô vào góc tường, một tay chống vào tường, tay còn lại nắm lấy vai cô, sau đó dần dần trượt xuống lòng bàn tay, cướp lấy chiếc bút ghi âm trong tay cô, "Tôi sẽ giữ cái này, những gì mẹ con họ nợ mẹ con cô, tôi hứa sẽ đòi lại cho cô gấp bội."

Hơi thở ấm nóng của anh phả đều lên má cô, khiến cô có cảm giác nóng ran cả mặt. Tim Thủy An Lạc đập như sấm dậy, Sở Ninh Dực kẻ sát cô quá rồi thì phải, hoàn toàn khác xa với cách đối xử của họ với nhau một năm trước, lúc đó cô đã từng rất căng thẳng nhưng về sau lại bình tĩnh đến lạ, cảm giác chuyện đó chẳng qua cũng chỉ là một nghĩa vụ mà thôi. Nhưng mà, giờ đây chỉ cần Sở Ninh Dực kẻ sát cô thế này thôi cũng khiến cô hít thở khó khăn, một cảm giác không biết nên diễn tả như nào.

"Tôi chỉ cần mẹ tôi nhận được lời xin lỗi mà bà nên có thôi." Thủy An Lạc khẽ nghiêng mặt đi, cô muốn tránh khỏi hơi thở nóng rực của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Long Man Ngân Cao Quý

Sở Ninh Dực ngắm cô gái tuy đã làm mẹ nhưng những nét non nớt vẫn còn chưa mất hết đi ở khoảng cách thật gần, nói cho cùng cô cũng chưa tròn hai mươi mốt. Cái mà cô cần cũng không nhiều, bản thân bị bắt nạt thế nào cô đều có thể nhẫn nhịn, cô chỉ cần tìm lại sự công bằng cho mẹ mình mà thôi. Tốt bụng và ngốc nghếch như này... anh chưa từng bao giờ như vậy cả, kể cả khi còn nhỏ cũng chưa từng. Nếu đã chưa bao giờ là người như vậy thì làm sao anh có thể cho phép người của anh bị ức hiếp được.

"Tôi sẽ để mẹ cô có được sự công bằng mà bà nên có, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc. Lạc Lạc, ai nói chúng ta không có quan hệ gì, tôi là ba của con trai cô đấy." Sở Ninh Dực trầm giọng nói sát bên tai cô.

Cảm giác kỳ lạ lan toàn khắp người. Tim đập thình thịch như trống dồn... Nước bọt cũng... nuốt xuống rồi!!!

Thủy An Lạc không dám cử động cả đầu, để mặc cho hơi thở nóng rực của Sở Ninh Dực phả lên gương mặt nghiêng nghiêng của cô.

Tư thế này... mờ ám quá đi!

Lời lẽ kiểu này... khiến con người ta mê muội quá đi!

Thế nên Thủy An Lạc cô... đớp thính mất tiêu rồi!

Thủy An Lạc lắc mạnh đầu, thế này không đúng, kiểu tán tỉnh kabe-don này không đúng rồi, sao cô có thể bị Sở Ninh Dực quyến rũ như vậy chứ?

Thủy An Lạc nghĩ thế liền đột nhiên phản kích. Cô giờ tay đẩy ngực anh ra rồi xoay người lại trực tiếp ấn Sở Ninh Dực lên tường, học theo cái tư thế kabe-don của anh, nhưng mà bị kịch một nỗi... tay cô không đủ dài...

Không đủ dài cũng không sao, cô có thể chống tay lên cạnh tay của anh ta mà.

Một tay Thủy An Lạc đặt bên cánh tay Sở Ninh Dực, tay còn lại khẽ sờ sờ cảm mình: "Tôi nói này Sở tổng, dù thế nào thì anh cũng đừng có đùa giỡn con gái nhà lành thế nhé, không là không trả nổi nợ tình của người ta đâu." Thủy An Lạc nói rồi giả vờ to gan khêu khêu cảm anh một cái.

Anh bị cô...?

Sở Ninh Dực anh như thế mà lại bị đùa giỡn lưu manh vậy sao?

Sở Ninh Dực hơi nhướng mày, đưa tay ra tóm chặt lấy cánh tay đang định thu về của Thủy An Lạc và lật người cô lại, có điều lần này một tay anh ôm chặt lấy eo của cô.

"Con gái nhà lành?" Sở Ninh Dực khàn giọng hỏi, "Cô có chắc cô là con gái nhà lành không?"

Há há há!!! Đùa giỡn người ta không thành công còn bị người ta trêu ngược lại, Thủy An Lạc đợi một đồng "what the fuck" trong đầu biến mất rồi mới híp mắt cười hề hề với Sở Ninh Dực.

"Cô nương đây mới hai mươi cái xuân xanh thôi, không biết sao?"

"Thứ nhất, cô không phải là cô nương mà đã là mẹ của một thằng nhóc rồi. Thứ hai, cô đã hai mươi mốt rồi chứ đâu còn hai mươi nữa." Sở Ninh Dực thả cô ra rồi thần nhiên quay người đi mất.

Còn Thủy An Lạc thì hóa đá luôn trên tường, bản lĩnh đã kích người khác của Sở tổng quả là cao siêu, một phát trúng tim đen luôn. Thủy An Lạc ôm cả một bụng tức chạy đi ăn cơm, còn Sở tổng nhà chúng ta chắc lên gác ngủ thật rồi, trước đó còn nghe tiếng con trai tỉnh lại mà lại không có động tĩnh gì, chắc Sở Ninh Dực đã dỗ thằng bé ngủ tiếp rồi.

Thủy An Lạc ăn cơm xong thì chú Sở đến đưa điện thoại cho cô, là loại mới nhất, nói thẳng toẹt ra thì chính là cùng loại với điện thoại của Sở Ninh Dực.

"À chú Sở này." Lúc chú Sở chuẩn bị đi rồi, Thủy An Lạc đột nhiên gọi ông lại.

Chú Sở ngạc nhiên ngoảnh lại: "Cô còn chuyện gì sao?"

Thủy An Lạc quay đầu nhòm lên gác, xác định Sở Ninh Dực không còn ở đó nữa mới kéo chú Sở ra một góc hỏi: "Chú Sở này, thang máy ở đây không cần phải quét thẻ đúng không ạ? Nếu không tại sao An Giai Tuệ và Thủy An Kiều lại có thể lên trên này và có thể xuống được thế?"

"Đăng ký ở dưới sảnh thì có thể lên được xuống được, tất nhiên là cô phải đăng ký ở dưới sảnh thì nhân viên mới mở thang máy cho cô lên chứ." Chú Sở cười nói.

Thủy An Lạc hiểu ra liền gật đầu, cô cười khi khi nhìn chú Sở: "Không có gì đâu ạ, chú về đi, chú đi đường cẩn thận nhé!"

"Tiểu thư, ở dưới sảnh cô đã bị từ chối cấp thẻ ra vào rồi nên đừng cố gắng đấu tranh vô ích nữa." Chú Sở hơi cúi người chào cô rồi mới về.

Thủy An Lạc nhìn theo cánh cửa từ từ đóng lại, gương mặt đang tươi cười ngẩn ra rồi ngẩn tũn lại, sau đó quay đầu nhìn lên gác với vẻ mặt đầy cảm tức.

Thủy An Lạc cầm chiếc điện thoại còn sạch hơn cả cái mặt mình lên, trước tiên là tải một vài ứng dụng về, sau đó mới lưu một vài số điện thoại vào. Hình như cũng chẳng có mấy, số của mẹ này, số của... trong đầu cô bỗng hiện lên một người, Thủy An Lạc nhanh chóng đá văng nó ra khỏi đầu, người đó không xứng được gọi là ba cô, không đáng để cô phải nghĩ tới, còn lại là số của Kiều Nhã Nguyễn, hình như chỉ có hai người thế thôi.

Thủy An Lạc lưu xong số điện thoại, lập tức gọi điện cho mẹ mình, nhưng cô gọi rất lâu mới có người nhắc máy.

"Alo..."

Thủy An Lạc thoáng sửng lại, vẫn là âm thanh tao nhã đó của mẹ nhưng trong đó lại chất chứa cảm giác... cao quý không nói được thành lời.

"Mẹ..." Thủy An Lạc khẽ gọi một tiếng.

"Lạc Lạc?" Long Man Ngân nghe giọng ở đầu dây bên kia, khẽ cười một tiếng: "Nhà Nguyễn chưa nói với con à? Mẹ đang đi du lịch, không cần lo cho mẹ đâu."

Hình như sự cao quý thoáng qua đó chỉ là ảo giác của cô thôi, còn âm thanh tao nhã mang theo ý cười lúc này mới đúng là giọng của mẹ cô.

"Mẹ, mẹ bỏ lại con một mình rồi đi du lịch sao?" Thủy An Lạc ngồi trên sofa rầu rĩ nói.

"Đúng thế, mẹ đi du lịch còn mang theo con của chồng trước làm gì, lại còn phải vác thêm con của con nữa." Long Man Ngân cười nói.

"Sở Ninh Dục đối xử với con có tốt không?"

"Anh ta đối xử với Tiểu Bảo Bối tốt lắm. Tối qua anh ta còn trông thẳng bé nữa." Thủy An Lạc quên luôn chuyện mình vừa bị đùa giỡn vừa rồi, tập trung trò chuyện tiếp với mẹ mình.

Long Man Ngân không trả lời ngay lập tức.

"Mẹ, bao giờ mẹ mới về?" Cô muốn mẹ được tận mắt nhìn thấy sự hối hận của ba mình.

"Có lẽ đợi đến khi nào mẹ con tìm được mùa xuân thứ hai?" Long Man Ngân cười ha hả nói.

"Mẹ, mẹ ghét con nên mới bỏ con lại một mình đi tìm mùa xuân thứ hai chứ gì. Con gái mẹ cũng cần phải tìm mùa xuân thứ hai đấy nhé?" Thủy An Lạc "hừ" một cái.

"Ha ha, bảo bối của mẹ, mẹ bắt đầu nhớ con rồi đấy."

"Thế gọi video call nhé, để mẹ thấy bảo bối vừa xinh đẹp vừa quyến rũ của mẹ." Thủy An Lạc nói rồi giờ điện thoại ra.

"Mấy ngày hôm nay con nhắn QQ với wechat cho mẹ nhiều lắm mà mẹ chẳng trả lời gì cả."

"Mẹ chơi vui quá nên không để ý."

"Mẹ, con chắc chắn không phải là con ruột của mẹ rồi." Thủy An Lạc rên rĩ, video call đã kết nối xong.

Qua camera Thủy An Lạc có thể thấy được vài nơi trong phòng, gam màu chủ đạo là màu trắng, ngay đến cả cái giường mẹ cô đang ngồi cũng là kiểu giường công chúa, trên tường có treo một bức tranh, hình như là một bức tranh nổi tiếng thế giới gì đó nhưng cô cũng chỉ nhớ mang máng thôi.

"Ủầy, mẹ mẹ, mẹ đi du lịch ở đâu đấy, khách sạn nào mà tốt thế, lần sau con cũng đi." Thủy An Lạc hưng phấn nói.

"Cái con nhóc thối này, cái đầu tiên nhìn thấy phải là người mẹ xinh đẹp này của con mới đúng chứ?" Long Man Ngân đặt điện thoại xuống, cười nhạo con gái mình.

Long Man Ngân nói xong lại thấy Sở Ninh Dục đang bước xuống cầu thang từ camera của Thủy An Lạc, bà giật mình rồi vội vàng tắt camera.

"Ê? Mẹ, mẹ ơ? Lại biến đâu mất rồi?" Thủy An Lạc hốt hoảng hỏi, còn kiểm tra điện thoại của mình lại một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Báo Cáo

"Đường truyền mạng chỗ mẹ kém quá, thôi nói đi vậy." Long Man Ngân dịu dàng nói.

Thủy An Lạc chẳng chút nghi ngờ gì cả, thấy Sở Ninh Dục đi xuống cô liền lóc cóc chạy thẳng lên gác. Cô nói chuyện với mẹ còn lâu mới để Sở Ninh Dục nghe được.

Tất nhiên, Thủy An Lạc cũng không nói cho mẹ cô biết chuyện bút ghi âm, bởi vì cô không muốn để bà lo lắng cho mình, hơn nữa giờ chiếc bút kia cũng bị Sở Ninh Dục lấy đi mất rồi, có nói cũng bằng không.

Thủy An Lạc và mẹ cũng chẳng nói chuyện được lâu, hình như bên chỗ mẹ cô có việc gì đó nên cô đành luyến tiếc dập điện thoại.

Thủy An Lạc nằm trên giường nhìn cái điện thoại mới của mình, trong danh bạ chỉ có vài số điện thoại ít ỏi mà cô còn nhớ được, thế nên cô đành đăng một dòng trạng thái lên QQ để người khác biết mà chủ động gửi số điện thoại cho mình.

Xong xuôi đâu vào đấy Thủy An Lạc mới quăng điện thoại lên giường, chạy đi tìm cậu con trai “mất tích” này giờ của mình, giờ này mà không thấy cậu nhóc đâu thì chắc Sở tổng lại bề cu cậu đi rồi.

Thủy An Lạc ra ngoài, liếc mắt nhìn xuống nhà nhưng không thấy ai. Cô nghĩ chắc cũng chỉ ở trong phòng ngủ hoặc phòng làm việc trên lầu này thôi.

Thủy An Lạc đi sang phòng ngủ của Sở Ninh Dục, bên trong cũng không có ai, nhìn cách bày biện bên trong, dường như nó chẳng khác gì so với trước lúc cô rời đi cả. Thủy An Lạc biết, chẳng qua Sở tổng chỉ lừa dối bảo người ta sắp xếp lại thôi, với tính cách của anh ta, một khi anh ta đã quen với cái gì rồi thì cũng chẳng dễ dàng thay đổi được. Thế nên, đây chỉ là vấn đề về thói quen thôi chứ chẳng liên quan gì tới nhớ nhung hay nhưng nhớ gì hết.

"Nhìn gì thế?" Sở Ninh Dục bế Tiểu Bảo Bối đi lên liền trông thấy Thủy An Lạc đang đứng ngây người ở cửa phòng anh.

Thủy An Lạc hơi cứng người lại, tận sâu trong tâm khảm bỗng dấy lên một cảm giác: Hừm, sao cứ lần nào cô đang nghĩ lung tung là y như rằng lại bị bắt ngay tại trận thế nhỉ?

Rõ ràng cô có làm gì đâu!

Thủy An Lạc ngượng ngùng cười: "Tôi, tôi tìm Tiểu Bảo Bối."

"Thủy An Lạc, mặt cô đỏ lên rồi kìa." Sở Ninh Dục thản nhiên nói rồi ôm Tiểu Bảo Bối lướt qua cô đi vào phòng.

Thủy An Lạc cúi gằm đầu xuống, câu đó sao nghe cứ như đang châm chọc mình thế nhỉ.

"Chuyện là..." Thủy An Lạc ngấp nghé ngoài cửa không dám bước vào, bởi vì Sở Ninh Dục xưa nay không thích người khác bước vào khu vực riêng tư của anh ta, chuyện gì chứ chuyện này thì cô nhớ rõ lắm.

Cô còn nhớ, hồi kết hôn chưa được bao lâu cô từng chạy tới phòng làm việc của Sở Ninh Dục để gọi anh ta xuống ăn cơm, nhưng lúc đó mới chỉ gõ cửa thôi chứ chưa được sự cho phép của anh ta mà cô đã tiến vào, kết quả lúc đó anh ta liền nổi khùng lên, đó là lần đầu tiên cô thấy Sở Ninh Dục tức giận, cả tháng sau đó cô chẳng dám nói chuyện với anh ta nữa.

Anh ta từng nói, cô phải biết học cách tôn trọng người khác.

Câu đó lúc ấy không nặng cũng chẳng nhẹ, nhưng lại như một cái tát giáng thẳng vào mặt cô.

Lúc được mới gả vào nhà họ Sở, Sở Ninh Dục đối xử với cô không tính là tốt, nhưng cũng chẳng phải là tệ, thế nên cô thật lòng muốn coi Sở Ninh Dục là chồng mình, một người có thể thành chỗ dựa cho cô. Nhưng từ sau lần đó, Thủy An Lạc mới hiểu ra rằng, cô quá ngốc, Sở Ninh Dục lấy cô cũng chỉ vì người ta nói bọn họ môn đăng hộ đối mà thôi.

"Đứng ngoài đó làm gì? Vào đây." Sở Ninh Dục đặt Tiểu Bảo Bối vào xe của bé con, quay đầu lại thấy Thủy An Lạc vẫn đang ngấp nghé ngoài cửa thì không khỏi cau mày nói.

"Không cần, không cần đâu." Thủy An Lạc cười hì hì đáp.

"Là thế này, tôi muốn hỏi, liệu tôi có thể đến bệnh viện của tập đoàn Sở Thị để thực tập không? Vì không có báo cáo thực tập thì trường không cho tốt nghiệp."

Hàng lông mày của Sở Ninh Dục càng nhíu chặt lại: "Cô tính đứng mãi ngoài đấy nói chuyện hả?"

Sự e dè một cách thái quá của Thủy An Lạc tự dung khiến Sở Ninh Dục cảm thấy bực bội.

Thủy An Lạc tuy bước vào phòng nhưng vẫn đứng dựa sát vào bức tường cạnh cửa: "Vị trí nào ở bệnh viện cũng được."

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn con trai đang cầm món đồ chơi rồi lại ngẩng lên nhìn Thủy An Lạc, sau đó anh dần dần di chuyển lại gần chỗ cô.

Thủy An Lạc cúi gầm đầu xuống đất không chịu nhìn anh ta. Sở Ninh Dực lại một lần nữa dồn cô vào tường, anh cúi xuống nhìn cô gái đang co đầu rụt cổ giả vờ làm con rùa đen trong lòng mình: "Cô sợ cái gì? Sợ tôi mắng cô à?"

Dù sao trí nhớ của Sở Ninh Dực cũng rất tốt, đối với phản ứng này của cô nàng, anh chỉ cần nghĩ lại một chút là có thể nhớ ra. Trước đây anh không để ý tới, nhưng xem ra từ lúc ấy là cô đã dần dần bắt đầu giữ khoảng cách với anh, không còn vội vàng chạy đến hỏi han ân cần mỗi khi anh về nhà nữa.

Khoảng cách gần thế này khiến Thủy An Lạc cảm thấy bất an, thế nên cô dứt khoát đẩy anh ra, lách người qua cánh tay anh rồi cười hi hi nói: "Sao có thể như thế được, tôi việc gì phải sợ anh chứ? Chuyện tôi nói anh suy nghĩ xem nhé, không được thì tôi tìm cách khác."

Sở Ninh Dực nhú mày lại, đang định nói gì đó thì điện thoại trên bàn bỗng reo lên, anh đi tới cầm điện thoại lên, nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình thì anh bèn cầm nó đi tới phòng làm việc.

Thủy An Lạc hơi bĩu môi trước hành động đó của Sở Ninh Dực, cô cẩn thận bế con trai dậy rồi đẩy cái xe của cu cậu ra ngoài: "Minh về thôi con."

"Nha... nha..." Tiểu Bảo Bối trung nộ cười không răng của mình ra, cười khi khi giờ món đồ chơi trong tay ra đưa cho mẹ chơi cùng.

Sở Ninh Dực vào tới phòng làm việc mới bắt máy.

"Nói đi, tôi đang nghe đây." Sở Ninh Dực vừa nói vừa mở hòm thư điện tử lên, tìm cái mail mà người bên kia gửi cho mình.

"Theo tình hình trước mắt, An Giai Tuệ quả thật đã chuyển một lượng lớn cổ phiếu của Thủy gia ra ngoài. Xem ra chuyện Thủy thị đổi chủ cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nếu cậu muốn thôn tính Thủy thị thì đây là cơ hội tốt nhất đấy." Người ở đầu dây bên kia khẽ cười nói.

"Nếu như trong khoảng thời gian này mà Thủy Mặc Vân xảy ra chuyện, vậy con gái ruột của ông ta sẽ là người duy nhất thừa kế tài sản. Tuy rằng Long Man Ngần ra đi đã hơn một năm, nhưng Thủy Mặc Vân cũng đâu phải là kẻ ngốc, đến bây giờ ông ta vẫn chưa cho An Giai Tuệ một thân phận chính thức. Cho nên, cô nhóc con mà cậu mang về cũng coi như là một thứ hữu dụng đấy, tôi đã bảo thằng nhóc nhà cậu sẽ không làm..."

"Tôi đã xem báo cáo rồi, cậu nói nhầm hơi nhiều rồi đấy, mau đi thu mua lại đồng cổ phiếu mà Thủy thị đã bán ra đi." Sở Ninh Dực nói rồi đập đúp máy, nguyên nhân anh đón Thủy An Lạc về rất chi đơn giản, chỉ vì cô là mẹ của con anh, nhưng mà hình như không có ai nhìn nhận theo hướng đó thì phải.

Nhưng thế thì cũng đâu liên quan gì tới anh?

Sở Ninh Dực xử lý xong việc đi ra liền thấy Thủy An Lạc đang chơi với con trai trên giường. Cậu nhóc cứ cười ha hả suốt, cái chân nhỏ quấy đạp liên hồi.

"Gọi mami đi, gọi mami đi nào..."

"Nha... nha..."

"Ôi, bé ngốc của mẹ ơi." Thủy An Lạc nói rồi lật người nằm xuống bế bé con giờ lên cao, "Lúc nào con mới biết gọi mẹ đây?"

Sở Ninh Dực đứng ngoài cửa nhìn hai mẹ con cười đùa với nhau, đây dường như là mối quan hệ mà anh không thể xen vào được. Đó là thế giới nhỏ được cô và con tạo lên, một thế giới chỉ có mẹ và con trai là đủ, không cần tới sự tồn tại của một người được gọi là ba như anh. Vì thế cho nên, ngay từ đầu cô nhóc này đã loại anh ra ngoài, anh không phải chồng cô, mà chỉ là chồng trước, không phải là cha của con trai cô, mà chỉ là một người đã ly hôn xong thì chẳng còn quan hệ gì với cô và những người xung quanh cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Là Mẹ Anh!

"Cuối tuần này cô đến bệnh viện thực tập đi, cứ theo Thiên Thần trước đã. Cô ấy làm ở khoa ngoại, vừa hay phù hợp với hướng đi của cô." Sở Ninh Dực nói xong liền xoay người bỏ đi.

Theo Lâm Thiên Thần, nghiêm túc mà nói thì đó là chị họ của Thủy An Kiều chứ không phải là chị họ cô. Có điều, Lâm Thiên Thần này là người hay là quý thì Thủy An Lạc vẫn chưa nói chắc được. Lâm Thiên Thần vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, nhưng chính điều đó lại khiến cô cảm thấy không được thoải mái.

Tiểu Bảo Bối chơi một lúc liền ghé vào lòng mẹ thiếp đi, dù sao thằng bé cũng chỉ là trẻ con, suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ, Thủy An Lạc cũng không nhận được mà ngủ theo.

Cả căn nhà nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng kim đồng hồ vẫn nhẹ nhàng chuyển động chứng minh thời gian vẫn đang trôi đi trong không gian yên tĩnh này.

Lúc Thủy An Lạc tỉnh dậy, trời đã ngả về Tây. Cô dụi cặp mắt còn nhập nhèm vì giấc ngủ của mình, vừa bước ra cửa liền thấy người đàn ông đang ngồi ở ban công nhìn ra bên ngoài.

Thủy An Lạc cẩn thận bước tới đứng tựa bên cửa, tầm mắt khẽ quét qua chiếc bàn mây bên cạnh, trên bàn tán loạn toàn giấy tờ văn kiện, có thể thấy suốt cả buổi chiều anh chỉ ngồi đây làm việc. Xét đến việc Sở Ninh Dục đã sắp xếp công việc cho mình, Thủy An Lạc cảm thấy cô có làm người giúp việc ở đây cũng không có gì không ổn, chỉ ít cô cũng không phải là người ngồi không mà hưởng.

"Tôi chuẩn bị đi nấu cơm, anh có muốn ăn gì không?" Thủy An Lạc lịch sự hỏi.

Tầm mắt của Sở Ninh Dục cuối cùng cũng thu lại, anh ngoảnh lại nhìn Thủy An Lạc đang đứng ngấp nghé trước cửa ban công, "Vì lần đó tôi mắng cô nên cô mới bắt đầu xa lánh tôi đấy à?"

Cho đến giờ anh mới biết, thì ra cô vợ trước của mình cũng là người biết hờn giận.

Hừm...

Cái chủ đề gì thế này?

Sở Ninh Dục đứng dậy chậm rãi bước về phía cô, vẫn dùng chiêu dồn tường trước sau như một kia ép Thủy An Lạc vào tường. "Ngoài phòng khách và phòng bếp ra, cô không bao giờ chịu chủ động bước vào bất cứ đâu trong căn nhà này, tất cả là bởi vì... hồi đó tôi mắng cô vì chuyện cô bước vào phòng làm việc của tôi."

Đây không phải câu nghi vấn, mà là khẳng định.

"Chuyện này cũng rất bình thường thôi mà. Đây cũng đâu phải nhà của tôi đâu." Thủy An Lạc cười ha hả, sau đó thì chạy thoát khỏi vòng vây của anh, "Nhớ dùng xong bút ghi âm thì đưa cho tôi, tôi đi nấu cơm đây."

Đây cũng đâu phải nhà của tôi.

Sở Ninh Dục ngẫm lại lời này của cô, thì ra không biết từ khi nào người không coi cô là người xa lạ là anh, còn cô thì đã sớm tự coi mình là người ngoài rồi.

Dạo gần đây, An Phong Dương trừ việc ở nhà với vợ chưa cưới đang mang thai ra thì cũng chỉ biết lên mạng hóng chuyện.

Vì đang mang thai nên Mân Hinh bị An Phong Dương cưỡng chế bắt không cho tới trường đi làm nữa. Cô vốn chỉ là một giáo viên tiểu học, không hiểu sao xui xẻo thế nào lại chộc đúng cha nội này.

"Anh Sở đang nghĩ gì thế, anh ấy đang lợi dụng cô Thủy à?" Mân Hinh mới có thai chưa lâu nên bụng cũng chưa thấy gì lắm. Lúc này cô đang ngồi cạnh An Phong Dương nhìn anh ta lướt web, trông hoàn toàn không giống người đang mang thai chút nào.

"Không thể nói là lợi dụng được, Sở Ninh Dục chẳng việc gì phải đi lợi dụng một cô bé cả. Chẳng qua, vừa khéo gộp chuyện đưa bé với vụ nhà họ Thủy lại làm một thôi." An Phong Dương nói rồi tay kéo Mân Hinh vào trong lòng mình.

"Nhưng người ngoài như em nhìn vào thì chuyện này chẳng khác nào là lợi dụng cả? Hay anh cũng biết chuyện gì?"

"Oan uổng quá bà xã à, có nói thế nào thì Lạc Lạc cũng là bạn nối khố của anh, sao anh có thể nhìn con bé bị tổn thương được. Sở Ninh Dục thực sự không có ý đó đâu. Con người cậu ta làm gì cũng đều rất rõ ràng." An Phong Dương trả lời, tay vẫn chăm chỉ lướt web, chỉ có điều hai hàng lông mày bất giác hơi nhíu lại.

Vụ bức ảnh kia không hề dụ xuống mà bên dưới còn xuất hiện rất nhiều bình luận bắt lợi cho Thủy An Lạc, có lẽ đây cũng là chuyện mà Sở Ninh Dục không lường trước được.

"Có phải ý đó hay không em không biết, nhưng nếu để cô Thủy trông thấy những tin tức này, em chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy tổn thương lắm đấy." Mân Hình lạnh nhạt liếc An Phong Dương một cái rồi đứng dậy.

"Các anh muốn làm gì thì làm, nhưng cũng phải suy nghĩ cho con gái nhà người ta nữa chứ."

An Phong Dương ngẩng lên nhìn vợ chưa cưới của mình đi vào phòng ngủ, lại cúi đầu nhìn xuống những bình luận có thể nói là thóa mạ kia. Có kẻ nói, Thủy An Lạc không biết xấu hổ, ôm con người khác quần lấy chồng trước của mình. Có người còn nói, Thủy An Lạc làm như vậy hoàn toàn là do bà mẹ lăng nhăng của cô dạy. Còn có người nói...

An Phong Dương càng xem càng nhũn mảy thật chặt, anh cũng không ngờ chỉ một bức ảnh lại gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, thậm chí còn không ai chú ý đến việc Thủy An Lạc mới là người bị cường hôn.

An Phong Dương xoa xoa cằm, từ từ lướt lên trên. Anh muốn tìm ra bình luận đầu tiên dẫn lối cho cái suy nghĩ phiến diện này.

Thủy An Lạc không phải không biết gì về vụ tin tức kia, nhưng cô vẫn vờ như không biết. Dù sao thì một năm nay, cô cũng đã từng bị ăn chửi khó nghe hơn thế này nhiều, thậm chí lúc cô bị đuổi khỏi Sở gia còn từng bị đánh nữa, lúc đó cũng chẳng có ai bảo vệ cô, hiện giờ cô cũng chẳng cầu ai phải bảo vệ mình, chỉ cần không để ý tới là được.

Bữa tối Thủy An Lạc nấu bốn món mặn một món canh, đều là những món mà Sở Ninh Dục thích, nguyên nhân rất đơn giản, cô chỉ muốn cảm ơn anh thôi.

"Sở tổng, mời dùng, yên tâm, hôm nay tuyệt đối là thật lòng." Thủy An Lạc mỉm cười nói.

Sở Ninh Dục ngồi xuống ghế chính giữa đưa mắt nhìn mấy món ăn trên bàn, nào là củ sen xào chua ngọt, bào ngư xào nấm, cá hấp, gà Tam Bôi, còn có một bát canh trứng cà chua nữa, những thứ này đều là món ăn thanh đạm cả.

Anh chỉ mới thu xếp ổn thỏa việc đi thực tập của cô thôi mà cô đã thôi không đối đầu với anh nữa. Cô nhóc này có phải quá dễ thỏa mãn rồi không.

"Thủy An Lạc, cô có hận tôi không?" Sở Ninh Dục cầm đũa lên rồi đột nhiên hỏi một câu.

Thủy An Lạc bế Tiểu Bảo Bối đang ngồi ngơ ngẩn trong xe lên, đặt lên đùi mình, lúc nghe thấy anh hỏi câu này cô có hơi sững người, hận ư?

Đã từng... nhưng cái lúc sinh đứa bé này ra cô phải đứng giữa sự sống và cái chết nên tất cả nỗi oán hận trước kia đều đã tan biến hết rồi.

Sau khi sinh con, Kiều Nhã Nguyễn nói cô như hoàn toàn biến thành một người khác. Cô trở nên bình thản với tất cả mọi thứ, cho dù người ta có gây khó dễ cho cô, cô cũng chỉ cười trừ cho qua. Khi đó cô còn giả thần giả quỷ nói một câu: Aiz, dù sao cũng là người từng gặp qua Diêm Vương nên giờ mới thấy bình tĩnh với mọi chuyện như thế.

Nhưng ngay sau khi Thủy An Lạc nói câu đó xong, Kiều Nhã Nguyễn lại bật khóc.

Thủy An Lạc bị khó sinh, lúc ấy bác sĩ đã mấy lần thông báo bệnh nhân sắp tử vong. Long Man Ngân thì hoàn toàn sụp đổ trước tin dữ này, chỉ có mình cô đứng chờ ở cửa phòng sinh lúc đó.

"Không hận, đâu có ai quy định bắt anh phải làm gì đó cho tôi. Hôn nữa lúc đó anh cũng chẳng có ở đây." Thủy An Lạc thản nhiên nói, "Vậy nên Sở tổng à, anh sẽ không tranh con với tôi chứ, chúng ta đã ký cam kết rồi mà."

Nhắc đến chuyện này, Thủy An Lạc còn chưa nuốt xong com đã vội vàng mở miệng xin cam đoan.

"Thủy An Lạc, cô có biết trong lúc người vợ đang mang thai, người chồng mà đưa ra quyết định ly hôn thì sẽ vô hiệu không?" Sở Ninh Dục thản nhiên nói.

"Phụt!!!" Thủy An Lạc phun com trong mồm ra, đôi mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng: "Sở tổng, chúng ta đừng đùa vậy nữa, được chứ."

Bỗng cô chợt nghĩ ra chuyện gì đó: "Không đúng không đúng, năm đó không phải là anh nói, là mẹ anh, đúng rồi, là mẹ anh." Thủy An Lạc kích động mở miệng nói. Mọi điều khoản ly hôn hai người chỉ bàn bạc qua điện thoại, nếu không cô đã chẳng nhanh chóng ký vào điều khoản sau khi ly hôn sẽ không dây dưa bất cứ chuyện gì nữa.

Sở Ninh Dục hơi ngược mắt, trong mắt anh giờ chỉ trông thấy sự căng thẳng hiện hữu trên gương mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Topic Bị Gỡ

Cô ấy... sợ phải tiếp tục cuộc hôn nhân với anh đến vậy sao?

Đây chính là đáp án mà Thủy An Lạc thật lòng nói cho anh biết, không hiểu sao chuyện này lại khiến anh cảm thấy thật phiền lòng.

"Không có gì, ăn đi." Sở Ninh Dục rầu rĩ nói.

Giọng nói mang chút buồn bực này của Sở Ninh Dục khiến Thủy An Lạc cảm thấy thật hoang mang, vì nó khiến cô hoàn toàn không đoán được ý tứ của Sở Ninh Dục.

Trong phòng ăn, ngoại trừ tiếng ê a bập bẹ của Tiểu Bảo Bối ra thì không có bất cứ âm thanh nào khác cả. Thủy An Lạc ngay đến cả ăn cũng phải dè dặt, lát nữa cô nhất định phải lấy bản thảo thuận ra xem lại một lượt, có giấy trắng mực đen rồi nếu như thực sự phải ra tòa, cô cứ một mực chắc chắn không hề có chuyện đó thì cũng chưa chắc sẽ thua kiện đâu.

Bài topic đăng ảnh chụp đã bị ai đó xóa mất.

Thủy An Lạc thoát ra vào lại bao nhiêu lần cũng không thấy, ngay cả những bình luận phản hồi dưới tấm ảnh của cô cũng không thấy đâu nữa cả.

[Thủy An Lạc: Anh Xinh Trai ơi, nghe đâu cái topic mắng chửi em đã bị người ta gỡ rồi à.]

[An Phong Dương: Em Đẹp Gái à, nghe đâu hình như em nghĩ là anh làm hả.]

[Thủy An Lạc: Không phải nghe nói đâu, mà chính xác là Em Đẹp Gái đây nghĩ như vậy đấy, vì ngoại trừ Anh Xinh Trai ra thì làm gì có ai đủ trình độ làm chuyện đó đâu.]

An Phong Dương ngồi trên sofa, laptop đặt trên đùi, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên mu bàn tay. Trình độ này... trừ anh ra thì còn một người nữa đấy. Mà, cái topic đó không phải do anh gỡ đâu, anh còn chưa kịp hành động gì thì đã có người nhanh tay hơn rồi.

[An Phong Dương: Em Đẹp Gái ơi, có phải dù Anh Xinh Trai này có nói là không phải anh làm thì em cũng không tin có đúng không?]

[Thủy An Lạc: Anh Xinh Trai à, anh nghĩ sao?]

Nhìn một hàng Anh Xinh Trai à, Em Đẹp Gái ơi này, An Phong Dương không khỏi cười không ra tiếng. Anh nhìn ảnh đại diện của Thủy An Lạc, ngẫm nghĩ chốc lát rồi nhẹ nhàng gõ phím.

[An Phong Dương: Lạc Lạc, là anh có lỗi với em.]

Thủy An Lạc ôm di động đọc cái tin này thì hơi sững sốt một chút, sao hôm nay cô cứ cảm thấy cả Sở Ninh Dục và An Phong Dương đều có gì là lạ nhỉ, chẳng đây chính là sự cảm ứng giữa các cặp tình nhân với nhau?

[Thủy An Lạc: Chuyện đó... anh Dương à, em thật sự không hề có ý muốn tranh giành anh Sở với anh. Thế nên anh không phải nói xin lỗi em làm gì.]

An Phong Dương xem xong thì mặt đầy vạch đen.

[An Phong Dương: Con nhóc này, anh cô tình cảm như vậy mà cô không thể tỏ ra cảm động một tí được à?]

[Thủy An Lạc: Cảm động, thực sự quá cảm động anh ơi. Nếu anh không ngại, em lấy thân báo đáp nhé! Thế nào, không cần làm vợ cả làm bồ nhí thôi là được rồi.]

"Ha ha ha ha..." An Phong Dương cười ồm cả lên, con bé Lạc Lạc này vẫn y như trước.

[Thủy An Lạc: Cách xa vạn dặm mà em vẫn nghe được tiếng cười quý khóc thàn sầu của anh đấy. Anh Xinh Trai à, anh không thể giữ ý một chút được sao?]

Thủy An Lạc và An Phong Dương tán gẫu được một lúc, An Phong Dương nhấn số di động của mình cho Thủy An Lạc, sau đó lại gõ một hàng

[...] thách thức sự kiên nhẫn của người ta để kết thúc cuộc trò chuyện.

Thùy An Lạc tin chắc rằng cái topic là do An Phong Dương xóa, dù căn bản là không để ý tới chuyện đó nhưng cô cũng cảm thấy rất vui, cảm giác thoải mái đó vẫn duy trì liên tục cho tới ngày đầu tiên đi thực tập.

Tuy nhiên trong lúc vui vẻ cô vẫn không quên Sở tổng vẫn đang ôm bộ mặt âm trầm, cũng không biết là ai đã chọc đến anh ta nữa.

Thứ hai, người Hà Tiểu Nhiên phái tới đã đến từ sớm, Thùy An Lạc gọi bà là thím Vu, cô tỉ mỉ dặn dò hết tất tần tật mọi thứ liên quan đến con trai mình, bao gồm lúc nào thì ăn sữa, những gì phải chú ý khi thay tã, tất cả đều nói lại một lượt, dù sao ngoại trừ mẹ mình thì cô chưa từng giao con mình cho người khác chăm sóc bao giờ. Cho đến khi, thấy được sắc mặt khó chịu của Sở Ninh Dục, Thùy An Lạc mới lưu luyến hôn lên mặt con trai mình một cái, sau đó đi theo Sở Ninh Dục rời khỏi nhà, bởi vì một mình cô thì không thể tự xuống được.

Vào thang máy, Thùy An Lạc liên tục đảo mắt nhìn bốn phía: "Sở tổng này, làm hộ tôi một cái thẻ đi như thế thì tôi đỡ phải đi theo anh, đỡ phiền hơn biết bao nhiêu."

Sở Ninh Dục lạnh nhạt liếc cô một cái: "Lúc nào không nghĩ đến chuyện trốn đi nữa thì tính."

Thùy An Lạc tròn trố mắt, con trai đã bị giữ lại ở nhà rồi, cô còn chạy thế nào được?

"Nhưng nếu tôi tan làm rồi mà không có anh thì tôi cứ phải đứng chờ mãi à?" Thùy An Lạc tức giận nói.

Sở Ninh Dục thẳng thừng bắn cho cô một ánh mắt "Cô nói coi", khiến cho Thùy An Lạc hận không thể nhào tới một phát cắn chết anh ta.

"Tan làm thì chờ tôi ở cổng bệnh viện, xong việc tôi sẽ qua đón cô." Sở Ninh Dục điềm nhiên nói.

Thùy An Lạc vốn đang cụng cụng đầu vào thành thang máy liền quay phắt lại và dùng một đôi mắt đầy "bi thương" nhìn anh. Sở tổng, xin tha đi, tôi không muốn lại có thêm một vụ ảnh chụp bị tung lên mạng nữa đâu.

"Sở tổng, anh làm vậy không sợ bạn trai của anh... à nhầm, không sợ 'bạn gái' của anh giận hay sao?" Thùy An Lạc quyết định sửa lại danh xưng của An Phong Dương, nói bạn trai thì quá bằng trực tiếp bảo Sở Ninh Dục là thụ à, cô có muốn chết sớm đâu?

Sở Ninh Dục nhướn mày nhìn cô, sao cái con nhóc này lại cứ khăng khăng tin anh và An Phong Dương là một đôi cơ chứ, làm vậy chẳng qua là vì An Phong Dương muốn từ hôn nên tìm đại một lý do mà thôi. Người khác coi là thật hay đùa thì anh không quan tâm, nhưng mà con nhóc này thì tuyệt đối tưởng là thật...

Sở Ninh Dục đưa Thùy An Lạc đến bệnh viện, đích thân giao cô cho Lâm Thiển Thần rồi mới rời đi.

"Lạc Lạc, sau này em sẽ thực tập ở đây, chị sẽ nói qua nội dung thực tập một chút cho em nghe nhé." Lâm Thiển Thần mỉm cười nói, dường như cô ta không hề bận tâm đến chuyện lần trước cô vừa mới đánh em họ của cô ta xong.

Thùy An Lạc khẽ gật đầu, trước sự nhiệt tình của cô ta thì Thùy An Lạc cũng chẳng mặn chẳng nhạt gì. Cô chỉ đơn thuần coi cô ta như một người cấp trên mà thôi.

Công việc đầu tiên của Thùy An Lạc là đi theo Lâm Thiển Thần ghi chép lại quá trình khám bệnh, đây là chuyện mà tất cả các sinh viên thực tập đều phải làm, đây cũng là một cách để học hỏi kinh nghiệm.

Sau khi kiểm tra các phòng xong, Thùy An Lạc sắp xếp lại ghi chép của mình. Hiện tại, những hiểu biết của cô quả thật không thể sánh bằng kinh nghiệm của Lâm Thiển Thần. Hơn nữa cô ta chỉ dạy cũng rất nghiêm túc, chỉ ít là còn chuyên tâm cả giáo viên của cô. Bệnh gì, dùng thuốc gì và vì sao lại dùng như vậy, cô ta đều nói với cô cả, cho nên cứ thế cô đã ghi lại được rất nhiều điều bổ ích.

"Lạc Lạc, mấy cái này không cần vội, sau này em tiếp xúc nhiều sẽ nhớ. Những ca bệnh này bình thường quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy thứ thuốc đó thôi." Lâm Thiển Thần dựa vào bên cạnh bàn làm việc của Thùy An Lạc thấp giọng cười nói.

Thùy An Lạc gật gù đầu nói lời cảm ơn: "Cảm ơn chị."

"Con bé ngốc này, chị là chị họ của em mà, cảm ơn cái gì chứ." Lâm Thiển Thần vẫn cười mỉm như trước.

"Chị họ" - Thùy An Lạc không thích từ này cho lắm, bởi vì người thân đối với cô mà nói chỉ có con trai và mẹ mình thôi.

"Chiều Ninh Dục đến đón em phải không?" Nói xong chuyện công việc, Lâm Thiển Thần cuối cùng cũng chuyển qua việc tư.

Thủy An Lạc gật đầu nhưng lại không chắc chắn đáp: "Có thể."

"Thế là hai người định quay lại với nhau thật hả?" Trong giọng nói của Lâm Thiên Thần không có một chút khác thường nào, như thể cô ta chỉ đang nói chuyện phiếm thôi vậy.

Ngón tay đang viết của Thủy An Lạc thoáng khựng lại, sau đó cô vẫn mỉm cười nói: "Sao có thể thế được, anh ta chỉ thuê em về làm bảo mẫu cho con trai anh ta thôi."

"Ha ha, Ninh Dục không phải là người coi mẹ của con trai mình là bảo mẫu đâu, em nói nghiêm trọng quá rồi. Thôi được rồi, hôm nay cũng chẳng còn việc gì nữa, em cứ nghiên cứu lại ghi chép đi. Mai, khi khám bệnh cho bệnh nhân chị sẽ hỏi lại em đó."

Thủy An Lạc nhìn Lâm Thiên Thần rồi đi rồi chọc chọc bút vào cằm ngẫm nghĩ, có thể nói Lâm Thiên Thần là hồng nhan tri kỷ của Sở Ninh Dục, nhưng mà hình như cũng chỉ dừng lại ở bốn chữ "hồng nhan tri kỷ" mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tin Nhắn Bị Xóa

Sở dĩ Lâm Thiên Thần vẫn có thể ở lại bên cạnh Sở Ninh Dục, phần lớn nguyên nhân là vì cô ta không có suy nghĩ vượt quá ranh giới với anh, thế nên hai người mới có thể coi như là bạn bè.

Thế mới nói, không phải nam thần nào cũng được mọi phụ nữ yêu mến, chỉ ít thì Lâm Thiên Thần cũng thật có mắt nhìn người bởi vì người ta không có thích Sở Ninh Dục.

Thủy An Lạc cúi đầu nghiên cứu quyển sổ ghi chép của mình, trên đó có một vài thứ mà giáo viên không dạy trên lớp nhưng mà Lâm Thiên Thần lại nói cho cô biết.

Trong phòng họp rộng rãi, Sở Ninh Dục ngồi ở ghế chính giữa, tiếp tục tiến hành cuộc họp đang dở ngày hôm qua.

"Tổng giám đốc, về chuyện giữa anh và tổng giám đốc An với... với... vợ trước, chuyện này có khả năng sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty chúng ta, thế nên phòng quan hệ công chúng của chúng ta cần một lời giải thích với bên ngoài." Quản lý sau khi trình bày xong công việc của mình, khép lại tài liệu liền mở miệng nói.

Sở Ninh Dục hơi nhướn mày, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, anh nhìn người quản lý kia rồi nở một nụ cười nhạt.

"Thiếu Thành, cậu chạy từ bên thị trường sang phòng quan hệ công chúng từ khi nào thế? Thấy công việc của phòng thị trường ít quá nên muốn nhận thêm việc của phòng khác à?" Nếu đúng là như vậy, anh tuyệt đối sẽ không nghĩ chuyện tận dụng hết giá trị lao động thặng dư của nhân viên là quá đáng đâu, dù sao những ông chủ sáng suốt đều thích làm vậy cả.

Khâu Thiếu Thành cúi đầu gãi gãi chóp mũi, vì trưởng phòng quan hệ công chúng là người mà anh ta đang theo đuổi, nên anh ta mới tiện hỏi giúp cô ấy chút thôi.

"Thực ra tôi còn có chút việc, tôi xin phép đi trước." Khâu Thiếu Thành nói xong liền đứng dậy.

"Bảo Cố Thanh Trần đến đây gặp tôi." Sở Ninh Dục nói rồi cũng đứng dậy. Cố Thanh Trần mà anh vừa nhắc tới chính là trưởng phòng phòng quan hệ công chúng, cũng là em họ của anh.

Khâu Thiếu Thành lau mồ hôi, gật đầu vâng dạ sau đó mới đi ra ngoài.

Sở Ninh Dục đứng bên cửa sổ, nhìn dòng người tập nập bên ngoài, lại vươn tay rút di động trong túi ra, đây là lần đầu tiên anh gọi điện về nhà trong giờ làm việc. Dù gì thím Vu cũng là người trông coi anh từ nhỏ nên lúc nói chuyện với Sở Ninh Dục bà cũng không quá câu nệ.

"Lạc Ninh đâu ạ?"

"Tiểu thiếu gia đã ngủ rồi, cả trưa cứ nháo nhác tìm mẹ khắp nơi, giờ chắc là khóc mệt nên ngủ thiếp đi rồi." Thím Vu cười ha hả nói.

"Khóc cả buổi trưa?" Anh đã nếm cái công lực khóc nhè của thằng bé rồi, có điều lúc ở trước mặt anh thì thằng bé lại rất ít khi khóc.

"Phải, thiếu gia khóc giỏi lắm, mà trẻ con có khỏe mạnh mới khóc khỏe thế." Thím Vu là người từng trải nên chẳng mấy căng thẳng vì chuyện trẻ con khóc. Trẻ con thỉnh thoảng có khóc một tí đôi khi lại có lợi cho sức khỏe hơn.

Sở Ninh Dục từ bé đã được thím Vu chăm sóc nên tất nhiên anh vô cùng tin tưởng vào bà. Hỏi qua tình hình của bé con một chút, Sở Ninh Dục liền nghe thấy tiếng gõ cửa nên đành kết thúc cuộc gọi.

Cho nên, khi Thủy An Lạc gọi về nhà thì đường dây vẫn đang bận. Cô lấy làm lạ bởi vì cái điện thoại bàn ở nhà kia trăm năm không có người gọi đến một lần, sao lại máy bận được nhỉ?

Thủy An Lạc đứng giữa vườn hoa trong bệnh viện, một tay khoanh trước ngực tiếp tục gọi lại lần nữa, lần này cuối cùng cũng gọi được.

"Alo, thím Vu, là cháu đây ạ." Thủy An Lạc nhỏ giọng nói, dù sao cũng không quen biết người ta lắm nhưng lại phải làm ra vẻ là rất quen, nhờ mà thím Vu hỏi một câu cô là ai thế chắc cô xấu hổ đến nhảy lầu mất.

"Thủy tiểu thư à, thiếu gia vừa mới gọi về xong."

May mà thím Vu nghe vậy còn nhận ra cô là ai, không chắc xấu hổ chết quá. Nhưng mà... thiếu gia? Là Sở Ninh Dục à?

Cô từng ở trong căn nhà đó một năm, nhưng chưa bao giờ thấy Sở Ninh Dục gọi một cú điện thoại nào về.

"Thím Vu, thằng bé có quấy không ạ?" Thủy An Lạc ngượng ngập cười, vì cô quá hiểu con trai mình, nó mà không quấy không khóc thì mới lạ ấy.

"Ha ha, vẫn ổn, vẫn ổn cả, cô không cần lo lắng, cứ thoải mái đi làm đi, giao cậu nhóc cho tôi thì cô cứ yên tâm."

Thủy An Lạc thấy bà nói vẫn ổn cả là biết đáp án rồi: "Vậy làm phiền thím ạ, tan tầm cháu sẽ cố về sớm." Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn bầu trời bỗng dung trở nên âm u, trời mùa hè đúng là như trẻ con ấy, trở mặt còn nhanh hơn cả bảo bối nhà cô.

"Vậy cháu đi làm việc đây, thằng bé nhờ vào thím cả." Thủy An Lạc nói xong liền cúp điện thoại.

Thím Vu nhìn điện thoại mà thấy làm lạ, thiếu phu nhân không hỏi xem thiếu gia gọi điện về làm gì sao?

Thím Vu bỗng nghĩ tới cái gì rồi kêu lên một tiếng, lập tức gọi cho phu nhân nhà mình, nếu như vị thiếu phu nhân này không có ý gì với thiếu gia nhà bà, vậy chẳng phải thiếu gia sẽ tiếp tục đâm đầu vào cái cậu An công tử kia hay sao, là hai người đàn ông với nhau đó, ôi, thật đúng là nghiệp chướng mà.

Thủy An Lạc cúp máy xong liền quay lại bệnh viện, cơn mưa tầm tã cũng ào ào đổ xuống.

Cố Thanh Trần vừa bước vào phòng làm việc liền thấy anh họ mình đang đứng trước cửa sổ nhìn cơn mưa bên ngoài với vẻ đầy tâm trạng.

"Tổng giám đốc?" Cố Thanh Trần háng giọng gọi.

Sở Ninh Dục quay đầu lại, đứng tựa người trước cửa sổ nhìn cô gái đang tự giác ngồi xuống vị trí của mình: "Bây giờ em vô năng đến độ phải để người khác chuyển lời giúp à?"

"Em nhờ người chuyển lời hộ lúc nào?" Cố Thanh Trần khẽ thốt lên.

"À, vậy tại sao Thiếu Thành lại hỏi anh chuyện tin tức nên xử lý thế nào?" Sở Ninh Dục nhướn mày, hai tay khoanh trước ngực mang theo chút ý cười.

Cố Thanh Trần tròn tròn mắt, xoay ghế một vòng: "Đó là vì anh ta nhiều chuyện, vậy chuyện đó... Tổng giám đốc đại nhân của chúng ta định xử lý sao đây? Mới tuyên bố come out, ngày hôm sau đã đón vợ trước và con trai về nhà. Anh họ thân yêu à, xin hỏi anh định làm trò quý gì vậy? Nam nữ đều ăn à?"

Sở Ninh Dục nhướn mày: "Có gì không thể?"

Cố Thanh Trần suýt rớt cả hàm, ông anh họ nhà cô đúng không phải người mà.

"Vậy bây giờ em phải công bố tin thế nào đây, chị dâu của em rốt cuộc là mẹ của con anh, hay là cái lão còn nữ tính hơn cả con gái kia?"

"Không cần công bố gì hết." Sở Ninh Dục nói rồi bước tới chống hai tay lên bàn.

"Nhóc con, thế mà cũng đòi học làm truyền thông, không công bố gì hết mới là cách tốt nhất để chống lại dư luận."

Khóe miệng Cố Thanh Trần giật giật, dứt khoát đứng dậy bỏ đi. Có điều, mới đi được vài bước cô bỗng quay lại nhìn về phía Sở Ninh Dục: "Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật của Thiến Thần, anh không quên đấy chứ."

"Không." Sở Ninh Dục chỉ đáp một chữ, ý bảo cô có thể đi được rồi.

Cố Thanh Trần nhún nhún vai, thấp giọng lầm bầm: "Không hiểu anh với Thiến Thần làm sao nữa, quan hệ tốt như vậy sao không tiến đến tình yêu luôn đi?"

Nhìn Cố Thanh Trần bước ra ngoài, Sở Ninh Dục vươn tay cầm quyển lịch để bàn lên, bên trên đã khoanh tròn sinh nhật của Lâm Thiến Thần, anh chẳng có tình cảm nam nữ gì với Lâm Thiến Thần cả và cô ấy cũng vậy. Cho nên anh mới coi Thiến Thần là bạn, nếu cô ấy thực sự có suy nghĩ khác, e là đã chẳng thể cứ ở bên anh lâu như vậy.

Sở Ninh Dục chợt nhớ đến việc đã hứa sẽ tới đón Thủy An Lạc sau khi tan làm, anh không khỏi nhíu mày lại, sau đó cầm di động lên gọi cho cô nhưng mà chẳng có ai bắt máy cả, nên Sở Ninh Dục liền gửi tin nhắn.

[Buổi tối tôi có việc, cô tự về nhà đi, gọi điện báo thím Vu mở thang máy cho.]

Mà lúc này, Thủy An Lạc đang đi đo nhiệt độ và kiểm tra tình trạng sức khỏe của bệnh nhân nên cũng không mang điện thoại theo người.

Lâm Thiến Thần thấy trên màn hình Thủy An Lạc có cuộc gọi nhớ và một tin nhắn thì khóe miệng hơi nhếch lên. Sau đó cô ta liền xóa sạch lịch sử cuộc gọi và cái tin nhắn kia, rồi mới đặt lại di động của Thủy An Lạc lên bàn, cúi người viết một mảnh giấy nhắn rồi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đàn Anh Trở Lại

Thủy An Lạc kiểm tra xong quay lại thì một bác sĩ thực tập chung phòng làm việc với cô nói: "Vừa nãy bác sĩ Lâm qua đây, nói là phải về trước, có để lại cho cô một tờ giấy cho cô này."

Thủy An Lạc cảm ơn rồi đặt bệnh án xuống bàn, sau đó cầm tờ giấy nhắn lên, trên đó viết buổi tối có việc nên về trước, bảng theo dõi nhiệt độ cơ thể và kết quả kiểm tra cơ bản của bệnh nhân cứ để trên bàn làm việc của cô ta là được.

Thủy An Lạc hơi bĩu môi, sau đó cầm những thứ Lâm Thiến Thần cần chỉnh lý lại rồi đặt qua đó cho cô ta.

"Này, biết gì chưa, chính là cô ta đấy, một năm trước bị Sở Thái tử bỏ, không biết kiếm được đứa con ở đâu ra, sống chết nói đó là của Sở Thái tử, giờ muốn tiến cung lần nữa kia kìa." Y tá A đề thấp giọng nói với đồng nghiệp bên cạnh trước khi Thủy An Lạc kịp ra khỏi cửa.

"Chuyện này có gì lạ đâu, Sở Thái tử là ai chứ, đến đứa ngốc cũng muốn bám lấy anh ấy. Nếu không cô nghĩ sao một đứa vừa mới học xong năm ba đã có thể đến bệnh viện chúng ta thực tập? Nếu không phải cô ta cứ bám riết lấy Sở Thái tử thì đến kiếp sau cũng chưa chắc đã vào được đây đâu." Y tá B cất giọng mỉa mai.

Thủy An Lạc siết chặt bệnh án trong tay, cô cố gắng nhẫn nhịn, bước thẳng ra ngoài.

Dù sao thì cô có nói là do Sở Ninh Dục ép buộc mình đi chẳng nữa thì cũng chẳng có ai tin, còn chuyện tới bệnh viện làm thì đúng là cô cầu xin anh thật.

Thủy An Lạc vốn nghĩ đến lúc tan tầm mưa sẽ tạnh, không ngờ trời còn mưa to hơn, cô sờ cái ví kẹp lép của mình, thò tay lấy di động ra nhìn giờ mới biết đã tan làm hơn một tiếng rồi mà Sở Ninh Dục thì vẫn chưa thấy đâu. Nếu như bắt xe về thì cô lại không có tiền, lúc trước tiền sinh hoạt phí đều là mẹ cô cho cộng thêm cả tiền cô đi làm gia sư nữa. Nhưng giờ không có mẹ ở đây, cô cũng lâu rồi không đi dạy, tiền mua sữa bột được trả lại lần trước cô vẫn để ở nhà không động đến, tính để sau này dùng cho Tiểu Bảo Bối nhà mình.

Thế nên, lúc này cô hoàn toàn là một kẻ nghèo kiết xác với hai bàn tay trắng.

Thủy An Lạc đứng trước cửa bệnh viện đảo mắt nhìn quanh bốn phía, chẳng lẽ Sở Ninh Dục quên đến đón cô à? Hay anh ta chỉ nói chơi thôi?

Ánh đèn chói mắt đột nhiên đập vào mắt, Thủy An Lạc giơ tay che mắt, chờ chiếc xe kia chậm rãi đi tới, cô mới bực bội mắng: "Không rảnh thì nói

với tôi một tiếng, đỡ mất công tôi phải..."

Nhưng khoảnh khắc mà cửa chiếc xe kia mở ra, Thủy An Lạc liền tròn tròn mắt, cô hơi xấu hổ lùi lại, sau khi nhìn rõ được biển số xe qua màn mưa và ánh đèn cô mới biết đó căn bản không phải là xe của Sở Ninh Dục.

"Đàn em, nổi giận cái gì thế, từ xa đã thấy em đứng đây rồi, lên xe đi." Cửa xe được mở ra, một giọng nói tao nhã xen lẫn tiếng cười vọng tới.

Thủy An Lạc lúc này chỉ hận không thể chết luôn đi cho bớt nhục, đây là đàn anh trong trường của cô, không ngờ nam thần khóa trên của cô lại xuất hiện thế này.

Thủy An Lạc gơ tay vuốt đầu mình, cười ha ha nhìn người đàn ông trong xe - Mặc Lộ Túc, đang học tiến sĩ tại đại học y thành phố A, cũng là đàn anh mà Thủy An Lạc kính nể nhất, hiện giờ đang công tác ở bệnh viện của Mặc thị. Mặc Lộ Túc, người cũng như tên, thanh tao nho nhã, cứ như một tiên nhân giáng trần trong phim tiên hiệp vậy.

"Lên xe đi, sao thế?" Mặc Lộ Túc thấy cô cứ đứng ở đó mãi thì hiếu kỳ hỏi, "Đang chờ ai à?"

"Không có, không có ạ." Thủy An Lạc ngượng ngùng cười, cô vội ôm túi của mình bước lên xe, chắc hẳn là Sở Ninh Dục đã quên chuyện đón cô rồi.

Chờ Thủy An Lạc ngồi vào rồi Mặc Lộ Túc mới bắt đầu khởi động xe, sau đó lấy khăn lông trên xe đưa cho cô: "Lau khô tóc đi, đừng để bị cảm."

Thủy An Lạc cảm động, đàn anh của cô lúc nào cũng dịu dàng như vậy.

"Nghe nói em quay lại với Sở Ninh Dục rồi à?" Mặc Lộ Túc thân nhiên hỏi, không nghe ra chút ẩn ý nào.

"Báo chí viết linh tinh đấy, chẳng qua vì anh ta biết đến sự tồn tại của Tiểu Bảo Bối nên mới bảo em tới làm bảo mẫu cho con thôi." Thủy An Lạc vừa lau đầu vừa nói.

"Đưa em đến chỗ trước kia nhé, anh còn nhớ chỗ đó không?"

Mặc Lộ Túc gật đầu, chuyện gì của cô anh cũng đều nhớ rõ cả.

"Thế nên vừa xong em đang đợi anh ta à?" Trong lúc chờ đèn đỏ Mặc Lộ Túc quay ra nhìn Thủy An Lạc, thấy được vẻ mặt thoáng lướt qua trên gương mặt cô, trái tim anh như bị ai đó bóp một cái, có chút chua xót cùng đau đớn.

"Cũng không phải, em thực tập, tan ca muộn, cho nên đang nghĩ xem nên về thế nào thôi ạ." Thủy An Lạc cười hi hi đáp, cô không muốn để anh thấy đáng về quần bách của mình.

Mặc Lộ Túc vươn tay xoa lên mái tóc còn ướt nước mưa của cô: "Ngốc ạ, sau này nhớ mang theo ô trong túi, bây giờ bắt xe còn có thể trả tiền bằng wechat cơ mà? Có thể đón xe..." Mặc Lộ Túc đang nói dở bỗng lại nhìn cô, "Giờ em vẫn chưa có lương à?"

Thủy An Lạc cúi đầu, nếu như câu này là người khác nói cô sẽ cảm thấy người ta đang châm chọc cô. Nhưng là anh thì khác, cô biết anh chỉ đang lo lắng cho cô mà thôi.

"Thực tập ở bệnh viện thứ bảy không cần đi làm, con của chị họ anh đang cần người dạy thêm Toán tại nhà. Nếu không sáng thứ bảy với chủ nhật em tới làm gia sư cho con bé, chỉ dạy sáng thôi, buổi chiều vẫn có thể về trông con." Mặc Lộ Túc dịu dàng mở lời.

Hai tròng mắt Thủy An Lạc sáng lên, cô gật đầu lia lịa ngay tắp lự, nhưng nghĩ tới vấn đề lên xuống khó khăn của mình, Thủy An Lạc lại thấy hụt hẫng.

"Cảm ơn anh, để em về suy nghĩ đã, nếu như làm được, em gọi điện lại cho anh được chứ, anh cho em lại số di động đi, em bị mất điện thoại rồi." Thủy An Lạc nheo mắt cười rồi lấy di động ra, sau đó, đang bật máy lên để lưu lại số thì...

"Hết pin? Đùa mình à?"

"Em đây, nào cá vàng quá cơ, lại quên sạc điện thoại rồi chứ gì?" Mặc Lộ Túc mở miệng cười nói.

Dừng lại ở chót đèn đỏ tiếp theo, Mặc Lộ Túc lấy bút ra, Thủy An Lạc lập tức cười tí mắt chìa tay ra: "Viết lên tay em cũng được, về em lưu lại sau."

Mặc Lộ Túc nhướn mày rồi viết lên tay cô một dãy số.

"Đáng ra anh phải nói 'thời đọc số của em cho anh, để anh nháy máy cho' mới đúng chứ nhỉ?" Thủy An Lạc nhìn anh viết rồi bĩu môi nói.

"Biết thừa là em không nhớ được mà." Mặc Lộ Túc khẽ cười, viết xong cũng đúng lúc đèn xanh bật sáng, anh lại lái xe đi tiếp.

Thủy An Lạc cười khúc khích, nhìn dây số trên tay mình: "À, phải rồi, nghe nói dạo trước anh có qua Mỹ tham gia hội thảo học thuật về Tim, anh có thể cho em xem sổ ghi chép của anh được không?"

Mặc Lộ Túc bắt đầu nhìn dáng vẻ nịnh nọt lấy lòng của cô: "Anh có mang cho em rồi đây, trong túi trên ghế sau ấy, tí nữa nhớ lấy nhé, ghi riêng cho em luôn đây." Mặc Lộ Túc mỉm cười nói.

"Oa, sao anh có thể tốt đến vậy chứ, cô nào mà được anh thích chắc hạnh phúc lắm đấy." Thủy An Lạc kêu ầm lên rồi quay lại lấy cái túi giấy phía sau lên, mở quyển sổ ghi chép bên trong ra xem.

Mặc Lộ Túc không nói gì chỉ khẽ mỉm cười.

Xe dừng lại trước tòa nhà, Thủy An Lạc cẩn thận bọc kỹ quyển sổ ghi chép lại chuẩn bị xuống xe, Mặc Lộ Túc đưa ô cho cô: "Đi chậm thôi, sạc đi động xong thì gọi điện cho anh."

"Tuân mệnh." Thủy An Lạc cười tit mắt đáp lại rồi mở cửa cầm ô bước xuống xe.

"Anh đi đường lái xe chậm thôi nhé." Thủy An Lạc nói rồi bật ô chạy thẳng vào sảnh tòa nhà.

Mặc Lộ Túc nhìn cô chạy hăng vào trong rồi mới nhếch miệng cười, người con gái anh thích... chẳng phải là cô đấy sao.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cãi Nhau

Thủy An Lạc tiến vào sảnh chờ giữ giữ nước mưa trên ô, ngoảnh lại thấy cửa thang máy đóng chặt thì bều môi, cô vẫn phải chờ rồi!

Thủy An Lạc lại nhìn cửa phòng làm việc đang đóng im lìm của nhân viên quản lý của tòa nhà, dù giờ cô có qua đó chắc người ta cũng sẽ không nghe cô đâu, vì cô là thành phần có tên trong sổ đen rồi.

"Kéttttt...."

Tiếng chói tai do bánh xe ma sát với mặt nước truyền tới.

Thủy An Lạc không kìm lòng được ngoảnh đầu lại, có điều còn chưa thấy rõ mặt người ta thì đã bị kéo thẳng vào thang máy luôn rồi.

Vừa vào trong cô liền bị áp lên vách thang máy, con đầu rất phía sau lưng truyền tới khiến cô phải cau mày lại.

"Sở tổng, vội về nhà đi vệ sinh à?" Thủy An Lạc nhìn người đàn ông với sắc mặt u ám, trên người còn dính vệt nước trước mặt. Chắc là vừa xuống xe anh ta đã chạy thẳng vào đây, hơn nữa với tốc độ kiểu này, ngoại trừ cấp bách như đi vệ sinh ra thì cô thực sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác nữa.

Sở Ninh Dực thấy Thủy An Lạc nói vậy, sắc mặt tự động đen hơn một tông nữa.

"Người vừa đưa cô về là ai?" Sở Ninh Dực trầm giọng hỏi, rõ ràng là đang cố áp chế cơn giận.

"Đàn anh của tôi." Thủy An Lạc trưng ra vẻ mặt vô tội nói.

"Sở tổng, quý nhân như anh bận nhiều việc nên tôi phải tự về lấy thôi." Thủy An Lạc nói xong thì lập tức chuyển tầm mắt, giống như đang muốn che giấu chút âm ức trong mắt mình. Đối với cô mà nói, không thích thì sẽ không để ý, không để ý đến thì sẽ không thấy âm ức. Cho nên, giờ cô phải kiềm chế nỗi tủi thân trong mình, người trước mặt không còn là chồng cô nữa rồi, cũng chẳng phải là người thân thiết với cô nhất, thế nên cô không thể thấy âm ức được.

Đàn anh? Là người đàn ông duy nhất được lưu số trong di động của cô.

"Thái tử gia nhà họ Mặc?"

Thủy An Lạc đẩy Sở Ninh Dực ra, khoảng cách như vậy đối với cô mà nói là một tín hiệu nguy hiểm.

"Đúng vậy." Thủy An Lạc đáp lại, nhìn thang máy đang từ từ đi lên.

Ánh mắt Sở Ninh Dục dừng lại trên cổ tay cô, từ khoảng cách này anh có thể thấy rõ một dây số trên đó, rõ đến mức chói mắt.

Thang máy lên đến nơi, Thủy An Lạc đi ra trước, nhưng mà vừa mới bước ra đã bị Sở Ninh Dục tóm cổ tay lại, Thủy An Lạc khó hiểu ngoảnh lại nhìn anh.

"Sở tổng, anh vội đi vệ sinh mà sao còn không vào đi?" Thủy An Lạc vẫn nghĩ Sở Ninh Dục đang vội đi vệ sinh thật.

Sở Ninh Dục kéo hẳn cô vào trong nhà rồi mới chịu buông tay ra. Thủy An Lạc nhìn anh như nhìn một tên ngốc, nhưng lúc cúi xuống cô mới kinh hãi, số điện thoại của cô đâu rồi? Cái vệt đen thui lù này là cái quỷ gì thế?

Sở Ninh Dục vào phòng tắm rửa tay trước, sau đó mới ra ngoài bế Tiểu Bảo Bối đang ê a trong xe lên, giờ chuyện cấp thiết nhất của anh mỗi khi về nhà là bế thẳng nhóc con này, rõ ràng chỉ là một đứa bé nhỏ xíu thôi, vậy mà lúc ôm vào lại thấy yên lòng đến lạ.

"Sở Ninh Dục!!!" Thủy An Lạc nổi giận hét lên, chắc chắn là cha nội này cố tình, đã cho cô leo cây thì chớ còn xóa số điện thoại của cô đi nữa.

"Anh trả số điện thoại lại cho tôi." Khó khăn lắm mới lấy được số của đàn anh, cô sao có thể không biết thẹn mà đi hỏi xin lần nữa được chứ.

Sở Ninh Dục ôm Tiểu Bảo Bối ngồi xuống sofa: "Thủy An Lạc, cô nhất định phải gây chuyện với tôi vì số điện thoại của một gã đàn ông khác à?"

Thủy An Lạc bước thẳng qua, không thèm để ý đến sự lạnh lùng trong giọng nói của anh, cô chống nạnh quát: "Sở Ninh Dục! Tôi xin số người khác có liên quan gì đến anh không? Tôi với anh có quan hệ gì à? Ai gây sự với anh, giờ anh phải xin lỗi tôi ngay lập tức!"

"Bất tôi xin lỗi?" Sở Ninh Dục ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô càng thêm lạnh lẽo, sau đó đứng dậy từ từ bước tới gần cô.

"Thủy An Lạc, nơi cô đang đứng là nhà tôi, ngủ trên giường của tôi, sinh con của tôi, cô nói xem cô với tôi có quan hệ gì?"

Thủy An Lạc lại lần nữa bị dồn vào góc tường, lần này cô nhanh nhạy lách luôn ra ngoài, gân cổ phản bác: "Cùng lắm cũng chỉ là quan hệ chồng trước vợ trước thôi, đây là chỗ của anh, vậy anh thả tôi đi đi!"

"Thủy An Lạc, sao trước đây tôi không phát hiện ra cô mà cũng mềm mại thế này nhỉ?" Sở Ninh Dục bế con nhìn cô trốn tránh, "hừ" lạnh một tiếng.

"Hum phư..." Tuy Tiểu Bảo Bối không hiểu đang xảy ra chuyện gì nhưng bé con cũng học cách hằm hè theo ba mình.

Thủy An Lạc đen mặt nhìn cậu con trai, "hừ" cái đầu con đấy, mẹ mới là mẹ đẻ của con đây này.

Tiếc là từ lúc bước chân vào cái nhà này cậu con trai quý hóa của cô đã tạo phản rồi, giờ bé con còn cung ba mình hơn cả mẹ nữa.

"Những chuyện Sở tổng không biết còn nhiều lắm, dù sao hôm nay anh vẫn phải nói xin lỗi tôi." Thủy An Lạc vẫn tiếp tục gân cổ nói, nếu hôm nay cô không bắt anh ta xin lỗi bằng được thì sau này không biết anh ta còn bắt nạt cô đến mức nào nữa.

"Xin lỗi?" Sở Ninh Dục bế con tiến sát lại gần cô hơn.

"Thủy An Lạc, tôi bảo cô tan làm thì về nhà, cô coi lời tôi nói như gió thổi qua tai đấy à?"

"Sở tổng, chúng ta nói chuyện thế này thật là vô nghĩa, là ai bảo tôi chờ? Hà? Chính mình thất hẹn lại còn đi trách người khác sao?" Thủy An Lạc kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Sở Ninh Dục, cô không chịu thua, tuyệt đối không thể chịu thua được.

Sở Ninh Dục thoáng dừng bước, trông cô thế này hoàn toàn không giống như đang nói xạo, điều này khiến anh không khỏi nhủ mảy: "Tôi gọi điện cô không bắt máy nên đã nhắn tin báo cô tối nay tôi có việc bận rồi mà."

Hà? Thủy An Lạc chớp chớp mắt, cô chẳng thấy cuộc gọi nào chứ đừng nói là tin nhắn. Nhưng Thủy An Lạc rất hiểu con người Sở Ninh Dục, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ làm những chuyện mất giá như vậy cả.

Thế là, Thủy An Lạc vội chạy tới bên cạnh bàn, lấy di động của mình ra rồi tìm chỗ sạc pin sạc một chút để bật được máy, sau đó tìm tới tìm lui mấy lượt trong hộp thư đến và nhật ký điện thoại, cuối cùng ngẩng lên nhìn về phía Sở Ninh Dục.

"Tính gạit ai thế, hay Sở tổng anh nhớ nhầm số rồi."

Trong lúc Thủy An Lạc loay hoay với cái điện thoại, Sở Ninh Dục cũng đã lờ mờ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, chờ đến khi Thủy An Lạc lên tiếng anh lại càng xác nhận suy nghĩ của mình. Thế nên, Sở tổng vĩ đại liền rút di động của mình ra, dùng thực tế để chứng minh số điện thoại lưu trong máy anh là chính xác.

"Cô không nhận được?" Sở Ninh Dực nhủ mày.

"Anh tự xem đi, tôi mà nhận được thì có đến mức phải đứng đó chờ đến đông cứng cả người thế không?" Thủy An Lạc quăng cho anh một cái lườm, cô đưa điện thoại của mình cho Sở Ninh Dực xem.

Sở Ninh Dực không đưa tay ra cầm, anh chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại trên tay cô. Chắc chắn là anh có gọi điện, tin nhắn thì nhất định đã gửi đi, bên này còn hiển thị là đã gửi thành công, không lý nào cô lại không nhận được.

Nhưng mưa to như vậy mà cô nhóc này lại chờ anh một tiếng đồng hồ trước cổng bệnh viện sao?

"Đội không được thì phải tự về đi chứ." Sở Ninh Dực hắng giọng nói, đây là sai sót của anh, sau đó anh cũng có gọi lại cho cô nhưng điện thoại đã tắt máy, gọi về nhà thì được báo là cô chưa về nên anh mới vội vàng chúc sinh nhật Lâm Thiển Thần rồi đi luôn.

Chỉ là không ngờ, lúc về tới bệnh viện lại thấy cô đang cười một cách ngu ngốc và trèo lên xe của người khác.

"Anh zai à, cho tôi xin đi. Tôi, một không tiền, hai di động hết pin, anh bảo tôi căng hải về chắc." Thủy An Lạc nói rồi bỗng cảm thấy tranh cãi với Sở Ninh Dực về chuyện này cũng chẳng có gì hay, lập tức phát tay chốt lại, "Thôi dẹp đi, tôi chẳng muốn cãi nhau với anh nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nhất Thời Lỡ Tay

Thủy An Lạc buồn bực nhìn vệt đen xỉ trên cổ tay mình rồi bước lên lầu, xem ra cô vẫn phải xin lại số của đàn anh rồi.

"Thủy tiểu thư, đến giờ cơm rồi." Thím Vu gọi cô.

"Cháu không đói, mọi người cứ ăn đi ạ." Thủy An Lạc mệt mỏi nói, vừa vào phòng đã quăng mình lên giường.

"Thủy An Lạc mày điên rồi sao? Tự dưng đi cãi nhau với anh ta làm gì thế không biết?" Thủy An Lạc lấy gối bịt kín đầu mình lại, điên rồi, chắc chắn cô điên thật rồi.

Thím Vu chui tay vào tạp dề, ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dực đang đứng giữa phòng khách" "Thiếu gia, cậu có ăn cơm không?"

Sở Ninh Dực nhủ mày, anh có thể thấy được sự buồn bực của Thủy An Lạc, cô ấy để ý cái dây số kia đến thế sao?

"Chờ một lúc nữa đã." Sở Ninh Dực nói sau đó bế cậu ấm vẫn đang bị bỏ nói lên lầu.

Lúc này, Thủy An Lạc đang lấy xấp tiền trong hộp dưới gầm giường ra, đây là tiền mua sữa lần trước được trả lại, kỳ thực cô chưa từng động đến.

"Bảo bối à, mẹ mượn ít tiền của con nhé, dù sao bây giờ tiền sữa của con cũng do ba con trả, chờ khi nào ba con không cần con nữa, mẹ sẽ trả lại số tiền này cho con nha." Thủy An Lạc nhỏ giọng nói, chuyện xảy ra hôm nay khiến cô hiểu ra một điều, ra khỏi nhà mà không có đồng nào trong người là chuyện quần bách đến nhường nào. Tiền chẳng phải thứ tốt lành gì, nhưng ra ngoài mà không có nó thì bạn cũng chỉ biết bất lực mà thôi.

Động tác thận trọng của Thủy An Lạc khiến cho Sở Ninh Dực thấy nhói lòng, anh gần như đã quên mất việc Thủy An Lạc vẫn chỉ là một sinh viên, cô không có bất cứ nguồn thu nhập nào cả. Anh nghĩ, nếu không phải đường cùng, chắc cô vẫn sẽ giữ số tiền mua sữa thừa này lại, giữ đến khi anh lại chán ghét mẹ con họ, đuổi họ đi rồi cô sẽ lấy chỗ tiền này ra để chi tiêu cho Tiểu Bảo Bối.

Sở Ninh Dực quay người rồi đi, một lúc sau thì quay trở lại.

Thủy An Lạc vừa lấy 500 đồng ra, số tiền này không nhiều cũng không ít, đủ để cho cô chi tiêu trong vòng nửa tháng, đợi khi nào cô có lương thực tập rồi sẽ bù lại cho con trai sau.

Chỉ là, lúc cô ngẩng lên trên bàn bỗng nhiên xuất hiện một tấm thẻ, Thủy An Lạc hiếu kỳ cúi đầu, không phải cô không nhận ra thứ này, mà là quá quen thuộc, đây là thẻ phụ của Sở Ninh Dực, trước đây anh đưa cho cô dùng, có điều khi ly hôn cô đã trả lại rồi.

"Hừm, Sở tổng, anh định bao tôi đấy à?" Thủy An Lạc cầm thẻ lên, nhìn trên nhìn dưới một lượt, được lắm, vẫn là cái thẻ trước kia cô dùng, khi đó ngân hàng đang có chương trình, cô xin mãi Sở Ninh Dực mới cho cô in hình anime lên thẻ, Sở Ninh Dực lúc ấy, ừm, có vẻ rất bực bội...

Sở Ninh Dục phóng một ánh mắt sắc lạnh qua, Thủy An Lạc ngoan ngoãn im miệng lại, sau đó lại đẩy chiếc ghế về phía anh: "Thôi, tôi vẫn chưa đến mức cần được bao đâu."

"Cái ghế ấu trĩ đó của cô không ai thèm." Sở Ninh Dục nói rồi khinh khỉnh bỏ đi.

Thủy An Lạc không nhịn được giật giật khóe miệng. Cái ghế ấu trĩ đó của cô không ai thèm?

Hừm, trong này có bao nhiêu tiền anh có biết không? Có ai mà không thèm tiền không hả!

Lại còn nói cô ấu trĩ, không phải chỉ in hình Kitty lên thôi sao, người ta cũng là ngôi sao tầm cỡ quốc tế đó, ấu trĩ chỗ nào?

Cuối cùng Thủy An Lạc vẫn xuống nhà ăn cơm. Tiểu Bảo Bối đang ngồi một mình trong xe nghịch súng đồ chơi, thấy mẹ, bé con ngẩng đầu bập bẹ gọi một tiếng, sau đó lại chơi tiếp đồ của mình.

Thủy An Lạc ngồi xuống bên cạnh Sở Ninh Dục, thím Vu lập tức xới cơm cho cô, Thủy An Lạc cảm ơn bà một tiếng rồi ngẩng lên nhìn về phía Sở Ninh Dục: "Anh có gọi điện với nhân tin cho tôi thật à? Lúc mấy giờ?"

Sở Ninh Dục lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó ném điện thoại qua để cô tự xem.

Thủy An Lạc cẩn thận cầm di động lên, không kiềm lòng được lườm lại một cái. Tên này vênh vào cái gì chứ, chỉ là đưa điện thoại cho cô xem thôi mà, anh ta nghĩ gì thế chứ?

"Chồng ơi, em mượn di động anh chơi một tí nhé, di động em hết pin rồi."

"Thủy An Lạc, phải học cách tôn trọng quyền riêng tư của người khác."

Lúc ấy hai người mới kết hôn được nửa năm, Thủy An Lạc nghe Kiều Nhã Nguyễn nói bạn trai bạn gái thường dùng chung điện thoại, thế nên thứ bảy hôm đó sau lúc về nhà cô đã cười tít mắt hỏi anh một câu như thế để rồi nhận lại một câu trả lời đầy phũ phàng.

Cho nên bắt đầu từ khi đó, Thủy An Lạc mới thật sự biết rằng, thật ra anh không hề xem cô là vợ mình mà chỉ là làm một nhiệm vụ của gia tộc mà thôi. Chuyện di động và chuyện phòng làm việc xảy ra trong cùng một tuần, thế nên sau đó Sở Ninh Dục liền thấy một Thủy An Lạc xa cách và tránh né anh, chẳng qua lúc ấy anh không hề để ý tới mà thôi.

Cho nên, lần này Thủy An Lạc vẫn lảng lạng bỏ điện thoại xuống, không hề mở ra: "Tầm ba đến bốn giờ chiều tôi đi kiểm tra phòng bệnh, di động để trong phòng làm việc, chắc là bị người ta xóa mất rồi."

Thủy An Lạc bình thản nhún vai, sau tin đồn lần trước, cả thành phố A này không biết có biết bao nhiêu phụ nữ hận cô đâu. Tuy An Phong Dương đã xóa topic đó nhưng ít nhiều vẫn sẽ bị ảnh hưởng, còn Sở Ninh Dục thì căn bản là không hề có ý định sẽ xử lý chuyện này. Thế nên, đám con gái ghét cô ở bệnh viện ngấm ngấm xóa mất tin nhắn của cô cũng là chuyện dễ hiểu thôi.

"Mới đi làm ngày đầu mà quan hệ đã kém như vậy." Sở Ninh Dục "hừ" lạnh một tiếng.

"Phải đó, phải đó, một người phụ nữ bị chồng bỏ, lại còn đem theo một đứa con không rõ cha là ai, không biết xấu hổ bám lấy Thái tử gia của thành phố A, anh không biết loại phụ nữ không biết xấu hổ đó sẽ khiến cho đám phụ nữ không biết xấu hổ khác càng thêm căm hận đâu?"

Sở Ninh Dục cuối cùng cũng nhủ mày: "Chẳng phải topic đó đã bị xóa rồi sao?"

Thủy An Lạc cười ha ha hai tiếng rồi cúi đầu ăn cơm tiếp. Tuy topic đã bị gỡ xuống, nhưng sự ganh ghét của phụ nữ rất đáng sợ. Bắt đầu từ lúc sự việc bị lộ ra, cô liền biết hầu hết đám phụ nữ trong cái thành phố A này sẽ nghĩ cô là người thế nào rồi. Không phải là cô không để ý đến, mà là cô bắt lực, chỉ có thể làm như không nghe thấy thôi. Chẳng có ai thích bị chửi cả, nhưng có những người phụ nữ sinh ra đã cao giá, họ có thể bật lại, còn cô vốn kém cỏi yếu đuối nên chỉ có thể vờ như không nghe thấy mà thôi.

Sở Ninh Dục nhủ mày, anh tuyên bố come out với An Phong Dương, một là bởi vì An Phong Dương muốn giải trừ hôn ước với Thủy An Lạc mà không có lý do hợp lý. Hai là vì lúc nhìn thấy ảnh chụp của Tiểu Bảo Bối, anh đã biết mình nhất định sẽ đón Thủy An Lạc về, để mẹ anh đỡ cần nhân nhiều nên anh quyết định để bà chọn một trong hai người. Còn chuyện tám ảnh của anh và Thủy An Lạc bị tung ra, hoàn toàn là bởi vì... nhất thời lỡ tay.

Lỡ tay khi anh trông thấy hai chữ "đàn anh" trong điện thoại của cô thôi. Nhưng anh không ngờ chuyện này lại ảnh hưởng lớn tới Thủy An Lạc như vậy. Nếu cô oán giận hay cãi lộn với anh, có khi anh còn thấy thoải mái hơn một chút. Đáng này rõ ràng cô rất khó chịu nhưng lại chẳng nói gì, khiến anh cảm thấy bản thân đã sai thật rồi.

Thủy An Lạc ăn cơm xong liền bế con trai đang giờ tay đòi mẹ lên, hai tay cô đỡ dưới nách thằng bé, để con nhảy nhót trên đùi mình: "Gọi mami đi, gọi mẹ đi nào."

"A pu... phù... phù..." Bé con vẫn tiếp tục sự nghiệp phun mưa của mình.

"Ngốc lắm, ngốc của mẹ à..." Thủy An Lạc ôm nhóc con đứng dậy, xoay người đi lên tầng.

"Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục bỗng mở miệng gọi giật cô lại, Thủy An Lạc tò mò ngoảnh lại nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 41: Định Giới Thiệu Mùa Xuân Thứ Hai Cho Em À?

"Chuyện topic kia tôi sẽ công khai nói rõ." Sở Ninh Dục nói rồi lướt qua cô bước lên lầu.

Thủy An Lạc chớp mắt, công khai nói rõ?

Nói gì? Nói cô nhất thời không kiềm chế được nhào vào Sở tổng, thiếu chút nữa hủy hoại chuyện tốt đẹp giữa anh ta và "vợ nhỏ" nhà anh ta à?

Mấu chốt là, đầu phải cô không nhận được, cô mới là người bị vô cơ mà.

Sở Ninh Dục bước tới khúc quanh cầu thang, quay đầu lại nhìn cô gái vẫn đứng đờ ra đó: "Còn nữa, sau này đừng có dùng cái cách ngu ngốc như vậy, sẽ không có ai tin cô đâu."

Thủy An Lạc bị nghẹn, tức tối ngheh cổ nhìn Sở Ninh Dục: "Ai ngu ngốc hả?" Chẳng phải là vì cô không còn cách nào khác mới làm vậy hay sao? Nếu có cách thì việc gì cô phải nửa đêm nửa hôm đi tìm An Phong Dương?

Thủy An Lạc âm ức không thôi, rõ ràng tại anh ta mà chuyện này mới bị đăng lên, không giúp cô thì thôi còn mắng cô ngốc nữa.

Sở Ninh Dục nhìn vành mắt đỏ lên vì âm ức của cô nhưng lại bướng bỉnh không chịu thể hiện ra, anh bất đắc dĩ thở dài một tiếng rồi nói: "Nghĩ sớm đi."

Thủy An Lạc đứng trên bậc thang mím môi nhìn Sở Ninh Dục quay người. Cô nhất thời không hiểu nổi Sở Ninh Dục đang nghĩ gì, có điều ngẫm lại thấy cũng đúng, cô đã bao giờ hiểu được cái người tên là Sở Ninh Dục này đâu.

Thủy An Lạc ngủ một mạch đến sáu rưỡi, nửa đêm hình như cũng không nghe thấy tiếng khóc của con trai, chuyện này không hợp với tính tình đồng đánh khó chiều của thằng nhỏ thì phải.

Thủy An Lạc cào cào mái tóc rối của mình ngồi dậy, bên cạnh cô lúc này nào có thấy bóng dáng của con trai đâu nữa.

"Tiểu Bảo Bối, Tiểu Bảo Bối à?" Thủy An Lạc không tìm được mà chạy vào toilet tìm, nhưng chợt ngẫm nghĩ lại thì thấy mình đúng là ngớ ngẩn thật, con trai cô mới bảy tháng tuổi sao có thể tự mình chạy vào trong toilet được. Vậy chắc là lại bị Sở Ninh Dục bế đi mất rồi.

Trong lúc Thủy An Lạc mơ màng gãi đầu không biết nên làm gì thì di động trên bàn đột nhiên vang lên.

Cô vừa ngáp vừa cầm điện thoại lên: "A lô, em yêu, nhớ anh rồi hả?"

"Nhớ cái đầu mày ấy, mau xem topic bị gỡ mấy hôm trước của mày đi, Sở thị đã có thông báo rõ ràng rồi kìa. Hơn nữa, Sở Ninh Dục còn đích thân xác nhận người trên bức ảnh chụp màn hình kia chính là mày và An Phong Dương nữa kìa." Kiều Nhã Nguyễn kích động nói một tràng.

Thủy An Lạc sững lại một lúc rồi lập tức cúp máy mà mở máy tính lên.

[#1: Tao đi chết đây, Thái tử gia lên tiếng rồi.]

[#2: Không ngờ có thể thấy được một ngày Thái tử gia đích thân mở miệng, oh my god, mau chụp ảnh màn hình, chụp lại ngay.]

[...]

[#N: Nói đi nói lại, mấy người vẫn chưa nắm được ý của Thái tử gia à? Đó là QQ của vợ trước và QQ đương nhiệm thật kìa, đây là cuộc gặp gỡ bạn bè thân thiết giữa vợ trước và đương nhiệm đây.]

[#N+1: Thím bên trên nói chuẩn.].

[#Q: Vậy ra là vợ trước vô Thái tử gia à?]

[#Q+1: Cũng chẳng trách được, dù sao Thái tử gia cũng đẹp trai thế kia mà, có ai lại không muốn nhào tới cơ chứ.]

[#Q+2: Nhưng mà nếu vậy chẳng phải chứng tỏ cô vợ cũ kia đang ở chung với Thái tử gia hay sao? Vậy Vương gia phải làm thế nào?]

[...]

Thủy An Lạc giật giật khóe miệng lướt xem các bình luận, từ lúc đăng bài đến giờ cũng chỉ mới nửa tiếng thôi mà đã có hơn mười ngàn bình luận. Các anh chị em thành phố A à, mọi người đi vệ sinh không có việc gì làm nên đều lướt web cả sao?

Thủy An Lạc lúc này chỉ biết mở từng mắt nhìn topic này được đẩy một phát lên top.

[Sở Ninh Dục: Vài ngày nữa tôi và Thủy An Lạc sẽ tái hôn.]

[Phong Trục Lăng Tử: Ố ồ ồ, chúc mừng chúc mừng.]

Bên dưới là hàng loạt bình luận con tim đang vụn vỡ, nhưng Thủy An Lạc biết người bình luận đầu tiên là ai, chắc chắn chính là cái tên An Phong Dương cột nhà kia.

Tái hôn?

Cái quái gì nữa vậy?

Lẽ nào đây chính là cái "sẽ giải quyết" mà anh ta nói đấy sao?

Thủy An Lạc nuốt nước bọt, cô nghĩ mình cần phải lên tiếng thôi.

Thủy An Lạc phản hồi trực tiếp vào bình luận của Sở Ninh Dục, thật không biết liệu có bị những con tim tan vỡ kia vui lấp không nữa.

[Em là áo bông nhỏ của mẹ: Sở tổng, hôn nhân có bấy đó, cẩn thận nha ~]

Quả nhiên, Thủy An Lạc vừa bình luận xong lập tức bị đại quân "tan nát con tim" vui xuống dưới. Thủy An Lạc bủm môi đi rửa mặt, mặc kệ anh ta vậy.

Có điều, lúc Thủy An Lạc quay đi không phát hiện ra là điện thoại cô rung lên bần bật, hơn nữa tần suất rung còn ngày một nhanh hơn.

Rửa mặt xong đi ra, cô phát hiện di động của mình như sắp nổ đến nơi, diễn đàn của cô chưa bao giờ có đến hơn một ngàn bình luận như vậy chứ càng đừng nói đến tốc độ gia tăng lượng theo dõi thế này.

Thủy An Lạc hoảng sợ cầm di động lên, sau đó lại càng thêm kinh hãi.

[Sở Ninh Dục: Vợ trước có chuyện vui, có là bấy cũng phải nhảy.]

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn trần nhà, Sở tổng, anh bị bệnh à?

Tại căn một căn hộ cách đó không xa, An Phong Dương nhìn trò vui mới sáng sớm đã xuất hiện, vỗ đùi đen đét cười ồm ồm lên, vợ chồng nhà này hết chuyện nên làm trò cho người khác đấy à?

Thế là trong lúc Thủy An Lạc đang đỡ trán than khóc, điện thoại lại vang lên.

[Phong Trục Lăng tử: Em Đẹp Gái, em làm tim anh tan nát.]

Thủy An Lạc nhìn những lời này thiếu điều muốn chửi tóc nóc nhà lên luôn.

[Em là áo bông nhỏ của mẹ: Anh Xinh Trai, anh hiểu lầm em rồi, sao em dám tơ tưởng đến Thái tử gia được chứ. Anh ấy tuyệt đối là người của Anh Xinh Trai thôi.]

[Phong Trục Lăng Tử: Em Đẹp Gái, anh ấy làm tổn thương anh như vậy, hay là... em thu nhận anh đi.]

[Em là áo bông nhỏ của mẹ: Anh Xinh Trai, em sợ Sở tổng sẽ giết em mất.]

[Phong Trục Lăng Tử: Ôi, hai ta đều bị bỏ rơi cả, lẽ nào Em Đẹp Gái cũng muốn bỏ rơi anh sao?]

[Sở Ninh Dục: Hai người rảnh lắm hả?]

Cứ Anh Xinh Trai với chả Em Đẹp Gái, nhìn mà ngứa cả mắt.

Sở Ninh Dục nhìn cậu con trai đang nằm trên đùi mình ề a không hiểu nói cái gì thì vươn tay nhéo nhéo gương mặt bầu bĩnh của thằng bé, sao cô nhóc kia với ai cũng có thể nhiệt tình mà chỉ có riêng với anh là lạnh nhạt, thờ ơ đến mức anh hận không bóp chết cô vậy nhỉ.

An Phong Dương và Thủy An Lạc quyết định đăng xuất chuyển màn "đấu khẩu" sang QQ.

[An Phong Dương: Có gì hot thế? Sao tự dưng Sở Ninh Dục lại công khai chuyện sắp tái hôn vậy?]

[Thủy An Lạc: Tám phần là buổi sáng quên uống thuốc thôi.]

[An Phong Dương: Ha ha ha...]

[An Phong Dương: Anh thấy cậu ta không nổi để em tiếp tục chịu ảm ức thôi. Khai mau, hôm qua đã xảy ra chuyện gì?]

[Thủy An Lạc: Xùy xùy, anh ta không nổi để em ảm ức á, thế em bị như vậy là do ai? Em thấy không phải là anh ta quên uống thuốc đâu, mà là đến giai đoạn cuối luôn rồi ấy.]

An Phong Dương sờ cằm nghiền ngẫm những lời này của Thủy An Lạc.

[An Phong Dương: Lạc Lạc, mai gặp nhau đi. Anh muốn giới thiệu với em một người.]

[Thủy An Lạc: Gì thế, định giới thiệu mùa xuân thứ hai cho em à?]

Thủy An Lạc viết xong còn gửi một cái emoji cười xấu xa qua.

An Phong Dương hơi ngẩn ra, nghĩ bụng nhất định phải để cho Sở Ninh Dục đọc được mấy dòng này để cậu ta biết vợ trước của cậu ta lúc nào cũng suy nghĩ về việc muốn tìm chồng mới được

Thủy An Lạc còn đang mãi nói chuyện với An Phong Dương thì bên ngoài bỗng vọng tới một giọng nói lạnh còn hơn cả thuốc súng: "Thủy An Lạc!!! Lăn ra đây!"

Thủy An Lạc chớp mắt, ông tổ này lại làm sao thế? Chê mình bôi bác "vợ nhỏ" của anh ta trên diễn đàn à?

[Thủy An Lạc: Thái tử gia triệu kiến rồi, em đi đây.]

An Phong Dương cười tí mắt xoa cằm, tất nhiên là anh ta biết Sở Ninh Dục đang gọi cô, bởi vì anh ta vừa mới chụp lại đoạn mùa xuân thứ hai quảng cho cậu ta mà.

"Mới sớm ra đã cười thô bỉ cái gì đấy?" Mân Hình bước từ phòng ngủ ra, nhìn người đàn ông đang cười toe toét không nhận được mà lên tiếng hỏi.

An Phong Dương lập tức nhảy tới ôm chầm lấy cô: "Sao đã dậy rồi?"

"Không sao, anh vừa mới cười cái gì thế?" Mân Hình vẫn rất tò mò.

"Anh thấy thương cảm cho Em Đẹp Gái nhà anh thôi." An Phong Dương lại càng ra vẻ thần bí cười, anh đẩy Mân Hình vào phòng tắm: "Em đi rửa mặt trước đi, để anh làm bữa sáng cho."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chị Cả!

Thủy An Lạc bỏ đi động xuống đi ra ngoài, Sở Ninh Dục lạnh mặt nhìn cô chằm chằm.

Anh đau lòng cho cô, vì cô mà giải quyết chuyện trên diễn đàn, nhưng cô lại nói tìm mùa xuân thứ hai với một người đàn ông khác, sao anh có thể không giận được chứ.

Nhưng mà... đau lòng?

Sở Ninh Dục bỗng nhủ mảy, anh đang thấy đau lòng vì Thủy An Lạc sao? Một năm trước không thấy đau lòng, sao giờ lại đau lòng vì cô? Không nhất định là vì cô là mẹ của con anh, cho nên mới được anh đưa vào phạm vi bảo vệ của mình.

"Sở tổng, có việc gì thế?" Thấy anh không nói gì, Thủy An Lạc đành phải tự mình gắng hỏi.

Sở Ninh Dục nhìn cô, ánh mắt lại càng thêm lạnh lẽo.

Thủy An Lạc không nhận được khịt mũi nói: "Chuyện đó, Sở tổng, cảm ơn anh nhé."

Phải! Phải cảm ơn cả họ nhà anh luôn đấy. Không hiểu Sở Ninh Dục đang giúp cô hay muốn gây thêm phiền phức cho cô nữa, chuyện này vốn sắp lặn xuống rồi, anh ta còn khẳng khái chen mồm vào, giờ thì hay rồi, cô lại thành tiêu điểm của cư dân mạng thành phố A này rồi.

"À ~ nhưng tôi rất mong chờ thấy được biểu cảm của Thủy An Kiều lúc thấy tin này đấy. Bị chồng chưa cưới bỏ rơi, giờ cô ta phải chuyển sang mục tiêu mới, chỉ tiếc là mục tiêu mà cô ta thêm khát lại sắp trở thành em rể của cô ta mất rồi, về mặt đó chắc sẽ đặc sắc lắm." Thủy An Lạc cười híp mắt nói, chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ đó của Thủy An Kiều thôi cũng đủ cô vui vẻ mấy ngày liền.

Sở Ninh Dục nhìn ý cười trên khóe môi cô nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy nhức mắt vô cùng. Rõ ràng cô mới là tiểu thư chân chính của nhà họ Thủy, rõ ràng cô có thể có được nhiều thứ hơn... nhưng hiện tại, chỉ cần có thể thấy "bà chị giả" của mình gặp chuyện không vui là cô đã mừng đến vậy rồi.

"Không có tiền đồ." Sở Ninh Dục hận rèn sắt không thành thép nói rồi quay người đi thẳng xuống nhà.

Thủy An Lạc đang vui bỗng sững lại, sao cô lại không có tiền đồ chứ?

"Này, Sở Ninh Dục, anh nói rõ ràng cho tôi, ai không có tiền đồ hả?" Thủy An Lạc đuổi theo truy hỏi, nhưng lúc đuổi kịp anh cô lại bị hệt chân, ngã nhào xuống dưới.

"Thủy An Lạc!!!"

Lúc Thủy An Lạc sắp hôn đất mẹ, giọng nói giận dữ của Sở Ninh Dục vang lên và... cô nhào vào một vòng ngực ấm áp, chỉ tiếc là vẫn không thoát khỏi số phận ngã xuống cầu thang.

Thử hỏi ngã từ năm bậc cầu thang xuống sẽ thành cái dạng gì?

Đáp án là... Sở tổng nhập viện!

Hai vị nhà họ Sở đều đã đến, Sở Mặc Bạch chỉ hỏi vài câu, biết con trai vì bảo vệ Thủy An Lạc nên mới ngã từ trên cầu thang xuống, kết quả không cẩn thận lại bị Thủy An Lạc... đè gãy chân.

Thủy An Lạc cúi gầm mặt đứng bên cạnh giường, mặc cho Hà Tiêu Nhiên châm chọc khiêu khích mắng cô xa xỉ, có điều dù sao bà ấy cũng xuất thân con nhà danh giá, tư chất cao hơn bà mẹ kế của cô nhiều, cho nên dù bà ấy có châm chọc cô thì cũng sẽ không lời những người vô tội vào, ví dụ như mẹ cô chẳng hạn. Thế nên Thủy An Lạc rất ngoan ngoãn để mặc cho bà ấy mắng mình.

Sở Ninh Dục phải bó bột, anh đưa tay lên bóp trán, rõ ràng là bị tràng cãi nhai này của mẹ mình làm cho phát bực.

"Mẹ, mẹ đã nói hơn một tiếng rồi đấy, để con nghỉ ngơi một chút có được không?" Sở Ninh Dục cuối cùng cũng không nhận được mà mở miệng. Cái bộ dạng khúm núm này của Thủy An Lạc làm anh thấy phiền, bình thường chẳng phải cô giỏi cãi lại anh lắm sao? Giờ sao lại biến thành con cừ non ngoan ngoãn thế này?

"Giờ còn chê mẹ phiền, trước đây nó còn nhỏ mẹ không yêu cầu gì ở nó cả, nhưng bây giờ thì sao? Chẳng những không thể chăm sóc cho con, giờ thì hay quá rồi, gây cả chân luôn rồi."

"Không bằng mẹ gọi An Phong Dương tới đây đi. Cậu ấy biết chăm sóc người khác lắm." Sở Ninh Dục lạnh lùng nói.

Sở Ninh Dục vừa dứt lời, Thủy An Lạc lập tức thấy mặt Hà Tiêu Nhiên bỗng xị ra như đồng phân.

Tuy Hà Tiêu Nhiên ghét cô, nhưng so với An Phong Dương thì cô dù sao cũng vẫn là phụ nữ!

Cho nên, đây chính là ưu thế của phụ nữ.

"Sở Ninh Dực, giờ ngoài chợ tức mẹ ra thì con còn có thể làm gì nữa không hả!" Hà Tiêu Nhiên tức giận mở miệng, trong giọng nói lại có chút ảm ức.

"Thủy An Lạc, tôi nói cô đấy, đã làm mẹ rồi mà làm gì cũng lóng ngóng, tôi thấy Lạc Ninh cứ để tôi chăm sóc sẽ tốt hơn."

Thủy An Lạc quay phắt ra nhìn bà, giờ bà ấy chuyển sang tiết mục cướp con trai cô đấy à?

"Bác gái à, thằng bé ở với cháu vẫn rất tốt, chuyện sáng nay chỉ là ngoài ý muốn, không ai muốn bị ngã cả. Sở tổng cứu cháu là vì phong độ đàn ông của anh ấy, cháu rất cảm kích, nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến chuyện cháu không chăm sóc được con mình cả." Giọng của Thủy An Lạc không lớn nhưng cũng đủ thể hiện cô không hề chịu cúi mình, cặp chân mày hơi nhướng lên cho thấy Hà Tiêu Nhiên đang chạm đến ranh giới của cô.

Kỳ thực Sở Ninh Dực vẫn biết Thủy An Lạc có hai điểm không thể động vào, một là mẹ cô, nhìn cái tên trên diễn đàn của cô đã đủ hiểu rồi; một là con trai cô. Ai động đến hai người này, cô có thể bất chấp tất cả mà liều mạng với kẻ đó.

Hà Tiêu Nhiên không ngờ Thủy An Lạc đột nhiên lại mở miệng cự lại bà như vậy, trong thoáng chốc lại càng không thoải mái.

"Sao hả, bản thân đã sai còn lý luận này nọ nữa à?" Hà Tiêu Nhiên tức giận mở miệng.

"Bác gái, đi đường bằng phẳng chân trái còn có thể đạp lên chân phải đấy thôi, làm liên lụy Sở tổng bị thương là lỗi của cháu, nhưng mà... con cháu thì phải ở bên cạnh cháu." Thủy An Lạc nhìn thẳng vào mắt Hà Tiêu Nhiên gần từng chữ một, không hề có ý nhượng bộ.

Hà Tiêu Nhiên còn định nói gì đó thì Sở Mặc Bạch đột nhiên vươn tay nắm lấy tay bà. Ông nhìn Thủy An Lạc khẽ cười nhếch mép một cái. Thủy An Lạc bỗng giật mình, dè dặt cúi đầu tiếp tục giả vờ làm một con rùa rụt cổ.

Sao cô có thể quên mất chuyện ông ba chồng cũ của cô không cho phép bất cứ kẻ nào hỗn với vợ ông nhi.

"Con bé nói cũng đúng mà, đi đường hai chân còn vấp vào nhau được, chuyện lần này chỉ là tai nạn thôi, để Ninh Dực nó yên tĩnh nghỉ ngơi đi, có Lạc Lạc ở đây chăm sóc nó chúng ta cũng không cần phải lo đâu."

"Để nó chăm em lại càng lo thêm thì có." Hà Tiêu Nhiên xẵng giọng nói.

"Làm như cháu ham hố lắm ấy." Thủy An Lạc nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng lại bị Sở Ninh Dực lườm cho một cái.

"Anh Ninh Dực..."

Trong lúc cô đang lẩm bẩm, một tiếng khóc kinh thiên động địa đột nhiên vọng đến.

Thủy An Lạc đang tròn mắt thì đột nhiên tay cô bị người ta cầm lấy. Cô nhìn sang phía Sở Ninh Dực, trông anh rất thần nhiên nhưng mà bàn tay nắm lấy tay cô lại không hề loi lóng.

Tay cô vẫn nhỏ như vậy. Giờ khắc này, Sở Ninh Dực bỗng nhớ tới khi ba vợ giao cô cho mình, cảm giác duy nhất lúc đó của anh là: Vẫn còn là con nít sao, tay nhỏ quá. Nhỏ đến mức anh có thể bao trọn tay cô trong bàn tay của mình. Và giờ anh vẫn có thể nắm trọn bàn tay ấy chỉ bằng một bàn tay.

"Anh Ninh Dực, anh sao rồi?" Thủy An Kiều khóc sụt sướt lao vào đứng cạnh giường.

Thủy An Lạc thật sự bội phục độ dày của da mặt cô nàng này. Cái mặt đó đã bị cô cào rách rồi, vậy mà giờ vẫn còn dám vác tới gặp Sở Ninh Dực. Cô chị hờ này của cô là bại nào thật đấy chứ chẳng đùa.

"Thủy An Lạc, có phải chính mày đã hại anh Ninh Dực đúng không? Đồ phụ nữ độc ác." Thủy An Kiều quát ầm lên.

"Tôi nói..."

"Chỉ mà nói em mình như vậy là không được đâu."

Thủy An Lạc chưa nói xong đã bị chặn họng, có điều... gì thế này?

Chị?

Sở Ninh Dực đang gọi Thủy An Kiều là chị á?

Thủy An Lạc rảnh nhin nhưng cuối cùng chịu không nổi nữa. Cô ngồi thụp luôn xuống bò ra giường bệnh Sở Ninh Dục mà cười ảm lên. Cười đau đến cả bụng, cô không nỡ ngẩng đầu lên nhìn xem gương mặt khốc lốc của Thủy An Kiều lúc này có màu gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chị Gái Nảo Tàn

Thủy An Lạc cười được một lúc, quyết định thu lại đáng vẻ hả hê trên gương mặt mình lại.

"Anh vừa... vừa gọi em là gì?" Thủy An Kiều run rẩy mở miệng, có thể thấy là đã bị chọc tức.

"Cô là chị của Lạc Lạc, tôi có gọi một tiếng chị cũng không có quá đâu." Sở Ninh Dục đùa nghịch bàn tay bé nhỏ của Thủy An Lạc, giọng nói không nặng không nhẹ nhưng lời lẽ vừa đủ.

Thủy An Kiều đưa tay lên vuốt vuốt ngực, tựa như không tài nào tiếp nhận được sự thật này.

Thủy An Lạc nhìn đáng vẻ hiện giờ của Thủy An Kiều, trong lòng vui đến hoa nở tung xoe. Ai nói cô không để tâm đến chuyện năm đó, cô để bụng muốn chết. Bây giờ thấy cô ta bị ăn quả đắng như vậy sao cô có thể không vui được.

Thế nên, Thủy An Lạc cảm thấy mình cũng chẳng cần nói đỡ cho bà chị hờ kia vài câu làm gì, ngược lại cô càng mong chờ Sở tổng độc mồm độc miệng sẽ lại cho thêm vài lời nữa.

"Anh Ninh Dục, anh đừng để nó lừa, nhất định là nó cố tình làm anh bị thương đấy, tất cả chỉ vì tiền của anh thôi." Thủy An Kiều vuốt vuốt ngực cho người con giận, tiếp tục nũng nịu nói.

Thủy An Lạc không hề che giấu lờm cho Thủy An Kiều một cái, thể hiện sự khinh bỉ thẳng thắn nhất đến cô chị ngu ngốc của mình.

Đã thấy nhiều đứa nào tàn, nhưng chưa thấy đứa nào nào tàn đến độ này.

Nhưng mà ngẫm lại cũng không trách cô ta được, ai bảo mẹ cô ta quá thông minh, một ít IQ cũng tiếc không muốn di truyền lại cho con gái mình.

"Sao chị lại nói vậy, tiền của tôi dù không bị thương tôi cũng vẫn đưa cho cô ấy, không bị thương tôi còn có thể kiếm nhiều tiền hơn cho cô ấy nữa kia. Chẳng lẽ chị không hiểu được đạo lý đơn giản này à?" Giọng nói của Sở Ninh Dục vẫn thản nhiên như cũ.

Thủy An Lạc sắp nhin cười đến nội thương mất rồi.

Sở Ninh Dục ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô đang cười tít mắt, vui vẻ như một đứa trẻ được kẹo. Nhưng đối với anh mà nói, cô chẳng phải cũng chỉ là một đứa trẻ thôi sao?

"An Kiều có lòng tốt đến thăm con mà con ăn nói cái kiểu gì vậy hả?" Hà Tiêu Nhiên nhú mày nói, lập tức được Thủy An Kiều vừa ảm ức vừa nịnh nọt gọi một tiếng bác gái.

"Mẹ, mẹ có chắc là cô ta có lòng tốt tới đây để thăm con không, hay chỉ muốn tới chơi trò ly gián?" Sở Ninh Dục thẳng thừng nói, dứt lời liền lật tay cầm chặt lấy tay Thủy An Lạc nắm trọn trong tay mình rồi ngẩng lên nhìn Thủy An Kiều, ánh mắt càng thêm sắc bén.

Cả người Thủy An Kiều hơi run lên, cô ta không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Ninh Dục nhưng lại hung hăng trừng mắt với Thủy An Lạc. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh Ninh Dục, anh đừng để nó lừa, đứa bé kia còn chưa biết là con hoang của ai đâu."

Thủy An Kiều vừa dứt lời, ngay cả Hà Tiêu Nhiên vừa nói đỡ cho cô ta cũng đổi sắc mặt. Bà rõ hơn ai hết Lạc Ninh đích thực là cháu của bà. Nhưng cháu bà lại bị kẻ khác nói là con hoang, làm sao bà có thể vui cho được.

"An Kiều!" Sắc mặt Hà Tiêu Nhiên trầm xuống.

Thủy An Kiều lại không hề biết bản thân sắp chết đến nơi mà vẫn cứ nghĩ mình thân thiết với Hà Tiêu Nhiên cho nên mở miệng nói: "Bác gái, con nói thật đấy, đâu phải bác không biết mẹ nó là loại người gì."

"Mày nói lại lần nữa xem?" Thủy An Lạc vốn đang cười tít mắt, thấy nghe cô ta nói vậy liền đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh tanh nhìn Thủy An Kiều như hận không thể cứ thế mà đóng băng cô ta lại.

Chương 44: Gặp Chuyện Không May

Sở Ninh Dực nhìn sắc mặt lạnh như băng của Thủy An Lạc và lần thứ hai xác nhận bản chất ngu xuẩn của Thủy An Kiều, xem ra bài học lần trước vẫn chưa đủ với cô ta rồi.

Thủy An Lạc đột nhiên thay đổi thái độ khiến Thủy An Kiều sợ hãi, chuyện xảy ra lần trước nhanh chóng hiện ra trong đầu cô ta, khiến cô ta che má mình lại theo bản năng.

"Tóm lại, anh Ninh Dực, anh cứ chờ đó mà bị nó lừa đi." Thủy An Kiều ra sức giậm chân, sau đó rời khỏi căn phòng.

Cô ta vừa đi thì Sở Ninh Dực lập tức bỏ tay Thủy An Lạc ra.

Thủy An Lạc chớp mắt, anh ta làm vậy là để cho Thủy An Kiều trông thấy sao? Mấy phim thần tượng giờ hay có kiểu nam chính rõ ràng thích người ta, nhưng lại cứ dùng một cô gái khác đến để khiêu khích người đó. Thế nên, Sở tổng đại nhân rốt cuộc là anh thích bao nhiêu người thế, Thủy An Lạc giật giật khóe miệng nghĩ.

"Không đúng, Thủy An Kiều sao lại thành ra thế này, hồi trước trông ngoan thế hóa ra đều là giả bộ à? Mất công trước kia mẹ còn nghĩ nó rất ngoan ngoan hiểu chuyện cơ đấy!" Hà Tiêu Nhiên bực bội nói.

Thủy An Lạc bỗng nhiên hiểu ra, sau đó cúi đầu nhìn Sở Ninh Dực đang buồn chán lờ sách ra đọc. Sở tổng, anh đúng là thần, đi một bước cũng không quên tính toán người khác.

Lần này, Hà Tiêu Nhiên đã hoàn toàn hết hy vọng. Bà tuyệt đối không thể chấp nhận chuyện để một thằng đàn ông về làm vợ con trai mình. Mà, tìm một người phụ nữ khác cho con trai, nếu như người đó cũng trước sau bất nhất như Thủy An Kiều vậy lại càng mệt não hơn. Nhìn trước nhìn sau cũng chỉ có mình Thủy An Lạc tương đối phù hợp, tuy là con bé khá mềm yếu, dễ bắt nạt nhưng được cái tử tế, trước sau như một.

"Lạc Lạc, Ninh Dực giao cho cô chăm sóc vậy, đừng có mắc 'thêm' sai sót gì nữa đấy." Hà Tiêu Nhiên cố tình thêm chữ 'thêm' vào, sau đó liền cùng người chồng vẫn im lặng từ nãy đến giờ rời khỏi phòng bệnh.

"Chắc chắn chắc, tôi bảo này, Sở tổng, anh ghét người ta đến mức này cơ à? Còn dùng loại mưu kế nhỏ nhen như vậy, khiến người ta không thể giả bộ làm người tốt trước mặt mẹ anh được nữa rồi." Thủy An Lạc tỏ vẻ thương xót cho Thủy An Kiều.

"Cho dù có tính toán, tôi cũng không cần phải tự làm khó mình mà đi thương xót cho cô ta đâu." Sở Ninh Dực không buồn ngẩng đầu, vẫn lạnh nhạt đọc sách.

Ờ... Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn trần nhà.

"Thấy cô ta như vậy đúng là đã lắm." Thủy An Lạc gật đầu một cách hiển nhiên.

"Nhưng mà việc gì anh phải làm khó cô ta như thế?"

Sở Ninh Dực tiếp tục "hừ" lạnh một tiếng.

Thủy An Lạc quay lưng lại rồi trợn mắt lên, biết hừ lạnh thì giỏi lắm à, cô còn biết trợn mắt đây này.

Sở Ninh Dực chỉ bị rạn xương chân nhẹ, tuy không cần nằm viện nhưng Thủy An Lạc muốn chinh anh nên nói: "Sở tổng, anh xem, mama đại nhân của anh bảo tôi chăm nom cho anh. Mà, vừa hay tôi lại làm ở bệnh viện này, không bằng anh hãy hạ mình ở lại đây mấy ngày đi được không?"

Sở Ninh Dực chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cặp mắt đầy vẻ nịnh nọt lại mang theo chút ánh sáng lấp lánh của cô, lại "hừ" thêm một tiếng.

Thủy An Lạc chớp mắt, hừ là có ý gì? Có đồng ý hay là không, nói rõ một câu xem nào.

"Bác sĩ Thủy, bác sĩ Lâm đang tìm cô đấy, cô mau qua đi." Một y tá đứng ở cửa phòng quát nói.

Thủy An Lạc liếc mắt nhìn vị trí của cô ta, hay lắm, vị trí này tốt thật đấy, chắc cô ta tưởng Sở Ninh Dực không nhìn thấy cô ta nên mới dám trừng mắt nhìn cô như vậy chứ gì.

"Sở tổng, vậy tôi đi làm việc nhé?" Thủy An Lạc cười tủm tỉm chờ anh đáp lại, mãi cho đến khi Sở Ninh Dực không nặng không nhẹ "hừ" thêm một tiếng nữa, Thủy An Lạc mới "yeah" một tiếng rồi tung tăng chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mang Tiếng Oan

Thủy An Lạc đi tới văn phòng của Lâm Thiên Thần, không biết có phải đám y tá kia rảnh quá không mà cứ nhìn cô suốt cả dọc đường.

"Cốc cốc..." Cửa phòng Lâm Thiên Thần vốn đang mở nhưng Thủy An Lạc vẫn gõ cửa, thấy người trong đó ngẩng lên, cô liền nói: "Bác sĩ Lâm, chị tìm tôi à?"

"Lạc Lạc, em vào đi." Lâm Thiên Thần nhìn cô, sau khi cô vào rồi cô ta liền đẩy đồng kết quả kiểm tra trong tay tới trước mặt Thủy An Lạc: "Lạc Lạc, chị nhớ hôm qua đã nhắn người nói với em là cắt kỹ cái này, hôm nay giao lại cho chị, sao em lại đặt trên bàn làm việc của chị thế. Em có biết bệnh nhân kia là bệnh nhân đặc biệt không? Chúng ta đã ký thỏa thuận bảo mật thông tin, không thể tiết lộ bệnh tình của người đó ra ngoài được, vậy mà em lại quảng luôn kết quả kiểm tra của ông ta lên bàn chị thế này là sao?"

Thủy An Lạc bị Lâm Thiên Thần quát liền sững ra. Cô cố nghĩ lại, rõ ràng mảnh giấy nhắn mà cô ta để lại cho mình có viết là để trên bàn cô ta mà.

"Nhưng hôm qua chị để giấy nhắn lại cho tôi bảo tôi cứ đặt lên bàn làm việc của chị là được, chứ có nói đây là bệnh nhân đặc biệt hay có thỏa thuận bảo mật thông tin gì đâu." Thủy An Lạc nhún mày nói.

"Chị để lại giấy nhắn cho em lúc nào? Chị chỉ bảo người chuyển lời với em, cắt kỹ kết quả kiểm tra mai đưa lại cho chị thôi." Lâm Thiên Thần phát cáu.

Thủy An Lạc càng nhún mày chặt hơn, cô chỉ kịp nói "đợi một lát" sau đó chạy thẳng ra ngoài, nhưng lúc cô về phòng thực tập của mình thì lại không tìm thấy mảnh giấy kia đâu nữa.

Thủy An Lạc gãi đầu, giờ phải làm thế nào, chẳng lẽ thành ra cô nói chuyện vô căn cứ à?

Cô biết, những nhân vật lớn khi đến bệnh viện khám đều sẽ ký một thỏa thuận về bảo mật thông tin, vì tình trạng sức khỏe của họ có ảnh hưởng rất lớn, một khi bị lộ ra thì chính phía bệnh viện đã làm trái với thỏa thuận và sẽ bị khởi kiện.

"Hóa ra ngoài đi cửa sau ra thì cũng chẳng có tài cán gì, giờ thì hay rồi, hại bệnh viện chúng ta bị kiện nữa chứ."

"Bỏ tay thôi, người ta là mẹ của Tiểu hoàng tử, có Thái tử gia che chắn cho mà."

Trước cửa truyền tới tiếng đắc ý và ghen tị của mấy cô gái tới qua.

Thủy An Lạc siết chặt hai tay quay lại nhìn hai người kia: "Ờ giấy kia là các cô viết đúng không?"

"Cô nói gì thế, chúng tôi không hiểu." Cô gái tóc dài cười lạnh nói.

Thủy An Lạc mím chặt môi nhìn hai người bước vào: "Đừng tưởng thủ mắt tờ giấy đó rồi thì có thể lấp liếm được, nếu bị kiện, tốt nhất các người nên cầu cho chuyện này không bị tra ra. Nếu không... không cần tôi phải bảo đảm, các cô cũng đừng hòng vào làm việc được ở bất cứ cái bệnh viện nào nữa." Thủy An Lạc lạnh lùng nói xong liền rời khỏi đó.

Cô y tá tóc ngắn hoảng sợ, tuy cô tóc dài cũng sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nhìn bóng lưng rời đi của Thủy An Lạc: "Kiêu ngạo gì chứ, sớm muộn gì cũng bị đuổi khỏi viện, mày tưởng đi cửa sau thì hay ho lắm chắc?"

Thủy An Lạc hơi dừng lại một chút, nhưng cô cũng không đứng lại hẳn mà bước thật nhanh ra ngoài.

Lúc Thủy An Lạc bị gọi tới phòng viện trưởng, Lâm Thiên Thần đang bị viện trưởng trách mắng. Viện trưởng ngẩng lên nhìn Thủy An Lạc, trong ánh mắt ông ta đầy vẻ bức bối.

"Viện trưởng, chuyện này là do tôi không dặn dò kỹ lưỡng, không liên quan gì tới Lạc Lạc cả. Tôi sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện này." Thấy Thủy An Lạc bước vào, Lâm Thiên Thần vội nói, cứ như cô ta sợ viện trưởng sẽ vì chuyện này mà trách cứ Thủy An Lạc thật vậy.

"Cô cứ bảo vệ cô ta như vậy, sau này cô ta lại phạm sai lầm tiếp thì sao." Viện trưởng tức giận quát lên.

"Viện trưởng, Lạc Lạc còn nhỏ, em ấy chỉ vừa mới tới viện, thế nên..."

"Thế nên cô ấy phải chịu tiếng oan như vậy à?" Lâm Thiên thần còn chưa nói hết, một âm thanh lạnh lùng đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lôi Kéo

Thủy An Lạc quay đầu lại, người đứng trước cửa không phải là Mặc Lộ Túc thì còn là ai được nữa?

Anh vẫn đang mặc chiếc áo blouse trắng nên có thể thấy rõ anh đã vội chạy đến đây thế nào, thậm chí còn không kịp thay cả quần áo.

"Bác sĩ Mặc?" Lâm Thiên Thần cau mày.

"Bác sĩ Mặc không lo ở bệnh viện của anh đi sao lại rảnh rỗi chạy tới bệnh viện chúng tôi quản chuyện vậy?" Viện trưởng đứng dậy, bệnh viện của Mặc thị và bệnh viện Sở thị vốn cạnh tranh gay gắt với nhau nên ông ta cũng chẳng khách khí với anh làm gì.

"Anh Mặc Lộ Túc." Thủy An Lạc thấp giọng kêu, đối với đàn anh luôn đối xử tốt với cô từ năm nhất tới giờ cô luôn có cảm giác ỷ lại vào anh, thế nên lúc tủi thân thế này vừa nhìn thấy anh vành mắt cô liền đỏ lên.

Mặc Lộ Túc tiến vào, đi đến bên cạnh Thủy An Lạc đưa tay vỗ vỗ lên vai cô, trấn an nỗi lo trong lòng cô.

"Viện trưởng Trình, bệnh viện là nơi có liên quan đến sinh mạng con người! Mọi chuyện đều phải xem xét kỹ càng. Vậy sao ông còn chưa kiểm tra bất cứ cái gì đã kết luận là đàn em của tôi sai?" Giọng của Mặc Lộ Túc không lớn không nhỏ nhưng cũng không để ai coi nhẹ.

"Bác sĩ Mặc, anh nói vậy là có ý gì?" Lâm Thiên Thần cau mày lên tiếng.

"Ý trên mặt chữ." Mặc Lộ Túc nói rồi cúi xuống nhìn Thủy An Lạc, "Chỗ anh cũng đang tuyển bác sĩ thực tập đấy, không bằng em theo anh qua đó đi?"

"Bác sĩ Mặc, anh đừng có mà ép người quá đáng! Đây vẫn là bệnh viện của tôi đấy." Viện trưởng nổi giận vì Mặc Lộ Túc hễ để ông ta vào mắt.

Thủy An Lạc thấy nhiều vụ lôi kéo rồi, nhưng chưa từng thấy kiểu lôi kéo bá đạo thế này bao giờ! Cô âm thầm nhấn một like cho đàn anh trong lòng. Nhưng mà sao cô có thể đi vào lúc này được, giờ mà đi thì chẳng phải thừa nhận chuyện này là do cô sai sao?

Cùng lúc đó, Sở Ninh Dục đang yên lặng xem báo cáo trong phòng làm việc của mình.

"Chuyện thế nào rồi?" Sở Ninh Dục không ngẩng lên, trực tiếp hỏi.

"Điều tổng quyết định rút đơn kiện, nhưng mà thỏa thuận về bảo mật thông tin chúng ta đã ký nên chỉ có thể bồi thường mà thôi." Quản lý đứng cạnh giường bệnh giải thích.

Nhưng, Sở Ninh Dục vẫn ký tên vào bản thỏa thuận đó rồi giao lại cho nhân viên của mình: "Có vài bài học sẽ cần phải trả giá bằng tiền mặt." Sở Ninh Dục nói xong liền thấy chú Sở đi vào, anh liền xua tay cho vị quản lý kia ra ngoài.

Vị quản lý kia cung kính nhận lấy, thế nên ý của tổng giám đốc là sẽ "trả giá" cho sai lầm của vợ cũ sao?

Đợi vị quản lý kia ra ngoài rồi chú Sở mới tới cạnh giường bệnh nói: "Đã tra rõ rồi ạ, có người cố tình gạt Thủy tiểu thư, cô ấy không hề biết gì về chuyện thỏa thuận bảo mật thông tin."

Sở Ninh Dục cũng chẳng có phản ứng gì nhiều, dẫu sao chuyện này cũng nằm trong dự liệu của anh rồi.

Chú Sở nói xong định ra ngoài, nhưng ra tới cửa ông bỗng ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dục: "Chuyện này... bác sĩ Lâm không hề nhắc Thủy tiểu thư cắt kỹ giấy tờ. Thật ra tới qua lúc bác sĩ Lâm đi cũng chẳng hề dặn dò gì cả."

Sau khi nghe ông nói vậy, đáy mắt Sở Ninh Dục càng sâu thêm.

Chú Sở khẽ gật đầu rồi đi thẳng ra ngoài.

Hai hàng lông mày của Sở Ninh Dục nhú chặt lại, nhưng lúc anh ngẩng lên lại thấy chú Sở quay trở lại: "Còn chuyện gì nữa sao?"

"Tôi mới thấy Mặc thiếu gia tới, giờ cậu ấy đang nói chuyện với viện trưởng! Hình như đang lấy lại công bằng cho Thủy tiểu thư hay sao ấy." Lần này nói xong chú Sở đi thật.

Mặc Lộ Túc?

Hàng lông mày nhú chặt của Sở Ninh Dục dần giãn ra, anh đưa tay nhấn chuông gọi người tới ở đầu giường. Mới một năm không gặp thôi mà không biết từ lúc nào vợ trước của anh lại khiến người khác chú ý đến vậy rồi, thậm chí có người còn muốn lôi kéo cô về bên mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đây Là Công Việc Của Cô

Thủy An Lạc bị viện trưởng đuổi ra ngoài nên cô chẳng biết bọn họ đang nói gì bên trong nữa. Bác sĩ hay y tá nào đi qua cũng chỉ trở cô này nọ, còn về phần bọn họ nói cái gì thì cô chẳng cần nghe cũng biết.

Không biết chờ bên ngoài bao lâu, mãi cho tới khi Thủy An Lạc nghĩ mình đã đếm kỹ được đồng hồ dưới chân rồi thì cửa phòng của viện trưởng mới mở ra.

Mặc Lộ Túc là người đầu tiên bước ra, Thủy An Lạc vội vàng ngẩng đầu nhìn anh.

Mặc Lộ Túc đưa tay xoa xoa đầu cô: "Không sao, chuyện này bệnh viện sẽ điều tra rõ ràng."

"Cảm ơn anh." Thủy An Lạc buồn rầu nói, cô chẳng cần phải giải thích gì mà Mặc Lộ Túc đã tin cô rồi.

Trong mắt Mặc Lộ Túc xẹt qua một thứ ánh sáng không rõ nghĩa, anh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. Viện trưởng Trình đang nói chuyện với anh thì đột nhiên nhận được một cú điện thoại, ngay sau đó liền bảo phía bên kia đã rút đơn kiện, ngay cả lời khai của Thủy An Lạc cũng được xác nhận là thật. Còn việc chuyện này là do ai làm thì là chuyện nội bộ của bệnh viện bọn họ. Nghe vậy Mặc Lộ Túc liền biết, người có khả năng giải quyết hết tất cả những chuyện này trong vòng một tiếng đồng hồ ngoại trừ người đó ra chắc chắn còn ai khác.

"Anh còn có việc, đi trước đây." Mặc Lộ Túc mỉm cười chào từ biệt.

Nhưng vừa mới bước qua Thủy An Lạc được mấy bước anh bỗng quay đầu lại: "Thật ra, anh cũng chẳng làm gì cả đâu." Dù sao Mặc Lộ Túc anh cũng chẳng muốn làm mấy chuyện cướp công thế này.

Thủy An Lạc thì chẳng hiểu gì, chỉ ngheo đầu nhìn đàn anh của mình rồi đi. Dạo này thịnh hành kiểu anh hùng làm chuyện nghĩa hiệp không cầu báo đáp thế này à? Lần trước Anh Xinh Trai giúp cô xóa topic kia xong cũng nói không phải mình làm đấy.

Nhưng, Thủy An Lạc còn chưa kịp nghĩ nhiều đã bị Sở Ninh Dục gọi qua.

Chuyện được giải quyết, bản thân cũng không bị oan ức nữa nên tâm trạng của Thủy An Lạc rất tốt, lúc thấy Sở Ninh Dục cô còn cười tít cả mắt.

Thủy An Lạc nhét hai tay trong túi áo nhìn nhìn cái người đang nằm trên giường bệnh mà vẫn toát ra khí chất cao quý kia.

"Sở tổng gọi tôi có chuyện gì thế?"

Sở Ninh Dục ngẩng lên nhìn cô gái đang cười híp tít cả mắt kia, đó là nụ cười đã từng thuộc về anh, mỗi thứ bảy chủ nhật hàng tuần anh đều có thể trông thấy nụ cười ngây ngô này. Nhưng giờ nó lại vì một người đàn ông khác mà nở rộ.

"Tôi đói rồi." Sở Ninh Dục hỏi hột nói.

Thủy An Lạc chớp mắt, hình như cô đang nghe nhầm hay sao ấy nhỉ, cha nội này nói gì cơ? Anh ta đùa à? Đói thì gọi cô sao?

Thủy An Lạc gạt đầu, được lắm, anh là đại Boss, cô phải phục vụ đại Boss cho nên cô quyết định rút di động ra gọi đồ ăn bên ngoài.

"Cô đang làm gì thế?" Sở Ninh Dục cau mày lại.

"Đặt cơm cho ngài ạ, ngài không cần lo, đảm bảo sẽ có trong 30 phút." Thủy An Lạc tiếp tục cười tí mắt trả lời, cô tìm thấy một hàng, sau đó liền order.

"Cô để tôi ăn đồ ăn bên ngoài?"

Đêm đông giá rét cũng chẳng rét bằng cái giọng nói này của anh ta. Thủy An Lạc chớp mắt nhìn chăm chăm anh như thể đang nói: Chẳng phải chính mồm anh kêu đói sao?

"Cô đi nấu đi." Sở Ninh Dục ra lệnh.

Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sở tổng, tôi còn đang làm việc."

"Nhưng tôi là bệnh nhân, còn đây là công việc của cô! Thủy An Lạc, cô đừng quên tại sao tôi lại bị thương thành ra thế này." Sở Ninh Dục "hừ" lạnh nói.

Thủy An Lạc hết cách phản bác, hình như anh ta thật sự cho rằng vì cô nên bản thân mới bị thương như vậy thì phải.

"Nhanh nhanh lên, chiều nay tôi còn có một cuộc họp trực tuyến đây." Sở Ninh Dục đưa tay ra lấy đồng hồ tài liệu trên bàn, thần nhiên giục như không.

Thủy An Lạc hít sâu thở ra mấy bận cuối cùng mới tùm tùm gạt đầu: "Được, anh chờ đó."

Vừa hay cô có thể nhân tiện về nhà xem con trai bảo bối một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Chuyện Này Có Liên Quan Tới Tiền Sữa Của Con Cô Đây

Thủy An Lạc vừa ra ngoài chưa được bao lâu thì Lâm Thiên Thần đã tiến vào phòng bệnh của Sở Ninh Dục.

Vừa trông thấy cô ta bước vào anh liền đưa tay gấp đồng hồ lại, cái nhíu mày của anh có thể thấy rõ lúc này tâm trạng của anh không tốt chút nào.

Lâm Thiên Thần hơi sững sờ, vốn dĩ cô ta muốn tới hỏi xem bệnh tình của anh thế nào nhưng mà không hiểu sao lại cảm thấy bất an khi trông thấy sắc mặt anh như vậy.

"Ninh Dục, cậu sao thế?" Lâm Thiên Thần vẫn tỏ ra rất tự nhiên, hào sảng nhưng trong nét mặt vẫn khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

"Thiên Thần, chẳng lẽ cậu không thấy cậu cần phải giải thích với mình một chút về chuyện hôm nay à?" Sở Ninh Dục thần nhiên nói, trong giọng nói lại mang theo sự chắc chắn không thể nghi ngờ.

Lâm Thiên Thần mím môi đứng cạnh mép giường bệnh: "Giải thích gì cơ? Chuyện của Lạc Lạc á? Đúng là mình cũng có trách nhiệm về chuyện này, tại tôi qua mình vội tới chỗ hẹn quá nên mới không dặn kỹ con bé." Lâm Thiên Thần khẽ thở dài nói.

Sở Ninh Dục nheo mắt lại, rõ ràng anh còn muốn nói gì đó nữa nhưng từ đầu tới cuối vẫn chỉ im lặng nhìn cô ta.

"Cậu nghĩ mình cố tình muốn làm khó Lạc Lạc sao? Mình có nhất thiết phải làm vậy không?" Lâm Thiên Thần cười ha hả vì nghĩ Sở Ninh Dục đang nghi oan cho mình.

"Mình cũng hy vọng cậu không nhất thiết phải làm như vậy." Sở Ninh Dục nói rồi lại cúi đầu nhìn đồng hồ trong tay.

Một câu không nặng không nhẹ của Sở Ninh Dục nhưng lại mạnh mẽ như giáng thẳng vào mặt Lâm Thiên Thần một cái tát. Cô ta bặm chặt môi nghĩ bản thân đã đánh giá thấp Sở Ninh Dục. Với khả năng của anh chẳng có chuyện gì là không thể tra ra cả.

Lúc Thủy An Lạc về tới nhà, Tiểu Bảo Bối đã ngủ trưa rồi. Thủy An Lạc cảm ơn thím Vu đã đón cô lên rồi đi tới hôn con trai một cái, sau đó mới vào bếp nấu cơm.

"Thủy tiểu thư cần làm gì, cứ nói với tôi một tiếng là được." Thím Vu vội chạy theo cô vào bếp.

"Không cần đâu, cháu tự làm được ạ." Thủy An Lạc đáp, nếu không tự làm không biết Sở Ninh Dục sẽ lại gây chuyện với cô thế nào nữa.

"Thủy tiểu thư này, cô thấy thiếu gia là người thế nào?" Thím Vu đứng cạnh Thủy An Lạc dè dặt hỏi, đây là ý của phu nhân, nhất định phải biết liệu thiếu gia có thật là định quay lại với Thủy tiểu thư hay không.

"Rất đẹp trai, rất nhiều tiền ạ." Vấn đề mấu chốt là còn rất ngang ngược nữa, nhưng Thủy An Lạc không thể nói ra câu này với bà được.

Thím Vu nghe vậy thì đen mặt, cô ấy nói vậy là có ý gì, ý nói thật ra cô ấy có thích thiếu gia nhà bà hả, con gái chẳng phải đều thích đàn ông vừa có tiền lại đẹp mã sao?

Thủy An Lạc nấu cơm trưa xong liền để vào hộp giữ nhiệt rồi đem tới bệnh viện. Lúc Thủy An Lạc đến Sở Ninh Dục vẫn còn đang bận làm việc. Tuy bị treo một chân lên nhưng vẫn không ngăn được mị lực toát ra từ con người anh.

"Đại gia à, thức ăn gọi bên ngoài của ngài đây, nhớ trả tiền đấy." Thủy An Lạc đặt hộp cơm xuống xong liền tính rồi khỏi đó luôn.

"Đợi đã." Sở Ninh Dục gọi cô lại, tiện tay rút usb trên laptop ra, "Cầm cái này tới công ty đưa cho trợ lý Ngô hộ tôi, cuộc họp chiều này cần có nó."

Thủy An Lạc liền vạch đen đầy mặt: "Anh zai à, tôi còn phải làm việc nữa, về nhà nấu cơm cho anh đã là..."

"Đi mau đi, lắm lời thế làm gì." Sở Ninh Dục cau mày nói, như thể Thủy An Lạc thốt ra câu nào cũng là thừa thãi vậy.

Thủy An Lạc phát ghen vì câu nói bức bối của anh, có phải giờ cô vừa phải làm bảo mẫu cho anh ta, vừa phải làm cả chân chạy việc nữa hay không?

"Này Sở Ninh Dục, anh đừng có mà có đáng." Thủy An Lạc bức tức nói.

"Tôi còn đang trong giờ làm việc đấy!"

"Hôm nay cô nghỉ."

"Ai nói?"

"Tôi nói, mau lên." Sở Ninh Dục đáp lại, càng lúc càng tỏ ra mất kiên nhẫn.

Thủy An Lạc bị anh làm tức đến mức hít thở không thông, cuối cùng quyết định mặc kệ anh ta đi thẳng ra ngoài luôn.

"Thủy An Lạc, chuyện này có liên quan tới tiền sữa của con trai cô đấy." Sở Ninh Dục thản nhiên buông một câu.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ngả Bài

Thủy An Lạc đứng sững lại, cô không thể tin nổi ngoảnh mặt nhìn Sở Ninh Dục, không ngờ anh ta lại dùng thủ đoạn kinh khủng như vậy để uy hiếp cô. Hơn nữa, chỉ là một cuộc họp thôi mà, anh ta thiếu tí tiền đó sao?

"Tôi nói này Sở Ninh Dục, bắt nạt một cô gái như tôi anh thấy hay ho lắm hả?" Thủy An Lạc cá giận nói.

"Có sức ở đây phí lời với tôi thì thả dùm nó đi đưa đồng tài liệu này đi." Sở Ninh Dục nhủ chặt mày hơn.

Thùy An Lạc đánh giá Sở Ninh Dục một lượt. Cô vẫn đắn đo về độ chân thực việc anh bảo cô đi đưa đồng tài liệu này. Thấy anh cứ nhủ mày mãi, Thùy An Lạc liền nghĩ cha nội này chắc chắn không biết thế giới này còn có một thứ gọi là email rồi.

Thùy An Lạc nghĩ Sở Ninh Dục không biết thì để cô dạy vậy, thế là cô liền giành lấy máy tính của anh, sau đó mở email lên.

"Tôi nói anh nghe này..."

Thùy An Lạc đang nói, lúc ngẩng lên không may lại chạm môi vào mặt anh.

Tất cả những thứ cô muốn thoát ra trong phút chốc đều bị chặn lại, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào Sở Ninh Dục, ngoài nhịp tim của cô ra, dường như cô không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác cả.

Thùy An Lạc muốn lùi lại, nhưng lại bị tay Sở Ninh Dục giữ chặt vào eo. Anh không dùng quá nhiều sức nhưng vừa đủ để môi cô một lần nữa chạm vào má anh.

"Mặc Lộ Túc tới đây làm gì?" Sở Ninh Dục đề thấp giọng hỏi bên tai cô, nghe thì có vẻ bình thường nhưng thực chất nghe kỹ sẽ thấy trong giọng nói đó có mang theo lửa giận không thể đè nén.

Chân Thùy An Lạc mềm nhũn, rõ ràng người bị gây chân là Sở Ninh Dục nhưng sao giờ cô cảm thấy chân của mình mới có vấn đề vậy.

Hai tay Thùy An Lạc chống lên ngực Sở Ninh Dục cố đứng dậy, nhưng bàn tay to lớn kia vẫn giữ chặt lấy eo cô.

"Anh ấy tới đây thì có liên quan gì đến anh không hả, Sở tổng?" Thùy An Lạc ngạo nghễ nói.

Sở Ninh Dục hơi nheo mắt lại rồi kéo cô gần mình thêm một chút nữa: "Thùy An Lạc, đừng quên cô là vợ trước của tôi, là mẹ của con trai tôi."

"Sở tổng, vợ trước không phải là vợ, mẹ của con trai có quyền tìm cha dượng cho nó."

Thùy An Lạc cười ha hả rồi cố gắng đẩy cánh tay Sở Ninh Dục ra, hôm nay tâm trạng cô rất tệ, bị Lâm Thiển Thần chơi một vỏ như vậy, giờ cô thậm chí còn nghi ngờ vụ điện thoại với tin nhắn ngày hôm qua liệu có phải cũng là do Lâm Thiển Thần xóa không nữa. Trước đây, Thùy An Lạc vốn đã chẳng có hảo cảm gì với Lâm Thiển Thần, nhưng xét cho cùng cô và "cô chị họ" này cũng không khác gì nhau mấy nên cô không quá ghét cô ta, có điều giờ xem ra cô đã nghĩ quá tốt cho Lâm Thiển Thần rồi.

Thùy An Lạc đắm chiều một hồi rồi lại nhìn về phía Sở Ninh Dục: "Tôi qua anh có hẹn với Lâm Thiển Thần?"

Vốn dĩ Sở Ninh Dục đã bực sẵn vì bị Thùy An Lạc đẩy ra, lúc này ngẩng lên ánh mắt anh nhìn cô cũng đầy vẻ khó chịu.

"Phải, hôm qua là sinh nhật của cô ấy."

Thùy An Lạc gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu ra vấn đề, cô đưa tay lấy chiếc usb trên bàn: "Được, tôi đi đưa cho anh."

Sở Ninh Dục khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, một Thùy An Lạc như thế này không phải là Thùy An Lạc mà anh có thể nắm bắt được. Nhưng chỉ cần anh muốn tóm được cô thì sẽ không tồn tại những từ như "hình như" hay "không phải".

Thùy An Lạc ra khỏi phòng bệnh của Sở Ninh Dục. Cô cúi đầu nhìn chiếc usb trong tay, trước lúc mang cái này qua bên kia có lẽ cô phải tới hỏi Lâm Thiển Thần xem rốt cuộc chuyện này là sao mới được?

Thùy An Lạc đang định đi tìm Lâm Thiển Thần thì không ngờ lại thấy cô ta tiến về phía mình.

"Lạc Lạc, em cũng không cần để chuyện này trong lòng đâu, đều tại chị không nói rõ với em." Lâm Thiển Thần bắt đầu dĩ nhiên.

"Không phải không nói rõ mà căn bản không nghĩ tới việc phải nói chứ nhỉ?" Thùy An Lạc khẽ nhếch miệng, nhưng cái nhếch miệng này của cô không phải để cười mà để tỏ rõ sự châm biếm trong câu nói của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cô Ta Có Gì Tốt?

Thấy ánh mắt không vui của Thủy An Lạc, sắc mặt Lâm Thiến Thần liền đổi.

"Lạc Lạc, em nói vậy là có ý gì?" Lâm Thiến Thần trầm giọng hỏi.

"Tôi có ý gì chẳng lẽ "chị họ" lại không biết?" Thủy An Lạc từ từ tiến sát lại gần cô ta.

"Tôi qua chính chị đã động vào điện thoại của tôi đúng không? Chị còn xóa cả cuộc gọi và tin nhắn của Sở Ninh Dục nữa."

"Lạc Lạc, chị hoàn toàn không hiểu em đang nói gì cả." Lâm Thiến Thần tỏ vẻ trách cứ nói.

"Chuyện lần này là sai sót của chị, nhưng sao em có thể vu oan cho chị như thế? Chị động vào di động của em lúc nào?"

Thủy An Lạc chán nản nhìn cô ta: "Nói to như thế để cho ai nghe?"

"Thủy An Lạc!!!"

Thủy An Lạc lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lẽo phía sau, không nhận được rụt cổ lại, sau đó bấu môi rồi đi.

"Ninh Dục, Lạc Lạc nó..." Lâm Thiến Thần tỏ ra vô cùng tức giận, một tay cô ta cứ đấm thùm thụp lên ngực như kiểu có thể bị tức chết bất cứ lúc nào vậy.

Sở Ninh Dục đứng trụ một chân, một tay vẫn còn chống vào khung cửa, hai hàng lông mày nhíu lại cho thấy tâm trạng của anh lúc này rất tệ.

Lâm Thiến Thần có chút bất an trong lòng, dù sao thì cũng đúng là cô ta đã xóa cái tin nhắn kia đi thật.

"Lạc Lạc còn nhỏ, đừng chấp nhặt với cô ấy." Một lát sau, Sở Ninh Dục mới mở miệng nói, sau đó lại lò dò một chân đi về cạnh giường.

Thủy An Lạc đang ở góc cách đó xa xa nghe thấy lời của Sở Ninh Dục, không nhận được cúi đầu mắng: "Ai nhỏ chứ!" Rõ ràng Sở Ninh Dục tin ả bạch liên hoa kia chứ có tin cô đâu.

Thủy An Lạc vùng vằng đi khỏi đó, không ngờ lại va phải người đi trước mặt.

"Ai ui..."

Cô bị va thẳng vào người kia nên chiếc usb trong tay cũng bị rơi xuống đất.

"Cô không sao chứ?" Một người đàn ông mặc đồ đen đội mũ đen cuống cuống nói, sau đó vội đỡ Thủy An Lạc dậy.

Thủy An Lạc xoa xoa cái móng bị ngã đau của mình rồi ngẩng lên trừng mắt nhìn người kia: "Đi đường không biết..."

Thủy An Lạc còn chưa nói hết đã sững cả người lại, cô kích động chỉ vào người đàn ông trước mặt nói: "Anh, anh chẳng phải là cái người trên tivi..."

Cô nói năng lộn xộn hết cả lên, ngoảnh lại vẫn còn thấy trên tivi đang chiếu bộ phim do người đàn ông trước mặt mình đóng vai chính. Người đàn ông trước mặt cô không phải là ai khác mà chính là ngôi sao lớn tầm cỡ quốc tế rất hot trong thời gian này - Phong Phong.

"Xin lỗi cô, tôi còn có việc." Phong Phong thấy Thủy An Lạc nhận ra mình, sắc mặt liền lạnh xuống vài phần.

Chắc anh ta lại tưởng cô là fan hay gì đó rồi, Thủy An Lạc nhìn đáng vẻ vội vàng rời khỏi của người kia rồi cúi người nhặt usb lên: "Có gì ghê gớm đâu cơ chứ."

Lúc Thủy An Lạc chạy ra khỏi viện thì Phong Phong đang đi tới trước cổng thang máy liền ngoảnh đầu lại, bởi vì anh nghe thấy câu nói kia của cô.

Cô ta đang nói anh không có gì ghê gớm đâu à?

Tất nhiên là Thủy An Lạc biết công ty Sở Ninh Dục ở đâu nên cô rất nhanh chóng qua đó giao lại usb cho trợ lý, sau đó còn đặc biệt dặn là cái này dùng cho buổi họp chiều nay nữa.

"Cảm ơn phu nhân đã đưa giúp tôi đây." Viên trợ lý cười nói.

"Nhận nhầm rồi, nhiều nhất cũng chỉ là vợ cũ thôi." Thủy An Lạc nói rồi vẫy tay đi thẳng luôn.

Sau khi Thủy An Lạc rời khỏi, Cố Thanh Trần mới đi ra, cô sờ cằm mình nhìn theo bóng dáng mắt hút của cô gái kia, "Tổng giám đốc vĩ đại của chúng ta vì cô ta mà bồi thường tám trăm vạn sao? Cô ta thì có gì tốt đâu cơ chứ?"

"Chẳng có gì tốt, nhưng trong mắt Tổng giám đốc cô ấy tốt là đủ rồi." Viên trợ lý cười nói sau đó lại quay về làm nốt phần việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Cô Muốn Chọc Giận Quan Tòa À

Lúc Thủy An Lạc về tới bệnh viện thì Sở Ninh Dục đang họp. Anh chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi tiếp tục trò chuyện với người trên webcam.

"Vấn đề về cắt băng khánh thành cho dự án tòa nhà mới lần này, tôi không muốn dùng ngôi sao nổi tiếng nữa." Sở Ninh Dục vừa nói vừa ngoắc tay gọi Thủy An Lạc lại, sau đó đưa cốc cho cô ý bảo cô đi rót nước cho mình.

Thủy An Lạc kinh ngạc dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình, chẳng lẽ anh ta còn bắt cô phải hầu hạ anh ta nữa chắc?

Sở Ninh Dục thân nhiên gật đầu, cô không thấy anh nói nhiều quá đang khát khô cả cổ đây à?

"Những vấn đề liên quan đến việc tuyên truyền cho dự án tòa nhà mới đều ở trong USB cả, mọi người cứ căn cứ vào đó mà sửa sao cho hợp lý là được! Còn khu Hình Duyệt Gia Viên thì không cần phải tuyên truyền rầm rộ quá đâu." Sở Ninh Dục đưa tay cầm cốc nước Thủy An Lạc đưa tới, rồi lại nhìn trợ lý bên kia đang bật usb lên.

"Lần này..."

Sở Ninh Dục còn chưa nói hết, trên màn hình liền xuất hiện một clip quảng cáo mỹ phẩm do ngôi sao nổi tiếng Phong Phong làm người đại diện, chứ không phải là đề án tuyên truyền mà anh chuẩn bị.

Sở Ninh Dục khẽ nheo mắt nhìn vẻ mặt cũng đang tỏ ra khó hiểu của đám người phía bên kia. Thủy An Lạc cũng nhìn thấy, nhưng lại không nhận được âm thầm phi nhỏ, vừa mới nói không muốn để ngôi sao nổi tiếng làm người đại diện cơ mà, đây chẳng phải là một ngôi sao chói lọi đến rục rở đấy à?

"Thủy An Lạc!" Sở Ninh Dục gấp bực cái laptop lại, tức giận nhìn cô: "Đây là cái gì?"

"Tôi làm sao mà biết được đây là cái gì, chẳng phải chính anh làm ra nó sao?" Thủy An Lạc bĩu môi, người đàn ông trong video clip kia hình như là...

Trong đầu cô bỗng xẹt qua một hình ảnh, nếu không nhầm thì ban sáng cô có đụng phải một người đàn ông... mà, người đàn ông đó còn là ngôi sao nổi tiếng nữa... hình như chính là người này thì phải.

"A, tôi biết rồi! Buổi trưa lúc ra ngoài có một người va vào tôi, chẳng lẽ lúc đó cái USB mà tôi nhặt lên là của anh ta, vậy..." Thủy An Lạc nghĩ nghĩ một hồi rồi lập tức rụt cổ lại, hình như cô đánh mất USB của Sở Ninh Dục mất rồi.

Quanh người Sở Ninh Dục bắt đầu tỏa ra khí lạnh, ánh mắt anh nhìn Thủy An Lạc như thể chỉ hận không thể đóng băng cô luôn cho rồi.

"Tôi..." Thủy An Lạc ý thức được chuyện này đúng là do cô sai, không biết những thông tin trong cái USB kia của Sở Ninh Dục trị giá bao nhiêu tiền nữa.

"Chú Sở, lấy đoạn video giám sát ở sảnh viện trưa nay tới cho tôi."

Thấy Sở Ninh Dục gọi điện thoại, Thủy An Lạc vội vàng nói: "Không cần, không cần! Người va vào tôi chính là anh ta đấy!"

Cô vừa nói vừa chỉ vào máy tính, tuy Sở Ninh Dục đã khép máy tính lại nhưng cô vẫn chắc chắn là người kia không sai đâu.

Sở Ninh Dục vẫn nhìn cô với ánh mắt hình viên đạn: "Thôi, không cần nữa."

Sở Ninh Dực cúp máy xong vẫn tiếp tục nhìn Thủy An Lạc. Thủy An Lạc hơi run lên, cô thật sự không cố ý mà, ai mà biết được có người lại dùng cái USB giống y hệt Sở Ninh Dực đâu chứ.

"Ồ trong đó chắc không có cơ mật gì chứ?" Thủy An Lạc nghiêm túc suy nghĩ, mà có cơ mật thật thì bán cô đi cũng chẳng đền nổi.

Thủy An Lạc còn đang nghĩ nghĩ thì cửa phòng bệnh có người gõ cửa. Cô quay đầu lại liền thấy người bước vào chính là cái tên mình tinh ngạo mạn va phải cô lúc trưa.

Lúc Phong Phong nhìn thấy Thủy An Lạc, trong mắt thoáng hiện lên chút ý cười, sau đó anh ta ném chiếc USB trong tay mình tới chỗ Sở Ninh Dực: "Vừa về nhà đã thấy cái này, hình như do cô thư ký quên này cầm nhầm USB thì phải."

Sở Ninh Dực cau mày nhìn Phong Phong: "Hết chuyện của cậu rồi, biến đi."

Phong Phong nhướn mày: "Đúng là cái đồ qua cầu rút ván."

Phong Phong nói rồi lại nhìn về phía Thủy An Lạc: "Cô nhóc này, tôi thì chẳng có gì ghê gớm lắm đâu nhưng tôi biết chắc cô sắp phải hầu tòa rồi đấy."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thu Mua

Đây chính là cái câu mà cô lầm bầm lúc trưa mà, tên này đúng thật là một tên thù dai.

Phong Phong với Sở Ninh Dực vốn là bạn học chung lớp hồi cấp hai, nhưng học hết cấp hai anh ta liền ra nước ngoài du học, mấy năm gần đây mới về nước thôi nhưng mà đã giành được vài giải Ảnh đế rồi. Phong Phong không biết Thủy An Lạc, bởi vì lúc anh ta đi cô mới chỉ là một cô nhóc nên anh ta chẳng có ấn tượng gì cả.

Thủy An Lạc không nhận được mà cho anh ta một cái lườm, đàn ông đàn ông gì mà nhỏ mọn thế, uống công là Ảnh đế này nọ, hóa ra ngoài đời cũng chỉ là một gã hẹp hòi mà thôi.

"Cậu biến đi được rồi đấy." Ánh mắt Phong Phong nhìn Thủy An Lạc khiến Sở Ninh Dực cảm thấy khó chịu. Anh biết sở thích của tên này chính là đi chinh phục phụ nữ. Cậu ta muốn chơi đùa thế nào với những cô nàng khác cũng được, anh không quan tâm, nhưng cô gái đó tuyệt đối không bao gồm cả vợ cũ của anh.

"Chắc chắn chắc, bao năm rồi mà cái tính của cậu vẫn y như vậy, uống công tôi đây có lòng tốt tới thăm."

Thủy An Lạc nghe cuộc đối thoại giữa hai người đại khái cũng hiểu, hóa ra sáng nay cái tên thiếu đòn này tới đây là để thăm Sở Ninh Dực, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã.

"Có điều, lần này cậu quyết định muốn thu mua lại Viễn..."

"Sao hôm nay cậu lắm mồm thế, có thể biến đi được rồi đấy." Sở Ninh Dực bồng cật lời anh ta.

"Thu mua Viễn gì cơ?" Thủy An Lạc hiếu kỳ ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dực, chính vì anh đột nhiên cắt lời cái tên chim công ngạo mạn này nên mới càng khiến cô thấy tò mò hơn.

Sở Ninh Dực nhíu chặt hai hàng lông mày lại, nhưng mà lại chẳng nói gì.

"Anh thật sự muốn thu mua lại công ty công nghệ Viễn Trường?" Thủy An Lạc khê kêu lên, bảo sao anh ta lại không cho cô vạch mặt hai mẹ con nhà kia, hóa ra là có tính toán với Thủy gia.

Cuối cùng, Phong Phong cũng nhìn ra vấn đề khi thấy cô thư ký quên kia quay ra chất vấn Sở Ninh Dực, bao nhiêu năm nay chưa một ai dám nói chuyện kiểu đó với Sở Ninh Dực cả.

"Viễn Trường là do một tay ông nội tôi sáng lập, sao anh lại có thể làm thế?" Thủy An Lạc tức giận nói, dù cho ba cô có đối xử tồi tệ với cô đến thế nào đi nữa thì lúc ông nội còn sống, ông vẫn là người thương yêu cô nhất.

Sở Ninh Dực bị cô chất vấn thì sắc mặt càng thêm khó coi: "Thủy An Lạc, cô nên biết cô đang nói cái gì, từ lâu cô đã chẳng còn bất cứ quan hệ gì

với nhà họ Thủy nữa rồi!"

"Thủy An Lạc?" Phong Phong lẩm nhẩm cái tên này rồi quay qua nhìn Thủy An Lạc, hình như đang muốn đánh giá cô gì đó.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp bao giờ à!" Thủy An Lạc hung hăng trừng mắt với Phong Phong, rồi lại bước tới cạnh giường nhìn thẳng vào Sở Ninh Dục: "Đừng là tôi với nhà họ Thủy chẳng liên quan gì tới nhau nữa cả, nhưng Viễn Tường là tâm huyết cả đời ông tôi, anh không thể làm vậy được."

"Thủy An Lạc, cô vẫn chưa có cái quyền ra lệnh cho tôi phải làm gì đâu?" Sở Ninh Dục lạnh lùng nói.

"Tôi..." Thủy An Lạc hít sâu một hơi rồi mím chặt môi nhìn gương mặt sắc lạnh của ai kia.

"Nếu vậy... đã không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây." Phong Phong cảm thấy nơi này tuyệt đối không thể ở lại lâu, nếu cô gái này là Thủy An Lạc thì anh ta không thể chọc vào rồi, dù gì anh ta cũng không muốn "đầu" với cái tên Sở Ninh Dục dở hơi này.

Nhưng giờ chẳng ai rảnh mà để ý tới anh ta cả, thế nên quý ngài Ảnh đế luôn được mọi người vây quanh đành phải lui thủ đi về.

Sở Ninh Dục vẫn gõ gõ ngón tay lên máy tính nhìn Thủy An Lạc đang đứng cạnh giường thờ phỉ phò, sở dĩ cô để tâm tới Viễn Tường như vậy là vì người sáng lập ra Viễn Tường chính là Thủy Viễn Tường, cũng chính là ông nội của cô. Vậy nên, anh mới càng không thể để Viễn Tường rơi vào tay hay mẹ con nhà kia được.

Thủy An Lạc nhìn Sở Ninh Dục chăm chăm, cả người cô lúc này hết như sư tử con đang xù lông.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thái Tử Gia Chân Chính

Thủy An Lạc đang đợi câu trả lời của Sở Ninh Dục, nhưng Sở Ninh Dục lại cảm thấy mình không cần thiết cho cô một lời giải đáp nào cả. Từ lúc quyết định đón cô về anh cũng đã quyết định thu mua lại Viễn Tường rồi.

Sở Ninh Dục vẫn cứ im lặng không lên tiếng, còn Thủy An Lạc thì chắc chắn không đủ định lực bằng anh, vậy nên anh không nói thì cô nói vậy.

"Sở Ninh Dục, nếu anh dám thu mua Viễn Tường thì tôi sẽ, tôi sẽ..." Thủy An Lạc hùng hổ mở miệng nhưng nói đến đây mới nhận ra cô chẳng có gì để uy hiếp anh cả, thế nên cũng chỉ có thể lặp đi lặp câu "tôi sẽ, tôi sẽ" như một cái đĩa vấp.

Sở Ninh Dục tựa vào đầu giường nhìn gương mặt đỏ bừng vì tức giận của cô, ngược lại tâm trạng lại tốt hơn một chút.

"Cô sẽ thế nào?"

"Tôi..." Thủy An Lạc kiềm chế đến đỏ bừng cả mặt. Cô định nói vài câu độc ác gì đó nhưng nghĩ kỹ lại thì cô có thể nói gì được cơ chứ?

"Dù sao... dù sao thì anh cũng không thể thu mua Viễn Tường được! Nếu không ông nội tôi nhất định sẽ tới tìm anh đấy!" Thủy An Lạc hung hăng nói xong rồi xoay người chạy biến mất.

Sở Ninh Dục bắt lực day day trán, hẳn là ông nội của cô đến tìm anh cơ đấy. Cô vợ cũ này của anh quả nhiên vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

Thủy An Lạc ra khỏi phòng bệnh, cô định tới phòng thực tập nhưng trên đường cứ bị người ta chỉ trỏ này nọ, vẫn là cái chuyện làm lộ thông tin của bệnh nhân kia.

"Không thể hiểu nổi loại người này tới đây làm gì nữa! Cứ kêu Thái tử gia thiết diện vô tư thế mà lại đi đồng ý cho cô ta tới bệnh viện làm, vừa mới đến đã gây họa! Bây giờ có Thái tử gia che chắn rồi nên chuyện lớn như vậy cô ta cũng có phải chịu trách nhiệm đâu, quả nhiên người có ô dù vẫn dễ sống hơn mà."

"Hết cách, ai bảo cô ta là mẹ của Tiểu hoàng tử chứ. Cô có giỏi thì cũng làm mẹ của Tiểu hoàng tử đi."

Hai cô y tá ở quầy lễ tân nhân lúc nhàn rỗi mà vừa làm việc vừa tán phét.

"Tôi nghe đồn, để giải quyết chuyện lần này, Thái tử gia phải..."

Bọn họ còn chưa nói hết liền thấy Thủy An Lạc đứng cách đó không xa, thế nên vội ngậm miệng lại, cúi đầu giả vờ như đang làm việc.

Thủy An Lạc dứt hai tay trong túi áo, quả nhiên, nói xấu sau lưng người khác thì đi đâu cũng thấy.

"Có bản lĩnh nói xấu sau lưng người ta, thì cũng phải có bản lĩnh nói tiếp trước mặt người ta chứ." Thủy An Lạc hơi hột nói, khóe môi nhếch lên một nụ cười khinh miệt rồi mới xoay người rời đi.

Thủy An Lạc đi thẳng ra khỏi bệnh viện rồi gọi điện thoại cho Kiều Nhã Nguyễn.

Sau khi Kiều Nhã Nguyễn nghe xong liền nổi con tam bành: "Má nó, mấy con khốn nạn, tao đã sớm biết con mẹ Lâm Thiên Thần kia chẳng phải thứ tốt đẹp gì rồi mà."

"Tao không nghĩ Lâm Thiên Thần sẽ làm như vậy, dù sao cô ta cũng để ý tới hình ảnh của mình trước mặt Sở Ninh Dục lắm. Mà, mày nói coi? Sao cô ta lại làm vậy? Vì Thủy An Kiều à?" Thủy An Lạc đập đập cành cây đang chia ra, buồn bực nói.

"Con đàn Thủy An Kiều kia đến tao còn nhìn không nổi nữa là! Không chừng cô ta làm vậy là vì bản thân mình thôi, loại đàn bà kiêu đó âm hiểm lắm! Bề ngoài thì tỏ ra là bạn với mình nhưng ai biết được trong đầu cô ta nghĩ cái gì?" Lúc này Kiều Nhã Nguyễn vừa ăn cơm trưa xong, đang chuẩn bị đổi ca.

"Đúng thế, nhưng mà bây giờ cả bệnh viện đều nghĩ lỗi là ở tao, không phạt tao cũng vì là nể mặt Sở Ninh Dục." Thủy An Lạc nói rồi lại đập mạnh lên cò: "Tức đến mức đến giờ tao còn chưa ăn cơm nữa."

"Nếu không tao về thành phố A giúp mày nhé?" Kiều Nhã Nguyễn nghĩ đến tính khí của Thủy An Lạc, không nhịn được nói.

"Không cần đâu, mày ở bên đó đang tốt mà, đừng vì tao mà qua bên này." Thủy An Lạc khẽ thở dài, nói sao thì bên kia cũng là sản nghiệp của gia đình Kiều Nhã Nguyễn, cho nên bạn cô cũng sẽ thắng tiến thuận lợi hơn, Thủy An Lạc đâu thể để người ta vì mình mà hủy hoại tiền đồ vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Người Giám Hộ

"Thế Sở Ninh Dục thì sao, anh ta nói gì?" Kiều Nhã Nguyễn đổi ca xong liền xách đồ của mình ra ngoài.

"Hừ, còn đang bận thu mua công ty nhà tao kìa, không rảnh quản tao đâu." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cô không yêu cầu Sở Ninh Dục phải ra mặt vì mình, nhưng không ngờ được anh ta lại đang thu mua lại Viễn Tường.

"Hờ? Anh ta muốn thu mua công ty nhà mày á? Đây là chuyện tốt mà! Dù sao ba mày cũng lắm cảm bỏ mẹ... à không, ý tao là dù gì đó cũng không còn là của mày nữa, cứ coi như mua về làm vốn cho con trai mày đi!" Kiều Nhã Nguyễn nhận ra mình lỡ lời liền vội vàng đổi giọng. Cô cũng không cảm thấy chuyện Sở Ninh Dục thu mua lại Viễn Tường là chuyện xấu, dù sao nếu không mua lại, công ty đó có lẽ sẽ rơi vào tay con điên Thủy An Kiều kia mất.

Nghe thấy hai chữ "ba mày", Thủy An Lạc vẫn khó kiềm chế được nỗi đau trong lòng.

"Quan trọng không phải là cái này, tao không quan tâm chuyện Viễn Tường có để lại cho tao hay không, nhưng dù gì đó cũng là tâm huyết cả đời của ông tao mà." Thủy An Lạc thờ dài nói.

"Vậy mày muốn nó rơi vào tay Thủy An Kiều chắc, tao nói mày nghe này, bớt ngu đi, để cho nó chẳng bằng để cho con trai mày còn hơn!" Kiều Nhã Nguyễn lớn giọng nói.

"Tao nói chứ, Sở Ninh Dục muốn mua thì mày cứ để anh ta mua đi, dù sao cuối cùng vẫn về tay con trai mày thôi."

"Mày nghĩ nhiều rồi, nhờ đâu sau này anh ta lấy người khác, có thằng con khác thì con tao cạp đất mà ăn à."

"Ồ, con mày là con trai trưởng đó, Đông cung Thái tử chân chính đó. Ai mà lay chuyển được hả?" Kiều Nhã Nguyễn vừa nói vừa mở cửa bước lên xe, chiếc xe này là ba cô mới mua cho.

"Không chịu được thì từ chức đi, cũng có chết đói được đâu." Kiều Nhã Nguyễn đặt điện thoại lên xe vừa nổ máy vừa nói chuyện.

"Tao không đi, tao mà đi thì khác nào là ngầm thừa nhận chuyện này là lỗi do tao, tao có sai đâu cơ chứ!" Thủy An Lạc nóng nảy nói: "Mày đang lái xe đấy à?"

"Ừ, không sao đâu, có tai nghe bluetooth mà." Kiều Nhã Nguyễn nói tiếp: "Nói cũng phải, chuyện này mày nhất định không được khuất phục. Ai sai thì phải công khai xin lỗi mày, chuyện này phải làm cho rõ ràng."

"Đúng thế!" Thủy An Lạc nắm chặt tay nói.

"Mà mày lo lái xe đi, tao đi tìm cái gì bỏ bụng đã." Thủy An Lạc nói xong thì cúp máy.

Trong phòng bệnh, Sở Ninh Dục đứng cạnh cửa sổ nhìn về bóng người phía dưới, đôi vai gầy yếu rõ ràng không thể gánh vác nổi chuyện gì, vậy mà cô cứ luôn khẳng khái muốn chống đỡ cả một gia đình.

"Thiếu gia, Thủy phu nhân gọi điện tới."

Không biết chú Sở xuất hiện cạnh Sở Ninh Dục từ lúc nào, trong tay còn cầm một chiếc điện thoại. Thủy phu nhân mà ông nói tới chính là Long Man Ngân, có lẽ trong lòng tất cả mọi người chỉ có Long Man Ngân mới xứng đáng với ba chữ "Thủy phu nhân" này.

Sở Ninh Dục đáp lại một tiếng rồi đưa tay cầm lấy di động: "Gọi cô ấy về đi."

Sở Ninh Dục vừa nói vừa nghe điện, còn chú Sở cũng đã đi ra ngoài gọi Thủy An Lạc.

"Lạc Lạc thế nào rồi?" Giọng nói tao nhã của Long Man Ngân truyền ra từ điện thoại.

"Rất tốt." Sở Ninh Dục hơi hột nói.

"Tôi không ngờ bà lại chủ động gọi điện tới cho tôi."

"Tôi biết, dùng cách này để đưa Lạc Lạc về bên cậu có lẽ không ổn nhưng tôi không có lựa chọn nào khác cả! Tôi không thể mang con bé đi được. Mà, An Giai Tuệ cũng sẽ không chịu buông tha cho con bé đơn giản vậy đâu." Trong giọng nói của Long Man Ngân mang theo vài phần bất đắc dĩ.

"Ninh Dục, Lạc Lạc vẫn còn nhỏ, tôi hy vọng mấy năm tới cậu có thể làm người giám hộ cho con bé, sau này tôi sẽ đưa nó đi!"

"Bà coi chỗ tôi là cái gì? Trại thu nuôi à? Nếu đã đi vậy thì đừng trở về nữa, bỏ cô ấy lại một lần như thế là đủ rồi!" Sở Ninh Dục càng nói giọng càng lạnh xuống, chắc vì đứng một chân quá lâu nên anh định quay về giường, nhưng không ngờ vừa ngoảnh lại liền thấy Thủy An Lạc đang đứng trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Cha

Thủy An Lạc nhìn anh chăm chăm, cuộc điện thoại kia không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy hoảng loạn, Sở Ninh Dục đang gọi điện cho ai vậy, vứt bỏ cái gì chứ?

Sở Ninh Dục thấy cô cũng chẳng tỏ ra hoảng hốt hay chột dạ gì mà chỉ bình tĩnh cúp máy, sau đó quăng điện thoại lên bàn: "Qua đây."

"Có chuyện gì cứ nói đi, tôi nghe được." Thủy An Lạc đứng dựa ở cửa mà không tiến vào, lúc này cô chẳng có chút hảo cảm nào với Sở Ninh Dục cả.

"Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục cau mày, cô nhóc này cứ muốn chống đối lại anh như thế mãi sao?

"Tôi biết tên tôi là Thủy An Lạc, không cần anh phải gọi." Thủy An Lạc cứng cổ nói.

"Không có việc gì thì tôi về nhà đây."

"Chuyện lần này tôi sẽ xử lý, không cần người ngoài xen vào đâu." Sở Ninh Dực vừa nói vừa ngồi xuống mép giường. Người ngoài mà anh nói không phải ai khác mà chính là Mặc Lộ Túc.

Bước chân của Thủy An Lạc hơi khựng lại, cô cứ tưởng Sở Ninh Dực căn bản sẽ không quan tâm chuyện này cho nên từ lúc chuyện xảy ra đến giờ chẳng thấy anh nhắc tới lần nào.

"Không cần!" Thủy An Lạc mạnh mẽ nói rồi xoay người bước đi.

"Thủy An Lạc, đứng lại!" Sở Ninh Dực nổi giận, trong giọng nói đã ẩn chứa cơn tức không thể đè nén.

Thủy An Lạc hơi run lên, cô quả thật không dám tiến lên thêm bước nào nữa. Nếu nói một cách chính xác thì Sở Ninh Dực mới chỉ nổi giận với cô có hai lần kia thôi, nhưng mà Thủy An Lạc vẫn có một nỗi sợ vô hình. Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường bệnh, dù trong lòng sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: "Muốn tôi làm gì?"

"Thủy An Lạc, cô coi lời tôi nói như gió thổi qua tai đây à? Hay Mặc Lộ Túc rảnh rỗi đến thế?" Sở Ninh Dực lạnh lùng nói.

Chú Sở đứng ngoài cửa nhìn không được lau mồ hôi, câu nói này của thiếu gia rõ ràng là tỏ ý ghen tuông đầy ra đấy, tiếc là thiếu gia nhà ông lại chẳng cảm nhận được gì cả.

"Liên quan gì tới đàn anh của tôi?" Thủy An Lạc cau mày hỏi, Sở Ninh Dực nói vậy khiến cô không vui. Đàn anh đã giúp cô, cô còn chưa kịp cảm ơn người ta thì thôi thế mà Sở Ninh Dực còn nói vậy, như này chẳng phải có ý muốn trách đàn anh của cô hay sao.

Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc, Thủy An Lạc cũng nhìn lại Sở Ninh Dực.

"Thủy tổng, sao ngài lại tới đây?"

Lúc hai người còn đang trừng mắt với nhau thì bên ngoài vọng tới âm thanh khách khí của chú Sở.

Thủy tổng?

Họ Thủy ở thành phố A không nhiều, mà người được gọi là Thủy tổng thì cũng chỉ có một người thôi.

Đó chính là ba của cô!

Thủy An Lạc nghe tiếng bước chân ngày càng gần, cả người bắt đầu run lên.

Sau một năm trời, cuối cùng cô cũng chạm mặt rồi.

Chỉ tiếc là... bây giờ cô không thể gọi người đó là ba được nữa, mà người đó cũng chẳng đáng để cô gọi một tiếng ba này.

"Cộc cộc..."

Âm thanh càng ngày càng gần, cả người Thủy An Lạc cũng ngày một căng cứng, như thể bất cứ lúc nào cô cũng có thể đứt hết mạch máu ra vậy.

Sở Ninh Dực nhìn bộ dạng Thủy An Lạc, trong mắt dần dần hiện một chút cảm xúc có thể gọi là... đau lòng.

Hai tay của Thủy An Lạc bắt đầu run rẩy, suy nghĩ chạy trốn một khi đã xuất hiện trong đầu cô liền giống như cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi khiến cô muốn xoay người chạy đi thật nhanh.

Thủy An Lạc quay phắt lại, nhưng trong khoảnh khắc cô vừa mới xoay gót liền đối diện với người đàn ông vừa mới bước vào.

Sợi dây nối liền trong trái tim cô lúc này như bị đứt phứt. Thủy Mặc Vân không hề báo trước, cứ thế đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Những tiếng cười nói, những tiếng mắng nhiếc nghiêm nghị mà cô cố hết sức để quên đi giờ dường như đều sống lại, từng chuyện, từng câu nói cứ vang vọng trong tâm trí cô.

"Lạc Lạc, lại đây." Giọng điệu của Sở Ninh Dực không nặng không nhẹ, nhưng lại đánh một cái thật mạnh vào lòng Thủy An Lạc, giúp cô ổn định lại trái tim đang loạn nhịp của mình.

Thủy An Lạc buông lỏng hai tay, ngoảnh lại nhìn người đàn ông đang đưa tay về phía mình.

Lúc cô bị dồn đến đường cùng thì anh ở tận tận nước ngoài xa xôi.

Giờ đây dù anh ở gần trong gang tấc nhưng mà cô lại chẳng còn thân phận gì để đến gần bên anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cái Tát

Ánh mắt Thủy Mặc Vân vẫn hướng về phía Thủy An Lạc.

Đây đã từng là đứa nhỏ mà ông ta đứng từ xa trông con bé chạy từ cổng trường ra...

Giờ ông lại không còn thấy được gương mặt bánh bao phúng phính của nó nữa, thay vào đó là một khuôn mặt nhỏ gầy... trông càng giống mẹ con bé hơn.

Thủy An Lạc bị cha mình nhìn chằm chằm nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng lưng. Cô phải dùng sự thực chứng minh cho Thủy Mặc Vân thấy không có ông ta thì Thủy An Lạc cô vẫn có thể đứng vững trên đôi chân của mình được.

"Thủy tổng sao lại rảnh rỗi tới đây thế này, nếu là để thăm bệnh thì cũng không cần đâu! Dù sao cũng chẳng phải vấn đề gì to tát." Thấy Thủy An Lạc như con sư tử con kiêu hãnh đứng đó, Sở Ninh Dục đứng dậy, lò dò một chân bước tới đặt tay lên vai Thủy An Lạc để trấn an cô.

Cơ thể đang căng cứng của Thủy An Lạc thoáng run lên. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình, nhưng anh không nhìn cô mà vẫn nhìn Thủy Mặc Vân như cũ.

Thủy Mặc Vân nghe Sở Ninh Dục nói vậy thì cuối cùng cũng chuyển ánh mắt từ trên người Thủy An Lạc sang anh.

"Lần này tôi tới để đưa Lạc Lạc về, để con bé bên cạnh cậu suy cho cùng cũng chẳng phải kế hoạch lâu dài." Thủy Mặc Vân hời hợt nói.

"Bác trai nói như vậy là có ý gì? Nếu cháu nhớ không nhầm chẳng phải một năm trước chính miệng bác đã tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với Lạc Lạc rồi mà nhì. Giờ bác lấy thân phận gì ra để đón cô ấy về?" Sở Ninh Dục ôm cơ thể căng cứng của Thủy An Lạc sát lại gần mình, rồi lại ngồi xuống giường.

"Ninh Dục, cậu cũng đừng quên thân phận của mình, cậu đã ly hôn với con bé rồi. Giờ lại làm mọi chuyện âm ỉ hết cả lên như thế này là sao!" Thủy Mặc Vân không vui nói.

"Lạc Lạc, đi về với ba."

Lạc Lạc, đi về với ba!

Lúc mới bị đuổi ra khỏi nhà cô đã hy vọng biết nhường nào rằng một ngày nào đó ba cô sẽ đột nhiên xuất hiện, nắm lấy tay cô rồi nói: Lạc Lạc, về với ba!

Nhưng... Thủy An Lạc của hiện tại đã không cần nữa rồi.

"Ngài Thủy, thật ngại quá, tôi và ngài hình như cũng không thân thiết đến vậy đâu. Ngài vẫn nên gọi tôi là cô Thủy thì hơn." Trước lúc Sở Ninh Dục kịp nói gì Thủy An Lạc đã tranh nói trước.

"Lạc Lạc, con phải về với ba."

"Phải? Sao lại phải?" Thủy An Lạc cười lạnh.

"Bởi vì tôi cản đường con gái của ông à? Cũng đúng, dù sao người cô ta thích cũng là Sở Ninh Dục, xem ra đúng là tôi ngáng đường cô ta thật rồi."

Thủy An Lạc khẽ nói, nhưng sự giễu cợt ẩn giấu trong đó khiến người ta cảm nhận được một nỗi buồn thê lương.

Vì cô cản đường con gái của ông gả vào nhà họ Sở cho nên ông mới "rủ lòng tốt" đón cô về sao, đúng là mỉa mai thật đấy, cũng là con gái nhưng cô lại bị đối xử một cách bất công như vậy.

Ánh mắt Thủy Mặc Vân càng trở nên u ám, không biết là vì bị Thủy An Lạc nói trúng tim đen hay là vì đây không phải là những gì ông nghĩ.

"Ngài Thủy, tôi căn bản là chẳng muốn có quan hệ gì với các người nữa rồi. Nhưng các người lại hết lần này tới lần khác tới kiểm chuyện với tôi. Vậy, nhân hôm nay tôi cũng sẽ nói rõ cho ông biết, từ giờ trở đi bất cứ thứ gì Thủy An Kiều muốn, tôi đều sẽ cướp lại." Thủy An Lạc chậm rãi gằn từng chữ một.

Chát!!!

"Thủy An Lạc!!!"

Cái tát vang dội kèm theo tiếng rống giận dữ của Thủy Mặc Vân vang vọng khắp phòng bệnh.

Sở Ninh Dực vừa thấy vậy đã lập tức đứng dậy, không màng đến vết thương trên chân mình. Anh cúi đầu nhìn Thủy An Lạc vừa bị tát lật mặt, tức giận nói: "Bác trai, bác làm vậy là quá đáng quá rồi đấy!"

Thủy An Lạc bị tát đến ngẩn người, hai tai cô ù đặc, má đau đón tê rần, nhưng...

Chỗ đau nhất vẫn là nơi được gọi là... trái tim kia.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bảo Vệ

"Thủy An Lạc, mày nhìn thử xem bây giờ trông mày có ra cái thể thống gì không?" Thủy Mặc Vân tức giận nói.

"Trông tôi làm sao?" Thủy An Lạc cười lạnh, cô ngẩng lên nhìn người đàn ông chảy chung một dòng máu với mình.

"Tôi không trộm, không cướp, không lấy đồ của người khác, tôi làm sao nào?"

"Mày tự nhìn mày đi, đem con tới nhà người khác ở, mà còn mặt mũi ở đó mà nói à?" Thủy Mặc Vân cau mày, sắc mặt càng thêm khó coi.

Hồ hấp của Thủy An Lạc ngày càng nặng nề hơn, cảm xúc trong lòng cũng theo đó mà dâng trào.

"Bác trai, mẹ của con tôi ở nhà tôi thì có gì là sai? Nhưng còn ông, ông lấy thân phận gì mà tới đây? Ông ngoại của con tôi à, thật ngại quá chúng tôi không nhận! Hay ông lấy thân phận là ba vợ cũ của tôi, vậy thì càng xin lỗi nhé, giờ ngay đến chức ba vợ ông cũng chẳng phải nữa rồi." Sở Ninh Dực ôm chặt lấy vai Thủy An Lạc, lạnh lẽo trấn an nỗi đau đón tức giận đang bùng lên lúc này của cô.

Thật ra Sở Ninh Dực không phải là một người thích nói nhiều, nhưng đối với những chuyện có liên quan đến Thủy An Lạc thì anh chẳng bao giờ kiêng lời cả.

Sở Ninh Dực vừa nói vừa đề tay trên vai Thủy An Lạc, sau đó kéo cô đi tới ngồi xuống mép giường. Chưa bao giờ Sở Ninh Dực là người để bản thân mình phải chịu thiệt cả.

"Sở Ninh Dực, cậu đang làm gì đây, cứ khăng khăng muốn đối địch với tôi thế sao?" Thủy Mặc Vân kiềm chế lại cơn tức giận của mình. Ông ta rheo mắt nhìn Sở Ninh Dực, trong ánh mắt ấy ẩn chứa vài phần lạnh lẽo.

"Tôi chỉ mong bác có thể nhìn nhận rõ vấn đề, đừng để đến cuối cùng lại hối hận với những gì mình đã làm." Sở Ninh Dực chậm rãi ngẩng lên nhìn Thủy Mặc Vân.

"Sức khỏe bác không tốt nhưng cũng cần để tâm tới công ty nhiều vào, đừng để đến cuối cùng lại đem tâm huyết cả đời của ông Thủy làm của hồi môn cho người khác." Sở Ninh Dực cố tình nhấn mạnh hai chữ "người khác", đây cũng coi như một lời nhắc nhở của anh đối với ông ta.

Chắc vì vừa rồi Thủy An Lạc phải chịu áp lực nên anh mới nghĩ, giả như Thủy Mặc Vân có thể quay đầu lại kịp thời, cố gắng giữ lấy Viễn Tường, có lẽ anh có thể xét tới việc dừng lại chuyện thu mua Viễn Tường.

Thủy Mặc Vân cau mày: "Cậu nói thế là có ý gì?"

"Ý ở đây là, làm người đến lúc già mờ mắt rồi cũng có thể đeo kính! Hy vọng bác trai nhìn cho rõ, Thủy An Lạc chính là mẹ của con trai Sở Ninh Dực tôi. Tôi không cho phép bất cứ ai động đến cô ấy dù chỉ là một cọng tóc, tất nhiên cũng bao gồm cả ông nữa!"

Lời của Sở Ninh Dực không nặng không nhẹ nhưng từng câu từng chữ đều khiến Thủy An Lạc rung động.

Anh không cho phép bất cứ ai đụng đến cô dù chỉ là một chút. Tuy biết anh làm vậy vì con trai nhưng Thủy An Lạc vẫn thấy cảm động vô cùng. Sở Ninh Dực đối xử với cô không tốt lắm, nhưng anh chưa bao giờ để cô chịu bất cứ thiệt thòi gì trước mặt người khác cả. Ví dụ như lúc, cô đánh Thủy An Kiều thì anh sẽ giải quyết hậu quả cho cô, hay như khi An Giai Tuệ tìm đến tận cửa gây sự thì anh sẽ đứng bên cạnh chống lên một góc trời cho cô, hoặc như lúc này đây...

Thủy Mặc Vân tức đến nổi ngực phập phồng: "Được lắm Sở Ninh Dực, tốt nhất là cậu có thể bảo vệ được nó cả đời."

Ông ta vừa tức giận lên tiếng vừa tròn mắt trừng Thủy An Lạc rồi quay người đi thẳng

Cơ thể căng cứng của Thủy An Lạc cũng hoàn toàn được thả lỏng khi bóng người Thủy Mặc Vân khuất dần, khóe miệng run run khẽ nhếch lên, ánh mắt cuối cùng lúc ông nhìn cô chẳng khác nào đang nhìn một đồng rác cả.

"Nực cười lắm đúng không, tôi bị chính cha ruột của mình khinh bỉ đến mức này." Thủy An Lạc cười tự giễu, cảm giác nóng rát trên mặt cứ như không tồn tại.

Sở Ninh Dực vỗ một cái lên đầu cô: "Mất mặt cái gì, người sai cũng đâu phải cô, nên nói gì thì cứ nói, sợ gì chứ, trời có sập xuống vẫn còn tôi chống cho cô cơ mà."

Thủy An Lạc sờ sờ đầu, chẳng qua chỉ là vì cả năm sau mới gặp lại ông nên cô không chuẩn bị kịp thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Yêu Cầu

Thủy An Lạc đưa tay sờ lên mặt mình, một lát sau mới nói: "Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu cứ để Viễn Tường trong tay ông ta thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy hoại bởi Thủy An Kiều thôi, không bằng anh cứ thu mua nó đi."

Đúng như Kiều Nhã Nguyễn từng nói, Sở Ninh Dực thu mua thì tương lai vẫn sẽ về tay Tiểu Bảo Bối nhà cô. Cô là cháu gái duy nhất của ông nội, cho nên Bảo bối cũng là người thừa kế hợp pháp.

Sở Ninh Dực ngẩng đầu nhìn Thủy An Lạc, dường như muốn tìm thấy điều gì đó khác trên mặt cô.

"Thủy An Lạc, cô xem tôi là cái gì? Lúc không muốn thì bắt chấp mọi thứ để ngăn không cho tôi làm, bây giờ nghĩ thông rồi lại tới tìm tôi! Nghĩ tôi là cái công tắc cô muốn bật muốn tắt lúc nào cũng được chắc?" Giọng nói của Sở Ninh Dực kèm theo vài phần khó chịu.

Thủy An Lạc hơi run lên, quả nhiên ban nãy nào Sở Ninh Dực bị úng nước nên mới bảo vệ cô, còn đây mới là cái tên Sở Ninh Dực lúc bình thường này.

Một Sở Ninh Dực chỉ biết bắt nạt cô.

"Nhưng chẳng phải chính anh là người nói thế sao?" Thủy An Lạc cắn răng nói, cô chỉ muốn bày tỏ ý kiến của mình lần nữa thôi mà.

Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc đang tủi thân một lượt: "Tôi nói này, cô là cái bánh bao bị nhúng nước* đấy à? Cái khi thế lúc đánh đập Thủy An Kiều đâu rồi?"

**Bánh bao bị nhúng nước sẽ mềm mủn ra, thường dùng để áp chỉ những người yếu đuối không có chính kiến.*

Thủy An Lạc không nhịn được tròn mắt, bà đây dám đánh Thủy An Kiều nhưng bà đây dám đập Sở Ninh Dực chắc? Bà đây có điên méo đâu.

"Tôi phải về đây! Bảo Bảo còn đang chờ tôi về." Thủy An Lạc buồn bực nói.

"Thủy An Lạc, nếu cô hủy tờ giấy ly hôn kia đi... có lẽ, tôi có thể giúp cô lấy lại Viễn Tường." Sở Ninh Dực hơi hột nói.

Thủy An Lạc mới bước được hai bước lập tức quay đầu nhìn lại: "Đừng có mơ."

Đấy chính là sự đảm bảo cuối cùng để cô có thể giữ được con trai, còn lâu cô mới hủy.

Sở Ninh Dực cau mày, bộ dạng này của Thủy An Lạc đúng là cực kỳ muốn đánh đòn. Trước mặt người ngoài thì chỉ biết làm bánh bao nhúng

nước, trước mặt anh lại thành con sư tử xù lông.

"Cô giữ lại nó thì có tác dụng gì?" Sở Ninh Dục cau mày găm nhẹ.

"Thế anh muốn nó làm gì? Sở Ninh Dục, tôi nói cho anh biết, anh đừng mơ tới việc cướp mất con trai tôi! Bằng không tôi sẽ cắn chết anh đấy!" Thủy An Lạc hầm hừ uy hiếp xong liền quay người đi thẳng.

Sở Ninh Dục cau mày nhìn bóng lưng của cô, lông mày càng nhíu chặt.

Lúc chú Sở bước vào phòng bệnh thì chỉ thấy Sở Ninh Dục đang cau chặt hai hàng lông mày: "Đồ của Thủy tiểu thư đều ở nhà, thiếu gia chỉ cần đi lấy là được mà."

Sở Ninh Dục lắc đầu, anh muốn Thủy An Lạc tự tay hủy bản thỏa thuận anh chưa từng thấy đã ký tên kia.

"Đưa cô ấy về đi." Sở Ninh Dục nói rồi nằm xuống giường, bị cô nhóc ấy cắn chết chắc cũng không phải là một sự lựa chọn tồi đâu nhỉ.

Lúc Thủy An Lạc đang chờ xe thì thấy chú Sở đi ra, ông mỉm cười nói: "Thủy tiểu thư, để tôi đưa cô về."

"Không cần đâu ạ." Thủy An Lạc thấy xe bus tới liền chạy thẳng lên xe: "Chú cứ quay lại chăm sóc cho Sở Ninh Dục đi ạ."

Chú Sở còn không kịp nói gì thì xe bus đã lăn bánh.

Thủy An Lạc lên xe rồi tìm một chỗ trống ngồi xuống, ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai mặc một cây đen. Thủy An Lạc đánh giá người kia một lượt, xác định người này đúng là bị điên, sau đó mới cúi đầu xem đồng hồ trên tay mình, lúc này không biết con trai cô đã dậy chưa nữa.

"Chị dâu, chúng ta lại gặp nhau rồi." Người đội mũ lưỡi trai bên cạnh đột nhiên nói.

Thủy An Lạc hơi run lên rồi quay phắt sang bên cạnh, người kia khẽ ngẩng đầu lên.

Đây không phải là siêu sao Phong Phong thì còn là ai được nữa?

"Phong..."

"Suýt!!!" Phong Phong vội vàng đưa tay bịt miệng Thủy An Lạc lại.

"Đừng có gọi, khó khăn lắm anh đây mới có cơ hội trải nghiệm cuộc sống bình thường một chút đấy."

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chồng Trước Cũng Là Chồng

Thủy An Lạc đưa tay ra đập đập mạnh vào tay anh ta, ý bảo anh ta mau buông ra.

Thấy cô không kích động nữa, Phong Phong mới thả cô ra.

Thủy An Lạc chỉnh lại quần áo của mình rồi cúi đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: "Tôi nói này, anh ăn no rửng mỡ, mua xe về để trưng bày hả?"

"Cô thì biết cái gì, anh đây đang trải nghiệm cảm giác đi xe bus đó. Còn cô thì sao, Sở tổng nhà cô không chở cô đi à? À đúng rồi, người ta vì cứu ai đó mà bị gãy chân mất rồi còn đâu." Phong Phong cười hít mũi, trông chẳng hợp với bề ngoài lạnh lùng, kiêu ngạo của anh ta gì cả.

Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng, thằng cha này cố tình chắc luôn.

"Mà này, anh với Sở Ninh Dục có quan hệ gì thế?" Thủy An Lạc tò mò hỏi, từ trước đến giờ cô không hề biết chuyện Sở Ninh Dục có qua lại thân thiết với một người nổi tiếng thế này.

"Nghiêm khắc mà nói thì là quan hệ tình dục." Phong Phong nói rồi điệu dàng quay ra nhìn Thủy An Lạc, thấy cô bỗng nhích xa anh ta ra, anh ta không nhận được vạch đen đây đâu.

"Yên tâm, anh đây không để ý tới cô đâu."

Anh đây không để ý tới cô đâu, không để ý tới cô!

Anh... anh... anh... ta...

Biểu tình trên mặt Thủy An Lạc thay đổi như chóng chóng, đầy đủ các loại sắc màu.

"Được rồi, anh ngồi đến bên nào thế?" Thủy An Lạc thân thiết hỏi.

"Bên cuối." Phong Phong nói xong lại cúi đầu, có điều ẩn trong giọng nói ấy lại có một cảm giác bi thương.

Thủy An Lạc hơi sững người, xem ra tên này cũng có nỗi lòng riêng rồi.

Nhưng mà, chuyện này cũng đâu liên quan gì đến cô đâu cơ chứ?

Phong Phong ngẩng lên, nỗi đau buồn trong ánh mắt lúc này như thể được anh thu hết lại: "Cô đó, cô có quan hệ gì với Sở Ninh Dục?"

Thủy An Lạc nhíu mày: "Nói chính xác thì ban nãy anh gọi sai rồi, có thể đổi từ chị dâu thành chị dâu cũ. Chị đây bị người ta bỏ rồi."

"Chắc chắn chắc, vợ cũ à." Phong Phong tặc lưỡi sờ cằm rồi nhìn Thủy An Lạc: "À, tôi nhớ ra rồi, cô chính là cô nhóc hồi xưa suốt ngày chạy sau mõng An Phong Dương đúng không?"

Thủy An Lạc đen mặt, người này có biết nói chuyện không thế? Cái gì gọi là chạy sau mõng An Phong Dương thế hả?

"Anh là ai?"

"Anh đây trước kia ở cùng khu với nhóc đấy, nhưng lúc anh đi cô mới có từng này thôi." Phong Phong vừa nói vừa giơ tay ước chừng chiều cao.

"Ồ, anh già thế rồi cơ à." Thủy An Lạc đáp trả lại anh ta một câu.

"Khụ..."

Phong Phong luôn độc mồm độc miệng giờ mới phát hiện, anh không những thua Sở Ninh Dục, giờ còn cãi không nổi cô nhóc này nữa.

"Tôi còn trẻ hơn Sở tổng nhà cô đấy." Phong Phong đen mặt nói.

"Làm như trẻ hơn anh ta thì anh không già vậy." Thủy An Lạc lườm lại một cái.

"Thế là cô chịu thừa nhận cậu ta là người nhà mình rồi hả, chẳng phải cô mới nói mình là vợ cũ đấy sao?" Phong Phong "hừ" một tiếng.

Thủy An Lạc nghiêng răng, cha nội này bắt cô đấy à.

Nhưng nếu chịu thua như thế thì cô đâu phải là Thủy An Lạc nữa: "Đúng thế, chịu thôi, chồng trước cũng vẫn là chồng, đương nhiên là nhà tôi rồi."

Phong Phong cười tít mắt gật đầu, lắc lắc điện thoại trong tay: "Không may vừa rồi tôi lại gọi vào máy Sở Ninh Dục, cô nói xem, sao lại trùng hợp thế chứ?"

Phụt!!!

Thủy An Lạc học máu bắn xa ba mét, chắc chắn là tên này có tình.

"Thủy An Lạc?"

Một âm thanh dễ nghe truyền ra từ điện thoại, Thủy An Lạc kinh hãi vội vàng đoạt lấy điện thoại trong tay tên kia rồi tắt bụp, hung hăng uy hiếp: "Phong Phong, anh chết chắc rồi."

Phong Phong vẫn ung dung nhìn cô: "Chị dâu à, à không, chị dâu cũ mới đúng. Chị định làm gì tôi nào?"

Thủy An Lạc hít sâu một hơi mới bình ổn được trái tim đập loạn nhịp vì giọng nói vừa nãy kia, cùng lúc đó khi xe bus thông báo tới bến, cô cười tít

mắt đứng dậy: "Không làm gì cả."

Nói rồi cô xách túi ra ngoài, có điều lúc bước tới cửa, Thủy An Lạc hét ầm lên: "Phong Phong đang ở trên xe đấy!!!"

Sau đó chạy biến như một làn khói!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Đi Siêu Thị Bị Ăn Đòn

Thủy An Lạc quay đầu nhìn chiếc xe bus đang dần nhón nháo kia, sung sướng nhìn nó khuất dần khỏi tầm mắt.

"Đầu với bà đây á? Tôi đâu không lại Sở Ninh Dục chẳng qua là vì không đánh lại được anh ta, chẳng lẽ tôi lại không trị nổi anh." Thủy An Lạc cười híp mắt rồi tung tẩy đi về nhà.

Lúc Thủy An Lạc về đến nơi thì trời vẫn còn sớm, cô ghé qua siêu thị mua một ít trái cây cho con trai, vừa nghiền ra ăn còn có thể làm nước ép cho con uống nữa.

Lúc xếp hàng chờ thanh toán, Thủy An Lạc nhàm chán ngó ngó nghiêng nghiêng xung quanh.

"Chính là cô ta, đồ mặt dày không biết xấu hổ dám trèo lên giường Thái tử gia."

Thủy An Lạc đang xếp hàng thì đột nhiên xuất hiện mấy em gái dở hơi, trông có vẻ không lớn, ít nhất chắc cũng tầm tuổi Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc chau mày nghiêm túc nghĩ, hình như cô không quen biết bọn họ thì phải.

"NÀY CON KIA!!!"

Một trong số đó bỗng tiến tới đẩy Thủy An Lạc một cái. Thủy An Lạc không chú ý nên bị đẩy lùi lại và thẳng vào giá để hàng.

Thanh âm chói tai liên tiếp vang lên, đồ đạc trên kệ rơi lộp bộp hết xuống đất.

Tay Thủy An Lạc bị va vào kệ đau rát, cô ngẩng đầu lên nhìn mấy cô gái kia, trái cây trong túi cũng bị rơi xuống đất, đập thẳng vào mu bàn chân cô.

"Đồ hồ ly tinh, mày nghĩ mày còn là đại tiểu thư của Thủy gia chắc?" Cô gái cầm đầu chanh chua nói.

Bảo vệ của siêu thị định chạy tới thì bị Thủy An Kiều ngăn lại, sau đó cô ta rút tiền trong ví ra: "Xem như không trông thấy gì hết, nên làm gì thì làm việc của mình đi."

Thủy An Kiều kênh kiệu nói, ánh mắt nanh nọc nhìn Thủy An Lạc đang bị người ta vây lại cách đó không xa. Cô ta không tin lần này lại không dạy dỗ được Thủy An Lạc.

Người bảo vệ cúi đầu nhìn tiền trong tay mình, dường như đang đấu tranh nội tâm xem phải làm thế nào.

Thủy An Lạc cười lạnh, thờ ơ nhìn mấy cô nàng kia, cuối cùng lại chỉ cúi người từ từ nhặt đồng hoa quả dưới đất lên.

"Đồ dê tiện." Cô nàng ngỗ ngáo kia thấy bị Thủy An Lạc bơ đẹp liền tóm lấy tóc cô, kéo cả người cô dậy.

Da đầu của Thủy An Lạc bị kéo giật đau rát.

"Buông ra!" Thủy An Lạc lạnh lùng nói.

"Con khốn, cái mặt này của mày vừa nhìn đã khiến người ta kinh tởm rồi. Thế mà còn nghĩ tới chuyện muốn quyến rũ Thái tử gia của bọn tao á, nằm mơ đi." Cô nàng kia nói rồi thẳng tay tát luôn một phát lên mặt Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc bị người của bên kia kim chặt nên nhất thời không tránh được, lại ăn thêm một cái tát giáng trời nữa.

Đây là lần thứ hai trong ngày cô bị người ta tát rồi đấy.

"Đem con hoang tới mà muốn làm Thái tử phi, lại còn muốn tranh với An vương gia của bọn tao nữa chứ..."

"Làm gì thế?"

Cô nàng ngổ ngáo kia chưa kịp nói hết thì thanh âm lạnh lùng của An Phong Dương đã vang lên, đám người đang đứng vây xem nhanh chóng nhường ra một con đường.

Hôm nay, An Phong Dương vốn định đưa vợ chưa cưới của mình đến thăm Tiểu Bảo Bối. Hai người định vào siêu thị mua quà bày tỏ chút thành ý không ngờ lại trông thấy cảnh này.

"Lạc Lạc?" An Phong Dương trông thấy người bị đánh vội vàng buông vợ chưa cưới ra chạy tới, anh đẩy mấy cô gái kia ra rồi một tay đỡ cánh tay Thủy An Lạc dậy.

"Chuyện gì thế này?"

Thủy An Lạc xoa xoa gò má bị đánh rồi cười lạnh: "Gặp mấy cô "fan cứng" của anh, nói em cướp đàn ông của anh đấy."

Thủy An Lạc vừa nói vừa ngẩng lên hung hăng nhìn thẳng vào cô nàng cầm đầu: "Mày vừa nói con tao là con hoang đúng không?"

Cô nàng ngổ ngáo kia trông thấy An Phong Dương tới nên xem ra cũng tỏ ra ngoan ngoãn dịu dàng hơn rất nhiều.

"Tôi... tôi chỉ là..."

Cô nàng hống hách kia đỏ mặt nói, đúng là vừa rồi cô ta có nói vậy thật.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Lạc Lõng

Cô nàng ngổ ngáo kia còn chưa kịp nói xong, Thủy An Lạc đã giơ tay lên tát thẳng lên mặt cô ta, một cái không đủ nên cô tát một phát bốn cái liên tục.

"Hai cái tát này tao đánh mày vì con trai tao, còn hai cái còn lại là cho bản thân tao." Thủy An Lạc lạnh lùng nói.

An Phong Dương hơi hơi nhướng mày. Anh chưa từng thấy một Thủy An Lạc như thế này bao giờ.

"Mày dám đánh tao, mày có biết tao là ai không?" Cô nàng kia gào ầm lên như một kẻ điên.

"Cô là ai thì về mà hỏi mẹ cô ấy, ở đây kêu gào cái gì?" An Phong Dương thản nhiên mở lời.

"An..." Cô nàng kia ảm ức lên tiếng.

"Cô gái, chắc cô cũng biết cô ấy là ai, chuyện này... vẫn còn chưa xong đâu." An Phong Dương nói rồi liền dẫn Thủy An Lạc đi thẳng, nhưng khi nhìn thấy gã bảo vệ núp trong góc cách đó xa xa, khóe môi anh cong lên thành một nụ cười lạnh, con ranh Thủy An Kiều này đúng là không phải bại não một cách bình thường.

Thủy An Kiều thấy Thủy An Lạc được đưa đi, tức đến mức giậm chân bình bịch, tại sao lần nào cũng có người đến giúp con nhỏ đó thế, mà người phụ nữ đi cùng An Phong Dương là ai?

An Phong Dương đưa Thủy An Lạc và Mân Hinh vào trong thang máy rồi mới giới thiệu hai người cho nhau biết: "Đây là vợ anh, Mân Hinh. Còn đây chính là đứa em gái chơi với anh từ bé, Thủy An Lạc hay còn gọi là Lạc Lạc."

Thủy An Lạc nhớ mấy ngày trước An Phong Dương có nói rằng sẽ giới thiệu cho cô một người, xem ra có lẽ là người đang đứng trước mặt cô rồi.

"Xin chào, thật ngại quá, đề chị phải chê cười rồi." Thủy An Lạc cúi đầu nói.

Mân Hinh lắc đầu: "Hình như vừa rồi tôi trông thấy cô gái đính hôn với Phong Dương trước đây thì phải, là Thủy An Kiều đúng không nhỉ?" Mân Hinh nói với giọng không chắc chắn lắm.

Thủy An Lạc thấy Mân Hinh nói như vậy liền ngẩng phắt lên nhìn cô, nhưng sau đó nghĩ lại thì cũng chẳng có gì lạ cả, dù sao với cái con điên Thủy An Kiều kia thì tuyệt đối là có thể làm ra được.

Sau khi thang máy lên đến nơi, Thủy An Lạc ấn chuông chờ Thím Vu ra mở cửa, nhưng vừa trông thấy Thủy An Lạc bà lại không khỏi sùng sốt thốt lên: "Tiểu thư, cô làm sao thế

này?"

Thủy An Lạc cười cười, không cẩn thận lại làm ảnh hưởng đến vết thương trên gương mặt. Còn thể nào được nữa đây, một cái tát là bị cha ruột đánh, một cái tát vừa bị con điên kia đánh. Thế nên hai cái tát cùng giáng thẳng vào một chỗ thì tất nhiên trông sẽ hơi kinh khủng rồi.

Thím Vu vội vàng đi lấy đá lạnh cho cô. Thủy An Lạc quẳng cái túi xách trong tay xuống. Hoa quả thì chẳng mua được, cô chỉ có thể bế con trai lên rồi thom lên gương mặt nhỏ nhắn của bé con. Ngày hôm nay của cô có thể nói là trôi qua một cách sức cùng lực kiệt, giờ cô chỉ muốn ôm con trai đi ngủ, chẳng muốn làm gì hết nữa.

"Anh Xinh Trai, em mệt quá rồi, em đi ngủ trước đây. Anh với chị dâu cứ tự nhiên." Thủy An Lạc nói rồi gật đầu chào Mân Hinh một cái, sau đó thì bế Tiểu Bảo Bối lên gác.

"Tiểu thư, đá chườm này." Thím Vu ở phía sau gọi cô lại.

Thủy An Lạc khẽ lắc đầu, bây giờ cái cô cần không phải là đá chườm, mà là cả hầm băng, tốt nhất là nơi nào có thể đóng băng trái tim cô luôn ấy.

"Đúng là tạo nghiệp mà, ai mà lại đi ra tay nặng thế." Thím Vu nói thế, thở dài đánh sụt một cái rồi lại quay về bếp.

Mân Hinh nhìn theo bóng dáng của Thủy An Lạc, sau đó lại quay sang nhìn An Phong Dương: "Sao các anh có thể nhẫn tâm đối xử với một cô gái như thế chứ?"

Mân Hinh nói rồi quay người đi thẳng, tất nhiên An Phong Dương cũng biết hôm nay không phải là dịp tốt để thăm hỏi cho nên cũng về với vợ mình luôn.

"Chuyện này bọn anh cũng đâu có muốn xảy ra. Ai biết được Thủy An Kiều lại phát rồ như vậy đâu?" An Phong Dương nhún mày đáp lại Mân Hinh.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Trút Giận

Thủy An Lạc trở về phòng, Tiểu Bảo Bối nằm trên giường bi bô không khóc cũng không quấy.

Thủy An Lạc không phải là người hay tự oán trách bản thân, nhưng cứ nghĩ đến tất cả những hành động của ba mình trong bệnh viện hôm nay cô lại thấy đau lòng.

"Mẹ, hôm nay ông ấy đánh con..."

Thủy An Lạc lí nhí nói, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay. Khi Thủy Mặc Vân đánh cô, cô không khóc, lúc rời khỏi bệnh viện cô cũng không khóc, lúc bị đánh ở siêu thị cô cũng không khóc.

Nhưng bây giờ, khi không có ai, tất cả sự yếu đuối trong cô có thể để cho con trai nhìn thấy.

Cái mà Thủy Mặc Vân đã đánh không phải là gương mặt của cô mà là trái tim cô.

Còn Thủy An Kiều, cô ta hết lần này đến lần khác bắt nạt cô nói trắng ra thì đều là do Thủy Mặc Vân ngầm cho phép mà thôi.

Sau khi Sở Ninh Dục nghe được câu "chồng trước cũng là chồng" của Thủy An Lạc liền vội vàng chạy về nhưng vẫn chậm mất một bước. Lúc anh nghe điện thoại biết được chuyện Thủy An Lạc bị đánh thì không ngay lập tức trở về nhà mà sai người đưa mấy cô gái vừa kiếm chuyện với Thủy An Lạc tới siêu thị - nơi vừa xảy ra vụ việc.

Lúc này, siêu thị chỉ vừa mới sắp xếp lại những giá hàng bị đổ ban nãy xong. Sở Ninh Dục một chân bó bột ngồi trên xe lăn được chú Sở đẩy tới. Anh bình thần nhìn bốn cô nàng đầu gấu đang đứng trước mặt mình.

"Tổng giám đốc, Tổng giám đốc..."

Quản lý của siêu thị toát hết cả mồ hôi lạnh chạy tới, dè dặt nhìn Sở Ninh Dục.

"Quản lý Chử, đẩy đồ hết mấy giá hàng đó cho tôi." Sở Ninh Dục nói rồi hất cằm về phía mấy cái giá hàng toàn chai chai lọ lọ kia.

"Đó, đó toàn là rượu vang, đồ là vỡ hết đấy ạ."

"Làm đi." Sở Ninh Dục từ trước đến nay vẫn luôn dùng những câu ngắn gọn, biểu đạt ý nghĩa một cách rõ ràng nhất.

Nhân viên quản lý cảm thấy bất lực, không biết vị Tổng giám đốc này đang muốn làm cái gì nữa. Anh ta đành phải làm theo lời Sở Ninh Dục nói, đi về phía giá hàng đẩy mạnh mấy cái giá kia xuống. Tiếng thủy tinh rơi vỡ loảng xoảng lập tức truyền tới, những chai rượu kia trong phút chốc cũng vỡ tan tành, bắn ra khắp mặt sàn.

"Chú Sở, chú đi gọi Thủy An Lạc xuống đây." Sở Ninh Dục trầm giọng nói với chú Sở đang đứng đằng sau đẩy xe lăn.

Chú Sở gật nhẹ rồi quay người đi ra khỏi siêu thị.

"Mau thu dọn sạch sẽ chỗ này đi." Sở Ninh Dục nói rồi cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài của mình. Anh không chỉ đích danh ai nhưng những người túm tụm vây xem xung quanh anh đều biết là anh đang nói ai.

Mà trên sàn nhà lại toàn là những mảnh thủy tinh bị vỡ, không biết mấy cô gái ăn mặc mát mẻ kia liệu có bị đâm thành cái tổ ong hay không nữa.

"À, còn tên bảo vệ ăn tiền hối lộ vừa nãy nữa. Nếu như đã nhận tiền rồi, vậy thì hắn cũng ra đây dọn dẹp luôn một thể đi." Giọng nói của Sở Ninh Dục vẫn thản nhiên như cũ, nhưng ẩn chứa bên trong câu nói đó lại là sự lạnh lùng và mệnh lệnh không cho phép bất cứ ai phản kháng lại.

Thoắt cái, mặt bốn cô nàng kia liền trắng bệch, cả người run lên cầm cập. Bọn họ ngoảnh lại nhìn cái đồng hồ bừa bộn kia, mặt đất lúc này loang lổ đầy rượu vang... đỏ như máu.

"A..."

Tiếng ê a của Tiểu Bảo Bối truyền đến, Sở Ninh Dục liền biết bọn họ đã xuống đến nơi.

Thủy An Lạc tò mò bế con trai xuống dưới, không ngờ lại trông thấy cảnh tượng mấy đứa con gái kia đang đứng run như cầy sấy, còn người đang ngồi trước mặt bọn họ thì đáng ra đang ở trong viện mới phải.

Khi Thủy An Lạc bước đến, Sở Ninh Dục liền đưa tay ra đón lấy con trai. Tiểu Bảo Bối cười tí mắt nhìn ba mình, cánh tay nhỏ túm lấy cổ đứng trên đùi ba.

"Anh đang làm gì đấy?" Thủy An Lạc chỉ hiểu kỳ hỏi thôi chứ không phải là vì muốn xin xỏ gì cho mấy cô gái kia. Cái loại con gái này nên bị người khác dạy cho một bài học mới biết điều được, nhưng Sở Ninh Dục làm vậy là đang muốn trút giận cho cô sao?

"Là do cô ta gọi chúng tôi đến đây, chúng tôi không biết gì hết." Cô nàng tóc đỏ sợ đến mức bật khóc, vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Dạy Đồ Đám Con Gái Côn Đồ

Sở Ninh Dực thoáng nhú mày lại, anh đưa mắt nhìn đám con gái không có chỗ trốn, đứng giữa một đồng hỗn độn kia. Thủy An Lạc cũng đứng nhìn mấy đứa con gái đang khóc lóc nức nở kia và cũng nhú mày theo Sở Ninh Dực.

"Từ từ đã." Thủy An Lạc đột nhiên lên tiếng.

Sở Ninh Dực ngẩng đầu nhìn cô, như thể đang muốn nói: Chẳng lẽ cô muốn xin cho bọn họ đấy à?

Thủy An Lạc lạnh mặt nhìn đứa con gái cầm đầu, trông cô ta cũng chẳng khá khẩm hơn cô là mấy, dù sao cũng bị cô cho ăn bốn cái tát liên tiếp liền mà.

"Có nói thế nào thì cũng là fan của An Phong Dương, chỉ cần các cô nói ra tại sao lại nhắm vào tôi, tôi có thể bỏ qua cho các cô." Thủy An Lạc thần nhiên nói.

Cô nàng cầm đầu cầm hận trừng mắt với Thủy An Lạc: "Là vì tao ghét cái bản mặt đê tiện vô liêm sỉ của mày."

"Nếu đã là như thế, vậy thì tôi cũng hết cách rồi." Thủy An Lạc nói rồi lại trông thấy chai rượu vang trên giá ngay bên cạnh mình. Cô liền đi đến cầm lên rồi bước thẳng về phía mấy cô nàng kia.

"Chị đây nói cho chúng mày biết, dạo này liêm sỉ quan trọng lắm đấy, không phải ai cũng có đâu. Những người có liêm sỉ như bọn tao đều cắt hết trong kết sắt cả rồi." Thủy An Lạc nói rồi mạnh tay quăng thẳng chai rượu vang kia xuống đất, những mảnh thủy tinh vỡ ra văng tung tóe.

"Aaaaaa..." Mấy đứa con gái bị mảnh thủy tinh bắn vào nhảy tung tung lên, tiếc cái là lúc tiếp đất lại bị chính những mảnh thủy tinh trên sàn đâm phải.

"Tao cho chúng mày cơ hội cuối cùng, nói ra thì chúng mày có thể rời khỏi đây." Thủy An Lạc thừa nhận, cô có thể ngạo mạn thế này hoàn toàn là đều là ý vào người đang chống lưng phía sau cho mình, mà người đó không phải ai khác lại chính là Sở Ninh Dực.

"Là..."

Một cô gái tóc đỏ đang định lên tiếng thì lại bị con nhỏ cầm đầu cản lại.

"Được rồi, không nói chứ gì." Thủy An Lạc lại cầm một chai rượu khác lên, sau đó ngoảnh lại nhìn Sở Ninh Dực hỏi: "Có phải trả tiền không?"

Sở Ninh Dực ngẩng lên nhìn vẻ mặt có hơi đắc ý của cô rồi lại cúi xuống chơi với con trai tiếp: "Ai thu dọn người ấy trả, chẳng qua cũng chỉ có mấy ngàn thôi mà, không đáng bao tiền. Nếu như cảm thấy chưa đủ thì trong nhà vẫn còn mấy chai hơn mười vạn, cô có thể cầm xuống mà đập, dù sao cũng có người trả hộ mà."

Giọng nói thông dong không nhanh không chậm thoát ra từ miệng anh khiến ba đứa con gái còn lại tái mét cả mặt mũi, hơn mười vạn thì làm sao mà bọn họ đền cho nổi.

Reader SDK

"Là do cô ta gọi chúng tôi đến đây, chúng tôi không biết gì hết." Cô nàng tóc đỏ sợ đến mức bật khóc, vội vàng nói.

Thủy An Lạc nhìn đứa con gái cầm đầu, không nhịn được xoa xoa cằm: "Vật thì các cô đi đi, nếu cô ta muốn ở lại thì ở đây tôi cũng có việc dành cho cô ta đây."

Ba người kia vừa nghe xong vội vàng ba chân bốn cẳng chạy mất dép, để lại cô bạn cầm đầu và nhân viên bảo vệ kia.

Thủy An Lạc đứng dựa vào quầy thu tiền, nhìn đứa con gái đang cầm phần nhìn chằm chằm vào cô.

"Dọn đi chứ, tôi đợi cô dọn xong tôi mới đi đấy! Nhớ là, tất cả những tổn thất ở đây cô đều phải thanh toán hết đấy nhé." Thủy An Lạc lạnh lùng nói.

"A ~phù ~phù ~" Tiểu Bảo Bối giơ hai cánh tay mũm mĩm lên vỗ vỗ, không biết là đang vỗ cái gì nhưng người ngoài nhìn vào thì trông giống như cậu nhóc đang cổ vũ cho mẹ mình vậy.

Sở Ninh Dực ngẩng lên nhìn cô gái đang đứng tựa vào quầy thu ngân, thần nhiên nói: "Sao vậy? Sao còn chưa bắt tay vào làm đi? Tôi không có

nhiều thời gian để ở đây với cô dâu. Một tiếng nữa mà chưa làm xong là tôi phải mời "lệnh tôn"* tới đây xem xem cô Ngự đã làm gì đấy nhé."

*Lệnh tôn: cha.

Cô nàng kia lập tức run bắn cả người lên, có vẻ như cô ta rất sợ ba mình thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hành Vi Của Một Đứa Con Gái Nào Tàn

Cô nàng kia mặc dù không muốn nhưng cũng không dám làm trái lời Sở Ninh Dục.

Thủy An Lạc thấy đứa con gái quý xuống nhật mảnh sành thì không nhịn được mà nói: "Tôi nói này, cô ta cho cô bao nhiêu tiền chứ, chỉ cần cô nói ra ai đã sai cô làm như vậy là cô có thể đi được rồi mà."

"Cái loại phụ nữ như mày bị bỏ là đáng đời. Mày chẳng là cái thứ gì so với cô ấy hết." Cô nàng vẫn cứng mồm như cũ.

"Xem ra quan hệ của hai người cũng tốt phết nhỉ." Thủy An Lạc khẽ thở dài.

"Nếu đã vậy thì tôi tôi không làm phiền cô nữa, cứ từ từ mà dọn đi nhé."

Thủy An Lạc cũng không ngờ Thủy An Kiều lại có fan trung thành tới độ mù quáng như vậy, cho đến tận bây giờ vẫn không chịu nói ra tên của Thủy An Kiều. Thế nên, Thủy An Lạc liền chuyển mục tiêu sang người bảo vệ vẫn đang cầm cúi quét dọn: "Còn anh thì sao, lúc siêu thị xảy ra chuyện lớn như vậy anh đang làm cái gì? Nếu như tôi nhìn không nhầm thì cả cái tầng một này đều thuộc phạm vi quản lý của anh thì phải."

Gã bảo vệ hơn run lên, nhưng nghĩ đến số tiền mà người phụ nữ kia đưa cho mình, anh ta vẫn chọn cách im miệng.

Thủy An Lạc không hỏi được gì, vậy nên cô cũng nhanh chóng từ bỏ ý định moi được cái tên của Thủy An Kiều từ miệng của bọn họ.

Sở Ninh Dục vẫn ngồi đó không chịu đi, mãi cho đến một tiếng đồng hồ sau, trong siêu thị xuất hiện một người đàn ông cúi gập người xin lỗi. Ông ta khoảng tầm bốn mươi, bụng bia mập mạp, trông có vẻ như là một tên giàu xổi.

"Sở tổng, là tôi không biết dạy con, đã mạo phạm đến cô Sở rồi." Người đàn ông lau mồ hôi nói, nhưng lại không nhìn xem đứa con gái đang bị mảnh thủy tinh cửa đến chảy máu be bét của mình.

"Quả thật là không biết dạy con." Sở Ninh cũng chẳng khách khí mà nói thẳng. Anh ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông kia rồi nói tiếp.

"Nhưng tôi hy vọng đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng."

"Vâng, vâng..." Người đàn ông vừa lau mồ hôi vừa đáp lại.

Thủy An Lạc sờ sờ chóp mũi, chuyện này không thể trách cô được, cô cũng đã cho cô ta cơ hội rồi mà.

"Về nhà thôi." Sở Ninh Dục nhìn Thủy An Lạc.

Cha người ta đã đến rồi nên Thủy An Lạc cũng chẳng còn kịch hay mà xem nữa, thế nên cô liền đi đến bên cạnh Sở Ninh Dục giúp anh đẩy xe lăn.

Reader SDK

"Phải rồi, Ngự tổng, nhỏ tuổi không hiểu chuyện là một chuyện, vấn đề quan trọng vẫn là phải biết chọn bạn mà chơi, đừng có ai nói gì cũng tin." Sở Ninh Dục trước khi đi còn bỏ lại một câu.

Sau khi Thủy An Lạc đẩy Sở Ninh Dục vào thang máy rồi liền hỏi: "Người đó là ai vậy?"

"Một gã nhà giàu mới nổi gần đây có hợp tác với công ty Viễn Tương, bằng không cô nghĩ tại sao đứa con gái đó lại nghe lời Thủy An Kiều đến thế." Sở Ninh Dục giải thích.

Thủy An Lạc có vẻ như là không ngờ Sở Ninh Dực sẽ giải thích cho mình. Dù sao thì Sở tổng lạnh lùng nhà cô toàn thích chơi trò quăng lại vãi chữ cho cô rồi để cô tự nghĩ mà.

"Cho nên, anh vẫn định thu mua Viễn Tường đúng không." Thủy An Lạc nghĩ đi nghĩ lại, hình như chỉ có mỗi cái lý do này mới khiến anh phải nhấm vào con bé còn đồ đó, rồi dụ ba nó ra, sau đó... Có lẽ lần này ông ta phải dẹp cái ý định muốn hợp tác với Viễn Tường rồi.

"Một trong số đó thôi."

Sở Ninh Dực không phủ nhận lời cô nói, đó quả thực là một trong những lý do khiến anh làm như vậy. Nhưng quan trọng nhất vẫn là vì cái cô nhóc đầu đất bị bắt nạt mà không biết đánh trả lại này.

Thủy An Lạc bĩu môi, cô biết ngay là sẽ thế mà.

"Chắc giờ mẹ Thủy An Kiều đang hối hận vì sinh ra nó lắm." Thủy An Lạc hả hê nói, con nhỏ Thủy An Kiều nào tàn này hình như chỉ biết làm vương chân mẹ nó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Yêu Sao?

Sở Ninh Dực nhượng mảy, tất nhiên là vương chân rồi nhưng mà cũng chính nhờ cái hành động bại não này của Thủy An Kiều mà kế hoạch của họ lại được tiến triển thuận lợi hơn rất nhiều. Thang máy lên tới nơi, Sở Ninh Dực liền được Thủy An Lạc đẩy ra ngoài.

Ngụy Thí vốn là bên cung cấp phần cứng cho Viễn Tường, nhưng lần này đột nhiên lại đưa ra yêu cầu muốn hủy hợp đồng. An Giai Tuệ - thân là trưởng phòng phòng nhập hàng, sau khi biết tin này độ kinh ngạc của bà ta không khác gì lúc biết tin Thủy An Lạc sắp trở lại. Lý do là vì bà ta đã ăn được rất nhiều tiền hoa hồng ở đây. Mấy loại chuyện bòn rút công quỹ như vậy tất nhiên phải tìm người quen của mình rồi. Hơn nữa bà ta và Ngụy Trung Thành hợp tác bao nhiêu năm như thế, bây giờ bên đó muốn rút lui thì sao mà được cơ chứ?

Trong lúc Thủy An Lạc đang chơi với con trai, Sở Ninh Dực ở trong phòng làm việc nhận được một cuộc điện thoại, báo là An Giai Tuệ đã đi gặp Ngụy Trung Thành, bây giờ vẫn còn đang ở khách sạn.

"Ghi âm lại, sau này còn cần dùng đến." Sở Ninh Dực nói rồi đưa tay ra mở trang chủ của công ty Viễn Tường ra. Trên đó còn có ảnh của Thủy Mặc Vân, chỉ tiếc là ông ta chưa già mà đã lắm cảm rồi.

Thủy An Lạc ôm Tiểu Bảo Bối đứng trước cửa, thấy người bên trong đang đeo tai nghe nói chuyện thì hơi bĩu môi nói: "Daddy con đang bận, chơi với mami đi."

"A ~ A ~" Cánh tay của Tiểu Bảo Bối vẫn cứ vẫy vẫy về phía ba mình, bảo bảo muốn chơi với Daddy cơ.

"Vào đi." Sở Ninh Dực nhìn hai mẹ con đang đứng ngấp nghé trước cửa liền nói.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn ông tướng trong lòng mình, người người ta muốn gặp là con trai anh ta chứ có phải là cô đâu.

Sau khi Thủy An Lạc tiến vào, Sở Ninh Dực liền đưa tay đón lấy Tiểu Bảo Bối. Trên màn hình máy tính cũng xuất hiện hình ảnh trong khách sạn và người xuất hiện trên màn hình vừa hay lại là người mà Thủy An Lạc biết.

"Đây là?" Thủy An Lạc hiếu kỳ hỏi.

Đối với Sở Ninh Dực mà nói nếu như Thủy An Lạc đã biết kế hoạch của anh rồi thì anh cũng chẳng cần thiết phải tiếp tục giấu cô nữa, vậy nên anh cứ để cô xem thoải mái thôi.

"Tám phần là An Giai Tuệ bị đứa con gái nào tàn của mình làm tức chết rồi nên mới quên mất việc nơi bà ta tới chính là khách sạn của Sở thị." Sở Ninh Dực nói rồi nâng Tiểu Bảo Bối đang hưng phấn nhảy nhót trên đùi anh lên.

"Bà ta đến đó làm gì?"

Sở Ninh Dực ngẩng lên nhìn Thủy An Lạc như muốn hỏi cô có cần phải hỏi một câu ngớ ngẩn đến thế không?

Nhưng anh không ngờ được rằng Thủy An Lạc thật sự không biết bà ta đến đó làm gì thật? Dù sao điều mà cô không nghĩ tới được là, An Giai Tuệ không đơn giản chỉ là muốn chiếm lấy vị trí Thủy phu nhân mà còn muốn cả Viễn Tường nữa.

Sở Ninh Dực nhìn chằm chằm cô một hồi, xác định Thủy An Lạc không biết gì thật mới giờ tay lên gấp laptop lại: "Không có gì, dù sao cũng là con gái bà ta đã lợi dụng người khác."

Thủy An Lạc chớp mắt nghĩ, hóa ra là như thế, sau đó cô cũng không nghĩ lung tung gì khác nữa.

"Lúc trên xe cô nói gì với Phong Phong thế?" Không nói đến chuyện này nữa, Sở Ninh Dực liền đổi chủ đề.

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn trần nhà, quả nhiên là anh ta vẫn nghe thấy câu nói đó.

"Tôi có nói gì đâu." Thủy An Lạc nói rồi liền chạy trốn chết. "Chồng trước cũng là chồng" - câu này nói cho người khác nghe còn được, nói cho anh ta nghe thì có khác là gì đang tỏ tình không cơ chứ?

Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc chạy trốn chết ra ngoài xong liền cúi xuống nhìn con trai đang ngồi trong lòng mình. Sớm muộn gì anh cũng sẽ khiến Thủy An Lạc tự tay hủy cái thỏa thuận đó đi, sau đó trở về bên anh một lần nữa. Chỉ là giờ vẫn chưa phải lúc, cần phải từ từ hành động, ít nhất cũng phải lấy được Viễn Tường về trong tay trước đã. Nhưng đối với Thủy An Lạc, đó có phải là yêu không? Anh cũng không thể nói rõ được, hình như là vì con cho nên anh mới phải làm vậy chứ chẳng còn nguyên nhân nào khác nữa.

A

Cho nên tất cả những cảnh này đều đã lọt hết vào mắt Sở Ninh Dực. Trong trí nhớ của anh dáng người của Thủy An Lạc vốn rất mơ hồ. Dù sao khi đó của cô ấy cũng chỉ như một hạt đậu nhỏ, vậy mà bầu ngực đang nửa hiện ra trước mắt anh lúc này không ngờ lại...

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tại Sao Vẫn Còn Ở Đây?

Thủy An Lạc từ lúc về phòng cứ vỗ má mình suốt, cô biết Sở Ninh Dực kiểu gì cũng nghe thấy mà, đều tại cái tên ẻo là Phong Phong đó. Thủy An Lạc bức tức nghĩ, đột nhiên cảm thấy hôm nay khiến cho anh ta bị bao vây vẫn là còn nhẹ cho anh ta đấy, lần sau cô nhất định sẽ tung tin khác của anh ta ra cho mọi người biết!

Mà giờ phút này tại khách sạn, An Giai Tuệ cảm hận nhìn gã đàn ông đang hất bà ta ra và bỏ đi. Ông ta có được ngày hôm nay đều là do bà ta nâng đỡ, thế mà giờ lại dám nói là bà ta lợi dụng ông ta, hại ông ta suýt chút nữa thì đánh mất cơ hội hợp tác với tập đoàn Sở thị, vậy nên sau này ông ta sẽ không hợp tác với bà ta nữa.

"Mẹ, tại sao mẹ lại ở đây, mẹ có biết hôm nay con bị cái con đê tiện kia..."

"Thủy An Kiều, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần là trong khoảng thời gian này đừng có chộc vào Thủy An Lạc nữa rồi cơ mà!" An Giai Tuệ tức giận gào lên. Lần này bà ta thực sự bị đứa con gái này làm cho tức chết rồi, dù sao giờ cũng là thời điểm mấu chốt là để bà ta đoạt lấy quyền lực từ tay Thủy Mặc Vân.

Thủy An Kiều tự nhiên bị mẹ mình quát cho một trận thì thộn mặt ra, dường như cô ta không biết mình đã làm sai chuyện gì.

"Mẹ, con đê tiện đó không biết đã dùng thủ đoạn gì mà bây giờ cả anh Ninh Dực lẫn An Phong Dương đều ra mặt giúp nó. Cục tức này con nuốt không trôi."

"Giờ nuốt không trôi cũng có mà nuốt cho mẹ. Con nên nhớ, sau này rồi sẽ có cơ hội khiến cho con nhỏ Thủy An Lạc đó không bao giờ có thể ngóc đầu lại được nữa. Đến lúc đó Sở Ninh Dực cũng sẽ biết cậu ta đã làm sai cái gì." An Giai Tuệ cười lạnh nói. Bà ta hiểu lũ đàn ông, chỉ cần bà ta nắm được Viễn Tường trong tay, đến lúc đó Sở Ninh Dực ắt sẽ không coi thường hai mẹ con nhà họ nữa.

"Thật không?" Thủy An Kiều không dám chắc hỏi lại.

An Giai Tuệ gạt đầu, trong mắt mang theo vài tia lạnh lẽo.

Khi Thủy An Lạc nhìn thấy tin tức Phong Phong bị vây kín trên xe buýt thì Sở Ninh Dực đã bế Tiểu Bảo Bối đến phòng cô. Tiểu Bảo Bối vừa trông thấy mẹ mình liền giơ hai tay ra đòi bế. Đợi đến lúc mami bế mình rồi cái tay nhỏ liền tự động tìm đến "bữa tối" của mình.

Lúc này, Thủy An Lạc đang khoanh chân ngồi trên giường, cô giang tay ra bế lấy Tiểu Bảo Bối xong liền đẩy cái laptop về phía trước, rất tự nhiên mà vén áo lên cho Tiểu Bảo Bối "ăn tối".

Nhưng, cô lại quên mất một việc quan trọng là vừa rồi Tiểu Bảo Bối nhà cô không phải tự mình tới mà được daddy của nó bế qua.

Cho nên tất cả những cảnh này đều đã lọt hết vào mắt Sở Ninh Dực. Trong trí nhớ của anh dáng người của Thủy An Lạc vốn rất mơ hồ. Dù sao khi đó của cô ấy cũng chỉ như một hạt đậu nhỏ, vậy mà bầu ngực đang nửa hiện ra trước mắt anh lúc này không ngờ lại...

"Á!!!" Thủy An Lạc ngẩng lên nhìn thấy bóng dáng ai đấy vội bế con trai quay người đi.

"Anh... sao anh vẫn chưa ra ngoài thế."

Chắc chắn vì cô đang mãi đặc ý vì thấy Phong Phong gặp nạn nên mới không chú ý tới việc anh vẫn đang đứng trong phòng mình!

Nghe thấy giọng nói run rẩy của Thủy An Lạc, trong một thoáng Sở Ninh Dực bỗng cảm thấy, nếu như cứ theo cô nhóc kiểu này có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi đâu nhỉ. Rồi, anh chậm rãi đứng dậy khỏi xe lăn, một chân giẫm trên mặt đất sau đó dùng hai tay ép sát lấy người Thủy An Lạc, hơi khom người xuống, vừa vặn áp trọn lấy tấm lưng của cô trong vòng ôm của mình, mà từ góc độ này vừa khéo có thể nhìn thấy cậu con trai đang hăng say bú sữa và... cả nơi cô không thể nào che giấu kia nữa.

"Sao tôi lại phải ra ngoài?" Sở Ninh Dực đứng một chân trên sàn vốn đã rất mất sức rồi, lúc này lại đang áp cả người lên lưng Thủy An Lạc, khiến cô phải chịu phần lớn trọng lượng cơ thể của anh.

Thủy An Lạc sợ quá kêu lên một tiếng. Đang cho con trai bú nên cô tuyệt đối không thể cúi xuống nữa được, nếu không sẽ đè vào thằng bé mất. Nhưng sức nặng của người phía sau lưng cô cũng chẳng nhỏ chút nào, thế nên cô đành phải cố mà chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Bầy Lớn

Lúc này Thủy An Lạc cảm thấy vô cùng tức giận, nhất định là cái tên này đang cố tình đây mà, cực kỳ chắc chắn, còn chắc chắn hơn cả lúc cô đoán Thủy An Kiều là một con nảo tàn.

"Anh đề chết tôi rồi." Thủy An Lạc cau kinh hàm hè, nhưng đôi mắt to tròn của cậu nhóc trong lòng lại chuyển động liên hồi, cái chân nhỏ khua khoáng loạn lên, như thể nhóc rất thích xem "vở kịch vui" giữa mami và daddy lúc này.

Sở Ninh Dực đã đổ quá nửa trọng lượng người mình lên người Thủy An Lạc nên việc anh đứng bằng một chân cũng không còn khó khăn như ban nãy nữa.

"Đề" không chết được đâu, bằng không lấy đâu ra cậu nhóc này." Sở Ninh Dực thì thầm bên tai cô bằng một giọng đầy ám chỉ.

Gương mặt trái xoan của Thủy An Lạc đỏ bừng cả lên, cái gã này đang cố ý, trăm phần trăm là đang cố ý.

"Sở Ninh Dực, anh đang làm cái gì thế hả, đừng có quên tôi là vợ trước của anh đấy." Thủy An Lạc bắt đầu xù lông nhím lên, hừ lạnh một tiếng.

"Vợ trước cũng là vợ, chẳng phải cô đã nói thế còn gì?" Sở Ninh Dực thản nhiên nói khiến cho người ta không nghe ra được ẩn ý sâu xa trong câu nói của anh.

Thủy An Lạc gào lên, tí nữa thì bị Sở Ninh Dực làm cho tức chết, quả nhiên anh ta vẫn để bụng câu mình nói lúc trên xe bus. Cô âm thầm chửi tót mà cái tên Phong Phong kia thêm một trận nữa, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vợ trước cùng lắm cũng là cô vợ hết thời rồi, chồng trước cũng vậy thôi." Thủy An Lạc hừ lạnh một cái, lần này cô đành phải tự kéo mình xuống

nước luôn rồi.

Hết thời?

Sở Ninh Dực nghe thấy hai chữ này cuối cùng cũng nhóm dậy, sau đó lại ngồi lại lên xe lăn ở phía sau.

Thủy An Lạc âm thầm thở phào một cái, suýt chút nữa thì cô bị anh ta đè chết rồi.

"Thủy An Lạc, cô không muốn quay lại với tôi đến thế sao?" Sở Ninh Dực lên tiếng hỏi, nhưng vì Thủy An Lạc không ngoảnh lại nên không thấy được hai hàng lông mày đang nhíu lại của anh.

"Đúng thế, không hề muốn một chút nào hết." Thủy An Lạc nhấn mạnh từng chữ.

Đôi lông mày của Sở Ninh Dực lại càng nhíu chặt hơn nữa.

Đúng là một cô nhóc muốn đánh đòn, nhưng cô càng không muốn thì anh lại càng muốn cô chính miệng thừa nhận muốn ở lại bên cạnh anh.

Không thể không phủ nhận, con người... đều sẽ có lúc trở nên thật ti tiện!

Tiểu Bảo Bối bú được một lúc liền ngủ mất, Thủy An Lạc đợi đến lúc bé con lưng lửng dạ rồi mới đặt bé xuống. Cô chỉnh trang lại quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, cái cúc xong xuôi rồi mới quay đầu lại.

"Sở tổng còn việc gì nữa không? Nếu không có việc gì thì tôi còn phải xuống nhà ăn cơm đây." Thủy An Lạc hằm hè nói, sau đó liền nhảy xuống giường. Lúc đi ngang qua Sở Ninh Dực, trong đầu cô lại đang nghĩ xem phải chỉnh cho cái gã Phong Phong kiểu gì, tất cả đều là lỗi của anh ta, hại cô bị Sở Ninh Dực hành ra như thế này.

"Tôi biết nhược điểm của Phong Phong, hơn nữa trong tay tôi cũng có không ít tin tức của cậu ta."

"Sở tổng, Sở tổng sao anh có thể đẹp trai đến thế cơ chứ?" Thủy An Lạc còn chưa kịp lướt qua Sở Ninh Dực đã quay phắt lại, cười tít mắt ngồi thụp xuống trước xe lăn của Sở Ninh Dực bắt đầu nịnh nọt.

Sở Ninh Dực nhướn mày nhìn cô, chính là cái biểu cảm này, chỉ cần không động chạm đến giới hạn của cô thì nhân cách của cô gái này đúng là về âm luôn.

"Vậy nên cô đang xin xỏ tôi đấy à?" Sở Ninh Dực thản nhiên lên tiếng.

"Sở tổng, không cần nhiều lắm đâu, chỉ cần anh tiết lộ cho tôi một tin khiến anh ta phải quay cuồng tới mất tối mũi giải quyết là tôi đã vô cùng cảm ơn anh rồi." Thủy An Lạc xum xoe nịnh nọt.

"Để xem biểu hiện của cô đã." Sở Ninh Dực nói rồi, liền tự quay xe lăn lướt qua Thủy An Lạc đi ra ngoài.

Biểu hiện? Cái này thì cô rành quá rồi còn gì. Thủy An Lạc quả quyết đứng dậy, sau đó chạy đến đẩy xe lăn cho Sở Ninh Dực.

"Vậy thì Sở Tổng cảm thấy thế nào mới là biểu hiện tốt nhỉ?" Đừng để mình hùa hạ anh ta như cha nội rồi lại bị bẫy cho một vỏ thì nhục. Dù sao hai người bọn họ cũng không phải một hai lần, cuộc hôn nhân lần trước chính là ví dụ tốt nhất, thế nên vẫn phải cẩn thận là trên hết.

Bạn đang đọc truyện *Bấy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thỏa Thuận

Sở Ninh Dực nhíu mày, Thủy An Lạc đẩy anh ra tới phòng khách tầng hai - nơi mà thím Vu đã dọn cơm lên rồi, vậy nên họ không cần xuống dưới nhà nữa.

"Trong ba ngày tới, nếu cô có thể không làm tôi phát điên lên chắc chắn tôi sẽ cho cô một tin lớn, đảm bảo để cậu ta sẽ phải rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng trong vòng một tháng." Sở Ninh Dực đưa ra yêu cầu của mình.

"Chỉ ba ngày thôi á?" Thủy An Lạc không chắc nên hỏi kỹ lại, bằng không ai mà biết được Sở Ninh Dực có lật lọng hay không chứ.

Sở Ninh Dực gật đầu.

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ rồi chạy về phòng mình, sau đó nhanh chóng cầm một tờ giấy quay lại: "Này, ký tên đi, không thể nói miệng mà không có căn cứ được."

Sở Ninh Dực nhủ mảy: "Cô không tin tôi?"

"Anh em ruột còn tính toán rõ ràng với nhau nữa là chúng ta." Thủy An Lạc nói một cách đương nhiên. Cái vấn đề tin hay không này cô chẳng muốn nói tới. Nếu như ngay cả cha ruột của mình mà còn không thể tin được, cô thực sự không biết trên đời này ngoại trừ mẹ cô ra còn ai có thể khiến cô tin tưởng được nữa.

Sở Ninh Dực nhìn cái vẻ đương nhiên và thậm chí là cả câu trả lời không có chút trốn tránh nào của cô, sau đó cúi xuống nhìn tờ giấy trong tay cô.

Anh đưa tay nhận lấy chiếc bút, nét bút rồng bay phượng múa cứ thế mà ký luôn tên mình lên.

Sau khi cầm được tờ giấy bảo đảm rồi Thủy An Lạc liền yên tâm hơn hẳn, dù sao thì Sở tổng cũng vẫn là người có nhân cách tốt đẹp.

"Vậy bắt đầu từ giờ cho đến thời điểm này của ngày thứ ba, chỉ cần anh không nổi giận thì coi như là tôi thắng nhé."

Sở Ninh Dực gật đầu. Thủy An Lạc vui vẻ ngồi xuống: "Ăn cơm nào, ăn cơm nào."

Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc ăn com bống nhớ đến ngày nào đó của một năm trước, cô gọi điện cho anh, khi ấy anh đã ở nước ngoài công tác một tháng, đó là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện cho anh.

Cô hỏi, Sở Ninh Dực anh có thể về nhà được không?

Vậy mà lúc đó anh đã nói gì? Tôi bận lắm, xong việc sẽ về.

Sau đó cô liền cúp điện thoại, tiếp sau đó nữa, anh biết được tất cả mọi việc xảy ra trong khoảng thời gian đó. Lúc ấy anh vẫn còn ở nước ngoài, mẹ anh đã nhanh chóng bắt cô ký một thỏa thuận ly hôn, rồi mang ra nước ngoài để cho anh ký.

"Lạc Lạc, nếu đã gọi cho tôi vậy sao không nói rõ ràng mọi chuyện ra?" Sở Ninh Dực cố tỏ ra thoải mái hỏi cô.

Đôi tay đang cầm đũa của Thủy An Lạc thoáng khựng lại, trong miệng vẫn còn ngậm một miếng sườn xào chua ngọt, cứ thế mà ngẩng đầu lên nhìn anh. Trong ánh mắt cô chứa đựng sự tò mò, dường như đang muốn hỏi: Anh đang nói cái gì thế?

Trông thấy bộ dạng này của Thủy An Lạc, Sở Ninh Dực quả thật không biết nên cười hay nên khóc nữa. Dường như hiện tại người không chịu buông tay là anh, còn cô đã sớm buông bỏ hết mọi chuyện rồi.

Bởi vì không yêu nên mới buông được.

Suy nghĩ đột nhiên xuất hiện này khiến anh bỗng cảm thấy không vui. Anh đặt đũa xuống rồi rời khỏi bàn ăn.

Thủy An Lạc nhận ra tình hình có hơi bất thường, cha nội này lại sắp nổi điên lên đấy à, cái này sao có thể được?

Thủy An Lạc nhai qua loa hai ba miếng rồi nuốt chửng miếng sườn xào chua ngọt trong miệng xuống, đặt đũa xuống bàn rồi vội vàng chạy đến kéo xe lăn của Sở Ninh Dực lại, đôi mắt to tròn rung rung ầm ầm nhìn anh: "Sở tổng, Sở đại gia, anh làm sao thế, chúng ta có thể sửa thỏa thuận một tẹo được không, sửa lại là nếu như không phải là tôi chộc tức anh thì không được tính?" Cô chỉ ăn com thôi mà, anh tự nhiên không vui cũng có phải lỗi của cô đâu.

Sở Ninh Dực nhìn cái dáng vẻ xu nịnh của cô, chuyện này chẳng phải cũng từ cô mà ra sao?

Thủy An Lạc len lén ngoảnh lại liếc nhìn đĩa sườn xào ăn được một nửa trên bàn, sau đó lại quay qua nhìn về phía Sở Ninh Dực: "Thế sau này tôi không ăn những món anh thích ăn nữa là được chứ gì?"

Nhưng mà cô cũng thích ăn sườn xào chua ngọt mà, xem ra phải bảo thím Vu lần sau lên để lại cho cô một ít để cô vào bếp ăn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tôi Đang Theo Đuổi Em

Sở Ninh Dực vốn dĩ đang bực mình, lại bị cái dáng vẻ dè dặt này của cô làm cho tức đến mức phải cười ra tiếng. Chẳng lẽ cô ấy cho rằng anh chỉ vì mấy món ăn đó mà tức giận với cô sao?

Thấy Sở Ninh Dực cười, Thủy An Lạc cuối cùng cũng có thể yên tâm, ít nhất người đàn ông này cũng sẽ không tiếp tục giận cô nữa. Chỉ cần anh ta không tức giận, không phát điên thì mọi chuyện đều dễ giải quyết cả.

Thủy An Lạc nịnh nọt đẩy Sở Ninh Dực trở về bàn ăn, sau đó tiếp tục nịnh nọt cầm đũa lên đưa cho anh.

"Cô muốn chinh Phong Phong đến thế cơ à?"

"Cực kỳ muốn ấy, không chinh cho anh ta một trận thì hôm nay tôi không ngủ nổi mất." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chỉ trong một ngày mà cô bị cái gã Phong Phong đó hại những hai lần, cô làm sao có thể không chinh chết anh ta cho được.

"Nếu như đã có suy nghĩ này tại sao cô nghĩ đến chuyện xử lý Thủy An Kiều đi." Sở Ninh Dực lạnh lùng hừ một cái, tiếp tục ăn cơm.

Thủy An Lạc ngẩn ra, sau đó ngẩng lên nhìn về phía Sở Ninh Dực, cái vẻ "chân chó" không lệch được vào đâu.

"Sao, Sở tổng muốn giúp tôi hả?" Cứ nghĩ đến việc bản thân chẳng có gì trong tay, cô vẫn chưa đủ tuổi để đấu với mục hồ ly già An Giai Tuệ kia.

"Muốn làm gì thì làm, xảy ra chuyện đã có tôi lo." Sở Ninh Dực hào phóng nói.

Thủy An Lạc thấy anh nói vậy thì đánh rơi cả đũa, suýt chút nữa cả cằm cũng rụng theo. Thậm chí cô còn nghe được cả tiếng mình nuốt nước bọt đánh ực một cái. Sở tổng, anh thế này làm tôi hãi lắm đấy! Đừng có làm như tôi với anh thân thiết với nhau lắm, hai chúng ta chẳng có quan hệ gì hết đâu.

"Hà hà hà... cái này... không cần đâu, không cần." Thủy An Lạc nhặt đũa của mình lên, khẹp cái hàm đang há hốc lại. Cô không muốn nợ nần gì vị đại gia này nữa hết, chờ mẹ cô trở về là cô sẽ rời khỏi đây luôn.

"Thủy An Lạc, tôi đang theo đuổi em đấy."

"Phụt..."

Thủy An Lạc bị shock đến nỗi không nuốt nổi nước bọt xuống, tí nữa thì bị sặc chết, nếu như không phải quỳ xuống mất giá quá thì cô đã trực tiếp nhào đến ôm đuôi Sở Ninh Dực khóc lóc ầm ĩ lên rồi. Sở tổng, tôi chỉ là chân anh bị thương thôi chứ có động gì đến đầu của anh đâu!

Thủy An Lạc hãi hồn quá, cơm còn chưa kịp ăn xong đã chạy mất dép rồi.

Chắc chắn là Sở tổng bị ngã hổng đầu rồi, nếu không sao có thể thốt ra cái câu kinh hồn vậy chứ?

Thủy An Lạc chạy về đến phòng, ra sức vỗ hai tay lên mặt, có lẽ vừa nãy cô nghe nhầm thôi, chắc chắn là nghe nhầm rồi, không thể có chuyện Sở Ninh Dực muốn theo đuổi cô được!

Thủy An Lạc ngẩng lên nhìn cậu con trai đang ngủ không biết trời biết đất là gì của mình. Sở Ninh Dực vì muốn giành lại con trai mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn gì, ngay đến câu đó mà anh ta cũng có thể thốt ra sao? Nhưng, cô cũng thấy làm lạ, Sở Ninh Dực muốn có được thằng bé đến vậy sao?

Sở Ninh Dực nhìn cánh cửa phòng đóng kín, đôi mắt của anh khẽ nheo lại, cô nhóc này có ý gì, được mình theo đuổi kinh khủng đến thế à? Nhưng mà, tại làm sao anh lại có thể thốt ra cái câu đó được nhỉ, anh mà lại muốn theo đuổi cô sao? Đúng là điên thật rồi!

Sở Ninh Dực khẽ lắc đầu, sau đó cầm đũa lên ăn tiếp, chắc chắn là vì anh không muốn để con trai mình thiếu cha thiếu mẹ mà thôi.

Thủy An Lạc kể chuyện này cho Kiều Nhã Nguyễn, cô nàng cũng lặng đi mất nửa ngày.

"Hà, cái tên Sở Ninh Dực này mất mủ rồi hả?" Đây là kết luận mà Kiều Nhã Nguyễn rút ra sau một hồi câm lặng.

Kết luận này khiến con tim Thủy An Lạc phút chốc vỡ vụn: "Mày đứng về phía ai thế hả?"

"Chuyện này còn phải hỏi? Tất nhiên là tao đứng về phía trai đẹp rồi!" Kiều Nhã Nguyễn nói với giọng điệu tất nhiên.

Thủy An Lạc: "..."

Đây chính là ví dụ điển hình của việc chơi với bạn xấu. Cái con bé này mê trai mê tới mức cả người lẫn thần đều phải phần nộ rồi.

"Tao nói cho mày biết, có người muốn theo đuổi mày thì cứ để người ta theo đuổi, chỉ tiếc cái..." Kiều Nhã Nguyễn còn chưa nói hết đã im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Sóng Gió Trong Phòng Tắm

"Tiếc gì?" Thủy An Lạc thấy con trai ọ ẹ sắp khóc vội vỗ nhẹ lên người nó, may mà thằng bé không tỉnh lại, vẫn ngủ tiếp được.

"Chỉ tiếc là một thể hệ nam thần mà lại đi đâm đầu vào một cái bẫy những hai lần. Quả nhiên hôn nhân có bẫy mà, còn mày chính là một cái bẫy cực lớn. Không chỉ thế mà còn có cả sức hấp dẫn chết người nữa, rõ ràng là đã bỏ ra được khỏi cái bẫy đó rồi mà vẫn bị mày kéo ngược lại được." Kiều Nhã Nguyễn thở dài.

"Chị đây nói cho mà biết, chị đây từ chức rồi, để xem xem ông xã nhà mày có chịu thu nhận chị không. Nếu không chị chỉ có nước ăn bám mày nữa thôi."

"Mày từ chức rồi á?" Thủy An Lạc kinh ngạc kêu lên sau đó háp tấp đứng dậy đi vào trong phòng tắm. Cô sợ nói to quá sẽ ảnh hưởng đến con trai đang ngủ.

"Không phải chứ, sao tự dưng mày lại từ chức?"

"Chị đây cũng là vì muốn tốt cho mày thôi, cảm động là được rồi." Kiều Nhã Nguyễn vốn là người có tính "gà mẹ", từ lúc nhà Thủy An Lạc xảy ra chuyện cô liền tự động đưa luôn cô bạn của mình vào vòng bảo vệ, biết cô bạn mình chí cốt của mình bị bắt nạt ở nơi thực tập, tất nhiên là cô sẽ khăn gói tới đó rồi.

Thủy An Lạc cũng biết, từ sau biến cố một năm trước Kiều Nhã Nguyễn liền biến thành một "bà mẹ" lăm chuyen. Tuy rằng trong mắt người khác thì cô ấy chỉ đang lo chuyện bao đồng, nhưng Thủy An Lạc lại rất cảm kích cô bạn này của mình.

"Vậy thì tiểu nhân xin tạ chủ long ân." Thủy An Lạc cười hí hí nói.

"Có điều chuyện này tao phải nói với Sở tổng trước đã, dù sao tao cũng vừa mới đắc tội với Viện trưởng, không thể giới thiệu mày được, đành phải mời đại thần tới sắp xếp vậy."

"Đi đi, đi đi, không phải người ta đang theo đuổi mày sao, chỉ cần một câu thôi mà." Kiều Nhã Nguyễn cười tít mắt nói.

"Tao đi thu dọn đồ đạc trước đã."

"Vâng, tiểu nhân xin cáo lui." Thủy An Lạc phản kích nói.

Kiều Nhã Nguyễn nhìn cái điện thoại đã ngắt kết nối chắc chắn miệng rồi lẩm bẩm: "Nếu không phải vì đại thần nhà mày vẫy cánh ô liu tới chắc tao thật sự không thể hạ quyết tâm nhanh đến vậy đâu."

Theo những gì cô thấy thì có lẽ khoảng thời gian một năm trước là lúc Thủy An Lạc khó khăn nhất, còn giờ cũng xem như là sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Lúc nhận được cuộc điện thoại của Sở Ninh Dục cô thật sự rất kinh ngạc. Đặc biệt là khi anh ta nói hy vọng cô có thể đến thực tập ở bệnh viện của tập đoàn Sở Thị, chuyện này lại càng khiến cô ngạc nhiên hơn.

"Anh thích Lạc Lạc thật sao?"

"Không biết."

Đây chính là đoạn đối thoại cuối cùng của bọn họ. Kiều Nhã Nguyễn cũng không biết ý của Sở Ninh Dục là như thế nào nữa.

Vì có chuyện phải tìm gấp Sở Ninh Dực nên Thủy An Lạc buộc lòng phải đối diện với anh. Hơn nữa mai là Kiều Nhã Nguyễn đến rồi mà ký túc xá của trường chưa mở, cô còn phải tìm cho Kiều Nhã Nguyễn một nơi để ở nữa.

"Cốc cốc cốc..."

Không có ai trả lời, Thủy An Lạc lại gõ cửa lần nữa, nhưng vẫn không thấy ai lên tiếng.

"Ngủ rồi sao?" Thủy An Lạc hiểu kỳ nói rồi đành về phòng, mai nói sau vậy.

"Rầm!!!"

Trong phòng của Sở Ninh Dực đột nhiên vang lên tiếng vật nặng gì đó rơi xuống đất. Thủy An Lạc không kịp suy nghĩ vội vàng mở cửa chạy vào: "Sở Ninh Dực?"

Trong phòng ngủ không có ai, âm thanh kia là từ phòng tắm truyền tới. Thủy An Lạc lập tức đẩy cửa chạy vào, sau đó liền tròn tròn mắt...

"Á!!!" Thủy An Lạc hét lên một tiếng rồi quay phắt người lại nhìn ra phía sau.

Sở Ninh Dực đang tắm, chẳng qua vừa rồi anh không đứng vững nên bị ngã vào cái giá bên cạnh thôi. Nhưng mà cô nàng này hét cái gì chứ, người bị nhìn thấy hết là anh cơ mà?

"Vào đây." Sở Ninh Dực trầm giọng gọi Thủy An Lạc.

"Tôi, tôi chỉ là có tí việc thôi, không phải, không phải, bây giờ không có chuyện gì nữa rồi." Thủy An Lạc nói thế rồi co cẳng định chạy.

"Chân vừa bị đụng vào." Sở Ninh Dực thản nhiên nói.

Chân bị đụng - đây là từ huyết của Thủy An Lạc đấy, ai bảo cô làm người ta bị thương cơ chứ!

"Nhưng mà anh..."

"Thủy An Lạc, đâu phải cô chưa thấy bao giờ?" Sở Ninh Dực mất kiên nhẫn nói.

"Nhanh lên, chân tôi đang đau đây!"

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Học Tệ?

Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm chửi ai đó. Cô chưa nhìn thấy bao giờ đấy thì sao nào, những lần trước đây chẳng phải đều là tắt đèn chum chán sao.

Nhưng... chân của anh ta là do mình làm bị thương.

Vậy nên Thủy An Lạc đành bất chấp tất cả mà xoay người lại.

Ờ?

Anh ta mặc áo choàng tắm vào từ lúc nào vậy?

Sở Ninh Dực một tay chống lên tường nhìn Thủy An Lạc đang ngẩn cả ra. Hình như, giữ cô lại bên cạnh cũng không đến nỗi tệ. Dù gì cuộc sống quá mức nghiêm túc của anh đôi khi cũng cần một chút gì đó bất ngờ. Nếu như bất ngờ đó là Thủy An Lạc, vậy thì có lẽ... anh sẽ cho phép điều bất ngờ đó xảy ra.

"Sao, tiếc lắm à?" Sở Ninh Dực cười nhẹ thành tiếng.

Thủy An Lạc vỗ lên mặt mình một cái, cô quả thực là... có tiếc!!!

Nhưng chuyện này... tuyệt đối không thể nói ra, mất mặt chết đi được.

"Ha ha, làm gì có chuyện?" Thủy An Lạc nói rồi vội vàng bước qua đỡ anh dậy.

"Bác sĩ đã bảo là không được tắm rồi cơ mà?" Thủy An Lạc nhủ mày diu Sở Ninh Dục ra ngoài.

"Không ngủ được!" Sở Ninh Dục thản nhiên nói.

Thủy An Lạc âm thầm khinh bỉ thêm cái bệnh sạch sẽ này của anh ta.

Sở Ninh Dục được diu tới ngồi xuống bên giường, Thủy An Lạc cúi xuống nhìn băng gạc bị anh làm ướt nhẹp, cô thở dài một tiếng sau đó đi lấy băng với nẹp mới tới, đỡ anh nằm từ từ trên giường.

"May cho anh đấy, ở trường tôi học gì cũng kém nhưng băng bó thì luôn được điểm tuyệt đối." Thủy An Lạc chép miệng nói.

"Kém?" Sở Ninh Dục chỉ nắm được đầu, không bắt được đuôi.

"Ồ..." Thủy An Lạc hơi giật giật khóe miệng, anh zai à, đây không phải là trọng điểm, ok?

"Lát nữa đưa phiếu điểm học kỳ của cô tới đây cho tôi xem." Hình như anh chưa từng quan tâm đến chuyện học hành của cô bao giờ cả. Trước kia anh nhớ là cứ vào mấy ngày thi cuối kỳ thì cô lại cực kỳ ngoan ngoãn, có lẽ là sợ anh kiểm tra thành tích của mình... tiếc là, anh lại chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó cả.

"Muốn kiểm tra thành tích của tôi á, muộn rồi, giờ anh không còn cái tư cách ấy đâu." Thủy An Lạc nheo mắt cười nói, cơ hội chỉ có một lần mà thôi nhưng chính anh lại bỏ lỡ nó mất rồi!

Sở Ninh Dục nhủ mày lại rồi vươn tay lấy laptop trên bàn, trong lúc Thủy An Lạc đang băng bó lại những ngón tay anh nhanh chóng lướt trên bàn phím. Một lúc sau, sắc mặt anh đen xì lại.

"Thủy An Lạc! Thi có năm môn mà cô tách những bốn môn, cô nói tôi nghe cô làm thế nào vậy?" Câu này của Sở Ninh Dục không chỉ lạnh mà còn đầy khinh bỉ nữa.

Thủy An Lạc ngẩng phắt đầu lên: "Sao anh biết?"

Sở Ninh Dục đóng sập cái laptop lại: "Từ ngày mai không phải đến bệnh viện nữa, năm tư mà còn tách thêm một môn nữa là cô khỏi đi học luôn đấy."

"Chẳng qua vì sinh con nên không theo kịp chương trình học thôi, đâu phải lỗi của tôi đâu." Thủy An Lạc cứng cổ phản bác, nhất quyết không chịu thừa nhận là do mấy môn đó cô không thích nên không học vào.

Sinh con?

Vấn đề này quả thật là do anh, nên anh không thể nào trách cô được.

"Vậy thì ở nhà học cho từ từ đi, không theo được tôi mời người tới dạy cô." Sở Ninh Dục nhủ mày nói, làm vậy là vì tốt cho cô, cũng là để tốt cho bệnh nhân.

"Tôi không muốn!" Thủy An Lạc kêu lên, học nữa thì cô sẽ toi mất.

"Anh để tôi đến bệnh viện học tập đi, tôi bảo đảm sẽ không thực hành được chưa? Hơn nữa, anh cho Kiều Nhã Nguyễn tới làm cùng tôi luôn đi. Nó là học bá đấy, học giỏi cực luôn, nó có thể kèm tôi."

Thủy An Lạc nói xong, bỗng cảm thấy sao mình lại thông minh thế chứ, đây chẳng phải là mục đích cô tới đây hay sao?

"Đừng đừng, không tin anh thử tra thành tích của Nhã Nguyễn mà coi, toàn điểm cao thôi." Thủy An Lạc vội vàng nói, lại không cẩn thận làm chân Sở Ninh Dục đau.

Toi rồi ~

Nhìn cặp lông mày đang nhíu lại của Sở Ninh Dục, Thủy An Lạc hận không thể bóp chết chính mình luôn, sao ngu quá vậy không biết!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cô Rốt Cuộc Cô Ngu Thật Hay Giả Ngu Vậy?

Sở Ninh Dục nhũu mây nhĩn đau, nếu như để cho cô nhóc này tới viện, không biết sẽ có thêm bao nhiêu bệnh nhân bất hạnh nữa. Về chuyện Kiều Nhã Nguyễn, vốn là anh tìm người ta đến nhưng hiện giờ xem ra hình như không cần thiết nữa rồi.

"Miệng khô quá."

"Sở tổng, xin ngài đợi một lát, tiểu nhân sẽ quay lại ngay." Thủy An Lạc nói rồi chuồn nhanh như một làn khói ra khỏi phòng.

Thoảng cái, cô đã đưa bung một cốc trà quay trở lại rồi đặt vào tay Sở Ninh Dục: "Sở tổng, mời ngài dùng."

Sở Ninh Dục có vẻ rất hài lòng với biểu hiện nịnh nọt này của cô: "Mai tôi sẽ dặn người sắp xếp cho cô ấy."

"Đội ơn Sở tổng, anh tốt với tôi quá!" Thủy An Lạc cười tít mắt nói.

"Tôi nói rồi, tôi..."

Sở Ninh Dục còn chưa nói xong, tiếng khóc của Tiểu Bảo Bối đã vọng tới.

Thủy An Lạc vốn đang sợ Sở Ninh Dục sẽ nói ra điều gì đó mà mình không muốn nghe thì được con trai cứu cánh, quả nhiên đúng là con ruột của mình. cô vội vàng xoay người rồi đi, đi tới cửa mới ngoảnh lại: "Sở tổng vĩ đại, anh nghỉ ngơi sớm đi nhé."

Sở Ninh Dục neho mắt nhìn cánh cửa đã khép lại, cô ấy có cần phải tránh mình như tránh tà vậy không?

Còn đang mải nghĩ thì di động trên bàn bỗng đổ chuông, Sở Ninh Dục đưa tay cầm lấy: "Alo..."

"Thủy Mặc Vân vừa sửa lại di chúc, 30% cổ phần mà Thủy Viễn Tường để lại cho Thủy An Lạc bị ông ta chuyển sang tên của Thủy An Kiều rồi."

"Đúng là một người "cha dượng" mẫu mực mà, đem thứ mà cha ruột của mình để lại cho con gái ruột tặng cho người khác cơ đấy." Sở Ninh Dục lạnh lùng trào phúng.

"Nếu như tôi nhớ không nhầm thì chỗ cổ phần mà Thủy Viễn Tường để lại cho Thủy An Lạc, những người khác không có tư cách động tới mà."

"Nói thì nói vậy, nhưng Thủy An Lạc đã ly hôn, nói cách khác Thủy Mặc Vân có quyền thu lại số cổ phần đã giao cho Thủy An Lạc trước kia. Trừ khi trước năm hai mươi lăm tuổi, bên cạnh Thủy An Lạc có một người giám hộ hợp pháp."

"Người giám hộ hợp pháp." Sở Ninh Dục gõ tay lên thành cốc rồi lẩm nhẩm lại câu này.

Thì ra, mục đích mà Long Man Ngân muốn anh trở thành người giám hộ cho Thủy An Lạc là thế này. bà đã sớm tiên liệu trước được việc Thủy Mặc Vân sẽ sửa đổi lại di chúc của lão gia tử. Xem ra mẹ vợ cũ của anh cũng không phải là người dễ chọc vào đâu.

Người giám hộ hợp pháp ư?

"Chuẩn bị việc tái hôn của tôi với Thủy An Lạc đi. Tôi đoán chỉ cần di chúc thay đổi, An Giai Tuệ cũng sẽ nhanh chóng ra tay. Trước khi bà ta hành động, buộc phải giữ được 30% cổ phần kia." Sở Ninh Dục lạnh lùng nói. Vốn dĩ chỗ cổ phần trôi nổi bên ngoài của Viễn Tường không đến 50%. Nếu như Thủy Mặc Vân không thay đổi di chúc, anh lấy được 30% cổ phần của Thủy An Lạc thì cuộc chiến này coi như đã kết thúc. Đáng tiếc Thủy Mặc Vân lại già quá mà sinh ra hồ đồ, làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Sở Ninh Dục nói xong liền cúp máy, sau đó lại lấy laptop ra, tiện tay mở trang web vừa mới đóng, nhìn cái bảng thành tích thê thảm bên trên.

"Thủy An Lạc, rốt cuộc cô ngu thật hay giả ngu vậy?" Sở Ninh Dục thấp giọng lẩm bẩm, để tính kế An Giai Tuệ cô có thể nhẫn nhịn một năm liền, nhưng cái bảng thành tích thảm tệ này thực sự khiến anh cảm thấy... nào tàn cũng không hơn thế này là mấy.

Tái hôn có lẽ cũng là một sự lựa chọn không tồi, ít nhất cái thứ được gọi là thỏa thuận ly hôn kia cũng sẽ không còn bất cứ giá trị gì nữa.

Con anh, vẫn là của anh.

Chẳng qua... anh không biết đến khi Thủy An Lạc nghe thấy cái tin tái hôn này rồi thì sẽ có phản ứng thế nào?

Anh nghĩ, về mặt đó nhất định sẽ thú vị lắm đây.

Chương 73: Quỷ Kế Của Lâm Thiến Thần

Lúc Thủy An Lạc tỉnh dậy đã là hơn tám giờ sáng, vậy mà chẳng có ai gọi cô dậy cả.

Thủy An Lạc hấp ta hấp tấp đánh răng rửa mặt, sau đó cầm túi xách chạy ra ngoài. Đáng tiếc cô còn chưa ra khỏi cửa, tiểu tử tông trên giường đã khóc toáng lên. Thủy An Lạc cắn răng quay lại, vén áo lên cho thằng bé bú trước. Công việc đương nhiên quan trọng nhưng cô không thể để cho công việc làm cho mụ đầu mà quên mất mình đi làm là vì cái gì được. Vốn là để nuôi con, nhưng lại vì công việc mà bỏ bê con cái, vậy chẳng phải là lẫn lộn đầu đuôi rồi sao?

Tiểu Bảo Bối ăn no liền vui vẻ trở lại. Thủy An Lạc bế bé con xuống dưới nhà đặt vào xe đẩy. "Thím Vu, cháu đi đây, thằng bé nhờ thím trông giúp nhé."

"Tiểu thư, ăn sáng đã." Thím Vu vội nói.

"Cháu không ăn đâu, muộn mất rồi." Thủy An Lạc nói rồi vội vàng chạy ra ngoài, vừa kéo cửa ra liền thấy chú Sở đã đợi sẵn ở cửa.

"Tiểu thư, để tôi đưa cô đi. Cái này là thiếu gia dặn tôi đưa cho cô."

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn, là tấm thẻ thang máy trước kia của cô, bên trên mặt thẻ vẫn là hình nhân vật hoạt hình, vậy ra anh vẫn luôn giữ nó sao.

"Lần này anh ta không sợ cháu chạy mất nữa à?" Thủy An Lạc bĩu môi nói rồi cầm lấy thẻ quẹt thang máy.

"Tiểu thiếu gia chẳng phải vẫn ở đây sao?"

Ý là: Cô chạy đi, có giỏi thì chạy đi!

Thủy An Lạc không nhịn được mà tròn trố mắt, đã bảo rồi mà, tên kia đâu có tin cô đâu, nhưng con trai còn ở đây thì cô còn có thể chạy đi được đằng nào chứ?

Thủy An Lạc đến bệnh viện, đương nhiên là bị muộn.

Lâm Thiến Thần dựa vào bàn làm việc nhìn cô. Thủy An Lạc cúi đầu im lặng.

"Thôi bỏ đi, em phải chăm con rồi còn phải đi làm. Sau này để ý một chút, đi thay đồ trước đi, lát nữa đi kiểm tra phòng bệnh với chị." Lâm Thiến Thần nói rồi phát tay bảo cô ra ngoài.

"Thiến Thần à, cô không thể nuông chiều thực tập sinh như thế được, không thể cứ ý mình là thực tập sinh thì có thể đi muộn như thế." Một bác sĩ lớn tuổi ngồi phía sau Lâm Thiến Thần lên tiếng. Bà ta đã biết hết chuyện hôm qua rồi nên cũng không có ấn tượng tốt với Thủy An Lạc.

"Con bé còn trẻ, chỉ mới qua hai mươi thôi." Lâm Thiến Thần nhẹ giọng nói.

"Lớp trẻ bây giờ chẳng có chút khái niệm nào về thời gian cả."

Thủy An Lạc bước ra khỏi phòng làm việc của Lâm Thiến Thần. Cuộc đối thoại của hai người kia vẫn lọt vào tai cô. Cứ cho là cô lòng dạ tiểu nhân đi nhưng cô thật sự rất tò mò không hiểu tại sao Lâm Thiến Thần lại có thể đối xử tốt với mình đến như vậy?

Thủy An Lạc thay quần áo rồi theo Lâm Thiến Thần đi kiểm tra phòng bệnh. Lâm Thiến Thần kiêu ngạo bước đi phía trước, hoàn toàn không thân thiện giống ban nãy chút nào.

"Sau này để ý một chút, tuy bệnh viện này thuộc về Sở Thị, nhưng vẫn có quy định riêng, đừng để vì em mà làm ảnh hưởng tới Ninh Dục."

Câu này nghe mới kiêu ngạo làm sao!

Thủy An Lạc ôm bản ghi chép cúi đầu rũ mắt, đây mới là bộ mặt thật của chị ta, vừa nãy chẳng qua chỉ là diễn cho người khác xem mà thôi.

"Tôi biết rồi." Thủy An Lạc thần nhiên nói.

Đến phòng bệnh, Lâm Thiển Thần lại biến thành nữ bác sĩ hiền lành dịu dàng, vừa kiểm tra sức khỏe cho bệnh nhân vừa nhẹ nhàng chỉ dạy Thủy An Lạc, nhìn kiểu gì cũng giống một giáo viên hướng dẫn hiền lành.

Thủy An Lạc rầu rĩ trong lòng. Cô thấy phát ngán với hành động này của cô ta rồi nhưng mà lại chẳng thể nói gì được. Giờ cô chỉ mong Kiều Nhã Nguyễn mau tới đây thôi!

"Chị đang nói chuyện với em đây, sao tâm trí em lại treo ngược cành cây rồi?" Lâm Thiển Thần hơi nhú mày, có chút bất đắc dĩ nói.

"Cô bé này có làm được không đây, chiều nay chúng tôi không dám để cô ấy tiêm cho đâu." Bệnh nhân kia vội vàng mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Mọi Mắt Mong Chờ

"Cô ơi, cô cứ yên tâm, bác sĩ Thủy đây là sinh viên của Đại học Y thành phố A chúng ta. Có thể vào được Đại học Y, tuyệt đối không có chuyện xảy ra sai sót đâu ạ." Lâm Thiển Thần mỉm cười nói.

Thủy An Lạc cúi đầu không nói gì, bà chị này đúng là gặp người nói tiếng người, gặp ma kể chuyện ma mà.

Sau khi kiểm tra xong, Lâm Thiển Thần vừa bước ra khỏi phòng bệnh đã trở mặt: "Lát nữa chỉnh lại bản ghi chép rồi để lên bàn cho tôi."

Thủy An Lạc neho mắt nhìn Lâm Thiển Thần ngao ngễ bước đi. Cô ta vẫn dạy hết mọi thứ cho cô nhưng cô sẽ không vì thế mà cảm kích cô ta đâu.

Tối trưa thì Kiều Nhã Nguyễn tới, nhưng cô ấy lại dặn không phải tới đón, đã có người đón cô ấy rồi.

"Ở cái thành phố A này ngoài tao ra mày còn thân với ai được nữa hả?" Thủy An Lạc vừa ăn cơm vừa tặc lưỡi. Từ sau vụ hôm qua, ở viện chẳng có ai muốn nói chuyện với cô nữa cả, mà cô thì cũng thấy thoải mái với chuyện đó.

"Sao không, chị đây đầy người theo, cúp máy đã nhé, mai đến bệnh viện gặp mày sau." Thủy An Lạc nhìn chiếc điện thoại bị dập ngang, tâm trạng nháy mắt trở nên tốt hơn. Kiều Nhã Nguyễn trở về rồi, thế giới của cô lại bừng sáng rồi.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có người ngồi xuống trước mặt cô, không phải ai khác, chính là Phong Phong.

"Phong..." Thủy An Lạc còn chưa thốt nên lời, đã bị Phong Phong bịt miệng lại sau đó kéo cô ra ngoài.

Thủy An Lạc giãy giụa nhưng anh ta vẫn bịt chặt miệng cô, đến khi ra hẻm bên ngoài rồi mới thả người ra.

Thủy An Lạc nhỏ phì phì máy phát, hít sâu một hơi rồi mới ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia: "Anh định mưu sát tôi đấy à."

"Nhóc con, hôm qua cô làm như vậy thấy thú vị lắm sao?" Hại anh ta bị chặn lại suốt cả quãng đường, cuối cùng may có quản lý tới mới cứu ra được. Nhưng giờ thì cả thành phố A đều đã biết chuyện Phong Phong anh ngồi xe bus rồi, e là sau này không thể làm vậy được nữa.

Thủy An Lạc xoa cánh tay bị anh ta siết đến tê rần rồi lạnh lùng nhìn anh ta: "Vậy anh thì sao, 'vô tình' gọi điện cho Sở Ninh Dục như vậy thì thú vị lắm chắc?"

"Nhóc đang định thu hút sự chú ý của tôi hả?" Phong Phong nói rồi từ từ tiếp cận Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc không nhịn được mà tròn trừng mắt, từ từ lùi lại: "Tôi nói này, đại ca à, so anh với Sở Ninh Dục, anh thấy anh có đẹp trai bằng anh ấy không? Sở Ninh Dục lù lù bên cạnh tôi còn không thích, đi thích anh làm gì?"

Thủy An Lạc nhìn Phong Phong như một thằng thần kinh chưa uống thuốc: "Đại ca, chưa uống thuốc thì mau về nhà uống đi, tưởng đáng dấp ngon ghê là thành tổng tài bá đạo được chắc? Mà cho dù có là tổng tài bá đạo đi chăng nữa thì cũng là tổng tài bá đạo thích tôi, hay là nói anh cũng

thích tôi rồi?"

Thủy An Lạc nói xong, sắc mặt Phong Phong liền trở nên đen xì. Anh ta mà lại đi thích con nhỏ này sao? Trừ khi anh ta bị điên như Sở Ninh Dục, chứ con bé này mặt thì loắt choắt, người ngòm thì như đậu cô ve, có gì hay đâu cơ chứ.

"Ha ha ha... thích cô á, ai cho cô cái tự tin để nói ra câu đó vậy." Phong Phong cười lạnh nói.

"Có điều Thủy An Lạc này, dám chinh tôi thì cô xác định rồi đấy."

"Vậy chúng ta cứ chờ xem, xem đến cùng ai chinh được ai nhé." Thủy An Lạc không chịu thua bật lại. Mấy ngày tới cô phải ra sức nịnh nọt Sở Ninh Dục mới được, không thì cô không cách nào chinh chết thằng cha này. Lần này cô nghĩ kỹ rồi, về phải tiếp tục nịnh bợ Sở Ninh Dục mới được!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tên Nào Cũng?

Phong Phong đầy thâm ý nhìn Thủy An Lạc. Con nhóc này đúng là nằm ngoài dự tính của anh ta.

"Nhóc con, cô tưởng Sở Ninh Dục sẽ chống lưng cho cô đấy à?" Phong Phong lạnh giọng nói. Nếu là chuyện khác, anh ta có thể không so đo với con nhóc này, nhưng chuyện "xe bus" lại là ranh giới không thể chạm vào của anh ta.

Thủy An Lạc mím môi, Sở Ninh Dục từng nói cô muốn làm gì thì làm, xảy ra chuyện đã có anh lo, ý của câu này chính là chống lưng đầy còn gì!

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ, hít mạnh một hơi rồi hung hăng nhìn Phong Phong: "Nếu anh ta chịu chống lưng cho tôi thì sao?"

"Ha..." Phong Phong như thể đang nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất trên đời, không kìm được hừ lạnh một tiếng.

"Tốt nhất là cô hãy cầu mong cậu ta sẽ chống lưng giúp cô đi, nếu không cô chết chắc rồi." Nói xong, anh ta bực tức rời khỏi đó.

Thủy An Lạc nhìn anh ta bỏ đi thì không khỏi thấy lảm lảm, mình còn chưa tức thì thôi anh ta tức cái gì chứ? Chẳng qua cô chỉ hại anh ta bị fan chặn lại thôi mà?

Buổi chiều sau khi tiếp tục lĩnh hội công phu lật mặt nhanh như rán bánh của Lâm Thiên Thần, đúng sáu giờ Thủy An Lạc tan làm.

Sở Ninh Dục bị thương nên làm việc ở nhà, vừa hay có thể chăm Tiểu Bảo Bối hoạt bát, hiếu động nhà mình.

"Thiếu gia, cơm tối đã xong rồi ạ." Thím Vu xoa tay bước từ trong bếp ra nói.

"Vâng." Sở Ninh Dục đặt tài liệu trong tay xuống, sau đó cúi đầu nhìn nhóc con đang ngồi bi bô trên đùi mình, có quý mới biết thằng nhóc đang nói gì.

"Chú Sở với Lạc Lạc còn chưa về, chờ một lát nữa rồi ăn." Sở Ninh Dục nhàn nhạt nói, sau đó bế cục cưng của mình dậy.

"Thiếu gia, cậu định tái hôn với thiếu phu nhân thật à?" Thím Vu hào hứng hỏi.

Sở Ninh Dục chậm rãi ngẩng đầu nhìn thím Vu - người đang vui vẻ hơn cả khi nghe tin con trai mình kết hôn. Anh biết, đây chính là ý muốn của mẹ anh, bà sợ anh sẽ lại đâm đầu vào An Phong Dương chứ gì?

Thím Vu thấy Sở Ninh Dục chỉ ngẩng đầu nhìn bà mà không nói gì liền cười "ha ha" hai tiếng rồi xoay người quay lại phòng bếp.

Việc đầu tiên khi Thủy An Lạc về đến nhà là ôm lấy cậu quý tử nhà mình lên thom vài cái.

"Mami nhớ con chết mất." Thủy An Lạc thấy cu cậu hưng phấn, lại hôn chụt lên gương mặt nhỏ nhắn kia thêm cái nữa.

Sở Ninh Dực ngẩng đầu nhìn hai mẹ con đang chơi đùa với nhau, ngẫm nghĩ xem làm sao để nói cho cô biết chuyện cổ phần.

Thủy An Lạc rửa tay xong thì thím Vu cũng đã bày biện cơm nước tươm tất, sau đó gọi bọn họ ra ăn cơm.

Cô đặt bé con vào trong xe nôi, nói cảm ơn rồi mới ngồi xuống: "Cháu thích ăn cơm thím Vu nấu nhất đấy."

Sở Ninh Dực vốn định mở miệng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hào hứng của Thủy An Lạc, anh lại thấy không nói thì tốt hơn. Việc gì phải khiến cô ấy biết cha mình đã làm gì, nói ra cũng chỉ khiến cô ấy càng thêm đau lòng mà thôi.

Vậy nên anh chọn không nói ra chuyện này.

"Anh nhìn tôi làm gì?" Thủy An Lạc thấy từ lúc cô bước vào nhà tới giờ Sở Ninh Dực cứ nhìn cô suốt, không nhịn được mở miệng nói sau đó lại cúi đầu xuống nhìn đĩa của mình. Cô đang gấp đầu hũ ma bùa, có phải đồ anh ta thích ăn đâu nhỉ!

"Không có gì." Sở Ninh Dực đáp lại rồi cũng cầm đĩa lên.

Thủy An Lạc càng thấy kỳ lạ, sao mấy tên này hôm nay cứ quái quái thế nào ấy nhỉ, đầu tiên là cái tên Phong Phong kia, giờ lại đến Sở Ninh Dực.

"Tên nào cũng điên hết." Thủy An Lạc không nhịn được lẩm bẩm.

"Tên nào cũng?" Sở Ninh Dực nhú mày, nắm được từ khóa then chốt.

"Thì chính là cái tên Phong Phong kia đấy, hôm nay tự nhiên lại chạy đến bệnh viện đe dọa tôi. Sở tổng, hay là chúng ta thương lượng chút đi, tôi cam đoan nếu anh chinh được thắng cha đó, tôi sẽ làm trâu ngựa cho anh ba ngày, thế nào?" Thủy An Lạc cười tít mắt nói.

Sở Ninh Dực nhú mày, tựa như đang nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ba Con Chắc Là Đến Thời Kỳ Mãn Kinh Rồi

Thủy An Lạc nhìn anh với đôi mắt đầy mong đợi, tựa như đang nói: Đồng ý đi, đồng ý đi mà.

Sở Ninh Dực ngẫm nghĩ xong bèn nói: "Cũng được, nhưng cô phải đồng ý với tôi một chuyện."

"Ngoại trừ cái bản thỏa thuận kia ra thì điều kiện gì cũng được." Thủy An Lạc kiên trì giữ vững quan điểm của mình, về còn phần khác hình như cô cũng chẳng có gì anh ta cần cả.

Sở Ninh Dực không thể không nói, đôi lúc cô nhóc này lại luôn có thể nhận ra thứ mà anh muốn và sau đó nhanh chóng có cách đối phó lại.

"Không phải bản thỏa thuận đó, tạm thời tôi chưa nghĩ ra, cứ để nợ đấy đã." Sở Ninh Dực chậm rãi mở miệng.

"Đồng ý, vậy mai phát tin tức đi nhé."

Tiểu Bảo Bối ngồi trong xe bắt đầu thấy nhàm chán, hai người không thể cứ nói chuyện riêng rồi lờ con đi như thế được, thế là cậu nhóc khóc ầm lên.

Thủy An Lạc mau chóng bế con trai lên, cậu nhóc lập tức ngừng khóc, tựa như vừa rồi chỉ gào hai tiếng để báo tín hiệu cho mẹ mình thôi, hai người dừng cứ nói chuyện mãi như thế, cũng bế con lên chơi cùng với chứ.

Thủy An Lạc bế Tiểu Bảo Bối đặt lên đùi mình, như vậy cũng không ảnh hưởng đến chuyện ăn uống của cô. Cu cậu vron tay ra đòi ăn nhưng Thủy An Lạc không cho mà vron tay lấy bình sữa của cậu nhóc tới để cậu ngoãn ngoãn chịu ngồi yên.

Sở Ninh Dực nhìn hai mẹ con, vành mắt hơi nóng lên, có lẽ đây chính là cuộc sống mà anh muốn.

"Chốt rồi đấy nhé, mai tôi sẽ đợi xem tin tức." Thủy An Lạc cười tít mắt nói, ai bảo Phong Phong đe dọa cô, lại còn lên mặt bảo cứ đợi đấy nữa chứ.

Sở Ninh Dực không nói gì, Thủy An Lạc xem như là anh đã đồng ý.

"À~ đúng rồi, còn một việc nữa, sáng thứ bảy với chủ nhật tôi phải ra ngoài, anh ở nhà trông con nhé." Thủy An Lạc nhớ đến đề nghị của Mặc Lộ Túc cho nên tự nhiên nói.

"Thứ bảy, chủ nhật?" Sở Ninh Dục nhíu mày.

"Làm gì?"

"Đàn anh của tôi có giúp tôi tìm một chỗ dạy thêm." Thủy An Lạc vừa ăn vừa nói, trưa mai có thể cô sẽ mời anh ấy đi ăn cơm, xem như để cảm ơn vậy.

"Bộp!!!"

Sở Ninh Dục bỗng nhiên đập đũa xuống khiến hai mẹ con cùng phải ngẩng đầu lên nhìn.

Hai người đều chớp chớp đôi mắt to vô tội, như thể không hiểu vị đại gia này lại làm sao nữa.

"Thủy An Lạc, tôi không cho cô ăn cô uống hay sao mà thành tích như vậy còn đòi đi làm gia sư cho người ta hả?" Sở Ninh Dục lạnh lùng nói.

Thủy An Lạc tự nhiên bị mắng nên phản ứng hơi chậm: "Thành tích của tôi làm sao, chỉ là dạy một đứa bé thôi mà, hơn nữa tôi cũng đâu thể ở đây cả đời được."

Đại khái là vì bị mắng, cho nên giọng nói của cô có chút ảm ức. Nhưng Thủy An Lạc nói xong lại phát hiện vấn đề này còn nghiêm trọng hơn trước đó, bởi vì Sở Ninh Dục đã quay xe lần đi thẳng.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn cục cưng, Tiểu Bảo Bối ôm bình sữa nhìn mẹ, bé không biết gì hết, bé vô tội.

Sở Ninh Dục đột nhiên tức giận khiến Thủy An Lạc có chút quẫn quai, đây có được xem là anh ta đang tức giận không? Hay là anh ta sợ mẹ cô về sẽ trách cứ anh ta để cho cô đi làm gia sư? Nếu vậy thì anh ta nghĩ nhiều quá rồi, mẹ cô còn lâu mới cảm thấy chuyện cô đi làm gia sư là sai lầm.

"Ba con chắc là đến thời kỳ mãn kinh rồi." Thủy An Lạc nhìn cục cưng, bắt đắc dĩ nói.

"Phi phi....."

Tiểu Bảo Bối dùng nước bọt đáp lại mẹ mình, bé không biết gì hết, bé vô tội mà.

Thủy An Lạc nhìn mâm cơm đề huề, lại rầu rĩ trước vấn đề nên ăn hay không. Với cái tính khí của Sở Ninh Dục, nếu cô ăn hết mâm cơm này chắc chắn sẽ lại chộc điên anh ta lên mặt.

Nhưng, cô vẫn cảm thấy chuyện cô muốn ra ngoài làm gia sư chẳng có gì sai cả.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tôi Nói Theo Đuổi Em Là Thật

Dỗ cục cưng đi ngủ rồi Thủy An Lạc liền bụng com nước đã được thím Vu hâm nóng đến phòng Sở Ninh Dục.

Gỗ cửa xong, được cho phép Thủy An Lạc mới bước vào. Sở Ninh Dục đang ngồi trên giường gõ bàn phím, hình như vẫn đang làm việc.

"Thím Vu hâm nóng cho anh rồi này." Thủy An Lạc nhỏ giọng nói, sau đó đặt khay com lên đầu giường.

Sở Ninh Dục chỉ "ừm" một tiếng. Thủy An Lạc vốn định nói gì đó nhưng do phản ứng của anh ta quá lạnh lùng cho nên cô lại chẳng dám nói gì nữa, chỉ có thể chần chờ một lúc rồi lúng túng mở miệng nói: "Vậy anh nhớ ăn nhé, tôi..."

"Á!!!"

Thủy An Lạc còn chưa nói xong, đã bị Sở Ninh Dục dùng sức kéo lên giường, sau đó xoay người đặt cô xuống bên dưới mình.

Thủy An Lạc mở to mắt hết sức có thể, nhìn Sở Ninh Dục với ánh mắt khó hiểu.

"Thủy An Lạc, hành động của tôi vẫn chưa đủ rõ ràng nên cô mới cảm thấy mình còn cái quyền đi tìm mùa xuân thứ hai sao?" Sở Ninh Dục đè chặt cô, hai tròng mắt tựa như điều hầu đang nhìn chăm chăm vào con mồi, vừa sắc bén vừa mãnh liệt.

"Tôi..." Thủy An Lạc cự quạ người, cô muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Sở Ninh Dục.

"Anh buông tôi ra đã."

Thủy An Lạc càng giãy giụa, Sở Ninh Dục càng đè chặt, thân thể mềm mại cứ thế cọ sát lên người anh, nhanh chóng khơi dậy phản ứng của anh. Mà Sở Ninh Dục trước giờ không phải là người tự làm khó bản thân, cho nên anh trực tiếp cúi đầu, hôn lên đôi môi vẫn đang nói liên hồi của Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc lại lần nữa cảm thấy thật kinh sợ, đôi mắt đẹp trong nháy mắt bị nỗi sợ hãi xâm chiếm.

"Anh buông, buông ra..."

Thủy An Lạc tiếp tục ra sức vùng vẫy, đáng tiếc hai tay cô bị anh kiềm chế, cả cơ thể bị lồng ngực rắn chắc của anh đè nặng.

"Thủy An Lạc, cô là người đàn bà của tôi, cả đời này chỉ có thể thuộc về tôi." Sở Ninh Dục gầm nhẹ, chỉ hận không thể cứ thế mà nuốt cô vào bụng, nhưng đúng là anh đang làm như vậy thật.

"Tôi mới không phải, chúng ta đã ly hôn rồi, ly hôn rồi!!!" Thủy An Lạc lớn tiếng gào lên, dùng sức nghiêng đầu đi không cho anh hôn.

"Anh buông ra!!!"

Trong lúc giãy giụa Thủy An Lạc vô ý đụng vào chân Sở Ninh Dục, khiến Sở Ninh Dục khẽ kêu lên một tiếng, vì đau quá mà xoa người ngã xuống giường.

Thủy An Lạc y như một con thỏ bị kinh hãi, cô vội vàng bò xuống giường muốn bỏ chạy nhưng mà bên tai lại vọng đến tiếng kêu rên của Sở Ninh Dục. Thủy An Lạc không lay chuyển được lương tâm của chính mình, cuối cùng vẫn xoa người quay lại.

"Này, anh không sao chứ?" Thủy An Lạc thấp giọng hỏi, hai tay vẫn túm lấy cổ áo của mình.

Nhưng đáp lại cô vẫn là tiếng rên của Sở Ninh Dục. Thủy An Lạc không quan tâm nhiều được như vậy, chỉ có thể bước tới đỡ anh nằm lên giường tử tế, sau đó cúi bưng gác trên chân anh ra kiểm tra, vết sưng đỏ hình như đã trở nên nghiêm trọng hơn, là do cú đá của cô vừa rồi quá mạnh.

"Anh chờ chút." Thủy An Lạc nói rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Sở Ninh Dục hơi nheo mắt lại và thu lại vẻ mặt đau đớn vừa rồi của mình. Anh đã quen với những cơn đau, sao có thể để ý chút vết thương nhỏ này được. Nhưng thấy Thủy An Lạc lo lắng cho mình như vậy, cảm giác này hình như cũng không tệ.

Thủy An Lạc nhanh chóng quay lại, bôi thuốc xuống rồi xử lý lại vết thương cho anh.

"Tôi sẽ không xin lỗi đâu, tại anh bắt nạt tôi trước nên tôi mới đá anh." Thủy An Lạc cắn răng nói, trong giọng nói còn kèm theo chút kiêu ngạo và ảm ức của riêng mình.

Sở Ninh Dục nhìn người con gái đang cúi đầu chăm chú bôi thuốc băng bó cho mình, một lần nữa nghiêm túc mở miệng nói: "Thủy An Lạc, tôi nói theo đuổi em là nghiêm túc!"

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Cô Không Tin, Cũng Không Dám Tin

Động tác trên tay Thủy An Lạc hơi ngừng lại, tiếp đó lại bình tĩnh băng bó tiếp cho anh, hoàn toàn phù hợp với thành tích đạt điểm tuyệt đối về môn băng bó của cô. Chờ đến khi băng bó kỹ càng xong, cô liền thu dọn đồ đạc gác bên giường đi.

"Sở tổng, nếu như vì 30% cổ phần của Viễn Tường thì anh hoàn toàn không cần phải làm vậy đâu. Cổ phần trôi nổi bên ngoài của Viễn Tường đã là 40%, chỉ cần có thể thu tóm được hết là anh đã thắng rồi." Thủy An Lạc nói một cách lý trí, sau đó xoa người rời khỏi phòng anh.

Sở Ninh Dực neho mắt lại nhìn theo bóng lưng kiên định của cô.

Đây là lần đầu tiên anh bị người ta hiểu nhầm như vậy.

Sở Ninh Dực đưa tay hất mạnh chiếc đèn để bàn xuống đất, tưởng nhìn ngu ngu thôi sao mà lại ngu thật như thế chứ. Sở Ninh Dực anh coi thường cái thủ đoạn đê hèn đó còn chẳng hết, sao cô có thể nghĩ như vậy, anh nói muốn theo đuổi cô chỉ đơn giản vì đó là cô mà thôi.

Thủy An Lạc vừa ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng đồ vỡ bên trong, không nhìn được mà đưa tay vỗ vỗ ngực, may mà cô chạy nhanh, nếu không người bị đập chắc chắn là cô rồi.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, lúc Sở Ninh Dực nói ra câu đó, trái tim cô đã lại rung động thật. Đã có một thời, anh từng là cả bầu trời với cô. Khi đó cô còn chưa biết yêu là gì, chỉ biết phở phác. Cô đã trao cả bản thân mình cho anh, nhưng rồi cô đổi lại được kết cục gì? Cái cảm giác thê thảm mà cô phải nếm trải khiến cô nuốt không trôi và cũng không tài nào quên được. Nhưng giờ, người đàn ông đã từng nói với cô "Xong việc rồi tôi sẽ về" lại đột nhiên nói "Thủy An Lạc, tôi nói theo đuổi em là nghiêm túc."

Cô không tin, cũng không dám tin.

Bởi vì trong tay cô còn có 30% cổ phần công ty do ông nội để lại, tuy đặt trong tay cô chỉ là hư danh, nhưng nếu như rơi vào tay Sở Ninh Dực...

Trong tình huống thế này thì bảo cô làm sao có thể tin được đây?

Thủy An Lạc tắm rửa xong bước ra, nhìn cậu con trai đang ngủ say trong cũi. Chắc mai sẽ chẳng có tin tức gì nữa rồi, bởi vì cô đã chọc giận Sở Ninh Dực rồi còn đâu, thỏa thuận ba ngày cũng thành đồ bỏ đi.

Thủy An Lạc bế con trai lên giường, cầm lấy bàn tay bé xíu của bé con nghịch nghịch.

"Ba con hình như thực sự rất yêu con đấy."

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thủy An Lạc, bởi vì trước kia Sở Ninh Dực không hề tỏ ra thích trẻ con chút nào, nhưng lần này anh ta lại thật sự đối xử với Tiểu Bảo Bối rất tốt.

Tiểu Bảo Bối đang chu du trong mộng cũng đá đá cái chân nhỏ một cái, xem như đáp lại mẹ mình.

Ánh nắng rơi vào phòng, chủ Sở kéo rèm cửa phòng Sở Ninh Dực ra, khiến cho căn phòng u ám cả đêm qua cuối cùng cũng có được vài tia sáng. Thím Vu nhanh chóng quét dọn những mảnh đèn vỡ dưới đất.

"Cô ấy đâu rồi?"

Cô ấy - này là nhắc tới Thủy An Lạc!

Cứ nhắc đến cái tên này, Sở Ninh Dực lại cảm thấy bức bối.

"Thủy tiểu thư đã đi làm rồi." Thím Vu dè dặt nói, dù sao bà cũng hiểu tính tình của Sở Ninh Dực, bà tự biết không thể chọc vào thiếu gia lúc này được.

Sở Ninh Dực càng nhũn mày hơn. Cô nàng này to gan thật, đến mức này rồi mà vẫn có thể đi làm được.

"Thiếu gia, dù sao Thủy tiểu thư cũng còn nhỏ, có gì thì cũng từ từ nói thôi." Thím Vu chấp nhận nguy hiểm bị oanh tạc, bà cố nói thật nhanh rồi vội vàng chạy ra ngoài.

"Thiếu gia, cái tin hôm qua cậu nói giờ có tung ra nữa không?" Chủ Sở kéo rèm xong thì mở miệng hỏi.

"Tung!"

Chuyện anh đã hứa với cô, anh sẽ làm được. Còn nếu Thủy An Lạc lòng dạ tiểu nhân thì cũng đừng trách anh vô tình. Nếu cô cảm thấy anh vì 30% cổ phần kia mà làm vậy thì không bằng anh biến tội danh đó thành thật luôn cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Bí Mật Xe Bus Của Phong Phong

Hôm nay Thủy An Lạc không đi trễ, lúc cô thay quần áo xong còn chưa đến tám rưỡi, nói cách khác, còn nửa tiếng nữa mới tới giờ làm. Thủy An Lạc ngồi tại chỗ xem lại ghi chép của mình. Hai cô ý tá kia vẫn chung phòng với cô, xem ra bệnh viện cũng chẳng bận tâm đến việc xử lý chuyện này thế nên giờ cô vẫn là người phải gánh cái tiếng xấu này.

Thủy An Lạc cười giễu một cái, cho dù vậy thì cô cũng có thể làm gì được nữa đâu?

Nhưng may mà hôm nay Kiều Nhã Nguyễn tới rồi, có "bà mẹ lắm chuyện" Kiều Nhã Nguyễn kia thì cô còn phải sợ gì nữa chứ.

"Mau xem tin tức đi, mau lên, hôm qua có người nói nhìn thấy Phong Phong trên xe bus, không ngờ là thật đấy." Cô ý tá tóc dài kích động mở miệng nói.

Phong Phong?

Thủy An Lạc nghe thấy cái tên quen thuộc, vội vàng lấy di động lên mạng xem tình hình, lẽ nào Sở Ninh Dục lại làm thật?

Thủy An Lạc mở tin tức ngày hôm nay ra, đứng đầu đúng là tin về Phong Phong. Nhưng mà cái tin tức được tung ra này lại không thể khiến Thủy An Lạc thấy vui cho được.

Trên đó viết, bảy năm trước vị hôn thê của Phong Phong bị người ta sát hại trên xe bus, nên từ đó về sau hằng năm cứ vào ngày này anh ta cũng đều sẽ đi xe bus trên tuyến đường đó, ngồi từ bến đầu cho tới bến cuối cùng.

Thủy An Lạc nhớ Phong Phong từng nói là sẽ ngồi đến điểm cuối. Lúc đấy cô còn tưởng anh ta rảnh quá không có gì làm, không ngờ đằng sau lại ẩn chứa một câu chuyện như vậy. Thủy An Lạc đập mạnh lên đầu mình một cái, cô đã làm gì thế này, bán đứng anh giữa đường để rồi hại anh bị fan vây lấy, phải xuống xe trước lúc tới được trạm cuối.

"Thủy An Lạc, sao mày lại ngu thế này." Thủy An Lạc thấp giọng lầm bầm, vội vàng thay quần áo chạy ra ngoài.

Có điều lúc Thủy An Lạc vừa bước ra khỏi bệnh viện, xe của Phong Phong đã chờ sẵn ở cửa. Anh ta vẫn đội mũ lưỡi trai, mặc một cây đen xì và đeo một cái kính râm bự chẳng, nhưng mà lần này Thủy An Lạc biết anh ta là ai. Bật lửa trên tay Phong Phong lúc bật lúc tắt, chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp che kín mặt khiến cô không thể thấy rõ được vẻ mặt của anh ta lúc này. Thủy An Lạc hơi hơi siết tay lại. Hiện giờ cô không dám đối mặt với Phong Phong.

"Tôi..."

"Thủy An Lạc, cô quan trọng với cậu ta hơn tôi nghĩ đấy." Phong Phong cười ha hả, chỉ có điều trong giọng nói đó có vương chút thê lương, nhưng nhiều hơn cả là sự tức giận.

"Chuyện đó... tôi thật sự không biết chuyện này, nếu không tôi đã không..." làm vậy, nhưng cô còn chưa nói hết đã bị ánh mắt của Phong Phong làm cho im bật.

"Tiểu Lạc Tử, đang làm gì đấy?" Trong lúc Thủy An Lạc đang không biết nên giải thích thế nào, giọng nói phóng khoáng của Kiều Nhã Nguyễn bỗng vang lên từ phía sau.

Phong Phong hơi ngẩng đầu lên, một gương mặt tươi cười rạng rỡ phản chiếu lên cặp kính râm của anh ta. Anh ta đột nhiên tháo kính xuống, ánh mắt nhìn Kiều Nhã Nguyễn như thể muốn đặt trọn cô vào trong mắt mình.

Kiều Nhã Nguyễn vòng tay khoác lấy vai Thủy An Lạc rồi lại nhìn về phía Phong Phong: "Ồ, trai đẹp à. Tiểu Lạc Tử này, mày giỏi à nha, sao dạo này toàn được trai đẹp vây quanh thế, có điều anh đẹp trai này trông có chút quen quen."

Thủy An Lạc quăng cho cô nàng một cái lườm, chị Hai à, người ta là Ảnh đế, Ảnh đế đó, có thể thấy không quen sao?

Cả người Phong Phong khẽ run lên, anh ta nhìn chằm chằm Kiều Nhã Nguyễn không hề chớp mắt.

Thủy An Lạc trông thấy ánh mắt đó của Phong Phong thì trong lòng lập tức thảm nhủ không ổn rồi, chắc không phải tên này định phát điên lên ở đây đấy chứ.

"Dù sao thì cũng xin lỗi anh, trước đó tôi thật sự không biết chuyện là như vậy. Vậy... tôi đi trước." Thủy An Lạc cuống quýt nói rồi kéo Kiều Nhã Nguyễn chạy mất dép. Cô từng thấy Phong Phong nổi giận rồi nên tốt nhất nên chuồn nhanh đi thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Cô Và Cô Ấy Có Quan Hệ Gì Với Nhau?

Kiều Nhã Nguyễn chẳng hiểu sao mình lại bị Thủy An Lạc kéo đi, cho đến tận khi vào hẳn trong bệnh viện rồi Thủy An Lạc mới chịu buông cô ra.

"Không phải chứ, mày làm cái gì thế? Anh chàng đẹp trai kia là ai? Sao trông quen thế?"

"Chị Hai à, người ta là Ảnh đế đó, còn có thể thấy không quen được à? Hồi trước tao đắc tội anh ta, giờ tội càng thêm tội rồi. Mày nhớ sau này thấy anh ta thì tránh xa ra một chút." Thủy An Lạc bắt đầu dĩ mở miệng.

"Chắc chắn chắc, Ảnh đế hả, tên là gì?" Kiều Nhã Nguyễn đáng mặt là học bá nên cô nàng cũng không quan tâm đến ngôi sao này ngôi sao nọ cho lắm. Vì thế đôi khi thấy vài người trông quen nhưng lại chẳng thể nói ra tên được.

"Phong Phong, là nam chính trong cái phim lần trước Nhã Đình đu theo ấy, cái người mà nó cứ đòi lấy làm chồng đấy nhớ không." Nhã Đình là bạn cùng phòng khác của hai người, là fangirl và cũng vô cùng mê trai.

"À, cái bộ máu chó ấy hả." Kiều Nhã Nguyễn có chút ấn tượng.

"Mà khoan, tao đi báo danh cái đã, lát nữa tìm sau mày nhé."

"Ừ."

Thủy An Lạc nhìn Kiều Nhã Nguyễn rời đi rồi đôi mắt cô bắt đầu đảo vòng tròn, sao Sở Ninh Dục lại tiết lộ đời tư của người ta ra như thế chứ, đã thế còn là loại chuyện kiểu này nữa.

Thủy An Lạc còn đang mải nghĩ thì cổ tay lại bị người ta nắm lấy rồi kéo thẳng ra ngoài, cô bị dòn vào một góc tường.

Thủy An Lạc không kìm được mà sợ hãi nuốt nước bọt. Cô đang nghĩ xem mình liệu có bị đánh hay không.

"Cô gái đó là ai?" Phong Phong trầm giọng mở miệng, trong giọng nói còn mang theo sự kiềm chế rõ ràng.

Cô gái?

Kiều Nhã Nguyễn ấy hả?

"Này, anh có phải đàn ông không thế, ai làm người ấy chịu, là tôi bảo Sở tổng tung tin của anh. Anh có việc gì thì tìm tôi, tìm bạn tôi làm gì?" Thủy An Lạc tức giận nói.

"Tôi chỉ hỏi cô, cô ta tên gì?" Tâm trạng của Phong Phong lúc này có chút bất ổn, giọng nói cũng gay gắt hơn.

"Phong Phong, cậu đang làm gì vậy?" Vào lúc Thủy An Lạc đang không biết làm sao để thoát ra thì giọng nói lạnh lẽo của Sở Ninh Dục bỗng vang lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời Thủy An Lạc cảm thấy thì ra giọng nói của Sở Ninh Dục lại cũng dễ nghe đến như vậy. Trong lúc Phong Phong đang ngẩn ra, Thủy An Lạc vội vàng lách qua cánh tay anh ta rồi chạy đến phía sau Sở Ninh Dục.

Phong Phong đưa lưng về phía bọn họ một lúc rồi mới từ từ quay lại, chỉ là ánh mắt anh ta nhìn Sở Ninh Dục có chứa chút không vui: "Cậu không thấy câu này phải là tôi hỏi cậu mới đúng à? Cô ta là ai mà khiến cậu đối xử với tôi như vậy!"

Thủy An Lạc nghe tiếng gầm nhẹ của Phong Phong chẳng hiểu sao lại có cảm giác cô lại bị thành kẻ thứ ba mất rồi, câu này nghe kiểu gì cũng như vợ Cả đang gào thét: Sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy? Tại sao? Cô ta có gì tốt? Có gì tốt hả?

Chẳng lẽ, thật ra đối tượng mà Sở tổng thật sự muốn come out cùng lại là Phong Phong sao? Chẳng qua là vì anh ta quá nổi tiếng nên mới để Anh Xinh Trai nhà cô thay thế à?

"Bỏ tay cậu xuống đi, người mà cậu đang nói là mẹ của con trai tôi, lý do này đã đủ chưa?" Tuy Sở Ninh Dục vẫn đang ngồi trên xe lăn, nhưng khí thế lại không thua Phong Phong đang đứng một chút nào.

"Ha... Sở Ninh Dục, vì cô vợ trước này của cậu mà cậu định đối địch với tôi sao?" Phong Phong nổi giận.

"Phong Phong, đã bao nhiêu năm thế rồi chắc cậu cũng phải rõ hơn tôi rồi cuộc là tôi đối địch với cậu hay tự cậu đối địch với chính mình chứ? Tôi nghĩ việc cậu nên làm bây giờ là tổ chức họp báo đi."

Sở Ninh Dục nói rồi ngoảnh lại nhìn Thủy An Lạc vẫn đang đứng sau tượng tượng đủ thứ, anh khẽ nói: "Đi thôi."

"Ừ, ừ..." Thủy An Lạc hoàn hồn, vội vàng đẩy Sở Ninh Dục rời khỏi nơi này.

Trong đầu cô vẫn bị câu nói kia làm cho chấn động: Sở Ninh Dục, vì cô vợ trước này của cậu mà cậu định đối địch với tôi sao? Nhưng... hình như Sở Ninh Dục không trực tiếp đáp lại câu hỏi này của anh ta thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Người Mới

Thủy An Lạc đẩy Sở Ninh Dục đi thay thuốc.

Đây không phải là kết quả mà cô mong muốn. Cô chỉ muốn chút tin xấu gì đó của Phong Phong thôi chứ không phải tung ra cái tin gây sốc thế này.

"Sao anh lại để lộ chuyện riêng tư của anh ta ra vậy." Thủy An Lạc nhủ mày nói, tuy rằng cô cũng chẳng có tư cách hay quyền gì để trách cứ Sở Ninh Dục cả.

"Có tai tiếng nào mà không phải chuyện riêng tư không?" Sở Ninh Dục thản nhiên nói, anh muốn tung lâu rồi chẳng qua chưa có lý do thôi, nhưng lần này vừa hay Thủy An Lạc lại cho anh một lý do chính đáng như vậy.

Thủy An Lạc giật giật khóe miệng, kể cả là chuyện riêng tư thì cũng phải chia ra chuyện lớn chuyện nhỏ chứ.

"Chuyện này vốn không liên quan tới cô, nhưng mà chỉ cần chuyện này bị lộ ra thì cậu ta cũng không thể ra ngoài được nữa đâu." Sở Ninh Dục dừng dừng nói.

Sở Ninh Dục thay thuốc xong rồi nhưng Thủy An Lạc vẫn bị bắt ở lại với anh. Thủy An Lạc thật sự muốn chửi thề thành tiếng luôn, nhưng vì phải để ý tới phép lịch sự và tổ chức của mình nên cô quyết định nhịn xuống vậy.

"Nhưng vừa rồi Phong Phong có hỏi tôi về Nhã Nguyễn, chẳng lẽ máu chó tới mức Nhã Nguyễn lại giống với vị hôn thê của anh ta sao?"

Sở Ninh Dục nhủ mày lại nhìn cô như nhìn một con ngó ngắn. Anh từng gặp Kiều Nhã Nguyễn rồi, sao có thể giống với cô gái kia được.

Thủy An Lạc lại chẳng thèm đoái hoài tới ánh mắt khinh bỉ của anh, chắc vì bị khinh bỉ quen rồi nên cô cũng chẳng để tâm nữa.

"Tôi phải đi làm việc đây." Thủy An Lạc cảm thấy giờ cô cứ đứng đây như một con ngốc cũng không hay nên mới muốn đi làm việc, nếu không lát nữa không biết Lâm Thiên Thần sẽ lại nói gì cô nữa.

"Tôi bảo cô đứng đó!" Sở Ninh Dục nắm lấy cổ tay cô giữ lại, trong giọng nói có chút lạnh lùng.

Tự dung lại bị quát, Thủy An Lạc muốn phản kháng lại nhưng nhận ra mình hoàn toàn chẳng phải đối thủ của anh nên đành phải đứng ngẩn ra đó. Dù sao nếu Lâm Thiên Thần có kiểm chuyện thì cô cứ đổ hết trách nhiệm lên Sở Ninh Dục là được.

"Chuyện kia... tôi sẽ bảo bệnh viện đưa ra lời giải thích hợp lý." Sở Ninh Dục mở miệng nói.

"Giờ cơ?" Thủy An Lạc đang mải ngẩn ngơ nên không nghe rõ lời anh nói, một lát sau mới phản ứng lại được, nhưng cô đáp lại với tâm trạng không được vui lắm.

"Thế liệu anh có thể xử lý được đũa đầu sỏ không?"

Sở Ninh Dục không nói thêm gì nữa.

Thủy An Lạc âm thầm khinh bỉ. Cô biết ngay sẽ vậy mà, chuyện này cùng lắm cũng chỉ đổ lên đầu hai cô y tá kia thôi, vì anh ta phải bảo vệ Lâm Thiến Thần.

Thủy An Lạc cúi xuống nhìn cổ tay vẫn đang bị Sở Ninh Dục nắm, sau đó thì nhướn mày nhìn anh, như muốn nói: Có thể buông ra được chưa đây.

Sở Ninh Dục buông tay Thủy An Lạc ra, nhìn cô rồi đi nhưng lại không giải thích gì với cô cả.

"Thiếu gia, có tới công ty không?" Chú Sở đi tới đẩy xe lăn cho anh.

"Ừm, nói với viện trưởng, ngày mai đưa kết quả xử lý cho tôi, có những chuyện tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai đâu."

Sau khi Thủy An Lạc trở lại, quả nhiên Lâm Thiến Thần đã ở đó đợi cô.

"Trong thời gian làm việc mà cô lại đi đâu thế hả? Có biết hôm nay còn có hội chẩn* không? Cô..."

*Hội chẩn là hình thức để trao đổi ý kiến trong một tập thể bác sĩ để chẩn đoán bệnh của bệnh nhân đối với các trường hợp khó cứu chữa.

"Thời gian hội chẩn là 10 giờ, giờ cũng chỉ mới hơn 9 rưỡi. Tôi nói này bác sĩ Lâm, muốn gây chuyện thì cũng nên tìm cái cớ nào hay ho chút đi." Kiều Nhã Nguyễn từ phía sau bước tới, ôm lấy vai Thủy An Lạc rồi nhìn thẳng vào Lâm Thiến Thần.

Thủy An Lạc đập tay với Kiều Nhã Nguyễn một cái, đây cũng chính là lời mà cô muốn nói. Có vẻ Lâm Thiến Thần nghĩ cô yếu đuối quá rồi. Thủy An Lạc cô không phải là người lúc nào cũng dễ bị bắt nạt thế đâu.

"Cô là ai?" Lâm Thiến Thần cau mày, có vẻ như cảnh cô ta gây khó dễ cho Thủy An Lạc bị người ta trông thấy mất rồi.

"Tôi là Kiều Nhã Nguyễn, bác sĩ thực tập khoa ngoại mới tới. Bác sĩ Lâm, sau này xin nhờ cô chỉ bảo nhiều." Kiều Nhã Nguyễn nở nụ cười, có điều nụ cười này của cô trông chẳng thành ý chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Thực Tập Sinh Rắc Rối

Lâm Thiến Thần đánh giá Kiều Nhã Nguyễn một lượt, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh bỉ.

"Nếu đã là thực tập sinh, vậy đi báo cáo với giáo viên hướng dẫn của cô đi, còn ở đây làm gì?"

"Nghe nói bác sĩ Lâm đây y thuật rất cao siêu, tôi không khéo lại đi cửa sau nên ghi tên cô luôn rồi." Kiều Nhã Nguyễn mỉm cười nói, như kiểu không làm cho người ta ngạc nhiên đến chết thì không dùng vậy.

Sắc mặt Lâm Thiến Thần từ từ trở nên khó coi. Cô ta dùng ánh mắt thù hận nhìn hai người, sau đó quay lưng đi thẳng: "10 giờ hội chẩn, tôi mong cả hai cô đừng có tới muộn."

Thấy Lâm Thiến Thần phải bỏ đi, Thủy An Lạc và Kiều Nhã Nguyễn liền đập tay nhau một cái.

"Ài, tao không biết là ở đây mà mày cũng đi cửa sau được đấy nhé?" Thủy An Lạc thân thiết khoác tay Kiều Nhã Nguyễn hỏi.

"Bệnh viện trên đời này đều cùng là người một nhà cả, mày không hiểu được đâu." Kiều Nhã Nguyễn tặc lưỡi nói. Tất nhiên cô sẽ không nói cho cô bạn ngốc của mình biết đây là do Sở Ninh Dục đặc biệt can thiệp, còn đi kèm với mục tiêu năm bốn cô nàng này không được tách môn nào.

Bởi vì cái bảng điểm đỏ chói của Thủy An Lạc thực sự khiến Sở Ninh Dục trông mà phát hải lên được.

Kiều Nhã Nguyễn nhớ lại lúc vừa xong cô đi gặp Sở Ninh Dục. Khi Sở Ninh Dục giao cho cô chuyện này, vẻ mặt đó đúng là rất giống như đang gửi gắm. Còn cô lại chỉ có thể giả ngu phối hợp, cứ gặt gù nói phải suốt thôi. Dù sao thành tích của Thủy An Lạc cũng thật sự... không thể nhìn nổi.

"Được rồi, dù gì mày cũng là đời thứ hai của gia đình có bệnh viện mà." Thủy An Lạc nói rồi buông cô ra, bắt đầu chỉnh lại đồng ghi chép lát nữa cần dùng trong buổi hội chẩn.

"Thế hai con y tá lắm mồm kia đâu rồi?" Kiều Nhã Nguyễn liếc ngang liếc dọc này giờ vẫn chưa thấy hai người kia đâu cả.

"Không biết, chắc đi làm việc rồi, mà... hình như từ qua đến giờ tao đều không thấy chúng nó đâu hết ấy." Thủy An Lạc cười híp mắt nói, cuối cùng tai cô cũng được yên rồi.

"Tao nói chứ vị Sở tổng này theo đuổi người ta cũng ghê thật đấy, giờ mày có "đi ngang" trong viện chắc cũng chẳng ai dám nói gì mày nữa đâu." Kiều Nhã Nguyễn nhìn Thủy An Lạc một cái rồi lục lục bàn làm việc của cô, tiện tay lấy một quyển ra.

"Tao có phải cua đâu mà đi ngang hả?" Thủy An Lạc quăng cho cô bạn mình một cái lườm.

"Tao nói mày nghe, không phải Sở Ninh Dục đang theo đuổi tao đâu."

"Sao? Chẳng lẽ tự dung mày phát hiện ra bản thân có khuyết điểm không thể cho ai biết được à?" Kiều Nhã Nguyễn trưng ra vẻ mặt đầy thấu hiểu nhìn cô.

"Tao đập chết mày bây giờ đấy, có tin không." Thủy An Lạc nói rồi cầm bản ghi chép đập lên đầu Kiều Nhã Nguyễn.

"Dù sao thì cũng sẽ không có chuyện đó đâu." Nói cho cùng thì cô cũng đã nói trắng mục đích của anh ta ra rồi nên anh ta sẽ không nói những lời như theo đuổi cô này nọ nữa đâu.

"Không tin, mày dám đánh chết tao thì mày cứ chờ đấy mà khóc đi."

"Vâng vâng vâng, đánh chết ngài xong tiểu nhân đây cũng sẽ đi chết theo luôn. Thôi đi mau lên không con mẹ kia lại kiểm soát gây sự nữa bây giờ." Thủy An Lạc vừa nói vừa đẩy Kiều Nhã Nguyễn ra ngoài.

Sở Ninh Dục đang ở cách đó không xa trông thấy hai người đùa giỡn nhau rồi khuất bóng, xem ra đưa Kiều Nhã Nguyễn về đây là một quyết định đúng đắn.

"Thiếu gia, sao không nói cho tiểu thư biết?"

"Nhìn thì có vẻ như không để tâm nhưng thật ra cô ấy vẫn sợ, thế nên mới không dám tin tưởng bất cứ ai cả." Sở Ninh Dục hờ hững nói.

"Đi thôi."

Cô có thể cợt nhả với anh nhưng lại không chịu tin tưởng anh, như vậy chỉ có thể nói từ tận sâu trong lòng cô vẫn đang bài xích. Bài xích việc tin tưởng một ai đó, không tin, đương nhiên sẽ chẳng phải đau lòng.

Hiện tại, Thủy An Lạc và Kiều Nhã Nguyễn là hai sinh viên thực tập duy nhất trong viện, cho nên sau khi họ tiến vào phòng bệnh, các giáo sư bác sĩ liền nhìn về phía họ.

"Người mới à?" Một trong số họ mở miệng hỏi.

"Giáo sư Thẩm, đây là thực tập sinh của chúng tôi." Lâm Thiển Thần mỉm cười giải thích.

"Là cái cô thực tập sinh vừa mới tới đã gây họa đấy á?" Sắc mặt vị giáo sư gạo cội kia chợt biến. Ông ta dùng con mắt dò xét nhìn Thủy An Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Giả Bộ Giỏi Giang

Vị giáo sư kia vừa dứt lời, ánh mắt mọi người cũng nhìn Thủy An Lạc cũng sắc lạnh hơn.

Thủy An Lạc hơi nhú mày lại trước hành động này của mọi người nhưng cô cũng chẳng nói gì.

"Giáo sư Thẩm, chuyện này kỳ thật là do tôi không căn dặn rõ ràng." Lâm Thiên Thần mỉm cười nói.

Thùy An Lạc không nhịn được trợn trắng mắt. Kiều Nhã Nguyễn định lên tiếng nhưng lại bị Thùy An Lạc kìm lại: "Giáo sư Thẩm, có những chuyện không phải chỉ nghe đã là thật đâu."

"Cái cô này..." Giáo sư Thẩm bị phản bác lại, sắc mặt ông ta trở nên rất khó coi.

"Giáo sư Thẩm, tôi không phải đang phản bác lại giáo sư, chỉ là mong giáo sư thấy được kết quả cuối cùng của sự việc rồi hãy nói này nói nọ." Thùy An Lạc gật nhẹ đầu, mang theo vài phần nhún nhường.

"Việc gì phải nịnh bợ cái loại người đó." Kiều Nhã Nguyễn đề thấp giọng nói bên tai cô.

"Lão Phật gia à, để tiểu nhân đây dạy ngài một chút cái gì gọi là khéo đưa đẩy nhé. Nếu muốn nói chuyện với loại người cựa gà lên mặt này, mày càng đối nghịch với họ thì bọn họ sẽ càng có thời gian để gây khó dễ cho mày." Thùy An Lạc thấp giọng ghé vào tai Kiều Nhã Nguyễn nói.

"Thế nên, để đảm bảo tụi mình sẽ không bị ức hiếp thì cũng buộc phải luôn kách lại với đám người này."

"Chắc chắn chắc, mới vài ngày không gặp mà cô ngốc này đã lươn lẹo thế rồi." Kiều Nhã Nguyễn dùng ánh mắt trẻ nhỏ để dạy nhìn Thùy An Lạc, cảm thấy hả hê vô cùng.

Vì Thùy An Lạc đã nói vậy nên vị giáo sư kia cũng không thể nói gì được nữa. Người hội chẩn hôm nay là một người mắc bệnh tim đặc biệt, thế nên các bác sĩ khoa ngoại hầu như đều đã tới cả, lúc này đang đứng xung quanh bệnh nhân trong phòng bệnh.

Hội chứng động mạch vành cấp tính* là một kiểu bệnh tim tương đối nghiêm trọng, hơn nữa cho đến bây giờ vẫn chưa có cách trị liệu chính xác.

*Hội chứng động mạch vành cấp tính (ACS): là hội chứng liên quan đến cơn đau thắt ngực hoặc các triệu chứng khác do cơ tim thiếu oxy cung cấp.

Các giáo sư chính là người có hiểu biết nhất về căn bệnh này, mà Thùy An Lạc lại rất có hứng thú với các bệnh về tim thế nên cô lắng nghe rất chăm chú. Nhưng, giờ Thùy An Lạc lại cảm thấy những gì giáo sư này đang nói lại có chút khác biệt với những ghi chép mà đàn anh đưa cho cô. Thùy An Lạc không nhịn được giơ tay lên: "Thưa giáo sư, về vấn đề trị liệu cho những bệnh nhân mắc chứng động mạch vành cấp tính, ở nước ngoài đã có những bệnh nhân được dùng..."

Thùy An Lạc còn chưa nói hết đã bị Lâm Thiên Thần trừng mắt chặn lại.

"Cô là giáo sư đây à?" Lâm Thiên Thần nhỏ giọng khiển trách.

"Tôi..."

"Nói tiếp đi." Vị giáo sư kia phát tay bảo Lâm Thiên Thần im lặng, sau đó lại nhìn Thùy An Lạc.

Thùy An Lạc hít sâu một hơi, sau đó mới nói: "Khoảng thời gian trước tôi có xem một ít tài liệu về việc họ đã lựa chọn trị liệu bằng cách..."

Tuy Thùy An Lạc học kém thật nhưng đối với những vấn đề mà cô yêu thích cô sẽ học rất nhanh, nhớ cũng rất chính xác, vậy nên những ghi chép mà đàn anh đưa cho cô hầu như đều đã học thuộc cả.

Nghe Thùy An Lạc nói xong, sự bất mãn trong ánh mắt của vị giáo sư kia cuối cùng cũng biến mất, ngược lại có chút tán thưởng cô.

"Được đấy cô gái, thay da đổi thịt từ lúc nào vậy, khả năng cao thế này mà mày thi còn tạch được cơ à?" Kiều Nhã Nguyễn cũng kinh ngạc, sau khi Thùy An Lạc nói xong không nhịn được phải thốt lên khen cô một tiếng.

"Là nhờ ghi chép của đàn anh." Thùy An Lạc cười tí mắt nói, trong lòng âm thầm cảm ơn đàn anh, lại cho cô có cơ hội được tỏ ra giỏi giang rồi.

"Ừ ừ ~!" Sắc mặt Kiều Nhã Nguyễn thoáng thay đổi nhưng rất nhanh chóng bình thường lại.

"Lát cho tao mượn xem nhé."

"Ok!"

"Cô là Thùy An Lạc phải không, chiều nay cô viết cho tôi một bản báo cáo về căn bệnh này." Vị giáo sư kia nói rồi tiếp tục giảng giải.

Hà?

Thùy An Lạc hơi ngẩn người ra, nghĩ liệu có phải cô tỏ ra hơi quá rồi không? Những cái cô nói đều là báo cáo của người ta, lấy ra cũng đâu có hay, đâu phải là do cô nghiên cứu đâu.

"Ha ha..." Kiều Nhã Nguyễn gục vào vào Thủy An Lạc cười lấy cười để, bỗng đứng thấy vui không chịu nổi, ai bảo thích giả bộ cơ, giờ thì hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Sự Bảo Vệ Của An Phong Dương

Lúc vị giáo sư kia đi còn cố tình liếc nhìn cô một cái, có điều ánh mắt đó lại khiến Thủy An Lạc lạnh hết cả người. Lâm Thiên Thần cũng ngoảnh lại nhìn cô kèm theo một nụ cười, còn hàm ý của nụ cười đó không cần nói cô cũng biết.

Thủy An Lạc hơi mím môi, chẳng lẽ cô phải làm một bản tóm lược lại những ghi chép kia của đàn anh à?

"Thích tỏ ra giỏi giang nữa đi, giờ thì trắng mắt ra chưa?" Kiều Nhã Nguyễn nhìn cái người đang hận không thể đâm đầu luôn vào tường kia tặc lưỡi lên tiếng.

Thủy An Lạc đung đầu thêm hai cái nữa rồi quay lại nhìn Kiều Nhã Nguyễn: "Học bá, phải dựa vào mày rồi."

"Tao không có hứng thú với vấn đề này, tìm từng cái gì, ghê lắm." Kiều Nhã Nguyễn nhàn nhàn nói.

"Nhưng sao mày lại sợ tim thế?" Thủy An Lạc không nhịn được hỏi.

Mắt Kiều Nhã Nguyễn hơi nheo lại, hai hàng lông mày cũng cau dần như thể đang nghĩ đến chuyện gì đó, cuối cùng cô chỉ lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy máu me các thứ thì thấy sợ thôi."

"Con điên, làm gì có cuộc phẫu thuật nào mà không có máu, mày sợ máu còn làm bác sĩ làm gì?" Thủy An Lạc tức giận nói. Cô cảm thấy Kiều Nhã Nguyễn cố tình nói vậy chỉ để lấp liếm với cô thôi.

Kiều Nhã Nguyễn vừa ôm lấy vai Thủy An Lạc vừa nói: "Tao nói mày nghe, tim cũng có linh hồn đấy. Lỡ người bị bệnh tim đó chết thì người ta sẽ ám lấy mày cả đời đấy biết không hả."

"Im đi." Thủy An Lạc đẩy Kiều Nhã Nguyễn ra, chắc là vì bị ảnh hưởng tâm lý nên cô thấy rợn hết cả da gà.

Kiều Nhã Nguyễn cười ồm lên rồi khoác vai Thủy An Lạc cùng đi về.

Trong bầu không khí khô nóng, cơn gió nhẹ chẳng có chút mát mẻ nào thổi vào hành lang bệnh viện đem theo tiếng cười của hai người.

Lúc đi tới chỗ ngoặt hành lang, Phong Phong bỗng nhiên xuất hiện. Anh ta lạnh lùng nhìn về phía bóng hai người đã đi mất dạng.

Con gái đó, hay nói đúng hơn là con bé đó...

Phong Phong siết chặt nắm tay, cả cơ thể trở nên căng cứng, trước mắt anh ta xuất hiện cảnh trong vụ án bắt cóc trên xe bus năm nào. Phong Phong khẽ khép mắt lại, cảnh tượng đó lại càng thêm rõ ràng.

["Em gái, đừng sợ."

Một cô gái trẻ mặc đồ cảnh sát nhẹ nhàng ôm một bé gái, nhưng trên khóe miệng cô lại mang theo máu, còn chỗ phần lưng đối diện với tim thì lại bị một con dao nhọn đâm vào và lũ cướp hung dữ đang đứng phía sau.]

"Phong thiếu, đây là tất cả tư liệu về cô gái kia." Người bên cạnh đưa văn kiện trong tay qua.

Phong Phong mở mắt ra, ánh mắt anh ta giờ đã trong vắt trở lại. Anh ta đưa tay nhận lấy túi giấy tờ kia rồi quay người sải bước đi thẳng.

Tại một quán bar ồn ào, khó có thể tìm được một góc tĩnh lặng thì có một căn phòng bao trọn khá là yên ắng. Sở Ninh Dục đang ngồi trên xe lăn cúi đầu nhìn đồng hồ trong tay. Ngồi cạnh anh là An Phong Dương, Phong Phong và một người bạn thân nữa là Bạch Dạ Hàn.

Bạch Dạ Hàn mặc bộ đồ bình thường màu trắng, hai chân vắt chéo cầm ly rượu trong tay lắc lắc, ánh mắt như có như không rơi xuống hai chân của Sở Ninh Dục, đôi mắt đẹp mang theo ý cười không thể che giấu.

"Tôi nói này..." Bạch Dạ Hàn mở miệng, âm thanh trầm thấp tao nhã, tựa như tiếng đàn vĩ cầm lướt bên tai, vừa tươi mát lại êm dịu.

"Kể cả là vì Viễn Tường thì cậu cũng đâu cần phải ngược đãi bản thân mình như vậy, cô nhóc kia ghê gớm thật đấy."

"Nói linh tinh cái gì thế?" An Phong Dương thấy anh ta nói vậy liền đáp cho một phát. Trong bốn người bọn họ, theo lý mà nói, người có quan hệ thân thiết nhất với Thủy An Lạc chính là An Phong Dương. Thế nên anh tuyệt đối sẽ không để người khác nói này nói nọ Thủy An Lạc.

Sở Ninh Dục xem xong đồng văn kiện trong tay liền ngẩng lên nhìn Bạch Dạ Hàn, ánh mắt không chút cảm xúc nào nói: "Đây chính là toàn bộ số cổ phần trôi nổi bên ngoài của Viễn Tường?"

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nghe Lén

Bạch Dạ Hàn khẽ gật đầu, không để ý chuyện mình vừa bị An Phong Dương đá chút nào.

"Nếu ngay từ đầu 30% số cổ phần kia vẫn còn nằm trong tay Thủy An Lạc thì cậu cứ bán thân là xong, nhưng giờ thì tôi có thể nói là hoàn toàn không cần thiết nữa rồi. Nghe nói Thủy Mặc Vân đã ký rồi, 30% cổ phần kia đều đã để cho Thủy An Kiều cả. Nói cách khác Thủy An Lạc giờ chẳng có chút giá trị gì nữa rồi."

"Cậu còn nói linh tinh là tôi đập cậu thật đấy." An Phong Dương nổi cáu nói, gương mặt xinh đẹp của anh đã hiện lên vài phần dữ tợn.

"Tôi nói chứ An Tam, cậu kích động cái gì vậy, Bạch Nhị nói cũng có sai đâu. Cái con nhóc Thủy An Lạc kia mà xứng với Sở Đại á, cậu đang đùa chặc?" Phong Phong giờ xem như đã kết thù với Thủy An Lạc nên anh ta chẳng có hảo cảm gì với cô cả.

"Biến!" An Phong Dương ngoảnh lại chửi một câu.

"Tôi nói cho các cậu biết, Thủy An Lạc là em gái tôi, sau này các cậu nhớ lễ độ với con bé một chút."

"Cái này tạm thời bỏ đi, nếu Thủy Mặc Vân đã mờ mắt vậy cứ để ông ta tự chịu đựng quả báo của mình vậy." Sở Ninh Dục không giải thích vấn đề của Thủy An Lạc mà nói thẳng vậy luôn. Nếu Thủy Mặc Vân không động tới chỗ cổ phần kia của Thủy An Lạc, có lẽ anh sẽ cứu ông ta một mạng. Tiếc là Thủy Mặc Vân già quá nên lắm cảm, anh cũng chẳng nhất thiết phải cứu nữa.

"Thế cậu định nhìn Thủy Mặc Vân cứ thế mà chết đấy à?" Bạch Dạ Hàn lắc lắc ly rượu trong tay nói.

"Cũng phải, chỉ cần cậu đứng im nhìn Thủy Mặc Vân chết, sau này muốn dứt cái con bé Thủy An Lạc kia ra cũng sẽ dễ dàng hơn."

Sở Ninh Dục đặt văn kiện xuống, đưa tay cầm lấy ly rượu trên bàn nhấp một ngụm rồi thờ ơ nói: "Sau này đối xử với chị dâu các cậu tốt một chút."

"Phụt!!!"

Bạch Dạ Hàn và cả Phong Phong đều phun hết cả rượu ra, mở to mắt nhìn Sở Ninh Dục như thể đang nói: Cậu không nói lộn đấy chứ!

Sở Ninh Dục chán ghét chuyện bánh xe lăn lùi lại phía sau, sau đó lại bình tĩnh cầm ly rượu lên nhấp nhí.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khác của quán bar, khóe miệng An Giai Tuệ khẽ cong lên, chỉ cần Sở Ninh Dục không tham dự vào chuyện này, chỉ cần trước lúc Thủy Mặc Vân chết bà ta có thể khiến cái di chúc kia có hiệu lực, vậy Sở Ninh Dục sẽ không thể làm gì bà ta được nữa.

An Giai Tuệ cắt chiếc bút ghi âm trong tay đi, có cái này rồi, bà ta còn sợ không đả kích được Thủy An Lạc sao? Chỉ cần Thủy Mặc Vân xảy ra chuyện và Thủy An Lạc nghe thấy cái này, như vậy cũng đồng nghĩa với việc Sở Ninh Dục không thoát được có liên quan với vụ này, có con thì đã sao chứ?

"An tổng." Người đàn ông trong góc tường thu thiết bị nghe lén lại rồi đi tới, giống như đang đòi được thưởng.

An Giai Tuệ lấy một khoản tiền trong túi ra: "Nhớ lấy, sau này bọn họ còn tới đây thì đều thu âm hết lại cho tôi."

"Vâng, vâng, An tổng yên tâm." Gã kia cười một cách thô bỉ nhận lấy tiền rồi cất đi.

"Chỉ là An tổng này, bà cũng biết đấy, Sở tổng là người hô mưa gọi gió của cái thành phố A này, thế nên..." Gã nói rồi lại vờ về tay mình.

An Giai Tuệ biết gã muốn đòi thêm tiền liền âm thầm chửi trong bụng một trận, nhưng bà ta vẫn phải lấy ví của mình ra và đưa hết toàn bộ số tiền trong đó cho gã: "Chỗ này đủ rồi chứ."

"Tất nhiên." Gã kia tham lam cất hết tiền đi, sau đó hào phóng nhường đường.

Ánh mắt gã gần thiết bị thu âm cứ nhìn theo bóng người đi khuất của An Giai Tuệ rồi lại sờ sờ cảm, không biết gã đang nghĩ cái gì.

An Giai Tuệ ra đến bên ngoài liền bắt đầu phi nhỏ. Cái tên kia dám dùng ánh mắt tục tĩu để nhìn bà ta. Hiện tại bà ta chỉ có thể nhịn nhưng đợi đến khi nào xong việc bà ta nhất định sẽ xử lý gã.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Đối Xử Với Em Có Tốt Không?

Lúc Sở Ninh Dục trở về thì đèn trong phòng Thủy An Lạc vẫn sáng trưng. Anh lật một chân lên lầu. Chú Sở cũng mang xe lăn đi lên rồi đặt xuống. Sở Ninh Dục ngồi xuống vỗ vỗ nhẹ cái chân lại bắt đầu đau ê ẩm của mình: "Chú Sở, chú về đi, sáng sớm ngày mai rồi lại tới."

Chú Sở gạt đầu rồi quay người rời đi.

Sở Ninh Dục điều khiển xe lăn đi tới trước cửa phòng Thủy An Lạc. Cánh cửa không được khép kín lại vừa hay có thể khiến anh nhìn rõ mọi thứ trong phòng.

Thủy An Lạc đang ngồi trên thảm trải sàn, trên giường thì vứt lung tung một đồng giấy tờ ghi chép. Một tay của cô đang vuron ra lác lác chiếc nôi có cậu con trai đang cứng đầu nhất quyết không chịu đi ngủ. Một tay thì cầm bút ghi ghi chép chép gì đó, di động đặt trước mặt đang bật cuộc gọi video.

"Nhưng chỗ mạch máu này của tim không phải nên dịch sang một bên sao?" Thủy An Lạc thắc mắc hỏi.

"Theo lý thuyết thì là vậy, nhưng nhiều khi dịch qua một bên không phải là cách tốt nhất để bảo vệ trái tim. Trong trang thứ bảy anh có ghi lại cho em đấy, em lật lại xem kỹ đi là thấy." Phía bên kia webcam, Mặc Lộ Túc bưng ly cà phê ngồi trên ban công nhẹ nhàng nói.

"À à ~" Thủy An Lạc vừa nói vừa đưa tay lật lật quyển sổ ghi chép của Mặc Lộ Túc, lật đến trang thứ bảy thì quả nhiên nhìn thấy được dòng chữ mình cần. Thủy An Lạc cười trừ một cái, đúng là do cô không để ý kỹ thật.

Từ đầu đến cuối, Sở Ninh Dục vẫn ngồi ngoài cửa nhìn người trong phòng. Nếu bình thường cô cứ chăm chỉ học hành như vậy thì làm gì đến mức phải học lại đâu, hay là do người bên kia là Mặc Lộ Túc nên cô mới nghiêm túc như vậy?

Bàn tay Sở Ninh Dục đặt trên xe lăn hơi siết chặt, đột nhiên anh cảm thấy sự tồn tại của con người tên Mặc Lộ Túc này thật khiến người ta khó chịu.

"Khụ..."

Sở Ninh Dục ho khan ra hiệu.

Thủy An Lạc đang bận ghi ghi chép chép, Tiểu Bảo Bối ở trong nôi không được ai ngó ngang tới nên đã khóc toáng lên.

Thủy An Lạc quay đầu lại thấy Sở Ninh Dục thì không khác gì như trông thấy cứu tinh. Cô vội vội vàng vàng bò dậy: "Anh chờ em một chút, Sở Ninh Dục về rồi! Để em đưa Tiểu Bảo Bối qua cho anh ấy trông hộ đã."

Thủy An Lạc vừa nói vừa nhanh chóng bế Tiểu Bảo Bối lên, sau đó phi đến bên cạnh Sở Ninh Dục đặt bé con ngồi lên đùi anh: "Làm ơn, làm ơn nhé, tôi đang bận chút việc."

Sở Ninh Dục nhìn bé con đang ngồi trên đùi mình. Tiểu Bảo Bối cũng ngơ ngác nhìn ba mình. Dường như nhóc còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra mà đã bị ném cho ba rồi.

Thủy An Lạc lại ngồi xuống đất tiếp tục ghi chép: "Anh, anh nói tiếp đi ạ."

Mặc Lộ Túc khẽ ngẩng đầu nhìn lên trời, đến bao giờ cô mới có thể đối xử với anh giống như với người kia, muốn làm gì sẽ làm cái đó đây.

"Anh à?" Thủy An Lạc thấy Mặc Lộ Túc mãi không lên tiếng nên đành gọi một tiếng.

Mặc Lộ Túc hoàn hồn lại rồi mỉm cười nói tiếp: "Không có gì, vừa nãy nói đến đâu rồi?"

"Dịch mạch máu qua một bên." Thủy An Lạc chăm chú nhắc lại, hoàn toàn không nhận ra sắc mặt của ai đó đứng ngoài cửa đã tối sầm.

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đen như đất nòi của ba mình. Cái tay bé xíu kia quơ quơ trước mặt Sở Ninh Dục như thể đang kéo lại sự chú ý của anh. Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn con trai đang cười nịnh nọt với mình rồi nắm lấy cái tay nhỏ của nó. Anh không hiểu mình đang kiên trì cái gì, tại sao cứ nhất quyết phải theo đuổi cô gái này?

Sở Ninh Dục nghĩ nghĩ rồi xoay bánh xe rồi đi. Anh không muốn nghe cô trò chuyện với người đàn ông khác. Mà lá gan của Thủy An Lạc cũng lớn lắm, cô lại thách thức sự nhẫn nại của anh thêm một lần nữa rồi.

"Lạc Lạc, Sở Ninh Dục đối xử với em có tốt không?" Mặc Lộ Túc đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Cũng được, anh ta thích Tiểu Bảo Bối." Thủy An Lạc thần nhiên nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi quyển sổ ghi chép của mình. Nhưng ngay một giây sau đó, cô bỗng cảm thấy có gì đó bất thường nên liền ngẩng lên nhìn Mặc Lộ Túc: "Sao tự nhiên anh lại hỏi thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Lại Dồn Tường ~

Mặc Lộ Túc hơi nghech đầu lên, trong mắt còn mang theo ý cười sâu xa: "Không có gì, giờ cũng muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm đi!"

"Không được đâu, ngày mai em phải nộp báo cáo mà giờ em còn chưa viết xong nữa." Thủy An Lạc nằm bò ra giường làu bàu nói.

"Sớm biết thế thì em đã không thể hiện ta đây rồi, bây giờ chỉ có nước khóc tiếng Mán."

Mặc Lộ Túc bật cười: "Em còn là sinh viên, kể cả không viết được cũng chẳng sao cả. Ngược lại nếu như em viết ra những thứ ở cấp độ giáo sư tiến sĩ thì mới thành vấn đề đấy. Cứ viết ra những gì em nghĩ là được rồi, ngủ sớm đi."

"Vâng, chúc anh ngủ ngon." Thủy An Lạc vừa nói vừa vờn tay tắt chế độ gọi video trên điện thoại.

Viết bừa à, nhưng mà cái vị giáo sư kia vốn có thành kiến với cô rồi, giờ nếu viết linh tinh lờ bà ta lại càng ý kiến ý cò với cô hơn thì sao đây?

Thủy An Lạc nằm sấp trên giường giả chết, ai đến cứu cô với.

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ rồi cúi xuống nhìn tờ giấy trắng tinh không một vết mực. Cô gãi gãi đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Cô cần phải chơi với con trai một lúc để lấy cảm hứng mới được, nhất là trò chọc thẳng bé tính rồi lại ru được nó ngủ lại thì mới có cảm giác thành tựu.

Thủy An Lạc vừa bước ra liền thấy ánh sáng hắt ra từ khe cửa phòng Sở Ninh Dục, thế nghĩa là anh vẫn chưa ngủ.

"Cộc cộc cộc..."

"Vào đi!"

Thủy An Lạc hơi run lên, cái giọng này sao nghe thấy kỳ kỳ.

"À... tôi cũng không có việc gì đâu, nếu Tiểu Bảo Bối ngủ rồi thì coi như tôi cũng hết chuyện rồi." Thủy An Lạc cảm thấy cứ chạy trước cho yên thân, nhờ đâu anh ta lại nổi cơn điên lên như tối qua thì cô không chống đỡ nổi mắt.

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ rồi lập tức quay móng rồi đi.

Đáng tiếc hai cái cẳng của cô chạy không nhanh bằng một chân của anh. Trong chớp mắt cửa phòng bị mở ra, Thủy An Lạc chỉ cảm thấy cổ tay bị

túm chặt lấy và cả người lại bị ép sát lên tường.

Cả người Thủy An Lạc bỗng bị đè đến ngạt thở, cô giận dữ nhìn chằm chằm vào người trước mặt: "Đề... đề chết tôi rồi."

"Thủy An Lạc!"

Giữa cái thời tiết hè oi ả của tháng bảy này mà giọng nói của Sở Ninh Dục lại lạnh như thể trời đông giá rét.

Thủy An Lạc khẽ giãy giụa, như vậy lại càng kích thích cảm giác của Sở Ninh Dục, mùi hương thơm ngát trên người cô cộng thêm thân thể mềm mại kia đều là một loại thách thức đối với anh.

"Nửa đêm nửa hôm rồi còn gọi video với đàn ông, cô giỏi lắm đấy."

Câu nói này của anh cực kỳ lạnh lẽo và nghe kỹ thì còn mang theo chút mùi ghen tuông nữa.

Thủy An Lạc vùng vẫy một hồi vẫn không thoát được, ngực lại bị ép chặt nên đành từ bỏ, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh: "Tôi vì công việc, công việc đó anh có hiểu không?"

Vì đang buồn bực cho nên lúc Thủy An Lạc lên tiếng hơi thở không được ổn định cho lắm, thậm chí còn có chút hỗn hển.

Ngược lại, Sở Ninh Dục lại có vẻ như đang cố ý, anh chẳng những không buông cô ra mà còn ép chặt hơn. Thậm chí, còn có thể cảm nhận được sự mềm mại của khuôn ngực ẩn sau lớp quần áo ngủ in hình hoạt hình kia. Thế nên cơn lửa giận của Sở Ninh Dục nhanh chóng bị một ngọn lửa quý quái khác thay thế. Sở Ninh Dục giật mình và đột ngột lui về phía sau. Anh chống tay lên vách tường quay lưng về phía Thủy An Lạc nói: "Biến về phòng của cô đi. Từ giờ sau 8 giờ sẽ cắt mạng."

Sở Ninh Dục thấy cảm giác của anh đối với Thủy An Lạc thật lệch lạc, thế quái nào mà ba lần bốn lượt anh lại có phản ứng với cô vậy chứ, hơn nữa tốc độ "chào cờ" còn cực nhanh nữa.

Thủy An Lạc được thả ra, không kịp nghĩ nhiều đến chuyện sau này sẽ cắt mạng liền cuống cuống chạy về phòng mình, sập cửa đánh "rầm" một cái. Sợ chết mất thôi, ban nãy tại Sở Ninh Dục dựa vào gần cô quá nên cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của anh, vừa rồi hình như cái đó bị cứng cứng lên... Thủy An Lạc vừa nghĩ tới mặt liền đỏ tung bừng, đột nhiên có cảm giác chỗ đùi bị cái kia chọc vào cũng nóng rực lên.

Thủy An Lạc vật vờ lết tới mép giường rồi đổ cả người xuống, sao cô có cảm giác ở chung với tên này sẽ ngày càng nguy hiểm thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Phản Kích

Thế nên Thủy An Lạc cảm thấy tốt nhất cô không nên ở gần cái tên Sở Ninh Dục đó thì hơn.

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ một hồi rồi vội vàng lấy cái giấy thỏa thuận ly hôn ở dưới gầm giường ra xem lại, sau khi trông thấy câu "không còn bất cứ liên quan gì về tiền bạc vật chất và các phương diện khác" cô mới cảm thấy yên tâm được phần nào. Có cái này thì cô có thể bảo đảm cục cưng là của cô.

Thủy An Lạc sau khi xem xong lại cắt kỹ bản thỏa thuận kia đi, khóa lại ngăn hoàng cuối cùng mới chịu viết báo cáo tiếp.

Sở Ninh Dục về phòng mình rồi sắc mặt vẫn chẳng tốt hơn là mấy. Anh nằm im trên giường một lúc lâu sau mới ổn định lại được hô hấp của mình. Rõ ràng cô nhóc kia người ngòm chỉ như cái cộng giá, thậm chí anh còn chẳng nhớ trước đây lúc bọn họ làm chuyện đó thì như thế nào nữa, vậy mà hiện tại anh lại có phản ứng trong trường hợp như vậy?

Tiểu Bảo Bối tỉnh ngủ lại nhỏ giọng thút thít khóc. Sở Ninh Dục với lấy bình sữa ấm ở đầu giường nhét vào mồm bé con, bé con chẹp chẹp hai cái rồi lại ngủ khì.

Sở Ninh Dục nhìn cậu con trai giống mình y như đúc rồi đưa tay lên vuốt ve gương mặt bầu bĩnh của thằng bé. Có lẽ là vì cậu nhóc bất ngờ xuất hiện này nên anh mới làm vậy chăng.

Gần sáng, Thủy An Lạc mới bò ra giường ngủ được một lúc, lúc đồng hồ báo thức vang lên cô có cảm giác như mình sắp điên mất rồi.

Tất báo thức, Thủy An Lạc mắt nhắm mắt mở lết đi rửa mặt. Sửa soạn xong xuôi đâu vào đấy cuối cùng cô cũng tiến được thần ngủ đi. Thím Vu cũng chuẩn bị xong đồ ăn sáng và quan trọng nhất là Sở Ninh Dục cũng đang ngồi ăn.

Sau một hồi đấu tranh nội tâm xem có nên chào một tiếng hay không, cuối cùng Thủy An Lạc vẫn quyết định mở miệng chào một câu.

"Chào buổi sáng." Thủy An Lạc có chút lúng túng vươn tay bế con trai đang nằm đá chân trong xe lên, Tiểu Bảo Bối vừa được mẹ bế liền bi bô lần tay tìm "bát com" của mình.

Thủy An Lạc thấy vậy liền bế thẳng nhóc lên lầu.

Nguyên nhân thì là vì, trông mặt Sở Ninh Dục lạnh quá, làm cô sợ.

Báo cáo mà Thủy An Lạc vất vả cả một buổi đêm mới viết xong cuối cùng cũng vẫn không nộp được, nghe nói vị giáo sư kia ra ngoài đi hội chẩn mất rồi.

Thủy An Lạc nhìn nhìn báo cáo trong tay mình, rồi lại nhìn Lâm Thiển Thần kiêu căng đang xoay người rồi đi, không hiểu sao cô cứ có cảm giác như mình bị chơi một ván vậy.

"Thủy An Lạc, cô vẫn chưa chỉnh lý xong ghi chép của cuộc hội chẩn ngày hôm qua à?" Lâm Thiển Thần bỗng nhiên quay lại, cau mày hỏi.

Thủy An Lạc hơi sững sờ: "Cô có bảo tôi phải sửa lại đâu."

"Chẳng lẽ cái gì tôi cũng phải nói thì cô mới biết mà làm à?" Lâm Thiển Thần nghiêm giọng trách mắng.

"Tôi..." Thủy An Lạc cau mày cúi đầu xuống nghĩ xem phải phản kích lại thế nào.

"Bác sĩ Lâm, phải làm gì thì đáng ra cô nên nói với tôi mới phải chứ? Cô là bác sĩ hướng dẫn của tôi cơ mà, cô không nói thì sao mà tôi biết được. Cô tưởng đây là khoa tâm lý nên tôi có thể đoán được cô nghĩ gì chắc?" Thủy An Lạc trầm giọng nói.

"Cô còn biết tôi là bác sĩ hướng dẫn của cô cơ à, nhưng tôi có thấy cô tôn trọng tôi chút nào đâu." Lâm Thiển Thần cười lạnh nói.

"Chuyện tôn trọng phải do hai bên cùng làm mới được. Bác sĩ Lâm muốn người khác tôn trọng mình thì hẳn là phải nên tôn trọng người khác đã chứ." Thủy An Lạc hơi hốt nói, sau đó bước qua Lâm Thiển Thần chuẩn bị rời đi.

"Thủy An Lạc, trước đây chẳng lẽ là do tôi đã đánh giá thấp cô à?" Lúc Thủy An Lạc bước qua, Lâm Thiển Thần thấp giọng nói.

Thủy An Lạc hơi dừng lại một chút rồi mới mở miệng nói: "Không phải các người đánh giá thấp tôi, mà vì các người đánh giá tôi quá cao nên mới muốn đuổi tận giết tuyệt tôi! Nếu cô không ngại thì về mà nói với bà dì của cô là, đừng có mà mơ đưng đến đến sản nghiệp của ông nội tôi, Thủy An Lạc này chưa chắc làm gì được bà ta nhưng mà Sở Ninh Dục thì khó mà nói đấy." Nói xong, Thủy An Lạc khinh thường cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Kết Quả Xử Phạt

Kiều Nhã Nguyễn hấp tấp chạy tới bệnh viện đúng giờ cho nên giờ vẫn còn lơ ngơ chưa tỉnh ngủ. Thủy An Lạc đi kiểm tra phòng bệnh quay về thì thấy cô bạn thân vẫn đang bò ra bàn ngủ gật.

"Ngủ gì nữa, dậy còn làm việc chứ?"

"Chết mất, tôi hôm qua chẳng biết bà chị lóp trên lại cho vị khách trọ nào đó dọn đến, lục đục đến tận nửa đêm vẫn không xong! Tao phát điên mất." Kiều Nhã Nguyễn vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thủy An Lạc: "Tao nghe nói Lâm Thiển Thần lại làm khó mày à?"

"Không có gì đâu, bị tao bật lại rồi! Không chịu được thì mày dọn sang chỗ khác đi, nhớ đâu sau này cứ thế thì làm thế nào?"

"Không được, chị ấy ra nước ngoài rồi, còn dặn dò nhờ tao trông nhà hộ nữa! Ai mà ngờ bà ấy lại cho một người khác tới thuê nữa chứ, kêu là để chia tiền nhà đỡ cho tao." Kiều Nhã Nguyễn bắt đầu nói.

"Mà tao cũng chưa từng thấy ai nửa đêm nửa hôm lại dọn nhà cả, mày nói xem có ai hành hạ người khác như thế không?"

"Nam hay nữ?"

"Không biết, lúc tao đi đã dậy đâu, chắc là đàn ông. Mày không biết âm ỉ đến thế nào đâu, chẳng thèm nghĩ cho người khác gì cả." Kiều Nhã Nguyễn nghiêng đầu nói.

"Thấy không ổn thì mày cứ nói với chị ấy một tiếng đi, dọn ra ngoài ở! Đàng nào hơn một tháng nữa cũng vào học rồi, đến lúc đó bọn mình có thể về ký túc xá ở được rồi." Thủy An Lạc nói.

"Thôi nói sau đi." Kiều Nhã Nguyễn vừa nói vừa cầm lấy ghi chép trong tay Thủy An Lạc lên, nhìn một lượt rồi đập một cái lên đầu Thủy An Lạc: "Con dờ này, mày làm bác sĩ hay là làm sát thủ thế hả! Ở đây là 100 vạn UI* chứ không phải 100 vạn ml, mày muốn đánh chết người luôn à."

*Trong dược học, đơn vị quốc tế (Từ Tiếng Anh:International Unit) viết tắt là IU hoặc UI, là một đơn vị đo lường cho các giá trị của một chất, dựa trên hoạt động sinh học có hiệu lực.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn chỗ mà Kiều Nhã Nguyễn chỉ ra: "Chỗ này tao..."

"Cô gái à, nói thật, chị xin cô đấy, về nhà mà làm quý phu nhân nhàn nhả đi. Cô không hợp với bệnh viện đâu, nơi này toàn mạng người cả đấy!" Kiều Nhã Nguyễn bầu bĩnh Thủy An Lạc, đầu đón mở miệng nói.

"Mày không ở đây thì tao đâu có làm sai đâu."

"Ồ, thế là lỗi của tao à?" Kiều Nhã Nguyễn nổi giận.

"Hi hi, là tao sai, lỗi của tao, Lão Phật Gia xin bớt giận." Thủy An Lạc nín nọt nói, sau đó sửa lại số liệu trên bản ghi chép.

Kiều Nhã Nguyễn vẫn nằm bò ra đó mặc kệ Thủy An Lạc, thầm nghĩ tối nay về phải bàn bạc với hàng xóm về quy tắc sống chung mới được.

Thủy An Lạc kiểm tra lại ghi chép hai lần rồi mới đưa qua cho Lâm Thiện Thần. Cô ta cũng chỉ liếc cô một cái xong không nói gì nữa. Chỉ là, Thủy An Lạc phát hiện cô dần ít có cơ hội được đi theo khám bệnh, cả Kiều Nhã Nguyễn cũng thế, hầu như công việc cơ bản của họ đều là chỉnh lý ghi chép và sau đó là làm việc của y tá.

Bị thương đến xương cốt thì phải dưỡng thương đến trăm ngày, nhưng Sở Ninh Dục cũng không vì thế mà dừng kế hoạch thu mua Viễn Tường lại, thậm chí còn đẩy nhanh tiến độ hơn.

Thủy An Lạc phải tiêm cả một ngày thế nên lúc về đến nhà còn chẳng nhấc nổi cánh tay lên nữa.

Tiểu Bảo Bối trông thấy mami liền ê a đòi bế, nhưng Thủy An Lạc làm gì còn sức nữa. Cô ngã thẳng lên sofa rồi đặt con trai nằm cạnh: "Con nằm cạnh mẹ thế này đi."

Sở Ninh Dục đang ngồi trên sofa xem tài liệu, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Thủy An Lạc hệt như cái xác chết trôi: "Sao thế?"

"Mệt." Thủy An Lạc mở miệng đáp lại, cô chẳng muốn nói chuyện với anh nên cúi đầu nhìn con trai đang đá đá cái chân nhỏ. Cô nhéo nhéo khuôn mặt bầu bĩnh của bé con. Nhóc con này về đây còn chưa tới một tháng mà đã được Sở Ninh Dục nuôi mập mạp thế này rồi.

"Bệnh viện đã có kết quả xử lý rồi, hai y tá kia sẽ bị sa thải, còn Lâm Thiện Thần sẽ bị giáng chức, từ Trưởng khoa xuống Phó khoa."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tiệc

Thủy An Lạc vốn đang nằm trên sofa giả chết mặc kệ Tiểu Bảo Bối muốn bò trên người mình thế nào thì bò, nhưng khi vừa nghe thấy lời anh nói cô liền quay phắt ra nhìn anh.

"Anh xử lý cả Lâm Thiên Thần?" Chẳng trách dạo này cô ta cứ suốt ngày giờ trò với cô, hóa ra trừ chuyện hôm đó cô phản bác cô ta ra thì vẫn còn cả nguyên nhân này nữa.

Sở Ninh Dục buông tài liệu trong tay xuống rồi chậm rãi điều khiển xe lăn tới gần Thủy An Lạc. Thủy An Lạc tự động lui ra sau. Có điều sau lưng là sofa nên cô hết cả đường trốn. Mà khoảng cách thế này... khiến cô cảm thấy rất khó thở.

"Đây chẳng phải là chuyện mà em yêu cầu à?" Sở Ninh Dục tiến đến gần, do khoảng cách giữa ghế sofa và xe lăn nên anh không thể tiếp xúc quá thân mật với cô, nhưng thế này thôi cũng đủ rồi.

Hơi thở ẩm áp kia xuyên qua khoảng cách không khí nhất định sẽ vẫn nóng rực như cũ, cảm giác có thể thiêu đốt cả da thịt cô. Gần đây Sở Ninh Dục rất thích làm mấy động tác mập mờ thế này, cứ như thể anh ta đang nhắc cô rằng những gì anh nói trước đó không phải nói chơi vậy.

Còn nữa, cái gì gọi là chuyện cô yêu cầu? Cô yêu cầu lúc nào chứ hả?

"Cái đó... Sở tổng... có chuyện gì thì từ từ nói." Thủy An Lạc không nhịn được nuốt nước bọt, hai tay run rẩy ôm Tiểu Bảo Bối ra làm bia đỡ đạn.

Đôi mắt to tròn của Tiểu Bảo Bối cứ thế chuyển qua chuyển lại giữa hai người, tay chân bé xíu quơ loạn xạ hết lên, miệng nhỏ hơi giương lên như thể nhóc con rất thích tư thế hiện tại.

Sở Ninh Dục chống một tay lên ghế sofa, một tay thì chống cằm. Tiểu Bảo Bối cũng tự giác nắm lấy một ngón tay của ba bằng bàn tay nhỏ xíu của mình.

"Em cảm thấy... tôi có câu nào là không từ tốn?" Sở Ninh Dục lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa không ít mùi vị trêu ghẹo người khác.

Thủy An Lạc âm thầm phỉ nhổ trong lòng: Anh xem anh có câu nào là nói đàng hoàng không, không biết dựa gần thế này khó thở lắm hả?

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ rồi hơi ngả người ra sau, sau đó rút người mình vào một phía sofa để thoát ra.

Sau khi thoát được, Thủy An Lạc ra sức hít chút không khí mới mẻ, tình cảnh vừa rồi quá mức mập mờ khiến cô suy chút nữa là không thở nổi nữa rồi.

Thấy cô trốn rồi, Sở Ninh Dục ung dung chỉnh lại quần áo của mình rồi ngồi thẳng người dậy, bẻ lấy Tiểu Bảo Bối đang nằm trên ghế sofa đặt lên đùi mình. Lúc trước nếu không vì Tiểu Bảo Bối có lẽ cả đời này anh cũng sẽ chẳng có bất cứ liên lạc gì với Thủy An Lạc nữa cả, nhưng giờ...

Ánh mắt Sở Ninh Dục nhìn Tiểu Bảo Bối hơi thất lại, có lẽ anh và Thủy An Lạc sẽ phải dây dưa cả đời này với nhau.

"Anh làm như thể Lâm Thiên Thần không có ý kiến gì à? Chẳng phải cô ta là hồng nhan tri kỷ của anh sao?" Thủy An Lạc quyết định lôi bầu khí nghiêm túc trở lại, nhắc tới Lâm Thiên Thần mới là cách tháo gỡ chính xác.

"Trước hết vẫn là lỗi của cô ấy vì cô ấy không nói với cô, không cần biết cô ấy có để lại giấy cho cô hay không, nhưng trong tình huống cô chưa biết chuyện đã rời bệnh viện thì đây chính là lỗi của cô ấy! Còn hai y tá kia, ai cho bọn họ cái lá gan dám xóa tin nhắn của tôi."

Ó...

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật, vậy ra... nói cho cùng thì Sở tổng vĩ đại làm vậy cũng chỉ vì bản thân mình thôi hở?

"Sao anh biết là hai người họ xóa tin nhắn của anh? Cũng có thể là Lâm Thiên Thần xóa chứ." Thủy An Lạc khẽ hừ một tiếng.

Sở Ninh Dục liếc cô một cái, Thủy An Lạc lập tức chuyển tầm mắt mình qua chỗ khác, được rồi, là cô được voi đòi tiên, ít nhất thì trong chuyện này Sở tổng cũng cho cô được một câu trả lời rồi.

"Chiều ngày kia đi tham gia một buổi tiệc với tôi."

"Không đi." Thủy An Lạc hừ một tiếng, trước kia khi còn là vợ chân chính của anh ta, anh ta đâu có để cô tham gia buổi tiệc nào. Anh ta thà để thư ký hay Lâm Thiên Thần đi cùng chứ cũng không tìm cô. Vì chuyện này mà cô đã từng đau lòng mất cả một thời gian dài. Giờ lại muốn rủ cô đi cùng á? Muộn rồi, bà đây đã lên giá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Bạn Cùng Phòng Với Ảnh Đế

Sở Ninh Dực nhìn cô nhóc đang tỏ ra kiêu ngạo kia, lại cúi xuống nhìn bé con đang túm chặt lấy cổ áo mình muốn đứng lên, ngồi còn chưa vững thể mà đã đòi học đứng lên rồi.

"Ngày kia tôi sẽ tới đón cô lúc tan làm." Sở Ninh Dực nói rồi liền quay xe lăn đi thẳng về phía phòng ăn.

Ể ~ Anh zai à, tôi nói là "không đi" chứ không phải là "đi" à nha ~

Nhưng người trước mặt hiển nhiên không cho có cô lấy một cơ hội phản bác vì anh ta đã đi ăn com trước rồi.

"Không đói à?" Sở Ninh Dực thân nhiên hỏi.

Đói chứ, cô đói sắp chết đến nơi rồi đây! Cứ về đến nhà lại bị anh ta dọa cho khiếp vía. Đạo này cô ra đường không nhòm lịch hay sao ấy nên mới cứ bị bắt nạt suốt thể này.

Thủy An Lạc lê cái thân xác mệt mỏi của mình đi về phía bàn ăn, vừa cầm đũa lên ăn com vừa nói: "Tiệc gì thể?"

"Tiệc sinh nhật 22 tuổi của Thủy An Kiều."

Cả người Thủy An Lạc thoáng run lên, nhưng ngay sau đó cô vẫn cố tỏ ra bình thản mà tiếp tục ăn com. Thủy An Kiều sinh trước cô ba tháng, thể mà cô lại quên mất sinh nhật của cô ta.

"Được thôi, tôi đi." Sinh nhật của cô ta, cô nhất định sẽ ăn mặc lộng lẫy xuất hiện. Cô phải để cho tất cả mọi người nhìn thấy, Thủy An Lạc cô dù có rời khỏi nhà họ Thủy thì cũng không phải là không sống nổi.

Sở Ninh Dực khẽ giương môi lên, Thủy An Lạc như thể này rất khác so với Thủy An Lạc trong suy nghĩ của anh. Anh vốn tưởng rằng cô sẽ trốn tránh nhưng không ngờ cô lại nói như vậy. Vậy nên anh rất hài lòng với một Thủy An Lạc như thể này.

Thủy An Lạc cúi đầu ăn com, sinh nhật của "chị cô", trước giờ đó đều là tiệc sinh nhật của cô, nhưng bây giờ chỉ là của Thủy An Kiều mà thôi. Sao cô có thể nuốt trôi cục tức này được, đây là bà chị "tốt" của cô cơ mà. Cô phải chuẩn bị cho "chị ta" một món quà lớn mới phải đạo làm em chứ.

Kiều Nhã Nguyễn ăn ở ngoài xong mới về nơi mình ở, lý do rất đơn giản bởi vì cô không biết nấu com.

Mẹ cô vẫn cứ nói mãi về việc sao cứ nhất định phải về thành phố A để thực tập, chỗ này ngay đến một người nấu com cho cô cũng chẳng có thì sống làm sao. Lần nào Kiều Nhã Nguyễn cũng đều vâng vâng dạ dạ, nhưng vẫn không chịu quay về.

Thang máy lên đến nơi, Kiều Nhã Nguyễn vừa bước ra khỏi thang máy liền nhìn thấy cánh cửa nhà mình đang khép hờ. Cô lập tức đề cao cảnh giác, chẳng lẽ có trộm đột nhập vào nhà?

Kiều Nhã Nguyễn nghĩ vậy cẩn thận bước vào bên trong, nhưng khi cô mở cửa ra lại phát hiện có một người đàn ông nằm ườn trên ghế sofa nhà mình xem ti vi.

Hình như đây không phải là trộm, vậy thì... chính là vị khách mới chuyển tới nhưng lại mất tích mấy ngày nay?

Kiều Nhã Nguyễn nghĩ vậy liền không sợ nữa, cô bước vào nhà và thẳng tay đóng sập cửa lại: "Này, anh không biết đóng cái cửa vào à?"

Kiều Nhã Nguyễn nói xong liền thay sang dép đi trong nhà: "Còn nữa, tôi không cần biết anh có quan hệ gì với đàn chị của tôi, nhưng nếu anh đã ở đây thì phải nghe lời tôi." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi đi đến đằng sau chiếc ghế sofa.

Người ngồi trên sofa vẫn đang chuyển bừa các kênh, như thể không nghe thấy lời Kiều Nhã Nguyễn nói.

Kiều Nhã Nguyễn nổi giận, Lão Phạt Gia cô đây chưa từng bị ai lơ đi như thể đầu nhé.

"Này, tôi nói anh có nghe thấy không đấy hả?" Kiều Nhã Nguyễn giật phắt lấy cái điều khiển trong tay anh ta. "Tôi nói anh không nghe thấy à?" Kiều Nhã Nguyễn tức tối quát lên. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt của người đàn ông kia, cô không nhịn được mà nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Cái mặt này... quen quá!

"Về chuyện tin tức của thời gian trước, ý của anh Phong là muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian để điều chỉnh lại tâm trạng của mình sao?"

"Đúng thế, tôi sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian và không nhận bất kỳ lời mời đóng phim hay quảng cáo. Tôi cũng hy vọng các đơn vị truyền thông có thể cho tôi chút không gian trong khoảng thời gian này."

Kiều Nhã Nguyễn nhìn người đàn ông đang được phỏng vấn trong ti vi rồi lại nhìn sang người đàn ông đang ngồi trên sofa nhà mình. Người trong ti vi không phải anh ta thì còn là ai được nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Mà Có Biết Khách Trọ Mới Đến Là Ai Không?

"Anh... sao anh lại ở đây?" Hiếm lắm mới thấy Kiều Nhã Nguyễn nói năng lại lấp bắp như hôm nay.

"Không thấy sao? Nghỉ ngơi." Phong Phong đáp lại rồi từ từ đứng dậy.

Tuy Kiều Nhã Nguyễn cao tới 1m7, nhưng khi đứng trước mặt cái gã cao tận 1m86 này không khỏi vẫn lùn hơn một chút. Cho nên vào cái lúc mà Phong Phong đứng dậy, Kiều Nhã Nguyễn bỗng cảm nhận được một cảm giác áp lực mà trước nay cô chưa từng có.

Nhưng nghĩ tới việc anh ta đường đường là một Ảnh đế mà lại đi thuê nhà ở chung với người khác cô lại không thể hiểu nổi, cái gã này bị bệnh đấy à.

"Ồ, thế thì cái nơi này cho anh ở đấy." Cô không muốn ở chung với một ngôi sao đâu, scandal này nọ cô đỡ không có nổi.

"Chẳng lẽ em gái tôi không nói cho cô biết, chúng ta là thuê chung à?"

"Chị ấy là em gái của anh?" Kiều Nhã Nguyễn lại thêm một lần nữa không thể tin nổi mà thốt lên.

Phong Phong đánh giá cô một lượt, chỉ trong vòng bảy năm ngắn ngủi mà cô nhóc năm xưa đã hoàn toàn thay đổi, còn người con gái của anh... lại không thể trở về được nữa.

Cho nên ngay vào lúc này trong mắt anh ta dâng lên một tầng giá lạnh.

Kiều Nhã Nguyễn bị ánh mắt của anh ta làm cho sồn hết cả da gà, lập tức quăng trả lại anh ta cái điều khiển luôn: "Xem đi, xem đi, để tôi tự đi nói chuyện với chị ấy." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi liền quay người về phòng ngủ.

Tối đến, Thủy An Lạc còn đang mãi nghĩ tới chuyện sinh nhật của Thủy An Kiều thì Kiều Nhã Nguyễn đã gọi điện thoại đến, hỏi cô sao không lên QQ với Wechat, cô ấy lên cả hai nhưng đều chẳng thấy cô đâu cả.

"À, Sở Ninh Dực cắt mạng của tao rồi, mỗi ngày chỉ có thể lên mạng đến tám giờ tối thôi." Thủy An Lạc ủ rũ nói.

"Má, mà không biết dùng 3G à?" Kiều Nhã Nguyễn tỏ ra khinh bỉ.

"Hôm nay đã là hai mươi mấy rồi, dung lượng hết từ đời nào rồi ấy má ơi?" Thủy An Lạc cúi đầu nhìn con trai đang bú sữa, cô khẽ vỗ vỗ lên người thằng bé rồi mới nói tiếp: "Mày tìm tao làm gì thế?"

"Chị đây muốn kể cho mày việc này, mày có biết khách thuê trọ mới là ai không?"

"Làm sao mà tao biết được, mày chả bảo với tao khách thuê mới mấy ngày rồi không về còn gì? Sao thế, hôm nay về rồi à?" Thủy An Lạc nói rồi tiếp tục dỗ con trai đi ngủ.

"Phong Phong..."

"Mày bảo ai cơ???"

"Oa..."

Thủy An Lạc kích động hét to quá khiến cho cậu nhóc giật mình khóc toáng lên. Thủy An Lạc vội cúi xuống ôm lấy cu cậu dỗ: "Tiểu Bảo Bối giật mình dậy mất rồi, lát nữa tao buồn với mày sau nha." Thủy An Lạc nói rồi vội vàng cúp máy, bé con dậy vừa đi đi lại lại vừa dỗ.

Sở Ninh Dực đẩy cửa bước vào thì thấy Thủy An Lạc ôm con đi tới đi lui trong phòng. Anh không kìm được liền nhủ mày hỏi: "Làm sao thế?"

Khóe miệng của Thủy An Lạc thoáng cứng đờ, liệu cô có thể nói với anh ta là vì giọng mình to quá nên khiến Tiểu Bảo Bối bị giật mình tỉnh dậy không? Cô mà nói thế xong đảm bảo Sở Ninh Dực sẽ và cho cô một phát chết tươi luôn mất.

"Không có chuyện gì đâu, thằng bé gắt ngủ ấy mà." Thủy An Lạc quay lưng lại với anh và nhẹ nhàng vỗ về Tiểu Bảo Bối tiếp.

Sở Ninh Dực nhìn cái điện thoại vút chổng trơ trên giường của cô, thế này rõ ràng là vừa mới cúp điện thoại, "Đưa tôi."

Thủy An Lạc lại ngẩn ra lần nữa, quay đầu lại nhìn Sở Ninh Dực đang chia hai tay ra với mình, lại cúi xuống nhìn con trai đang khóc ầm lên trong lòng. Thủy An Lạc hơi mím môi, nghĩ tới sau này lỡ con trai lại có quan hệ quá tốt với Sở Ninh Dực thì cũng không ổn lắm nên cô cắn răng nói: "Không cần, tự tôi dỗ cũng được."

Sở Ninh Dực cau mày nhìn Thủy An Lạc với ánh mắt sắc bén, như thể đang muốn nhìn thấu vào tận tâm can cô. Dù gì thì Thủy An Lạc vẫn còn nhỏ, không phải đối thủ của anh, cho nên Sở Ninh Dực chỉ cần nhìn một cái là biết được cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng đó là con trai của anh, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.

"Tùy cô." Sở Ninh Dực nói rồi liền quay xe lăn rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Quây Cho Cô Ta Một Trận Tanh Bành

Thủy An Lạc nhìn theo bóng Sở Ninh Dực đi khỏi rồi lại cúi đầu nhìn con trai mình: "Cái mà daddy con thích, trừ con ra e rằng cái gì cũng có mục đích hết cả."

Thủy An Lạc lại thở dài lầm bầm một hồi, thế nên điều duy nhất cô có thể làm đó chính là giữ vững trái tim của mình, chỉ cần trái tim cô không rung động thì cô sẽ không phải chịu tổn thương.

Tiểu Bảo Bối khóc mất một lúc, cuối cùng được mami của mình dỗ cho ngủ được lại.

Thủy An Lạc cẩn thận đặt thằng bé lên giường rồi kéo tấm chăn nhỏ đắp lên cái bụng xinh xinh của bé con, sau đó mới lại cầm điện thoại lên đi ra xa khỏi cái giường để gọi lại cho Kiều Nhã Nguyễn.

Lúc này Kiều Nhã Nguyễn đang lẩn lộn trên giường chờ điện thoại của Thủy An Lạc, vừa nghe thấy tiếng chuông cô liền nghe máy.

"Tiểu Bảo Bối không sao chứ?" Kiều Nhã Nguyễn vội vàng hỏi.

"Không sao, tự nhiên tao nói to làm thằng bé tỉnh trong lúc đang ngái ngủ thôi." Thủy An Lạc nói, trong lòng cứ buồn buồn, cô cảm thấy có lỗi với con trai nhà mình.

"Không sao là tốt rồi." Kiều Nhã Nguyễn cuối cùng cũng yên tâm.

"Có khi tao phải chuyển nhà thôi mày ạ, ở chung với một anh đẹp trai thế này, mày nói xem lỡ tao không nhìn được nhào vào người ta thì làm thế nào?"

"Tao đã bảo mày chuyển nhà từ trước rồi mà." Thủy An Lạc nói rồi đi đến bên giường cầm cái laptop lên.

"Để tao tìm cho mày nơi nào ở tạm trước, nếu không được nữa thì để tao xin Sở tổng cho mày qua ở chung với tao."

Bởi vì trước đó Phong Phong đã hỏi cô về chuyện của Kiều Nhã Nguyễn và ánh mắt của anh ta khiến cô cảm thấy rất bất an. Hơn nữa, giữa cô và Phong Phong còn có ân oán mà Kiều Nhã Nguyễn lại là bạn thân của cô, thế nên tốt nhất là không nên để hai người đó ở chung với nhau thì hơn.

"Đừng! Nhà của Sở tổng nhà mày tao không dám ở đâu." Kiều Nhã Nguyễn hứ một cái, "Khai giảng mày có quay về trường ở không?"

"Về chứ, khai giảng xong không phải vẫn còn môn phải học à?" Thủy An Lạc nói một cách đương nhiên, "Đến lúc đó chắc mẹ tao cũng về rồi."

"À thì..."

Kiều Nhã Nguyễn cảm thấy lời này của Thủy An Lạc không đáng tin cho lắm, cho dù có muốn quay về đi chăng nữa nhưng chỉ cần liếc mắt cái thôi cũng biết Sở Ninh Dực sẽ không chịu tha người đi đâu. Dù sao anh ta cũng đã nói muốn theo đuổi Thủy An Lạc rồi mà

"Thủy An Lạc, ai bảo mày khai giảng xong vẫn còn môn học hả? Mày không xem lịch học à? Nửa năm đầu của năm thứ tư chỉ có đi thực tập thôi, nửa năm sau mới có môn học." Quả nhiên cô không thể ôm hy vọng quá lớn vào Thủy An Lạc được.

"Oh~~~" Thủy An Lạc tỏ ra vô tội, cô quả thật không có xem lịch học nên không biết chuyện này là lẽ đương nhiên thôi.

"Thế mai mày có dọn đi không? Ngày kia tao bận rồi." Thủy An Lạc nói, cô chẳng tìm thấy cái nhà nào phù hợp cả nên đang nghĩ xem có nên đi tìm Sở tổng không

"Ngày kia không phải là thứ bảy à? Mày bận gì thế?"

"Sinh nhật của Thủy An Kiều, tao định đi." Thủy An Lạc thần nhiên đáp.

"Sinh nhật của đứa "con gái rượu" đó mày đi làm gì?" Trước đó không biết nhưng bây giờ Kiều Nhã Nguyễn biết rồi, cái con ngựa đôn kia nhìn đã thấy phát tím lên rồi.

"Nhìn nó ngựa mất nên định đến bữa tiệc sinh nhật của nó quây cho lạnh tanh bành." Thủy An Lạc thần nhiên nói rồi đặt laptop xuống, với tay tắt đèn, "Có muốn đi với tao không?"

"Chỉ đang rảnh đây, đợi xem tin tức "công chúa khốn khổ" nhà ta quây lạnh tanh bành thế nào."

"Được thôi, đợi đó! Tiểu nhân sẽ khiến Lão Phật Gia ngài hãnh diện." Thủy An Lạc khe khẽ vỗ về con trai, cu cậu vẫn say sưa ngủ, không có dấu hiệu tỉnh dậy.

"Tiến lên, nhưng đừng có mà khóc nhè đấy nhé, mất giá lắm" Kiều Nhã Nguyễn nhin không được nên nhắc trước. cô sợ con bạn mình khi nhìn thấy cái người được gọi là "cha" gì đó kia lại khóc tu tu lên.

Khóc ư?

Thủy An Lạc ngẩng đầu lên nhìn cái gian phòng tối mịt. Khi đó ở bệnh viện, bị Thủy Mặc Vân tát cho một cái mà cô còn không khóc, giờ thì còn lâu cô mới khóc.

"Nước mắt của chị đây đã cạn từ lâu rồi." Thủy An Lạc bật cười ha ha.

"Tao chỉ muốn tất cả mọi người biết, mẹ tao không làm gì sai hết, tao muốn ông ấy xin lỗi! Đứng trước mặt tất cả mọi người xin lỗi mẹ tao." Trong mắt Thủy An Lạc toát lên sự thù hận, cô đợi bao nhiêu lâu như vậy rồi, sao có thể từ bỏ vào lúc này được.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trước Giờ Đều Do Cô Tự Mình Quyết Định

Kể từ khi Kiều Nhã Nguyễn biết toàn bộ về chuyện gia đình của Thủy An Lạc, mỗi lần nhắc tới Thủy gia, cô đều không biết nên phải an ủi Thủy An Lạc thế nào cả.

Hai người buồn thêm vài câu nữa rồi cúp máy nghỉ ngơi.

Thủy An lạc sau khi cúp máy rồi vẫn cứ nhìn mãi vào vào cái màn hình di động của mình. Cô muốn lấy lại đoạn ghi âm đó, không biết việc mà Sở Ninh Dực muốn làm đã làm xong chưa nữa.

Bữa sáng diễn ra trong im lặng, ngoại trừ tiếng ê a của Tiểu Bảo Bối ra, cả mâm cơm đều chìm trong cảm giác đè nén.

Thủy An Lạc muốn nhắc đến chuyện bút ghi âm nhưng thấy cái mặt đen sấp thành anh em với Bao Chứng của Sở Ninh Dực cô lại không thể mở lời được.

"Có gì thì nói đi."

Sở Ninh Dực bỗng lên tiếng khiến Thủy An Lạc run bắn lên, nghe kiểu gì cũng giống như đang bảo: Có gì thì nói, nói xong thì đi chết đi.

"Chuyện là... Phong Phong đang ở cùng Kiều Nhã Nguyễn đấy."

Thủy An Lạc nói xong thật muốn một tát tát chết chính mình, đây đâu phải là cái cô muốn nói đâu cơ chứ!

Sở Ninh Dực nghe được câu nói gần như đang gào lên của Thủy An Lạc thì thần nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, dường như đang muốn hỏi: Rồi sao?

Thủy An Lạc vốn đang chán nản vì mình không nói thẳng vào vấn đề mấu chốt, nhưng nghĩ đến đây cũng là chuyện mà cô muốn nói nên cô thuận tiện hỏi về vấn đề này luôn: "Phong Phong anh ta nghèo lắm à? Tại sao lại muốn thuê chung nhà với Kiều Nhã Nguyễn?"

"Tiền cát xê một bộ phim của Phong Tứ thấp nhất là một nghìn vạn nhân dân tệ. Cô có cảm thấy cậu ta nghèo không?" Sở Ninh Dực hừ lạnh một cái.

"Vậy thì tại sao anh ta lại muốn thuê chung nhà với Nhã Nguyễn?" Thủy An Lạc càng không thể hiểu nổi.

"Chẳng lẽ anh ta lại yêu Nhã Nguyễn từ cái nhìn đầu tiên á?"

Sở Ninh Dực nhìn cô như nhìn một con dờ, nhưng anh không nói gì mà tiếp tục ăn cơm của mình.

"Hay là vì tôi đắc tội với anh ta nên anh ta muốn trả thù lên bạn bè của tôi?" Thủy An Lạc càng nghĩ càng thấy có khả năng này, thế nên cô vội nói: "Sở Ninh Dực, anh nhất định phải nói cho Phong Phong biết, anh ta không được động đến bạn của tôi."

"Tôi nhất định phải?" Sở Ninh Dực lạnh lùng lặp lại mấy chữ, không ngờ cả đời này lại có người dám bảo anh "nhất định phải" làm gì đó. Ai cho cô nhóc này cái gan nói ra ba chữ đó vậy, "Thủy An Lạc, cô là gì của tôi? Cô có quyền gì mà đòi ra lệnh cho tôi?"

"Tôi..." Thủy An Lạc bị Sở Ninh Dực đáp lại một câu mà lạnh đến mức phát run cả người, mãi chẳng nghĩ ra được câu nào đáp lại. Cái gã Sở tổng này lúc thế này lúc thế kia, có lúc thì mập mờ với cô đến mức cô còn cảm thấy không thể chịu đựng nổi, nhưng đôi khi lại chỉ hận không thể đóng băng cô luôn cho rồi.

"Thủy An Lạc, từ trước đến giờ thái độ của tôi đối với cô luôn là do cô tự mình quyết định." Sở Ninh Dực dường như biết cô đang nghĩ gì nên giọng nói càng lúc càng lạnh như băng, anh đặt đĩa xuống rồi quay xe lăn đi thẳng.

Từ trước đến giờ thái độ của tôi đối với cô luôn là do cô tự mình quyết định.

Từng câu từng chữ nặng như chì đánh thẳng vào trái tim cô.

Thủy An Lạc cúi xuống nhìn con trai một tay tóm lấy đồ chơi một tay khua khoảng lung tung, sau cùng thì cô tự đập đầu mình xuống bàn, cô phải làm thế nào bây giờ?

Thủy An Lạc ôm đầy một bụng vấn đề quần quai đi đến bệnh viện, sau đó liền bị Kiều Nhã Nguyễn lôi đi xem thông báo. Trên đó có ghi rõ ràng về sự cố lần trước và phương pháp xử lý, còn cả việc chứng minh sự trong sạch của Thủy An Lạc nữa.

"Xem đi, Sở tổng nhà mày cũng đối xử với mày tốt lắm đấy chứ. Sự trong sạch của mày được trả lại hết rồi kìa." Kiều Nhã Nguyễn ôm lấy Thủy An Lạc nói.

"Mày thật sự không cần nhắc chuyện để người ta theo đuổi mày à?"

Thủy An Lạc nhìn Kiều Nhã Nguyễn, sau đó cùng cô về văn phòng: "Tao nói với mày vụ Sở Ninh Dực thu mua Viễn Tường chưa nhỉ?"

"Thu mua Viễn Tường á? Công ty mà ông mày sáng lập ra á?" Kiều Nhã Nguyễn tò mò hỏi.

"Đúng thế, tuy là tao bị đuổi đi rồi nhưng trong tay tao vẫn đang nắm giữ 30% cổ phần của công ty, mày biết đấy..."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cô Nhóc Nhà Tôi

Kiều Nhã Nguyễn khẽ nhủ mày: "Tao nói thật chứ, không phải là mày đang cảm thấy anh ta vì nhấm vào 30% cổ phần kia của mày nên mới..."

Thủy An Lạc nhìn cái dáng vẻ "mày đùa tao đấy à" của Kiều Nhã Nguyễn, không nhịn được liền nói: "Cái điệu bộ này của mày là có ý gì?"

"Không phải, tự mày nghĩ mà xem, nếu như Sở Tổng người ta muốn có chỗ cổ phần trong tay mày thì có cần thiết phải làm vậy không? Thiếu quái gì cách để có được hả má?" Trong tiềm thức Kiều An Nguyễn, cô vẫn luôn mong rằng Thủy An Lạc có thể quay về bên cạnh Sở Ninh Dục.

"Mày có biết trước đây anh ta lạnh nhạt với tao thế nào không? Lúc đó tao còn nghĩ là do con người anh ta như vậy, nhưng sau mới biết, chẳng qua là người ta không để tâm đến tao thôi." Thủy An Lạc thờ ơ nói.

"Lúc trước thì chẳng thèm để ý đến tao, giờ ly hôn rồi lại nói muốn theo đuổi tao này nọ, mày có thấy tin nổi không?"

Kiều Nhã Nguyễn nheo nheo đôi mắt lại, sau đó nghiêm túc nhìn Thủy An Lạc: "Nói cũng đúng."

Trên đường cả hai quay về văn phòng luôn có người nhìn theo bọn họ, nhưng Thủy An Lạc chẳng muốn để tâm đến, dù sao không cần biết là thế nào cô vẫn sẽ là người bị nói này nọ thôi.

Hai người thay đồ xong thì Lâm Thiên Thần bỗng nhiên bảo cả hai đi khám bệnh với cô ta.

Kiều Nhã Nguyễn nhướn nhướn mày: "Cáo chúc Tết gà*."

*Cáo chúc Tết gà: Giả bộ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu.

"Tuy rằng không muốn thừa nhận chuyện mày so sánh bọn mình với gà, nhưng tao cũng cảm thấy con mụ này tự nhiên đến đúng là đang muốn giờ trò gì đó." Thủy An Lạc nói rồi vờn tay lấy quyển sổ ghi chép trên bàn, sau đó quăng một quyển cho Kiều Nhã Nguyễn, "Đi thôi."

Trong phòng làm việc yên tĩnh, Sở Ninh Dục ngồi trên xe lăn nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài.

Bạch Dạ Hàn thì ngồi trên sofa xem tập văn kiện trong tay mình, xem xong liền ngẩng đầu lên hỏi người đàn ông đang ngồi bên cửa sổ: "Có thật là vì Thủy An Lạc không?"

Bạch Dạ Hàn là một luật sư có thâm niên, từ khi chuyện này bắt đầu chính anh ta là người giúp đỡ Sở Ninh Dục, cho nên anh ta cũng biết hết đầu đuôi câu chuyện, chỉ là không ngờ được rằng Sở Ninh Dục làm tất cả chuyện này đến cuối cùng lại chỉ vì Thủy An Lạc.

"Nhấn lại với Phong Tứ, bảo cậu ta biết điều một chút, đừng có động đến người bên cạnh Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục không trả lời câu hỏi của anh ta mà nói sang một chuyện khác.

Bạch Dạ Hàn còn đang muốn nói gì đó, nhưng từ góc nghiêng của khuôn mặt Sở Ninh Dục đã đủ cho anh ta đáp án. Ngay đến người bên cạnh Thủy An Lạc cũng không được chọc vào, điều này có nghĩa là gì, người ta yêu ai yêu cả đường đi lối về, ngay đến người bên cạnh Thủy An Lạc giờ cũng được anh liệt vào phạm vi che chắn luôn rồi.

"Được thôi." Bạch Dạ Hàn cũng không hỏi nữa.

"Ngày mai là tiệc sinh nhật của Thủy An Kiều, tôi nghĩ An Giai Tuệ sẽ hành động vào lúc này." Bạch Dạ Hàn gấp tập tài liệu trong tay lại, sau đó đặt lên bàn.

"Tôi biết." Sở Ninh Dục thần nhiên nói, sau đó quay lại nhìn Bạch Dạ Hàn, "Vì Thủy An Kiều đã tròn 22 tuổi nên di chúc chuyển nhượng cổ phần sẽ có hiệu lực."

Dạ Bạch Hàn gật đầu, chẳng trách Sở Ninh Dục lại muốn đưa Thủy An Lạc đi cùng.

Sở Ninh Dục lấy chiếc bút ghi âm từ trong ngăn kéo ra, lúc trước anh không đưa cho Thủy An Lạc vì vẫn chưa phải lúc, nhưng giờ không sớm cũng không muộn mà lại đúng thời điểm.

"Giờ cậu đang có 40% cổ phần trong tay, nếu như hôm nay chuyển sang tên của Thủy An Lạc vậy thì trước khi phần di chúc kia có hiệu lực, cô ấy chính là cổ đông lớn nhất của Viễn Trường rồi." Bạch Dạ Hàn lên tiếng.

"Nhưng cậu định làm thế nào để Thủy An Lạc chịu ký tên đây?"

"Cô nhóc nhà tôi nào không đủ dùng." Cho nên để lừa lắm.

Cô nhóc nhà tôi?

Bạch Dạ Hàn nghe được bốn chữ này chỉ cảm thấy da gà da vịt trên người nổi hết cả lên, vậy xem như là Sở Đại đã hoàn toàn "đắm chìm" rồi đấy hả?

Đắm chìm trong tay một cô nhóc sao?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Sao Mà Không Nói Là Bỗng Nhiên Phát Hiện Tao Đẹp Hả?

Bạch Dạ Hàn chỉnh sửa lại hợp đồng đầu vào đấy xong thì nói: "Chỉ cần Thủy An Lạc ký tên lên thì hợp đồng này sẽ có hiệu lực."

Sở Ninh Dực gật đầu.

"Nói coi, cậu thật sự không cần tôi vạch hộ cho một bản thỏa thuận kết hôn à?"

"Cậu có thể biến được rồi đấy."

"Cậu đúng là cái đồ qua cầu rút ván mà." Bạch Dạ Hàn nói rồi đứng dậy chỉnh trang lại quần áo của mình, sau đó mới ngờ ngợ nói: "Chúc hai người may mắn, tôi phải nghỉ phép đây, thời gian tới đừng có tìm tôi đấy."

Sau khi Bạch Dạ Hàn đi khỏi, trời bỗng đổ mưa to.

Sở Ninh Dực quay đầu lại nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, ánh mắt dần trở nên thâm trầm.

"Lại mưa nữa rồi." Thủy An Lạc vừa đi khám bệnh về liền nằm bò cả người ra bàn nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài.

"Hè năm nay mưa nhiều quá, đúng là một mùa hè không yên bình mà." Kiều Nhã Nguyễn tắc lưỡi nói rồi hỏi: "Chiều về bằng gì đấy?"

"Đi xe bus thôi, làm gì có tiền mà đòi gọi taxi."

"Đáng thương quá cơ, để chị về cùng cung nhá." Kiều Nhã Nguyễn chép miệng nói, cô biết tình trạng hiện nay của Thủy An Lạc. Cô nàng đang cự tuyệt Sở Ninh Dực nên tất nhiên sẽ không nhận tiền của anh ta.

Mà đối với một cô nhóc không có mẹ ở bên như Thủy An Lạc, dù nói Tiểu Bảo Bối được Sở Ninh Dực chăm sóc là lẽ tất nhiên và cũng đúng là cô đang ăn bám ở nhà họ Sở thật, nhưng mà cô tuyệt đối sẽ không cầm một cắc nào của Sở Ninh Dực.

"Vậy chỗ ở của mày thì thế nào rồi?" Thủy An Lạc ngهنển cổ lên hỏi.

"Chỉ ở có một tháng thì giờ khó tìm phòng lắm?" Thủy An Lạc ngẫm nghĩ, bỗng nhiên vỗ đùi đánh đét một cái.

"Sao tao lại quên được nhỉ, mày có thể ở nhà tao mà, mẹ tao không ở nhà, vừa hay mày có thể qua đó ở."

"Vậy xin hỏi, mày có cầm chìa khóa không?"

"Nói vớ vẩn gì thế, sao chị đây có thể không có chìa khóa được, nhà tao đó mày." Thủy An Lạc nói rồi lục lọi trong túi, cuối cùng lôi ra một chùm chìa khóa sáng loáng.

"Nhìn đi, mai mày có thể qua đó ở rồi."

"Chắc chắn chắc, cuối cùng cũng làm ra được một chuyện không bại nào rồi." Kiều Nhã Nguyễn nhận lấy chìa khóa.

"Mẹ mày không để tiền ở nhà sao?"

"Nhà tao làm quái gì còn tiền, lần này mẹ tao đi du lịch chắc ôm hết đi rồi. Bà ấy còn ước gì bán được tao cho Sở Ninh Dục luôn ấy." Thủy An Lạc nói. Một lần nữa cô lại thêm chắc chắn chuyện mẹ mình đã cố tình làm vậy.

"Thôi mà, đứa bé đáng thương." Kiều Nhã Nguyễn không thể không bội phục tài trí của Long Man Ngân. Cô không ngờ bà lại có thể là ra chuyện "đập nôi chìm thuyền*" như thế.

*Đập nôi chìm thuyền: phá hủy mọi đường lui, chỉ có cách tiến về phía trước.

Tan tầm, Kiều Nhã Nguyễn và Thủy An Lạc cùng nhau lên xe bus. Tầm này người đi xe bus rất đông, hai người chen lấn mãi mới chen được vào mấy chỗ trống phía sau xe.

"Thật ra tao nghĩ là mày không nên chỉ vì chuyện này mà kết luận là người ta nghĩ như vậy, biết đâu tự dưng anh ta cảm thấy mày đáng yêu thì sao?" Kiều Nhã Nguyễn vừa bám lên tay vịn vừa nói.

"Sao mày không nói bỗng nhiên phát hiện tao đẹp hả?" Thủy An Lạc trừng mắt nói.

Nghe vậy, sắc mặt Kiều Nhã Nguyễn trong nháy mắt trở nên nhăn nhúm, nửa ngày trời mới mở miệng nói: "Mày đừng làm khó tao."

"Tao đánh chết mày giờ." Thủy An Lạc tức giận nói, đang định đánh Kiều Nhã Nguyễn thì xe bỗng nhiên dừng đột ngột, hai cô suýt nữa thì ngã sấp mặt, may mà Kiều Nhã Nguyễn kịp đỡ lấy cô.

Nhưng lúc ngẩng đầu lên, Thủy An Lạc lại nhìn thấy đằng trước có kẻ móc túi, cô đang định hô lên thì lại bị Kiều Nhã Nguyễn kéo lại: "Đừng hô."

Toàn thân Kiều Nhã Nguyễn lúc này cứng đờ, ngay cả sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bàn tay siết chặt lấy cổ tay Thủy An Lạc như muốn bóp nát tay cô.

"Nhã Nguyễn, mày làm sao thế?" Thủy An Lạc vì đau mà nhíu mày nhìn Kiều Nhã Nguyễn, nhưng không hề hất tay cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Khoe Khoang

Sắc mặt Kiều Nhã Nguyễn trắng bệch, trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Thủy An Lạc thấy thế càng thêm căng thẳng, một tay giữ lấy cánh tay Kiều Nhã Nguyễn, cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng của bạn mình: "Nhã Nguyễn, rốt cuộc mày bị làm sao thế?"

Thủy An Lạc nói thì phát hiện xe đã đến điểm dừng tiếp theo, đây không phải chỗ Thủy An Lạc muốn xuống. Nhưng giờ cô không nghĩ được nhiều như vậy, trực tiếp quẹt thẻ mở ô rồi đỡ Kiều Nhã Nguyễn xuống xe. Phía sau trạm xe bus có một tiệm KFC, Thủy An Lạc vội vàng đỡ Kiều Nhã Nguyễn đi vào, sau đó đi mua một ly trà sữa nóng. Xong xuôi, cô ngồi xuống đối diện Kiều Nhã Nguyễn, vươn tay nắm lấy hai bàn tay đang lạnh run của bạn mình.

"Nhã Nguyễn, mày sao thế?" Thủy An Lạc hỏi lại lần thứ ba.

Trông thấy Kiều Nhã Nguyễn như thế này suýt chút nữa đã làm cô sợ đến phát khóc, vì cô chưa từng thấy một Kiều Nhã Nguyễn như thế này bao giờ cả.

Trong lòng bàn tay của Kiều Nhã Nguyễn là cốc trà sữa nóng, trên mu bàn tay là bàn tay ấm áp của Thủy An Lạc, cơ thể căng cứng của cô dần bình tĩnh lại, cảnh tượng máu me trước mắt cũng nhanh chóng khép lại.

"Không sao, tự dưng nhớ tới một con ác mộng thôi." Sắc mặt Kiều Nhã Nguyễn dần trở lại bình thường, sau đó cô ngẩng đầu nhìn Thủy An Lạc. "Mày sợ đến phát khóc thế này cơ à, sao nhát gan thế hả?"

Thủy An Lạc nhìn dáng vẻ cợt nhả của Kiều Nhã Nguyễn thì nghiêng răng nghiêng lợi gãi tay mình lên cho cô nàng xem: "Nhìn đi, đây là tác phẩm của mày đấy. Tao - khóc - vì - đau, thấy chưa!"

Kiều Nhã Nguyễn cúi đầu nhìn vết sưng đỏ trên cổ tay của Thủy An Lạc liền rú lên: "Tại chị, là lỗi của chị, để chị mua cho cùng một cái hamburger cỡ bự an ủi cùng nhé."

"Tao muốn cả đùi gà nữa." Thủy An Lạc cắn răng nói, quả thực còn ngoan độc hơn nghiêng răng nghiêng lợi mấy phần.

"Giỏi lắm, sao mày không đòi thêm tôm nõn bóc vỏ, thêm mực, thêm cá tuyết, thêm đùi gà, thêm... tất tần tật luôn đi." Kiều Nhã Nguyễn tặc lưỡi nói rồi đứng dậy mua hamburger cho Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc bật cười khanh khách, có điều có Kiều Nhã Nguyễn trên đời thật là tuyệt.

"An Kiều, chị vào đây làm gì thế?"

Thủy An Lạc đang ngồi chờ chiếc hamburger cỡ bự của mình thì bên tai bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc. Lúc cô ngoảnh lại liền trông thấy Thủy An Kiều và cô nàng ngổ ngáo hôm nọ. Cô ta cũng nhìn thấy Thủy An Lạc nên ánh mắt lập tức hiện lên vẻ hung ác, chính Thủy An Lạc đã hại cô ta bị ba tát một cái.

Thủy An Kiều cổ tỉnh giờ tay phải của mình lên, trên tay cô ta có một sợi dây bạch kim, trên sợi dây có một miếng phi thủy thượng hạng.

"Viên Viên, xem này, đây là quà sinh nhật ba tặng chị đây, đẹp không."

"Ồi đẹp quá, miếng phi thủy này đắt lắm đó." Cô nàng Viên Viên cố ý lớn tiếng nói.

Thủy An Lạc chỉ thản nhiên liếc bọn họ một cái, sau đó quay đầu lại tiếp tục uống trà sữa của mình. Chiếc vòng tay phi thủy này, vào năm cô sinh nhật hai mươi tuổi, Thủy Mặc Vân đã tặng nó cho cô, chỉ là không ngờ, sau hai năm ông ta lại tặng nó lại cho Thủy An Kiều. Hoặc có lẽ... ông ta muốn đem tất cả những thứ thuộc về cô cho Thủy An Kiều.

Nghĩ vậy, Thủy An Lạc không khỏi thấy đau đớn trong lòng. Hai năm trước còn nói với cô rằng "Lạc Lạc nhà chúng ta đã lớn rồi, càng ngày càng xinh đẹp". Ấy vậy mà hai năm sau, quà sinh nhật của cô đã bị tặng sang tay người khác.

"Đương nhiên, ba chị mang từ nước ngoài về đây, nghe nói..."

"Khoe khoang đồ mà người khác không thèm đến nữa, Thủy An Kiều, mày thấy tự hào lắm hả?" Thủy An Lạc không đợi cô ta nói hết mà đứng luôn dậy nói thẳng vào mặt cô ta.

Đây là món quà mà cô đã bỏ đi, không cần cô ta phải khoe khoang trước mặt cô làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chiếc Vòng Phi Thủy

Nghe Thủy An Lạc nói vậy, Thủy An Kiều lập tức xù lông lên như một con sư tử. Cô ta hung tợn trừng mắt nhìn Thủy An Lạc.

"Mày nói người khác không thèm là ý gì, đây là quà ba mua cho tao." Thủy An Kiều rở người nói.

Thủy An Lạc nhìn cô ta từ trên xuống dưới, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ. An Giai Tuệ dù có thông minh đến mấy cũng không ngờ mình lại sinh ra đứa con gái bại não thế này đâu nhỉ.

"Thủy An Kiều, mày nhìn cho kỹ đi, bên trong cái vòng đó vẫn còn khắc tên của Thủy An Lạc tao đây." Nếu như cô nhớ không nhầm, trong đó có khắc tên của cô thật.

Đáng tiếc, có người lại quên mất điều đó.

Sắc mặt Thủy An Kiều khó coi dần nhưng cô ta vẫn cúi đầu xuống nhìn, ở mặt trong của sợi dây có khắc rõ ràng một chữ "Lạc", đây không phải là chỉ Thủy An Lạc thì còn là ai được nữa?

"Thủy An Kiều, lần sau trước khi muốn khoe khoang thì hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, đừng để khoe chưa xong đã bị bẽ mặt." Thủy An Lạc thản nhiên nói.

Thủy An Kiều đang định bật lại gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ôm cục tức quay người bỏ đi.

Thủy An Lạc cười nhạt một tiếng rồi ngồi xuống, muốn làm xấu mặt cô à, còn phải xem Thủy An Kiều có cái bản lĩnh đó không đã.

Kiều Nhã Nguyễn quay về chỉ nhìn thấy bóng lưng của Thủy An Kiều. Cô đặt túi hamburger cỡ bự và mấy thứ đồ ăn vặt xuống, hỏi: "Con con gái rượu của ba mày đến đây làm gì thế?"

Thủy An Lạc cúi đầu khuấy cốc nước trong tay, hờ hững nói: "Thủy Mặc Vân tặng nó một cái vòng đất tiền, chắc thấy tao nên định chạy tới khoe. Ai dè không ngờ đó lại là cái vòng hai năm trước Thủy Mặc Vân từng tặng tao, trên đó còn khắc cả tên tao nữa."

"Chắc chắn, chuyện này mà Thủy Mặc Vân cũng làm ra được, đúng là kỳ cục."

"Chắc là ông ta quên thôi." Thủy An Lạc hơi thất vọng lên tiếng, nhưng mà chỉ một giây sau mọi cảm xúc bị quan đầu bị gạt qua một bên. Cô vươn tay cầm cái hamburger lên rồi ra vẻ thần nhiên nói: "Chắc chắn Thủy An Kiều sẽ làm âm lên cho mà xem, đây mới là việc vui, đối chết mất, tao ăn cái đã."

Kiều Nhã Nguyễn đau lòng cho Thủy An Lạc, nhưng cô lại không thể hiện ra mà chỉ chậm rãi bóc khoai tây ăn: "Tao bảo này, mai mày đi thật à?"

"Sao lại không đi, cơ hội tốt như thế, chưa kể người ông ta mời đến còn nhiều hơn tự tao đi mời nhiều." Thủy An Lạc tỏ ra đương nhiên nói.

"Nếu Thủy An Kiều thích ra vẻ trước mặt tao, tao sẽ để nó đắc ý chán chê rồi sau đó sẽ từ từ thưởng thức mùi vị tan xương nát thịt khi từ thiên đường rơi xuống địa ngục."

Kiều Nhã Nguyễn nhìn ánh mắt đầy thù hận của Thủy An Lạc, không nhịn được mà đưa tay xoa xoa đầu cô: "Bé con đáng thương của chị bị bức đến phát điên rồi."

Thủy An Lạc ngẩng lên nhìn Kiều Nhã Nguyễn, sự hận thù trong mắt cũng dần thu lại, sau đó lại tiếp tục cắn một miếng hamburger: "Sau ngày mai, tao với Thủy Mặc Vân sẽ hoàn toàn không còn bất cứ quan hệ gì với nhau nữa hết."

Mặc kệ ông ta có phải cha ruột của cô hay không, sau ngày mai, tâm nguyện của cô đạt được rồi. Cô sẽ không còn liên quan gì đến người đàn ông đó nữa. Từ nay về sau, trong cuộc đời của cô giờ chỉ còn hai người, một là mẹ, hai là con trai cô.

Sở Ninh Dục?

Trong lúc miên man suy nghĩ, cái tên Sở Ninh Dục đột nhiên lại nhảy vào tâm trí cô. Thủy An Lạc không kìm được lắc mạnh đầu đá cái suy nghĩ đó đi, là cô suy nghĩ quá nhiều rồi, nhất định là vậy, nhất định là vậy.

Tương lai của cô cũng sẽ không liên quan gì tới Sở Ninh Dục hết.

Thủy An Lạc liên tục củng cố tinh thần, đúng lúc này thì di động đột nhiên vang lên, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, chiếc hamburger trên tay cô suýt thì rơi xuống đất.

Chẳng lẽ... đây chính là "nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến" trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Thiếu... Phu Nhân?

Thủy An Lạc nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, như đang suy nghĩ xem có nên nhận cuộc điện thoại này hay không. Nhưng, suy nghĩ mấy thì cũng chỉ là kéo dài thời gian, điện thoại thì vẫn phải nghe.

"Alo..."

"Thủy An Lạc, mấy giờ rồi?" Giọng điệu bình tĩnh vào thẳng vấn đề.

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường trong tiệm KFC, chớp mắt nói: "Bây giờ hai mươi một phút, sao thế?"

Kiều Nhã Nguyễn thấy Thủy An Lạc nói vậy liền gục luôn đầu xuống mặt bàn, con bé này bị ngốc thật đấy à, người ta đang muốn ám chỉ là: Em nên về đi rồi đây!

Sở Ninh Dực ngồi bên bàn ăn, những ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, tựa như đang nghiền ngẫm xem cô nhóc này ngốc thật hay giả ngốc.

"Toi rồi, quên bém mắt việc còn phải cho Tiểu Bảo Bối bú." Thủy An Lạc đột nhiên mở miệng nói rồi nhanh chóng dập luôn điện thoại, sau đó cắn thêm hai miếng hamburger: "Lão Phật Gia, tao đi trước đây, mày cứ đến thẳng nhà tao là được, nhà tao cái gì cũng có hết, không phải mang gì theo đâu." Thủy An Lạc nói xong liền chạy như bay khỏi KFC.

"Này, cầm ô!" Kiều Nhã Nguyễn lớn giọng gọi với theo. Chờ đến khi cô đuổi ra khỏi cửa, Thủy An Lạc đã chạy đến trạm xe bus rồi. Cô còn chưa kịp chạy sang thì trước mặt đã có một chiếc Maybach dừng lại.

Kiều Nhã Nguyễn cúi đầu nhìn, cửa xe từ từ mở ra khiến cô có thể nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế lái.

"Lên xe." Phong Phong trầm giọng mở miệng, giọng nói mang theo ngang ngược khiến người ta không dễ dàng gì mà từ chối được.

Nhưng nếu Lão Phật Gia cô mà không dám từ chối, vậy thì quá có lỗi cái danh hiệu mà Thủy An Lạc đặt cho cô rồi.

"Phong Ảnh đế, thật ngại quá, kể từ hôm nay trở đi tôi sẽ không thuê căn nhà kia nữa." Kiều Nhã Nguyễn cười tí mắt nói, sau đó vượt qua xe anh ta và định bật ô rồi đi, nhưng chờ cô ngừng đầu lên, Thủy An Lạc đã mất dạng, chắc là đã lên xe rồi.

Lúc Kiều Nhã Nguyễn còn chưa kịp rời khỏi đó, Phong Phong đã lái xe lên chặn đường, nhất quyết bắt cô phải lên xe.

Kiều Nhã Nguyễn khoanh tay nhìn người đàn ông trong xe: "Phong Ảnh đế này, anh thích tôi à?"

"Lên xe." Giọng nói của Phong Phong vẫn trầm thấp như trước, không nghe ra bất cứ hờn giận gì, thích người phụ nữ này, sao có thể. Chẳng qua là anh chưa tìm được nhược điểm của cô ta, chưa thể khiến cô ta rơi xuống vực sâu vạn trượng mà thôi.

Mà cách tốt nhất để tìm được nhược điểm của một người, chính là ở bên cạnh người đó, trở nên quen thuộc với nhau.

Kiều Nhã Nguyễn thấy anh ta vẫn không đi, cô quay đầu lại nhìn vào bên trong tiệm KFC, lúc này hầu hết toàn là các thanh niên đang đứng trú mưa nhờ, có thể là đi dạo phố, có thể là đi hẹn hò... nhưng tất cả mọi cô gái bên trong đều có một điểm chung, đều là --- fangirl cả.

Kiều Nhã Nguyễn nghĩ nghĩ rồi xoay người chạy vào KFC.

Phong Phong nhủ mày nhìn cô bước vào sau đó ghé vào tai một cô gái nói gì đó, rồi anh ta thấy cô gái kia bước ra, dòm qua khe cửa nhìn thấy anh.

"Á!!! Là Phong Phong thật đó ~" Cô gái kia vừa hét lên, tất tần tật lũ con gái bên trong đều lập tức dậy sóng.

Kiều Nhã Nguyễn hơi nhếch miệng lên, sau đó thản nhiên bước ra khỏi cửa.

Phong Phong lập tức khởi động xe tránh xa vòng vây của đám con gái kia, chân mày nhủ chặt lại, đúng là bạn bè tốt của nhau, cáo già cả đôi.

Thủy An Lạc xuống xe bus, từ đây đến biệt thự của Sở Ninh Dực còn phải đi bộ một đoạn, thế nên chắc cô đành phải đội mưa chạy về.

"Thiếu phu nhân."

Nhưng mà, một cái ô đã được xòe ra che chắn cho cô, thím Vu lo lắng nhìn cô: "Mưa lớn thế này, sao thiếu phu nhân lại không nhớ mang ô theo người vậy?"

Thiếu... phu nhân?

Thủy An Lạc mấp máy môi, định nói với thím Vu là bà gọi nhầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Tư Duy Khác Người Của Kẻ Nảo Tàn

"Phụ nữ ngàn vạn lần không được dầm mưa, nhất là trong vòng ba năm sau khi sinh. Nếu dính mưa mà để đổ bệnh là phải khổ cả đời đấy." Thím

Vu thao thao nói, Thủy An Lạc chỉ mỉm cười lắng nghe, cô cũng không thấy phiền vì dù gì cô cũng vẫn biết ai đối xử tốt với mình.

Hai người cùng sai bước đi về khu nhà, nhưng mới chỉ bước được vài bước, một chiếc xe thể thao đỏ đã đỗ trước mặt họ.

Thủy An Lạc biết chiếc xe này, đây là xe của Thủy An Kiều.

Chỉ là, cô không thể ngờ cô ta lại xuất hiện ở đây, bị cô đã kích đến thế vẫn chưa thấy đủ sao?

Vì chiếc xe bỗng dừng lại đột ngột nên nước bắn hết lên tà váy trắng ngà và chân của Thủy An Lạc, khiến cô cảm thấy hơi lạnh.

Cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt trang điểm lòe loẹt của Thủy An Kiều, trong tay cô ta còn cầm một tấm thiệp mời đỏ rực. Bộ móng tay đỏ đến chói mắt của cô ta cũng khiến Thủy An Lạc nhìn mà thấy nhức cả mắt.

"Ha, đúng rồi, quên không nói với mày, tao đến là để tặng mày thứ này đây. Mai là tiệc sinh nhật của tao, ba mời rất nhiều người đến vì tao. Tao nghĩ cũng đâu thể quên mày được, đúng không?" Thủy An Kiều đắc ý mở miệng nói.

Thủy An Lạc để ý thấy Thủy An Kiều không còn đeo chiếc vòng kia trên cổ tay nữa, ăn một vỏ đậu như vậy rồi mà vẫn có thể đứng đây kên kiệu với cô, quả nhiên cô không thể hiểu nổi lối suy nghĩ của cái con nhỏ này.

Thím Vu hơi biến sắc, bà định nói gì đó nhưng lại bị Thủy An Lạc kéo lại.

Thủy An Lạc lạnh nhạt nhìn tấm thiệp trong tay cô ta nhưng không hề nhận lấy: "Thủy An Kiều, chị yên tâm, tiệc sinh nhật của chị tôi nhất định sẽ ăn mặc long lanh đến dự. Chị thích bắt chước tôi như vậy, không bằng thử đoán xem mai tôi sẽ mặc đồ gì đi, nhỉ?" Thủy An Lạc mở miệng đầy trào phúng.

Trước kia Thủy An Kiều cực kỳ thích bắt chước cô, bởi vì cô ta muốn bước vào thế giới của cô.

Lúc này bị khơi lại quá khứ, sắc mặt Thủy An Kiều nháy mắt trở nên vặn vẹo, khi ấy cô ta chân ướt chân ráo theo mẹ mình đến nhà họ Thủy mà Thủy An Lạc lúc ấy lại là một nàng công chúa cao ngạo, xinh xắn, ăn mặc đẹp đẽ, còn cô ta thì chẳng khác nào một con vịt xấu xí cả.

Cho nên, cô ta bắt đầu bắt chước Thủy An Lạc.

"Thủy An Lạc, mày đừng có đắc ý, bây giờ mày chỉ là một đứa ti tiện không nhà để về chỉ biết quẩn lấy người khác mà thôi." Thủy An Kiều giận dữ nói.

"Hừ, con cái nhà ai thế này, ba mẹ cô dạy dỗ cô kiểu gì vậy? Nói năng toàn thứ bản thù thế là sao." Thím Vu cao giọng nói.

"Bà là cái thá gì mà dám nói tôi như thế hả." Thủy An Kiều vẫn ôm cái mặc tiểu thư của mình, khinh miệt nói.

"Thủy An Kiều, bà ấy là người mà Sở phu nhân mời đến để chăm sóc cho con trai tôi, chị nói xem bà ấy là ai?" Thủy An Lạc mỉm cười nhắc nhở.

Thím Vu liền tiếp lời cô: "Mắt công phu nhân còn nói tiểu thư nhà họ Thủy không tòi, xem ra tôi phải về kể lại chi tiết chuyện này cho phu nhân biết mới được, thiếu phu nhân, trời mưa to quá, chúng ta mau về thôi."

Thủy An Kiều nghe thím Vu nói vậy thoát cái mặt mũi đã như quả cà tím. Trước đó cô ta đã để lại ấn tượng xấu cho Hà Tiêu Nhiên, giờ mà bị thím Vu nói lại thì không biết sẽ thế nào nữa. Trong giới thượng lưu này, có những người tuy là người hầu nhưng lại có quan hệ rất thân thiết với chủ và lời nói của họ chắc chắn là sẽ có tác dụng hơn người ngoài nhiều.

Thủy An Kiều nghĩ vậy, vội vàng cầm ô xuống xe, đuổi theo hai người, cái mặt trát đầy phấn còn cố cười nịnh như con chó giữ nhà: "Lạc Lạc, chị đến để đưa thiệp mời cho em thật mà. Em xem em đã rời nhà cả năm trời rồi, chị và mẹ đều rất nhớ em. Mai là tiệc sinh nhật của chị, ba nhất định sẽ không đuổi em đi đâu, chắc em cũng muốn về thăm nhà chút chứ."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Quá Khứ Không Thể Quay Lại

Thủy An Lạc và thím Vu đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hai người đều hiện rõ sự khinh bỉ. Quả nhiên não của Thủy An Kiều đã tàn đến không thể tàn hơn được nữa.

"Thủy An Kiều, tôi có lòng tốt nhắc một câu này, mày đừng có cười nữa, mặt mày sắp nứt toác ra rồi kìa!" Thủy An Lạc trưng ra vẻ mặt "tao chỉ muốn tốt cho mày thôi" rồi kéo tay thím Vu rồi đi: "Chúng ta về thôi, Tiểu Bảo Bối còn đang ở nhà chờ cháu nữa."

"Thiếu phu nhân, sau này cô đừng qua lại với hạng người trát vữa lên mặt thế này nữa, nếu chẳng may bị vữa dính phải thì khó rửa lắm." Thím Vu vừa cùng Thủy An Lạc rồi đi vừa cô ý nói lớn.

Bộ móng tay dài ngoằng đỏ chót của Thủy An Kiều dường như bị chính cô ta bóp gãy, cả người cũng tức giận đến phát run. Sau cùng cô ta tức tối ném thẳng cái thiệp mời xuống đất.

"Thủy An Lạc, để tao chống mắt lên xem ngày mai mày sẽ đến tham dự như thế nào?" Thủy An Kiều nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó xoay người giẫm giày cao gót nhọn hoắt của mình quay trở về xe.

Thủy An Lạc và thím Vu về tới sảnh tòa nhà. Trong lúc đứng chờ thang máy, cô không nhịn được nữa mà bật cười.

"Mặt cô ta tái mét luôn rồi." Thủy An Lạc cười tít mắt nói.

"Thiếu phu nhân, sau này đừng qua lại với loại con gái như vậy nữa. Thiếu phu nhân của nhà chúng ta là một cô gái ngoan mà, biết chưa?" Thím Vu thành khẩn nói.

"Vậy sau này thím đừng gọi cháu là thiếu phu nhân nữa, thím cứ gọi cháu là Lạc Lạc được rồi." Thủy An Lạc thân thiết ôm lấy thím Vu.

"Thiếu phu nhân đúng là một cô gái tốt, ấy thế mà lại có người mất mù đầu biết được điều này đâu." Thím Vu thở dài nói rồi kéo Thủy An Lạc vào thang máy. Một năm trước, chuyện tàn nhẫn mà Thủy Mặc Vân làm ra họ đều biết cả. Ông ta chẳng chút lưu luyến gì mà đuổi hai mẹ con Thủy An Lạc ra khỏi nhà, thậm chí còn lên báo công khai nói rằng Thủy An Lạc đã không còn là con gái ông ta nữa. Có một người cha như thế thì người làm con đã phải đau lòng đến nhường nào chứ.

Sắc mặt Thủy An Lạc thoáng thay đổi chút xíu nhưng cô cũng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường của mình: "Thím cũng nói rồi đấy thôi, người kia bị mù mà, chúng ta đâu thể so đo với một người mù chứ."

"Cứ nhắc đến chuyện này lại thấy tức, cô nói xem liệu thiếu gia có..."

"Thím Vu thím Vu, chúng ta tới nơi rồi." Thủy An Lạc cười híp mắt cắt lời của bà rồi kéo bà ra với mình.

Sở Ninh Dực thì sao chứ, cô không muốn nhắc tới anh ta, đối với cô mà nói thì quá khứ chính là quá khứ.

Trừ ông ta - Thủy Mặc Vân ra, chừng nào ông ta còn chưa xin lỗi mẹ cô thì chuyện này vẫn sẽ chưa xong đâu.

Lúc Thủy An Lạc mở cửa bước vào nhà thì Tiểu Bảo Bối đang khóc lóc om sòm, lần này kể cả là ba ruột có ra trận thì cũng vẫn phải bó tay chịu trời.

Thủy An Lạc vội vàng ném túi quần giày, còn chẳng kịp xỏ dép, đi luôn chân đất chạy vào bế Tiểu Bảo Bối từ trong lòng Sở Ninh Dực lên.

"Bảo Bối nhớ mẹ à." Thủy An Lạc vừa nói vừa cúi đầu hôn lên mặt con trai một cái, sau đó cô ôm thẳng bé lên lầu cho bú.

"Sao về muộn thế?" Sở Ninh Dực cau mày nói.

Thím Vu lắc đầu chắc lưỡi: "Ôi dào, chúng tôi gặp phải đại tiểu thư của Thủy gia giữa đường." Thím Vu vừa nói vừa đi vào bếp bung đồ ăn ra.

Thủy An Kiều?

Sở Ninh Dực nghĩ nghĩ rồi ngẩng đầu nhìn cô gái vừa mới lên lầu đóng cửa lại kia, cho dù có đụng phải Thủy An Kiều mà cô vẫn có thể bình tĩnh như vậy, có lẽ... anh không cần phải quá lo về chuyện ngày mai đâu nhỉ?

Thủy An Lạc cho con trai ăn no rồi thay bộ quần áo ướt ra xong mới đi xuống lầu.

"Sao tự dưng lại gặp phải Thủy An Kiều?" Sở Ninh Dực hỏi.

"Cô ta muốn kiểm chuyện, tự vác xác tới cửa chứ có phải tôi chạy đi tìm cô ta đâu." Thủy An Lạc ngồi xuống rồi đặt Tiểu Bảo Bối vào xe nhỏ của thằng bé. Bé con được ăn no nên tâm tình rất vui vẻ, không khóc lóc kêu gào nữa.

Sở Ninh Dực cúi đầu nhìn đôi chân trần của cô, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

"Thím Vu, cho cháu nữa bát cơm thôi ạ." Thủy An Lạc hướng về phía phòng bếp hô lên, ăn hết nửa cái hamburger nên giờ bụng cô cũng hơi lúng.

lặng rồi.

"Lát nữa tôi sẽ trả lại bút ghi âm cho cô." Sở Ninh Dực cầm đĩa lên, mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Chẳng Có Nguyên Nhân Gì Cả

Thủy An Lạc còn đang nghĩ xem mình nên ăn món nào thì bỗng nhiên lại nghe thấy Sở Ninh Dực nói vậy.

"Anh dùng xong rồi?" Thủy An Lạc tò mò hỏi.

"Ừ." Sở Ninh Dực dừng dừng nói.

"Thủy An Lạc, tan làm xong cô đã đi đâu, làm gì?"

Câu này sao nghe cứ như kiểu mấy câu mà ông chồng bắt quả tang vợ ngoại tình hay nói thế nhỉ. Thủy An Lạc hơi nghẹo đầu, sau lại cúi đầu ngẫm xem nên trả lời vấn đề này thế nào. Sở Ninh Dực đã nói rõ là đang theo đuôi cô mà cô làm gì cũng không chịu nói cho anh ta biết, từ phương diện khác mà nói thì đây có khác nào là đang từ chối đầu thế là Thủy An Lạc ém nhem chuyện đi cùng với Kiều Nhã Nguyễn đi, cô sửa lời: "Có làm gì đâu."

"Bộp!!!"

Sở Ninh Dực đập bộp đôi đĩa xuống bàn, Thủy An Lạc hơi run lên một cái nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên.

"Thủy An Lạc, cô cảm thấy tôi đối xử với cô tốt quá rồi đúng không?" Sở Ninh Dực lạnh giọng nói, việc Thủy An Lạc cố tình muốn giấu giếm anh khiến ngọn lửa giận trong anh cứ thế mà bùng cháy.

Trong lòng Thủy An Lạc lại đang kêu gào nguy rồi, thế này là cô hoàn toàn chọc giận Sở tổng mất rồi.

Thím Vu trốn trong bếp không dám đi ra, tiếng ê a của Tiểu Bảo Bối cũng nhỏ dần, lúc ngoác qua thì đã thấy thằng bé ngủ lịm quay ra rồi.

Thủy An Lạc mắt đảo một vòng, một lúc sau cô mới ngẩng lên nhìn về phía Sở Ninh Dực, có điều lúc này ánh mắt cô lại vô cùng kiên định.

"Sở Ninh Dực, anh tin không, nếu như không có Tiểu Bảo Bối thì hiện tại tôi đang đi làm thêm vào dịp hè để kiếm tiền học cho năm tư." Thủy An Lạc gần từng chữ, từ từ tiếp lời: "Nếu không phải do anh muốn thu mua Viễn Tường, có lẽ giờ tôi cũng chẳng nhận được bất cứ sự chú ý nào từ anh cả, anh có tin không?"

"Rằm..."

Thủy An Lạc vừa mới dứt lời, Sở Ninh Dực đã gạt hết đồng bát đĩa trên bàn xuống đất. Thủy An Lạc tránh không kịp cho nên bị bắn một ít thức ăn cùng nước canh lên người. Đôi chân trần thì bị một mảnh vỡ cắt phải, chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

"Oa..." Tiểu Bảo Bối bị tiếng động lớn làm cho giật mình tỉnh dậy, tiếng khóc dữ dội của thằng bé át luôn cả tiếng bát đĩa bị rơi vỡ.

Sở Ninh Dực đứng bật dậy, hai tay chống trên mặt bàn, đôi mắt sắc bén khóa chặt vào Thủy An Lạc.

"Thủy An Lạc, cô đúng là đồ ăn cháo đá bát." Sở Ninh Dực vừa nói vừa cầm lấy gậy chống đặt cạnh bàn, mặc kệ cái đồng hồ hỗn độn phía sau lưng mà đi thẳng lên lầu.

Phía dưới chân Thủy An Lạc truyền tới từng cơn nhói đau, bên tai là tiếng khóc lóc của con trai và lời nói lạnh lẽo của Sở Ninh Dực.

Thím Vu đứng trong bếp lo lắng đến mức quay vòng quanh, sao tự dưng lại cãi nhau thế này, nhưng mà bà không biết nếu đi ra thì bà nói được gì nữa.

Chân đau, cả người cũng đau, trên người còn có cả thức ăn bị bắn vào... Thủy An Lạc nghĩ, có lẽ lúc này trông cô chắc chất vật lắm nhỉ.

Thím Vu dè dặt bước ra, trông thấy Thủy An Lạc thất thần đứng giữa đồng lộn xộn, Tiểu Bảo Bối thì đang khóc toáng lên, bà vội chạy tới cẩn thận kéo Thủy An Lạc ra: "Ôi trời ơi, hai cô cậu lại làm sao thế này?" Thím Vu vừa nói vừa vội vàng đi tìm hòm thuốc, thuận tay còn bế cả Tiểu Bảo

Bối lên dịu dàng dỗ dành.

Thủy An Lạc ngồi trên ghế sofa, hai tay đan chặt vào nhau, vẫn cố gắng chịu đựng không cho nước mắt chảy ra.

"Cô với thiếu gia đều cứng đầu như nhau, rõ ràng trong lòng đều có đối phương mà lại chẳng chịu nói cho người ta biết."

"Cháu không..." Thủy An Lạc theo bản năng muốn phản bác lại, trong lòng cô chỉ có mẹ và Tiểu Bảo Bối thôi.

"Thiếu phu nhân à, cô nghe thiếu nói một câu này, tôi nhìn thiếu gia lớn lên gần ấy năm, nếu như cậu ấy muốn đối xử tốt với ai thì sẽ thật lòng tốt với người đó chứ không nghĩ ngợi gì nhiều đâu. Hơn nữa, cậu ấy cũng không giống lũ đàn ông thích cong queo queo ở bên ngoài. Cậu ấy đối xử tốt với cô thì chính là đối xử tốt với cô, không có bất cứ nguyên nhân gì khác cả, cô đừng nghĩ nhiều." Thím Vu bế Tiểu Bảo Bối đặt lên sofa, sau đó ngồi xổm xuống xử lý vết thương trên chân cho Thủy An Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Nhanh Chóng Tắm Rửa Sạch Sẽ Rồi Đi Xin Lỗi Đi

Thủy An Lạc vẫn cứ cúi gầm, thím Vu vẫn nói không ngừng nhưng về cơ bản đều là nói tốt cho Sở Ninh Dục.

Thủy An Lạc vỗ vỗ nhẹ Tiểu Bảo Bối đang ngủ trên sofa, vết thương trên chân sau khi được băng bó kỹ càng, thím Vu chạy đi lấy dép trong nhà rồi nhẹ nhàng xỏ vào cho cô.

"Từ trước đến giờ, thiếu gia có làm gì cũng chẳng bao giờ kể công cả, thiếu phu nhân cũng đừng suy đoán lung tung nữa! Nếu cô không biết thật thì cứ đi hỏi thẳng thiếu gia là được mà." Thím Vu vừa nói vừa đi xuống bếp lấy đồ thu dọn đồng bừa bãi kia.

Thủy An Lạc ôm Tiểu Bảo Bối đứng dậy, sau đó lết chân khập khiễng đi lên lầu.

Sắp xếp cho Tiểu Bảo Bối xong xuôi đâu vào đấy cô mới đi tắm rửa thay quần áo.

Sở Ninh Dục về phòng rồi cũng chẳng tốt hơn là mấy, vừa rồi vì dùng sức quá nên giờ chân anh nhức hết cả lên. Anh giận Thủy An Lạc không hiểu chuyện nhưng lại quên mất việc anh cũng chưa từng giải thích gì với cô cả.

Thủy An Lạc thay đồ xong liền gọi điện cho Kiều Nhã Nguyễn, hỏi xem cô đã đến nơi chưa?

"Đến rồi, vừa mới tắm xong đây, mày sao thế? Khóc à?" Kiều Nhã Nguyễn ngồi xuống mép giường lau tóc, nghe giọng mũi nghèn nghẹt của cô bạn thân không nhận được phải hỏi.

Thủy An Lạc khịt khịt mũi: "Tao còn lâu mới khóc, mày đến nơi là tốt rồi! Đã nghĩ ra nên nói thế nào với đàn chị kia chưa?"

"Nói gì, cứ bảo tao không hợp ở chung với đàn ông là được! Bà đây vẫn là một cô gái chưa trải sự đời đấy nhé." Kiều Nhã Nguyễn vừa nói vừa lau tóc lại nhìn quyển album đặt trên bàn.

"Nói đi, xảy ra chuyện gì thế? Không sợ khiến mình ghen chết à, nào nào, để Lão Phật Gia đây vui vẻ mới nào."

"Tao với Sở Ninh Dục cãi nhau, nói đúng hơn là anh ta nổi giận hất tung cả bàn ăn." Thủy An Lạc mím môi nói.

"Ui cha, mày được đấy! Mày làm gì mà bức được người ta đến mức đó hả con zò!"

"Sao lại là tao làm gì chứ, tao chỉ nói thật thôi mà." Thủy An Lạc cầm gối ra sức đập đập.

"Đồ hấp, nghe chị mày nói một câu đây này, mày đã từng hỏi anh ta lý do tại sao anh ta đối xử tốt với mày chưa? Chính là mày cứ năm lần bảy lượt đoán già đoán non, nào là do cổ phần trong tay mày, nào là vì con trai mày chứ mày thử nghĩ kỹ lại xem, nếu anh ta thật sự là vì cổ phần thì Thủy An Kiều kia cũng có cổ phần đấy thôi. Hơn nữa, bây giờ người ta còn là đại tiểu thư chân chính. Đại tiểu thư bám riết lấy anh ta mà anh ta còn chẳng thèm, anh ta có đến mức phải đi dán vào cái mặt lạnh của mày không?"

Thủy An Lạc mím môi, hình như nghe cũng có lý.

"Còn nữa, kể cả người ta có tự nhận là đồng tính thì sao, tên An Phong Dương đó đẹp hơn mây bao nhiêu, với cả khoa học kỹ thuật hiện đại như bây giờ chẳng lẽ không thụ tinh nhân tạo được chắc? Cần gì cứ phải bám lấy con trai mà làm gì hả?"

Thủy An Lạc cau mày, cái này thì khó mà nói được, An Phong Dương đã có vợ, tình cảm giữa hai bọn họ còn rất tốt nữa. Chuyện này cô có thể hiểu là do An Phong Dương muốn từ hôn với Thủy An Kiều cho nên mới nói thế, vì vậy có thể loại trừ khả năng anh ta thích đàn ông.

"Đó là vì con trai của tao đáng yêu, làm gì có ai sinh được thằng nhóc nào đáng yêu như nó."

"Tao nhỏ vào, cái mặt mày lớn quá rồi đấy." Kiều Nhã Nguyễn hừ lạnh nói.

"Được rồi, chính đồn lại một chút rồi mau đi xin lỗi nam thần đi, nếu không mai để tao xem mày xử lý con khốn Thủy An Kiều kia thế nào?"

"Tại sao tao lại phải xin lỗi chứ?"

"Tao thấy mày nên nói chuyện thẳng thắn với đại Boss đi, cứ nói rõ ràng một lần xem sao! Chứ tao nghĩ hai người hiểu nhầm nhau rồi. Cái mày nói thật ra cũng chẳng có gì sai, nhưng Đại Boss cũng đâu đến mức phải giờ thủ đoạn với một con nhóc vắt mũi chưa sạch như mày hả." Kiều Nhã Nguyễn lý trí khuyên nhủ.

Thủy An Lạc ngẫm lại lời Kiều Nhã Nguyễn nói: "Mày nói xem, mày ăn nói nghe hay như đài thế sao mãi không có bạn trai thế nhỉ? Anh cảnh sát lần trước theo đuổi mấy đẹp trai thế sao mày chẳng để ý gì đến người ta vậy."

"Chỉ đây sợ cảnh sát không được hả? Mau tắm rửa sạch sẽ rồi đi xin lỗi đi." Kiều Nhã Nguyễn hừ lạnh nói.

"Sao lại phải tắm rửa sạch sẽ?" Thủy An Lạc cau mày nói rồi cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ của mình, hình như cô vừa mới tắm rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Không Thèm Để Ý

Kiều Nhã Nguyễn tròn mắt nhìn trần nhà: "Ra ngoài đừng có nói là quen biết với tao nhé, nhục mặt lắm."

Thủy An Lạc nhìn đi động đã tắt ngủm rồi lại cúi đầu nhìn con trai đang ngủ khi, cô đưa tay vỗ vỗ cái bụng nhỏ căng tròn kia.

Hình như, từ khi anh đón cô về vì Tiểu Bảo Bối thì vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, kể cả cô có làm anh gãy chân anh cũng chẳng trách cô lấy nửa lời, thậm chí còn giúp cô đối phó với bà mẹ khó tính của mình nữa.

Ngược lại cô thì sao, lúc nào cũng né tránh, đề phòng anh...

"Hay là mẹ đi nói chuyện với ba con một chút nhỉ?" Thủy An Lạc nhỏ giọng lầm bầm, sau đó đứng dậy bế Tiểu Bảo Bối khỏi cái giường bé con của cậu nhóc: "Con đi với mẹ đi."

Thủy An Lạc muốn bế con theo chẳng qua vì cô không dám một mình đối mặt với Sở Ninh Dục mà thôi.

Thủy An Lạc bế Tiểu Bảo Bối đến gõ cửa phòng Sở Ninh Dục.

Nhưng, phía trong lại chẳng có tiếng đáp lại. Thủy An Lạc gõ mãi đến lúc định bỏ cuộc thì bên trong mới truyền ra âm thanh trầm thấp của Sở Ninh Dục: "Vào đi."

Cả người Thủy An Lạc thoáng run lên, nhưng cuối cùng cô vẫn lấy can đảm bế Tiểu Bảo Bối bước vào.

Thủy An Lạc vừa mở cửa liền thấy Sở Ninh Dục đang ngồi trên giường, anh mặc bộ đồ ngủ cao cấp màu trắng, trên chân còn một đồng văn kiện. Ai cũng nghĩ Sở Ninh Dục là con cưng của ông trời, nhưng cô biết từ trước tới giờ anh luôn rất vất vả, thỉnh thoảng còn phải xem tài liệu tới tận nửa đêm mới được đi ngủ.

Sở Ninh Dục chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt kia vẫn là một mảng lạnh băng.

Thủy An Lạc bị ánh mắt của anh dọa sợ, trước lúc định nhấc chân chạy cô đã kịp đặt cậu con quý tử của mình vào lòng anh: "Cái đó, tôi có chuyện cần nói với anh." Con trai đang ở trên người như thế chắc anh sẽ không nổi giận đâu nhỉ.

Sở Ninh Dực cúi đầu nhìn cậu con trắng múp trong lòng mình. Tiểu Bảo Bối vẫn đang ngủ ngon lành, cánh tay tròn lẳn trắng nõn như ngó sen hơi động đậy, cái miệng chẹp chẹp suốt.

"Nói."

Chỉ một chữ, đúng chuẩn với phong cách nhanh gọn lẹ, dứt khoát của anh đối với người khác.

Thủy An Lạc siết chặt hai tay, cô đứng cạnh giường tóm lấy đồ ngủ của mình, hình như đang nghĩ xem nên mở lời tiếp thế nào.

Sở Ninh Dực thấy cô mãi chẳng chịu nói gì thì hai hàng lông mày càng nhàu chặt: "Có nói hay không đây."

Ý là: Không nói thì cút.

"Tôi muốn biết tại sao anh phải làm như vậy?" Thủy An Lạc hít sâu một hơi, cuối cùng cũng dám mở miệng.

Sở Ninh Dực từ từ ngẩng lên nhìn cô, nhưng ánh mắt thâm thúy của anh lại khiến người ta phát sợ lên được.

"Cô nói xem?" Giọng nói của Sở Ninh Dực vẫn chẳng có lấy một chút gọn sóng, bởi vì đáp án này anh đã từng nói với cô rồi, nhưng từ trước đến giờ cô lại chẳng chịu tin đó là thật.

["Thủy An Lạc, tôi nói theo đuôi em, là nghiêm túc!"]

Câu nói lúc trước của Sở Ninh Dực lại một lần nữa rành mạch vang vọng trong tai Thủy An Lạc. Anh từng nói với cô rất nhiều điều, nhưng vào lúc này câu nói duy nhất mà cô nghĩ tới lại chỉ có câu này mà thôi.

Thủy An Lạc bất an đứng tại chỗ, cái chân cứ di di như thể không biết nên phản ứng thế nào.

"Nhưng anh cũng biết mà, ngay đến ba tôi còn chẳng cần tôi nữa." Thủy An Lạc cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Tôi không phải ba của cô." Sở Ninh Dực hừ nhẹ, ánh mắt vẫn khóa chặt tại đỉnh đầu rũ xuống của ai kia.

"Đúng thế, anh không phải ba tôi nhưng cũng là người từng vứt bỏ tôi mà." Thủy An Lạc nói rồi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có chút tự giễu.

"Nhưng vì anh không phải ba của tôi cho nên tôi không hận anh, vì anh chưa bao giờ nói yêu tôi cho nên tôi mới không hận anh."

Sở Ninh Dực nheo mắt nói: "Vậy ra ý của cô là vì cô không coi tôi là người thân cho nên không hận tôi, vì cô không yêu tôi cho nên mới không hận tôi sao."

Ó...

Thủy An Lạc dời mắt qua chỗ khác, khoe miệng nhếch lên một nụ cười trừ, câu hỏi này khó trả lời quá đi ~

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Dồn... Không Khí

Thủy An Lạc không lên tiếng nên đương nhiên Sở Ninh Dực cũng không nói cái gì, anh chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn cô.

Thủy An Lạc bất an dùng hai tay vịn vịn quần áo mình, rõ ràng là cô đến đây với cương vị ở bên yếu thế hơn để cho anh ta mặt mũi cơ mà. Nhưng không ngờ, Sở Ninh Dực chẳng những không cảm kích mà còn nói như thể anh ta mới là kẻ yếu thế hơn vậy.

Giờ cô phải trả lời thế nào đây?

Nếu cứ nói thật ra thì liệu có bị bóp chết tươi luôn không?

Nhưng mà không nói thì chẳng lẽ cứ đứng lơ ngơ ở đây à?

Thủy An Lạc nghĩ nghĩ một hồi, hai cái tay nắm lại rồi buông ra mấy lần, cuối cùng cô nhìn Sở Ninh Dực nói: "Vậy anh có cảm thấy anh yêu tôi không?"

"Không yêu!"

Haizz..

Một câu này thẳng thắn biết bao, trực tiếp đập nát trái tim thủy tinh mỏng manh vừa mới ghép lại của Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc chửi thầm má nó, không yêu thì anh ngồi đó giả bộ tình thâm làm cái gì vậy hả.

"Nhưng tôi đang cố gắng." Chưa kịp để Thủy An Lạc kịp hoàn hồn, Sở Ninh Dục lại buông thêm một câu nhẹ hẫng, cứ thế thốt ra mà chẳng có chút áp lực gì.

Hửm..

Nhưng tôi đang cố gắng?

Cố gắng theo đuổi cô, yêu cô sao?

Con tim mong manh yếu đuối vừa mới tan vỡ của thiếu nữ mới lớn hình như lại được hàn gắn lại rồi.

Nhưng mà... Sở tổng này, anh nói chuyện không thể nói liền một mạch cho xong sao?

"Thế nhờ cố gắng rồi nhưng vẫn thất bại thì sao?" Đừng trách sao cô phải già mồm như thế, già mồm là độc quyền của phụ nữ mà.

"Thì tính sau." Sở Ninh Dục vừa nói vừa cúi đầu nhìn Tiểu Bảo Bối, nhưng bé con vẫn nhắm nghiền mắt, cái miệng nhỏ bẹp bẹp hai tiếng rồi lại ngủ tiếp, trông thẳng bé nhỏ xíu thế này thôi nhưng cũng đang lớn lên từng ngày.

Thủy An Lạc tròn mắt nhìn sàn nhà, nói thế cũng như không.

"Vậy anh thật sự không phải vì thằng bé và cổ phần nên mới đối xử tốt với tôi đúng không?" Thủy An Lạc quyết định không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề.

Sở Ninh Dục cau mày đặt Tiểu Bảo Bối lên giường rồi đứng dậy, từ từ tiến gần về phía Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc liếc liếc vách tường đằng sau, để tránh chuyện lại bị dồn tường thêm lần nữa nên Thủy An Lạc quyết định không lùi lại nữa mà sẽ đứng yên tại chỗ. Không có tường chẳng lẽ anh ta dồn cô vào không khí được nữa chắc?

Thủy An Lạc không lùi lại, còn Sở Ninh Dục vừa bước xuống giường một cái đã đứng ngay trước mặt cô, một tay đặt trên vai cô cực kỳ tự nhiên, còn cơ thể vẫn rướn về phía trước. Thủy An Lạc muốn tránh bị đụng chạm thì chỉ có nước ngả người về phía sau, vào lúc này không biết cô có nên cảm ơn mẹ vì hồi nhỏ đã bắt cô học múa nên mới có được vòng eo dẻo dai thế này không nữa?

Góc độ giữa lưng với hông của cô đã qua 90 độ rồi mà ai kia vẫn tiếp tục khom người xuống.

Anh zai à, anh vẫn còn đang gầy chân đấy, sao chân sau với lực eo của anh lại tốt thế hả?

Sở Ninh Dục vẫn đề tay lên bả vai cô, có thể nói lúc này nửa người trên của Thủy An Lạc đã hoàn toàn lơ lửng trên không.

Cho nên, sự thật đã chứng minh, không có tường thì vẫn có thể dồn không khí được như thường.

"Nếu so sánh giữa Sở Thị và Viễn Tường thì cô thấy thế nào?"

"Thêm mười mấy cái Viễn Tường nữa cũng không bằng." Thủy An Lạc run rẩy nói, nguyên do là vì tư thế này quá thách thức độ dẻo ở eo, biết thế này sao cô không chọn bị dồn tường luôn cho rồi. . .

"Vậy cô cảm thấy liệu tôi có vì một công ty bé như cái mắt muỗi đó mà phải phí công sức với cô không?" Giọng nói của Sở Ninh Dục vẫn nhẹ nhàng như cũ, nhưng mà mấy lời này lọt vào tai Thủy An Lạc lại có thể khiến cô không khỏi hoảng sợ.

"Không, không thể nào." Thủy An Lạc cười gượng, nếu cứ phải lơ lửng giữa không trung thế này thì cô không thể chống đỡ nổi nữa mất.

"Không thể nào sao?" Sở Ninh Dục nhướn mày nhắc lại, nhưng vẫn không có ý định cứu cô, âm thanh ầm áp kia cuối cùng vẫn lọt vào tai Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc muốn ngửa về sau nữa nhưng cái góc 180 độ này đã là cực hạn của cô rồi, còn xuống tiếp nữa chắc chắn sẽ thành đòn sần nhà mất.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Chết Vắn

"Không đâu, không đâu!" Thủy An Lạc muốn khóc lắm rồi, đây căn bản không phải là dồn ép nữa mà là tra tấn cả thể xác lẫn tâm hồn rồi đấy.

"Vậy còn thằng bé thì sao? Thủy An Lạc, cô nghĩ cô có thể đấu được với tôi không?"

Ý anh nói bóng gió là tôi muốn con trai tôi thì phải đi tính toán với cô mới bé được thằng bé về chắc?

Thủy An Lạc sắp khóc đến nơi rồi, thật ra thì Sở Ninh Dục đâu cần phải nói thẳng đến thế đâu.

"Không thể, không thể." Thủy An Lạc đáp lại, bàn tay bên người dường như sắp chạm xuống sàn nhà rồi, nhưng người đàn ông đang ở phía trên người cô lại chẳng chịu rời đi gì cả.

"Vậy cô thử nói xem, tôi bảo theo đuổi cô có phải là nói thật hay không?"

"A~" Thủy An Lạc hơi ngập ngừng, giờ phút này cô chỉ muốn nói: Sở tổng, có chuyện gì đứng lên rồi nói được không? Eo tôi mỏi quá rồi!

Thủy An Lạc hơi nghiêng đầu tránh đi bờ môi gần như đã chạm vào môi mình, nhưng cái cảm giác nóng rực vẫn lan khắp từ mặt xuống hết cả người và chân tay cô. Hai chân Thủy An Lạc mềm nhũn, mẹ nó, cô đang bị người ta công khai chòng ghẹo đấy à?

Trước khi cái thân cọng giá của Thủy An Lạc ngã xuống xuống nền nhà, Sở Ninh Dục đã kịp thời đưa tay đỡ lấy eo của cô, chống đỡ cho hai chân mềm nhũn của cô nhưng vẫn không thay đổi tư thế, trái lại anh còn áp gần thêm chút nữa, khiến tư thế của hai người càng... mờ ám hơn!

"Thủy An Lạc, hay là chúng ta thử đi." Sở Ninh Dục đề thấp giọng thì thầm bên tai cô.

"Sở tổng, hay là chúng ta cứ đứng lên trước đã được không?" Thủy An Lạc cười ha ha nói, cô thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, cái kiểu dồn không khí này vừa phải dùng sức ở eo lại còn phải dùng lực ở cánh tay và hô hấp nữa đấy.

Cánh tay Sở Ninh Dục hơi siết chặt lấy eo cô, khiến cái eo ngã về sau đến gần 180 độ của Thủy An Lạc cuối cùng cũng trở lại trạng thái bình thường. Chỉ có điều, lúc vừa đứng dậy cô lại bị Sở Ninh Dục kéo một cái nằm sấp lên... người anh?

Thủy An Lạc không nhận được nuốt nuốt nước bọt, sao tự dưng lại thành ra cô áp Sở Ninh Dục là thế nào?

"Đừng cử động."

Lúc Thủy An Lạc đang muốn giãy giụa nhảy xuống thì Sở Ninh Dục đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự kìm nén khó có thể giải thích.

Cả người Thủy An Lạc cứng đờ ra, cô có thể cảm nhận rõ được chỗ dưới kia của ai đó đang thay đổi.

Sao... dạo gần đây Sở tổng dễ bị... bị... nóng trong người thế nhỉ!

Thủy An Lạc khóc không ra nước mắt, bị kẹp thế này cô khó chịu lắm hu hu...

"Oa..."

Tiểu Bảo Bối tự nhiên lại bị tỉnh ngủ khóc òa lên, Thủy An Lạc cuống cuống bò dậy bế con trai lên, mới bế lên đã thấy mùi gì thối thối, hóa ra là nhóc con này ị đùn nên mới khóc toáng lên như thế.

Thủy An Lạc ôm con về phòng thay tã, nhận không được thăm thờ phào trong lòng một cái, quả nhiên là con trai dứt ruột đẻ ra mà, còn biết cứu nguy cho mẹ nó nữa chứ.

Nhưng về tới phòng Thủy An Lạc mới phát hiện bím của con dùng hết mất rồi, Thủy An Lạc thật muốn khóc, giữa đêm giữa hôm thế này không có bím thì cô phải làm thế nào bây giờ? Mà kệ, có thế nào cô cũng phải xử lý cái mông phính này của thằng bé trước đã, sau đó cô mới quăng nhóc con đang phơi phới tinh thần lên giường, cứ tạm để thằng bé trần mông trước, dù sao giờ cũng là mùa hè, cũng chẳng làm thằng bé lạnh được.

Thủy An Lạc đặt con xuống xong thì với tay lấy áo khoác, tìm ví xem trong đó còn bao nhiêu tiền, sau đó lại mặc đồ vào cho con trai: "Đi với mẹ nào."

Lúc Thủy An Lạc bế con bước ra thì thấy Sở Ninh Dục đứng một chân trước cửa: "Đi đâu thế?"

"Tiểu Bảo Bối bị hết bím rồi, tôi xuống nhà mua một ít, nếu không thì tối nay sống thế nào được?" Chẳng lẽ lại đặt thằng bé ngồi trên bờ cả đêm à?

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn con trai đang ê a hứng khởi không lối thoát: "Thím Vu."

"Sao thế?" Thím Vu vội vàng mặc quần áo vào rồi đi từ phòng ngủ dưới lầu ra, vừa ra liền trông thấy hai vị tổ tông nhà mình không biết đang đứng trước cửa làm gì. Vì sợ hai người nửa đêm đánh nhau nên thím Vu thức tận tới giờ vẫn chưa đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Ba Mẹ Vui Tính

Thủy An Lạc có chút lúng túng, có chút chuyện nhỏ xíu thế này mà anh còn gọi thím Vu đây làm gì không biết.

Lúc thím Vu chạy lên đến nơi thì Sở Ninh Dục nhắc con trai trong lòng Thủy An Lạc ra đưa cho bà rồi nói: "Chúng tôi ra ngoài một chút, lát nữa về."

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn cái chân què dờ của Sở Ninh Dục, rồi lại sờ cái hông của mình. Cô thà bế con trai xuống cũng không muốn đỡ anh ta xuống nhà đâu.

"Không cần, tôi tự đi..." Thủy An Lạc còn chưa kịp dứt lời đã bị ánh mắt lạnh như băng của Sở Ninh Dục chém tới, thấy vậy Thủy An Lạc lập tức đổi giọng: "Thím Vu, thím trông thằng bé hộ cháu một lát nhé."

Sở Ninh Dục rất hài lòng, mặc dù cô nhóc này có chút cố chấp nhưng vào lúc cần thiết vẫn biết nhìn rõ thế cục.

Thím Vu thấy hai người nói muốn ra ngoài thì vui lắm, không nói hai lời liền bế lấy Tiểu Bảo Bối luôn: "Đi đi, đi đi". Bà nhất định phải báo cho phụ nhân biết chuyện này mới được.

Thủy An Lạc mím mím môi, cuối cùng vẫn đỡ Sở Ninh Dục đi xuống lầu. Lúc ra đến cửa cô còn nghe được cả giọng nói phẫn khích của thím Vu, hình như bà đang kể chuyện của hai người cho Hà Tiêu Nhiên biết thì phải.

Thủy An Lạc đảm nhiệm luôn phần gây cho Sở Ninh Dục chóng, sau khi ra ngoài cô vẫn không nhịn được lên tiếng: "Mẹ anh sợ anh với Anh Xinh Trai ở bên nhau đến thế cơ à?"

Sở Ninh Dục liếc cho cô một cái rồi mới nói: "So cô với một thằng đàn ông thì ưu thế duy nhất của cô là giới tính, có phải cô thấy tự hào lắm không?"

"Tự hào chứ, ít nhất thì anh ấy cũng không phải là con gái." Thủy An Lạc tỏ ra đương nhiên nói.

Sở Ninh Dục: "..."

Được rồi, đối diện với cô nàng dờ hơi thế này, anh không biết mình có thể nói gì được nữa.

Lúc đi xuống siêu thị dưới tầng, siêu thị đã được sửa sang lại trông có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

"À, rượu vang hôm đó bồi thường hết bao nhiêu tiền thế?" Thủy An Lạc tò mò hỏi.

"Không biết, sao thế, muốn à?" Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn cái mặt thèm thuồng của ai kia liền biết cô nàng đang nghĩ gì trong đầu.

"Tôi bị người ta tát một cái đó, kiểu gì cũng phải có phí tổn thất chứ." Thủy An Lạc mặt dày nói, cứ như thể không trả tiền là lỗi của anh vậy.

Sở Ninh Dục lại một lần nữa cảm thấy cạn lời trước cô gái này. Anh dựa vào quầy thu ngân nhìn cô đi vào mua bím. Từ vụ mua sữa bột lần trước, Sở Ninh Dục anh không muốn phải đi mua đồ cho trẻ con thêm lần nào nữa.

Thủy An Lạc chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn không biết nên chọn cái nào, mấy thứ đồ này trước đây đều do mẹ cô mua cả, đây thật sự là lần đầu tiên cô đi mua cái này cho con mình.

"Cái nào nhỉ?" Thủy An Lạc đứng đó, mỗi tay cầm một loại lên rồi hô về phía Sở Ninh Dục.

Sở Ninh Dực bắt lực nhéo trán, may mà giờ là buổi tối nên ở đây cũng không có nhiều người.

"Cứ chọn bữa một cái đi." Sở Ninh Dực trầm giọng nói, mua bím cho trẻ con có khác nào mua "bvs" cho phụ nữ đâu. Thế nên thân là một thẳng đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, Sở Ninh Dực vẫn cảm thấy rất kỳ thị chuyện này.

Thủy An Lạc cúi đầu lằm bằm, hay là cứ mua nhãn hiệu mà mẹ cô hay mua đi vậy, biết thế thì đã bế Tiểu Bảo Bối xuống đây cho rồi, ít nhất thẳng nhóc còn có thể ê a cho cô ý kiến.

"Cô Sở, loại này là dùng cho trẻ từ hai đến sáu tháng, có lẽ hơi nhỏ một chút, cô có muốn đổi loại khác không." Nhân viên thu ngân cười trừ nhắc nhở, cô cảm thấy hơi lúng túng với đôi vợ chồng nhà này.

Một người thì không biết mua sữa bột, một người thì không biết mua bím! Để đứa nhỏ sống chung với hai người này đúng là đáng lo quá đi!

Sắc mặt của Thủy An Lạc đảm bảo còn lúng túng hơn cô thu ngân kia nhiều. Sở Ninh Dực ho nhẹ một cái rồi quay đầu nhìn ra ngoài, chuyện mắt mặt này anh không cần đáng nổi đâu. Còn Thủy An Lạc chỉ biết cười ngượng, sau đó lại ỉu xiu quay lại đi đổi cái khác.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Em Chính Là Số Kiếp Của Tôi

Sau khi Thủy An Lạc quay lại, cô nghiêm túc nhìn ký hiệu biểu thị loại dùng cho trẻ em bao nhiêu tháng trên bao bì, nhưng tìm mãi mà vẫn chẳng thấy đâu cả.

Sở Ninh Dực nhìn không nổi nữa liền vịn tay vào kệ hàng đi tới, sau đó thuận tay cầm hai cái túi bím lên quăng cho Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc luống cuống đỡ lấy túi bím, may mà không bị rơi: "Anh không lấy nhầm đấy chứ?"

Sở Ninh Dực vòng tay qua, khoác lên cổ cô rồi bảo cô ngẩng lên nhìn biển chỉ dẫn trên giá hàng: Bím dành cho trẻ em từ 6 đến 10 tháng tuổi.

Ồ... chữ to quá!

Trong nháy mắt, mặt Thủy An Lạc liền đỏ lựng lên, mắt... mắt mất quá đi!

Sở Ninh Dực cứ thế khoác Thủy An Lạc đi đến quầy thu ngân, coi cô thành gây chướng hình người luôn.

"Cô Sở, tổng cộng hết 140 tệ." Nhân viên thu ngân mỉm cười nói, nhưng ánh mắt vẫn dính trên người Sở Ninh Dực.

Thủy An Lạc cúi đầu lấy tiền trong ví ra, cô nào biết bím trẻ con lại đắt thế đâu, bảo sao mà người ta lại thường nói, nuôi con đúng là đốt tiền.

Thủy An Lạc trả tiền xong thì một tay xác bím, một tay đỡ Sở Ninh Dực đi về. Cô bỗng cảm thấy mệt lả, nhưng ai kia vẫn làm như không có chuyện gì mà đề lên người cô.

Vào tới thang máy, Thủy An Lạc chống tay xách đồ vào tường, làm thế này có thể giảm bớt sức nặng của ai kia đang đè lên người mình.

"Hóa ra cô cũng có biết gì đâu." Sở Ninh Dực nói, trong lòng sung sướng không thôi. Lần trước anh mua sữa bột bị cô nói cho té tát, nào ngờ cô cũng chẳng biết gì cả.

"Trước đây mấy cái này toàn làm mẹ tôi mua, tất nhiên là tôi không biết rồi." Thủy An Lạc không nhận được phản bác: "Chưa kể cái nhãn hiệu này nữa, chẳng ghi dùng cho trẻ mấy tháng tuổi gì cả! Trên vỏ hộp sữa còn có ghi đấy."

"Thế hóa ra lần trước cô nói tôi chẳng biết cái gì là vì nhìn thấy chữ trên vỏ hộp hả?" Sở Ninh Dực hừ lạnh.

Bỏ mẹ rồi...

Sở tổng đã nói đến thế thì chuyện này lại thành ra khó xử rồi đây.

Thang máy lên đến nơi, Thủy An Lạc đỡ Sở Ninh Dực ra ngoài vẫn không nhận được mà mở miệng phản bác: "Chủ yếu mấy thứ Tiểu Bảo Bối hay dùng đều do mẹ tôi mua cả, sao tôi biết được là nó lại rắc rối đến thế đâu cơ chứ."

Sở Ninh Dực nhăn mày, thế cũng có nghĩa là cả hai người bọn họ đều không thuộc tuýp người biết chăm sóc cho trẻ con. Quả nhiên, chăm sóc nhóc con hạt đậu kia còn khó hơn cả việc xử lý chuyện làm ăn của anh.

Việc đầu tiên sau khi về nhà của Thủy An Lạc là đỡ Sở Ninh Dực lên lầu sau đó chạy đi tìm thím Vu nhận lại Tiểu Bảo Bối, tiện thể chúc thím Vu ngủ ngon luôn.

Thủy An Lạc bế con trai lên lầu rồi thay bím cho nhóc. Chuyện này thì cô lại làm rất thành thạo. Từ lúc sinh thằng bé ra đến giờ, cô đều thích tự mình chăm lo mọi thứ trong cuộc sống hằng ngày của con, chỉ có điều đồ thì đều là mẹ cô mua thôi.

Tiểu Bảo Bối hưng phấn một lúc rồi cũng bắt đầu buồn ngủ, bàn tay nhỏ xíu lại lần mò muốn bú sữa.

Thủy An Lạc đỡ con trai ngủ xong thì mắt cô cũng díp lại không mở nổi nữa, thế là cô cứ ôm thằng bé như vậy mà ngủ luôn.

Sở Ninh Dực đứng ở cửa nhìn hai mẹ con một lúc mới xoay người trở về phòng mình, cứ nghĩ tới dáng vẻ khốn đốn lúc ban nãy của cô anh lại bật cười thành tiếng, cô nhóc nhà anh đúng là hơi ngốc thật.

Nhưng về tới phòng, nhìn thấy đồng giấy tờ trên giường, hai hàng lông mày của anh lại nhíu chặt lại, cô vẫn chưa ký vào cái này.

Mà, ngày mai cô nhất định sẽ biết chuyện cổ phần của mình đã bị đưa cho người khác, đã thế người làm chuyện này còn chính là cha ruột của cô nữa.

"Thủy An Lạc, em chính là số kiếp của tôi." Sở Ninh Dực bóp trán dăm chiêu nói.

Còn Thủy An Lạc lúc này vẫn vô tư ngủ say như chết, chẳng biết gì hết cả.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Lời Của Lão Phật Gia

Thứ bảy không phải đi làm nên Thủy An Lạc định ngủ nướng đến trưa để lấy sức, tối còn đối mặt với những chuyện sắp xảy ra.

Đáng tiếc, nghĩ thì hay đấy nhưng thực tế lại rất tàn khốc.

Cô vừa mới đỡ con trai ngủ lại, còn chưa kịp nhắm mắt đã bị Sở Ninh Dực dựng dậy với lý do vô cùng hay ho là: Đi mua lễ phục!

Thủy An Lạc ngồi dậy, tóc tai bù xù như cái tổ quạ, đến mắt cũng chẳng thêm mở, chỉ ngồi dậy một lúc xong lại đổ xuống giường: "Không cần lễ phục, tôi cứ thế này đi là được rồi." Để cho người ta biết con gái của Thủy Mặc Vân bây giờ sống cuộc sống thế nào.

"1, 2..."

"Dậy dậy dậy dậy, tôi dậy là được chứ gì?" Thủy An Lạc khẽ gầm một tiếng rồi lại ngồi dậy nhìn người đang ngồi xe lăn bên cạnh giường, cô cào cào tóc mình. Tối qua không biết cô bị con trai đánh thức mất bao nhiêu lần, khó khăn lắm mới dỗ cho thằng bé ngủ được, thế mà giờ lại có người không cho cô ngủ.

"Khó coi chết đi được." Sở Ninh Dực ném lại một câu lại rồi quay xe lăn rồi đi.

Thủy An Lạc giật giật khóe miệng. Cô thật sự muốn gào lên, khó coi thì anh đừng có mà nhìn, bà đây khiến anh nhìn à?

Thủy An Lạc lết xuống giường đi rửa mặt. Cô quyết định rồi, tối nay phải quăng con trai cho anh ta mới được, phải để anh ta làm cả những việc như thay bím các thứ nữa, không thể để cô một mình làm mãi như vậy được.

Sở Ninh Dực đưa cô đến một nhãn hiệu thời trang thuộc Sở Thị. Thủy An Lạc cũng chẳng xa lạ gì chỗ này, cách đây một năm, năm nào cô cũng tới đây mua đồ cả. Nhưng lần này tới đây, Thủy An Lạc đã chẳng còn hứng thú gì với việc mua đồ nữa cả, cô còn chẳng có cả động lực mà để chọn đồ nữa.

"Thủy An Lạc, là ai nói muốn ăn mặc lòng lộn đi sự tiệt hả?" Sở Ninh Dực ngồi trên xe lăn, trong mắt mang theo mấy phần khinh bỉ. Anh khinh thường sự nhát gan của cô, cũng coi thường cả cách làm rửa đen rụt cổ này của cô nữa.

"Thì là tôi, nhưng mà..." Thủy An Lạc ôm giá áo nói: "Tôi thay đổi ý định không được à?"

"Bộ này cũng đẹp này, hay chị mặc thử đi."

Trong lúc Thủy An Lạc còn đang xoắn xuyết thì giọng nói của Viên Viên bỗng vang lên, khiến Thủy An Lạc phải quay đầu lại nhìn.

Lúc này Thủy An Lạc chỉ mặc bộ đồ thể thao giá rẻ, còn Thủy An Kiều lại mặc một chiếc váy ngắn đỏ rực, trong tay còn xách chiếc túi mới nhất của Chanel, cái dáng vẻ khênh khênh trông không khác gì một con chim công.

"Ôi chào, tôi còn tưởng là ai chứ, đây chẳng phải là cô tiểu thư giả mạo của Thủy gia hay sao?" Viên Viên chắc lưỡi nói.

Thủy An Kiều trông thấy Sở Ninh Dục cho nên thái độ cũng thùy mị hơn rất nhiều. "Viên Viên, đừng nói thế, có nói thế nào thì đây cũng là em gái chị! Anh Ninh Dục, khéo quá ha."

Sở Ninh Dục khoanh hai tay trước ngực, ngẩng lên hờ hững nhìn người đang đi tới.

Trước khi Thủy An Kiều đến gần Sở Ninh Dục thì Thủy An Lạc đã đứng ra ngăn cô ta lại, sắc mặt của Thủy An Kiều thoáng thay đổi nhưng vẫn phải cố mỉm cười.

"Lạc Lạc, em làm gì vậy?" Thủy An Kiều trơ tráo cười nói.

"Thủy tiểu thư, thật ngại quá, mùi nước hoa trên người cô nồng quá đi. Sở tổng về nhà còn phải bế con trai cho tôi nữa. Lỡ mùi nước hoa của cô ám lên người anh ấy thì con trai tôi sẽ sinh bệnh mất thôi." Thủy An Lạc cười híp mắt nói, Lão Phật Gia nhà cô nói phải, đối với loại phụ nữ như Thủy An Kiều thì tuyệt đối không được hấp tấp, cô phải cười thật tươi rồi đánh cho cô ta không ngóc nổi đầu mới được. Quả nhiên, vừa nhắc đến con trai thì cô ta liền không giữ nổi vẻ mặt bình tĩnh của mình nữa.

"Anh Ninh Dục, anh nhìn bộ dạng của nó xem! Đừng để bị nó lừa! Mặc dù nó là em gái của em nhưng mà..."

"Đến giờ mà Thủy tiểu thư vẫn không biết ai là đồ lừa đảo sao?" Sở Ninh Dục đột nhiên cắt lời cô ta, trong giọng nói của anh mang theo vài phần lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Cô Sở Bà Ấy Đến Thế Cơ À?

Sở Ninh Dục vừa dứt lời, xung quanh bỗng chốc trở nên yên tĩnh lại.

Thủy An Lạc nhìn cái vẻ thờ ơ này giờ của Sở Ninh Dục, trong lòng từ từ dâng lên một cảm giác ảm áp kỳ lạ. Bất kể là vào lúc nào anh cũng luôn sẵn sàng đứng bên cạnh để bảo vệ cô. Anh như vậy khiến cô khó lòng nào mà cự tuyệt cho được.

Cả người Thủy An Kiều thoáng run lên, ánh mắt cô ta bỗng trở nên mập mờ khó hiểu.

"Chọn xong đồ chúng ta về thôi." Sở Ninh Dục ngắt đầu, nắm lấy tay Thủy An Lạc, sự lạnh lùng trong giọng nói đã biến mất mà thay vào đó là sự dịu dàng vô hạn.

Thủy An Lạc cười tit mắt gật đầu: "Vậy thì lấy cái màu hồng đi, tôi thích cái đấy."

Sở dĩ, Thủy An Lạc chọn bộ màu hồng này vì cô thấy nó có tận hai chiếc, mà Thủy An Kiều thì lại thích nhất là bất cứ theo cô nên cô liền cho cô ta một cơ hội vậy.

Sở Ninh Dục gật đầu, bảo nhân viên phục vụ gói đồ lại, sau đó còn chẳng thèm bỏ thí một ánh mắt cho Thủy An Kiều mà trực tiếp đưa Thủy An Lạc rời đi.

Thủy An Kiều tức đến giậm chân, Thủy An Lạc, tối nay tao nhất định sẽ cho mày đẹp mặt.

Thủy An Kiều nghĩ rồi quay lại lấy cái bộ đồ màu hồng còn lại, nhưng sau khi cầm vào rồi cô ta lại thay đổi ý định, khước miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, sau đó ngoắc tay gọi Viên Viên tới thì thầm gì đó vào tai con nhỏ đó.

Ánh mắt Viên Viên lóe lên, cô ta vội vàng nịnh nọt nói: "Ý này của chị Kiều Kiều hay lắm! Nếu thế mọi người đều sẽ nghĩ nó mặc đồ mà chị đã bỏ

đi, cứ chờ đấy mà xem, chuyện này cứ giao cho em là được."

Sau khi lên xe, Sở Ninh Dục liền thấy Thủy An Lạc ném bộ lễ phục kia ra phía sau mà chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Lúc tài xế khởi động xe, anh liền sờ tay lên cái hộp kia: "Không thích à?"

"Tất nhiên là không thích rồi! Chỉ là Thủy An Kiều rất thích bắt chước tôi, chắc chắn nó sẽ rất mong tôi mặc cái bộ này để nói tôi bắt chước nó trong bữa tiệc! Nó càng vậy tôi càng không cho nó đạt được mục đích! Còn lâu tôi mới mặc cái bộ này." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sở Ninh Dục đưa tay lên xoa đầu cô và cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc hai người về đến nhà không ngờ lại thấy Hà Tiêu Nhiên. Bà đang bế Tiểu Bảo Bối và chơi cùng thằng bé. Đây cũng là lần đầu tiên Thủy An Lạc nhìn thấy nụ cười trên gương mặt bà, có điều vừa thấy hai người về về mặt đó lập tức lại khó khăn như thường.

"Chân gãy cũng không cần được con chạy ra ngoài có đúng không?" Hà Tiêu Nhiên tức giận mắng.

Thủy An Lạc cảm thấy, tuy bà nói vậy với Sở Ninh Dục nhưng rõ ràng là đang mắng cô nên chỉ biết cúi đầu im lặng.

"Còn cô nữa, đã biết chân nó như thế rồi còn lôi nó ra ngoài! Thủy An Lạc, đầu óc của cô nhỏ như cái tuổi đời của cô thế hả?"

Được rồi, Thủy An Lạc cảm thấy bản thân mình đúng là đa tình quá đáng. Đây mới là mắng cô này, có điều kỹ thuật mắng người của mẹ chồng cũ quá là cao siêu, tuổi tác với đầu óc của cô có liên quan gì đến nhau sao?

Sở Ninh Dục vỗ nhẹ tay lên Thủy An Lạc, sau đó nhìn thẳng vào mẹ mình: "Mẹ ở nhà chán quá nên chạy tới đây trút giận à?"

Hà Tiêu Nhiên trừng mắt với con trai, sau đó lại chuyển mắt nhìn Thủy An Lạc, cuối cùng bà đánh mắt về phía cái hộp trên sofa: "Đây là lễ phục tôi nhờ Jim may cho cô, tối nay ra ngoài đừng để bị mất mặt."

Hà Tiêu Nhiên nói xong liền xách túi về luôn, trông đáng vẻ của bà thật cao ngạo biết bao.

Thủy An Lạc nhìn mẹ chồng đi khỏi, cẩn thận vỗ vỗ lên ngực mình.

"Cô sợ bà ấy thế cơ à?"

"Tất nhiên là sợ rồi, hồi trước cứ lúc nào anh không có ở nhà là bà ấy lại tới bắt tôi học cái này cái nọ..." Thủy An Lạc đang nói bỗng im bất rồi lúng túng cười trừ một cái. Cô đúng không có nỗi sợ, đó là mẹ của người ta đấy, thế mà cô lại dám kiện cáo bà.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Sườn Xám

Thủy An Lạc ngậm miệng, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Sở Ninh Dục cũng chỉ liếc cô một cái, sau đó đưa tay cầm cái hộp kia lên, mở ra mới phát hiện bên trong là một bộ sườn xám màu đỏ rực.

Sườn xám là trang phục có thể thể hiện rõ nhất sự tồn tại của vẻ đẹp phương Đông.

Nhưng, với cái thân hình còng giá này của Thủy An Lạc mà mặc sườn xám thì ra cái thể thống gì?

Bỗng chốc Sở Ninh Dục liền cảm thấy có lẽ là mẹ anh đang cố tình làm vậy.

"Mặc thử vào xem." Sở Ninh Dục nói rồi lấy bộ sườn xám trong hộp ra quẳng cho Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc cẩn thận bắt lấy bộ sườn xám rồi thoáng cau mày lại. Từ trước đến giờ cô chưa từng mặc bộ đồ nào như này, kể cả năm ấy lúc kết hôn cô cũng chỉ mặc váy cưới phương Tây mà thôi.

"Tôi mặc cái này á?" Thủy An Lạc không nhịn được mà nuốt nước bọt đánh ực một cái. Cô biết ngay mà, mẹ chồng cũ của cô nào có chịu đơn

giảm vậy đâu.

Thủy An Lạc lặng lẽ cúi xuống nhìn ngực mình rồi nghĩ thầm trong bụng, mẹ chồng cũ của cô đang cố tình thì có, không ngực, không eo cũng chẳng thấy mỡ đâu thế này mà bảo cô mặc sườn xám, đã thế lại còn là cái màu đỏ rực nổi bật này nữa chứ.

"Chẳng lẽ vừa xong cô không nghe rõ à?" Sở Ninh Dục nhướn mày hỏi lại. Anh cũng cảm thấy có lẽ đây không phải là một sự lựa chọn sáng suốt cho lắm. Tuy rằng Thủy An Lạc không tính là béo, nhưng dù sao sau khi sinh con xong trông cô cũng mập hơn trước đây một chút rồi.

"Tiểu thư à, cô mau đi thay thử xem, dáng người cô thế này mặc sườn xám nhất định là đẹp lắm, người gầy quá thì nhìn không nổi, béo quá thì toàn thịt, cô thế này mới là vừa như in này." Thím Vu hưng phấn lên tiếng, chính bà là người đưa ra lời đề nghị bảo cô mặc bộ sườn xám này mà.

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật, chưa kịp nói gì đã bị thím Vu đẩy lên gác.

Hóa ra mặc sườn xám còn có cả cách lý giải kiểu này nữa cơ à.

Sở Ninh Dục đứng dậy khỏi xe lăn chuyển sang ngồi trên sofa. Sau đó anh tóm Tiểu Bảo Bối đang ngồi nghịch đồ chơi trong xe lên. Bé con trông thấy ba của mình liền nhe cái hàm chẳng có cái răng nào ra cười, rồi lại cúi đầu chơi tiếp, cứ như đang muốn nói: Thương cho ba một cái mặt cười là đủ rồi đó nha.

Thằng con chính chọe này.

Sở Ninh Dục đưa tay xoa lên mái tóc hơi xoắn của con trai, chắc chắn thằng nhóc sau này sẽ là một người còn kiêu ngạo hơn cả anh cho mà xem.

Thủy An Lạc thay quần áo xong tự ngắm mình trong gương, bộ sườn xám này là kiểu dài tầm trung, chỉ dài đến trên bắp chân của cô một chút. Dọc hai bên thân áo là hai hàng khuy chéo hình long phượng. Mặt trước là hình hoa mẫu đơn tơ vàng được thêu tay, trông rất sống động. Bộ sườn xám này có tay áo, mà phần tay cũng chỉ đến hai phần ba vai cô, vừa vặn có thể che được cả vai có chút đầy đặn của cô.

Không thể không nói, bộ sườn xám này mặc lên người cô trông rất tôn dáng, rất hợp.

Thủy An Lạc cầm một cái cài tóc màu đỏ vấn mái tóc dài lên thành một búi lỏng sau đầu, khiến cô trông vừa ngây ngô nhưng vẫn đẹp lạ thường.

Thủy An Lạc chưa bao giờ biết mình có thể xinh đẹp đến mức này, tất nhiên cô không thể thương thức nó một mình được, thế nên Thủy An Lạc liền lấy điện thoại ra tự sướng vài kiểu rồi gửi cho Kiều Nhã Nguyễn.

Tiếc là Kiều Nhã Nguyễn không trả lời lại cô ngay. Thủy An Lạc nghĩ chắc giờ Lão Phật Gia của cô vẫn còn đang ngủ, vậy nên cô cũng không cần đợi phản ứng bất ngờ của cô nàng nữa.

Thủy An Lạc đặt điện thoại xuống rồi đi xuống nhà, nhưng lúc xuống gần đến nơi cô lại cảm thấy căng thẳng, không biết liệu Sở Ninh Dục có cảm thấy mình mặc bộ này xấu không nhỉ. Thủy An thấp thỏm, lo lắng đi xuống nhà, tiếng hét kinh ngạc của thím Vu đột ngột vang lên suýt chút nữa hại cô bước hụt chân ngã lăn xuống cầu thang.

Sở Ninh Dục cũng vì tiếng hét của thím Vu mà ngẩng đầu lên, trong ánh mắt anh cũng chứa đựng sự choáng ngợp. Cô nhóc không quá gầy mà đầy đặn rất đúng chỗ, đúng như thím Vu đã nói người gầy quá mặc sẽ không đẹp, người béo quá thì mặc không vào nổi.

"Tôi đã bảo cô mặc cái này nhất định là rất hợp mà, quả nhiên." Thím Vu hưng phấn nói, bà kéo tay Thủy An Lạc đi xuống nhà, xoay vòng ngắm cô, trong mắt không ẩn giấu được niềm vui.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đừng Để Có Lỗi Với Bộ Đồ Mà Mẹ Chồng Cô Đã Chuẩn Bị Cho Cô

Thủy An Lạc ngượng ngùng cười, trước giờ cô đều không thích bị người ta nhìn thế này.

Sở Ninh Dục sờ sờ cằm: "Xem ra có thể xuất hiện lộng lộn được rồi."

Thủy An Lạc ngẩng phắt lên nhìn về phía Sở Ninh Dục, thế có nghĩa là, anh cũng chấp nhận bộ sườn xám này hả?

"À, đúng rồi, còn có cả cái này nữa." Thím Vu nói rồi hấp tấp chạy về phòng lấy ra một cái hộp, bà mở nó ra đưa cho Thủy An Lạc.

"Cái này do phu nhân cô tình mang tới, lần này tiểu thư không thể thua cái cô Thủy tiểu thư bỏ đi kia được." Cứ nhắc tới Thủy An Kiều, thím Vu lại thấy tức giận, bất bình.

Thủy An Lạc cúi xuống nhìn, đó là một chuỗi vòng cổ bằng đá hồng ngọc sáng lấp lánh. Thủy An Lạc sợ hãi không dám nhận. Mẹ chồng trước của cô cũng đầu tư thật đấy, ngay cả cái này mà cũng tặng cho cô.

Thím Vu vừa thấy Sở Ninh Dục đưa tay ra liền đem cái hộp đó trao cho anh, "Cái này mà mẹ tôi cũng chịu lấy ra à, đây là chiếc vòng năm ấy bà nội tôi tặng cho bà mà."

"Còn chẳng phải sao, lần này lúc phu nhân biết chuyện cô đại tiểu thư kia đến tận đây khiêu khích thì tức lắm. Phu nhân nói kiểu gì cũng phải giúp Thủy tiểu thư trả lại cục tức này mới được."

Thủy An Lạc lại giật giật khóe miệng. Mẹ chồng trước của cô biết được chuyện này chắc cũng là nhờ cái miệng của thím Vu rồi.

"Lại đây." Sở Ninh Dục vẫy tay gọi Thủy An Lạc đến, một tay lấy chuỗi vòng cổ đó ra.

Thủy An Lạc lừng khừng bước đến bên cạnh anh, nhưng vừa bước tới gần sofa, Sở Ninh Dục đã đặt Tiểu Bảo Bối về xe của thằng bé rồi kéo Thủy An Lạc ngồi xuống, xoay người cô lại để lưng cô tiếp xúc với bờ ngực rộng lớn của anh.

Sở Ninh Dục tự tay tháo móc của cái vòng cổ ra từ từ đeo lên cho cô rồi khẽ thấp giọng nói vào tai cô: "Biểu hiện cho tốt vào, đừng để có lỗi với bộ đồ mà mẹ chồng em đã chuẩn bị cho em."

Mẹ chồng em?

Vành tai Thủy An Lạc nóng lên, cô chỉ muốn nói, anh quăng đầu mắt một chữ rồi kìa.

Thím Vu thấy hai người thân mật như vậy thì tâm trạng tốt lắm. Bà liền lấy điện thoại ra chụp lại mấy kiểu, lúc đầu Thủy An Lạc còn chưa phát hiện ra nên bị thím Vu chụp trộm được một tấm, sau biết rồi nên cô liền che mặt lại không cho thím Vu chụp nữa.

Sở Ninh Dục đeo vòng cổ cho Thủy An Lạc xong, hải lòng nhìn gò má đỏ bừng ngượng ngùng của cô, sau đó lại tiếp tục thì thầm vào tai cô: "Xinh lắm."

Sở Ninh Dục vừa dứt lời, mặt Thủy An Lạc lập tức đỏ bừng lên như con tôm luộc. Cô rụt cổ lại, càng tin chắc rằng mình lại bị Sở tổng trêu ghẹo mất rồi.

Cái "thử" mà Sở tổng nói còn chưa kịp bắt đầu mà cô đã tử trận thế này rồi là sao?

Thủy An Lạc nghĩ thế rồi đột nhiên đứng bật dậy. Cô khẽ húng hắng ho một tiếng, muốn giấu đi sự ngượng ngập quẩn bách của mình lúc này: "Cái đó... để tôi đi xem xem Nhà Nguyễn đã trả lời tin nhắn của tôi chưa?"

Thủy An Lạc nói rồi cong đuôi chạy mất. Cô không phải là đối thủ của Sở tổng đâu.

Sở Ninh Dục vẫn giữ nguyên tư thế đặt một tay trên ghế sofa, tay còn lại vẫn khựng lại giữa không trung, như thể Thủy An Lạc vẫn còn trong vòng tay anh.

Có điều, cô nhóc này chạy cũng nhanh thật đấy.

Thím Vu cứ kêu lên ôi ôi rồi chạy về phòng mình. Bà có thể gửi ảnh này cho phu nhân rồi, nhìn thế nào cũng thấy thiếu gia và thiếu phu nhân đúng là trai tài gái sắc, càng nhìn càng thấy đẹp đôi mà.

Thủy An Lạc về đến phòng của mình liền vỗ vỗ lên gò má nóng rực của mình. Cô không ngờ thím Vu lại có cái thói thích chụp trộm ảnh hai người họ như thế, xem ra sau này cô phải đề phòng cả thím Vu nữa mới được. Thủy An Lạc thầm nghĩ thế, lúc đi đến bên giường liền nhìn thấy QQ của mình sắp bị Kiều Nhã Nguyễn làm cho nổ tung đến nơi. Thêm một điều khiến cô vui hơn nữa là Nhã Nguyễn còn báo tới nay cô ấy cũng sẽ đi tham sự tiệc sinh nhật cùng cô, không thể để cô bị tên đàn ông khác bắt cóc được.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Làm Thế Nào Để Chòng Ghẹo Ngược Lại Anh Ta Bây Giờ?

Thủy An Lạc ngồi xuống giường, cầm điện thoại gọi thẳng cho Kiều Nhã Nguyễn.

Đầu bên kia nhanh chóng nhắc máy.

"Này gái à, không ngờ gái ăn diện các thứ lên một tí thôi trông lại ra hồn người như thế đấy nhé. Đúng là người đẹp vì lụa lụa tốt vì phân mà." Kiều Nhã Nguyễn chặc chặc lưỡi nói.

"Mày kêu mày muốn đi cùng tao, thế mày định đi kiểu gì?" Thủy An Lạc có hơi hối hận vì đã không nhận thiệp mời của Thủy An Kiều, nếu nhận thì cô có thể đưa cho Kiều Nhã Nguyễn dùng rồi.

"Đề đó tao tự có cách, mày cứ ở đây mà đợi nghênh đón Ai gia đại giá đi."

"Dạ..." Thủy An Lạc nín nọt dạ một tiếng.

"Ở nhà tao có quen không? Mày không biết nấu nướng gì thì gọi đồ ăn bên ngoài ấy. Khu nhà tao tiện lắm."

"Tốt lắm, tao ngủ thẳng căng một giấc đến sáng luôn." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"Tao bảo này, đối diện nhà mày không phải là có một cặp vợ chồng già đang ở hả? Tới qua không hiểu sao mà cứ lạch cạch mãi hửn một lúc lâu ý."

"Đúng thế, con của bọn họ đang ở nước ngoài, chắc lúc bà ấy đi vứt rác nên tiếng động hơi to chẳng." Thủy An Lạc nằm trên giường bất đắc dĩ nói, "Tao cũng muốn về nhà, về nhà cơ, về nhà cơ."

"Xì, không phải mày đang ở nhà đấy à?" Kiều Nhã Nguyễn nói rồi xuống giường đi rửa mặt.

"Đây có phải là nhà tao đâu, mà mày ơi, hôm nay tao lại bị trêu ghẹo nữa đấy, cứ tiếp tục thế này thì không được, không được." Thủy An Lạc nghĩ đến cái vụ "dồn giường", "dồn không khí", lại thêm hành động đeo vòng cổ cho cô lúc ban nãy ở dưới nhà của Sở Ninh Dục nữa. Cô có cảm giác bản thân mình sắp không bình tĩnh nổi nữa rồi.

"Ồi, còn bị ghẹo nữa cơ à, mày có giỏi thì ghẹo lại lão ấy đi." Kiều Nhã Nguyễn nói rồi cúi xuống tìm được một cái bàn chải mới trong ngăn kéo, "À, tao dùng bàn chải mới trong tủ nhà mày nhé."

"Dùng đi, trong đây đều là đồ mới cả đấy, mày dùng cái gì cũng được." Thủy An Lạc nói xong lại ngồi dậy, "Tao cảm thấy tao không thể cứ ngồi chờ chết thế này được. Ít nhất kiểu gì cũng phải trêu ghẹo lại một hai lần chứ."

"Đúng, mày phải trêu ghẹo lại đi, chúc mày may mắn không bị lão ấy ghẹo ngược lại." Kiều Nhã Nguyễn đặt điện thoại lên giá, bắt đầu đánh răng.

"Tao bảo này, Lão Phật Gia, mày phải tin tưởng vào tao."

"Ừ, tao có lòng tin ở mày mà. Tiểu Lạc Từ tiến lên, Ai gia đợi tin tốt của mày." Kiều Nhã Nguyễn đánh răng ừ ừ à à trả lời.

"Tuy là tao vẫn cảm thấy mày đang khinh bỉ tao, nhưng mà tao quyết định rồi, chắc chắn sẽ khiến mày xin lỗi tao vì cái sự khinh bỉ của mày ngày hôm nay." Thủy An Lạc siết nắm đấm hăm hử lên tiếng.

"Thế thì mày phải cố lên đấy, tao đánh răng cái đã." Kiều Nhã Nguyễn tiếp tục súc miệng khà khà.

Thủy An Lạc cúp điện thoại, nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại. Không thể để bạn bè khinh bỉ mình như thế được, cô nhất định phải chòng ghẹo lại anh ta.

"Em định chòng ghẹo lại tôi như thế nào?"

Trong khi Thủy An Lạc đang âm thầm hạ quyết tâm, ở cửa bỗng vang lên một giọng nam rất dễ nghe.

"Ồi má ơi~~" Thủy An Lạc hét hồn thốt lên, suýt nữa thì quăng luôn điện thoại xuống đất. Cô hốt hoảng nhìn người đàn ông đang đứng trụ một chân trước cửa.

Thủy An Lạc đột nhiên cảm thấy bà mẹ chồng trước của cô nói một câu rất đúng, tại sao anh ta gãy chân rồi mà vẫn không chịu ngồi yên một chỗ, chạy đến cửa phòng cô làm cái gì? Mà chạy đến thì thôi đi, còn nghe lén cô nói chuyện điện thoại, nghe thì nghe rồi, thế mà lại còn ngang nhiên nói hửn ra miệng nữa chứ. Sở tổng, anh làm như thế liệu có ổn không?

Sở Ninh Dực lại chẳng cảm thấy mình làm vậy thì có gì không ổn, ngược lại anh từ từ đi đến bên giường, trước lúc Thủy An Lạc kịp nhảy xuống anh liền kéo lấy cánh tay cô lại rồi chống một tay lên giường, mỉm cười nói: "Em còn chưa nói em định chồng ghẹo lại tôi thế nào mà?"

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 114: Đây Gọi Là Tự Tin

Thủy An Lạc âm thầm chửi rủa Lão Phật Gia nhà mình trong lòng, tự đứng lại hại cô thành ra thế này? Nhắc đến cái gì không nhắc, cứ phải nhắc đến chuyện chồng ghẹo ngược lại là sao?

Nhưng Thủy An Lạc cũng biết, cô tuyệt đối không thể nhát gan vào lúc này được. Nếu hôm nay cô mà tỏ ra sợ hãi thì Sở Ninh Dực sẽ cười nhạo cô cả đời này mất.

"Chồng ghẹo lại là một kỹ năng sống, anh cũng phải để tôi nghĩ... nghĩ kỹ đã chứ." Thủy An Lạc cố gắng để giữ giọng mình nghe sao cho bình thường nhất, ít nhất là không thể sợ hãi được.

Sở Ninh Dực khẽ nhướn mày, khoảng cách giữa anh và cô vẫn đầy mờ ám.

"Cũng đúng, vậy tôi rất mong chờ sự vào sự phản công của em đấy." Giọng nói chứa đựng ý cười của Sở Ninh Dực thì thâm bên tai cô, nói xong anh đứng dậy rồi đi.

Thủy An Lạc đỏ bừng cả mặt nhìn theo bóng lưng cao nhấc của Sở Ninh Dực. Sự thật chứng minh, dù cho bạn có đẹp trai đến thế nào mà nhảy lò cò như thế thì cũng không đẹp nổi nữa đâu.

Ba giờ chiều, sau khi Thủy An Lạc cho Tiểu Bảo Bối ăn no rồi Sở Ninh Dực liền đưa cô ra khỏi nhà, nói cho hay thì là để cô tân trang lại nhan sắc, không thể để đến lúc đó lại có lỗi với bộ trang phục mà mẹ chồng cô đã chuẩn bị cho được.

Thủy An Lạc ngồi ở phía sau cứ nghiêng răng nghiêng lợi lắm bằm, nhưng vì Sở Ninh Dực đang ngồi bên cạnh nên cô cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Sở Ninh Dực mặc một bộ vest đen, cái chân bị thương lúc này đang gác nhẹ lên chân Thủy An Lạc và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thủy An Lạc thật sự muốn ném một câu vào mặt Sở Ninh Dực: Mẹ nó, đây là đồ mẹ anh chuẩn bị cho tôi đấy, anh không sợ làm bẩn nó à!

Đáng tiếc, nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ cô có dám nói ra đâu!

"Nghĩ cho kỹ xem muốn ghẹo ngược lại tôi thế nào, tôi vẫn đang chờ được ghẹo đây." Tuy rằng Sở Ninh Dực không mở mắt, nhưng câu này đảm bảo là anh đang nói cho Thủy An Lạc nghe.

Đã thế tài xế còn đang ngồi ngay phía trước nữa chứ!

Gương mặt trái xoan của Thủy An Lạc lại đỏ bừng lên, rõ ràng là cái gã Sở Ninh Dực này đang cố tình trêu cô mà.

"Sở Ninh Dực, tôi không muốn trang điểm." Thủy An Lạc cau mày nói.

"Chẳng lẽ anh không cảm thấy tôi để mặt mộc trông xinh hơn à?"

Sở Ninh Dực nghe thấy Thủy An Lạc nói vậy xong liền mở mắt, sau đó nhìn thẳng vào cô gái đang chớp chớp mắt nhìn mình.

Anh giơ tay lên véo má cô: "Ngoại trừ việc sinh một đứa con trai ra, da mặt cô cũng dày lên đấy nhì."

"Cái này gọi là tự tin." Thủy An Lạc hứ một cái rồi hất tay anh ra, sau đó nhìn cái chân đang gác lên đùi mình.

"Anh đè lên chân tôi đau quá." Thủy An Lạc không nhịn được nói. Lúc này cô chỉ có thể ngồi dựa lưng vào ghế xe, gần như là không thể động đậy được gì.

"Cố chịu đi." Sở Ninh Dực thần nhiên đáp lại, tiếp tục ung dung dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, dù sao cảm giác bắt nạt cô nhóc này vẫn rất khá vui.

Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nhào đến đập chết Sở Ninh Dực.

Đúng vào cái lúc Thủy An Lạc đang định thay đổi sắc mặt thì Sở Ninh Dực bỗng mở mắt ra nhìn cô, sau đó nói: "Cơ mà, nếu không trang điểm mà vẫn xinh hơn Thủy An Kiều thì đây cũng là một sự lựa chọn không tồi."

"Ừ ừ ừ." Thủy An Lạc vội vàng gật gù.

"Tôi nói này Thủy An Lạc, cô không biết xấu hổ thật đấy hả, ngay tới câu này mà cô cũng dám gật đầu thừa nhận à?" Sở Ninh Dực lại chép miệng chặc chặc thành tiếng.

Thủy An Lạc: "..."

Thủy An Lạc im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô không phải là đối thủ của con hồ ly Sở Ninh Dực này, cô không nói nữa là được chứ gì?

Thủy An Lạc nhìn ra bên ngoài, đột nhiên nhớ ra một chuyện, không nhịn được lại quay sang hỏi Sở Ninh Dực: "Nhã Nguyễn cũng muốn đến, anh có thể lấy hộ nó một tấm thiệp mời được không?"

"Kiều Nhã Nguyễn muốn đến thì sẽ tự có cách, chỉ có đứa ngốc như cô mới cảm thấy nhất định phải có thiệp mời thì mới vào được thôi." Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc với ánh mắt như đang nhìn một đứa ngốc, hoặc phải nói là đang nhìn cô như nhìn một đứa ngốc hết thuốc chữa mới đúng.

Lại một lần nữa Thủy An Lạc cảm nín chuyển dời tầm mắt, tại sao cô lại ngu xuẩn đến mức chủ động nói chuyện với anh ta cơ chứ, tại sao, tại sao chứ! Aaaaaaaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Lũ Trẻ Bây Giờ Thật Là

Nếu đã không đi trang điểm thì Thủy An Lạc lại càng muốn đi ăn hơn, bằng không cô sợ tối nay sẽ không ăn nổi gì mất. Nhưng nghĩ đến chuyện vừa bị Sở Ninh bắt nạt xong, cô đành phải im luôn cái suy nghĩ này trong bụng.

Cùng lúc đó Kiều Nhã Nguyễn đã đến trước cửa nhà họ Thủy. Nhìn căn biệt thự to lớn cô lại nghĩ đến cảnh trước kia Thủy An Lạc sống ở cái nơi nhếch nhác tù túng và cô cũng khẳng định lại thêm một lần nữa, cái lũ sống ở trong nhà này chắc chắn đều là một lũ mặt người dạ thú.

"Các người sắp xếp đâu vào đó nhanh đi, một lát nữa là khách khứa đến rồi đấy. Phá hỏng bữa tiệc sinh nhật lần này của đại tiểu thư thì các người cứ liệu cái thân hồn." Trông bà quản gia kia có vẻ là một người rất hà khắc, cay nghiệt.

Kiều Nhã Nguyễn nhìn xung quanh, thấy đằng sau có người cầm quả đến. Cô sờ sờ cái mũi của mình rồi quay lại đi mua một giỏ trái cây, sau đó thần nhiên cầm giỏ trái cây đi vào, không ngờ không có ai cản cô lại thật. Chắc cũng chỉ có con nhóc Thủy An Lạc ngốc hết thuốc chữa nhà cô mới cho rằng nhất định phải có thiệp mời mới được vào quá.

Sở Ninh Dực tuy không đưa Thủy An Lạc đi trang điểm nhưng cũng không đưa cô đi ăn, mà đưa thẳng đến công ty, giải quyết việc của anh trước.

Khóe miệng Thủy An Lạc méo xệch, đành phải tự coi bản thân mình là người hầu mà đẩy xe lăn cho anh ta.

Đây là lần đầu tiên Thủy An Lạc đến phòng làm việc của Sở Ninh Dực. Trước đây Sở Ninh Dực sẽ không cho phép cô xuất hiện ở nơi này.

Sự xuất hiện của Thủy An Lạc lập tức khiến đám thư ký bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc đều phải kinh ngạc thảng thốt.

Thấy hai người xuất hiện, tất cả mọi người liền đứng dậy, tuy là để chào Sở Ninh Dực nhưng ánh mắt mọi người lại đổ dồn hết về phía Thủy An Lạc.

"Chào Tổng giám đốc."

Sở Ninh Dực thần nhiên gật đầu, Thủy An Lạc đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên cứ thế mà đẩy Sở Ninh Dực đi thẳng vào văn phòng.

"Không phải hôm nay Tổng giám đốc phải đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của tiểu thư nhà họ Thủy à? Đưa cả vợ trước đi theo sao?"

"Thằng nào bảo vợ trước của Tổng giám đốc xấu đấy, mắt mù đấy à?"

...

Tiếng bàn tán bên ngoài vẫn còn đang tiếp diễn, Cố Thanh Trần vừa mới ra khỏi thang máy liền nghe thấy những tiếng xì xào này.

Vợ... trước?

"Thủy An Lạc đến à?" Cố Thanh Trần đột nhiên lên tiếng hỏi, cô không mấy thân quen với Thủy An Lạc, lúc cô về nước thì anh họ cô đã ly hôn rồi, thế nên cô biết Thủy An Lạc nhưng không phải kiểu thân thiết gì.

"Trưởng phòng Cố." Đám thư ký vội vàng im bật.

Cố Thanh Trần nhìn về phía cửa phòng làm việc của Sở Ninh Dục, đang định đi vào thì chuông điện thoại bỗng vang lên, cô vừa nghe điện vừa đi vào bên trong, "Thiên Thần, một lát nữa mình sẽ đi chung với Lão Đại tới."

"Được, thế mình qua đó trước đợi cậu, partner tối nay của Ninh Dục là cậu à?"

"Tất nhiên là không rồi, cậu không biết Thủy An Lạc cũng đi cùng với anh ấy hả? Lão Đại đưa cô ta đến công ty luôn rồi này." Cố Thanh Trần chẹp miệng lên tiếng.

Lâm Thiên Thần vừa mới ra khỏi nhà đang định mở cửa xe ô tô nghe vậy liền sững người ra, một lúc sau mới lên tiếng nói: "Thế hả, tốt thật đấy."

"Ê này, cái giọng đó là sao hả? Cậu định từ bỏ thật đấy à?" Cố Thanh Trần biết Lâm Thiên Thần thích Sở Ninh Dục, hơn nữa mối quan hệ giữa cô ta với Lâm Thiên Thần cũng rất tốt, thế nên cô càng coi trọng Lâm Thiên Thần hơn.

"Lốp trẻ bây giờ ấy à, thôi, không nói nữa." Lâm Thiên Thần cố tình nói lấp lửng nửa chừng, sau đó cúp điện thoại.

Cố Thanh Trần nhìn cái điện thoại bị cắt ngang của mình, hai hàng lông mày khẽ cau lại, Lâm Thiên Thần nói vậy chẳng lẽ có ý là cô ấy bị bắt nạt?

Thủy An Lạc còn biết bắt nạt người khác nữa sao?

Sau khi Thủy An Lạc đẩy Sở Ninh Dục vào phòng, Sở Ninh Dục liền ngồi xuống bàn làm việc giải quyết việc của mình, Thủy An Lạc một mình buồn chán ngồi đánh giá phòng làm việc của anh.

"Lão Đại, em..." Cố Thanh Trần không gõ cửa mà đi thẳng vào trong.

Thủy An Lạc quay đầu lại, đôi mắt to tròn trông có vẻ ngờ nghệch nhưng cũng không kém phần đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Con Nhím

Cố Thanh Trần vừa mở cửa ra liền đối diện với đôi mắt to tròn của Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc cũng nhìn cô và buột miệng nói: "Đẹp quá ~"

Về đẹp của Cố Thanh Trần thì ai ai cũng phải công nhận, cô có gương mặt trái xoan đúng chuẩn, đôi mắt to như búp bê, đôi môi anh đào, cặp mày lá liễu, sống mũi dọc dừa, nếu như không có mái tóc đen óng kia Thủy An Lạc còn tưởng cô là người Mỹ luôn ấy chứ.

"Chộ ôi, cô nhóc này cũng biết ăn nói thật đấy." Cố Thanh Trần đánh giá Thủy An Lạc từ trên xuống dưới một lượt.

"Hóa ra bộ sườn xám này là đặt làm cho cô à? Trước đó Thiên Thần cũng thích lắm nhưng di bảo cái này là hàng đặt may riêng nên đành thôi." Cố Thanh Trần nói rồi sải bước đi vào, "Thời đại này quả nhiên mẹ quý là nhờ con nhì."

Thủy An Lạc vốn dĩ còn đang kinh ngạc trước vẻ đẹp của Cố Thanh Trần, nhưng sau khi nghe những gì cô ta thốt ra, cô liền đổi sắc mặt. Mẹ quý nhờ con - bốn chữ này chẳng khác gì tát vào mặt cô, ý cô ta là cô đang lợi dụng con mình để quẩn lấy Sở Ninh Dục.

"Em ăn nói lung tung cái gì thế hả?" Sở Ninh Dực ngẩng đầu lên, trầm giọng nói.

Thùy An Lạc hơi cúi đầu, mặt nóng rát lên.

"Ồ, có gì đâu, em tưởng anh không cần Thiên Thần làm partner vì tìm được bạn đồng hành nào tốt hơn rồi cơ." Cố Thanh Trần nhún vai. Đối với cô ta mà nói, tổng hợp hết các điều kiện của Thùy An Lạc lại cũng đều không bằng Lâm Thiên Thần trong lòng cô ta.

"Cố Thanh Trần, em đủ rồi đấy." Sở Ninh Dực nhìn cô gái đang cúi đầu đằng xa, hai hàng lông mày của anh càng nhíu chặt hơn, "Không có chuyện gì thì rút ra ngoài đi."

Cố Thanh Trần?

Thùy An Lạc nghe được cái tên này liền biết thân phận của cô ta. Dù sao năm đó, để hiểu được Sở Ninh Dực, cô đều tìm hiểu rõ từng người trong nhà anh, bao gồm cả họ hàng của anh nữa.

"Cô Cố này, tuy ăn ngay nói thẳng là một chuyện tốt, nhưng cũng xin cô Cố đây cân nhắc đến cảm nhận của người khác trước khi nói ra bất cứ điều gì. Dù sao cái cụm "ăn ngay nói thẳng" này cũng không hẳn là một lời khen ngợi đâu." Thùy An Lạc ngẩng lên, không hề tỏ ra tự ti mà lên tiếng phản bác lại Cố Thanh Trần.

Cố Thanh Trần không ngờ đứa con gái nhìn như cái bánh bao chạy này lại dám phản bác lại cô ta, hai mắt cô ta nheo lại.

Thùy An Lạc nhìn Cố Thanh Trần một lượt từ trên xuống dưới: "Cô Cố, Lão Phật Gia nhà tôi thường nói, cái thứ ngay thẳng chỉ biết để ý đến suy nghĩ của mình không thôi thì gọi là mù quáng ngu xuẩn."

"Cô..."

Sở Ninh Dực chống cằm nhìn, quả nhiên có đôi lúc anh nghĩ hơi nhiều rồi, cô nhóc nhà anh kiên cường lắm, căn bản là không cần anh phải ra mặt hộ.

"Hay cho một con nhóc mồm miệng sắc bén, chẳng trách Thiên Thần lại nói lóp trẻ bây giờ không dễ chọc." Sắc mặt của Cố Thanh Trần lúc này rất kém, cô ta hừ lạnh một tiếng nói.

Từ nãy đến giờ, Thùy An Lạc nghe thấy cái tên Lâm Thiên Thần này được lặp lại tận hai lần, nhờ đó cô đại khái cũng có thể hiểu được lý do tại sao mà Cố Thanh Trần lúc lại chia mũi nhọn vào mình như vậy.

"Vậy thì cô Cố cảm thấy thế nào, chẳng lẽ tôi nên đứng đây để cô nhục mạ tôi, sau đó đợi Sở Ninh Dực đứng ra che chở cho tôi à?" Giọng nói của Thùy An Lạc lạnh đi vài phần, "Nếu thế thì tiếc quá, đành phải để cô thất vọng rồi."

Cố Thanh Trần hít một hơi thật sâu, kìm nén cơn tức của mình lại, "Thùy An Lạc, cô giỏi lắm."

"Tôi biết là tôi giỏi mà, không cần cô Cố đây phải nhắc nhở đâu." Thùy An Lạc vẫn đứng thẳng tắp như cũ, trên gương mặt cô không hề để lộ ra chút sợ sệt nào.

Cố Thanh Trần bị Thùy An Lạc làm cho tức đến mức phải bỏ đi, lúc này Thùy An Lạc mới thả lỏng hai vai vẫn luôn căng cứng của mình.

"Như một con nhím con, ai đụng phải cô cũng bị cô xù lông ra đâm. Thùy An Lạc, cô sợ hãi đến thế sao?"

Bởi vì sợ hãi cho nên mới biểu hiện giống một con nhím như vậy.

Thùy An Lạc thoáng run lên, như thể vừa bị nói trúng tim đen.

Bàn tay buông thõng bên người từ từ siết chặt lấy vạt váy, cuối cùng cô cố tình tỏ ra thật ung dung rồi ngoảnh lại nói: "Đúng thế, tôi chính là một con nhím, ai động đến tôi tôi sẽ đâm kẻ đó. thế nên Sở tổng tuyệt đối đừng có dây vào tôi nhé, nếu không bị tôi đâm thì không hay đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Tôi Sợ Cái Gì?

Thùy An Lạc điềm nhiên ngồi xuống sofa nhưng hai tay vẫn tóm chặt vạt váy của mình. Có ba mẹ bảo vệ thì làm gì có ai muốn làm nhím, nhưng ba

cô không cần cô nữa rồi, trong khi đó cô còn phải bảo vệ một đứa trẻ nữa, ngoại trừ biến mình thành nhím ra cô đâu còn lựa chọn nào khác.

Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc đang ngồi trên sofa run rẩy, anh ngẫm nghĩ lại xem có phải câu nói vừa rồi của anh sai rồi không, nhưng suy cho cùng anh vẫn không cảm thấy mình sai gì cả. Thủy An Lạc lúc này thật sự là y như một con nhím động tí là sẽ đâm người, đây không phải là chuyện hay ho gì đối với tương lai của cô cả.

"Cô và Thiên Thần có tranh chấp gì à?" Sở Ninh Dực quyết định đặt công việc của mình sang một bên, phải nói chuyện từ tế với cô nhóc về vấn đề của cô năng mới được, nếu như bọn họ thật sự có thể bước tiếp, vậy anh phải có trách nhiệm với tương lai của cô.

"Nếu tôi nói cô ta cố tình làm khó tôi thì anh có tin không?" Thủy An Lạc hậm hực nói, giờ ai cũng cảm thấy cô là một con nhóc không dễ dây vào, trong khi đó lại tin cái con mẹ giòi già vờ làm Bạch Liên Hoa - Lâm Thiên Thần kia nên cô cũng tức lắm chứ.

Ngón tay của Sở Ninh Dực gõ nhẹ lên mặt bàn, anh nhìn cái bóng lưng gầy của cô, một cô nhóc không biết che giấu cảm xúc của mình, chỉ biết ra sức phản kích khi phải chịu tổn thương mà lại quên mất rằng trên đời này còn một từ gọi là ngụy trang.

Mà hầu hết mọi người lại đều chỉ nhìn thấy cái gọi là ngụy trang kia.

Thế cho nên, đến cuối cùng, người thương tích đầy mình chỉ có mình cô mà thôi.

Để mình chịu tổn thương hơn kẻ địch là cách làm ngu xuẩn nhất trên đời này.

"Thủy An Lạc, cô không cần lúc nào cũng phải xù lông của mình lên thế đâu, nhưng tất nhiên tôi vẫn hy vọng trong buổi tiệc tối nay cô có thể xù hết lông của mình ra." Sở Ninh Dực nói rồi cất tập văn kiện trong tay vào ngăn kéo, khóa lại, có lẽ bây giờ vẫn chưa phải là lúc giao Viễn Tường vào tay cô.

Thủy An Lạc còn tưởng Sở Ninh Dực muốn mắng mình một trận, nhưng không ngờ anh lại nói vậy với cô, thế nên cô rất hiếu kỳ ngoảnh lại nhìn anh xem thật hư ra là thế nào.

Sở Ninh Dực ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của cô, "Dù cho tối nay có xảy ra chuyện gì tôi cũng mong cô nhớ kỹ một điều, Thủy An Lạc cô vẫn còn có Sở Ninh Dực tôi đây che chở."

Một câu nói dội thẳng vào tim của Thủy An Lạc, khiến cô cảm thấy run rẩy.

Có lẽ đó là cảm giác chua chát hoặc có lẽ là đau xót.

Cảm giác này giống như khi cô đã đi rất lâu trên sa mạc, lúc sắp chết khát đến nơi thì anh bỗng xuất hiện, không chỉ đơn giản đưa cho cô một cốc nước mà thậm chí còn nói với cô: Tôi đến để đưa em về nhà!

Thủy An Lạc khẽ mỉm cười, sau cùng lại cúi đầu, giấu đi vầng mắt đã đỏ lên của mình.

Những cơn gió nhẹ bên ngoài lướt qua thổi bay rèm cửa sổ, sự lay động nhẹ nhàng này khiến căn phòng yên tĩnh trở nên sống động hơn.

Khoảng sáu giờ tối, chiếc xe đứng giờ đỗ lại trước cửa nhà họ Thủy.

Thủy An Lạc xuống xe, ngẩng đầu nhìn căn biệt thự đã xa cách hơn một năm trời, khóe môi cô khẽ nhếch lên, không biết đến lúc bọn họ trông thấy cô tới thì sẽ dùng vẻ mặt gì để đối diện với cô nhỉ?

Tài xế lấy xe lăn của Sở Ninh Dực xuống, Thủy An Lạc đi tới đỡ anh ngồi xuống xe. Sở Ninh Dực đưa tay nắm lấy tay của cô. Cô cũng mỉm cười với anh, sau đó nắm thật chặt cái bút ghi âm trong tay. Hôm nay cô sẽ đòi lại tất cả mọi thứ thuộc về mẹ cô.

"Đi thôi." Sở Ninh Dực khẽ thở dài lên tiếng.

Thủy An Lạc hít một hơi thật sâu, sau đó bước đến phía sau xe lăn, đẩy xe lăn của Sở Ninh Dực từ từ tiến vào trong.

"Thủy An Lạc, cô có sợ không?" Sở Ninh Dực bỗng mở miệng hỏi cô.

Sợ ư?

Thủy An Lạc cũng đang muốn hỏi anh điều này, "Gai nhím cũng là gai, nơi yếu đuối nhất đã có anh bảo vệ, tôi còn sợ cái gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Ảnh Đế Đột Kịch

Nơi yếu đuối nhất đã có anh bảo vệ, tôi còn sợ cái gì nữa?

Chỉ một câu nói này thôi cũng đủ để lấy lòng được Sở Ninh Dục.

Thủy An Lạc đẩy Sở Ninh Dục tiến vào, bên trong đèn đuốc sáng ngời, khách khứa quả thật rất đông. Khóe miệng của Thủy An Lạc lạnh lùng cong lên. Tất cả những thứ này đã từng thuộc về cô, nhưng mẹ cô nói rằng, làm người đừng nên khoe khoang quá, thế nên tiệc sinh nhật của cô lần nào cũng chỉ mời bạn bè và người thân mà thôi.

Khi ấy Thủy An Kiều vì để thỏa mãn sự hư vinh của mình luôn khuyên cô nên tổ chức một bữa tiệc lớn, mà giờ thì không cần cô phải tổ chức Thủy An Kiều cũng đã được như ý nguyện rồi.

Chẳng qua là~~

Thủy An Lạc cúi xuống nhìn bút ghi âm trong tay mình, đây chắc là bữa tiệc sinh nhật xa xỉ và đáng nhớ duy nhất trong đời cô ta nhỉ.

Thủy An Lạc và Sở Ninh Dục vừa bước vào trong liền thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Rất nhiều người đều biết chuyện Sở Ninh Dục bị thương, thậm chí còn có người đồn là anh sẽ không đến nhưng không ngờ anh lại đến thật.

"Cô gái đang đẩy xe cho Sở Ninh Dục kia chắc là Thủy An Lạc nhỉ, đứa con gái bị Thủy tổng từ mặt ấy."

"Chả thế thì còn gì, ờ, thế chẳng lẽ cái tin đồn Sở Ninh Dục muốn tái hôn với Thủy An Lạc trước đây là thật à."

"Cách làm việc của vị Sở tổng này thật khiến người ta không thể hiểu nổi."

"Mọi người quên rồi à, trong tay Thủy An Lạc giờ vẫn còn 30% cổ phần của Viễn Tường đấy, ai mà biết được ~~~" Người đàn ông kia nói rồi còn hừ hừ vài tiếng, ẩn ý trong đó không cần nói ra cũng hiểu.

Thủy An Kiều đang chào hỏi khách khứa với An Giai Tuệ, còn Thủy Mặc Vân thì không có mặt, chắc đang ở trên gác. Ông ta từ trước đến giờ đều không thích những buổi tiệc tùng kiểu này.

Thủy An Kiều mặc chiếc váy màu hồng kia thật, đáng tiếc người cô ta béo hơn Thủy An Lạc một chút nên cái váy đó mặc lên chẳng hề hợp với cô ta chút nào. Chẳng qua vì bất chước người khác lâu thành thói nên cô ta cũng quen với việc mặc đụng hàng với Thủy An Lạc rồi.

"Chị Kiều Kiều, xem kia." Lúc Viên Viên nhìn thấy người vừa bước vào, cô ta liền không bình tĩnh nổi nữa, vội vàng kéo cánh tay Thủy An Kiều chỉ ra bên ngoài.

"Viên Viên, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng có động tay động chân như thế, bộ váy này lại bị em chạm vào bẩn hết cả rồi." Thủy An Kiều nói với vẻ chán ghét.

Sắc mặt Viên Viên hơi đỏ đỏ, hình như cô ta chỉ chạm vào cánh tay của Thủy An Kiều thôi mà. Viên Viên không kim được mà trợn trừng mắt, chỉ là một con vịt xấu xí của vợ bé mà thôi, chảnh chọe gì chứ?

Thủy An Kiều ngẩng đầu lên nhìn liền phát hiện ra Thủy An Lạc đang mặc một bộ sườn xám đỏ rực, gương mặt không phấn son kèm theo nụ cười tự nhiên. Lúc này cô đang cúi xuống nói gì đó với Sở Ninh Dục, trông vô cùng thân mật.

Cô ta nghiêng răng trêu trạo, lớp trang điểm dày cộp trên mặt cô ta cũng dần trở lên méo mó.

"Chị Kiều Kiều, vậy thì có nói nữa không?" Viên Viên bối rối hỏi.

"Nói chứ, tại sao lại không nói, không biết nó móc đầu ra cái thứ rẻ tiền đó nữa." Thủy An Kiều từ đầu đến cuối vẫn luôn cho rằng Thủy An Lạc là một đứa bần cùng nghèo rớt mồng tơi, còn Sở Ninh Dục sẽ không bao giờ bỏ tiền ra mua đồ cho cô hết.

Thủy An Lạc vừa nói với Sở Ninh Dục về chuyện đôi guốc làm cô bị trẹo chân xong thì liền trông thấy Thủy An Kiều đi tới, thế là cô lập tức đứng thẳng người, nhìn thẳng vào ánh mắt dữ tợn của cô ta.

Trong một góc đại sảnh, Kiều Nhã Nguyễn dựa lưng vào tường sờ sờ cảm mình, chỉ cần Tiểu Lạc Từ nhà cô không đỡ nổi nòng đạn của kẻ địch,

cô sẽ lập tức xông ra ngay.

Trong lúc Kiều Nhã Nguyễn đang âm thầm chuẩn bị thì một hơi thở ấm áp bỗng phả vào tai cô.

"Nếu như tôi nhớ không nhầm thì cô Kiều đây không nhận được thiệp mời thì phải nhỉ."

Giọng điệu lạnh nhạt kèm theo hơi thở ấm áp của Phong Phong khiến Kiều Nhã Nguyễn run bắn lên, hai tay túm chặt lấy vách tường, không nhận được mà thầm rên rỉ trong lòng, cái gã Ảnh đế này từ sáng đến tối rành rang đến mức không có việc gì làm à?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Quà Sinh Nhật

"Hi, Phong Ảnh đế, lâu quá không gặp." Kiều Nhã Nguyễn quay lại, mặt thì cười nhưng trong bụng thì lại đang thầm chửi rủa một tràng, sau đó liền bước qua anh ta chạy khỏi chỗ này.

"Ồ đây có một người không có..."

"Này..." Kiều Nhã Nguyễn chẳng kịp nghĩ nữa, phi thẳng đến dùng tay mình bịt miệng anh ta lại, một tay đè anh ta lên tường, hung dữ nói, "Hai chúng ta không thù không oán, Phong Ảnh đế cũng nên chừa cho người ta một con đường sống với chứ."

Câu này nghe men lì thật!

Câu này nghe như sơn tặc!

Mà cái động tác này...

Sao lại giống đồn tường thế này!

Đáng tiếc là cô gái có hành vi men lì giống sơn tặc thế này lại không hề nhận ra bây giờ mình đang đồn Ảnh đế đại nhân vào tường.

Lúc này Kiều Nhã Nguyễn một tay bịt miệng Phong Phong, một tay đè lên tường dưới chỗ cổ anh ta một chút để tránh không cho anh ta phản kháng lại.

Phong Phong nhìn cô gái đang khổng chế mình, trong mắt anh lóe lên một tia lạnh lẽo, đây là cô gái đầu tiên dám bịt miệng ép anh lên tường thế này đây.

Thủy An Lạc đã từng nói với Kiều Nhã Nguyễn rằng, khi một người đàn ông làm chuyện mà những thằng khác không làm với mày thì điều đó có nghĩa là gã đó là của mày rồi, thế nên mày không cần phải khách khí, cứ tóm gọn luôn thôi. Cùng cái đạo lý đó, quy luật này cũng có thể phản ngược lại.

Nhưng đáng tiếc, những chuyện kiểu như thế này thì thường trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường rồi.

"Đừng có gào lên, cùng lắm thì lần sau tôi không để anh bị bao vây nữa là được chứ gì." Kiều Nhã Nguyễn không cam tâm nói.

Phong Phong ra hiệu cho cô buông mình ra, dùng ánh mắt hứa là anh ta sẽ không nói gì nữa hết.

Kiều Nhã Nguyễn nửa tin nửa ngờ nhìn anh ta, nhưng sức trên tay cô vẫn không hề giảm đi, mãi đến khi cô buông anh ta ra rồi mới nhận thức được việc mình đã làm gì.

Phong Phong tự nhận mình là một kẻ đã từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng không ngờ anh ta lại gặp phải một đứa con gái còn đàn ông hơn cả mình, chơi đồn tường đàn ông như thế mà còn không hề hay biết gì nữa luôn.

"Không có thiệp mời, cô vào được cũng không giúp gì được cho Thủy An Lạc đâu, ngược lại còn đem thêm rắc rối cho cô ta đấy." Phong Phong cúi xuống thông thả chỉnh trang lại ống tay áo của mình.

"Những người có mặt ở đây cơ bản đều là quan chức, gia đình giàu có của thành phố A. Ai nấy đều tự nhận mình là những người tao nhã hiểu lễ nghĩa. Nhưng hôm nay cho dù Thủy An Lạc có làm gì thì cũng đều sẽ bị đồn ra ngoài, đến lúc đó bọn họ sẽ nói bạn bè xung quanh Thủy An Lạc là người thế nào, tôi nghĩ chắc cô cũng có thể nghĩ ra chứ."

Giọng nói của Phong Phong vẫn thanh lịch tao nhã như thế, nhưng trong đó có thêm cả cảm giác hả hê, cười trên nỗi đau của người khác.

Kiều Nhã Nguyễn ngẫm lại những gì anh ta vừa nói, cô biết đó cũng không phải là không có lý.

"Thiệp mời của tôi có thể đưa bạn gái theo cùng, có lẽ nếu cô cầu xin tôi, tôi có thể để cô làm..."

"Tôi nhờ vào, chị đây có thêm!" Kiều Nhã Nguyễn trừng mắt cắt lời anh ta.

"Bảo tôi cầu xin anh á? Phong Ảnh để à, anh về ngủ sớm mà nằm mơ đi nhé!" Kiều Nhã Nguyễn nói rồi liền đẩy anh ta ra đi tìm chỗ ẩn náu khác.

Thủy An Kiều tự cho là bản thân rất tao nhã đi đến chỗ Thủy An Lạc và Sở Ninh Dục. Cô ta kiêu ngạo nhìn Thủy An Lạc, "Lạc Lạc, em đến rồi à, để chị báo người lên gọi ba xuống, chắc là ba nhớ em lắm đấy." Thủy An Kiều thân mật đi đến định cầm lấy tay Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc bất thành linh lùi lại phía sau, cử chỉ né tránh của cô rõ ràng khiến người ta liếc một cái là có thể nhìn ra.

Sở Ninh Dục hơi ngẩng lên, vẻ mặt bình tĩnh không chút dao động nhìn Thủy An Kiều: "Vốn dĩ không định đến đây, cho nên cũng không kịp chuẩn bị quà cáp gì, mong Thủy tiểu thư lượng thứ."

Cả hai người quả thật đều không chuẩn bị quà gì hết, hơn nữa bọn họ cũng rất ăn ý đều không nhắc đến, chuẩn bị quà cho Thủy An Kiều cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Thủy An Kiều không ngờ Sở Ninh Dục lại nói như vậy, sắc mặt của cô ta càng trở nên khó coi hơn, nhưng lại chẳng thể nói lại được gì.

"Chị à thật ngại quá, em thì lại không có ý định chuẩn bị quà gì cho chị hết." Thủy An Lạc khéo léo lên tiếng, chỉ có điều câu nói này chẳng khác nào giáng thẳng một cái tát vào mặt Thủy An Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Cười, Vẫn Còn Cười Được À?

Trông vẻ mặt của Thủy An Kiều lúc này đảm bảo là vô cùng đặc sắc, dường như chỉ một giây sau là cô có thể nổi trận lôi đình ngay được, nhưng cuối cùng cô ta vẫn còn chút lý trí, gắng gượng nở một nụ cười mà cô ta tự nhận là xinh đẹp, nhưng thật ra là xấu như điên.

"Chỉ cần em đến được là chị đã vui lắm rồi, sao mà còn nghĩ tới đòi quà em nữa chứ?" Thủy An Kiều cười ha ha, sau đó đánh mắt ra hiệu cho Viên Viên đang đứng bên cạnh.

Viên Viên lập tức hiểu ra, ưỡn cái bộ ngực lép của cô ta lên, cố ý ưỡng ẹo lên tiếng: "Chị An Lạc, sao cái bộ sườn xám này của chị trông quen thế, sáng em đi qua chợ hình như thấy bác bán rau cũng mặc bộ này thì phải."

Câu nói đó của Viên Viên rõ ràng đang châm chọc Thủy An Lạc mặc đồ giống như bà bán rau ngoài chợ.

Thủy An Lạc nhếch môi thông dong nhìn con nhóc kiêu ngạo kia: "Cô Ngự, Ngự tổng có biết cô đến đây không?"

Thủy An Lạc buông một câu nhẹ tênh đánh thẳng vào tai Viên Viên khiến cô ta run bắn lên. Bà cô ta không cho phép cô ta qua lại với Thủy An Kiều, nhưng sao cô ta có thể bỏ lỡ một bữa tiệc tuyệt vời thế này được chứ? Suy cho cùng, chẳng qua cô ta cũng chỉ muốn bước vào giới thượng lưu mà thôi.

Thủy An Kiều nhân cơ hội đó chen lời vào: "Lạc Lạc, không có quần áo thì em có thể nói với chị mà, chị sẽ mua cho em, em xem em mặc cái thứ này đến đây..."

"Không có mất thì đừng có mà nói linh tinh, bộ sườn xám này có bán cô đi cũng chẳng mua nổi đâu, tất nhiên cô cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền để có thể mặc được nó." Trước lúc Thủy An Lạc định phản bác, một giọng nói cay nghiệt đột nhiên vang lên.

Thủy An Lạc nghe thấy giọng nói quen thuộc đó liền ngoảnh phất lại, thấy người đàn ông đang bước vào từ đằng xa thì khóe miệng cô khẽ nhướn lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Sở Ninh Dục đương nhiên cũng nghe thấy giọng nói của Mặc Lộ Túc. Anh vừa ngẩng lên liền đập vào mắt là cái mặt cười ngu đần của Thủy An Lạc. Sở Ninh Dục cảm thấy rất bức tức trong lòng, anh làm đủ mọi thứ như thế, nhưng rồi sao, còn chẳng bằng một câu nói của Mặc Lộ Túc, chỉ vậy thôi đã đổi được một nụ cười của cô?

Thế nên mặt Sở Ninh Dục tức khắc đen sì.

"Anh Lộ Túc." Thủy An Lạc cười tí mắt gọi một tiếng.

Mặc Lộ Túc gật nhẹ rồi đi đến bên cạnh Thủy An Lạc. Hôm nay Mặc Lộ Túc mặc một bộ vest màu trắng, chắc vì bệnh nghề nghiệp nên có vẻ anh vẫn thích màu trắng hơn.

Mặc Lộ Túc cúi xuống nhìn Sở Ninh Dục, lịch sự nói, "Sở tổng, lâu rồi không gặp."

"Không ngờ hôm nay bác sĩ Mặc cũng đến đây đây?" Tuy Sở Ninh Dục đang âm thầm mắng mỏ con nhóc vô ơn Thủy An Lạc trong lòng, nhưng trên mặt lại vẫn rất bình thường chẳng có biểu hiện gì cả, giọng nói vẫn tao nhã hết như con người anh.

"Thiếp mời được gửi tới tận nơi, không đến thì thật là thất lễ quá, không phải sao?" Mặc Lộ Túc mỉm cười nói, rồi lại quay sang nhìn Thủy An Lạc, "Chuyện lần trước thế nào rồi?"

"Đã giải quyết xong rồi ạ, cảm ơn anh đã quan tâm." Thủy An Lạc vẫn cứ cười hi hi, cảm giác được người khác quan tâm thật là tốt.

Cười, còn cười nữa à!

Cười sắp không thấy tổ quốc đâu nữa rồi kia kìa!

Sở Ninh Dục nhìn gương mặt tươi cười của Thủy An Lạc là đã muốn nhào lên cào cho một phát, nhưng nghĩ đến cô là vợ tương lai của anh, anh lại cố nhịn xuống.

Còn Kiều Nhã Nguyễn đứng đằng xa, khi nhìn thấy Mặc Lộ Túc đến thì hai liền mắt sáng ngời, nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ mà nhào đến luôn: "Anh Lộ Túc, anh đến rồi à, em đợi anh lâu quá rồi."

Ảnh đế Phong Phong đứng cách đó xa xa nhìn đứa con gái gần như đang dán hết cả người lên Mặc Lộ Túc không hiểu sao tự dưng lại thấy tức anh ách trong lòng. Cô ta đã hại chết Kỳ Nhu, thế mà giờ vẫn có thể cười tí mắt mà lao vào lòng thẳng khác vậy à?

Mặc Lộ Túc nhìn Kiều Nhã Nguyễn, lại nhìn cái dáng vẻ cầu xin của Thủy An Lạc, thoáng cái liền hiểu đang xảy ra chuyện gì, cho nên anh cũng không đẩy Kiều Nhã Nguyễn ra.

"Cô là ai, ai cho cô vào đây?" Thủy An Lạc đang phát rồ lên vì câu nói của Mặc Lộ Túc, lúc này lại nhìn thấy Kiều Nhã Nguyễn ăn mặc rất bình thường xuất hiện, thế là cô ta liền trút giận thẳng lên đầu Kiều Nhã Nguyễn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Đáng Tiếc, Ông Ấy Không Phải Cha Tôi

"Cô ấy là partner của tôi." Mặc Lộ Túc thản nhiên nói.

Kiều Nhã Nguyễn kiêu ngạo khoác lấy tay Mặc Lộ Túc. Quả nhiên thời buổi này người đàn ông duy nhất có thể trông cậy vào được đúng là chỉ có mình đàn anh mà thôi.

Ý cười trên khóe môi Thủy An Lạc càng sâu thêm, có đàn anh cô còn chưa phải làm gì mà đã thắng trước một hiệp rồi này, cái cảm giác này tuyệt vời thật đấy.

"Ngụy tổng, theo tôi thấy thì Ngụy tiểu thư không những mắt có vấn đề mà ngay cả nhân phẩm cũng chẳng ra làm sao cả. Chẳng lẽ đây là kết quả từ việc mang về giáo dục lại của Ngụy tổng đấy à?"

Giọng nói của Sở Ninh Dục không nặng không nhẹ, khiến Ngụy tổng chỉ có thể xám xịt bước ra từ đám đông, sau đó cười giả là lấy lòng nói: "Đúng đúng, là tôi dạy dỗ chưa tốt." Nói xong, ông ta quay lại tát thẳng lên mặt Ngụy Viên Viên: "Con đàn độn này, tao đã bảo bao nhiêu lần rồi, kêu mày ở nhà ngoan ngoãn học hành sao mày không chịu nghe thế hả."

Thủy An Lạc hơi run lên, cô thật đau thay cho cái mặt của Ngụy Viên Viên.

"Nếu cái khác nhìn nhầm thì không nói làm gì, có điều bộ đồ này là do mẹ tôi đích thân đặt may riêng cho Lạc Lạc, giờ lại bị cô Ngụy nói là quần áo của mấy bà bán rau ngoài chợ, câu này mà truyền đến tai mẹ tôi, tôi sợ là..." Sở Ninh Dục điềm nhiên lên tiếng, còn chậm rãi nhìn xuống ngón tay thon dài đẹp đẽ của mình.

Thủy An Lạc thấy Ngụy tổng mờ hồ đâm đầu thì tâm trạng càng thêm thoải mái, ai bảo ông ta dạy dỗ ra một đứa con gái như vậy chứ.

Ngụy tổng nghe mà hai chân mềm nhũn, ngay cả gương mặt tươi cười bởi tội cũng thay đổi. Ông ta quay lại đáp Ngụy Viên Viên thêm một cái nữa, "Mày đúng là đồ vô tích sự, chỉ giỏi phá hoại, còn không mau cút về nhà cho tao!"

Ngụy Viên Viên lần thứ hai bị ba mình đánh mắng, ngã sòng soài ra đất khóc tu tu lên túm lấy Thủy An Kiều: "Chị Kiều Kiều, em..."

Thủy An Kiều bị túm lấy váy thì mặt mày đầy vẻ chán ghét. Cô ta ra sức hất tay Ngụy Viên Viên ra: "Viên Viên, còn không mau nghe lời ba em, về nhà nhanh đi."

Viên Viên bị tát sưng cả mặt, giờ lại bị Thủy An Kiều ghét bỏ đẩy ra, nhưng nghĩ đến chuyện bây giờ mà về nhất định sẽ bị ba mình đánh chết cô ta lại thấy sợ và càng thêm oán hận Thủy An Kiều.

"Chị Kiều Kiều, những câu đó rõ ràng là chị bảo em nói, chính chị bảo muốn khiến Thủy An Lạc phải mất mặt còn gì." Viên Viên bất chấp tất cả, lớn giọng gào lên.

An Giai Tuệ đang chào hỏi khách khứa cách đó không xa nghe thấy tiếng ồn ào liền nhú mày đi tới.

Thấy Ngụy Viên Viên nói vậy, sắc mặt Thủy An Kiều càng thêm khó coi, cô ta nghiêng răng nói: "Mày nói những nói cuội cái gì thế hả? Mày bảo muốn tới tham dự thì tao đưa mày tới, thế mà giờ, tự mình làm mồm còn đi trách tao à?"

Thủy An Lạc cười tủm tỉm, ung dung thưởng thức màn kịch hay này, cô còn chưa làm gì, bọn họ đã tự cắn xé lẫn nhau rồi.

"Thủy An Kiều, rõ ràng chính mồm chị nói thế mà, vì chị muốn cho cô ta xấu mặt nên hôm qua còn cố ý đeo vòng tay đi tìm người ta, không ngờ đó lại là đồ người ta đểch thêm nữa đây thôi." Ngụy Viên Viên nhảy dựng lên, tiếp tục lớn tiếng nói thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Thủy An Kiều nghe những tiếng bàn tán lảm nhảm xung quanh thì mặt mũi biến thành màu gan lợn.

"Làm sao thế?" An Giai Tuệ bước qua, vẫn giữ phong thái của một bà chủ gia đình, thấy Thủy An Lạc còn nhẹ nhàng chào hỏi: "Lạc Lạc tới rồi à?"

Thủy An Lạc lạnh lùng nhìn bà ta, để xem người đàn bà này định diễn tiếp thế nào đây.

"Con tới mà chẳng báo một tiếng, để đi báo người làm đi gọi ba con xuống." An Giai Tuệ làm như không hề biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ quay lại bảo người làm lên lầu mời Thủy Mặc Vân xuống. Dù sao kế hoạch ngày hôm nay của bà ta cũng rất quan trọng, đương nhiên sẽ không thể để cho Thủy An Lạc dễ dàng phá hoại như vậy được.

"Đúng là phải gọi Thủy Mặc Vân xuống thật, nhưng đáng tiếc, ông ta không phải là ba tôi." Thủy An Lạc siết chặt lấy xe lăn của Sở Ninh Dục, lạnh lùng gằn từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Đồ Hồ Ly Tinh Lãng Loàn

"Lạc Lạc, sao con có thể nói như vậy được, cho dù ba con có làm gì thì ông ấy cũng là người đã nuôi con khôn lớn." An Giai Tuệ đau lòng mở miệng nói, "Cho dù mẹ con..."

"An Giai Tuệ, bà đừng có nhắc đến mẹ tôi." Thủy An Lạc đột nhiên lớn tiếng quát lên.

Sở Ninh Dục đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Thủy An Lạc, trấn an con giận dữ vô hình do An Giai Tuệ cố tình khơi gợi lên.

Hơi ấm từ bàn tay Sở Ninh Dục chậm rãi truyền đến cơ thể Thủy An Lạc, ngăn cản lại tốc độ đóng băng của nội tâm cô lúc này.

Thủy An Lạc cúi đầu, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Sở Ninh Dục.

[Thủy An Lạc em có Sở Ninh Dực tôi đây làm chỗ dựa.]

Đây là lời mà lúc chiều anh đã nói với cô, từng câu từng chữ cô đều nhớ rõ, cho nên khi ngẩng đầu lên cô đã rũ bỏ được con phần nộ đến mức run rẩy của mình và khoác lên vẻ lạnh lùng bình thản mà nhìn thẳng vào An Giai Tuệ đang làm bộ làm tịch ra điều tức giận.

"Lạc Lạc, dì chi..."

"Tôi nhờ vào..." Thủy An Lạc ngắt lời bà ta, "Trên đời này tôi có nhiều dì lắm, không cần cái đến loại hồ ly tinh lằng lộn như bà."

Sở Ninh Dực nói cô là con nhím thì cô chính là một con nhím, bất kể kẻ nào gây tổn hại đến cô, cô cũng sẽ đâm kẻ đó cho đến chết.

"Cô..." An Giai Tuệ đưa tay ôm lấy lồng ngực mình, như thể đang bị chọc tức đến mức không thể chịu nổi.

"Thủy An Lạc, ai cho mày dám nói mẹ tao như thế hả?" Thủy An Kiều cũng chẳng màng đến sĩ diện nữa, cứ thế quát ầm lên.

"Nói gì?" Thủy An Lạc lại càng bình tĩnh hơn, "Nói bà ta là hồ ly lằng lộn á? Chẳng lẽ không đúng à?" Thủy An Lạc cười ha ha chế giễu, "Là ai làm bộ đáng thương, xuất hiện trước mặt mẹ tôi, tìm cách lợi dụng sự thương hại của bà ấy chỉ để bước vào cái nhà này hả?" Thủy An Lạc từ phía sau xe lăn của Sở Ninh Dực bước từng bước một về phía bọn họ, "Mẹ tôi tốt bụng chứa chấp các người, kết quả thì sao? An Giai Tuệ, bà và Thủy Mặc Vân dan díu với nhau thì thôi đi, còn muốn hại mẹ tôi thân bại danh liệt. Bà không phải thứ hồ ly lằng lộn thì là cái gì?"

Từng câu từng chữ của cô đều rõ ràng đủ để mỗi người ở đây đều có thể nghe thấy.

"Hại mẹ cô? Tôi chưa từng hại mẹ cô bao giờ, là mẹ cô..."

"Chát!!!" Không đợi An Giai Tuệ nói hết, Thủy An Lạc đã tát cho bà ta một cái.

"Tôi nói rồi, đừng để tôi nghe thấy bà nhắc đến mẹ tôi từ cái miệng của bà, bởi vì bà không xứng!" Thủy An Lạc lạnh lùng nói, hai tròng mắt cũng chứa đầy hận ý.

"An Giai Tuệ, mẹ từng nói với tôi, dù là bất cứ ai... một khi đã gây ra nghiệp chướng thì đều sẽ phải trả giá hết." Thủy An Lạc chậm rãi ghé vào tai bà ta nói, có điều những lời này lại chẳng hề giống lời của một cô gái chưa đầy hai hai tuổi có thể nói ra được.

"Àm ỉ cái gì thế?"

Thủy An Lạc vừa dứt lời, giọng nói của Thủy Mặc Vân đột nhiên truyền tới, mang theo sự uy nghiêm của riêng mình ông ta.

Cả người Thủy An Lạc lại một lần nữa trở nên cứng đờ, nửa ngày cũng không ngẩng đầu lên được.

Kiều Nhã Nguyễn thấp giọng chửi một tiếng, cô cũng chẳng có chút hảo cảm nào với Thủy Mặc Vân cả.

Sở Ninh Dực lần xe lăn đến bên cạnh Thủy An Lạc, đưa tay nắm lấy tay cô. Thân thể căng cứng của Thủy An Lạc dần dần bình ổn lại. Cô nhìn Sở Ninh Dực, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy khổ sở. Trước đây, người luôn bảo vệ cô là ba cô, vậy mà hiện giờ, người làm việc ấy lại là ba của con trai cô... một người không có bất cứ quan hệ gì với cô cả.

Thủy An Lạc đang chìm trong suy nghĩ của chính mình thì bà vai lại được ai đó vỗ nhẹ. Cô ngoảnh lại nhìn, đó là gương mặt với nụ cười dịu dàng của đàn anh.

Thủy An Lạc siết chặt hai tay ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang từ từ đi xuống. cô sẽ không quên mục đích cô đến đây ngày hôm nay. Thủy Mặc Vân, ông tới đúng lúc lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Còn Cần Tổ Chất Làm Gì?

Thủy Mặc Vân bước từ trên lầu xuống, Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn thẳng vào ông ta, gần như cô có thể đếm rõ được ông ta đã bước bao nhiêu bước vậy.

Thủy Mặc Vân xưa nay vốn không thích tiệc tùng, lúc này vì nghe thấy tiếng âm ỉ dưới nhà và nghe người làm nói Thủy An Lạc đã đến nên ông mới

đi xuống. Lúc nghe người làm nói, có một sự vui mừng thoáng lướt qua lòng ông, tuy đã đuổi Thủy An Lạc ra khỏi nhà nhưng đôi khi ông vẫn nghĩ phải chăng ông ta làm vậy là quá đáng, đó từng là đứa con gái được ông nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa...

Nhưng, cứ nghĩ đến sự phản bội của vợ mình, ông vẫn hạ cái quyết tâm độc ác đó.

Thủy An Lạc nhìn Thủy Mặc Vân xuống lầu, sau đó bước tới bên cạnh mình, bàn tay nắm chiếc bút ghi âm càng siết chặt lại. Cô muốn chọn vào lúc đông người nhất để ông ta chính tai nghe thấy người phụ nữ đàn diu với ông đã làm gì và ông ta đã làm gì với người vợ kết tóc của mình?

"Con tới đây làm gì?" Thủy Mặc Vân dùng ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Thủy An Lạc, kỳ thực nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy vết bàn tay mờ mờ do chính ông đánh lúc ở bệnh viện.

"Chẳng qua là, nghe nói con gái của Thủy tổng đây tổ chức sinh nhật nên đến xem một chút thôi mà." Thủy An Lạc củng cố lại tinh thần, cô cười tít mắt nhìn Thủy Mặc Vân, "Mời không ít người đâu... nhì."

Giọng nói của Thủy An Lạc luôn nhẹ nhàng và mềm mại giống hệt như mẹ cô, nói chuyện không bao giờ vội vàng hấp tấp. Cho dù biết ông ngoại tình, bà cũng có thể thản nhiên đón nhận. Thủy Mặc Vân biết, đó là bởi vì bà không hề yêu ông.

Nhưng... ông thì có, ông yêu người phụ nữ đó vô cùng, chính vì thế nên ông mới có thể tiếp tục khiến bản thân nhẫn tâm làm tổn thương bà...

"Ba, nó nói mẹ con là đồ hồ ly tinh lằng lộn." Thủy An Kiều thấy người làm chỗ dựa của mình đi tới liền nhanh chóng tỏ cáo.

Thủy Mặc Vân nhú mày.

Thủy An Lạc mỉm cười, "Xin lỗi, tôi nói sai rồi, mẹ cô sao xứng là hồ ly tinh được... cùng lắm cũng chỉ là một mụ đàn bà lằng lộn mà thôi." Về tươi cười của cô thoáng chốc biến thành dữ tợn, hai bàn tay siết chặt nhìn chằm chằm vào con nhỏ đang tỏ ra yếu đuối tựa vào lòng Thủy Mặc Vân.

"Thủy An Lạc!" Thủy Mặc Vân nhú mày, sắc mặt càng thêm giận dữ, "Tổ chất của con đâu rồi?"

"Chỉ là một đứa con riêng thôi mà, đã thế còn không rõ ba mình là ai thì còn cần tổ chất làm gì chứ?" Thủy An Lạc cười ha hả, nhưng sự đau đớn trong lòng nào có ai hay?

Sở Ninh Dục nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay cô nhưng trong đầu lại suy nghĩ đến chuyện của mình. An Giai Tuệ nhất định sẽ ra tay trong hôm nay, bởi vì chỉ như vậy bà ta mới có thể đoạt được 30% cổ phần kia, nhưng giờ trông Thủy Mặc Vân vẫn bình thường thế này, nên...

Sở Ninh Dục dùng ánh mắt thâm thúy của mình nhìn An Giai Tuệ, bà ta muốn mượn tay Thủy An Lạc để đồng thời diệt trừ cả hai cha con cô ấy...

Quả nhiên, độc nhất chính là lòng dạ đàn bà.

Ánh mắt nhìn Thủy An Lạc của Thủy Mặc Vân hơi nheo lại: "Ông nội mà biết con biến thành cái dạng này, nhất định sẽ rất đau lòng."

"Vây, nếu ông nội mà biết ông biến thành cái dạng này, nhất định ông ấy sẽ không đau lòng mà chỉ cảm thấy may mắn vì ông ấy đã ra đi sớm." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả lại.

"Lạc Lạc, sao cô có thể nói với ba mình như thế hả?" An Giai Tuệ phẫn nộ nói, còn đưa tay vỗ nhẹ lên ngực Thủy Mặc Vân, như thể không muốn ông ta tức giận.

"Thủy An Lạc, mày đúng là đồ con hoang không có ai dạy dỗ, hoặc là... có cha sinh mà không có mẹ dạy." Thủy An Kiều hung tợn gào lên.

"Kiều Kiều..."

"Chát!!!"

Tiếng quát của An Giai Tuệ và tiếng bạt tai của Thủy An Lạc đồng thời vang lên, khiến tất cả mọi người ở đây đều sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 124: Hay Cho Vợ Kịch Của Một Gia Đình Quyền Thế

"Sao đánh mãi vẫn không thấy khôn ra thế nhỉ? Thủy An Kiều, tao đã nói rồi, chỉ cần mày với An Giai Tuệ nhắc tới mẹ tao lần nào là tao sẽ đánh lần đấy cơ mà." Thủy An Lạc dừ dừ nói, sau đó lắc lắc cổ tay tê rần của mình.

Sở Ninh Dực nhẹ nhàng xoa cổ tay cho cô, thanh âm tao nhã rõ ràng lên tiếng: "Sau này cái chuyện phí sức như vậy để người khác đi làm nhé. Người ta da dày thịt béo, em mà bị thương thì thật chẳng đáng."

Thủy An Kiều bị đánh cho choáng váng xong lại thấy Sở Ninh Dực nói mình da dày thịt béo, nhất thời không bình tĩnh nổi nữa. Cô ta ôm lấy mặt mình, the the hết lên: "Sở Ninh Dực, anh nhìn cho kỹ đi, em mới là đại tiểu thư nhà họ Thủy. Thủy An Lạc là cái thá gì chứ, nó chỉ là một đứa con hoang mà thôi, đã thế còn là đứa con hoang không ai thèm nữa."

"Cô nói ai là con hoang cơ?" Sở Ninh Dực chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Thủy An Kiều.

"Nó!!!" Thủy An Kiều kiêu ngạo chỉ vào Thủy An Lạc.

"Thủy tiểu thư đúng là biết thân biết phận thật đấy, còn tự biết mình là con hoang, người đến giờ vẫn chưa được pháp luật công nhận hẳn là cô Thủy đây mới phải." Sở Ninh Dực cúi đầu nhẹ nhàng thổi thổi lên bàn tay hơi ửng đỏ vì đánh người của Thủy An Lạc.

Dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn chùm, hình ảnh này trông thật thân mật và ngọt ngào. Nếu nói Sở Ninh Dực chỉ vì đồng cảm phần kia mà làm đến mức này, vậy chẳng phải đã làm tốt quá mức rồi sao.

Lòng bàn tay Thủy An Lạc dần ấm lên nhờ hơi thở của Sở Ninh Dực. Thủy An Lạc cúi đầu nhìn người đàn ông đang vuốt ve, nâng niu bàn tay mình, trong lòng không khỏi nóng lên, có điều độ ấm này khiến cô muốn chạy trốn...

Thủy An Kiều bị chọc cho rở người. Cô ta cũng không buồn để ý đến việc mẹ cô ta đang kéo cô ta lại, tiếp tục lớn tiếng nói: "Sở Ninh Dực, anh đừng có ngu ngốc nữa, Thủy An Lạc chẳng có cái quái gì hết đâu, ngay đến cả 30% cổ phần công ty kia cũng đã..."

"Kiều Kiều, câm miệng!!!" An Giai Tuệ hoảng sợ quát lên.

Cổ phần công ty?

Thủy An Lạc nhảy bèn nắm được mấy chữ máu chốt này, cô ngẩng phắt lên nhìn Thủy Mặc Vân vẫn luôn nhủu mày, "Ông động đến cả cổ phần mà ông nội để lại cho tôi?"

Trong thoáng chốc, con phần nộ đã xâm chiếm cả người cô, sao ông ta có thể làm như vậy?

Đó là thứ mà ông nội đã để lại cho cô!

Thủy An Lạc không để tâm đến chuyện tiền bạc, cho nên dù một năm nay số cổ phần không hề đem về một cái nào cho cô, cô cũng chưa từng hỏi đến. Thế mà, chính cha ruột của cô lại cướp đi thứ cuối cùng thuộc về cô, chuyện này thật nực cười biết bao.

Căm phẫn...

Thất vọng...

Hay là... đau lòng...

Giờ khắc này tất cả mọi cảm xúc của cô đều dâng trào.

"Chỉ vì người đàn bà này mà ông đã lấy đi tất cả những gì thuộc về tôi, giờ ngay cả thứ mà ông nội để lại cho tôi ông cũng không chừa?" Thủy An Lạc bật cười ha hả, trong tiếng cười mang theo sự thê lương vô ngần.

"Đó là của Thủy gia." Thủy Mặc Vân nhìn gương mặt đau đớn quằn quại của Thủy An Lạc, trong lòng bỗng thấy khó chịu, chua chát và đau đớn đến mức không thể thở nổi.

"Của Thủy gia, phải, là của nhà họ Thủy. Thủy Mặc Vân, tôi nói cho ông hay, tất cả những gì thuộc về Thủy gia ông đừng hòng mà động đến. Không đời nào tôi lại giao cơ nghiệp mà ông nội gây dựng cả đời cho loại phụ nữ lăng loàn này đâu." Thủy An Lạc tức giận nói, vung tay ném chiếc bút ghi âm trong tay mình ra.

Bút ghi âm rơi "bộp" một tiếng xuống đất, khi tiếng va chạm với mặt đất vang lên, tiếng nói chuyện trong chiếc bút đó cũng phát ra một cách rõ ràng.

Chỉ có điều nội dung cuộc đối thoại này thực sự khiến cho tất cả mọi người đều phải biến sắc, mà hầu hết mọi người ở đây đều cảm thấy mình như đang xem một trò hề, một vở kịch, một tấn trò đời.

Dù sao, chuyện đấu đá nội bộ trong các gia đình có gia thế đều nhiều như sao trên trời, nhưng có thể đấu đá đến mức độ này, toàn bộ thành phố

A chắc chỉ có mình Thủy gia oán ngôi vương.

Hay cho một vở kịch của gia đình quyền thế.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Đoạn Tuyệt Tất Cả Quan Hệ

"Sao nào, bà mẹ đẻ tiện của mày biết không níu kéo được Mặc Vân nữa nên bảo đưa con đẻ tiện của bà ta tới đây quyền rũ Sở Ninh Dực à?"

"Dì Hai, tôi đợi đi lâu lắm rồi đây, còn tưởng cả đời này đi sẽ không tới gặp tôi cơ."

"Ồ, con tiện nhân con này cũng học được cách ăn nói sắc sảo thế rồi cơ à."

"Không sắc bén thì làm sao mà bảo vệ được mình? Dù gì thủ đoạn của dì Hai cũng cao quá mà, trước tiên là mang một đứa gọi là "con gái" tôi để lấy được sự đồng cảm của mẹ tôi, lợi dụng mẹ tôi để cướp chồng của bà. Dì Dai, dĩ thật sự rất hợp với mấy vai nữ phụ ác độc trong phim truyền hình tám giờ tối đây đi có biết không?"

"Con ranh đẻ tiện này, mày nói cái gì?"

"Dì Hai, dĩ là người muốn làm chuyện lớn mà, phải bình tĩnh chứ, ngay đến báo cáo giám định DNA của tôi mà dĩ còn dám sửa, thế mà lại không nghe nổi chút chuyện con con này à?"

"Mày đang nói vớ vẩn cái gì thế?"

"Dì Hai, ở đây chỉ có một mình tôi, dĩ đóng kịch cho ai xem thế? Hơn nữa dĩ cũng đâu phải là người dám làm không dám nhận, ít nhất dĩ cũng giỏi hơn đứa con gái bị thịt của dĩ nhiều."

"Thủy An Lạc mày nói cái gì? Mày có giỏi giang đến thế nào chẳng phải vẫn bị mẹ tao đuổi khỏi nhà họ Thủy đấy sao. Đúng là mẹ tao sửa báo cáo giám định của mày đấy thì làm sao? Sao nào?"

Từng câu, từng chữ rành rọt rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

Mặt An Giai Tuệ thoáng cái trắng bệch, bà ta khản thiết nhìn qua sắc mặt u ám của Thủy Mặc Vân, "Mặc Vân, đó không phải là em, không phải em, là Lạc Lạc cố tình giả vờ để hãm hại em." An Giai Tuệ càng nói lộ ra sự hốt hoảng. Bà ta tiện đà nhìn về phía Thủy An Lạc: "Dĩ với ba con là thật lòng yêu thương nhau, sao con nỡ đối xử với dĩ như vậy?" An Giai Tuệ đau đớn nói.

"Diễn quá thành lối đấy." Sở Ninh Dực mở miệng, sau đó đưa tay lên, chỉ Sở ở phía sau lập tức đặt một tập tài liệu vào tay anh.

"Thủy tổng, xưa nay thói đời vốn luân hồi, có những thứ rồi sẽ phải trả lại nguyên vẹn, có thứ này tôi vẫn muốn Thủy tổng xem cho kỹ, đừng để đến cuối cùng ai là con của mình cũng không biết."

An Giai Tuệ vừa run rẩy nhìn tập báo cáo trong tay Sở Ninh Dực, vừa siết chặt lấy cánh tay Thủy Mặc Vân: "Mặc Vân, bọn họ có chuẩn bị rồi mới tới đây đây, những thứ này đều là giả cả, giả cả..."

Thủy Mặc Vân không hề nhìn An Giai Tuệ mà chỉ nhìn tập tài liệu do Sở Ninh Dực đưa tới, bàn tay buông bên người hơi siết lại.

Có lẽ vì tâm trạng bất an quá mức mãnh liệt, nên trán Thủy Mặc Vân đã rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

"Mặc Vân..." An Giai Tuệ ai oán kêu lên.

"Ba..." Rốt cuộc lúc này Thủy An Kiều cũng biết sợ rồi, chỗ cổ phần đó cô ta còn chưa lấy được, nếu giờ Thủy Mặc Vân đột nhiên thu hồi lại, vậy chẳng phải là...

"Thủy An Lạc, con khốn này mày lại giờ trò gì đây?" Thủy An Kiều lớn tiếng quát mắng.

Thủy An Lạc lại chẳng buồn để ý đến Thủy An Kiều mà chỉ nhìn Thủy Mặc Vân, "Mẹ tôi từng nói, trên đời này, nếu đối xử tốt với một người, kiểu gì cũng sẽ thu phục được trái tim người đó, nhưng đáng sợ nhất là, bản thân đã động lòng nhưng người làm mình động lòng lại... thay đổi."

Thủy An Lạc buồn rầu nói, sau đó vòng qua sau Sở Ninh Dục, vịn vào xe lăn của anh: "Thủy Mặc Vân, hôm nay, là Thủy An Lạc tôi muốn đoạn tuyệt tất cả mọi quan hệ với ông. Nhưng, riêng Viễn Tường, tôi sẽ không chấp tay mà nhường cho kẻ khác!"

Thủy An Lạc nói xong, liền đẩy Sở Ninh Dục rời khỏi nơi này, có những cảm xúc không phải cứ muốn đè nén là đè nén được, bởi vì cô không muốn rơi lệ trước mặt Thủy Mặc Vân, cho nên cô chỉ có thể ra đi...

Kiều Nhã Nguyễn nhìn Thủy An Lạc lầm lũi bước đi, trong ánh mắt tràn ngập thương cảm, cô xoay người định đuổi theo nhưng Mặc Lộ Túc lại vươn tay ra nắm lấy tay cô, "Đề cô ấy yên tĩnh đi, hiện giờ người cô ấy cần không phải là chúng ta." Nói xong, anh cũng rời khỏi bữa tiệc có thể nói là như một tấn hài kịch này.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Đau Chân

Kiều Nhã Nguyễn nhìn cổ tay vừa được Mặc Lộ Túc nắm lấy, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười si mê, cô vừa được đàn anh nắm cổ tay kìa ~

Cách đó không xa, Phong ảnh để nhìn thấy nụ cười hóm hỉnh của Kiều Nhã Nguyễn thì cảm thấy thật gai mắt. Vậy nên, Phong Ảnh để cũng chẳng thèm để ý xem vở hài kịch này muốn diễn đạt điều gì, anh bước thẳng tới tóm lấy tay cô nàng hóm hỉnh đang định đi theo Mặc Lộ Túc kia.

"Làm cái gì thế?" Kiều Nhã Nguyễn kinh hãi kêu lên nhưng đã bị Phong Phong cúi đầu lờ ra ngoài.

"Đó là Phong Phong..."

"Người anh ấy kéo đi là bạn gái của Mặc thiếu à?"

...

Đủ loại bàn tán không ngừng vang lên.

Thủy An Lạc vừa mới bước ra ngoài, bên trong đã vọng đến tiếng thét chói tai của Thủy An Kiều, cô ta đang gọi "ba"... hình như Thủy Mặc Vân xảy ra chuyện rồi.

Cả người Thủy An Lạc hơi cứng lại nhưng cô không hề quay đầu.

Sở Ninh Dục vỗ nhẹ lên bàn tay đang đặt trên xe lăn của cô, trấn an tâm trạng có chút rối bời của cô lúc này.

Thủy An Lạc muốn quay lại nhìn, dù sao đó cũng là ba cô... nhưng những ám ức, tui nhục trong suốt một năm qua lại không cho phép cô làm vậy.

"Sở Ninh Dục, anh về trước đi, tôi muốn đi dạo một mình. Thời gian qua thật sự cảm ơn anh rất nhiều, thật đấy."

Thủy An Lạc cảm thấy thật nực cười, cổ phần của cô sớm đã bị ba ruột mình cướp mất, vậy mà cô còn nghi ngờ người ta đối tốt với mình là vì đồng cổ phần đó nữa chứ, cảm giác này, chẳng khác quái nào đang tự vả vào mặt cả.

Sở Ninh Dục không hề cản cô lại, chỉ nhìn bóng lưng mảnh mai trước mặt rồi đi, "Chú Sở, đưa nạng cho tôi."

Chú Sở hơi sững sốt: "Nhưng thiếu gia, bác sĩ nói chân cậu còn chưa khỏi hẳn, có khả năng..." sẽ thật sự bị tàn phế. Khoảng thời gian này vì chuyện của Thủy An Lạc mà Sở Ninh Dục đã không hề nghỉ ngơi từ tế chút nào.

"Lấy qua đây." Sở Ninh Dục nhủ mảy nói.

Chú Sở bắt đầu đi đành phải lấy nạng trong xe ra đưa cho Sở Ninh Dục.

Sở Ninh Dục cảm nạng chống mình đứng dậy, vết thương này đến chẳng đúng lúc gì cả.

"Chú về trước đi." Sở Ninh Dục nói rồi đi theo Thủy An Lạc, lúc này anh sao có thể để Thủy An Lạc một mình được, dù sao đây cũng là cơ hội tốt để chinh phục cô ấy, không phải sao?

Thủy An Lạc lang thang một mình trên đường không mục đích. Giờ đây, cô không những không thể liên lạc được với mẹ mà lại còn khiến ba mình

tức đến mức phải nhập viện. Chắc hẳn, trong mắt mọi người hiện giờ Thủy An Lạc cô chính là một đứa con gái làm trái với luân thường đạo lý, một đứa con gái hư hỏng.

Thủy An Lạc đi mãi, đi mãi bỗng thấy ven đường có một chú cún hoang. Cô không kìm được ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt đầu nó: "Em... cũng không có ai cần à? Không bằng đi theo chị vậy nhé."

Cún con nghech đầu lên sủa hai tiếng rồi cọ cọ đầu vào lòng bàn tay Thủy An Lạc, như thể đang đáp lại lời cô.

Thủy An Lạc cảm thấy lòng bàn tay truyền tới cảm giác ngứa ngứa thì khóe miệng hơi cong lên: "Vậy để chị đưa em về làm bạn với cục cưng nhà chị được không?" Thủy An Lạc nói rồi nhẹ nhàng bế chú cún con lên.

Sở Ninh Dục đứng dựa vào vách tường nơi khúc ngoặt nhìn cô, chân mày anh hơi nhíu lại, cô nhóc kia định nuôi chó trong nhà sao?

Đã thế còn là một con chó Sa Bì xấu xí như thế nữa chứ?

**Chó Sa Bì: là giống chó có nguồn gốc từ Trung Quốc, được nuôi làm chó giữ nhà với bản tính sinh động, dễ thương.*

"Lạc Lạc."

Thủy An Lạc vừa đứng dậy đã nghe thấy có người gọi tên cô, người đứng bên cạnh chiếc xe phía trước không phải là Mặc Lộ Túc tựa như tiên giáng trần kia thì còn là ai được nữa?

"Anh Lộ Túc." Thủy An Lạc ôm con cún chạy tới, cố gắng nở một nụ cười với anh.

Sở Ninh Dục bỗng cảm thấy thật đau chân, cô nhóc kia không phải muốn ở một mình hay sao? Thế mà cô đang làm cái gì vậy? Vừa thấy người ta một cái đã chạy ù tới như thế đó hả?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tâm Cơ Của Lâm Thiến Thần

Thủy An Lạc bước tới nghiêng đầu hỏi: "Ông ấy... không sao chứ?"

Mặc Lộ Túc đi ra sau cô, nên chắc anh ấy sẽ biết tình hình bên trong.

Mặc Lộ Túc nhìn dáng vẻ e dè của Thủy An Lạc thì thờ dãi và vươn tay xoa đầu cô, sau đó nói: "Chắc không sao đâu, đã đưa đến bệnh viện rồi."

Sở Ninh Dục lại cau mày, cô nhóc này sao lại thân thiết với tên đó như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra là tên đó thích cô à?

Mà cũng phải thôi, cô nàng này bị bại não mà, ngay đến cả anh, đối xử với cô đến thế rồi mà cũng có nhìn ra đâu.

"Đi đâu, anh đưa em đi." Mặc Lộ Túc dịu dàng nói.

"Em muốn về nhà trông Tiểu Bảo Bối." Thủy An Lạc lí nhí nói, giờ cô chỉ muốn nhìn thấy cục cưng của mình thôi, vì lúc này chỉ có cậu nhóc mới có thể khiến cho cô an lòng.

"Ừm, để anh đưa em về." Mặc Lộ Túc nói rồi liền đưa Thủy An Lạc lên xe.

Sở Ninh Dục siết chặt hai tay nhìn chiếc xe chậm rãi xa dần kia, cô ngốc này không đi theo mình mà lại theo người khác, đã thế còn đi cùng với một tên có ý đồ khác với cô ấy nữa chứ. Cặp mày kiếm của Sở Ninh Dục nhíu chặt dần. Giờ anh chỉ hận không thể bắt Thủy An Lạc thành tám miếng, nhưng lại phải cố tự an ủi trong lòng, vợ là mình tự chọn, là mình chọn, không được tức, không được tức, không được tức!

Thế nhưng, cho dù đã cố gắng dằn lòng như vậy nhưng Sở Ninh Dục vẫn không thể dập tắt cơn giận trong lòng mình được.

Cô nhóc này, được lắm~

Trong bệnh viện người đến người đi, Thủy Mặc Vân vẫn còn đang được cấp cứu.

Thủy An Kiều và An Giai Tuệ thì chờ bên ngoài phòng cấp cứu, nhưng mà lại chẳng thấy chút căng thẳng hay lo lắng nào trên gương mặt của bọn họ. Giờ bọn họ chỉ ước sao Thủy Mặc Vân không qua được, như vậy tất cả mọi người đều sẽ biết Thủy Mặc Vân là do Thủy An Lạc làm cho tức chết.

"Mẹ..." Thủy An Kiều mím môi, bất an mở miệng

Khóe miệng An Giai Tuệ nhếch lên một nụ cười lạnh: "Yên tâm, chỉ cần ba con chết, tất cả đều sẽ thuộc về con hết."

"Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?" Thủy An Kiều kinh hoàng nhìn mẹ mình, "Ba con... ông ấy..."

"Không có gì." An Giai Tuệ lạnh lùng nói, bà ta vẫn tiếp tục đứng chờ ở ngoài.

Lúc Lâm Thiên Thần quay trở lại phòng làm việc của mình, Cố Thanh Trần đã đợi sẵn ở bên trong.

"Sao rồi?"

Lâm Thiên Thần lắc đầu, đặt báo cáo trong tay xuống rồi bắt đầu nói: "Vẫn đang cấp cứu, nhưng hy vọng không lớn lắm."

"Minh không ngờ Lạc Lạc lại làm như vậy, dù sao ông ấy cũng là ba con bé mà."

"Con nhóc này lòng dạ cũng thật cứng." Cố Thanh Trần hừ lạnh một tiếng, "Lúc mới đến, mình nghe mọi người nói cậu bị giáng chức, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ấy à, dẫn dắt người mới nên khó tránh khỏi bị liên lụy." Lâm Thiên Thần tỏ ra hết sức bất lực, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Trần: "Thôi bọn mình đừng nói đến chuyện này nữa."

"Lại là vì Thủy An Lạc chứ gì, xem ra con nhóc này đúng là có vấn đề thật." Cố Thanh Trần càng có ấn tượng xấu hơn về Thủy An Lạc.

"Đâu còn cách nào khác nữa đâu, giờ Ninh Dục che chở cho cô ta như vậy cơ mà, mình bị giáng chức cũng là do Ninh Dục giáng đấy." Lâm Thiên Thần không khỏi đau lòng nói.

"Lão Đại bị mù rồi à? Cậu tốt thế này thì không thấy lại cứ đi che chở cho cái con rắc rối kia là sao chứ?" Con giận của Cố Thanh Trần bốc lên, cô ta mở miệng nói thẳng, "Không được, mình phải đi nói chuyện với anh ấy, cậu đã ở bên cạnh anh ấy bao nhiêu năm nay rồi, cậu đối với anh ấy thế nào mình đều thấy cả."

"Thanh Trần, quên đi, nếu không Ninh Dục sẽ nghĩ là mình cố tình đưa chuyện đấy, chuyện lúc trước... không biết Lạc Lạc đã nói gì với anh ấy mà để anh ấy nghĩ là mình muốn nhắm vào con bé nữa." Lâm Thiên Thần vươn tay sắp xếp lại tài liệu trên bàn, cảm giác đau thương như bao chùm lấy cả người cô ta.

Cố Thanh Trần khề híp mắt tự âm thầm đánh giá Thủy An Lạc trong lòng lại một lần nữa, một con nhóc không hiểu chuyện, lòng dạ lại còn chẳng tốt đẹp gì. Có lẽ thật sự như những gì người ta nói ngoài kia, con oắt đó chỉ muốn lợi dụng đứa bé để trói chặt Sở Ninh Dục mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Ba Cô Đang Nguy Kịch

Mặc Lộ Túc đưa Thủy An Lạc đến dưới nhà, thấy Thủy An Lạc vẫn đang ủ rũ cúi đầu ngồi trên ghế phụ vuốt ve chú cún kia thì dịu dàng nói: "Nếu em lo thì anh đưa em qua đó xem thế nào nhé?"

Thủy An Lạc lắc đầu rồi nở một nụ cười gượng: "Không cần đâu, dù sao ông ấy cũng chẳng muốn gặp em." Thủy An Lạc đáp lại rồi mở cửa xuống xe, "cảm ơn anh đã đưa em về, em lên trước nhé."

Mặc Lộ Túc dõi mắt theo bóng lưng Thủy An Lạc, nụ cười trên mặt cũng biến mất dần, sau đó anh khởi động xe rời khỏi nơi này.

Thủy An Lạc ôm chú cún Sa Bi về nhà, có điều vừa bước vào đến cửa đã bị thím Vu chặn lại.

"Ôi bà cô của tôi ơi, sao lại ôm chó về nhà thế này, không tốt cho trẻ con đâu." Thím Vu nói rồi không hề khách khí đẩy cả người lẫn chó ra ngoài.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn cún con. Cún con cũng ngẩng đầu nhìn cô, cặp mắt to tròn rung rung, nhìn thôi cũng khiến người ta đau lòng.

"Thím Vu, sao lại không nuôi được ạ?" Thủy An Lạc tủi thân nói.

"Chó sẽ rụng lông, cái này không tốt cho hô hấp của trẻ nhỏ." Thím Vu khẳng khái giữ vững lập trường.

"Vậy phải làm thế nào bây giờ, cháu trót bế về mất rồi." Thủy An Lạc phụng phịu nói, cô không muốn vứt bỏ chú cún này chút nào.

"Ném đi." Thang máy lại mở ra lần nữa, Sở Ninh Dục được chú Sở đẩy ra.

Thật ra thì lúc đó anh đã gọi điện cho chú Sở, bảo chú ấy bám theo xe của Mặc Lộ Túc suốt cả dọc đường, biết tin cô đang trên đường về nhà, Sở Ninh Dục mới cảm thấy khá hơn chút. Nhưng, cứ nghĩ đến chuyện cô không muốn theo mình về mà lại để cho Mặc Lộ Túc đưa về thì Sở tổng vẫn cảm thấy bức bối trong lòng. Nhóc con, cô có biết ai mới là chính chủ không thể hả.

Thế nên, chú cún con đáng thương này không làm gì cũng dính đạn.

Thủy An Lạc mím môi nhìn người đàn ông vừa ra khỏi thang máy.

"Nhưng tôi muốn nuôi nó." Thủy An Lạc ôm cún con không buông, như thể nếu anh không cho cô nuôi, cô sẽ ôm cả con, cả cún bỏ nhà ra đi luôn.

Sở Ninh Dục mặt mũi lạnh như băng, ánh mắt nhìn Thủy An Lạc chỉ hận không thể làm cô đông cứng.

Thủy An Lạc ủ rũ cúi đầu không nói nữa, một người một chó, nhìn mà tội nghiệp.

"Ném đi." Sở Ninh Dục lại lặp lại điều vừa nãy rồi bảo chú Sở đẩy mình vào nhà.

Thủy An Lạc nhìn theo Sở Ninh Dục, không hiểu cô lại chọc gì Sở Ninh Dục mà để anh nói chuyện lạnh nhạt với cô như vậy.

"Sở Ninh Dục..." Thủy An Lạc lí nhí gọi, trong giọng nói chứa đầy khẩn cầu.

Sở Ninh Dục có một thoáng mềm lòng, nhưng nghĩ đến Mặc Lộ Túc, anh lại lập tức lạnh mặt, "Thím Vu, đóng cửa." Nói xong liền tự mình đẩy xe vào phòng khách.

"Ôi tiểu tử tông của tôi ơi, cô cứ bỏ nó xuống đi, lát nữa tôi sẽ nhờ người tìm cho nó một người chủ tốt được không? Cô đừng chọc giận cậu ấy nữa." Thím Vu nói xong liền đỡ lấy chú cún trong lòng Thủy An Lạc rồi đẩy cô vào trong nhà, sau đó đi tìm tạm một chỗ để đặt chú chó Sa Bì kia xuống.

Lúc Thủy An Lạc bước vào, Sở Ninh Dục vừa mới đem con trai từ trong xe bế ra, cậu nhóc đang bập bẹ nói tiếng sao hỏa với ba mình.

Thủy An Lạc một mực cúi đầu, tựa như đang suy nghĩ xem mình đã đắc tội gì với anh ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra.

Không nghĩ ra, thế nên cô chỉ có thể đi lên lầu, Kiều Nhã Nguyễn rất ghét động vật nên không thể giao cún con cho cô ấy được. Thủy An Lạc đang một đồng trạng thái mới lên QQ, hỏi xem có ai muốn nuôi một chú cún Sa Bì không. Đặt đi động xuống rồi mà cô cứ nhìn chằm chằm vào màn hình, cô không dám xem tin tức, cô sợ phải nhìn thấy tin tức về Thủy Mặc Vân.

Vừa đặt đi động xuống, Thủy An Lạc liền thấy một người bạn trước kia gửi tin nhắn tới.

[Tiểu Tinh Linh: Lạc Lạc, báo đài nói ba cậu đang trong tình trạng nguy kịch, cậu còn có tâm trạng mà ở đó tìm người nuôi chó được à?]

Thủy An Lạc không đọc được nửa câu sau, bởi vì hai chữ "nguy kịch" đã đánh thẳng vào trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Người Chịu Thiệt Vẫn Là Cô

Thủy An Lạc không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng cầm điện thoại chạy xuống lầu, xuống tới nơi lại nhìn thấy Sở Ninh Dục vừa cúp điện thoại, sắc mặt anh vô cùng nặng nề. Bước chân Thủy An Lạc khựng lại, đôi chân lúc này như thể không chống đỡ nổi cơ thể nữa rồi.

Sở Ninh Dực ngẩng đầu nhìn Thủy An Lạc, hàng lông mày nhíu chặt cho thấy tình hình không ổn chút nào.

Hai chân Thủy An Lạc nhũn ra, cô muốn mở miệng nhưng lại sợ không biết phải mở lời thế nào.

Cho dù cô có hận Thủy Mặc Vân thế nào nhưng ông ấy vẫn là cha ruột của cô, đó là sự thật không ai có thể thay đổi được.

"Thủy Mặc Vân đã được đưa vào phòng theo dõi đặc biệt rồi. Em có muốn đến bệnh viện xem thế nào không?" Sở Ninh Dực trầm giọng nói, Tiểu Bảo Bối ngồi trên đùi Sở Ninh Dực không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra, cái đầu gật gà gật gù bắt đầu ngủ gật.

Phòng theo dõi đặc biệt! Thủy An Lạc ngồi bệt xuống bậc thang, không biết mình nên thở phào hay là lo lắng nữa.

Phòng theo dõi đặc biệt, có nghĩa là ông ấy vẫn còn sống.

Nhưng được đưa vào đó thì... ông ấy còn có thể sống được bao lâu?

Sở Ninh Dực đưa Tiểu Bảo Bối cho thím Vu, sau đó mới lên xe tới.

"Tôi không hề muốn ông ấy chết, thật sự không muốn." Thủy An Lạc nhỏ giọng nói, nhưng hiện giờ toàn bộ thành phố A này đều biết chính Thủy An Lạc cô đã khiến cha mình tức đến chết.

Sở Ninh Dực từ từ chống đỡ người đứng dậy, sau đó vịn vào lan can chậm chậm bước tới. Anh cố chịu đựng cơn đau trên đùi rồi ngồi xuống bên cạnh Thủy An Lạc, từ từ đưa tay xoa đầu cô.

Thủy An Lạc ôm chặt lấy cơ thể mình, hết như một con thú nhỏ bị thương nhưng lại không tìm thấy đường về nhà...

"Để tôi đưa em đến bệnh viện." Thấy Thủy An Lạc như vậy, Sở Ninh Dực bỗng nghĩ, có lẽ Thủy Mặc Vân vẫn chưa thể chết được, nếu giờ ông ta chết đi, sợ là sẽ trở thành gông xiềng cả đời này của Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc mím môi ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt to ngập nước nhuộm dần sự sợ hãi cùng mờ mịt.

"Sở Ninh Dực..." Cô thấp giọng gọi một tiếng.

Sở Ninh Dực để đầu cô tựa vào vai mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, tựa như đang trấn an hết thảy những lo lắng bất an của cô lúc này.

Thủy An Lạc trước mặt người khác lúc nào cũng như một con nhím. Ai đụng vào cô, cô liền phóng gai nhọn đâm người đó. Nhưng Sở Ninh Dực biết, thực ra cô không có kiên cường như vậy, nhất là đối với chuyện của Thủy Mặc Vân.

"Nếu ông ấy thực sự xảy ra chuyện gì thì tôi biết phải làm sao đây?" Thủy An Lạc thấp giọng ní non, như chỉ nói cho chính mình nghe vậy.

Sở Ninh Dực vẫn không nói một lời nào, chỉ im lặng vỗ về cô.

Thủy An Lạc liên tục lẩm bẩm "không muốn ông ấy xảy ra chuyện", nhưng trước sau vẫn không yêu cầu đến bệnh viện. Sở Ninh Dực biết, cô đang sợ, sợ đến bệnh viện rồi sẽ phải đối mặt với chuyện... càng khó chấp nhận hơn.

Thủy An Lạc vẫn ngồi bất động trên bậc thang, đùi phải của Sở Ninh Dực đau nhức dần nhưng anh vẫn không nói gì. Chỉ có điều, mồ hôi chảy ra trên trán cho thấy cơn đau của anh đã đến mức không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Thím Vu vốn đang nghĩ cảnh tượng này trông thật ám áp làm sao, bà định cầm di động lên chụp kiểu ảnh thì phát hiện ra Sở Ninh Dực có gì đó không ổn, thế là vội vàng bỏ di động xuống hô lên: "Ồi, thiếu gia của tôi, chân của cậu..."

Tiếng hô của thím Vu khiến Thủy An Lạc bị giật mình mà ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là gương mặt tái nhợt đầy mồ hôi của Sở Ninh Dực.

"Anh..."

"Đứng dậy đi, nếu không cái chân này mà tàn phế thật thì sau này người phải khóc chính là em đấy." Sở Ninh Dực cọt nhà nói, sau đó vịn vào lan can, một tay kéo cánh tay cô cố gắng đứng dậy để làm dịu đi cơn đau trên đùi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Đè Bị Thương

Tất nhiên là Thủy An Lạc có thể nghe ra sự ngà ngón trong giọng nói của anh, ở chung một thời gian như vậy rồi, nếu cô không hiểu được ý tứ của Sở Ninh Dục thì đúng là ngớ ngẩn.

Thủy An Lạc vội vàng đưa tay ra đỡ lấy anh, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác khó tả.

Có lẽ là chua chát, là đau lòng hoặc là... ngọt ngào!

"Đừng có đối xử tốt với tôi." Thủy An Lạc đột nhiên nhỏ giọng nói, cô sợ mình sẽ không quay đầu lại được nữa.

Bước chân Sở Ninh Dục hơi khựng lại, nghe cô nói vậy nhưng trong lòng anh lại không hề nghĩ vậy, cô không muốn đón nhận cái tốt của anh hoàn toàn là vì Mặc Lộ Túc, cũng giống như khi ra khỏi Thủy gia, cô rời khỏi anh chẳng qua cũng chỉ là muốn để Mặc Lộ Túc đưa cô về nhà.

Càng nghĩ vậy, sắc mặt Sở Ninh Dục càng khó coi hơn.

Còn Thủy An Lạc đang cúi đầu cắn rứt nên không chú ý đến sắc mặt đang dần thay đổi của anh.

Sở Ninh Dục buông cánh tay cô ra, vịn vào lan can tự đi xuống.

Thủy An Lạc cảm thấy bất ngờ với sự lạnh lùng đột ngột này, cô ngẩng lên nhìn Sở Ninh Dục đang đi xuống, trong lòng lại càng khó hiểu, lại... làm sao thế?

Thủy An Lạc không hề biết rằng, trong lúc Sở Ninh Dục đang lo lắng cho cô, thậm chí muốn dành không gian cho cô thì cô lại bước lên xe của người đàn ông khác, đối với Sở Ninh Dục mà nói thì cú sốc này quả thật không dễ nuốt. Mà từ trước tới giờ, Sở Ninh Dục lại chưa bao giờ tự bực đãi chính mình. Nếu Thủy An Lạc đã chọc vào anh, anh đương nhiên sẽ đòi lại, mà đối tượng để đòi không phải Thủy An Lạc thì còn là ai được nữa?

"Chú Sở, lái xe đến bệnh viện." Lần này, Sở Ninh Dục chẳng thêm bàn bạc với Thủy An Lạc mà tự mình quyết định luôn.

"Tôi..." Thủy An Lạc muốn phản bác, cô đâu có nhắc đến chuyện tới bệnh viện đâu, nhưng Sở Ninh Dục vừa lạnh lùng liếc qua một cái, Thủy An Lạc đã im bất miện lại.

Tiểu Bảo Bối ngủ rồi, trong nhà đã có thím Vu trông coi nên Thủy An Lạc cũng không cần phải lo lắng gì cả. Cô cúi đầu hôn lên gương mặt xinh xắn của con trai, tựa sát vào con thì thầm: "Mong là ông ngoại con không sao cả, có được không..."

Suốt đường đi, ngoại trừ tiếng hít thở căng thẳng trong xe ra thì không có bất cứ âm thanh nào khác.

Thủy An Lạc cúi đầu nghĩ về ba mình, cô muốn gọi điện cho mẹ mình, nhưng lại sợ bà sẽ lo lắng.

Thủy An Lạc theo Sở Ninh Dục đến bệnh viện, trước cửa có không ít phóng viên. Sở Ninh Dục đưa cô đi vào bằng lối đi dành cho nhân viên.

Thủy Mặc Vân đang nằm trong phòng theo dõi đặc biệt, không ai có thể vào thăm, lúc Thủy An Lạc đến, Thủy An Kiều và An Giai Tuệ đều không có ở đó, vậy cũng bớt được chút phiền toái.

Bên trong phòng theo dõi, Thủy Mặc Vân nằm im lìm trên giường bệnh, mũi đeo ống thở. Thủy An Lạc đứng ngoài nhìn vào trong, hai tay áp chặt lên cửa. Chuyện cũ cứ thể hiện hiện lên trước mắt cô, những điều tốt đẹp về ông và cả sự tuyệt tình của ông.

["Cút, đem theo đứa con hoang này của cô cút khỏi đây. Thủy Mặc Vân này không bao giờ nuôi con họ kẻ khác."]

Sấm chớp rền vang kèm theo cả tiếng gào thét tức giận của ông, đây chính là âm thanh luôn vang vọng bên tai cô suốt cả một năm nay. Hôm đó trời mưa tầm tã, lúc cô và mẹ rời khỏi Thủy gia, cô có hỏi mẹ: Mẹ có đau lòng không?

Mẹ nói: Không có gì phải đau lòng cả, người thật sự yêu thương con sẽ không bao giờ hoài nghi con, còn người mà đã nghi ngờ con thì chính là vì họ không yêu con. Nếu đã không yêu thì việc gì phải để ý làm gì?

Cô cũng không biết tại sao mẹ cô lại có thể bình tĩnh được đến mức ấy, bởi vì cô không thể học được sự bình tĩnh của bà và không thể không để tâm đến.

"Thiếu gia." Chú Sở bước tới, ghé bên tai Sở Ninh Dục nói nhỏ.

Sở Ninh Dục nhú mày, ngẩng đầu nhìn chú Sở: "Chú chắc chứ?"

Thủy An Lạc hiếu kỳ nhìn Sở Ninh Dục đang nhú mày. Cô có cảm giác chuyện mà chú Sở vừa nói có liên quan tới cô.

Chương 131: Hộp Báo

Thủy An Lạc thấy chú Sở gật đầu thì càng thấy tò mò hơn.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Thủy An Lạc hỏi.

Sở Ninh Dục đan hai tay lại rồi ngẩng đầu nhìn cô, một lúc sau mới lên tiếng: "An Giai Tuệ tổ chức hộp báo lên án về việc em khiến Thủy Mặc Vân tức giận đến nỗi phải nhập viện, còn có..."

Thủy An Lạc mới nghe đến chỗ An Giai Tuệ mở hộp báo thì cả người đã cứng đờ ra, những lời tiếp theo chẳng cần Sở Ninh Dục phải nói ra cô cũng đã biết.

"Thế nên bà ta muốn đòi số cổ phần mà ông nội để lại cho tôi sao?" Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói. An Giai Tuệ bà đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Bây giờ đã là 11 rưỡi rồi, nếu qua 12 giờ thì đi chúc của Thủy Mặc Vân sẽ có hiệu lực."

Thủy An Lạc siết chặt hai tay nhìn người đàn ông đang nằm trong phòng bệnh kia.

"Tôi tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ đạt được mục đích đâu." Thủy An Lạc nói xong liền xoay người đi thẳng.

Sở Ninh Dục sờ sờ cằm mình: "Chú Sở này, chú nói xem, chẳng lẽ cô nhóc này không biết ba của con trai mình là người như thế nào à?" Sở Ninh Dục cảm thấy không vui bởi vì Thủy An Lạc không tin tưởng vào anh.

"Chắc tại thiếu phu nhân còn chưa quen thôi." Chú Sở ngẫm nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng.

Thủy An Lạc đi đến sảnh bệnh viện, ở đó đã có không ít phóng viên lại còn thêm hai mẹ con nào đó đang giả là khóc lóc sụt sùi. An Giai Tuệ đang tố cáo những tội lỗi mà Thủy An Lạc gây ra, nào là đánh nhau rồi lăng nhục người bề trên. Từng tội, từng tội cứ thế lưu loát mà thốt ra từ miệng của bà ta.

Thủy An Lạc tức đến run người, môi cắn chặt đến mức dường như cô có thể thấy được vị tanh của máu ở đầu lưỡi.

"Có nói thế nào đi nữa thì tôi với ba của nó đã ở bên nhau hơn hai mươi năm nay rồi! Trước đây đúng là do tôi sai, nhưng nói gì thì nói tôi với Mặc Vân cũng yêu thương nhau thật lòng, là mẹ của nó ngoại tình trước! Tôi vì bà ấy mà che giấu chuyện này rất lâu nhưng không ngờ cuối cùng lại..." An Giai Tuệ khóc lóc nỉ non, đau đớn kể lể.

"Mẹ tôi ngoại tình trước?" Thủy An Lạc hừ lạnh lên tiếng, cô nhanh chóng bước xuyên qua đám người đi đến trước mặt An Giai Tuệ: "An Giai Tuệ, người làm chuyện gì thì còn có trời nhìn! Bà coi chừng ra cửa bị sét đánh đấy!"

An Giai Tuệ nghe thấy Thủy An Lạc nói vậy thì trong lòng càng vui vẻ. Bà ta biết tính tình Thủy An Lạc vốn bộc trực cho nên mới dùng cách này để chọc giận cô, khiến cho tất cả phóng viên đều thấy Thủy An Lạc là một đứa con hoang vô giáo dục như thế nào.

"Lạc Lạc, sao con có thể nói với di như vậy! Dù sao di cũng là bề trên của con, chuyện con làm giả bằng chứng để vu oan cho di thì thôi không nói tới nữa, nhưng mà lần này..." An Giai Tuệ vừa nói vừa đưa tay lên gạt nước mắt.

"Đúng đó Lạc Lạc, sao em có thể làm như vậy chứ! Ba bị em chọc tức đến mức đổ bệnh luôn rồi." Thủy An Kiều thấy cô một thân một mình đến đây thì sung sướng lắm, xem ra bây giờ Sở Ninh Dục cũng không muốn bảo vệ con nhỏ này nữa rồi.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng, giờ là 11 giờ 50 phút rồi, vẫn còn 10 phút cuối nữa.

"Cô Thủy, chuyện lần này là do cô cố ý đúng không?"

"Cô Thủy, đã là con riêng mà cô còn đối xử với cha nuôi mình như vậy, chẳng lẽ chính mẹ cô đã dạy cô như thế à?"

"Tại sao đến tận giờ phút này rồi mà mẹ của cô vẫn chưa xuất hiện, chẳng lẽ bà ta muốn làm ngư ông đắc lợi?"

"Thậm chí ban này cô còn đăng tin tìm người nuôi chó, chẳng lẽ cô hoàn toàn không quan tâm gì đến bệnh tình của ngài Thủy sao?"

...

Những tiếng nghị luận cứ dồn dập kéo đến, Sở Ninh Dục đứng cách đó không xa nhìn cô gái vẫn đứng thẳng người kia.

"Đến, đến rồi đây." Lúc Thủy An Lạc còn đang im lặng đứng nhìn các phóng viên thì giọng nói hưng phấn của Kiều Nhã Nguyễn bỗng từ bên ngoài truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Giấu Giếm

Kiều Nhã Nguyễn bước vào, còn kéo theo cả một người đàn ông một vest đi giày da nghiêm chỉnh.

Thủy An Lạc ngoảnh phát lại, cơ thể căng cứng cuối cùng cũng có thể thả lỏng ra. Sau khi Kiều Nhã Nguyễn ra dấu OK với cô, Thủy An Lạc liền mỉm cười nhìn hai mẹ con nhà kia.

"Nếu bà đã nói mẹ tôi ngoại tình trước vậy thì chúng ta phải nói cho rõ ràng chuyện này rồi." Giọng nói trong trẻo của Thủy An Lạc vang lên: "Thủy An Kiều lớn hơn tôi hai tháng, có nói thế nào thì cũng là bà dan díu với Thủy Mặc Vân trước chứ nhỉ."

Lúc An Giai Tuệ trông thấy người đàn ông kia, hai hàng lông mày của bà ta nhú chặt lại, cảm giác bất an dần dâng lên trong lòng.

"Mày nói vậy, người mà ba yêu chính là mẹ của tao." Thủy An Kiều tức giận lên tiếng.

"Tôi đâu có phủ nhận chuyện ông ấy yêu mẹ chị đâu mà chị phải kích động thế hả, bà chị tốt của tôi?" Thủy An Lạc vừa nói vừa đưa tay nhận lấy tài liệu mà Kiều Nhã Nguyễn đưa qua. Sau đó cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, còn hai phút nữa thôi.

"Có biết đây là cái gì không?" Thủy An Lạc cười híp mắt nói, rồi chậm rãi bước gần về phía bọn họ.

Hồ hấp của An Giai Tuệ càng trở nên dồn dập, có vẻ như bà ta đang âm thầm đếm ngược từng giây một trong lòng thì phải.

Chỉ cần qua 12 giờ thôi thì mọi điều mà Thủy An Lạc nói đều sẽ chẳng có tác dụng gì nữa cả, vì Thủy Mặc Vân căn bản là không thể tỉnh lại được nữa.

Từ đầu đến cuối, Sở Ninh Dục chỉ im lặng nhìn mọi chuyện diễn ra từ xa, Thủy An Lạc lúc này trông vừa cao ngạo lại vừa xấu xa.

Kiều Nhã Nguyễn chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Ninh Dục rồi híp mắt nói: "Sở tổng, chuyện anh bảo tôi làm đều đã làm xong hết cả rồi." Nếu không nhờ Sở Ninh Dục nhắc cô phải nhanh chóng cầm báo cáo giám định DNA của Thủy Mặc Vân và Thủy An Kiều đi tìm luật sư để sửa lại di chúc thì có lẽ người chịu thiệt lúc này lại là Thủy An Lạc rồi.

Sở Ninh Dục khẽ gật đầu: "Cảm ơn."

"Nhưng anh không định nói cho nó biết sao, cứ để tôi lĩnh công thế này à?" Kiều Nhã Nguyễn tò mò hỏi một câu. Cô cảm thấy mình không công mà hưởng thế này thì có chút ngại.

"Không cần." Sở Ninh Dục hơi hốt nói, đột nhiên không biết chú Sở đã thăm gì vào tai anh mà khiến anh phải cau mày lại sau đó liền quay ra nói với Kiều Nhã Nguyễn: "Tôi có việc cần đi trước, bên này giao lại cho cô vậy! Có chuyện gì thì cứ đi tìm Viện trưởng, bảo là ý của tôi."

Hai mắt của Kiều Nhã Nguyễn sáng lấp lánh nhìn bóng lưng Sở Ninh Dục rời đi. Trong nháy mắt, hình tượng của anh trong lòng Kiều Nhã Nguyễn đã lên một tầm cao mới. Tuy là lúc mới biết chuyện của Thủy An Lạc thì cô cũng ghét Sở Ninh Dục ghê lắm, nhưng giờ xem ra, đây mới là nam thần bá đạo này.

"Keng!!!"

Tiếng chuông điểm 12 giờ vang lên, An Giai Tuệ lập tức tươi cười hơn hớn, ưỡn ngực nhìn Thủy An Lạc: "Lạc Lạc, mày làm thế chắc cũng chỉ vì cổ phần của Viễn Trường thôi chứ gì, đáng tiếc ba mày đã sớm nghĩ đến nên đã sửa lại di chúc rồi! Nếu không đúng thật là quá hời cho đứa con hoang như mày."

Thủy An Lạc cong môi: "Dì Hai, chắc giờ bà đang sung sướng lắm nhỉ? Nhưng mà đi có từng nghe câu "đời không ai biết được chữ ngờ" bao giờ chưa?" Thủy An Lạc nhếch môi nở một nụ cười lạnh lẽo, cái cô muốn chính là để bọn họ sung sướng lên chín tầng mây, mười tầng gió rồi cô sẽ đập thẳng căng bọn họ xuống 18 tầng địa ngục.

Thủy An Lạc chưa từng nghĩ bản thân mình là thánh nữ bao giờ. Kẻ nào làm tổn thương đến cô thì nhất định sẽ phải trả giá gấp mười, gấp trăm lần.

An Giai Tuệ đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, giọng điệu của Thủy An Lạc quá mức nghiêm túc khiến bà ta cảm thấy chuyện này có lẽ không như bà ta nghĩ.

Thủy An Lạc nhìn về phía luật sư: "Ông nói đi."

Vị luật sư kia khẽ gật đầu, đây là lần đầu tiên mà nửa đêm nửa hôm ông ta phải bỏ dậy làm việc thế này, cơ mà Sở Ninh Dục đã ra lệnh thì ai mà dám cãi nữa.

"Là thế này." Luật sư vừa nói vừa lấy một tập tài liệu trong túi xách ra, sau đó ông bắt đầu giải thích: "Đây là báo cáo giám định ADN của cô Thủy An Kiều và ngài Thủy Mặc Vân. Trên đây có ghi rõ cô Thủy An Kiều không phải con gái ruột của ngài Thủy Mặc Vân! Còn đây là báo cáo giám định ADN của cô Thủy An Lạc và ngài Thủy Mặc Vân, số gen đồng bộ là 99% cho nên có thể xác định hai người họ thật sự có quan hệ cha con! Mà trước đây, ngài Thủy Mặc Vân có sửa di chúc ghi là tài sản của ngài ấy sẽ do con gái ruột thừa kế, cũng chính là cô Thủy An Lạc đây!"

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Sao Mà Biết?

"Không thể nào! Chuyện này là không thể nào!" An Giai Tuệ nghe luật sư nói xong thì đột nhiên nhào qua bàn hét toáng lên: "Các người là một phe, là một phe!"

Thủy An Lạc nhìn người đàn bà sắp phát điên đến nơi kia một cách đầy giễu cợt. Cô chẳng những không thấy đồng cảm với bà ta mà ngược lại còn thấy nực cười. Kế hoạch bà ta mất công chuẩn bị bao lâu như vậy đến cuối cùng vẫn thành đã trảng xe cát.

Cô ngoảnh đầu lại nhưng lại không thấy bóng dáng Sở Ninh Dục đâu nữa, trong lòng bỗng cảm thấy có chút mất mát, chẳng lẽ anh đã đi rồi sao?

Đã mười hai giờ đêm mà cả thành phố A này vẫn đang rạo rực hết cả lên, chỉ trong thời gian có một năm mà Thủy gia đã có đến hai tin lớn lên trang nhất thế này, hơn nữa đều vì chuyện có phải là con gái ruột hay không. Nhất thời, Thủy Mặc Vân trở thành trò cười cho cả thiên hạ, chính ông ta là người đã đuổi con gái ruột của mình đi mà đưa con của kẻ khác về nuôi. Nếu ông ta có thể tỉnh lại được thì không biết có lại bị tức chết nữa không.

"Thủy An Lạc, mấy cái này đều là do mày mua chuộc người ta làm đúng không?" An Giai Tuệ hung tợn nói, ánh đèn flash xung quanh cũng lóe lên liên tục không ngừng khiến bà ta trông như một mụ điên.

Thủy An Lạc nhìn bộ dạng điên cuồng của bà ta thì nhếch môi một cái: "An Giai Tuệ, bà cho là ai cũng như bà chỉ biết cầm tiền đi mua chuộc người khác thôi à?" Thủy An Lạc vừa nói vừa cảm thấy khinh bỉ bà ta hơn.

Kiều Nhã Nguyễn đi tới khoác vai Thủy An Lạc, cười nhạt nói: "Gái à, cái này thì mày không hiểu rồi! Có vài người trong lòng bản thủ nên cứ nghĩ ai cũng thối tha như mình! Cái này mày phải nói là bà ta đang tự thừa nhận chuyện bà ta mua chuộc người khác kia."

Thủy An Lạc nhướn mày đập tay với Kiều Nhã Nguyễn.

Thủy An Kiều nhìn cảnh tượng ngày càng hỗn loạn này nhất thời không biết nên làm thế nào, cứ lơ ngơ đứng đó. Cô ta không phải con gái của ba, cô ta không phải con gái của ba thật sao?

"Những thứ này đều là giả, tôi không tin các người, tôi không tin!" Thủy An Kiều gào toáng lên rồi chạy thật nhanh ra ngoài.

"Con nhỏ này đáng thương thật." Kiều Nhã Nguyễn chặc chặc lưỡi lên tiếng.

"Sao, mày thấy đồng tình với nó à?" Thủy An Lạc quay qua nhìn cô bạn thân.

"Đồng tình cái khi? Tao mà đồng tình với nó thì tao vào viện tâm thần luôn cho rồi." Kiều Nhã Nguyễn phì cười.

"Ha ha." Thủy An Lạc bật cười, nhìn cảnh An Giai Tuệ đang bị phóng viên vây lấy cô bỗng thấy tâm trạng tốt hơn bao giờ hết. Chỉ là, có chút cảm giác mất mát khi người mà cô nghĩ rằng chỉ cần quay đầu là nhìn thấy lại không có mặt ở đây.

Kiều Nhã Nguyễn trông thấy sự thất vọng của Thủy An Lạc liền hiểu cô đang nghĩ cái gì: "Haiz, bây giờ mày là phú bà rồi, nhớ bao nuôi tao đấy!" Cô vội vàng đánh trống lảng chuyển đề tài.

Thủy An Lạc trợn hai con mắt lên, bên tai bỗng vang lên tiếng thét chói tai của An Giai Tuệ. Cô vội xoa xoa hai cánh tay lạnh toát của mình: "Đi thôi."

Thủy An Lạc nói rồi xoay người đi thẳng, cô đã lấy lại được những thứ thuộc về mình. Chuyện còn lại cứ giao cho dư luận, đó mới là sự trừng phạt kinh khủng nhất của cô đối với bà ta.

Kiều Nhã Nguyễn khoác vai Thủy An Lạc rồi đi: "Thật ra thì tao thấy bây giờ mày cũng mạnh mẽ lắm đó."

"Nhưng mà tao vẫn thắc mắc, tại sao mày biết Thủy An Kiều không phải con gái ruột của ba tao?". Thủy An Lạc tò mò nhìn Kiều Nhã Nguyễn, ngay cả cô cũng không biết chuyện này.

Ồ?

Kiều Nhã Nguyễn hơi sững người rồi đưa tay sờ sờ cổ mình nhìn ra hướng khác, vấn đề này cô phải trả lời thế nào đây, Sở Ninh Dục có cho cô nói đâu.

Thủy An Lạc cau mày: "Sao mày biết?"

"Tao... tao là thầy bói nên tao biết bói toán chứ sao." Kiều Nhã Nguyễn cười ha hả nói rồi vội vàng chuồn mất, "Đi thôi, đi thôi, muộn thế này rồi còn phải về nhà nghỉ ngơi nữa chứ."

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thủy An Lạc, Cô Giỏi Hơn Tôi Tưởng Đây

Thủy An Lạc tò mò nhìn Kiều Nhã Nguyễn đang chạy trốn phía trước. Trước đó Kiều Nhã Nguyễn đã gọi điện cho cô nói là đã có cách để sửa lại di chúc, bảo cô cứ chờ đó. Lúc ấy cô đã nghĩ ngờ rồi nhưng cô chẳng có thời gian mà hỏi.

"Thủy An Lạc, mày sẽ phải hối hận!!!" An Giai Tuệ hét toáng lên giữa đám người chen chúc.

Thủy An Lạc quay đầu lại nhìn bà ta, khóe miệng hơi kéo lên.

"Đây là uy hiếp sao?"

"Xin hỏi bà đang uy hiếp cô Thủy đây à?"

"Bà giải thích thế nào về chuyện báo cáo giám định của cô Thủy An Lạc bị người ta đụng tay đụng chân?"

Thủy An Lạc không ở lại đó nghe nữa mà đi về thẳng luôn, chuyện gì cũng có thể khiến Thủy An Lạc cô hối hận, nhưng chỉ trừ có chuyện này là chắc chắn cô sẽ không bao giờ hối hận.

Thủy An Lạc quay về phòng bệnh theo dõi đặc biệt thì chẳng thấy ai ngoài cửa cả, trong phòng có một y tá đang chăm sóc cho ba cô.

Thủy An Lạc ngồi xuống băng ghế dài ngoài hành lang, cô đã lấy lại được danh phận của mình, giữ được số cổ phần kia và Thủy Mặc Vân mà cô luôn căm hận cũng đã phải nằm viện. Nhưng sau cảm giác hả lòng hả dạ thì cảm giác trống rỗng lại tràn ngập đầy lòng khiến cô cảm thấy mình không biết nên làm gì cho phải.

"Bóp bóp bóp..." Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên.

Thủy An Lạc quay đầu lại thì thấy Lâm Thiên Thần đang mặc chiếc áo blouse trắng đứng tựa lên tường. Cô khẽ cau mày lại, ai mà muốn gặp cô ta vào lúc này chứ.

"Thủy An Lạc, cô giỏi hơn tôi nghĩ nhiều đấy." Lâm Thiển Thần cười lạnh nói.

Biểu hiện của Thủy An Lạc bây giờ thật sự ngoài sức tưởng tượng của cô ta.

Thủy An Lạc đứng dậy nhìn thẳng vào mắt của Lâm Thiển Thần. Ở đây không có người ngoài nên bọn họ cũng chẳng cần phải giả vờ giả vịt làm gì cho tốn sức.

"Hiếm có dịp mới thấy bác sĩ Lâm không đi hóng hớt chuyện vui đấy." Thủy An Lạc thờ ơ nói rồi cúi đầu nhìn đồng hồ của mình: "Lúc này bà đi tốt đẹp của cô chắc vẫn chưa đi được đâu nhỉ."

"Thủy An Lạc, làm người đừng tự đắc quá, nếu không lúc ngã sẽ đau lắm đấy." Lâm Thiển Thần âm trầm bỏ lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

Thủy An Lạc không nói gì chỉ mỉm môi nhìn theo bóng lưng của Lâm Thiển Thần.

Thủy An Lạc ngồi đợi ở bên ngoài phòng theo dõi đặc biệt cả đêm, mặc dù Thủy Mặc Vân chưa qua giai đoạn nguy hiểm nhưng ít nhiều gì cũng không còn ảnh hưởng đến tính mạng nữa.

Thủy An Lạc gọi điện cho mẹ mình mà cứ cười tí mắt, kể hết cái này đến cái nọ, hỏi mẹ cô chuyện bên đó như nào nhưng tuyệt nhiên không hề nhắc tới chuyện của Thủy Mặc Vân.

Bởi vì, cô không muốn mẹ mình lại phải đau lòng nữa.

"Lạc Lạc, giờ chỗ con chắc mới rạng sáng nhỉ?" Long Man Ngân hỏi.

"Vâng, con đã dậy đâu, vẫn đang nằm ườn ẻo trên giường nói chuyện với mẹ đây này." Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn về phòng bệnh, cố gắng sao cho để cho giọng mình nghe bình thường nhất có thể.

"Con bé ngốc này, Tiểu Bảo Bối đâu rồi? Đã dậy chưa?"

"Vẫn chưa, cả đêm ngủ yên lắm, chẳng dậy lần nào." Thủy An Lạc tiếp tục nói: "Bao giờ mẹ về thế, con sắp vào học rồi.""

"Sao thế, Sở Ninh Dục đối xử với con không tốt à?"

Sở Ninh Dục?

Thủy An Lạc nhớ đến người đàn ông không biết có chuyện gì mà mới sáng sớm đã rời đi. Hôm qua... hình như anh đã rất tức giận, mặc dù cô cũng chẳng biết là mình đã chọc giận gì anh nữa.

"Tốt lắm a, có ăn, có ở, có cả việc làm nữa." Thủy An Lạc thần nhiên nói, nếu thế này được gọi là tốt thì quả thật Sở Ninh Dục đối xử với cô tốt vô cùng. Nhưng hôm qua anh lại chẳng có mặt. Nếu không nhờ Kiều Nhã Nguyễn tìm được cách giúp đỡ thì có lẽ hôm qua cô đã chẳng thể nào đầu lại được với hai mẹ con nhà kia rồi.

"Bao giờ thì mẹ về thế?" Thủy An Lạc lại hỏi lần nữa, lần này sống mũi bỗng cay cay. Mẹ chưa bao giờ cách xa cô lâu như thế cả, cho nên cô vẫn mong mẹ có thể về nhanh nhanh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Thủy An Lạc, Mày Thật Sự Nghĩ Là Mày Thắng Rồi Chắc?

Thủy An Lạc trò chuyện với mẹ mình một hồi thì đột nhiên nghe thấy tiếng máy móc trong phòng truyền đến, cô vội vàng đứng dậy nói: "Mẹ, con có chuyện, cúp máy trước nhé." Nói xong liền chạy thẳng đến bên ngoài phòng theo dõi.

Y tá trong phòng nhấn chuông cấp cứu trên đầu giường, chẳng bao lâu sau các bác sĩ đã lao tới.

Thủy An Lạc đứng bên ngoài chờ đợi, người đi đầu chính là cái vị giáo sư mà từ sau hôm đó cô không thấy mặt đâu nữa.

Vị giáo sư kia trông thấy Thủy An Lạc liền đưa mắt đánh giá cô một lượt, ánh mắt bà hơi dừng lại trên bộ sườn xám đỏ rực của cô một chút rồi nhủ mảy lại, sau đó liền chạy vào cấp cứu.

Lúc Kiều Nhã Nguyễn chạy tới thì Thủy An Lạc vẫn đang chờ ở bên ngoài. Kiều Nhã Nguyễn thấy cô vẫn mặc bộ đồ tối qua liền kéo cô lại: "Mày không về nghỉ à?"

Thủy An Lạc lắc đầu, là lỗi của cô, đáng ra cô không nên đi nhanh như vậy mới đúng, cho dù có hạn đến cỡ nào thì người kia vẫn là ba của cô.

Kiều Nhã Nguyễn quay đầu nhìn người đang cấp cứu bên trong. Cô đưa tay nắm lấy cánh tay của bạn mình nhỏ giọng an ủi: "Không sao, không sao, mày đừng lo lắng quá! Ông ta còn chưa xin lỗi mẹ mày cơ mà."

Thủy An Lạc khẽ gật đầu nhưng những thớ cơ căng cứng trên người đã bán đứng tâm trạng cô lúc này.

Trong phòng vẫn đang tiếp tục cấp cứu. Thủy An Lạc cũng càng ngày càng bất an. Máy móc trong phòng thi thoảng sẽ phát ra tiếng kêu chói tai, mỗi âm thanh đều như đâm sâu vào tim của Thủy An Lạc. Kiều Nhã Nguyễn vẫn ôm chặt lấy bả vai của cô, đáng tiếc hiện giờ Sở Ninh Dục lại không có mặt ở đây.

"Bác sĩ Thủy, đồ chuyển phát nhanh của cô." Một y tá quên nào đó tìm cả bệnh viện mới thấy Thủy An Lạc, sau đó đưa cái hộp nhỏ trong tay cho cô: "Người ta vừa mới đưa đến thôi."

Kiều Nhã Nguyễn nhận lấy hộp đồ rồi hiếu kỳ hỏi: "Ai thế, ai gửi chuyển phát nhanh cho mày thế?"

Thủy An Lạc khe khẽ lắc đầu ý bảo không biết. Cô nhìn Kiều Nhã Nguyễn mở gói hàng ra, bên trong là một cái bút thu âm cùng một tờ giấy, trên đó chỉ có một câu: Thủy An Lạc, mày thật sự nghĩ là mày thắng rồi chắc?

"Cái khi gió gì thế này?" Kiều Nhã Nguyễn vừa nói vừa giục lấy mẫu giấy, lật trái lật phải cũng chẳng thấy ký tên.

Thủy An Lạc cầm lấy cái bút thu âm, chiều này cô cũng từng dùng rồi, hóa ra An Giai Tuệ cũng chẳng có trò gì mới mẻ hơn.

[*"Nếu ngay từ đầu 30% số cổ phần kia vẫn còn nằm trong tay Thủy An Lạc thì cậu cứ bán thân là xong, nhưng giờ thì tôi có thể nói là hoàn toàn không cần thiết nữa rồi. Nghe nói Thủy Mặc Vân đã ký rồi, 30% cổ phần kia đều đã để cho Thủy An Kiều cả. Nói cách khác Thủy An Lạc giờ chẳng có chút giá trị gì nữa rồi."*

"Cậu còn nói linh tinh là tôi đập cậu thật đấy."

"Tôi nói chứ An Tam, cậu kích động cái gì vậy, Bạch Nhị nói cũng có sai đâu. Cái con nhỏ Thủy An Lạc kia mà xứng với Sở Đại á, cậu đang đùa chắc?"

"Biến!"

"Tôi nói cho các cậu biết, Thủy An Lạc là em gái tôi. Sau này các cậu nhớ lễ độ với con bé một chút."

"Cái này tạm thời bỏ đi, nếu Thủy Mặc Vân đã mờ mắt vậy cứ để ông ta tự chịu đựng quả báo của mình vậy."

"Thế cậu định nhìn Thủy Mặc Vân cứ thế mà chết đấy à?"

"Cũng phải, chỉ cần cậu đứng im nhìn Thủy Mặc Vân chết, sau này muốn dứt cái con bé Thủy An Lạc kia ra cũng sẽ dễ dàng hơn."]

Cuộc đối thoại rành mạch trong bút ghi âm truyền ra khiến Thủy An Lạc ngây ra như phỗng, còn Kiều Nhã Nguyễn cũng không thể tin nổi mà nhìn cô.

"Cái này..."

Sao có thể như thế được chứ? Rõ ràng người luôn giúp đỡ Thủy An Lạc chính là Sở Ninh Dục cơ mà.

[*"Thế cậu định nhìn Thủy Mặc Vân cứ thế mà chết đấy à?"*

"Cũng phải, chỉ cần cậu đứng im nhìn Thủy Mặc Vân chết, sau này muốn dứt cái con bé Thủy An Lạc kia ra cũng sẽ dễ dàng hơn."]

Câu nói cuối cùng cứ như một lời nguyên văng vẳng bên tai Thủy An Lạc mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Uống Nhầm Thuốc

Kiều Nhã Nguyễn đang muốn biện hộ cho gì đó cho Sở Ninh Dục, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Thủy An Lạc, cô nhất thời không biết phải mở lời sao nữa.

Cái câu "cái con nhỏ Thủy An Lạc kia mà xứng với Sở Đại á?" chắc chắn là do tên Phong Phong nói, Kiều Nhã Nguyễn có thể nhận ra giọng của anh ta. Cô tức giận nghĩ, cái tên này đúng là âm hồn bất tán, đâu đâu cũng thấy có mặt.

Cả người Thủy An Lạc khẽ run lên, bàn tay siết chặt đến nỗi hiện cả những đường gân trên mu bàn tay.

Đây chính là người đàn ông nói thật lòng muốn theo đuổi cô, vậy mà... rõ ràng biết là có người muốn hại chết ba cô, anh ta lại chọn nhắm mắt làm ngơ mọi chuyện.

Tức giận...

Đau đớn...

Còn có cả cảm giác oán hận không thể kiềm chế được dâng lên trong lòng.

Thủy Mặc Vân vẫn nằm trong phòng cấp cứu. Nếu ngay từ đầu Sở Ninh Dục dùng cách khác thì phải chăng sẽ không xảy ra chuyện này. Nhưng nhờ cuộc đối thoại của bọn họ mà Thủy An Lạc cũng biết được một chuyện, ba cô nhập viện không phải là do bị mình chọc tức mà vì trước đó An Giai Tuệ đã giờ trò với ông.

Thủy An Lạc lúc này giống như một sợi dây cung bị kéo căng hết cỡ, dường như chỉ cần trong phòng cấp cứu xảy ra chút bất trắc gì thì sợi dây cung này cũng sẽ đứt phụt...

"Lạc Lạc, mày không sao chứ?" Kiều Nhã Nguyễn khẽ gọi, cô đưa tay nắm lấy cánh tay đã cứng ngắc của Thủy An Lạc.

"Lão Phật Gia, có phải tao ngu lắm đúng không! Tao vẫn cho rằng anh ta thật lòng muốn giúp đỡ tao nhưng cuối cùng vẫn chỉ là vì Viễn Tường mà thôi." Thủy An Lạc bật cười ha hả, nhưng trong giọng nói đã kèm theo cả tiếng nức nở: "Đối với loại người như Sở Ninh Dục, làm gì có chuyện mèo chê mỡ đâu." Mặc dù quy mô của Viễn Tường không thể so sánh với Sở Thị những dấu sao cũng là một công ty có chút thành tựu.

"Lạc Lạc, hay là mày hỏi thử Sở Ninh Dục xem sao. Tao cảm thấy nhất định là có hiểu lầm gì ở đây, hơn nữa bọn mình vẫn chưa biết là ai gửi cái bút này tới mà." Kiều Nhã Nguyễn vội vàng nói.

"Mặc kệ là ai gửi, nhưng cuộc nói chuyện trong này thì chắc chắn là của anh ta, cái này không thể sai được." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt cũng dâng lên một luồng hận ý không rõ ràng.

Kiều Nhã Nguyễn mở mồm nhưng lại chẳng biết có thể nói gì được vào lúc này. Cô chỉ mong sao Sở Ninh Dục mau mau xuất hiện và giải thích rõ ràng tất cả.

Lúc vị giáo sư kia bước ra đã là buổi trưa, Thủy An Lạc vẫn cúi gằm ngồi chờ trên băng ghế. Lúc cánh cửa phòng bật mở, Thủy An Lạc lập tức bật dậy: "Ba tôi thế nào rồi?"

"Tạm thời đã qua cơn nguy hiểm, nhưng tôi nghi ngờ ông ấy uống nhầm thuốc nên mới dẫn đến tình trạng nhồi máu cơ tim." Vị giáo sư vừa nhìn cô vừa nói.

Uống nhầm thuốc?

Vậy ra chính An Giai Tuệ đã đổi thuốc của ba cô?

Thủy An Lạc nói cảm ơn rồi đi tới cửa sổ quan sát người đang nằm trong đó. Người đàn bà mà ông tin tưởng cả đời lại muốn lấy mạng của ông. Thủy Mặc Vân ơi là Thủy Mặc vân, uống cho ông khôn khéo cả một đời nhưng đến cuối cùng vẫn để tài sản lọt vào tay một ả đàn bà.

"Nhã Nguyễn, mày giúp tao làm một cuộc kiểm tra toàn diện cho ba tao đi, tao muốn xem báo cáo." Thủy An Lạc tựa trán vào kính cửa sổ rồi nói.

"Mày muốn làm gì?" Kiều Nhã Nguyễn thấy Thủy An Lạc như vậy thì không khỏi lo lắng.

"Vốn dĩ tao chỉ muốn đòi lại lời xin lỗi cho mẹ tao thôi, nhưng nếu như bà ta đã muốn làm đến mức này vậy thì tao sẽ kiện bà ta đến cùng." Thủy An Lạc siết chặt hai tay đập mạnh lên tấm kính.

Kiều Nhã Nguyễn trầm mặc nhìn Thủy An Lạc. Thủy An Lạc lúc này chẳng hề giống với cô nhóc ngốc nghếch mà cô quen gì cả.

"Được rồi, để tao đi làm." Kiều Nhã Nguyễn nói xong lại nói tiếp: "Nhưng tao phải ra ngoài mua cho mày chút đồ ăn trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Thu Âm Bị Lộ

Kiều Nhã Nguyễn vừa mới bước chân ra khỏi bệnh viện đã bị người ta ngăn lại.

Cửa kính xe ô tô vừa được hé ra, nhìn thấy người bên trong Kiều Nhã Nguyễn lại lập tức nhớ đến những gì mình vừa nghe được trong bút ghi âm, cô không khỏi cười lạnh ra tiếng. Hành động của người này cũng hèn hạ như chính con người anh ta vậy.

"Kỹ năng diễn xuất của Phong Ảnh để quả nhiên là y như thật. Chắc anh thích nói này nói nọ sau lưng người khác lắm nhỉ?" Kiều Nhã Nguyễn bật cười châm chọc.

Phong Phong cau mày: "Lại nói linh tinh cái gì thế?"

Kiều Nhã Nguyễn nhìn đáng vẻ vô tội của người kia liền tức giận quăng thẳng cái bút ghi âm vào người anh ta: "Nghe cho kỹ đi, một đám đàn ông đi tính toán một cô gái như thế này thật đúng là khiến người ta ghê tởm." Kiều Nhã Nguyễn căm giận nói, sau đó bước thẳng qua xe anh ta rồi đi.

Phong Phong tự dưng bị ăn chửi thì trong lòng đã có chút tức giận, đã thế còn bị Kiều Nhã Nguyễn ném đồ vào người nên sắc mặt anh ta hiện giờ đen thui không khác gì đất nồi. Anh ta liền mở ngay cái bút ghi âm ra nghe xem rốt cuộc đây là cái gì mà khiến Kiều Nhã Nguyễn nhục mạ anh ta như vậy.

Có điều, khi giọng nói quen thuộc kia truyền tới, Phong Phong cũng chỉ biết cười lạnh, con mụ An Giai Tuệ kia ghê gớm hơn anh ta tưởng nhiều, không ngờ bà ta còn giữ lại một "lá bài tẩy" thế này. Nhưng chắc có lẽ Sở Ninh Dục cũng không lường trước được chuyện này, nếu không thì đã không ra nước ngoài vào thời điểm này rồi.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc tại Thủy gia đã bữa bọn thành một đồng, những gì có thể đập trong phòng đều bị An Giai Tuệ đập sạch.

Thủy An Kiều ngồi một bên khóc lóc, như thể cô ta không thể chấp nhận chuyện bản thân không phải là con gái ruột của Thủy Mặc Vân, lại càng không chấp nhận được sự thật sau này cô ta không còn là đại tiểu thư của Thủy gia nữa, mọi vinh hoa phú quý này đều chẳng còn liên quan gì đến cô ta nữa rồi.

"Khóc cái gì mà khóc?" An Giai Tuệ thở hỗn hển nói. Bà ta thật sự không ngờ được Thủy An Lạc lại có bản lĩnh như vậy. Nhìn con gái chỉ biết khóc lóc của mình, con tức của bà ta lại càng lớn.

"Tại sao con không phải con gái của ba chứ?" Thủy An Kiều khóc nức nở. Lúc sáu tuổi cô ta mới được theo mẹ mình về Thủy gia. Trước khi bước chân vào gia đình ấy cô ta luôn phải sống trong những ngày kham khổ, bần hàn. cô ta sống vậy là đủ rồi, cô ta không muốn quay trở lại với cuộc sống khi xưa nữa.

"Mày còn nói, đều do mày cả! Đều do mày thua kém Thủy An Lạc, do mày không đánh bại nổi nó!" An Giai Tuệ dí vào đầu Thủy An Kiều.

"Tao đã cố gắng không biết bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới khiến ba mày cảm thấy mẹ con chúng ta sống cực khổ quá nên đón về, thế mà mày... mày tự nhìn lại mày đi, không có cái gì so được với Thủy An Lạc, ngay đến vị hôn phu của mình cũng không giữ nổi." An Giai Tuệ tức giận gào lên.

Năm đó là do bà ta quyến rũ Thủy Mặc Vân, về sau lại có con với người đàn ông khác nên bà ta mới làm bộ làm tịch tỏ ra áy náy trước mặt Long Man Ngân rồi ra đi. Trong bảy năm đó, thỉnh thoảng bà ta lại xuất hiện trước mặt hai người trong bộ dạng thô thảm, khổ cực, kết quả cuối cùng thì Long Man Ngân cũng mềm lòng, đón hai mẹ con bà ta về. Sau đó, bà ta dần dần lấy được lòng tin của Thủy Mặc Vân và đánh đuổi Long Man Ngân ra khỏi nhà. Nhưng không ngờ... đến thời khắc mấu chốt cuối cùng bà ta lại thua dưới tay Thủy An Lạc, bà ta sao có thể không oán hận cho

được.

"Giờ mình phải làm sao đây mẹ? Con không muốn rời khỏi Thủy gia đâu." Thủy An Kiều thút thít, suy cho cùng thì chẳng qua cô ta vẫn luyến tiếc những vinh hoa phú quý này mà thôi.

"Cái con chết tiệt Thủy An Lạc kia muốn lấy lại Viễn Tường cũng không dễ dàng vậy đâu! Nếu nó đã bắt nhân thì đừng trách chúng ta bất nghĩa!" An Giai Tuệ dứt lời, đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo.

Thủy An Kiều tỏ ra đáng thương nhìn mẹ mình, trong lòng cô ta cũng căm hận Thủy An Lạc vô cùng. Cô ta thành ra thế này đều do Thủy An Lạc hại cả, thế nên cô ta nhất định khiến Thủy An Lạc phải trả giá đắt.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Hạ Quyết Tâm

Lúc Kiều Nhã Nguyễn đưa Thủy An Lạc về, ngoài trời mưa như trút nước.

Tiểu Bảo Bối ở nhà đang khóc quấy không thôi, mãi cho đến khi Thủy An Lạc trở về thì mới nằm im trong lòng mẹ thút tha thút thít.

Sở Ninh Dục không có nhà, thím Vu nói Thủy An Lạc mới biết tối qua anh đã ra nước ngoài rồi, chưa biết bao giờ mới về.

Trong lòng Thủy An Lạc liền dâng lên một cảm giác không nói nên lời, hóa ra vì anh ta ra nước ngoài nên mới không xuất hiện. Sắp đặt hết mọi thứ rồi đột nhiên ra nước ngoài, suy cho cùng Thủy An Lạc vẫn không phải là đối thủ của Sở Ninh Dục. Tất cả những hành động tốt đẹp của anh ta đều có mục đích cả, vậy còn giờ, cuối cùng cũng đến lúc anh ta vứt bỏ cô rồi sao?

Quả thật Sở Ninh Dục đã ra nước ngoài bởi vì anh cũng không hề lường trước được sẽ có chuyện chiếc bút ghi âm kia.

Thủy An Lạc vẫn luôn bình tĩnh đối với việc Sở Ninh Dục đã ra nước ngoài. Bởi vì, với cô mà nói thì cứ như thế này là tốt nhất, nếu không cô không biết phải đối mặt thế nào với Sở Ninh Dục nữa. Hơn nữa, đây cũng là thời điểm tốt nhất để cô có thể rời khỏi đây.

Bên ngoài mưa như trút nước mà Tiểu Bảo Bối vẫn quấy nguyên đêm không chịu ngủ, Thủy An Lạc bế con trai đi tới đi lui, nhưng cậu nhóc vẫn cương quyết quấy mẹ mình đến cùng.

"Đừng khóc nữa mà!" Thủy An Lạc nhỏ giọng lên tiếng, trong giọng nói đã có chút nghèn nghẹn, trước giờ chỉ cần Tiểu Bảo Bối quấy khóc thì Sở Ninh Dục sẽ là người dỗ dành bé, giờ cô mới biết dỗ trẻ con cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

"Đừng khóc nữa, ba con không có nhà đâu."

Tiểu Bảo Bối khóc đến đỏ cả mặt khiến Thủy An Lạc lại càng thấy xót ruột hơn và cũng càng cảm thấy mất mát, rõ ràng con là do cô sinh ra, vậy mà cô lại chẳng bằng Sở Ninh Dục.

Vậy nên lúc này Thủy An Lạc đã hận Sở Ninh Dục đến tận xương tủy.

"Ôi, tổ tông của tôi ơi, sao thế này?" Thím Vu ở dưới nhà nghe được tiếng trẻ con quấy khóc, vội vàng khoác áo chạy lên.

Thủy An Lạc đưa tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Không sao đâu ạ." Cô không thể cứ dựa mãi vào người nhà họ Sở được, vì sau này cô vẫn sẽ phải tự chăm con một mình thôi.

Thím Vu là một người nhanh nhạy, thấy Thủy An Lạc nói vậy bà liền biết ngay cô đang nghĩ cái gì, nhưng bà vẫn tỉnh bơ chạy đến đón lấy bé con: "Trẻ con quấy khóc không thể cứ bế như thế được."

Thím Vu vừa nói vừa cẩn thận đặt Tiểu Bảo Bối lên giường, sau đó bà vỗ nhẹ lên cái bụng nhỏ của nhóc con, không đến một lúc sau Tiểu Bảo Bối đã chịu yên tĩnh trở lại.

Thủy An Lạc khẽ mỉm cười nghiêm túc học hỏi.

Thím Vu ở lại đến lúc Tiểu Bảo Bối ngủ say mới rời đi, chỉ là vừa xuống nhà bà đã lập tức gọi điện cho Hà Tiêu Nhiên rồi dùng tốc độ sét đánh kể lại chuyện này.

Lúc này, Hà Tiêu Nhiên vẫn còn chưa ngủ, sau khi nghe xong những gì thím Vu kể lại, hai hàng lông mày của bà không khỏi nhíu lại: "Ninh Dực không có ở nhà nó liền muốn bỏ đi, con bé Thủy An Lạc này rốt cuộc muốn làm gì vậy?"

Trước đây Hà Tiêu Nhiên đã có chút thành kiến với Thủy An Lạc nên lúc này bà lại càng cảm thấy Thủy An Lạc không hiểu chuyện, đàn ông đi làm việc là chuyện rất bình thường, có gì đâu mà phải nặng nề lên.

"Lần này vụ việc của Thủy gia rùm beng lên như vậy, Thủy tiểu thư đang trong giai đoạn cần được an ủi nhất thì thiếu gia lại chẳng có ở nhà." Thím Vu thở dài nói.

"Chuyện Thủy gia nhà nó cũng đâu phải mới ngày một ngày hai! Ninh Dực vắng nhà là do nó có chuyện phải làm, chứ chẳng lẽ cứ phải ở nhà với nó từ sáng đến tối à?" Hà Tiêu Nhiên bực tức nói, vốn dĩ bà chịu chấp nhận Thủy An Lạc chỉ bởi lẽ không muốn để Sở Ninh Dực qua lại với đàn ông, thế nên ngay từ đầu bà cũng chẳng phải yêu thích gì cô, chỉ cần cô làm gì đó không tốt, bà đều sẽ cảm thấy đây là lỗi của cô.

"Bảo với nó, muốn đi đâu thì đi nhưng phải để đưa bé lại."

Thím Vu hơi ngần ra, bà không nghĩ phu nhân sẽ tức giận đến vậy.

"Tôi sẽ cố gắng khuyên nhủ cô ấy." Thím Vu vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Tin Tức Bất Ngờ

Trời mưa tầm tã suốt cả một đêm, Thủy An Lạc còn chưa ngủ được bao lâu đã bị điện thoại của Kiều Nhã Nguyễn đánh thức.

"Lạc Lạc, xem tin tức mới mau lên." Kiều Nhã nguyên sốt sáng nói.

Thủy An Lạc cúp máy rồi mở ra máy trang báo mạng ra xem.

[Sinh viên hiện đại đã kết hôn rồi mà còn cặp kè với đàn ông bên ngoài.]

[Tiểu thư của Thủy gia qua lại với đàn ông lạ.]

...

Thủy An Lạc nhìn những đầu đề tin tức kia, rồi lại nhìn những hình ảnh bản thumbnail bên dưới. Trong đó có ảnh cô không mặc gì nằm trên giường, có cả ảnh ôm hôn với người lạ trong nhà vệ sinh của quán bar và thậm chí là những bức ảnh bản thumbnail hơn nữa.

Cô tức đến run cả người, đây căn bản không phải là cô, tuyệt đối không phải!

Di động lại một lần nữa vang lên, lần này người gọi tới là An Phong Dương, anh cũng vừa mới đọc được tin tức xong.

"Lạc Lạc, xảy ra chuyện gì thế?"

"Không phải em, thật sự không phải là em đâu..." Thủy An Lạc run rẩy nói, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện thế này.

"Lạc Lạc, anh biết đó không phải là em, trong mấy ngày này em tuyệt đối không được ra khỏi nhà biết chưa? Chuyện này để anh giải quyết." An Phong Dương nhanh chóng an ủi và căn dặn cô.

Thủy An Lạc vẫn cứ run rẩy không thôi, thậm chí còn không biết mình đã cúp máy kiểu gì nữa. Cô bế con trai lên, ôm chặt thẳng bé vào lòng. Cô không thể gục ngã được, vì cô còn có Tiểu Bảo Bối. Cô không thể để thẳng bé bị người ta mắng chửi như cô được.

Di động lại vang lên lần nữa, Thủy An Lạc cúi đầu nhìn thấy tên người gọi tới liền bắt máy, đồng thời cũng áp chế được chút sợ hãi trong, cô lí nhí nói: "Alo..."

"Lạc Lạc, là anh đây." Thanh âm nhẹ nhàng của Mặc Lộ Túc vang lên, nhẹ nhàng như chính con người của anh vậy, "Em vẫn ổn chứ?"

Thủy An Lạc cố gắng hít thở sâu và ổn định lại cánh tay đang phát run của mình: "Em vẫn ổn, chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn trả đũa của bọn họ mà thôi."

Thấy Thủy An Lạc vẫn cố tỏ ra kiên cường trước mặt mình, Mặc Lộ Túc có chút mất mát trong lòng.

"Anh có thể giúp gì được cho em không?" Mặc Lộ Túc thu hồi lại cảm giác thất vọng, dịu dàng hỏi.

"Nếu anh thật sự muốn giúp em thì chuyển ba em tới bệnh viện của anh đi, tiện thể kiểm tra toàn diện cho ông ấy luôn. Em nghi ngờ An Giai Tuệ đã đầu độc ba em." Thủy An Lạc lý trí nói, tuy trước đó cô đã nhờ Kiều Nhã Nguyễn giúp mình rồi nhưng dù sao cũng không thể nhanh như Mặc Lộ Túc được. Hơn nữa, hiện tại cô đã không dám tin vào Sở Ninh Dục nữa rồi, anh ta chính là người đã mắc kẹt ông lâm vào tình cảnh này.

"Được, chuyện này không thành vấn đề." Mặc Lộ Túc nhanh chóng đồng ý, "Còn gì nữa không?"

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn con trai đang say ngủ rồi khom người hôn lên má bé con một cái: "Giờ em không thể ra ngoài được, anh bảo Nhã Nguyễn nó cầm bảo cáo đến đây giúp em." Dù Kiều Nhã Nguyễn chưa bao giờ nói ra nhưng Thủy An Lạc biết cô thích Mặc Lộ Túc, nên cô muốn giúp bạn mình.

"Được." Mặc Lộ Túc vẫn mỉm cười đồng ý, an ủi cô mấy câu sau đó mới dập điện thoại.

Thủy An Lạc quăng di động lên giường rồi ôm chặt lấy con trai mình. Cô biết An Giai Tuệ đang nghĩ cái gì, chẳng phải bà ta muốn mượn chuyện này khiến cô sụp đổ sao? Vậy cô sẽ để cho bà ta mở to mắt ra mà nhìn, sau con suy sụp Thủy An Lạc này sẽ phản đòn lại bà ta như thế nào.

Chỉ một buổi sáng mà những người có qua lại thân thiết với Thủy An Lạc đều gọi điện tới an ủi cô, ngay cả Mân Hình mới gặp nhau có một lần cũng gọi điện tới an ủi cô rất lâu, nhưng tiếc là Sở Ninh Dục lại không có.

Người đó cứ như thể biến mất hoàn toàn vậy.

Thi thoảng Thủy An Lạc lại liếc nhìn di động trong tay mình, rồi lại tự cảm thấy bản thân mình quá ngu ngốc, có lẽ đây chính là cách mà người ta bỏ rơi cô, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Anh Đang Nhớ Đến Ai Sao?

Nước Mỹ, California.

So với thành phố A đang mưa to gió lớn thì thời tiết của California phải nói là quang đăng hết sức.

Trong một khu biệt thự hạng sang ngập tràn hơi hướm lãng mạn, Sở Ninh Dục ngồi bên cửa sổ nhìn ra biển lớn phía bên ngoài, trong mắt mang theo vẻ bồn chồn nhàn nhạt, không biết giờ cô ngốc kia thế nào rồi? Lấy được cổ phần rồi chắc cô sẽ vui lắm nhỉ.

Sở Ninh Dục lật lật di động trong tay mình, đã hai ngày hai đêm rồi mà cô chẳng gọi cho anh lấy một cuộc. Cảm giác trong lòng Sở Ninh Dục lúc này khó mà diễn tả được bằng lời, cứ như thể đang nghẹn một cục tức. Cô ngốc đó không gọi điện cho anh thì tất nhiên anh cũng sẽ không gọi cho cô.

"Ninh Dục." Giọng nói nhả nhện của một cô gái vang lên, tiếp đó một chén trà xanh được đặt vào tay anh.

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn, là trà Minh Hoàng, bên trên mặt nước còn nổi vài lá trà tươi mát.

"Hồi trước em tới Phật Sơn tìm được loại trà này, vẫn muốn gửi cho anh nhưng không có cơ hội. Anh thử xem thế nào, đây là loại trước đây anh thích uống nhất đấy!" Cô ta dịu dàng nói, sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Sở Ninh Dục.

Viên Giai Di - siêu mẫu thế giới, cao 1m81 đáng người cao gầy, lông mày lá liễu, sống mũi cao dọc dừa, thêm một đôi môi anh đào nhỏ nhắn và đôi mắt to hơi xéch nơi khóe mắt.

Cô ta đang mặc một chiếc váy trắng tinh, mái tóc dài buông xõa xuống vai, vừa ngồi xuống liền vắt chéo chân, để lộ ra cặp chân vừa thon dài vừa trắng.

Sở Ninh Dục đưa tay nâng chiếc tách trắng men rạn* tinh xảo lên nhấp một ngụm.

**Đồ sứ cổ hay đồ sứ TQ nói chung hay có những đường rạn mảnh như sợi tóc, có thể do cố tình tạo ra nhờ sự thay đổi nhiệt độ*

đột ngột trong khâu cuối cùng khi nung hoặc là do sử dụng nhiều mà hình thành.

"Show catwalk rất thành công." Sở Ninh Dực chậm rãi mở miệng.

"Là vì có anh đấy." Viên Giai Di hơi cúi đầu, trong mắt ánh lên một tia khổ sở, vì có anh ở đây nên em mới muốn thể hiện những gì tốt nhất của mình ra cho anh thấy.

Giấu đi vẻ đau khổ, Viên Giai Di cầm lấy di động trong tay Sở Ninh Dực rồi chu chu miệng nói: "Anh đã nói mấy ngày này sẽ ở bên em cơ mà! Cái này em sẽ tịch thu, nếu không thì điện thoại của anh sẽ kêu không ngớt mất thôi."

Sở Ninh Dực nhìn di động bị người ta lấy đi, nhất thời cảm thấy có chút mất mát trong lòng, nhưng lại không nói ra được là vì sao.

"Sau buổi trình diễn lần này, em có dự định gì không?" Sở Ninh Dực không phản đối việc Viên Giai Di lấy di động của mình, anh chỉ ngắt đầu hỏi sang chủ đề khác.

"Rồi sân khấu rồi em cũng không biết mình có thể làm gì nữa? Em nói em sẽ về bên cạnh anh, thì anh sẽ..."

"Giai Di, trên đời này thì một khi đã quyết định làm gì đó thì không còn đường quay đầu lại nữa đâu." Sở Ninh Dực cắt ngang lời cô ta.

Sở Ninh Dực đã từng hy vọng Viên Giai Di có thể vì mình mà từ bỏ ánh hào quang của sân khấu, nhưng Viên Giai Di lại càng hy vọng Sở Ninh Dực có thể ủng hộ sự nghiệp của cô ta.

Nhưng khi đó bọn họ vẫn còn quá trẻ, không ai chịu nhường ai, rồi đến cuối cùng cũng chỉ đành mỗi người một ngã.

Chính vì vậy mà Sở Ninh Dực hoàn toàn không có bất cứ mong đợi gì vào hôn nhân cả.

Viên Giai Di đang nói dở thì bị chặn mất lời, trong lòng chỉ còn lại một cơn đốn đau.

"Em chỉ nói vậy thôi mà." Viên Giai Di cười nhẹ rồi đưa tay sờ chân mình: "Anh nói xem, nếu em không thể đứng lên được nữa thì liệu đó có phải là báo ứng không? Anh không để em lên sân khấu là vì muốn tốt cho em, nhưng em lại vẫn cứ cứng đầu muốn đi."

"Bác sĩ đã nói rồi, nếu là trong cuộc sống hằng ngày thì sẽ không có vấn đề gì cả." Sở Ninh Dực hơi cau mày nói, lần này anh đến đây cũng là vì biết được bệnh tình của Viên Giai Di trở nặng, mà Viên Giai Di lại hy vọng anh có thể xem lần trình diễn thời trang cuối cùng của cô ta.

Viên Giai Di tiếp tục cúi đầu sờ chân mình, khớp xương hông phát triển không đầy đủ chỉ có một biện pháp chữa trị duy nhất là phẫu thuật. Nhưng người kiêu ngạo như cô ta thì làm sao có thể cho phép cơ thể mình có vết sẹo được, cơ mà nếu như không phẫu thuật thì có lẽ cả đời này cô ta sẽ không thể đứng dậy được nữa.

"Ninh Dực, mấy ngày nay anh đang nhớ ai sao?" Viên Giai Di bỗng lên tiếng hỏi, những ngày qua cô ta luôn thấy Sở Ninh Dực cầm di động ngắm người ra đó, có vẻ như muốn gọi đi nhưng lại như đang đợi chờ điện thoại của ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Nhớ... Thủy An Lạc Sao?

Sở Ninh Dực ngắt đầu nhìn Viên Giai Di. Anh đang nhớ... Thủy An Lạc sao?

Nếu là đang nhớ cô nhóc đó thì chuyện này cũng không phải là một chuyện xấu. Dù sao anh vốn cũng là đang muốn bắt đầu lại từ đầu với cô mà. Mặc dù chẳng có cảm xúc gì đối với hôn nhân nhưng bản thân anh cũng không muốn cưới một người vợ lúc nào cũng muốn chạy trốn hôn nhân.

Sở Ninh Dực từ từ đặt tách trà xuống, sau đó lại quay đầu đi tiếp tục ngắm biển: "Có lẽ là vậy."

Nghĩ đến Thủy An Lạc thì khóe môi Sở Ninh Dực bất giác kéo lên, còn cả con trai nữa, nhỏ xíu xiu nhưng cũng biết khóc biết quạ, biết ê a diễn đạt suy nghĩ của thằng bé cho anh biết, chẳng bao lâu nữa có lẽ nó cũng biết gọi anh là ba rồi.

Viên Giai Di nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Sở Ninh Dực trong lòng bỗng cảm thấy mất mát vô cùng, bàn tay trắng nõn như ngọc đang đặt trên chân cũng hơi siết lại.

"Đi nghỉ ngơi trước đi, buổi trình diễn tới không nhẹ nhàng như vậy đâu." Sở Ninh Dực ngoảnh lại nhìn cô ta.

Viên Giai Di gật đầu sau đó đứng dậy, lúc bước tới cửa ban công lại có chút bất an mà quay đầu lại hỏi: "Anh thật sự sẽ xem hết tất cả các buổi trình diễn của em đúng không?"

Sở Ninh Dực nhìn dáng vẻ đáng thương của cô ta thì hơi nghiêng đầu, sau đó gật đầu: "Dĩ nhiên, anh đã đồng ý với em rồi mà."

Thấy vậy cuối cùng Viên Giai Di cũng chịu yên tâm, mỉm cười rời khỏi đó.

Sở Ninh Dực lại nhìn ra phía biển. Anh cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay trống rỗng mình, di động của anh đã bị Viên Giai Di cầm đi mất rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, thời gian này anh có thể yên tĩnh suy nghĩ cho kỹ về tương lai của anh và Thủy An Lạc, còn về phần Viên Giai Di thì chỉ cần qua tháng này là tình cảm giữa họ sẽ hoàn toàn đặt dấu chấm hết. Anh bắt đầu cảm thấy hơi nhớ con trai và cả... cô nhóc ngốc nghếch kia nữa.

Tin tức lan tràn khiến thành phố A gần như chìm trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng. Dường như chuyện này có người âm thầm đứng sau điều khiển cho nên An Phong Dương có dùng toàn bộ lực lượng truyền thống của An thị cũng không hoàn toàn đè xuống được.

Bạch Dạ Hàn vốn không có ý định giúp đỡ Thủy An Lạc, nhưng vì bị An Phong Dương trắng trợn uy hiếp sẽ tuyệt giao với anh ta cho nên mới phải ra tay giúp đỡ cô. Anh ta thật sự không hiểu cái cô gái này có gì tốt mà khiến cả Sở Ninh Dực và An Phong Dương đều ra sức bảo vệ như vậy.

Thủy An Lạc không xem tin tức, không nghe điện thoại, ngay cả tình hình trong bệnh viện cũng là do Kiều Nhã Nguyễn thông báo lại với cô. Thi thoảng thím Vu cũng nói bằng quơ nói một hai câu như kiểu bây giờ thiếu gia đã có tiểu tiểu gia rồi cho nên càng phải làm việc chăm chỉ, có như thế mới nuôi được tiểu thiếu gia. Thủy An Lạc biết thím Vu đang cố ý nói như vậy cho mình nghe, nói để cô biết thật ra Sở Ninh Dực làm như vậy đều là vì hai mẹ con cô. Nhưng cái mà Thủy An Lạc không muốn nghe thấy nhất vào lúc này chính là tên của anh. Nếu như có thể liên lạc được với Sở Ninh Dực thì cô chỉ muốn nói cho anh biết rằng, xin anh đừng dùng cách này để đẩy cô đi, anh chỉ cần nói một tiếng thôi là cô sẽ không bám lấy anh nữa, cô sẽ dứt khoát ra đi.

Lúc Kiều Nhã Nguyễn đến thì đã là tối muộn, bên ngoài trời mưa vẫn không dứt cho nên lần này là Mặc Lộ Túc đưa cô tới. Thím Vu ra mở cửa, vừa thấy hai người liền vội vàng mời vào nhà, còn không quên cẩn thận ngo ra bên ngoài xem có gì bất thường không rồi mới đóng cửa lại.

Kiều Nhã Nguyễn và Mặc Lộ Túc bước vào liền thấy Thủy An Lạc đang ôm Tiểu Bảo Bối ngồi chơi dưới đất. Vừa thấy hai người tới, Thủy An Lạc vội vàng bế con đứng dậy chạy lại hỏi: "Sao rồi?"

Mặc Lộ Túc nhìn cô gái trước mặt, trong mắt nhuộm lên một tầng đau lòng nhưng cũng rất nhanh chóng biến mất.

"Báo cáo kiểm tra đã giao cho sở tư pháp rồi, bên đó kiểm chứng lại một lần là có thể lập án bắt An Giai Tuệ." Mặc Lộ Túc dịu dàng trấn an cô.

Thủy An Lạc ôm con trai thở phào nhẹ nhõm. Khoảng thời gian này An Giai Tuệ chăm chỉ đối phó cô như vậy chắc không nghĩ đến việc cô còn một nước cờ này đâu nhỉ.

"Kính cong!"

Chuông cửa lại vang lên, Thủy An Lạc lập tức ngẩng đầu lên, giờ này rồi còn ai tới nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Trèo Cao Ngã Đau

Thím Vu chạy qua nhìn vào mắt mèo, vừa thấy người bên ngoài thì khê hô lên một tiếng: "Ôi trời ạ, hai người kia sao lại tới đây?"

Thủy An Lạc thấy thím Vu trở lại liền lên tiếng hỏi: "Ai thế ạ?"

"Còn chẳng phải là hai mẹ con xấu xa nhà kia sao." Thím Vu bất bình lên tiếng, cũng không định mở cửa.

An Giai Tuệ và Thủy An Kiều đến đây?

"Hừ, đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ, còn dám vác mặt tới đây cơ đấy?" Kiều Nhã Nguyễn nói xong liền muốn xông ra đập hai người bên ngoài.

"Lão Phật Gia, mày với đàn anh cứ lên lầu trước đi! Để tao gặp bọn họ, trước khi ngã chết thì phải trèo thật cao, càng leo cao thì chết sẽ càng khó coi hơn có đúng không nào?" Thủy An Lạc nhếch miệng cười, có rất nhiều cách để chết, nhưng đã chọn vào Thủy An Lạc cô rồi thì cô sẽ không để cho bọn họ chết đơn giản vậy đâu.

Kiều Nhã Nguyễn không thể tin nổi nhìn Thủy An Lạc, dáng vẻ này Thủy An Lạc rất giống với... Sở Ninh Dực!

Hay lắm!

Mặc Lộ Túc nhìn Thủy An Lạc, anh không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu sau đó cùng Kiều Nhã Nguyễn đi lên lầu. Thủy An Lạc cũng để Kiều Nhã Nguyễn bế Tiểu Bảo Bối lên cùng, dù sao thì cô cũng không muốn hai con mẹ điên kia quấy rầy con trai cô nghỉ ngơi.

Sắp xếp xong xuôi, không biết Thủy An Lạc móc đâu ra lọ thuốc nhỏ mắt rồi nhỏ mấy giọt vào mắt mình cho nhìn như vừa mới khóc xong, sau đó lại ra sức vỗ vào mặt: "Trông thế nào ạ?"

Thím Vu bật ngón cái tách một cái, bộ dạng này đúng chuẩn bộ dạng đau khổ tui thân ầu sầu khóc lóc luôn, quả nhiên Thủy tiểu thư như thế này mới xứng với thiếu gia đầy một bụng xấu xa nhà bà.

"Thiếu phu nhân, vậy lát nữa tôi phải làm gì?" Thím Vu hưng phấn nói.

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật, thím Vu thím hưng phấn như thế để làm gì hả?

Trong mắt Thủy An Lạc thì thím Vu có chút... hâm hâm, chuyện bà thích làm nhất hằng ngày là dùng di động chụp lại cảnh sinh hoạt của cô và Sở Ninh Dực và cũng cực thích hóng hớt. Thủy An Lạc nghĩ nghĩ một chút rồi cúi đầu nói thầm mấy câu với thím Vu. Bà lập tức cười tít mắt nhìn cô. Kinh nghiệm nhiều năm xem tiểu thuyết cung đấu, trạch đấu của bà cuối cùng cũng đã có chỗ dùng rồi, cái này thì chắc chắn bà sẽ làm được.

Thủy An Lạc dứt lời thì thím Vu lập tức nhập vai, bà đánh mặt đi ra mở cửa, còn cô thì ngồi trên ghế ôm chặt lấy bản thân mình, bộ dạng y như con tép bị người ta dọa sợ.

Cửa vừa mới mở ra, Thủy An Lạc đã lập tức giật mình hét toáng lên: "Đừng mở cửa, đừng mở cửa." Cô vừa nói lại còn vừa khóc nữa.

Thím Vu hừ lạnh một cái đầy khinh thường: "Cô nghĩ đây là nhà cô chắc! Thiếu gia không có nhà thì ở đây tôi là nhất."

Con mắt tinh ranh của An Giai Tuệ hơi trầm xuống. Thủy An Kiều sau khi nghe được lời của thím Vu rồi lại nhìn bộ dáng đáng thương của Thủy An Lạc cô ta lại vui như mở cờ trong bụng. Hiện tại Thủy An Lạc đã sa cơ thành con chuột cống chạy ngang qua đường rồi, để xem cô ta còn phách lối thế nào được nữa?

An Giai Tuệ nhìn bộ dạng run rẩy ngồi co ro trên ghế của Thủy An Lạc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, Sở Ninh Dực không có đây thì nó cũng hết đường phách lối rồi.

"Thủy tiểu thư à, lần trước là tôi có mắt không thấy Thái Sơn mới đi giúp nó nói cô! Giờ tôi thấy chỉ có cô mới xứng với Thiếu gia nhà chúng tôi nhất thôi." Thím Vu kéo tay Thủy An Kiều nhiệt tình nói.

Thủy An Lạc hơi cúi đầu xuống, trong mắt người ngoài thì có vẻ là đáng thương nhưng sự thực thì cô sợ để hai người kia thấy vẻ mặt mình lúc này, với kỹ năng diễn xuất thế này mà thím Vu không đi làm diễn viên thì đúng là uổng phí cả một nhân tài.

An Giai Tuệ thấy giọng điệu của thím Vu như vậy liền biết, xem chừng Sở gia cũng hoàn toàn mặc kệ Thủy An Lạc rồi, nếu không thì sao một người giúp việc lại có thể đối xử với Thủy An Lạc như vậy, thế nên bà ta càng đắc ý tiến gần lại cô hơn.

"Thủy An Lạc, chỉ cần mày giao cổ phần ra rồi rút khỏi thành phố A này thì tao đảm bảo sẽ không tìm mày phiền toái nữa, thế nào?" An Giai Tuệ cúi đầu nhìn Thủy An Lạc đang cố rúc vào một chỗ, ngạo mạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Ăn Tát

Thủy An Lạc ngẩng phắt lên, đôi mắt to tròn giờ đỏ ửng sưng húp, nước mắt dường như lúc nào cũng có thể tràn ra.

"Tại sao bà lại đối xử với tôi như vậy, đều do bà hâm hại tôi." Thủy An Lạc kích động lớn tiếng la hét. Trông cô lúc này chẳng khác gì con chó nhỏ bị người ta áp bức đến nỗi mất hết lý trí, chỉ hận không thể nhào tới cắn chết người trước mắt.

"Đồ vô giáo dục, làm người mà không biết tự kiểm điểm, chỉ biết kêu la gào thét như bà bán cá, đúng là Thủy tiểu thư của chúng ta vẫn tốt hơn." Thím Vu tiếp tục nhin hốt Thủy An Kiều.

Vì chuyện lần trước nên giờ Thủy An Kiều nào dám xem thường thím Vu, dẫu sao bà cũng là người bên cạnh mẹ của Sở Ninh Dục cho nên cô ta liền mỉm cười nói: "Thím Vu có thể nhìn rõ bộ mặt thật của vài người là tốt lắm rồi, lần trước cũng là do tôi không đúng."

Trước khi đến, An Giai Tuệ đã dặn dò Thủy An Kiều đừng nói bất cứ thứ gì để Thủy An Lạc bắt được thóp, nếu bị ghi âm như lần trước sẽ không hay.

Thủy An Lạc nghe thím Vu nói thế thì lại càng tỏ ra tủi thân.

"Tao hăm hại mày? Thủy An Lạc, rõ ràng là mày đang hăm hại tao mới đúng! Giờ mày bị người ta vạch trần chuyện trước kia còn đổ lỗi cho tao sao?" An Giai Tuệ vừa nói vừa khom người nói nhỏ bên tai Thủy An Lạc: "Thủy An Lạc, muốn đấu với tao à? Con khốn mẹ mày còn chẳng phải là đối thủ của tao, mày nghĩ mày có thể sao? Không có Sở Ninh Dục thì mày chẳng là cái thá gì hết."

Lại một lần nữa ba chữ Sở Ninh Dục vang lên bên tai, điều này khiến lòng Thủy An Lạc hơi nhói lên, nhưng cô nhanh chóng đè nén cơn đau này xuống. Trong lòng không nhìn được mà cười lạnh. Mẹ già này học khôn rồi đấy nhỉ? Sợ cô ghi âm cho nên phải dí sát vào để nói những lời uy hiếp thế này.

Thủy An Lạc mím chặt môi ngẩng đầu lên: "Tôi nhất định không giao cổ phần của ông nội tôi cho bà đâu, kể cả tôi có chết cũng tuyệt đối sẽ không giao cho bà." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Chát!!!"

An Giai Tuệ không nhịn được mà thẳng tay tát xuống. Thím Vu hét hồn định xông lên nhưng trông thấy động tác ngăn cản của Thủy An Lạc thì cũng chỉ đành đứng im tại chỗ mà âm thầm đau lòng cho Thủy An Lạc.

An Giai Tuệ nhìn Thủy An Lạc bị mình đánh cho ngã ra sofa, một tay bà ta túm lấy cổ áo xốc Thủy An Lạc đứng dậy, hơi thở đã có chút mất kiểm soát. Vì Thủy Mặc Vân đã chuyển viện nên bà ta không làm gì được, nhờ đâu Thủy Mặc Vân tỉnh lại thì bà ta sẽ chẳng lấy được gì, vậy nên bằng mọi giá bà ta phải lấy cho được số cổ phần kia trước khi Thủy Mặc Vân tỉnh lại.

"Con khốn, giao cổ phần ra đây, nếu không thì chuyện sẽ không đơn giản như mấy cái tin tức kia nữa đâu!" An Giai Tuệ điên cuồng nói.

"Bà có đánh chết tôi, tôi cũng không đưa cho bà." Bên má của Thủy An Lạc đã tê dại, hai tròng mắt trợn ra hung hãn nhìn An Giai Tuệ nhưng vẫn để người ta nhìn ra sự sợ hãi trong đó.

"Mồm miệng cũng ghê gớm đấy." An Giai Tuệ dứt lời rồi lại tát thêm một phát nữa, nhưng như thế bà ta vẫn chưa đủ hả giận.

Lần này Thủy An Lạc bị đánh đến choáng váng cả đầu, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, không bao lâu nữa cô nhất định phải làm cho An Giai Tuệ hối hận.

An Giai Tuệ đánh Thủy An Lạc xong thấy cô vẫn cứng đầu không chịu nghe theo, cuối cùng đành phải tay trắng bỏ về.

Thím Vu sau khi đóng cửa liền vội vàng chạy đến đỡ Thủy An Lạc dậy: "Ôi trời ơi, sao lại để bà ta đánh như thế?" Thím Vu đã đau lòng đến đỏ ửng cả mắt.

"Tôi cố ý gây thương tích, còn cả tội cố ý giết người nữa, cháu muốn cả đời này bà ta cũng không ra khỏi tù được." Thủy An Lạc vừa nói, trong mắt cũng lóe lên hận ý, cái giá của hai cái tát này sẽ là tự do của cả đời bà ta.

"Nhưng mà cũng không thể giày vò bản thân mình như vậy chứ, nhìn vết thương mà xem này." Thím Vu vừa nói vừa vội vàng vào bếp lấy đá ra.

Thủy An Lạc sờ hai gò má của mình, hình như đúng là hơi thiệt thật, xem ra lần sau cô phải đổi cách khác mới được.

Chỉ là, cứ nhắc tới Sở Ninh Dục, bàn tay đang sờ lên mặt của Thủy An Lạc lại hơi sững lại, không có Sở Ninh Dục... Thủy An Lạc cô vẫn có thể khiến An Giai Tuệ không thể ngóc đầu dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Level Xấu Xa

Kiều An Nguyễn bước ra thấy Thủy An Lạc bị đánh cho sưng mặt liền mắng chửi hai mẹ con nhà kia một hồi, sau đó lại mắng Thủy An Lạc là trăn đòi chưa từng thấy ai ngốc như cô. Đầu Thủy An Lạc sắp bị Kiều Nhã Nguyễn chọc thủng đến nơi luôn rồi, nhưng cô cũng chỉ có thể cười ngu cho Kiều Nhã Nguyễn trút giận. Dù sao thì kẻ vô sản như cô cũng chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch như vậy thôi.

Mặc Lộ Túc cau mày nhìn căn nhà trống trải: "Sở Ninh Dực đâu?"

Thủy An Lạc hơi ngẩn ra một chút, cuối cùng nhún nhún vai nói: "Anh ta bận."

"Nhưng mà..."

"Haizz, hai người còn chưa tính đi về sao, càng muộn thì mưa càng to đó! Đàn anh, anh giúp em đưa lão Phật gia nhà em về đến nhà an toàn nhé." Thủy An Lạc cười tí mắt nói rồi đẩy bọn họ ra ngoài.

Sắc mặt của Mặc Lộ Túc từ đầu tới cuối đều rất khó coi, lúc đi tới cửa rồi vẫn ngoảnh lại nhìn Thủy An Lạc: "Cần giúp gì thì cứ gọi điện cho anh." Mặc Lộ Túc ân cần nói.

"Vâng." Thủy An Lạc nghiêm túc gật đầu một cái. Thấy hai người đi rồi cô mới đóng cửa lại, hít sâu một hơi. Đóng cửa xong, quay lại thì thấy thím Vu đang lo lắng nhìn cô, vì vậy cô ôm lấy vai bà: "Thím cũng đi nghỉ ngơi đi, một lát nữa là cháu cũng ngủ thôi."

Thím Vu thở dài, cuối cùng vẫn gật đầu đi về phòng.

Thủy An Lạc đứng một mình giữa căn nhà to rộng mà trống trải này, có điều sớm muộn gì cô cũng sẽ rời khỏi đây, có trống trải hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô cả.

Thím Vu về phòng, sau đó cẩn thận nhìn Thủy An Lạc bước lên lầu rồi mới lấy di động ra gọi một cuộc gọi video.

Lúc này Sở Ninh Dực đang ngồi bên cửa sổ tại một nhà hàng Pháp, máy tính xách tay nhỏ gọn đang được đặt trên đùi.

"Thiếu gia, thiếu gia..." Thím Vu kích động kêu lên, sau đó đem chuyện xảy ra ngày hôm nay thêm mắm dặm muối kể lại hết cho Sở Ninh Dực, vừa nói vừa phê phán hai mẹ con nhà An Giai Tuệ.

Sở Ninh Dực sờ sờ cằm ngẫm nghĩ rồi lên tiếng cắt đứt lời lải nhải của thím Vu, "Cô ấy đâu rồi?"

"Tiểu thư đi nghỉ rồi, thiếu gia không thấy đó thôi, má của tiểu thư đều sưng hết cả lên rồi." Thím Vu lại thở dài nói, "Vội cả hôm nay cậu Mặc và cô Kiều cũng tới đây. Lúc cậu Mặc hỏi thiếu gia đâu, tôi thấy tiểu thư đau lòng lắm."

Mặc Lộ Túc?

Sở Ninh Dực nhướn mày, ngón tay bắt đầu gõ gõ lên trên mặt bàn.

"Thím đi nghỉ sớm đi." Sở Ninh Dực dứt lời đưa tay tắt luôn video, sau đó lại gọi video cho Bạch Dạ Hàn.

Bạch Dạ Hàn vừa mới tắm xong, vừa nhìn thấy Sở Ninh Dực đã cau mày nói: "Tôi bảo này, chỉ vì một Thủy An Lạc thôi, không cần cả cậu cả An Tam đều uy hiếp tôi đến vậy đâu?"

"Chuyện tôi bảo cậu điều tra thế nào rồi?" Sở Ninh Dực không thêm để tâm đến lời nói của anh ta mà hỏi thẳng.

"Cũng xong gần hết rồi, Thủy An Lạc đã đệ trình kết quả kiểm tra của ba cô ấy lên rồi, hơn nữa trước đó tôi còn điều tra ra được chuyện An Giai Tuệ âm thầm tham ô công quỹ nữa! Máy thứ này cũng đủ cho bà ta ngồi tù một gông rồi." Bạch Dạ Hàn vừa nói vừa mở máy tính lên, nhận được một bản báo cáo.

"Ngày mai cậu đến bệnh viện lấy một bản chứng nhận thương tích của Thủy An Lạc, sau đó thêm vài điều vào. Thủy An Lạc muốn bà ta cả đời này không ra được khỏi tù, tôi nghĩ chắc cậu có thể làm được nhỉ?"

"Thế sao không thêm mấy tội để bà ta tèo luôn đi." Bạch Dạ Hàn hừ lạnh một tiếng. Sở Ninh Dực cứ như thể bị Thủy An Lạc nắm chặt lấy, cô ta chỉ hướng nào thì đi hướng đó vậy.

Sở Ninh Dực cúi đầu nhìn thực đơn trước mặt mình, hời hợt nói: "Chết như thế chẳng phải quá hời cho bà ta quá à?"

Bạch Dạ Hàn thẳng tay tắt máy luôn, hai người này đúng là vợ chồng, một bụng xấu xa chẳng ai kém ai.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Có Nói Hay Không

Sở Ninh Dục vừa gấp máy tính xách tay lại thì thấy một người phụ nữ mặc váy lụa trắng đi tới.

"Xin lỗi, em đi thay đồ, để anh đợi lâu rồi." Viên Giai Di áy náy nói, sau khi ngồi xuống còn hơi xoa xoa chân mình.

Sở Ninh Dục nhìn xuống rồi không nhịn được mà cau mày nói: "Không chịu được thì kết thúc sớm đi."

"Không sao, còn có mấy buổi nữa thôi mà." Viên Giai Di mỉm cười nói. Cô ta nâng chiếc ly trên bàn lên nhấp một ngụm: "Vừa rồi anh phải xử lý công việc à?"

Sở Ninh Dục bỏ máy tính xuống rồi nâng ly lên: "Không có gì, chỉ là chút chuyện riêng thôi."

Viên Giai Di nhăn mày lại, một lát sau liền đem di động trong tay đưa cho Sở Ninh Dục: "Anh có thể nói cho em biết cô ấy là một cô gái thế nào được không?" Cô ta muốn biết đây là cô gái thế nào mà lại có thể khiến Sở Ninh Dục để tâm đến vậy.

Sở Ninh Dục nhấp một ngụm xong thì đặt ly xuống nhìn nhân viên mang đồ ăn lên.

"Vợ trước của anh." Sở Ninh Dục nhàn nhạt nói.

Viên Giai Di lại nhìn về phía Sở Ninh Dục, trước đây anh chưa bao giờ giải thích những việc mà anh đã định nghĩa là chuyện riêng.

"Cô Thủy sao?" Viên Giai Di cẩn thận mở miệng hỏi, cứ như thể sợ giẫm vào vùng cấm của anh vậy.

Sở Ninh Dục cầm dao nĩa lên, mặt không đổi sắc nói: "Lần này về anh sẽ dẫn em qua gặp cô ấy, còn cả con trai anh nữa."

"Con trai?" Viên Giai Di kinh sợ, cô ta không tin nổi mà bật hỏi lại: "Chẳng phải hai người..." đã ly dị rồi sao?

Con dao trong tay Viên Giai Di phát ra tiếng vang nhỏ, chốc lát sau cô ta mới có thể cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh lại được: "Là vì đứa bé sao?" Thế nên anh mới quay về bên Thủy An Lạc?

"Có lẽ vậy." Nguyên nhân lúc đầu anh tìm Thủy An Lạc về đúng là vì Tiểu Bảo Bối thật.

Sở Ninh Dục đang dùng cơm thì di động lại vang lên, là Bạch Dạ Hàn gọi tới.

"Vừa nãy tôi quên không hỏi rõ, cậu vừa bảo mai đi lấy báo cáo của Thủy An Lạc là báo cáo gì?" Bạch Dạ Hàn đang sắp xếp lại những chứng cứ phạm tội của An Giai Tuệ, đúng lúc nhớ ra vấn đề này nên hỏi lại. Trước đó không gọi tới nên anh ta cũng không biết rằng di động của Sở Ninh Dục mới chỉ vừa mở máy.

"Báo cáo giám định vết thương, An Giai Tuệ ra tay đánh Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục trả lời, trong giọng nói đã tăng thêm mấy phần rét lạnh.

Bạch Dạ Hàn hơi sững sờ, một lát sau mới lên tiếng: "Vào thời gian này, An Giai Tuệ nào tàn hả?"

"Thủy An Lạc cố tình chọc giận bà ta." Lần này thì không chỉ có cảm giác lạnh lẽo mà trong giọng nói đã mang theo mấy phần châm biếm. Cô nhóc ấy thà dùng cách tự tổn thương chính mình cũng không muốn tìm đến anh.

Đối với Sở Ninh Dục mà nói thì chuyện không được người phụ nữ của mình tin tưởng là một cảm giác vô cùng kinh khủng, vậy nên dù cho trong lòng vô cùng muốn quay về để đích thân giúp đỡ cô nhưng Sở Ninh Dục vẫn cố chịu đựng.

Lần này Bạch Dạ Hàn sững sờ mất một hồi lâu, Thủy An Lạc cố tình chọc An Giai Tuệ đánh mình chỉ vì muốn chuốc thêm một cái tội nữa cho An Giai Tuệ sao, con nhóc này quả nhiên là một người độc ác với cả chính bản thân mình.

"Chuẩn bị xong hết rồi, chỉ mấy chuyện này thôi cũng đủ để bà ta không ra nổi nữa. Bao giờ thì cậu về?" Giờ chẳng phải là lúc Sở Ninh Dục nên trở về làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?

"Giai Di vẫn chưa trình diễn xong, cậu cứ làm đi." Sở Ninh Dục dừng dừng nói.

"Vậy để tôi nói cho cô ấy biết mấy chứng cứ làm ăn này của An Giai Tuệ đều do cậu cho người điều tra nhé?" Bạch Dạ Hàn không phải là người

tham công, mà một chút công bé tí tẹo này anh ta cũng chẳng thêm giành đâu.

Ngón tay Sở Ninh Dục gõ nhẹ lên mặt bàn, nhưng vẫn không lên tiếng.

Bạch Dạ Hàn ở đầu bên kia cau mày, không hiểu Sở Ninh Dục đang nghĩ cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Giỏi Lắm

"Không cần."

Vào lúc mà Bạch Dạ Hàn cho là anh sẽ không trả lời thì Sở Ninh Dục lại đột nhiên lên tiếng, Bạch Dạ Hàn nghe cái giọng này của Sở Ninh Dục thì không nhận được nhủ mày lại, tại sao lại có cảm giác tên này đang tủi thân thế nhỉ?

Sở Ninh Dục cúp máy xong thì kiểm tra tất cả những cuộc gọi nhờ và tin nhắn gửi đến, hoàn toàn không có bất cứ một cuộc điện thoại hay tin nhắn nào của Thủy An Lạc cả.

E rằng trong khoảng thời gian này, cô chưa từng nghĩ tới anh, nghĩ vậy càng khiến Sở Ninh Dục thêm phiền muộn, anh chán nản quăng luôn điện thoại lên bàn.

Viên Giai Di mím môi, cô ta ở bên Sở Ninh Dục ba năm nhưng chưa bao giờ thấy anh có tâm trạng vừa bức bối khó chịu, lại vừa như không thể buông bỏ được thế này.

Làm sao mà Sở Ninh Dục không phiền não cho được, anh vốn tưởng Thủy An Lạc chỉ là một cô nhóc chẳng thể dựa vào ai trừ mình. Nhưng mà sự thật thì sao, cái cô nhóc ngốc nghếch kia thực sự không thêm gọi cho anh lấy một lần, ngay cả một cái tin nhắn cũng chẳng có luôn. Thế nên Sở tổng giận cũng phải thôi, mà đằng nào thì mọi chuyện cũng sắp xử lý xong hết rồi nên anh cứ mặc cô tự sinh tự diệt đi vậy.

"Ninh Dục?" Viên Giai Di dè dặt gọi một tiếng, vì Sở Ninh Dục lúc này rõ ràng trông vô cùng tức giận.

Sở Ninh Dục nghe giọng Viên Giai Di gọi, sắc mặt mới dịu xuống được một chút: "Không sao." Anh đáp rồi lại cầm dao nữa lên.

Viên Giai Di mỉm cười gật đầu tiếp tục dùng bữa, cô ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với cô gái có thể khiến Sở Ninh Dục thay đổi nhiều tâm trạng đến vậy, những lúc anh ở bên cô ta thì vĩnh viễn chỉ có một vẻ mặt duy nhất.

Đêm khuya, tiếng mưa rơi ào ào đập vào cửa sổ.

Dường như Tiểu Bảo Bối biết rằng dù mình có khó thế nào thì ba cũng không đến ôm mình cho nên nhóc con liền từ bỏ, lúc này đang ngủ chổng vó lên trời. Thủy An Lạc vỗ nhẹ cái bụng của nhóc nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào di động. Tối nào cô cũng cố gắng nhẫn nhịn không động tới điện thoại, không liên lạc với mẹ cũng chẳng liên lạc với Sở Ninh Dục.

"Tiểu Bảo Bối này, mẹ của con cũng giỏi lắm đấy nhé! Ít nhất cũng dọa được ba con không dám về nhà nữa kìa." Thủy An Lạc vừa nói vừa bế con trai lên ôm vào ngực, những lời anh nói trong chiếc bút ghi âm kia chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cô nhất quyết không chịu gọi cho anh. Bởi vì cô biết Sở Ninh Dục đang chờ cô tự mình rời đi, như thế thì dù anh có vứt bỏ cô đi chẳng nữa thì chẳng ai có thể nói gì được cả?

Tiểu Bảo Bối chep miệng một cái rồi tiếp tục ngủ khì, Thủy An Lạc cúi đầu hôn cái đầu nhỏ của con trai, trên mặt cô lúc này vẫn còn hằn lên vết tát sưng đỏ đau xót, nhưng cô cũng chẳng để tâm đến mấy chuyện này, đang nghĩ miên man thì di động đột nhiên vang lên.

Thủy An Lạc vội vàng nhìn cái di động đang reo lên ầm ĩ.

Là... anh ấy sao?

Lúc này Thủy An Lạc mới hiểu, hóa ra là cô vẫn luôn ngóng ai kia gọi cho mình.

Thủy An Lạc một tay ôm con, một tay với lấy di động trên bàn.

Anh Xinh Trai!

Vừa trông thấy màn hình hiển thị tên người gọi tới, Thủy An Lạc liền bật cười tự giễu, quả nhiên là cô nghĩ nhiều rồi.

Thủy An Lạc hít sâu một hơi rồi mới nghe điện: "Anh Xinh Trai." Trong đám bạn tốt của Sở Ninh Dực thì duy chỉ có Anh Xinh Trai là giúp đỡ cô, thế nên Thủy An Lạc vô cùng cảm kích An Phong Dương.

"Lạc Lạc, chuyện tin tức kia anh cũng giải quyết gần xong hết cả rồi, anh đã tìm thấy ảnh gốc, ngày mai chỉ cần công bố tấm ảnh kia là ảnh ghép thì sẽ không còn chuyện gì nữa đâu." Giọng nói của An Phong Dương có chút khàn khàn, chủ yếu là vì mấy ngày nay anh quá bận bịu nên không có thời gian để nghỉ ngơi nữa.

"Vâng, cảm ơn anh nhé." Thủy An Lạc cười híp mắt nói.

"Không sao, dù gì tấm ảnh đó cũng không phải là anh tìm ra." An Phong Dương cười ha hả: "Ngày mai anh sẽ bảo Bạch Nhị tới tìm em, vụ án giữa em với An Giai Tuệ sẽ do cậu ta xử lý."

Suy nghĩ của Thủy An Lạc vẫn đang dừng ở câu tấm hình đó không phải là do anh tìm được, sau đó lại nghe thấy anh nói tiếp câu sau.

"Bạch Nhị?" Là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Nói Xem Có Ngu Hay Không?

"À, là Bạch Dạ Hàn! Chắc em cũng biết người này chứ nhỉ?" An Phong Dương đứng dậy ra khỏi phòng làm việc: "Anh đã bảo Bạch Nhị rồi, ngày mai cậu ta sẽ qua gặp em."

Thủy An Lạc đã từng nghe danh của Bạch Dạ Hàn, hình như ba năm trước anh ta mới đến thành phố A. Trong vòng ba năm, anh ta chỉ nhận đúng 6 vụ kiện, đó đều là những vụ mà không ai dám ôm vào, đã thế vụ nào anh cũng thắng rất đẹp mắt.

Bạch Dạ Hàn giúp cô thừa kiện sao?

"Anh Xinh Trai, em không mời nổi anh ta đâu." Thủy An Lạc thờ dãi nói.

"Không sao đâu, tên đó mà dám thu tiền thì anh đây tuyệt giao với cậu ta luôn!" An Phong Dương cười nói. Lúc này vợ chưa cưới của anh đã ngủ mất rồi nên anh phải cố gắng đè thấp giọng để nói.

Thủy An Lạc cười cười, hai vành mắt đỏ lựng lên.

Lúc này cô vẫn còn có Anh Xinh Trai, thật tốt.

"Anh, cảm ơn anh, thật đấy!" Thủy An Lạc hít một hơi thật sâu, cô cố gắng để giọng của mình nghe tự nhiên một chút.

Một tiếng "anh" này đủ để khiến An Phong Dương đau lòng.

"Em gái à, đây là lần cuối cùng Viên Giai Di trình diễn thời trang cho nên Sở Đại buộc phải tới đó xem một chút! Dù gì cũng từng là người yêu của nhau mà, chờ đến lúc cậu ta trở về thì giữa hai người đó sẽ không còn dây dưa gì nữa hết." An Phong Dương cố gắng giải thích cho Thủy An Lạc hiểu.

"Hóa ra anh ta tới chỗ Viên Giai Di à." Thủy An Lạc thông thả nói, nhưng trong lòng lại có chút đau nhói.

Viên Giai Di là siêu mẫu thế giới, nghe nói trước đây hai người chia tay trong hòa bình nhưng nguyên nhân cụ thể thì chẳng ai biết cả.

Cho nên, hiện giờ Sở Ninh Dực muốn cùng Viên Giai Di nói lại tình xưa sao?

An Phong Dương hơi sững sờ, một lát sau thấp giọng kêu lên: "Không phải, Em Đẹp Gái à, Giai Di là..."

"Anh à, em mệt rồi, em ngủ đây, ngày mai chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, anh cũng ngủ sớm đi." Thủy An Lạc cố tỏ vẻ ung dung nói rồi lập tức cúp điện thoại. Cô đúng là đứa ngu ngốc mà, ngu ngốc nên mới mong đợi anh có thể gọi điện về. Nhưng có mỹ nhân trong lòng rồi, sao Sở Ninh Dực có thể nghĩ đến tình cảnh của cô bây giờ được chứ.

An Phong Dương cúp máy xong càng nghĩ càng thấy không ổn, chắc không phải là anh muốn làm chuyện tốt nhưng lại thành ra phá hoại rồi đấy chứ?

Lúc Sở Ninh Dực nhận được điện thoại của An Phong Dương thì đang ngắm biển cùng Viên Giai Di. Gió biển thổi qua gò má của anh nhưng không thổi đi được cái nhũm nhặn trên trán anh.

"Sao rồi? Nhận được ảnh chưa?" Sở Ninh Dực không đợi An Phong Dương kịp nói gì, lên tiếng hỏi thẳng luôn.

"Không phải chuyện đó, tôi muốn hỏi là chuyện cậu tới chỗ Viên Giai Di, Em Đẹp Gái của tôi không biết à?" An Phong Dương không trả lời mà hỏi ngược lại.

Hai hàng lông mày của Sở Ninh Dực càng nhũm nhặn hơn: "Đi vội quá nên chưa nói." Hơn nữa anh cảm thấy hoàn toàn chẳng cần thiết phải nói ra chuyện này làm gì.

An Phong Dương ngẩng đầu nhìn trời, hai người này, một kẻ thì thích đoán bậy đoán bạ, một kẻ thì cứ lẳng lặng mà làm, hay lắm sao?

"Vậy bây giờ tôi nói cho cậu biết, thời điểm Em Đẹp Gái của tôi đang cần đến sự giúp đỡ nhất thì cậu lại ở bên bạn gái cũ. Sở Đại ơi là Sở Đại, cậu nói xem cậu có bị ngốc không thể hả?"

"Nói cái gì vậy?" Sở Ninh Dực lạnh lùng nói.

"Không có gì, cậu cứ đi mà vui vẻ với bạn gái cũ của mình đi. Chuyện bên này cũng sắp xong xuôi cả rồi." An Phong Dương lại xác định được một lần nữa rằng, Sở Ninh Dực đúng là một thằng ngốc có IQ vượt bậc nhưng EQ chỉ bằng không thôi, thế rồi anh cúp điện thoại thẳng luôn.

Sở Ninh Dực cúi đầu nhìn đi động trong tay, tên An Tam này đang ngửa đôn đấy à?

"Ninh Dực, anh có chuyện phải về rồi sao?" Viên Giai Di tủi thân nói.

Sở Ninh Dực đặt di động lên bàn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía biển xa xa.

Thời điểm Em Đẹp Gái của tôi đang cần đến sự giúp đỡ nhất thì cậu lại ở bên bạn gái cũ...

Sao những lời này lại nghe chói tai thế nhỉ?

Chẳng lẽ việc anh giúp cô xử lý tất cả mọi chuyện cũng không có ý nghĩa bằng việc anh ở bên cô sao?

Mà, quan trọng là chính Thủy An Lạc từ trước đến giờ chưa bao giờ nói là cô cần anh cả mà!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Liệu Anh Ta Có Chịu Để Em Đưa Thằng Bé Đi Không?

"Ngày kia anh phải về rồi! Chắc là không xem kịp buổi biểu diễn cuối cùng của em." Sở Ninh Dực vẫn quyết định trở về. Không đợi được cô nhóc kia tìm đến mình thì anh cũng chỉ còn cách trở về thôi.

Viên Giai Di hơi biến sắc, có thể thấy rõ được vẻ mặt mất mát của cô ta lúc này.

Sở Ninh Dực biết mình làm thế này là nuốt lời với Viên Giai Di, nhưng anh vẫn phải nói ra những lời này, dù sao người cần anh nhất vào lúc này là... Thủy An Lạc.

"Nhưng mà Ninh Dực, anh đã hứa với em rồi cơ mà." Viên Giai Di ngẩng đầu nói, trong mắt đã ngân ngấn nước mắt.

Chim hải âu nghiêng cánh chao lượn trên mặt biển, ánh mắt Sở Ninh Dực càng thêm sâu thẳm, từ bao giờ mà nước mắt của Viên Giai Di đã không còn khiến anh mềm lòng được nữa rồi.

"Xin lỗi." Cuối cùng Sở Ninh Dực vẫn nói ra câu này, sau đó để chú Sở đẩy mình rời khỏi bãi biển.

Viên Giai Di mím môi thật chặt, ngón tay cô ta siết chặt tới trắng bệch, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Sở Ninh Dục, đều là người cũ, bạn gái cũ và vợ cũ chẳng qua cũng chỉ kém nhau một đứa bé mà thôi.

Cô ta hít thở sâu vài lần mới bình tĩnh lại được, cô ta mà lại thua một đứa bé sao? Cũng chỉ có thể nói rằng khoản đặt cược này của Thủy An Lạc quá hữu dụng.

An Giai Tuệ tức hồng hộc về đến nhà, toàn bộ thành phố A này không có bất cứ một tòa báo hay phương tiện truyền thông nào đồng ý lấy tin của bà ta, đáng về áp a áp ứng của họ đủ để hiểu rằng đã có người đã âm thầm can thiệp trước rồi.

"Mẹ?" Thủy An Kiều vừa ngáp vừa bước từ trên lầu xuống, thấy mẹ mình đang nổi điên lên trong phòng khách thì không nhận được gọi một tiếng.

"Đồ vô dụng, một lũ vô dụng." An Giai Tuệ điên cuồng gào thét, bà ta hét thẳng tất cả mọi thứ trên bàn trà xuống đất.

Thủy An Kiều hơi run bắn người lên, cô ta bặm môi đi xuống: "Mẹ, mẹ sao thế?"

"Thủy An Lạc là cái thá gì chứ, tại sao tất cả mọi người đều giúp nó! Để tao xem lần này ai có thể giúp được mày nữa!" An Giai Tuệ nói rồi hét nốt đĩa trái cây cuối cùng ở trên bàn xuống đất.

Thủy An Kiều thấy mẹ mình đang phát rồ nên vội vàng đi tới kéo cánh tay bà ta lại: "Mẹ, chỉ cần Thủy An Lạc xảy ra chuyện thì Thủy gia sẽ là của chúng ta có đúng không? Chúng ta không cần rời khỏi đây, mọi thứ ở đây đều sẽ là của con hết?" Thủy An Kiều hưng phấn nói, cái mà cô ta mong muốn chẳng qua cũng chỉ là vinh hoa phú quý mà thôi.

"Tất nhiên, tất cả những thứ này đều là của chúng ta, đều là của chúng ta hết." An Giai Tuệ cười lạnh một cách dữ tợn. Nếu như không có ai muốn lấy tin tức của bà ta, vậy bà ta sẽ để các nhà báo tự vác xác tới tìm Thủy An Lạc.

Mới sáng sớm, Thủy An Lạc đã đến bệnh viện làm báo cáo giám định chấn thương, sau đó tới phòng làm việc của Mặc Lộ Túc chờ lấy kết quả. Tiểu Bảo Bối được mẹ bế trên tay, hai cái chân nhỏ đá qua đá lại. Vì bé con không hề hay biết gì cả nên cậu bé là người vui vẻ nhất ở đây.

Mặc Lộ Túc rót nước cho Thủy An Lạc xong liền ngồi xuống đối diện với cô: "Đừng lo lắng, chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi! Đến lúc đó thì em cứ qua bên này thực tập cũng được."

Thủy An Lạc cúi đầu chơi với con trai, trong lòng cô cảm thấy ấm áp vì sự quan tâm của đàn anh: "Không cần đâu, giải quyết xong chuyện này em sẽ đưa con tới bệnh viện của nhà Nhà Nguyễn để thực tập."

Cô sẽ không quán luyến Sở Ninh Dục, vậy nên Sở Ninh Dục hoàn toàn không nhất thiết cứ phải trốn tránh cô thế này. Thay vì để người ta trở về rồi đuổi mình đi thì chẳng thà cô tự rời đi trước còn hơn. Ít nhất vẫn còn giữ lại được chút mặt mũi cho bản thân, không phải sao?

Ánh mắt Mặc Lộ Túc càng trở nên sâu thẳm. Anh cúi đầu nhìn Tiểu Bảo Bối đang ngồi ẽ a trên đùi cô: "Vậy Tiểu Bảo Bối thì sao? Anh ta chịu để em mang nó đi à?"

Tiểu Bảo Bối?

Thủy An Lạc nhìn con trai, mọi chuyện Sở Ninh Dục làm cũng chỉ vì nhóc con này mà thôi, vậy nên trước khi Sở Ninh Dục trở về cô phải mang con đi trước mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Tại Sao Tôi Phải Liên Lạc Với Anh Ta

Sau khi có kết quả, Mặc Lộ Túc đưa Thủy An Lạc đến tòa án để nộp chứng cứ mới, cũng coi như là chính thức lập thành án luôn.

Rời khỏi tòa án, Thủy An Lạc mỉm cười nhìn Mặc Lộ Túc: "Được rồi, đàn anh cứ về trước đi! Phí lập án hôm nay em sẽ trả lại cho anh sau."

"Chuyện tiền nong thì không cần gấp, chờ em ổn định xong xuôi rồi nói sau, để anh đưa em về." Mặc Lộ Túc đã mở xong cửa xe.

"Bíp..."

Một tiếng còi xe đột nhiên vang lên, Thủy An Lạc không nhận được quay đầu nhìn lại.

"Em Đẹp Gái, đi thôi. Bạch Nhị đang đợi em kia." An Phong Dương hạ kính xe xuống rồi nói với ra với Thủy An Lạc đang đứng bên kia đường.

Thủy An Lạc hơi nhũn mảy, An Phong Dương mà lại đích thân đến đón cô à, thật hiếm thấy.

"Anh của em tới đón rồi, em đi trước nhé." Thủy An Lạc vừa nói vừa nhanh chóng bế con trai chạy qua đó, sau đó lên xe.

An Phong Dương nhếch môi nhìn Mặc Lộ Túc, trong nụ cười mang theo mấy phần thách thức. Đây là cô gái của anh em anh, sao có thể để gã đàn ông khác ngấp nghé hy vọng được. An Phong Dương kéo kính xe lên, sau đó ngoảnh lại nhìn Thủy An Lạc ngồi ở ghế sau, anh vươn tay ra sờ sờ mặt Tiểu Bảo Bối: "Gọi chú Ba đi."

Thủy An Lạc trừng mắt nhìn rồi gạt tay An Phong Dương ra: "Muốn gọi cũng phải gọi mẹ trước đã nhé." Đáng tiếc là bé con nhà mình còn chưa biết nói, chỉ biết có ê a ngôn ngữ sao hóa thôi.

An Phong Dương khởi động xe, cau mày nói: "Có việc gì thì em còn có thằng anh này cơ mà, đừng có không hơi đâu đi tìm thằng đàn ông khác. Nếu không người ta lại nghĩ em có ý với họ đấy."

"Anh nói linh tinh cái gì thế, với cả đây là đàn anh của em chứ có phải người khác đâu." Thủy An Lạc vừa dỗ dành con trai vừa nói.

"Thủy An Lạc, em đúng là một đứa ngốc hết thuốc chữa, còn ngu hơn cả Sở Đại nhà em nữa ấy." An Phong Dương bắt lặc nói.

Một đứa thì trẻ trâu, một tên thì chảnh chó.

Đột nhiên, An Phong Dương cảm thấy chắc sau này sẽ còn rất nhiều kịch hay cho anh xem nữa đây.

Lại nhắc đến Sở Ninh Dục, Thủy An Lạc cúi đầu ủ rũ nói: "Anh ta chẳng có quan hệ gì với em cả."

An Phong Dương hơi sững lại, nhưng một lúc sau lại cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì bất ngờ cả.

"Em Đẹp Gái này, thật ra thì Sở Ninh Dục đi là đi thể thôi chứ vẫn để tâm để chuyện này lắm đấy." Hiếm lắm mới thấy An Phong Dương có lòng tốt giải thích hộ người ta một câu.

"Là để ý xem em đã đi chưa, là sợ em quán lấy anh ta không buông chứ gì! Anh Xinh Trai, em hiểu cả mà." Thủy An Lạc cười tự giễu: "Anh có nhắn với Sở Ninh Dục thì báo với anh ta, anh ta có thể về được rồi, bởi vì em cũng sắp đi rồi."

"Đi?" An Phong Dương loạng choạng khiến xe đánh một đường chữ S trên đường, nhưng may mà nhanh chóng ổn định lại được.

"Anh làm gì thế hả!" Thủy An Lạc hoảng hốt nói, một tay đỡ lấy đầu của Tiểu Bảo Bối, suýt nữa thì đập vào đầu con trai cô rồi.

"Xin lỗi." An Phong Dương vừa nói vừa cẩn thận dừng lại trước đèn đỏ, sau đó lập tức ngoảnh lại nhìn Thủy An Lạc: "Sao lại phải đi?"

"Thôi đi, giả vờ giả vịt cái gì?" Thủy An Lạc lạnh lùng nói: "Chuyện mấy người nói hôm đó em đều biết cả rồi. Anh ta mặc kệ ba em không phải chỉ vì muốn đá em đi sao? Nói cứ như thể em quán chặt lấy anh ta không buông không bằng." Thủy An Lạc nói đến đây thì thấy sống mũi cay cay, chắc là vì cảm thấy tủi thân trong lòng.

An Phong Dương cau chặt mày, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Là do em nghe được cái gì đó cho nên sau khi Sở Ninh Dục rời đi, em mới không liên lạc gì với cậu ta hả?" Có vẻ như anh hiểu vấn đề gì xảy ra giữa Thủy An Lạc với Sở Ninh Dục rồi, mà chuyện Thủy An Lạc nói chắc chắn là mấy lời bọn họ nói ở quán bar bị người ta ghi âm lại.

"Sao em phải liên lạc với anh ta chứ, em có bị điên đâu." Trong giọng nói của Thủy An Lạc đã có chút ngهنghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Thật Không Hiểu Sở Đại Nhìn Trúng Cô Điểm Nào Nữa?

An Phong Dương đang định giải thích chuyện hôm đó thì đèn xanh đã sáng lên, nên anh đành phải lặn bánh.

"Lạc Lạc, là ai nói cho em biết chuyện này?" An Phong Dương trầm giọng hỏi.

"Em không biết, dù sao thì ghi âm vẫn là thật." Thủy An Lạc buồn bực nói.

An Phong Dương đưa tay đỡ trán. Anh dám chắc bản ghi âm đó đã bị người ta chỉnh sửa rồi, bởi vì hôm đó Sở Ninh Dục hoàn toàn không hề nói tới việc muốn bỏ rơi cô.

"Lạc Lạc, anh cảm thấy chuyện này em phải nói rõ với Sở Ninh Dục mới được, nhờ có gì đó hiểu lầm thì sao." An Phong Dương có chút khó hiểu, dù gì đây cũng là chuyện riêng của vợ chồng người ta.

Thủy An Lạc im lặng nhìn cảnh vật bên ngoài, cô không muốn tiếp tục nói tới chuyện này nữa. Vất cả lắm cô mới có thể chấp nhận chuyện mình phải rời đi, cô không muốn lại bị dao động.

Sở Ninh Dục đi đã nửa tháng mà chẳng hề liên lạc gì với cô cả, hành động dứt khoát như vậy rõ ràng chứng tỏ trong lòng Sở Ninh Dục cô chỉ là một kẻ qua đường. Nếu anh có thấy thì chắc có lẽ sẽ đồng tình với cô một chút, quan tâm một chút, nhưng không nhìn thấy nhau thì hoàn toàn quên sạch, thậm chí chẳng có nổi một giây đồng hồ nghĩ tới rằng cô đang tồn tại.

Xe tiến vào khu nhà, An Phong Dương còn chưa kịp xuống xe thì đã nhận được điện thoại của vợ chưa cưới nên đành phải đi trước. Thủy An Lạc bế con trai xuống xe, nói cảm ơn An Phong Dương một tiếng rồi bảo anh mau đi giải quyết chuyện của mình đi. An Phong Dương có chuyện thật nên sau khi thấy Thủy An Lạc lên nhà, anh liền lái xe đi thẳng.

Lúc này, Bạch Dạ Hàn đang ngồi ở phòng khách uống trà chờ Thủy An Lạc, chỉ có điều cứ chốc chốc anh ta lại cúi đầu nhìn đồng hồ, có thể thấy rõ là anh ta đã bắt đầu sốt ruột.

Vào nhà, Thủy An Lạc thấy người đang ngồi trên sofa liền sững cả người, đây chính là Bạch Dạ Hàn trong truyền thuyết đó sao?

"Tiểu thư về rồi đó à, cậu Bạch chờ cô lâu lắm rồi." Thím Vu vừa nói vừa đón lấy Tiểu Bảo Bối, sau đó hất cằm chỉ người đang ngồi trong phòng khách rồi chép miệng nói: "Tiểu thư mau qua đó đi."

Thủy An Lạc khẽ gật đầu, đổi giày rồi đi tới.

"Anh Bạch." Thủy An Lạc lễ phép mở miệng.

Bạch Dạ Hàn ngẩng đầu nhìn người phụ nữ vừa bước tới, hoặc nói đúng hơn phải là một cô gái mới đúng.

Chiếc váy màu trắng ngà dài tới đầu gối, mái tóc buộc đuôi ngựa cao cao, trên gương mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn vết bạt tay sưng đỏ, đây chính là vết tát mà cô cố tình để An Giai Tuệ đánh, đôi mắt rất to và sáng, đôi môi kéo lên một nụ cười nhẹ nhưng lại chẳng phải nụ cười phát ra từ trong thâm tâm.

Bạch Dạ Hàn cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay sau đó nhàn nhạt nói: "Thời gian không nhiều lắm, tôi muốn biết toàn bộ chứng cứ cô đang nắm trong tay, như thế tôi mới có thể không có chút sai sót nào mà tổng An Giai Tuệ vào ngục được."

Thủy An Lạc hơi bĩu môi, đúng là một con người thẳng thắn.

"Báo cáo kiểm tra sức khỏe của ba tôi có ghi rõ trong người ông ấy có độc mãn tính, còn có kết quả giám định chấn thương của tôi nữa. Tất cả tôi đều nộp lên tòa hết rồi, tôi nghĩ chắc bà ta định có ý giết người đấy." Thủy An Lạc nói rồi ngồi xuống đối diện Bạch Dạ Hàn, nghe thấy giọng nói của người này, cô có thể nghe ra người nói câu cuối cùng trong đoạn ghi âm đó chính là anh ta.

"Vậy cùng lắm chỉ có thể là tội giết người không thành, muốn xử thì cũng chỉ từ 10 đến 15 năm thôi." Bạch Dạ Hàn tựa lưng vào ghế, vắt chéo chân, dáng vẻ tao nhã giống y như Sở Ninh Dục vậy.

Thủy An Lạc cũng từng tìm hiểu trên mạng cho nên mới cố tình chọc giận An Giai Tuệ, dùng vết thương của mình làm tiền đặt cược: "Vậy báo cáo giám định chấn thương của tôi thì sao?"

"À, cái đó cùng lắm cũng chỉ có thể nhốt được bà ta mười mấy ngày thôi."

Ồ...

Thủy An Lạc cúi đầu sờ mặt mình, chẳng lẽ cô mất công ăn hai cái tát mà chẳng được gì sao?

"Tôi thật sự không hiểu Sở Đại nhìn trúng cô điểm nào nữa?" Bạch Dạ Hàn cau mày nói, cô nhóc này rõ ràng vừa ngu vừa dần.

"Anh nói gì?" Thủy An Lạc đột nhiên hỏi, hình như cô vừa mới nghe tên Sở Ninh Dục thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Sự Tồn Tại Thần Kỳ

"Không có gì." Bạch Dạ Hàn thần nhiên nói, sau đó rút một tập hồ sơ ra, "Đây là tất cả tài sản hiện tại của Viễn Tường. Ngoại trừ 30% cổ phần trong tay cô và 40% cổ phần trong tay của Sở Đại ra, số còn lại trước mắt đều đang ở trong tay của An Giai Tuệ. Trong khoảng thời gian này bà ta đã dùng thủ đoạn phi pháp để giành lấy số cổ phần đó. Còn nữa, trước đó bà ta vì một khoản lợi nhuận kék sù, nên đã bán bí mật thương nghiệp của Viễn Tường, chỉ cần mấy vấn đề này thôi đã đủ để kiện bà ta ở tù mục xương rồi."

Thủy An Lạc thấy anh ta nói vậy thì ngạc nhiên vô cùng, những vấn đề này cô không hề nghĩ đến, cũng không phải là không nghĩ đến mà là bởi vì cô không hiểu. Giống như năm đó, ba cô muốn cô học kinh tế, nhưng cô nhất quyết học y cho bằng được. Cuối cùng ba cô cũng không thể lay chuyển được cô, cho nên bây giờ đối với kinh tế thương mại gì gì đó mà nói thì cô đúng là dốt đặc cán mai.

"Đây chính là chứng cứ phạm tội của An Giai Tuệ trong những năm qua. Có một số thứ cần cô làm chứng, tôi không hy vọng lúc đứng trước tòa cô lại chẳng biết cái gì cả, thế nên cô hãy xem mấy thứ này trước đi." Bạch Dạ Hàn nói rồi đẩy tập văn kiện trên bàn về phía Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc lại bĩu môi thêm cái nữa, cái gã này không phải chảnh bình thường đâu. Thủy An Lạc đón lấy tập văn kiện, mở ra nhìn một lượt rồi vẫn ù ù cạc cạc chỗ hiểu chỗ không.

Bạch Dạ Hàn nhìn dáng vẻ đầu đất của Thủy An Lạc thì đưa tay gạt lại tập văn kiện, "Sở Đại điên rồi sao? Thế mà lại đi xem trọng một đứa ngu si như cô."

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật, Bạch Dạ Hàn này còn độc mồm độc miệng hơn cả cái tên Phong Phong kia nữa.

Sở Ninh Dục xem trọng cô á? Tên này chắc chắn có bệnh, trước đây anh ta chẳng đã nói là có thể để Sở Ninh Dục dứt cô ra còn gì?

Bạch Dạ Hàn giảng giải cho Thủy An Lạc từng thứ một, những chuyện này cô đều cần phải biết, tại lúc đó cô vẫn còn ở Thủy gia, vẫn còn là Nhị tiểu thư nhà họ Thủy. Thủy An Lạc nhìn những thứ mà Bạch Dạ Hàn đang vẽ ra cho mình xem, xem xong cả người cô liền chấn động, cô hoàn toàn không biết gì về những chuyện này cả.

"Xem cho kỹ vào, trước khi lên tòa, tôi sẽ hỏi cô theo cách thức mà luật sư của đối phương sẽ hỏi." Bạch Dạ Hàn nói rồi liền đứng dậy, hai tay đút túi quần nhìn Thủy An Lạc đang ngẩn ra đó. Nếu như không phải vì Sở Đại và An Tam, anh ta tuyệt đối sẽ không làm luật sư kiện hộ cho cô nàng này đâu.

"Ồ, cảm ơn anh." Tuy Thủy An Lạc có thể nhìn ra việc anh ta rất xem thường cô, nhưng cô vẫn lịch sự cảm ơn một tiếng.

Bạch Dạ Hàn đi đến cửa rồi quay đầu lại nhìn Thủy An Lạc. Thủy An Lạc vẫn đứng đó ôm tập tài liệu cười tí mắt nhìn anh. Tim Bạch Dạ Hàn bỗng hẫng một nhịp, anh ta rất nhanh chóng mà quay người đi mất. Chỉ là một con nhóc con miệng còn hôi sữa, ánh mắt đơn thuần như vậy là bình thường, dù sao cô ta cũng vẫn chưa vào đời mà.

Thủy An Lạc nhìn theo bóng lưng Bạch Dạ Hàn rồi lại cúi nhìn đồng tài liệu trong tay mình.

Anh ta nói: Sở Đại điên rồi sao? Thế mà lại đi xem trọng một đứa ngu si như cô.

Không phải cô không nghe thấy câu nói này, mà là bị câu nói này dọa cho chết khiếp.

Sở Ninh Dục thực sự để ý đến cô sao?

Trong khoảnh khắc nào đó, tim Thủy An Lạc bỗng đập thành nhịp, nhưng cái cảm giác tim đập dồn dập này cũng nhanh chóng bị hiện thực đánh bại, bởi vì bây giờ Sở Ninh Dục đang ở bên cạnh bạn gái cũ của anh ta kia kìa.

Bạn gái cũ à, một sự tồn tại thật thần kỳ.

Thủy An Lạc lắc đầu thật mạnh: "Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, đọc tài liệu đi, đọc tài liệu nào."

Trên sân catwalk cao cấp, xung quanh toàn là những nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, Viên Giai Di đứng như một ngôi sao rực rỡ nhất, thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Nhưng, chỉ có duy nhất một người, người mà cô ta muốn thu hút nhất thì vẫn luôn cúi đầu nhìn đồng hồ.

Viên Giai Di đứng trên sàn vẫn cố gắng duy trì nụ cười vốn có của mình, nhưng hai hàng lông mày vẫn nhíu lại, anh thật sự vội về đến thế sao?

"Á!!!" Viên Giai Di đang đi nhưng lại không chú ý, đôi giày cao gót hơn mười phân dưới chân treo một cái khiến cô ta ngã sòng soài trên sàn catwalk, cú ngã này có vẻ rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Khó

"Giai Di..." Sở Ninh Dục sực tỉnh, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn trước mặt, phản ứng đầu tiên là vút cây gậy chống đi nhảy lên trên sàn diễn, bé cô gái đang ngã sòng soài trên mặt đất lên.

"Ninh Dục, chân của em." Giọt nước mắt từ khóe mắt Viên Giai Di rơi xuống. Cô ta cau mày thật chặt, như thể đang phải chịu đựng nỗi đau đớn cực độ.

"Giờ anh sẽ đưa em tới bệnh viện." Sở Ninh Dục nói nhanh, cố chịu đựng cảm giác đau đớn ở chân mình cúi xuống bế cô ta dậy rồi sai bước đi thẳng ra ngoài.

"Nhưng chuyến bay của anh..." Viên Giai Di buồn bực nói, còn chưa nói hết đã đau đến mức phải hít một cái thật mạnh, có vẻ như rất đau.

Sở Ninh Dục không trả lời cô ta, chuyến bay là một tiếng sau, nhưng rõ ràng là anh đã không đến kịp nữa rồi.

Thủy An Lạc ngồi dưới đất, một tay nhẹ nhàng đỡ đưa cái nôi nhỏ của Tiểu Bảo Bối, một tay cầm bút nghiên cứu tập tài liệu trên bàn. Cô không có đủ thời gian, có lẽ ngày mai sẽ sắp xếp được cơ hội mở phiên tòa, cho nên cô phải hiểu rõ mấy thứ này càng sớm càng tốt.

[Hôm nay tại cuộc thi người mẫu của tuần lễ thời trang Paris tại Pháp, người mẫu quốc tế Viên Giai Di đột nhiên gặp sự cố, có khả năng sẽ phải rời khỏi sàn catwalk vĩnh viễn.]

Viên Giai Di?

Thủy An Lạc nghe thấy cái tên này, theo quán tính ngẩng đầu lên xem, cảnh tượng đập vào mắt không phải là gì khác mà chính là cảnh Sở Ninh Dục đang bế Viên Giai Di đi cấp cứu, lông mày của anh cau chặt lại, vẻ lo lắng hiện rõ ràng trên gương mặt. Cái bút trong tay Thủy An Lạc đột nhiên rơi xuống đất, cả người như thể bị ai đó rút mất linh hồn, cứ ngồi ngây ra đó nhìn hình ảnh đã biến mất từ lâu.

Thím Vu vốn dĩ đang trốn đằng sau chụp trộm cuộc sống hằng ngày của Thủy An Lạc để báo cho Sở Ninh Dục. Đợi khi nào thiếu gia về nhà rồi bà sẽ để thiếu gia thấy thiếu phu nhân nhớ anh như thế nào, nhưng ai mà biết được tự dưng lại chụp được một cảnh tượng như thế này.

Trên màn hình tivi, Sở Ninh Dục bế Viên Giai Di chạy ra ngoài, còn Thủy An Lạc thì ngồi bệt trước màn hình ti vi ngơ ngác thất thần. Không thể không nói, không uống thím Vu thích chụp ảnh lâu như thế, muốn bắt được những khoảnh khắc đắt giá là dễ như trở bàn tay, ví dụ như khoảnh khắc cái bút trên tay rơi xuống, bà bắt được đúng lúc cái bút vẫn còn trong quá trình rơi xuống. Hay là, Thủy An Lạc đang ngẩn ra thất thần.

Thím Vu thở dài một tiếng, vội vàng chạy đến lấy cái điều khiển từ xa tắt bụp cái tivi đi, miệng bà còn lải nhải: "Trời ơi, trời ơi, toàn tin vớ vẩn gì thế này không biết?"

Linh hồn bị đánh mất của Thủy An Lạc vì giọng nói của thím Vu mà quay trở lại, sau đó cô lại nhặt cái bút mình đánh rơi xuống đất lên cúi xuống tiếp tục đọc tài liệu, cười ha hả nói: "Đúng thế, bây giờ tin gì cũng cho lên được."

Thủy An Lạc hít một hơi thật sâu, không cần nghĩ nữa, không phải tức, cái tên Sở Ninh Dục đó có gì hay ho đâu, chẳng qua anh ta chỉ giúp cô hạ bệ Lâm Thiên Thần lúc xảy ra chuyện ở bệnh viện thôi mà? Chẳng qua anh ta cũng chỉ giúp cô quấy tung cái siêu thị kia lên lúc cô bị bắt nạt ở đó thôi mà? Chẳng qua trong bữa tiệc sinh nhật của Thủy An Kiều, anh ta đưa cô đến xuất hiện ở bữa tiệc đó một cách lộng lẫy thôi mà? Chẳng qua là...

"Hu hu hu..."

Thủy An Lạc nghĩ thế rồi gục xuống bàn, òa lên khóc tu tu.

Thím Vu ngẩn ra, vội đặt cái điều khiển xuống đi đến vỗ lưng cô dỗ dành, "Thiếu phu nhân đừng khóc, chỉ vì cái cô Viên Giai Di gì đó bị ngã nên thiếu gia mới bế cô ta thôi?" Thím Vu dỗ Thủy An Lạc như thể đang dỗ một đứa bé con.

Thủy An Lạc càng khóc càng cảm thấy tủi thân. Cô ngẩng đầu để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn toàn những vệt nước mắt: "Anh ta dựa vào cái gì mà đối tốt với cháu như thế rồi lại đá cháu đi chứ. Đây là lần thứ hai rồi, chân anh ta đã gãy thì chó, lại còn đi bế người khác. Cháu ghét anh ta, cả đời này cháu cũng không muốn gặp lại anh ta nữa."

Thủy An Lạc vừa khóc vừa nói lại càng ảm ức, Tiểu Bảo Bối đang nằm trong nôi hình như cũng bị giật mình nên cũng khóc toáng theo.

Thím Vu bắt lực, đành phải vỗ nhẹ lên lưng Thủy An Lạc để an ủi, vỗ về cô. Thủy An Lạc đưa tay lên bế Tiểu Bảo Bối ra, hai mẹ con nhìn nhau khóc, thì xem ai khóc dai hơn. Lớn thì vừa khóc vừa mắng chửi Sở Ninh Dục, nhỏ thì chẳng biết chuyện gì xảy ra cũng ê a khóc theo.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Cô Nhóc Nhấn Tâm

Sau một hồi, Thủy An Lạc khóc đủ rồi, Tiểu Bảo Bối cũng khóc đủ rồi. Hai mẹ con cứ thút thít rồi nấc cụt với nhau.

Thím Vu nhìn thấy hai người không khóc nữa mới yên tâm vào bếp nấu ăn. Hoặc phải nói là bà lên lút đi gọi điện thoại cho Sở Ninh Dục.

Thủy An Lạc thút thít, vừa cho Tiểu Bảo Bối bú, vừa tiếp tục xem tài liệu, có nhìn thế nào trông cô cũng tủi thân vô cùng.

Điện thoại vừa mới được kết nối thím Vu liền nhỏ giọng nói: "Thiếu gia à, bao giờ cậu về thế?"

Lúc này, Sở Ninh Dục đang ở bệnh viện, xung quanh toàn là người Pháp đi tới đi lui, Sở Ninh Dục ra ngoài bắt máy: "Có thể là sẽ muộn hơn một chút."

"Ồi, thiếu gia à, cậu mau về đi thì hơn, vừa nãy tiểu thư khóc kinh lắm." Thím Vu vẫn còn đang thương cho Thủy An Lạc, nhưng vì hiếu quy củ nên trước mặt Sở Ninh Dục bà không gọi Thủy An Lạc là thiếu phu nhân được.

"Khóc? An Giai Tuệ lại đến gây chuyện à?" Sở Ninh Dục trầm giọng nói, sau đó cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay mình.

Thím Vu tròn mắt nhìn cái điện thoại trong tâm trạng tôi có lờm cậu cũng không nhìn thấy đâu nhỉ, "Cái cảnh thiếu gia bế cô Viên đến bệnh viện, cả thế giới này đều biết hết cả rồi."

Thím Vu cố ý nhấn mạnh vào ba chữ "cả thế giới".

Sở Ninh Dục cau mày, quay đầu lại nhìn Viên Giai Di đang trong phòng cấp cứu, "Mấy ngày nữa tôi sẽ về." Không biết lần này Viên Giai Di có thể đứng lên được nữa hay không, nếu như không thể thì giờ sao anh có thể rời khỏi đây được?

"Qua mấy ngày nữa á?" Thím Vu thất thanh kêu lên.

"Thím Vu, có chuyện gì thế?" Thủy An Lạc sứt sứt hỏi, bởi vì vừa nãy khóc thảm quá cho nên bây giờ giọng nói cô cũng khàn đi.

Sở Ninh Dục nửa tháng trời không được nghe giọng nói của Thủy An Lạc, bây giờ nghe thấy tự dung trong lòng lại cảm thấy xót xa, đau đến mức tê dại.

"À, không có gì, không có gì đâu." Thím Vu vội vàng nói, thấy Thủy An Lạc bế Tiểu Bảo Bối đứng dậy đi về phía này, bà liền hấp tấp giấu cái điện thoại ra sau lưng, sau đó nhìn Thủy An Lạc với vẻ ngượng ngùng, "Tiểu thư cần gì thế, để tôi lấy cho cô nhé."

"Không cần đâu, cháu chỉ rót cốc nước thôi." Thủy An Lạc sứt sứt nói, chỉ là cô khóc nhiều quá nên khát nước, đi rót cốc nước uống thôi mà.

Sở Ninh Dục nghe thấy tiếng nói khàn đi của Thủy An Lạc, bàn tay đặt bên người hơi siết chặt lại, chân phải đã không thể tiếp tục chịu đựng trọng lượng của cơ thể anh được nữa nên anh ngồi phệt xuống băng ghế bên ngoài.

Thật đúng là một cô nhóc nhấn tâm mà.

Thủy An Lạc rót nước xong ra ngoài, lúc này thím Vu mới cẩn thận lấy điện thoại ra nói tiếp, "Thiếu gia, tôi phải nấu cơm cho tiểu thư ăn rồi, tôi cúp máy trước đây." Thím Vu nói rồi dập điện thoại, sau đó lại cẩn thận ngó ra nhìn nhìn người đang ở bên ngoài, cặp mắt hơi đảo đảo rồi lập tức tìm tấm ảnh vừa chụp gửi cho Sở Ninh Dục.

Sở Ninh Dục nhú mày gõ nhẹ lên đùi mình, Viên Giai Di vẫn chưa ra được, vụ kiện của Thủy An Lạc thì sắp mở tòa, tuy anh đã chuẩn bị đầy đủ

mọi thứ cho Thủy An Lạc, nhưng anh vẫn sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì đó bất trắc.

Còn Viên Giai Di thì? Lần này chắc chắn cô ấy không thể đứng dậy nổi nữa rồi, thân là một người bạn, anh có thể rời đi vào lúc này được không?

Sở Ninh Dực còn đang ngẫm nghĩ, điện thoại lại có tiếng tin nhắn vang lên, anh kích vào, hình ảnh lập tức đập vào mắt khiến anh đau lòng vô cùng. Gương mặt nghiêng nghiêng của Thủy An Lạc mang vẻ thê lương, khóe môi hơi cong lên như thể đang giấu cợt chính bản thân mình, còn người trên màn hình ti vi, không thể nghĩ ngờ được, đó chính là anh.

Có những lúc lời nói vĩnh viễn không thể khiến người ta chấn động bằng việc tận mắt nhìn thấy.

Sở Ninh Dực không thể nói rõ được cảm giác trong lòng mình lúc này là gì, nhưng từ trong tiềm thức anh lại biết, anh phải quay về, lúc này anh nhất định phải xuất hiện bên cạnh Thủy An Lạc.

"Con nhóc nhẩn tâm này." Sở Ninh Dực cắn hờn nói.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Lướt Qua Nhau

Vì An Phong Dương tạo áp lực nên phiên tòa của Thủy An Lạc nhanh chóng được sắp xếp phiên xử.

Thủy An Lạc đã sớm dỗ con trai đi ngủ trước, cô hít sâu một hơi rồi cầm đồng văn kiện trên bàn lên. Qua ngày hôm nay, cô sẽ đòi lại tất cả những gì mà An Giai Tuệ đã nợ gia đình cô, sau đó cô sẽ nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ rất vui mừng. Còn có cả Thủy Mặc Vân nữa, không biết sau khi ông tỉnh lại liệu có tiếp tục mắng cô nữa không.

Thủy An Lạc còn đang mải nghĩ thì chuông điện thoại reo lên, thấy cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình điện thoại, cô vội vàng đi ra ngoài: "Mặc Lộ Túc à, anh đợi em một chút, em xuống ngay đây." Thủy An Lạc nhanh nhẩu nói, còn người thì đã vào đến thang máy.

"Ừm, không phải vội đâu." Mặc Lộ Túc mỉm cười trấn an cô, sau đó đứng dựa vào xe đợi Thủy An Lạc xuống.

Tháng tám rồi mà thời tiết vẫn nắng nóng chẳng thua gì tháng bảy, Mặc Lộ Túc đứng dựa vào xe mà lại chẳng hề nhíu mày lấy một cái vì cái nắng gắt như đổ lửa này, khóe môi anh thoáng cong lên thể hiện tâm trạng rất tốt của mình lúc này.

Thủy An Lạc từ trong tòa nhà chạy ra, cười tí mắt nói, "Cảm ơn anh đã tình nguyện đứng ra làm chứng cho em, lại còn cất công đến tận đây đón em nữa."

Mặc Lộ Túc giơ tay xoa đầu cô, "Ngốc ạ, bệnh án của cha em là do anh viết, đương nhiên anh phải đích thân ra tòa làm chứng rồi, đi thôi." Mặc Lộ Túc nói thế rồi vươn tay mở cửa xe cho cô.

Thủy An Lạc lại cảm ơn Mặc Lộ Túc thêm lần nữa, sau đó mới khom lưng lên xe.

Mặc Lộ Túc lái xe đi, đúng lúc này có một chiếc taxi tiến vào theo hướng ngược lại, vừa vặn đi ngang qua bọn họ. Hơi nóng ngoài trời thông qua cửa sổ của ghế phụ tràn vào trong xe, Thủy An Lạc cúi đầu ấn chốt đóng cửa sổ lại, ánh mắt thoáng liếc thấy một bóng dáng quen thuộc trên chiếc xe đối diện.

"Sở Ninh Dực?" Thủy An Lạc thấp giọng lầm bầm một câu.

"Sao thế?" Mặc Lộ Túc không nghe thấy cô nói gì nên hỏi lại.

Thủy An Lạc kéo cửa kính lên hết, ngăn cản hơi nóng ngoài trời tràn vào trong xe, sau đó mới lắc đầu nói, "Không có gì đâu, em nhìn nhầm thôi."

Trong lòng lại quặn đau lên, Thủy An Lạc cúi đầu mân mê tập văn kiện trong tay mình, giờ này Sở Ninh Dực hẳn là phải đang ở bên cạnh Viên Giai Di, sao mà về đây được?

Mà trong chiếc xe taxi vừa mới đi ngang qua kia, bác tài tự dưng cảm thấy nhiệt độ trong xe đột ngột giảm xuống mà chẳng hay biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai tay đặt trên đùi của Sở Ninh Dực siết chặt thành nắm đấm, hơi lạnh xung quanh anh chính là nguyên nhân chủ yếu khiến bầu không khí đột nhiên giảm nhiệt thế này. Vừa nãy chỉ thoáng qua thôi, nhưng anh đã nhìn thấy Thủy An Lạc đang ngồi trên xe của Mặc Lộ Túc.

Anh vội vàng từ Pháp trở về, vậy mà cô lại đi cùng một gã đàn ông khác...

Lúc này, cảm giác phẫn nộ nhanh chóng bao phủ lấy trái tim Sở Ninh Dục, tâm trạng giờ phút này của anh quả thật lạnh lẽo như băng vậy.

Còn An Giai Tuệ, nhận được trát triệu tập của tòa án thì bà ta kinh ngạc đến sững người, hình như bà ta không ngờ được Thủy An Lạc lại còn để lại một chiêu này. Đúng vào cái lúc bà ta cho rằng mình đã khổng chế được cô thì cô lại phản pháo ngược lại bà ta.

Thủy An Kiều nhìn thấy trát hầu tòa, lập tức mắng chửi ầm ĩ cả lên: "Con ranh con đề tiện, nhất định là nó đang cố tình đây mà."

An Giai Tuệ ngồi trên sofa, sững sờ cứ như người mất hồn, trong tay bà ta vẫn còn tin đồn mới nhất của Thủy An Lạc còn chưa tung ra, cuộc chiến của bà ta với Thủy An Lạc còn chưa bắt đầu, vậy mà không ngờ lại thua trong tay một con ranh con như nó, bà ta không phục.

"Mẹ, bây giờ phải làm thế nào?" Thủy An Kiều hoang mang lo sợ nhìn An Giai Tuệ.

An Giai Tuệ ngẩng đầu lên nhìn con gái mình, nói với giọng tràn ngập phẫn nộ, "Chỉ biết hỏi làm thế nào, làm thế nào? Nếu như mày bằng được một nửa Thủy An Lạc thì bây giờ chúng ta có thành ra thế này không?"

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chiếc Bút Ghi Âm Đó Là Bà Đưa Cho Tôi Có Đúng Không?

Thủy An Kiều bị mẹ mình mắng như thế liền bật khóc tu tu lên.

"Bây giờ còn làm gì được nữa, mau chạy đi, chẳng lẽ còn đợi người khác đến bắt mày nữa à?" An Giai Tuệ càng nói càng cảm thấy đứa con gái của mình quá ngu, "Thủy An Lạc dám kiện mẹ mày thì chắc chắn là nó đã có đủ chứng cứ buộc tội rồi. Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến mày, mày lập tức rời khỏi đây cho mẹ."

An Giai Tuệ nói rồi liền gọi người sắp xếp cho Thủy An Kiều rời khỏi đây.

Thủy An Kiều ăn sung mặc sướng bao nhiêu năm như thế, nhưng bây giờ đột nhiên mất đi tất cả, sự căm hận Thủy An Lạc trong lòng cô ta cứ như dây leo lan tràn tỏa ra khắp nơi, nhanh chóng quấn chặt lấy trái tim cô ta.

Phiên tòa sẽ diễn ra vào buổi chiều, nhưng vì Bạch Dạ Hàn không yên tâm Thủy An Lạc, không muốn để cô không xảy ra bất cứ chuyện bất trắc nào trong phiên tòa ngày hôm nay nên đã đến tòa án đợi từ sáng sớm. An Phong Dương cũng đưa cả Mân Hình đến đợi phiên tòa mở ra với cô.

Trong phòng khách yên tĩnh, Tiểu Bảo Bối chốc chốc lại ê ê a a mấy câu vô nghĩa. Thím Vu không chịu được muốn lên lút tăng nhiệt độ của điều hòa lên.

Sở Ninh Dục mặt mũi sầm xì ngồi trên sofa, trên đùi Tiểu Bảo Bối vẫn đang nhún nhảy. Lâu quá không gặp daddy nên bây giờ cậu nhóc đang trong trạng thái hưng phấn vô cùng.

Lúc này, thím Vu cũng không có gan chụp lên, nhờ đầu chọc giận thiếu gia điên lên thì cái thân già này của bà có khi bị thiếu gia lẳng cho một cái là rụng hết cả xương ấy chứ.

"Thiếu gia, hôm nay diễn ra phiên tòa của tiểu thư đấy. Cậu đã trở về rồi chẳng lẽ không đi xem một chút sao?" Thím Vu nhỏ giọng hỏi, bà có thể nhìn ra được thiếu gia quay về là vì tiểu thư, nhưng mà về rồi sao lại không đi xem, thế chẳng phải là đáng tiếc sao?

"Tại sao lại phải đi?" Khóe miệng của Sở Ninh Dục cong lên lạnh như băng, bên cạnh cô đã có đàn anh của cô rồi mà, còn cần gì đến anh nữa? Nhưng còn anh thì sao? Lại phát điên phát đại lên, để lại chú Sở ở bên đó chăm sóc Viên Giai Di, còn mình thì chẳng thèm để ý đến tình trạng của bản thân mà đôi luôn chuyển bay mau chóng bay về.

Một người kiêu ngạo như Sở Ninh Dục anh thì sao có thể không tức cho được.

"Nha...phi..." Tiểu Bảo Bối không hiểu gì vẫn phun mưa phì phì với daddy, đáng vẻ cười hi hi của cậu nhóc với cái vẻ lạnh băng băng của cha mình

tạo thành một hình ảnh đối lập cực kỳ sống động.

Sở Ninh Dực nhìn con trai, cuối cùng về mặt mới dịu đi được một chút.

Thím Vu quay vào phòng bếp. Thiếu gia bây giờ nhìn kiểu gì cũng giống một anh chàng đang ghen tuông, đáng tiếc là bản thân anh lại chẳng biết được điều đó.

"Đúng là giày vò nhau mà, haiz, thôi thì nhân lúc còn trẻ giày vò được cứ giày vò nhau đi vậy." Thím Vu cảm khái lên tiếng, đưa tay ra đóng cửa phòng bếp lại rồi cặm cụi nấu gì đó ngon ngon cho Tiểu Bảo Bối ăn.

Câu này của thím Vu rõ ràng là đang nói cho Sở Ninh Dực nghe, cho nên Sở Ninh Dực cũng nghe ra được vì vậy anh thoáng cau mày lại. Bởi vì thím Vu là người của mẹ anh, cũng là người đã trông nom anh từ nhỏ tới lớn, anh cũng không thể trách móc gì bà, chỉ có thể cau mày thể hiện tâm trạng tồi tệ của bản thân mình lúc này.

Đúng đến ba giờ chiều, Sở Ninh Dực liền với tay bật ti vi lên, chắc chắn sẽ có tin về vụ kiện của Viễn Tường.

Sở Ninh Dực cự tuyệt thừa nhận việc mình đang lo lắng cho cô. Anh chỉ muốn xem xem rốt cuộc cô gái đó có nhớ tới việc cô là mẹ của con trai anh hay không, liệu có nhớ tới việc phải duy trì khoảng cách với người đàn ông khác hay không mà thôi.

Có Bạch Dạ Hàn ở đó, đương nhiên anh không cần phải lo lắng, sau hai tiếng cử hành phiên tòa, cuối cùng phiên tòa cũng kết thúc với mức án chung thân dành cho An Giai Tuệ.

Sau khi thẩm phán tuyên bố bản án, Thủy An Lạc thở hắt ra một cái, con tim đang treo lơ lửng của cô cuối cùng cũng có thể yên tâm được rồi.

Kiều Nhã Nguyễn ôm chầm lấy Thủy An Lạc hưng phấn hét lên: "Thắng rồi, chúng ta thắng rồi."

Thủy An Lạc gạt đầu, đưa mắt nhìn theo An Giai Tuệ bị đưa khỏi vị trí của bị cáo vẫn đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy căm hận. Cô đẩy nhẹ Kiều Nhã Nguyễn ra, trầm giọng hỏi, "Chiếc bút ghi âm đó là bà đưa cho tôi có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Anh Em Của Sở Ninh Dực Đều Không Thích Cô

An Giai Tuệ cười một cách đầy châm chọc, bà ta đánh giá Thủy An Lạc một lượt từ đầu đến chân.

"Mày quả thật còn mưu mô hơn cả mẹ mày." An Giai Tuệ không phải là người dễ dàng bị gục ngã, hướng hồ bà ta cũng đâu chịu thừa nhận là bà ta đã thua đâu.

Thủy An Lạc cũng chẳng để ý đến sự châm chọc của bà ta, cái cô để ý chính là chiếc bút ghi âm kia, "Là làm Lâm Thiến Thần đưa cho tôi chứ gì." Thủy An Lạc châm chọc lại.

"Sao nào, lật đổ tao rồi bây giờ mày muốn liên lụy đến cả Thiến Thần nữa à? Thủy An Lạc, không ngờ mày còn trẻ như thế mà đã mưu mô thâm độc vậy rồi, vì để có được Sở Ninh Dực mà thật sự không từ bất cứ thủ đoạn nào." An Giai Tuệ cười giễu thành tiếng.

"Bà đang nói cái gì thế?" Thủy An Lạc cau mày, bàn tay đặt bên hông khẽ siết chặt lại. Cô có cảm giác người đưa cái bút cho cô chính là Lâm Thiến Thần, bởi vì lúc đó An Giai Tuệ đang bị đám phóng viên bao vây, không có thời gian để giờ trò với cô, mà người có thể vào được bệnh viện, còn nói là chuyển phát nhanh thì chỉ có mình Lâm Thiến Thần với tư cách là bác sĩ mà thôi.

An Giai Tuệ nói xong, Bạch Dạ Hàn thoáng cau mày, ánh mắt nhìn Thủy An Lạc cũng thêm mấy phần dò xét.

"An Giai Tuệ bà đang nói vớ vẩn cái gì đấy?" Kiều Nhã Nguyễn phần nộ nói.

"Tao có nói vớ vẩn hay không, tao nghĩ mày phải rõ ràng hơn tao chứ." An Giai Tuệ thấp giọng thì thầm bên tai Thủy An Lạc, sau đó mới theo nhân viên thi hành án rời khỏi đó.

Thủy An Lạc mím môi thật chặt, hai tay đặt bên người dần siết chặt thành nắm đấm.

"Lạc Lạc, đừng nghe con mụ đó nói linh tinh." Kiều Nhã Nguyễn nắm lấy cánh tay đang căng cứng của Thủy An Lạc, vội vàng khuyên cô.

"Lòng người khó thấu." Phong Phong đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

An Phong Dương cau mày, "Phong Tứ, cậu đang nói cái gì đấy?"

Kiều Nhã Nguyễn ngoảnh phắt lại nhìn gã đàn ông nhả đang đứng bên kia, nghiêng răng ken két nói: "Dù lòng người có khó nhìn thấu như thế nào cũng còn tốt hơn một gã đàn ông như anh gấp vạn lần."

"Cô nói cái gì?" Về mặt của Phong Phong cực kỳ khó coi, anh ta nhìn chằm chằm vào Kiều Nhã Nguyễn.

"Sao nào, nghe không hiểu tiếng người à? Đã không chịu được thua trận sao lúc đầu còn đùa giỡn con người ta làm cái gì?" Kiều Nhã Nguyễn khinh bỉ nói, ám chỉ chuyện ban đầu anh ta đùa giỡn Thủy An Lạc bị Thủy An Lạc chinh cho một trận mà bị bao vây trên xe buýt. Cô biết anh ta vì chuyện đó nên mới kết thù kết oán với Thủy An Lạc.

Sắc mặt của Phong Phong càng sầm xuống, ánh mắt nhìn Kiều Nhã Nguyễn lại càng u ám. Mấy ngày hôm nay đưa con gái này lúc nào cũng kè kè bên cạnh Mặc Lộ Túc, anh ta vốn dĩ đã chịu đựng hết nỗi rồi, bây giờ cô ta lại còn cười nhạo anh ta như thế nữa.

Phong Phong đột nhiên sai bước đi đến, tóm lấy cổ tay Kiều Nhã Nguyễn kéo đi.

"Lão Phật Gia." Thủy An Lạc vội vàng gọi theo thật to, nhưng Kiều Nhã Nguyễn đã bị lôi đi mất rồi.

Ánh mắt Mặc Lộ Túc càng sâu thêm, anh bước tới đặt một tay lên vai Thủy An Lạc, ngăn cô lại: "Đừng để ý đến người ta nói gì, bản thân không làm chuyện gì hổ thẹn với lòng mình là được rồi."

Thủy An Lạc ngẩng đầu, giấu đi sự bất lực trong đôi mắt, khóe môi cô khẽ nhếch lên một nụ cười ngây ngô.

"Em không sao, thanh giả tự thanh, em chỉ tò mò không biết chiếc bút ghi âm đó là ai đưa cho em thôi." Thủy An Lạc nói rồi cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay, "Đàn anh, Anh Xinh Trai, em mời mọi người đi ăn nhé, còn cả anh Bạch Nhị nữa." Thủy An Lạc dè dặt nhìn người đàn ông vừa mới giúp mình cãi thắng phiên tòa vừa rồi. Thủy An Lạc không phải là đứa ngốc. Cô có thể nhìn ra được Bạch Dạ Hàn ngay từ đầu đã có thành kiến với cô, và vừa nãy khi An Giai Tuệ nói ra câu đó, rõ ràng anh ta đã nhìn cô với ánh mắt dò xét.

Cô biết đó chính là mục đích của An Giai Tuệ và bà ta đã thành công. Ít nhất bà ta cũng khiến cho Phong Phong và cả Bạch Dạ Hàn đều cảm thấy cô là một đứa con gái mưu mô xảo quyệt. Ba người anh em của Sở Ninh Dục, e rằng cũng chỉ có mỗi mình Anh Xinh Trai là chịu tin tưởng cô. Thủy An Lạc bỗng cảm thấy bản thân thật thê thảm, bởi vì mấy người anh em mà Sở Ninh Dục coi trọng thì lại đều không thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Sở Tổng Trở Về

Thủy An Lạc cúi đầu giấu đi vẻ mất mát trong ánh mắt của mình, nhưng một lúc sau lại tự vỗ mạnh một cái vào đầu, cô điên rồi sao? Sao cô phải để ý đến việc anh em của Sở Ninh Dục nghĩ gì về mình chứ.

Bạch Dạ Hàn nhìn cô với ánh mắt thâm trầm một lúc, cuối cùng thì quay lưng đi thẳng, "Không cần đâu, tôi còn phải lên máy bay nữa."

Thủy An Lạc nhìn theo bóng lưng lạnh lùng kiêu ngạo của Bạch Dạ Hàn. Cô có thể nghe rõ được giọng điệu chán ghét của anh ta đối với cô, vì vậy bèn bĩu môi nói: "Không đi càng tốt." Vì Anh Xinh Trai và đàn anh đều không phải là người ngoài nên cô hoàn toàn có thể mời họ ăn ở một chỗ nào đó rẻ rẻ một chút, không phải sao?

Nghĩ vậy, tâm trạng của Thủy An Lạc thoáng cái đã tốt hơn hẳn, ngoại trừ việc cô vẫn còn hơi lo lắng cho Lão Phật Gia nhà cô.

"Anh Xinh Trai, chị dâu, đàn anh, đi thôi, em mời mọi người một bữa." Thủy An Lạc nói rồi một tay khoác vai Mặc Lộ Túc, tay còn lại vốn đang định khoác An Phong Dương. Nhưng nhìn thấy Mân Hinh, cô cười ha hả một cái rồi ngượng ngùng thu tay lại, chỉ quàng tay với Mặc Lộ Túc rồi đi thẳng ra ngoài. Anh Xinh Trai dù gì cũng là người đã có vợ, quả nhiên cô không thể coi Anh Xinh Trai như những người anh em bình thường khác của mình nữa rồi.

Thủy An Lạc ra khỏi tòa án cùng mọi người. Sau khi vụ kiện này kết thúc, cô cũng đã lấy lại được toàn bộ số cổ phần của Viễn Tường, tâm trạng của cô chưa bao giờ tốt đến thế này.

"Đàn anh, chúng ta đến quán Tứ Xuyên ở công trường nhé, quán đó dạo này..."

Thủy An Lạc còn chưa nói hết câu, liền cảm giác mọi người xung quanh mình tự dưng dừng lại, bầu không khí cũng bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Gương mặt của Mặc Lộ Túc vốn đang tràn đầy ý cười dần dần cũng trở nên lạnh lẽo, trong ánh mắt của anh có thêm mấy phần thâm trầm.

"Này, em đang nói đến một quán Tứ Xuyên, mọi người... làm sao vậy?" Ba chữ cuối cùng Thủy An Lạc nói đúng lúc vừa ngoảnh lại, giọng nói của cô cứ thế nhỏ dần, cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy chữ cuối nữa.

Dưới những bậc thang, cách đó mấy mét.

Một đôi mắt ung sắc bén, lạnh băng như một thanh kiếm đang nhìn chằm chằm vào cô.

Tìm Thủy An Lạc đập loạn mắt một nhịp.

Anh... đã trở về rồi ư?

Cánh tay Thủy An Lạc đang đặt trên vai Mặc Lộ Túc lúng túng không biết phải làm sao. Sau đó cô nhanh chóng bỏ xuống, lại thăm mắng mình trong lòng, cô chột dạ cái gì cơ chứ? Cô và Sở Ninh Dục có liên quan gì nhau đâu? Anh ta có về hay không thì liên quan quái gì đến cô cơ chứ? Lúc cô đang bị cả cái thành phố A này bêu xấu, chửi rủa thì anh ta lại đang ở bên cạnh bạn gái cũ của mình. Lúc cô đang chìm trong rắc rối với phiên tòa thì anh ta còn mãi bế bạn gái cũ. Khi cô hy vọng anh ta ở bên cạnh mình thì chẳng phải anh ta đang tìm cách rời xa cô đấy sao?

Nghĩ vậy, Thủy An Lạc lại cố giấu đi sự đau khổ trong đáy mắt rồi ngẩng đầu lên, cười tí mắt nhìn người đàn ông đang đứng dưới bậc thềm, "Ồ, hóa ra Sở tổng đã về rồi đấy à, hình như về hơi sớm thì phải nhỉ?" Dù sao cô cũng chưa rời khỏi đây mà?

Khích bác!

Đó là thứ duy nhất mà Sở Ninh Dục có thể nghe ra.

Lúc thấy cô khoác vai Mặc Lộ Túc đi ra, Sở Ninh Dục vốn đã không kiềm chế được tâm trạng của mình, con nhóc chết tiệt này, chẳng lẽ cô không biết thân phận mình là ai à?

Thủy An Lạc nhìn người đàn ông đang bước từng bước một lên cầu thang, nhịp tim cũng đập nhanh hơn theo khoảng cách đang dần thu nhỏ giữa anh và cô.

Ánh mắt sắc bén của anh như hận không thể muốn nuốt chửng lấy cô, thậm chí Thủy An Lạc còn cảm nhận được con giận dữ ẩn dưới hơi thở lạnh như băng đó.

Chẳng lẽ là bởi vì cô vẫn chưa chịu đi sao?

Nhịp tim tiếp tục tăng lên dồn dập, khoảng cách giữa anh và cô càng lúc càng thu hẹp. Thủy An Lạc nhìn người đàn ông đang cách mình trong gang tấc, bàn tay buông thõng bên người không khỏi khẽ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Bị Cấn

Sở Ninh Dục nhanh chóng đứng trước mặt Thủy An Lạc. Thủy An Lạc muốn lùi về phía sau nhưng lại phát hiện hai chân của mình căn bản đã không thể dịch chuyển được nữa rồi.

An Phong Dương thậm chí kêu một tiếng "hông rồi", bởi vì sắc mặt của Sở Đại lúc này cứ sai sai thế nào ấy.

"Sở Tổng, lâu rồi không gặp." Thủy An Lạc cũng tự phục mình lắm, giờ này mà còn cười cho được, nhưng mà đúng là cô đã cười thành tiếng mất rồi.

Trước kia, khi anh ta không xuất hiện vào lúc cô cần anh ta nhất, cô đã khóc. Nhưng đó là chuyện của một năm trước rồi, Thủy An Lạc của bây giờ sẽ tuyệt đối không khóc, hơn nữa còn cười khi đối diện với anh ta nữa.

Nụ cười của Thủy An Lạc rơi vào mắt của Sở Ninh Dục chỉ có hai chữ "chướng mắt".

Bởi vì bên cạnh cô có người đàn ông đó nên cô mới cười ư?

Sở Ninh Dực đưa tay ra túm chặt lấy cổ tay của Thủy An Lạc khiến cho cô không nhận được mà "au ư" một cái. Bởi vì Sở Ninh Dực dùng sức, mạnh đến mức gần như muốn bẻ gãy cổ tay cô vậy. Thủy An Lạc không nhận được, chủ tâm trong bụng, mẹ nhà anh, chân bạn gái cũ nhà anh tàn thì cũng đừng có phé luôn cổ tay của tôi chứ!

"Sở tổng, anh làm em ấy đau rồi kìa." Mặc Lộ Túc nhíu mày lên tiếng, định đưa tay ra nhưng lại bị Sở Ninh Dực gạt phắt đi.

"Bác sĩ Mặc, tốt nhất là đừng có động đến người phụ nữ của người khác." Sở Ninh Dực lạnh lùng lên tiếng, sau đó kéo Thủy An Lạc đi xuống cầu thang.

Người phụ nữ của người khác?

Cô á?

Trong lúc Thủy An Lạc còn đang mải khiếp sợ thì đã bị người ta lôi xềnh xệch đi.

Sở Ninh Dực đi rất nhanh. Thủy An Lạc gần như loạng choạng lao xuống theo, có mấy lần suýt thì ngã xuống đến nơi nhưng may mà có người chặn trước mặt, nếu không chắc cô đã ngã thật rồi.

Mặc Lộ Túc đang định đuổi theo thì lại bị An Phong Dương chặn lại, "Bác sĩ Mặc, chuyện ngày hôm nay tôi thay mặt em gái tôi cảm ơn anh, nhưng chuyện của vợ chồng nhà người ta thì cứ để người ta tự giải quyết đi."

"An tổng, nếu như tôi nhớ không nhầm thì một năm trước bọn họ đã ly hôn rồi." Mặc Lộ Túc không chịu lùi bước lên tiếng.

An Phong Dương nhướn mày, một tay choàng lấy vợ chưa cưới của mình, "Vợ trước chồng trước cũng có chữ "vợ chồng" đó thôi? Hơn nữa giữa bọn họ còn có một đứa trẻ nữa kìa."

Mặc Lộ Túc nhìn theo bóng lưng đã đi xa của An Phong Dương, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Đứa bé, đó là một sự ràng buộc khiến cho Sở Ninh Dực và Thủy An Lạc vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi mối quan hệ đó.

Thủy An Lạc bị Sở Ninh Dực ném vào xe khiến cho đầu óc quay cuồng. Cô cảm thấy trước mắt mình xuất hiện một đám sao đang xoay vòng vòng. Đến lúc đám sao đó tan đi hết, bức vách ngăn trong xe đã được kéo lên, mà bản thân mình thì lại đang bị một con quái vật khổng lồ đè nặng.

"Buông tôi ra." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cô dồn hết sức vào hai tay đẩy ngực anh ra, vì cái gã trên người cô đang có ý định muốn đè chết cô.

Sở Ninh Dực nhìn vẻ hung dữ trên mặt nhỏ nhắn của Thủy An Lạc, trong đầu anh lúc này tràn ngập hình ảnh cô tươi cười nhìn Mặc Lộ Túc ban nãy. Sự đối lập rõ ràng kích thích triệt để đại não của Sở Ninh Dực, thế nên ngay sau đó Sở Ninh Dực liền cúi xuống cắn lên mặt cô.

Đau quá...

Thủy An Lạc chìm trong hoang mang mờ mịt, cả người瑟瑟, cô bị Sở tổng... cắn?

Sở tổng... má nó chứ, anh đang nghĩ cái quái gì thế hả?

Người ta hôn còn anh thì cắn!

Cắn! Cắn! Cắn!

Đã thế còn cắn vào mặt cô nữa chứ!

Mặt! Mặt! Mặt!

Nhưng đó không phải là vấn đề, vấn đề là cô thực sự rất là đau, thế này là sắp bị hủy dung đến nơi rồi à! Hu hu!

"Đau, tôi đau mà..." Thủy An Lạc gắng sức giãy giụa thật mạnh, nhưng càng giãy thì mặt lại càng đau, có thể thấy Sở Ninh Dực cắn đau đến mức nào.

Thủy An Lạc không làm gì được cái mặt nhưng hai chân cứ giãy giụa liên hồi, nhưng vì vùng vẫy kinh quá nên cô không ngờ mình lại đạp trúng chỗ nào đó của người đang đè trên người mình.

Sở Ninh Dực "hự" một cái, đau đến mức phải nhả cái má bụ bẫm của cô ra.

Ực~~

Thủy An Lạc nuốt nước bọt đánh ực một cái, trên mặt vẫn còn một vệt nước miếng ướt rườn rướt, rồi cô quay sang nhìn người đàn ông đang cau mày, trán đổ đầy mồ hôi đang trừng mắt với mình. Cô có thể nói là cô không cố tình đập vào cái chỗ đó của anh không?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Câu Nói Quen Thuộc

Sở Ninh Dực dùng sức cắn vào má Thủy An Lạc đau bao nhiêu thì sức lực cô gãy gập lớn bấy nhiêu. Cô gãy càng mạnh thì cái chỗ đó của Sở Ninh Dực bị đầu gối cô thúc vào lại càng đau bấy nhiêu.

Thủy An Lạc nghĩ thầm trong bụng, nếu như quãng đăm điều kiện tồn tại ở giữa đi, nói cách khác thì chính là Sở tổng tự làm tự chịu, con đau này do chính lực của anh tạo ra chứ đâu. Nhưng mà má của cô đau thật mà, kiểu này không biết có phải Sở Ninh Dực cắn sứt má cô ra rồi không nữa?

Cô không biết Sở Ninh Dực còn cái tật xấu này nữa đấy, sau này chắc chắn cô sẽ bế con trai tránh xa anh ta ra. Dù sao thì gương mặt bánh bao của con trai trông cũng "ngon lành" hơn, cắn cũng sẽ đỡ hơn.

Sở Ninh Dực cố gắng chịu đựng cho qua cảm giác đau đớn này lại thấy Thủy An Lạc đang thất thần, lúc này mà cô cũng thất thần cho được à?

"Thủy An Lạc, cô coi lời tôi nói như gió thoảng qua tai có đúng không?" Sở Ninh Dực nhìn dấu răng rõ ràng trên gương mặt trắng mịn của cô, con tức trong bụng cũng dịu đi vài phần. Nhưng trong đầu tự dung lại xuất hiện một suy nghĩ hung ác khác, anh muốn cắn cho cô hủy dung luôn, xem xem sau này cô làm thế nào để ra ngoài tươi cười với người đàn ông khác được nữa?

Cả người Thủy An Lạc khẽ run lên, Sở Tổng đang nổi khùng, nổi điên kìa. Sau quả "dồn không khí" với độ khó cao lần đó, Sở Tổng lại phát mình ra chiều mới - cắn mặt rồi, nhưng mà tại sao... người bị thương toàn là cô vậy?

Nhưng?

Anh ta đang nói gì với cô vậy?

Đầu óc Thủy An Lạc bắt đầu nhanh chóng làm việc, muốn lục lại những lời mà Sở Ninh Dực từng nói. Nhưng từ nãy đến giờ, Sở Ninh Dực cũng nói nhiều điều với cô lắm mà.

"Nhìn ba tôi chết? Đợi tôi tự giác rồi đi?" Thủy An Lạc lạnh lùng bật cười thành tiếng.

Đôi mày kiếm của Sở Ninh Dực nhíu lại, trên trán vẫn còn đọng mồ hôi lạnh do cơn đau vừa rồi gây ra.

"Cô đang nói cái gì đấy?" Sở Ninh Dực trầm giọng hỏi.

"Nói cái gì chẳng lẽ Sở tổng không biết hay sao? Chuyện An Giai Tuệ hạ độc ba tôi, anh đã sớm biết rồi đúng không. An Giai Tuệ muốn xuống tay với ba tôi vào cái hôm sinh nhật của Thủy An Kiều, anh cũng biết đúng không? Anh mặc kệ không hỏi không rằng, chẳng phải là đang mong tôi sớm cút đi cho khuất mắt anh còn gì?" Thủy An Lạc gằn từng câu từng chữ, tuy rằng cô đang hết sức để kiềm chế, nhưng trong giọng nói của cô vẫn chất chứa đầy châm biếm và bi thương.

Sở Ninh Dực nhìn dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Thủy An Lạc, hai hàng lông mày của anh lại càng nhíu chặt lại.

"Tôi mong cô cút khỏi tầm mắt của tôi?" Sở Ninh Dực lặp lại câu cuối cùng, ánh mắt của anh trông cũng ngày càng nguy hiểm.

Nhưng trong mắt Thủy An Lạc thì chẳng qua anh đang muốn phủ nhận tất cả những chuyện này mà thôi, cho nên vẻ mỉa mai trên gương mặt cô lại càng rõ ràng. "Chẳng lẽ không phải là vậy? Có cần tôi lặp lại câu nói đó lần nữa cho anh nghe không?"

Câu nói đó cho đến tận bây giờ cô vẫn nhớ rất rõ ràng, bởi vì trong khoảng thời gian này mỗi khi cô không chịu nổi nữa muốn gọi điện cho anh thì câu nói đó lại xuất hiện trong đầu cô và cắt đứt ý nghĩ muốn gọi điện cho anh của cô.

"Nói!"

Vẫn một từ lạnh băng như cũ, nhưng ẩn sâu dưới sự lạnh lẽo đó không phải là một từ, mà nếu như cô không đưa ra một lý do hợp lý, chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như thế đâu. Thủy An Lạc run lên, trong lòng chất chứa đầy oán hận, anh muốn cô đích thân nói ra câu đó đến vậy, để

rồi lại phải chịu tổn thương thêm lần nữa sao?

"Nếu Thủy Mặc Vân đã mờ mắt vậy cứ để ông ta tự chịu đựng quả báo của mình, chính anh đã nói câu này đúng không." Thủy An Lạc nghiêng rặng nói, thấy Sở Ninh Dực cau mày, cô lại nói tiếp: "Chỉ cần cậu đứng nhìn Thủy Mặc Vân chết, sau này muốn dứt cái con bé Thủy An Lạc kia cũng sẽ dễ dàng hơn. Sao nào, câu này nghe có quen không."

Thủy An Lạc nhấn mạnh từng câu từng chữ, nói không sai lấy một lời, một câu là do chính miệng anh nói, còn một câu là Bạch Dạ Hàn nói.

Ánh mắt của Sở Ninh Dực càng âm trầm hơn, khóe miệng anh cong lên mang theo vài phần lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 160: Cường Hôn

"Còn câu sau đó đâu?" Sở Ninh Dực lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Thủy An Lạc sững người, trong bút ghi âm câu nói cuối cùng chính là câu của Bạch Dạ Hàn, sau đó còn gì nữa đâu.

Nhìn thấy dáng vẻ sững sờ của Thủy An Lạc, Sở Ninh Dực liền biết cô chỉ nghe được một nửa cuộc trò chuyện ngày hôm đó.

"Thủy An Lạc, tạm thời tôi không hỏi em tại sao em lại nghe được đoạn hội thoại này."

Tim Thủy An Lạc đập thình thịch, tạm thời không hỏi, ý của anh ta là sau này sẽ hỏi tới hả? Mà theo như lời Sở Ninh Dực nói thì rõ ràng có ý là chuyện này sự thật không phải như cô nghe được.

"Thủy An Lạc, mẹ nhà nó chứ, em không hỏi tôi mà đã tự mình cắt câu lấy nghĩa. Con mẹ nó, ai cho em cái quyền đó hả?" Sở Ninh Dực quát ầm lên.

Thủy An Lạc run bắn lên, ngây ra mất một lúc mới lí nhí nói, "Mẹ tôi bảo, mắng người khác là không tốt đâu."

Thủy An Lạc nói xong, hận không thể tự tát cho mình một phát, cô đang nói cái gì thế? Bây giờ là lúc nói đến cái đó à?

"Tôi cắt câu lấy nghĩa lúc nào? Anh có dám nói với tôi là những câu đó không phải do anh nói không?" Thủy An Lạc tìm lại khí thế của mình, tiếp tục dùng sức đẩy anh ra.

Một tay Sở Ninh Dực túm chặt lấy cổ tay đang vùng vẫy của cô, "Thủy An Lạc, mấy năm nay em thi trượt nhiều là vì dung lượng não của em không đủ dùng hả?" Sở Ninh Dực cau tiết gắt lên, bởi vì cô thà tin vào đoạn đối thoại không hoàn chỉnh mà người khác đưa cho chứ không chịu đối chứng với anh. Chuyện cô không tin tưởng vào anh khiến Sở Ninh Dực không sao có thể kiềm chế được cơn giận trong lòng mình.

"Sở Ninh Dực". Thủy An Lạc nghiêng rặng nghiêng lợi nói, đôi mắt to tròn chứa đầy căm hận, "Đừng có nói như thể mình là một kẻ ngoài cuộc như thế, không phải anh vẫn tới chỗ bạn gái của cũ của mình đây à? Anh tốt với tôi chẳng lẽ không phải chỉ vì quyền nuôi dưỡng Tiểu Bảo Bối hay sao?"

"Thủy An Lạc!" Sở Ninh Dực tức giận quát lớn, nghe giọng nói hoài nghi của cô, tâm trí của anh nhất thời bị lửa giận chiếm hết, không còn nghe ra được sự chua chát cùng tủi thân cũng chắt chứa trong giọng nói của cô nữa, những gì anh nghe thấy chỉ toàn là sự không tin tưởng trong suy nghĩ của cô, "Thủy An Lạc, tôi nói cho em biết, em là người phụ nữ của Sở Ninh Dực này, cả đời này em chỉ có thể là người của tôi, đừng có hòng mà nghĩ tới cái tên Mặc Lộ Túc đó."

"Sở Ninh Dực, anh buông tôi ra, anh đừng tưởng mình có người đàn bà khác thì nghĩ ai cũng như mình. Tôi nói cho anh biết, muốn con trai tôi gọi người khác là mẹ, anh có chết cũng đừng hòng. tôi... ưm..."

Khi tiếng hét của Thủy An Lạc vẫn còn văng vẳng trong xe thì những âm thanh sau đó đã bị môi ai đó chặn lại.

Đôi mắt của Thủy An Lạc tiếp tục tròn tròn đến mức không thể tròn to hơn được nữa, cánh môi bị người ta nháy cắn đau nhói, ngoại trừ đau ra chẳng thì chẳng còn cảm giác nào hết.

Cho nên, căn bản đây không phải là hôn, mà là dã thú đang cắn xé nhau.

Thủy An Lạc dùng hết sức bình sinh để vùng vẫy, hai tay đánh lung tung lên lưng anh, "Sở Ninh Dực, anh..." Một Sở Ninh Dực như thế này khiến

cô rất sợ hãi, khỏe mỗi cô gần như bị anh cắn rách, môi lưỡi nóng bỏng của anh cũng đòi xuống, như một con ma cà rồng, môi lưỡi anh chạm vào đầu, cô liền thấy đau đớn và bỏng rát đến đó.

Lúc này, Sở Ninh Dục đã hoàn toàn đánh mất tất cả lý trí của mình, anh phát điên lên vì sự không tin tưởng của cô, hơn thế nữa là vì Mặc Lộ Túc - người đàn anh mà cô vẫn luôn ý lại kia.

Thủy An Lạc không phải kẻ ngốc, cô biết nếu như cô không ngăn lại chuyện sắp xảy ra thì sẽ không ổn chút nào. Tuy cô và Sở Ninh Dục ngay cả con cũng đã có với nhau rồi nhưng cô không muốn xảy ra chuyện trong tình huống này, thế này có khác gì bị cưỡng bức đâu?

Nhưng vậy bị tước lên, bắp đùi bị bàn tay to lớn mang theo lửa giận của anh bóp đến đau nhói, những ngón tay thô ráp của anh thô lỗ lướt trên da thịt cô, khiến cô không khỏi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Đại Vương Bảo Ta Đi Tuần Núi

"Đại vương bảo ta đi tuần núi..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên lạnh lạnh trong không gian chật hẹp.

Thủy An Lạc vốn dĩ đã từ bỏ việc vùng vẫy nhưng lại bị tiếng chuông làm sự tỉnh, thế là cô lại ra sức giãy giụa: "Buông tôi ra, Sở Ninh Dục, anh buông tôi ra!" Thủy An Lạc hét lên.

Lý trí bị đánh mất của Sở Ninh Dục dường như bị tiếng hét thất thanh này kéo lại, nhưng tròng mắt của anh vẫn đỏ rực. Sở Ninh Dục hơi thẳng người lên nhìn cô gái đang nằm phía dưới mình, trên mặt cô có một vết răng đo đỏ, phần cổ và ngực lộ ra cũng đều lưu lại cũng vết cắn chói mắt. Cảm giác đau lòng từ từ dâng lên xua tan đi cơn tức giận vừa rồi.

Thủy An Lạc hỗn hển thở dốc, khuôn ngực đang phập phồng không ngừng lưu lại đầy các vết thương đau đến chết lặng.

"Đại vương bảo ta đi tuần núi, bắt một tên hòa thượng về làm bữa tối..."

Tiếng chuông vừa mới ngưng đã tiếp tục vang lên, Thủy An Lạc nhìn người đàn ông phía trên mình đang từ từ đứng lên thì vội vàng ngồi dậy, sau đó thì sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề rồi mới đưa tay nhặt di động lên.

"Alo..."

Giọng nói của Thủy An Lạc khàn đặc, thậm chí còn có chút run rẩy, rõ ràng vừa rồi cô đã bị dọa cho chết khiếp.

Sở Ninh Dục ngồi thẳng dậy, chân mày cũng nhíu chặt. Anh sửa lại tóc tai cùng quần áo xộc xệch của mình, không chỉ đùi phải có chút đau mà sau lưng cũng đau vì bị cô vừa đánh vừa cào.

Người bên kia mới dứt lời, Thủy An Lạc liền ngẩng phắt lên nhìn Sở Ninh Dục, trong đôi mắt to tròn của cô giăng kín nỗi sợ hãi cùng bất an: "Bảo Bối, Tiểu Bảo Bối bị sốt rồi! Thím Vu mới gọi điện bảo vừa đưa thẳng bé tới bệnh viện."

Trước kia mỗi lần Tiểu Bảo Bối bị ốm đều do Long Man Ngân chăm sóc, thế nên hầu hết những lúc như thế cô đều có "thuốc an thần" bên cạnh nên chẳng sợ hãi gì, nhưng lần này mẹ không có ở đây, cô chỉ có Sở Ninh Dục thôi.

Sở Ninh Dục đang chỉnh lại quần áo trên người thì sững lại chốc lát, sau đó nhanh chóng kéo vách ngăn xuống nói với lái xe: "Đến bệnh viện."

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Thủy An Lạc thấp giọng lầm bầm, cả người cứ đứng ngồi không yên.

Sở Ninh Dục đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang siết chặt của cô, Thủy An Lạc run bắn lên như thể vừa bị hành động của anh dọa sợ.

"Không sao đâu." Giọng nói của Sở Ninh Dục cũng khàn khàn, anh cũng chỉ vừa mới ra ngoài cùng lắm là hai tiếng thôi mà, lúc anh đi thì Tiểu Bảo Bối còn đang ngủ, sao tự dưng lại phát sốt như vậy?

Chiếc xe lao nhanh tới bệnh viện, lúc bọn họ xuống xe thì cũng đúng lúc thím Vu đưa Tiểu Bảo Bối đến. Thủy An Lạc vừa bước xuống đã vội vàng ôm lấy Tiểu Bảo Bối. Cô nhanh chóng ôm Tiểu Bảo Bối đang khóc quấy vào lòng, dán trán mình lên cái trán nhỏ nóng hôi hổi kia mà lòng đau đớn vô cùng.

Lúc thím Vu thấy Thủy An Lạc thì hơi sững sốt một chút, bởi vì những vết thương trên người Thủy An Lạc quá mức rõ ràng, thậm chí những chỗ như cổ với xương quai xanh bị lộ ra cũng đầy những dấu vết mờ ám khiến một bà già như bà không kiềm chế được cũng phải đỏ cả mặt. Sở Ninh Dực tất nhiên cũng chú ý đến ánh mắt né tránh của thím Vu, rồi lại nhìn những vết hôn cắn lộ ra ngoài của Thủy An Lạc. Anh lập tức cởi áo khoác của mình ra, sau đó khoác lên vai cô rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô đi vào bệnh viện. Thủy An Lạc hơi giật mình, lúc cúi xuống nhìn những chỗ mà anh đang che lại, sắc mặt cũng hơi biến.

Tiểu Bảo Bối mau chóng được đưa vào khoa nhi, sau khi bác sĩ đo nhiệt độ cho thì bé con đã sốt cao lên đến 39 độ. Thủy An Lạc vẫn cứ ôm lấy Tiểu Bảo Bối mà hôn lên cái đầu nhỏ nóng rực của nhóc, khuôn mặt bánh bao cũng đỏ ửng cả lên.

"Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi, là mẹ không tốt." Tiểu Bảo Bối không thể đột ngột sốt cao chỉ trong một ngày thế này, chắc chắn là trước đó đã có triệu chứng nhưng cô lại không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Mẹ Chồng Tới

Vì Tiểu Bảo Bối sốt quá cao cho nên bác sĩ kiến nghị không giảm sốt bằng cách vật lý thông thường mà chọn cách truyền dịch. Tiểu Bảo Bối còn quá nhỏ cho nên chỉ có thể chỉ truyền dịch qua tĩnh mạch trên đầu, nhưng vì bé con giày giữa quá mức cho nên Thủy An Lạc không thể ôm chặt được. Sở Ninh Dực ngồi trên mép giường đưa tay ôm lấy con trai. Y tá đã chuẩn bị thuốc xong xuôi chỉ còn chờ nhóc hơi bình tĩnh lại là lập tức cắm kim truyền.

Tiểu Bảo Bối khóc, Thủy An Lạc cũng khóc, hai mẹ con nước mắt ngấn nước mắt dài làm Sở Ninh Dực thấy rất đau đầu. Anh vốn dĩ không thích mấy chỗ ồn ào, nhưng một lớn một nhỏ này thì lại cứ không chịu yên, Sở Ninh Dực đành phải tự an ủi trong lòng: vợ không thể mắng vì là do mình chọn, con trai không thể mắng vì là do mình sinh.

"Đi ra ngoài." Cuối cùng Sở Ninh Dực vẫn nổi giận, anh ngẩng đầu gắt lên với Thủy An Lạc đang khóc lả chã.

Thủy An Lạc run bắn lên, cô chớp đôi mắt ầng ậng nước nhìn anh. Sở Ninh Dực vừa trông thấy bộ dạng đáng thương của cô thì bao nhiêu uy nghiêm hồi nãy cũng bay sạch: "Em ở đây gây trở ngại cho bác sĩ." Hiếm khi nào thấy được cảnh Sở Ninh Dực cố gắng nhẫn nhịn mà giải thích như vậy.

Y tá lập tức vội vàng gạt đầu: "Hay là cô ra ngoài đợi một lát đi."

Thủy An Lạc quệt nước mắt, cô cân nhắc một chút rồi xoay người đi ra ngoài. Nhưng bước được ba bước cô lại ngoảnh lại nhìn Tiểu Bảo Bối đang khóc quấy thêm một lần. Thím Vu đang giữ lấy cái chân nhỏ xíu của Tiểu Bảo Bối, còn Sở Ninh Dực thì ôm lấy cơ thể đang cố gắng quấy đạp của con, cô y tá kia đang sát trùng chỗ chuẩn bị cắm kim trên đầu.

Thủy An Lạc bước ra ngoài rồi dựa lưng vào vách tường, bên tai văng vẳng tiếng khóc quấy của con trai khiến lòng cô cứ quặn thắt lại. Từ lúc Tiểu Bảo Bối sinh ra đến giờ, số lần bị ôm sốt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lúc trước cứ mỗi lần đưa Tiểu Bảo Bối đi tiêm, mẹ cô đều đuổi cô ra ngoài vì sợ cô ở trong đó sẽ lại phiền phức thêm.

Sở Ninh Dực biết con trai mình rất khỏe nhưng không ngờ lại khỏe đến vậy, đến anh cũng phải dùng mấy phần lực mới có thể giữ bé con nằm im. Đầu kim lạnh lẽo cắm vào làn da mịn màng của con khiến trái tim Sở Ninh Dực đau nhói, lúc này lưng anh cũng đã đổ đầy mồ hôi. Trước kia mang bình đánh giặc anh cũng chưa từng sợ hãi. Sau khi giải ngũ giao chiến với những "con cá sấu" trên thương trường kia anh cũng chẳng sợ sệt gì. Nhưng hôm nay, chính mắt nhìn thấy cái kim bé xíu đâm vào con trai mình thì anh lại sợ đến toát cả mồ hôi.

Sau khi luồn được kim vào rồi, Tiểu Bảo Bối cũng từ từ bình tĩnh lại, nhóc chớp chớp đôi mắt ngấn nước nhìn ba mình một cách đáng thương. Bàn tay to lớn của Sở Ninh Dực phủ lấy khuôn mặt phúng phính kia, lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt nhóc. Đây là "tổ tông" của anh, là "tổ tông ruột thịt" của anh.

Thủy An Lạc thấy tiếng khóc nhỏ dần liền vội vàng chạy vào rồi đưa tay đón lấy Tiểu Bảo Bối đang thở hắt hắt.

Sở Ninh Dực đang đứng dậy, nhưng đột nhiên lại ngồi phịch xuống, hai ngày nay tần suất hoạt động chân của anh cao đến mức báo động nhưng anh lại chẳng để tâm, thế nên hậu quả bây giờ là vừa ngồi xuống liền không đứng dậy nổi.

Thủy An Lạc bị động tác của anh làm cho giật cả mình, cô lo lắng nhìn thím Vu tới đỡ Sở Ninh Dực dậy.

"Thiếu gia."

Sở Ninh Dực xoa xoa tay rồi cúi đầu nhìn chân phải đang đau nhức của mình: "Không sao."

Thủy An Lạc dè dặt nhìn anh nhưng không biết phải nói gì. Cô bế con trai mà cứ luống ca luống cuống.

"Sao tự dưng lại phát sốt thế."

Lúc Thủy An Lạc đang bế con ngăn người ra đó thì giọng nói không vui của mẹ chồng cũ đột nhiên vang lên.

Hà Tiêu Nhiên vừa bước vào liền thấy cảnh này, đi tới cùng bà còn có cả Cố Thanh Trần nữa. Ánh mắt của Cố Thanh Trần rơi vào Thủy An Lạc, khóe miệng cô ta hơi nhếch lên mang theo vài phần giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Bảo Vệ

Sở Ninh Dực nắm lấy cổ tay Thủy An Lạc, ngẩng đầu nhìn người vừa mới bước vào.

"Nếu chuyện ốm đau mà có thể không chế được thì còn cần đến bác sĩ để làm gì?" Sở Ninh Dực hỏi hột nói.

Thủy An Lạc cúi đầu rũ mắt nhưng thực ra là đang nhìn Sở Ninh Dực. Tuy vừa mới bị anh bắt nạt nhưng khi có người khác thì Sở Ninh Dực luôn đứng về phía cô, bảo vệ cho cô. Nếu vậy thì chuyện vừa rồi cô cứ cho qua đi là được rồi.

Hà Tiêu Nhiên nhũn màu: "Sở Ninh Dực, con đừng có cả ngày chỉ biết chăm chăm bảo vệ nó như thế, ý mẹ nói là nó chăm sóc thằng bé không tốt."

Thủy An Lạc vỗ vỗ nhẹ con trai, lúc này Tiểu Bảo Bối đã ngừng khóc, cái tay nhỏ cứ lần mò sờ vào ngực Thủy An Lạc, miệng nhỏ chép chép, xem ra là đói bụng rồi.

"Phu nhân, là do tôi chăm sóc tiểu thiếu gia không tốt, Thủy tiểu thư tận tình lắm ạ." Thím Vu vội vàng nói.

"Thím Vu, chuyện tận tình với chuyện biết chăm sóc không giống nhau! Nếu cô ta để tâm vào chuyện khác thì khó mà nói được." Cố Thanh Trần mỉm cười nói.

Thủy An Lạc hơi cau mày, cô có thể nghe ra được ý châm chọc trong câu nói của Cố Thanh Trần.

"Cố Thanh Trần, công ty rảnh quá không có việc gì cho em làm à mà vẫn còn thời gian chạy đến đây?" Sở Ninh Dực lạnh lùng mở miệng.

"Em đến khám bệnh anh có ý kiến chặc?" Cố Thanh Trần xì một tiếng. "Lão Đại, anh nhìn cho rõ vào! Đừng có để con nhỏ này dắt mũi, không ngờ chỉ vì vài câu nói của nó mà anh lại vu oan cho Thiên Thần."

"Thiên Thần cái gì? Vu oan cái gì?" Hà Tiêu Nhiên cau mày nói.

Thủy An Lạc bế con ngồi xuống giường, cô nhận lấy bình sữa ấm từ tay thím Vu rồi đặt vào miệng của Tiểu Bảo Bối, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thanh Trần: "Tôi không vu oan gì cho cô ta cả. Cô ta đã làm gì thì tự cô ta biết."

"Cho tôi xin đi, Thủy An Lạc, tôi đã quen với Thiên Thần mười mấy năm rồi, cô ấy là người thế nào tôi còn rõ hơn cô đấy! Bản thân mình ở bệnh viện ăn ở thế nào bị người ta hại thì thôi đi, có cần phải kéo cả Thiên Thần xuống nước như thế không?" Cố Thanh Trần cười lạnh hừ một tiếng.

Thủy An Lạc hít thật sâu như thể đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Mà trong lúc này Cố Thanh Trần đã dùng tốc độ sét đánh kể hết chuyện này lại cho Hà Tiêu Nhiên nghe.

Sắc mặt Sở Ninh Dực càng thêm khó coi, đều là chuyện quá khứ cả rồi, anh không muốn lại lôi ra nói lại làm gì cả.

"Cố Thanh Trần, em tới đây để khám mắt đúng không, thế thì mau rút qua đó đi!" Sở Ninh Dực lên tiếng, trong mắt đã động lại vài phần bức bối.

Thủy An Lạc giật giật khóe miệng, khoa mắt? Độc mồm độc miệng thật đấy, thế này thì có khác nào nói Cố Thanh Trần mắt mù đâu? Mặc dù, mắt cô ta đúng là mù thật, quen Lâm Thiên Thần mười mấy năm mà cũng không nhận ra Lâm Thiên Thần là kẻ hai mặt.

"Anh..." Cô Thanh Trần mặt mày tái mét, sau đó lồm xồm ra khỏi nơi này.

Hà Tiêu Nhiên nhìn lướt qua Thủy An Lạc đang ngồi bên mép giường, còn có Tiểu Bảo Bối đang nằm trong lòng cô.

Thủy An Lạc vẫn cúi đầu không đối mặt với Hà Tiêu Nhiên. Vì chuyện Cố Thanh Trần nói cho bà ta chỉ có một ý duy nhất là cô phạm sai lầm nhưng lại đem sai lầm đó đổ lên đầu Lâm Thiên Thần nên khiến cô ta bị giáng chức. Vậy nên, lúc này cô không biết Hà Tiêu Nhiên đang nghĩ gì cả.

Tiểu Bảo Bối ăn uống no nê liền lăn ra ngủ, Thủy An Lạc vẫn nhẹ nhàng vỗ về thằng bé.

"Lần này cô bị chuyện kiện tụng quán lấy nên thôi không tính! Nhưng nếu còn có lần sau thì chuyện chăm sóc thằng bé sẽ do tôi phụ trách." Hà Tiêu Nhiên nói xong quay qua trừng mắt với con trai một cái rồi mới rời khỏi đó.

Thủy An Lạc thở phào một hơi thật dài, làm cô sợ chết khiếp rồi.

Hà Tiêu Nhiên đi rồi cả căn phòng lại yên tĩnh trở lại, thím Vu đảo mắt nhìn hai người một hồi rồi cũng nhanh chóng rời khỏi đó.

Thế nên, lúc này trong phòng chỉ còn Thủy An Lạc đang cúi đầu, Tiểu Bảo Bối đang ngủ say và Sở Ninh Dục đã ngã ra giường.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Vậy Tôi Lấy Em Nhé?

Khắp người Thủy An Lạc lúc này đều đau rất nên cho dù Sở Ninh Dục vừa mới giúp cô đi chẳng nữa thì hiện tại cô cũng chẳng muốn chủ động nói chuyện với anh chút nào. Ban nãy vì căng thẳng quá nên cô không cảm thấy gì, nhưng giờ từ cổ cho tới xương quai xanh, cả mặt nữa đều đau như lửa đốt, ngay cả phần đùi cũng bị anh bóp đến phát đau. Cô cẩn thận đặt Tiểu Bảo Bối xuống giường, nhóc con đá đá cái chân rồi lại ngủ tiếp giấc ngủ của mình.

Thủy An Lạc bỏ cái áo khoác trên vai mình xuống nhìn chỗ xương quai xanh bị cắn đến chảy cả máu, cô cau mày lại rồi lấy khăn giấy đi đến phòng tắm cẩn thận lau đi, nhưng lúc ngẩng lên nhìn thấy bản thân mình trong gương thì Thủy An Lạc suýt nữa bị hù chết, chẳng trách ai trông thấy cô phản ứng đầu tiên đều ngẩn ra như vậy. Hai mắt sưng đỏ hết cả lên vì khóc, lại còn thêm dấu răng rờ rành rành trên má nữa.

Thủy An Lạc đưa tay sờ sờ mặt mình, Sở Ninh Dục muốn hủy dung cô thật đấy à.

"Hủy rồi thì tốt, cho em đỡ phải chạy ra ngoài treu hoa gheo nguyệt." Sở Ninh Dục dựa cửa hững hờ nói.

Tán tỉnh lung tung cái đầu anh!

Thủy An Lạc âm thầm mắng một câu, người treu hoa gheo nguyệt chẳng phải là anh đấy sao?

Cô hít thở sâu một hơi rồi ngoảnh lại nhìn người phía sau: "Hủy dung rồi Sở tổng có chịu trách nhiệm không?"

Sở Ninh Dục vịn một tay vào tường, lúc này anh đi lại không giống như vừa rồi nữa mà có cảm giác hơi khập khiễng. Anh từ từ đến gần Thủy An Lạc, sau đó đem người nhốt vào khoảng cách giữa mình và bồn rửa mặt, thấp giọng rồi nói mập mờ bên tai Thủy An Lạc: "Em muốn tôi chịu trách nhiệm với em à? Vậy tôi lấy em nhé?"

Câu thứ hai, Thủy An Lạc dường như nghe ra được sự... giễu cợt trong đó.

Hoặc có lẽ trong lời nói này có mang theo sự giễu cợt thật, dù sao thì Sở Ninh Dục cũng không thấy rõ về mối quan hệ giữa Thủy An Lạc và Mặc Lộ Túc. Mà nói tóm lại thì, Mặc Lộ Túc ngoài việc không từng trải như anh ra thì gia thế cũng chẳng thua kém gì. Có cạnh tranh thúc đẩy nên mới khiến anh dễ dàng đánh mất lí trí như vậy.

"Xin lỗi, tôi không có xem trọng anh." Thủy An Lạc cắn răng gằn từng chữ nói.

"Sao nào, để ý đến Mặc Lộ Túc rồi à?" Giọng điệu của Sở Ninh Dục càng khó nghe hơn.

"Kể cả tôi có để ý đến đàn anh thì sao, cũng còn tốt hơn anh. Ít nhất anh ấy cũng không giống loại thích cắn người khác như anh!" Hai tay Thủy An Lạc lúc này đã bầu chặt vào bồn rửa mặt phía sau, nhưng trên mặt thì vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh nói.

Đôi mắt thâm thúy của Sở Ninh Dục nhìn chăm chăm vào cô: "Cũng phải, dù sao thì bây giờ em cũng lại trở thành tiểu thư của Thủy gia rồi! Có Viễn Tường làm của hồi môn thì dù cho chồng trước có cầm 40% cổ phần thì cũng có liên quan gì đâu." Sở Ninh Dục mĩa mai nói. Anh tốn bao công sức mới lấy lại Viễn Tường về cho cô nhưng cô lại muốn dùng nó làm của hồi môn cho thằng đàn ông khác, bảo sao không tức cho được?

Thủy An Lạc bị cái giọng điệu mĩa mai ấy làm cho tức run người, đôi mắt to ngập tràn hận ý.

Di động trong túi Sở Ninh Dục đột nhiên vang lên, anh dùng một tay chống tường, một tay lôi di động ra nhưng ánh mắt vẫn dán vào Thủy An Lạc.

"Alo."

Người phía bên kia nói xong, Sở Ninh Dục khề cau mày lại, sau đó đứng thẳng người đẩy buồng Thủy An Lạc ra, một tay vẫn vịn vách tường bóng loáng: "Giai Di tỉnh rồi à? Bác sĩ đã nói kết quả chưa?"

Viên Giai Di?

Nghe thấy cái tên này trong lòng Thủy An Lạc lại thấy đau đớn, xem ra anh lại phải đi rồi.

"Bao giờ tâm trạng cô ấy bình tĩnh lại thì hãy đưa về." Sở Ninh Dục nói xong thì lập tức cúp máy rồi đột nhiên kéo Thủy An Lạc đang định ra ngoài lại, áp thẳng lên tường.

Vì bị Sở Ninh Dục kéo mạnh quá nên Thủy An Lạc bị đập vào tường, lưng cô tê rần hết cả lên.

Bạo lực, chắc chắn là cô đang bị người ta đối xử bạo lực.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Em Đang Ghen Đây À?

Thủy An Lạc đợi con đau dịu lại một lúc rồi mới ngẩng lên nhìn người đang ông đang sát mình trong gang tấc.

"Anh muốn làm gì?" Năm lần bảy lượt bị bắt nạt nên Thủy An Lạc cuối cùng cũng chó cùng rứt giậu mà nổi giận.

"Thủy An Lạc, em đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của tôi thêm nữa. Em đừng quên, em là người phụ nữ của Sở Ninh Dục này." Sở Ninh Dục áp chế cơ thể Thủy An Lạc rồi đề thấp nói bên môi cô.

Là người phụ nữ của Sở Ninh Dục?

Thủy An Lạc không nghĩ anh sẽ nói ra những lời như vậy, nhưng cô lại chẳng thấy cảm động gì mà chỉ có cảm giác châm biếm.

Không sai, chính là châm biếm.

Thủy An Lạc từ từ nhìn thẳng vào tròng mắt thâm thúy của Sở Ninh Dục: "Sở tổng, nếu vừa rồi tôi nghe không nhầm thì bạn gái cũ của anh sắp quay lại đây thì phải nhỉ."

Thủy An Lạc dứt lời thì cả phòng tắm đột nhiên rơi vào im lặng.

"Thủy An Lạc." Sở Ninh Dục cúi đầu, hơi thở mập mờ lướt qua gò má của cô: "Em đang ghen đây à?"

Ghen?

Đôi mắt to tròn của Thủy An Lạc tròn lên như thể bị kinh hãi, cô không thể tin nổi mà nhìn Sở Ninh Dục.

Sắc mặt âm trầm ban nãy của Sở Ninh Dục lập tức biến mất, ngược lại còn mang theo ý cười.

Ghen!

Sao cô có thể ghen vì anh ta được chứ?

Nhưng mà, nhắc tới ghen Thủy An Lạc mới đột nhiên nhớ ra một chuyện, sau đó không nhịn được mà thầm phì nhổ. Hừm, vừa rồi anh ta nói tới

chuyện cô với đàn anh, sao cô lại không phản bác anh ta có phải anh ta đang ghen không cơ chứ? Bây giờ thì hay rồi, bị người ta chiếm trước một bước rồi.

Thủy An Lạc giận dữ nhìn Sở Ninh Dục, nhưng cuối cùng lại bật cười thành tiếng: "Sở tổng hào hoa phong nhã nhiều cô theo như vậy tôi nào dám để bản thân phải ghen tuông. Nếu không e là tôi sẽ chết vì chua mất thôi." Thủy An Lạc cứng cổ, cười lạnh phản bác.

Hào hoa phong nhã, Sở Ninh Dục nghĩ có lẽ đây là lời đánh giá cao nhất của Thủy An Lạc dành cho anh từ trước tới giờ.

"Thủy An Lạc, còn chưa thử mà em đã sợ rồi sao?" Sở Ninh Dục vừa nói vừa đưa tay nâng cằm Thủy An Lạc lên, trên đó còn lưu lại một dấu răng mờ mờ.

Anh thích được cắn lên mặt của Thủy An Lạc, vừa mềm mềm lại mịn mịn.

Thủy An Lạc hơi run lên một cái, cô rất sợ Sở Ninh Dục lại cắn mình, khiến khắp mặt cô toàn mấy dấu răng kinh khủng kia.

"Đối với những chuyện không có kết quả thì tôi việc gì phải lãng phí thời gian để mà thử." Thủy An Lạc bấu lấy mặt tường lạnh như băng sau lưng, dường như cô đang tìm một điểm để có thể chống đỡ mình, chống đỡ cho cô có thể tiếp tục phản bác lại Sở Ninh Dục.

Cô còn chưa kịp nghĩ xem có nên thử hay không thì chẳng phải anh đã tự cho cô đáp án rồi đấy sao?

Anh đã đi, đến bên Viên Giai Di.

Anh như vậy, một tương lai như vậy thì sao cô dám thử giao cuộc đời mình cho anh đây?

"Chuyện không có kết quả?" Sở Ninh Dục lặp lại những lời này. Anh để trán mình cọ vào trán cô, lần này anh không tức giận nữa mà bình tĩnh nói: "Không thử đã biết kết quả, chẳng lẽ em là Mao Sơn đạo sĩ à?" Sở Ninh Dục vừa nói vừa nhéo nhéo má cô.

Phụt!!!

Mao Sơn đạo sĩ*!

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật không biết là do anh nhéo mặt cô hay là do cô bị mấy lời của anh làm cho căm nín.

"Sao anh không bảo tôi là thầy bói chứ." Thủy An Lạc hằm hè nói.

Trêu chọc nhau một hồi, cuối cùng bầu không khí khói lửa vừa rồi cũng không còn gay gắt nữa.

Sở Ninh Dục kéo cằm cô xoay qua xoay lại nhìn ngắm một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lúc trước giờ có chút thâm trầm, một hàng dấu răng vô cùng rõ ràng in trên cái má bánh bao. Nếu nói là đẹp thì cô ngọc này không được tính là đẹp, nhưng khuôn mặt này lại khiến người nhìn vào cảm thấy dễ chịu, mà dễ chịu thì lại cứ khiến người ta muốn cắn cho một cái.

"Bán tiên thì sao?" Sở Ninh Dục lại thấp giọng nói bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Em Nghĩ Sao?

Bán... bán tiên*?

*Mao Sơn đạo sĩ, bán tiên: đều dùng để chỉ những người giỏi bói toán, bói toán như thần.

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật. Cô không thể tin nổi mà ngẩng lên nhìn Sở Ninh Dục, tên này đang đùa giỡn với mình đấy à?

Sở Ninh Dục bóp bóp mặt Thủy An Lạc một hồi, cuối cùng vẫn thả người rời khỏi vách tường. Anh lo nếu tiếp tục thì sẽ lại cắn cô thêm vài phát nữa mất. Sau đó Sở Ninh Dục lại đề một tay lên bả vai Thủy An Lạc thản nhiên nói: "Sau này Giai Di không thể đứng lên được nữa cho nên mới về thành phố A, chuyện này không liên quan gì tới tôi cả."

Thủy An Lạc hơi sững sờ, nửa người của Sở Ninh Dục nặng nề đè lên người cô, có lẽ là vì chân anh giờ không chống đỡ được nữa nên Thủy An Lạc cũng không đẩy ra mà đỡ luôn anh ra ngoài.

"Là do cú ngã đó à?" Thủy An Lạc không nhận được mở miệng hỏi, chẳng phải là chỉ ngã sấp mặt một cái trên sân khấu thôi sao? Thế mà cũng thành tàn tật được cơ à? Nhưng mà, Viên Giai Di đang bị thương mà anh lại bỏ mặc cô ta chạy về đây, liệu điều này có chứng tỏ là...

"Sao tự nhiên anh lại quay về? Chẳng phải lúc này anh nên ở bên cô ấy sao?" Thủy An Lạc quyết định không ảo tưởng nữa, nhờ đâu không phải thì người đau lòng lại vẫn là cô, thế nên cô liền hỏi trắng ra luôn.

Sở Ninh Dực nhướn mày nhìn Thủy An Lạc: "Em nghĩ sao?"

Thủy An Lạc cúi đầu trốn tránh mắt, âm thầm mắng chửi tên nào đó một lượt, chính vì cô không muốn tự suy diễn nên mới hỏi, không ngờ lại bị tên này hỏi ngược lại như vậy.

"Không biết." Thủy An Lạc giận dữ lên tiếng rồi quăng Sở Ninh Dực lên giường, sau đó mới khom người kéo ống quần của anh lên kiểm tra. Thật ra thì, hơn nửa tháng nay Sở Ninh Dực dưỡng bệnh rất tốt, chẳng qua lúc Viên Giai Di xảy ra chuyện anh lại dùng sức quá, sau khi về nước thì lại liên tục chạy đi chạy lại xử lý chuyện của Thủy An Lạc nên lúc này bắp chân có chút sưng đỏ.

Thủy An Lạc mím môi, một lát sau mới ngẩng lên nhìn Sở Ninh Dực: "Tôi đi lấy thuốc dán, anh đừng có cử động, nếu không sau này có tàn phế thì cũng đừng có đổ lên đầu tôi."

Sở Ninh Dực nhìn Thủy An Lạc chạy ra ngoài, rồi lại nhìn Tiểu Bảo Bối vẫn đang say giấc, dịch vẫn chưa truyền xong nên bé con vẫn nhú chặt lông mày, khiến cho lông mày của Sở Ninh Dực cũng nhíu theo, chắc con trai anh đang khó chịu lắm.

Sở Ninh Dực nhẹ nhàng bế con lên, rồi lại vuốt ve gương mặt mềm mại của bé, rõ ràng ngũ quan đều là của anh, nhưng khuôn mặt lại là mặt bánh bao giống Thủy An Lạc.

Đứa bé này là một sự tồn tại thần kỳ đối với Sở Ninh Dực. Anh không biết đến sự tồn tại của thằng bé, cũng không nhìn thấy nó lúc ra đời nhưng bé con lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh.

Sở Ninh Dực cúi đầu hôn nhẹ lên trán của Tiểu Bảo Bối. Mỗi lần thằng bé thấy anh đều cười tít cả mắt nhưng hiện tại vì ốm yếu mà trông đáng thương vô cùng. Sở Ninh Dực cảm thấy đau lòng không thôi, nỗi đau này rõ ràng đến mức khiến anh không thể lơ nó đi được.

Thủy An Lạc đi lấy thuốc về, vừa vào cửa liền thấy Sở Ninh Dực vẫn bế khư khư Tiểu Bảo Bối. Cô biết, có những sự thật mà cô buộc phải thừa nhận, Sở Ninh Dực là một người đàn ông của gia đình, chỉ riêng sự yêu thích của anh đối với Tiểu Bảo Bối thôi cũng có thể nhìn ra được điều đó. Anh có tiền có quyền, dáng dấp lại đẹp trai, còn là Thái tử gia của cả cái thành phố A này nhưng cách sống lại chẳng giống đám công tử ca quần áo lụa là kia. Anh không lưu luyến sắc đẹp, hầu hết thời gian cơ bản đều đổ vào công việc cho nên có một thời gian thành phố A từng dậy lên tin đồn Sở Ninh Dực là gay. Thế nên lúc Sở Ninh Dực với An Phong Dương tuyên bố come-out thì cũng chẳng có ai quá bất ngờ về điều đó cả. Dù sao thì một người đàn ông hoàn mỹ như vậy mà không có bóng dáng người phụ nữ nào bên cạnh thì chắc chắn sẽ có đàn ông thôi. Mà người sánh đôi với Sở Ninh Dực lại là An Phong Dương, xứng đôi với anh ở mọi phương diện, mọi người ắt sẽ cảm thấy hợp tình hợp lý rồi.

"Đứng đó làm gì đấy?"

Lúc Thủy An Lạc đang ngăn người ra nghỉ linh tinh thì Sở Ninh Dực đột nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Không Cần Đâm Tôi

Thủy An Lạc hơi giật mình, cô không nhận được mà lườm anh một cái.

"Tôi..."

"Ninh Dực."

Thủy An Lạc còn chưa kịp bước vào thì Lâm Thiên Thần chẳng biết từ đâu chui ra đẩy cô một cái rồi bước vào. Thủy An Lạc mắt thẳng băng đập cả người vào cánh cửa, đau đến mức phải hít một hơi lạnh.

Sở Ninh Dực nhìn thấy cảnh đó thì chân mày hơi nhíu lại.

"Ninh Dực, cậu không sao chứ, Thanh Trần vừa báo với mình là cậu tới bệnh viện! Có chuyện gì xảy ra vậy?" Lâm Thiên Thần vội vàng hỏi, trong

giọng nói cũng mang theo mấy phần hốt hoảng

Thủy An Lạc xoa xoa bả vai của mình, lại âm thầm phỉ nhổ lần nữa, mắt cô bị mù đây à? Không thấy người bệnh là con trai của tôi sao? Muốn tỏ vẻ quan tâm cũng phải làm cho rõ đối tượng là ai đã chứ?

Sở Ninh Dực vẫn khẽ vỗ về lên thân hình nhỏ nhắn của con trai nhà mình: "Minh không sao, là Lạc Ninh tự nhiên phát sốt thôi."

"Vậy à." Lâm Thiên Thần bình tĩnh lại rồi cúi đầu nhìn Tiểu Bảo Bối đang nằm trong lòng Sở Ninh Dực. Cô ta vươn tay ra định kiểm tra thân thể cho Tiểu Bảo Bối.

"Đừng có đụng vào con trai tôi!" Thủy An Lạc đột nhiên gắt lên. Vì chuyện của Thủy Mặc Vân mà giờ cô có bóng ma tâm lý với tất cả những người có quan hệ với An Giai Tuệ, đặc biệt là ở những nơi như bệnh viện thế này.

Thủy An Lạc nhanh chóng đi tới ôm Tiểu Bảo Bối vào lòng, ánh mắt còn mang theo vẻ đề phòng nhìn Lâm Thiên Thần.

Sở Ninh Dực cau mày: "Thủy An Lạc, em làm cái gì đấy?"

"Lạc Lạc, chị chỉ muốn xem tình hình của Lạc Ninh thôi, không có ý gì khác đâu." Lâm Thiên Thần tỏ ra bất đắc dĩ nói, như thể Thủy An Lạc đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với cô ta vậy.

Thủy An Lạc ôm con trai, nhìn Lâm Thiên Thần đang diễn kịch một lượt từ trên xuống dưới: "Ngại quá, dù sao ba tôi cũng là bị đi chị làm hại đến mức bây giờ vẫn còn đang nằm trong viện nên bác sĩ Lâm cũng bị liên lụy theo rồi. Tôi thật sự không dám tin cô."

"Lạc Lạc, sao em có thể nói như vậy hả? Thân là một bác sĩ chị vẫn phải có đạo đức nghề nghiệp của mình chứ." Lâm Thiên Thần tức giận nói.

"Vậy thì xin lỗi nhé, tôi nghi oan cho chị rồi." Thủy An Lạc cười híp mắt nói, nhưng trong giọng điệu thấm đẫm sự mỉa mai. Đạo đức nghề nghiệp? Hừ, từ khi cô ta để lộ tin tức bệnh nhân để hãm hại cô thì cô đã chẳng thấy chút đạo đức nghề nghiệp nào từ cô ta nữa rồi.

Lâm Thiên Thần tỏ vẻ như bị chọc cho phát cáu, khuôn ngực phập phồng lên xuống, cô ta quay lại nhìn Sở Ninh Dực: "Minh thấy tốt nhất là cậu nên về nhà dạy lại con bé xem thế nào là tôn trọng đạo đức, kể cả còn nhỏ đi chẳng nữa thì vẫn phải hiểu lý lẽ chứ!" Lâm Thiên Thần nói xong liền quay người đi thẳng.

Lúc cô ta đi tới cửa thì Thủy An Lạc bỗng nói: "Ê này, chân của Sở Ninh Dực bị nhiễm trùng đó, không phải cô đến thăm anh ta à?"

Sở Ninh Dực vẫn ngồi im trên giường nhìn Thủy An Lạc đang đắc ý, sao trước giờ anh lại không biết cô nhóc này lại thích chơi ác vậy nhỉ.

Lâm Thiên Thần siết chặt tay nhưng không quay lại mà sai bước đi thẳng.

"Hay lắm sao?" Sở Ninh Dực nhàn nhạt lên tiếng: "Dù gì cô ấy vẫn là giáo viên hướng dẫn của em."

Thủy An Lạc nhẹ nhàng đặt Tiểu Bảo Bối xuống, rồi lại cười mỉa nói: "Người nào đáng để tôi tôn trọng thì tự nhiên tôi sẽ tôn trọng, cơ mà cô ta không đáng!" Thủy An Lạc vừa nói vừa ghéech ghéech cảm ra hiệu bảo Sở Ninh Dực ngồi yên đi.

"Thu lại mấy cái gai trên người em đi, không nhất thiết phải đâm cả tôi đâu." Sở Ninh Dực ngồi trên giường nhìn Thủy An Lạc đang thay thuốc cho mình.

Thủy An Lạc cúi đầu im lặng, chỉ chuyên chú bôi thuốc băng lại vết thương cho anh.

Gai của cô là do bọn họ cho, giờ lại bảo cô thu lại, hừ, làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Long Man Ngân Và Lạc Vân

Rề... rề...

Âm thanh các máy móc chạy vang lên rõ ràng trong căn phòng bệnh yên tĩnh.

Long Man Ngân lặng lẽ nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, gương mặt bà bình tĩnh tựa như lúc bà rời khỏi Thủy gia vậy.

"Mặc Vân, tôi phải đi rồi." Long Man Ngân vừa nói vừa ngồi xuống mép giường. Bà đưa tay nắm lấy bàn tay đang truyền dịch của ông: "Vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn anh, trong lúc tôi sa sút nhất là anh và ba đã giúp đỡ tôi, tôi thật sự rất cảm kích hai người."

Long Man Ngân nhẹ nhàng nói, nhưng người đang nằm trên giường bệnh kia vẫn chẳng có chút phản ứng gì cả.

"Thật ra thì, anh đâu cần dùng An Giai Tuệ để thử lòng tôi. Nếu không có cô ta thì tôi vẫn sẽ luôn ở bên anh, ở bên Lạc Lạc, tiếc là anh lại chẳng tin tưởng vào bản thân mình chút nào." Long Man Ngân nói, thật ra người đàn ông này đã từng khiến bà rung động, đáng tiếc mọi thứ đều đã bị hủy hoại chỉ vì phép thử của người đàn ông này.

"Nói nhiều như vậy làm gì, phải đi rồi." Người đàn ông đứng phía sau không vui nói, nhưng âm thanh của người này lại cực kỳ nhã nhặn.

Long Man Ngân quay đầu lại, người đàn ông đứng cách bà không xa mặc một bộ đồ màu trắng, nhìn dáng vẻ thì người này cùng lắm trên dưới ba mươi tuổi mà thôi, gương mặt cương nghị, làn da trắng nõn như tuyết, rõ ràng là mặt mũi thì giống người phương Đông nhưng lại có một đôi mắt màu xanh lam nhạt.

Long Man Ngân có chút bất đắc dĩ liếc người kia một cái, sau đó lại ngoảnh lại nhìn Thủy Mặc Vân: "Tôi phải đi đây, dù có nói thế nào thì Lạc Lạc cũng là con gái anh. Tôi để nó lại nhưng không phải ở bên anh. Tôi nghĩ Ninh Dục sẽ có khả năng chăm sóc cho con bé tốt hơn anh."

"Đi thôi." Người đàn ông kia ngày càng khó chịu.

Long Man Ngân nhũn mày ngoảnh lại nhìn người kia, "Anh không ra trước đi được à?"

"Long Man Ngân, sao em không nói chuyện với anh như thế?" Người đàn ông đó không vui tiến lên kéo Long Man Ngân đi: "Em đã theo người đàn ông này bao nhiêu năm như thế, cũng đã đủ rồi."

Long Man Ngân bị người đàn ông kia kéo loạng choạng ra ngoài.

"Lạc Vân, anh buông em ra." Long Man Ngân cau mày nói: "Chính anh đã đồng ý chuyện này với em cơ mà. Em phải tạm biệt anh ấy trước thì mới có thể kết hôn với anh được."

Người đàn ông được gọi là Lạc Vân kéo người ra khỏi phòng bệnh liền buông tay, sau đó cau mày nói: "Em vừa nói từ biệt xong rồi. Bây giờ qua thăm Lạc Lạc rồi chúng ta đi luôn."

Long Man Ngân thở dài, bà biết không thể chọc vào người đàn ông này. Bà ngoảnh lại nhìn người vẫn đang nằm trong phòng bệnh lần cuối rồi cùng Lạc Vân rời khỏi đó.

Chỉ là, sau khi Long Man Ngân đi khỏi thì ngón tay của người đang nằm trong phòng bệnh khẽ động đậy, nhưng chẳng ai hay biết cả.

Tiểu Bảo Bối bị ốm cho nên tâm tình không tốt, thân thể bé xíu cứ rúc trong lòng mẹ, bàn tay nhỏ nhắn thì nắm chặt một ngón tay của ba, kiểu gì cũng không chịu buông.

Sở Ninh Dục ngồi ở cái ghế kê cạnh giường, trên đùi là đồng hồ văn kiện của công ty. Thủy An Lạc ngồi ở mép giường ôm con. Lúc này thất lung của cô đã mới mẻ nhưng lại không thể đặt Tiểu Bảo Bối xuống, vì chỉ cần buông thẳng bé ra một cái thôi là sẽ lại khóc loạn cả lên.

Sở Ninh Dục vươn tay nheo nheo mắt nhỏ của nhóc: "Lúc trước bị ốm cũng phải bé thế này à?" Anh nhìn Thủy An Lạc bế con nguyên cả một đêm mệt mỏi muốn tiến lên bế thay cho nhưng không được, nên anh càng thấy thương cô hơn.

"Lúc trước là mẹ tôi chăm nó." Thủy An Lạc buồn bực nói, nhưng hiện giờ không có mẹ nên cô chỉ có thể tự thân vận động thôi.

Sở Ninh Dục cũng chẳng tốt hơn là bao, bé con không chịu buông tay thì anh cũng chỉ có thể ngồi như vậy. Hai con người mới làm cha mẹ nên hoàn toàn chẳng biết làm thế nào để dỗ đặt con xuống, chỉ cần biết con không khóc toáng lên là được.

Sở Ninh Dục không nhận được cựa cựa cái chân tê cứng của mình, nhắc tới Long Man Ngân thì hình như lâu rồi anh cũng chưa thấy tin tức gì của bà cả.

"Cốc cốc cốc..." Bỗng có người gõ cửa phòng bệnh, Thủy An Lạc ngẩng lên nhìn, đôi mắt to tròn lập tức tràn ngập ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Tội Thân

"Mẹ, mẹ..." Thủy An Lạc kích động gọi, nhưng vừa động một cái Tiểu Bảo Bối đã lại khóc toáng lên, làm cô sợ quá không dám nhúc nhích nữa.

Tin Tiểu Bảo Bối bị ốm là do người của Lạc Vân nói cho bà biết. Lúc Long Man Ngân bước vào thì thấy hai mẹ con đang nước mắt ngấn nước mắt dài, còn có một người ngồi ở mép giường không dám động đậy. Bà vội vàng chạy tới đón lấy Tiểu Bảo Bối để thẳng bé ụp lên vai mình rồi nhẹ nhàng vỗ vào lưng thẳng bé.

"Tiểu Bảo Bối khóc..." Thủy An Lạc tội thân nói, hai mắt cũng đỏ lên.

"Thằng bé khó chịu chả lẽ lại không khóc?" Long Man Ngân một tay ôm cháu trai, một tay để không vờn ra lau nước mắt cho con gái: "Thật là, làm mẹ lâu thế rồi mà chẳng hiểu cái gì cả." Như thế thì làm sao bà có thể yên tâm mà đi chứ.

Sở Ninh Dực cúi đầu, cái câu chẳng hiểu cái gì này chắc bao gồm cả anh trong đó quá.

Nhưng trong lúc cúi đầu anh lại trông thấy một người đàn ông đứng ở cửa, anh lập tức ngẩng lên, ánh mắt của hai người liền giao nhau.

Lạc Vân!

Trong lòng Sở Ninh Dực khẽ động, anh biết người đàn ông này nhưng lại không biết được thân phận cụ thể của ông ta, chỉ biết người này hắc - bạch gì chơi cũng chơi, làm gì cũng chỉ theo tâm trạng. Thế nên Lạc Vân này được coi là một người nửa chính nửa tà.

Nhưng sao Lạc Vân lại đi cùng mẹ vợ trước của anh?

Tiểu Bảo Bối được Long Man Ngân dỗ một hồi liền ngủ. Chuyện này vừa nãy Thủy An Lạc có làm kiểu gì cũng không làm được.

"Con đừng chỉ ôm thằng bé như thế, làm vậy nó sẽ không ngủ đâu." Long Man Ngân bắt đầu nói, thế này thì bà sao mà yên tâm đi được đây.

"Nhưng con cứ động một tí là nó lại khóc." Thủy An Lạc tội thân, bế nguyên cả một đêm, giờ tay cô cũng không động đậy nổi nữa rồi.

"Khóc một lúc rồi sẽ không khóc nữa." Long Man Ngân xoa đầu Thủy An Lạc, suy cho cùng thì con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi.

Thủy An Lạc cúi đầu không nói.

Long Man Ngân cẩn thận đặt cháu trai xuống rồi đưa tay sờ lên cái đầu nhỏ của nhóc: "Sao vẫn nóng thế này."

"Bác sĩ bảo sốt 39 độ." Thủy An Lạc cúi đầu, bộ dạng y như đứa bé đang mắc lỗi, vì cô nghĩ tại cô không phát hiện ra các triệu chứng của thằng bé sớm hơn nên mới khiến thằng bé sốt cao tới vậy.

Long Man Ngân nắm lấy cánh tay của Thủy An Lạc: "Lạc Lạc, chuyện này không phải lỗi của con, trẻ con ốm đau là chuyện rất bình thường."

"Nhưng mà con sợ lắm." Thủy An Lạc vừa nói vừa chôn đầu vào bả vai của mẹ.

Long Man Ngân vỗ nhẹ lên vai cô. Bà biết trong khoảng thời gian này Thủy An Lạc rất vất vả nhưng không đòi nào Lạc Vân sẽ chịu để bà ở lại đây, vì thế Long Man Ngân chỉ có thể để cho Thủy An Lạc tự mình lăn lộn trưởng thành mà thôi.

"Đừng khóc, đừng khóc." Long Man Ngân nhẹ giọng an ủi: "Lạc Lạc, con cũng phải tự học cách chăm sóc cho thằng bé chứ, nếu không mẹ đi rồi thì con làm thế nào đây?"

"Mẹ phải đi?" Thủy An Lạc bất thành linh ngẩng phắt lên, trên mặt vẫn còn vết nước mắt. Cô nhìn Long Man Ngân một cách hoảng sợ.

Long Man Ngân nhìn khuôn mặt bánh bao nhúng nước của con gái, nhất thời không thốt ra nổi câu "mẹ phải đi rồi".

"Lạc Lạc, mẹ..."

"Mẹ cháu phải đi với chú." Lạc Vân bước qua ôm lấy bả vai của Long Man Ngân. Ông ta đánh giá Thủy An Lạc một lượt, chắc vì cô là con gái của Long Man Ngân nên ông ta cũng không có phản cảm gì với cô cho lắm.

Thủy An Lạc khiếp sợ nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, miệng há hốc, cảm giác đầu tiên của cô không phải gì khác mà là: Hóa ra trên đời này còn có người yêu nghiệt hơn cả Sở Ninh Dực.

Vậy ra đây là cha dượng của cô đấy sao, là cha dượng trong truyền thuyết?

Cô không phản đối chuyện mẹ muốn tìm mùa xuân thứ hai của mình, vì ba cô đã làm trái tim mẹ tổn thương rất nhiều. Hơn nữa mẹ cũng không yêu

ba, nếu không bà đã không đơn giản mà chấp nhận tất cả mọi chuyện như vậy, nhưng tại sao lại phải đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Đi Hay Ở

"Tôi không muốn để mẹ đi." Thủy An Lạc kéo cánh tay Long Man Ngân lại, lúc này cô như con nhím đang xù lông mà nhìn chăm chăm vào Lạc Vân. Sau đó cô ngoảnh lại nhìn Long Man Ngân, tỏ ra đáng thương nói: "Mẹ, trông ông ta cũng chỉ xấp xỉ tuổi Sở Ninh Dực thôi, trông chẳng đáng tin chút nào hết."

Sở Ninh Dực nằm im cũng trúng đạn, không nhìn được mắng mỏ Thủy An Lạc một trận trong lòng. Người đàn ông năm mươi tuổi này sao lại xấp xỉ với anh được, chẳng qua trông mặt ông ta trẻ thôi.

Quả thật, trên giới thương trường tuổi tác của Lạc Vân cũng chẳng phải là bí mật gì, thậm chí ông ta còn lớn hơn Thủy Mặc Vân vài tuổi.

Lạc Vân đen mặt nhìn Thủy An Lạc, nhưng trong lòng vẫn đang nhủ thầm đây là con gái của Long Man Ngân, ông không được nổi giận. Nếu không chỉ sợ ông đã sớm bẻ gãy cổ của Thủy An Lạc luôn rồi.

"Lạc Lạc, chẳng phải con nói ủng hộ mẹ tìm mùa xuân thứ hai sao?" Long Man Ngân có chút buồn cười nhìn đứa con gái bướng bỉnh của mình.

"Nhưng rõ ràng người này là tiểu bạch kiểm mà. Loại đàn ông này không đáng tin cậy đâu mẹ!" Thủy An Lạc vừa dứt lời liền thấy Lạc Vân đang nhìn mình chăm chăm. Cô vội vàng trốn ra sau lưng Long Man Ngân: "Mẹ nhìn đi, ông ta hung dữ thế này chắc chắn là loại cha dượng chuyên bắt nạt con riêng đấy."

Tiểu bạch kiểm?

Sở Ninh Dực thừa nhận mình vô cùng không tượng nghĩa khi bật cười. Lạc Vân sống lâu tới thế rồi nhưng chắc đây là lần đầu tiên bị người ta gọi là tiểu bạch kiểm đấy nhỉ.

Quả nhiên sắc mặt Lạc Vân trở nên cực kỳ khó coi. Ông ta trợn mắt nhìn Thủy An Lạc như thể hận không thể lao tới bóp chết cô ngay tức khắc.

Long Man Vân nhìn Lạc Vân, ông ta liền nhanh chóng thu lại vẻ mặt hung ác của mình rồi quay đầu nhìn ra ngoài.

"Nhưng mà, nếu mẹ thích ông ấy thì sao hả Lạc Lạc?" Long Man Ngân nhìn Thủy An Lạc, nghiêm túc nói.

"Vậy cũng đâu nhất thiết phải đi đâu!" Thủy An Lạc tủi thân. Cô không phản đối mẹ tìm mùa xuân thứ hai nhưng người này lại muốn mang mẹ rời khỏi cô.

"Nếu không cháu có thể đi cùng với mẹ cháu luôn." Nhà bọn họ không đến mức không nuôi một đứa con gái cùng một thằng nhóc bé xíu này.

"Lạc Lạc không thể đi được." Sở Ninh Dực thấy có người định "khoét tường" nhà mình, bỗng cảm thấy nếu mình không lên tiếng thì không xong.

Thủy An Lạc nhìn về phía Sở Ninh Dực. Cô cứ nghĩ anh sẽ không nói gì, vì dù gì chuyện này cũng không liên quan đến anh mà. Nhưng Sở Ninh Dực nói cô không thể đi là ý gì?

"Lạc Lạc, con muốn đi cùng mẹ không?" Long Man Ngân cũng có chút dao động, nguyên nhân bà để Thủy An Lạc lại là vì Thủy Mặc Vân. Nhưng bà lại không dám để Thủy Mặc Vân toàn quyền quyết định cuộc đời Thủy An Lạc cho nên mới để Sở Ninh Dực làm người giám hộ cho con bé. Nhưng nếu con gái bà muốn đi cùng thì bà sẽ ích kỷ một lần mà đưa con theo vậy.

Hàng lông mày của Sở Ninh Dực nhíu chặt lại, anh bước tới ôm lấy bà vai Thủy An Lạc, thần nhiên nói: "Bác Thủy vẫn chưa tỉnh lại, cháu nghĩ lúc tỉnh lại người đầu tiên mà bác ấy muốn nhìn thấy có lẽ là Lạc Lạc đấy ạ."

Lời này là nói cho Long Man Ngân nghe nhưng cũng đồng thời nhắc nhở Thủy An Lạc rằng cô còn có một người cha vừa mới mất đi tất cả đang ở đây.

Thế nên lúc Thủy An Lạc nghe thấy chuyện liên quan tới ba mình cũng chần chừ một hồi.

Lạc Vân thâm trầm nhìn Sở Ninh Dực, ông ta cũng chẳng lạ gì con người này, là đàn ông với nhau nên ông lại càng hiểu anh hơn. Nếu như Sở Ninh Dực đã nói như vậy thì có nghĩa là anh sẽ không cho phép Thủy An Lạc rời khỏi đây. Một người đàn ông dùng mọi cách để giữ một người phụ nữ

bên cạnh mình thì nói lên điều gì? Ông nghĩ, dù cho ông không nói thì chắc Long Man Ngân cũng có thể hiểu được.

Thủy An Lạc vẫn đang đấu tranh nội tâm, một bên là ba một bên là mẹ, cô nên đi hay nên ở lại đây?

Nhưng tận sâu trong lòng vẫn còn một người mà Thủy An Lạc không bỏ được, đó chính là... Sở Ninh Dực!

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Giờ Cậu Có Thể Cho Tôi Câu Trả Lời Được Chưa?

Cuối cùng, Long Man Ngân không ép Thủy An Lạc phải đưa ra câu trả lời, chỉ nói là tạm thời sẽ không rời khỏi thành phố A. Có lẽ chờ Tiểu Bảo Bối khỏe rồi bọn họ mới đi. Vì chuyện này xem như là vấn đề đóng thuyền nên Thủy An Lạc thấy rõ sắc mặt của người cha dượng kia càng trở nên khó coi hơn, xem ra chỉ có mẹ cô tự đưa ra quyết định ở lại này thôi.

Tiểu Bảo Bối bị ốm, nhưng mà lần này Long Man Ngân cơ bản không hề mó tay vào chút nào, chỉ nói ngoài miệng bảo Thủy An Lạc hoặc Sở Ninh Dực làm cái này cái nọ. Dù sao bà cũng không thể trông nom cho họ cả đời được, những chuyện này hai người cũng phải tự làm dần đi là vừa.

Vấn đề đau đầu đầu tiên khi Tiểu Bảo Bối bị ốm chính là ăn uống, sữa bột hay các thứ cơ bản là thằng bé hầu như không chịu ăn, bởi vì khẩu vị của tiểu tổ tông này lúc này không tốt. Thủy An Lạc có dỗ dành thế nào cu cậu cũng không chịu ăn, thậm chí còn nôn ra. Ngay đến cả Sở tổng toàn năng lúc này cũng cảm nhận được thế nào gọi là bó tay bó chân.

Đánh? Bé xíu như vậy, đập cho một phát chắc cũng đủ toi rồi. Cầu xin à, bé tí như vậy thì hiểu được cái gì?

Sở Ninh Dực nhìn bình sữa vẫn còn đầy nguyên sau nửa tiếng đồng hồ trên tay mình, lại nhìn ông con đang nhè bột sữa trong miệng ra. Lòng mày anh nhúu chặt lại, bắp thịt căng cứng, đều thể hiện rõ được tâm trạng khó chịu của anh lúc này.

Thủy An Lạc ngồi xổm bên cạnh Tiểu Bảo Bối, nhìn thẳng nhóc đang vừa đá chân vừa phun sữa phì phì.

"Tiểu Bảo Bối, mẹ xin con đừng được không, mình ăn một chút nhé, một chút chút thôi." Thủy An Lạc vươn tay lấy giấy ăn lau miệng cho nhưng nhóc con kia chỉ kiêu ngạo quay ngoắt đi, ra tín hiệu cho mẹ mình: Không ăn không ăn là không ăn, đánh chết cũng không ăn.

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn Sở Ninh Dực, nếp nhăn trên trán anh lúc này đã đủ kếp chết một con ruồi. Anh bế nhóc con kia lên, sau đó nhét thẳng bình sữa vào miệng cu cậu, ép phải uống.

"Sở Ninh Dực, anh định làm nó sặc chết à." Thủy An Lạc cuống quýt nhảy lên, quát lớn.

"Oa...." Tiểu Bảo Bối bị ba mình đối xử bạo lực, tiếng khóc còn kinh khủng hơn tiếng quát của mẹ mình, "Khụ, khụ...."

Tiểu Bảo Bối vừa sặc sữa một cái, cả khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng. Sở tổng vĩ đại bấy giờ mới sừng sốt, sao lại sặc thật thế này.

Thủy An Lạc vỗ đóp một cái vào tay anh rồi giành lấy cục cụng, lớn giọng nói: "Đã bảo là không được là không được rồi. Anh không thể đổ nó nhẹ nhàng, từ từ được à?"

"Em cũng đổ nó rồi, có tác dụng gì đâu?" Sở Ninh Dực lạnh lùng nói, càng thêm bực mình, đặt phịch bình sữa lên bàn, sau đó đi ra ngoài.

Thủy An Lạc hơi ngần ra, nhìn người đàn ông hơi tập tễnh bước ra ngoài, lại cúi đầu nhìn con trai đang khóc lóc, không nhịn được bĩu môi nói: "Vốn là lỗi của anh cơ mà."

Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục khóc, lại không hề biết vì nhóc mà ba mẹ mình vừa ầm ĩ với nhau một trận.

Sở Ninh Dực ra ngoài nhưng không đi đâu xa mà chỉ đứng bên cửa ban công, cố đè nén tâm trạng của mình xuống.

"Nuôi trẻ con không đơn giản như cậu nghĩ đúng không?"

Lúc Sở Ninh Dực đang đặt tay lên lan can nhìn ra bên ngoài, giọng nói của Long Man Ngân chợt vang lên phía sau.

Sở Ninh Dực quay đầu lại nhìn, Long Man Ngân vẫn mặc một chiếc váy dài màu trắng. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy bà, anh đã biết người đàn bà này không hề đơn giản chút nào. Khí chất của bà quá cao, khiến người khác không thể nào xem thường. Chỉ là không biết Thủy An Lạc có phải bị đột biến gen hay không mà trên người cô chẳng có tí khí chất nào của Long Man Ngân cả.

"Bác gái." Sở Ninh Dực mở miệng chào, giọng nói không nặng không nhẹ, chỉ là một câu thăm hỏi theo phép lịch sự.

"Giờ cậu có thể cho tôi câu trả lời được chưa?" Long Man Ngân bước đến bên cạnh anh, mỉm cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Không Hiểu Sao Lại Bỗng Khiến Người Ta... Đau Lòng

Câu trả lời?

Sở Ninh Dực tiếp tục nhìn lên bầu trời ngoài kia. Lúc này tiết trời đã có chút khô nóng, khiến cho lòng dạ con người ta có chút phiền muộn khó hiểu.

"Không biết, bác gái cảm thấy liệu trong vòng hai tháng tôi có thể thấy rõ được trái tim mình không?" Sở Ninh Dực thản nhiên trả lời, "Tôi nghĩ bác cũng không muốn tôi chỉ vì đứa bé mà chôn vùi cả cuộc đời của Lạc Lạc đâu nhỉ. Huống hồ, bản thân tôi cũng không vĩ đại như vậy."

Long Man Ngân gật đầu, tựa như rất hài lòng với câu trả lời của Sở Ninh Dực, đây cũng là điểm mà bà coi trọng ở Sở Ninh Dực.

"Hai năm trước lúc quyết định cho hai đứa muốn kết hôn, cậu có biết vì sao tôi không phản đối không?" Long Man Ngân mỉm cười nói. Lúc Sở Ninh Dực phải quay qua nhìn bà, bà mới nói tiếp, "Trong giới thượng lưu ở thành phố A này, cậu là người trẻ tuổi duy nhất tôi nhìn trúng. Cậu biết kiếm ché, làm việc có chừng mực, có trách nhiệm hơn nhiều thanh niên khác. Nhưng hình như tôi đã đánh giá quá cao con gái mình, tôi vốn nghĩ hai đứa có thể lâu ngày sinh tình cơ."

Lâu ngày sinh tình?

Kết hôn cùng Thủy An Lạc một năm, số lần anh về nhà cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, những lần gặp cô lại càng ít ỏi không đáng kể. Dù sao cô lúc nào cũng yên lặng như vậy, giữa bọn họ cũng chưa từng có bất cứ qua lại thân thiết gì. Dưới tình cảnh như vậy, có thể lâu ngày sinh tình được mới lạ.

"Nếu cậu chưa có đáp án, tôi nghĩ tôi sẽ đưa Lạc Lạc rời khỏi đây. Nhưng cậu yên tâm, Tiểu Bảo Bối là con của cậu, Lạc Lạc cũng sẽ không phụ nhận điều đó. Thằng bé có bị mang đi thì cũng sẽ vẫn mang họ Sở." Long Man Ngân khéo léo nói.

Đưa Thủy An Lạc đi?

Trái tim Sở Ninh Dực hơi thất lại, hình như đây cũng không phải đáp án mà anh muốn.

Anh biết, Lạc Vân có đủ năng lực cho mẹ con họ một cuộc sống tốt hơn, thậm chí còn tốt hơn cả những gì anh có thể mang lại. Nhưng nghĩ đến chuyện Thủy An Lạc sẽ mang con đi, trong lòng anh lại có cảm giác nghèn nghẹn.

Bên cạnh ban công, Thủy An Lạc cẩn thận ôm con trai đang thờ hờn hờn đứng một bên, lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người, sự ngập ngừng của Sở Ninh Dực khiến cô hoang mang. Dù biết là mẹ cố ý giao mình cho Sở Ninh Dực, nhưng cú sốc này đối với cô mà nói còn kém xa việc giờ khắc này Sở Ninh Dực vẫn chưa đưa ra đáp án của mình.

"Tôi không biết." Sở Ninh Dực trầm mặc nói.

Àm!!!

Thủy An Lạc tức đến tan tác cõi lòng, không biết là cái quái gì? Đây mà là đáp án à?

Thủy An Lạc vừa ôm Tiểu Bảo Bối quay về vừa chửi thầm trong lòng, không biết thì dẹp đi, Thủy An Lạc cô cũng đâu ham hố gì anh ta chứ, nhưng sau khi vào đến cửa, cô mới thấy có gì đó không ổn, "Thủy An Lạc, mày để ý đến anh ta làm gì? Xem xem người ta vừa có hồng nhan tri kỷ lại vừa có cả bạn gái cũ. Mày thích anh ta chính là tự ngược đãi chính mình." Thủy An Lạc nghiêng răng nói với bản thân, củng cố lại tâm lý của mình.

"Phi... phi..." Tiểu Bảo Bối thấy dáng vẻ thờ phi phò của mẹ không hiểu sao lại cười lên khanh khách, bàn tay bé xiu cứ bám riết lên ngực mẹ mình.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn con trai, cười trên nỗi đau của người khác, đúng là con trai của Sở Ninh Dục, lần nào cũng chỉ biết cười nhạo cô.

"Đừng có phi nữa, con đã chịu ăn gì chưa hả?" Thủy An Lạc nói xong, Tiểu Bảo bối lại phi thêm tiếng nữa. Thủy An Lạc đóng cửa lại rồi vén áo lên cho con bú. Thằng nhóc này không ăn sữa bột nhưng sữa mẹ thì vẫn chịu ăn một chút.

Lúc Sở Ninh Dục quay lại Tiểu Bảo Bối đã đi ngủ rồi, Thủy An Lạc vụng về đo nhiệt độ cho thằng bé, thấy đã bớt sốt hơn một chút mới yên tâm.

Sở Ninh Dục đứng trước cửa nhìn động tác vụng về của cô. Người ta hai mươi mốt tuổi vẫn còn là sinh viên đại học, còn cô đã là mẹ của một đứa trẻ nhưng lại không biết gì cả, gặp phải vấn đề liên quan đến con trẻ cũng chỉ biết khóc. Nhưng có khóc cũng vẫn phải đứng dậy làm tiếp, cô nhóc này... không hiểu sao lại bỗng khiến người ta... đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Nói Chuyện Với Lão Phật Gia

Thủy An Lạc đo xong nhiệt độ cho cục cưng, nghĩ tới buổi chiều còn phải truyền dịch mà cô đã thấy đau hết cả tay. Bởi vì Tiểu Bảo Bối nhà cô lúc truyền dịch bắt buộc phải bế phải bồng, nếu không sẽ khóc quấy. Đáng tiếc chân của Sở Ninh Dục giờ lại bất tiện, cô cũng không thể bắt anh bế thay được.

Thời gian nghỉ trưa, Thủy An Lạc ôm Tiểu Bảo Bối nằm trên giường, còn Sở Ninh Dục thì ngồi trên ghế sofa xử lý công việc.

Thủy An Lạc vừa nghịch di động vừa nói: "Anh không phải ở đây trông đâu, đi làm việc của anh đi." Hiện giờ cô không muốn nhìn thấy anh ta chút nào hết.

Không biết, thế nào gọi là không biết? Nói như thế Thủy An Lạc cô cứ bám lấy anh ta không bằng.

Sở Ninh Dục chậm rãi ngẩng đầu lên thần nhiên liếc cô một cái, rồi lại tiếp tục họp video với các quản lý cấp cao.

[Tiểu Lạc Tử: Mày nói xem anh ta có bệnh hay không? Mẹ tao cũng thế, đưa tao đi sao còn phải hỏi anh ta làm gì?]

[Lão Phật Gia: Bởi vì Sở tổng chính là cậu con rể càng nhìn càng thấy ưng trong mắt tất cả các cha mẹ vợ.]

[Tiểu Lạc Tử: Tao nhỏ vào, cái ngữ như anh ta á?]

[Lão Phật Gia: Mày đừng nói nữa đi, hồi trước có người đã lập bảng xếp hạng top năm những người đàn ông kim cương, chồng mày xếp thứ nhất đấy. Bao năm nay cũng không đổi, ngay đến cái năm mà hai người kết hôn, người ta vẫn đứng đầu bảng xếp hạng độc thân đấy.]

[Tiểu Lạc Tử: Đây là tại đám đó mù cả thôi.]

[Lão Phật Gia: Cho tất cả mọi người đều mù, thì điều đó có nghĩa là... người nhìn rõ mới thật sự là kẻ mù. Ngược lại tao thấy Sở tổng cũng đâu có tệ đâu.]

[Tiểu Lạc Tử: Mày thành fan hâm mộ của anh ta từ khi nào thế?]

[Lão Phật Gia: Lúc nào chả là fan, chủ yếu là lần trước...]

Thủy An Lạc thấy cô nàng gõ được một nửa, chờ một hồi cũng không thấy nửa câu sau, không khỏi thấy tò mò.

[Tiểu Lạc Tử: Lần trước làm sao?]

[Lão Phật Gia: Không có gì, mày không thấy từ khi quay lại bên cạnh anh ta đến giờ, lần nào mày nói chuyện với tao cũng chỉ xoay quanh chuyện của anh ta à? Hơn nữa vừa rồi tao bảo là chồng mày, mày cũng chẳng phản bác gì. Tiểu Lạc Tử, nói Ai gia nghe coi, thật ra mày đã "thất thủ" rồi có đúng không?]

Thủy An Lạc nhìn tin nhắn trả lời của Kiều Nhã Nguyễn, nửa ngày không nhúc nhích, cô mà lại thất thủ á?

Sao có thể như thế được! Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Thủy An Lạc vẫn tiếp tục củng cố tinh thần cho bản thân.

[Tiểu Lạc Tử: Tao nhỏ vào, con mắt nào của cung thấy chị đây thất thủ. Chị sẽ móc xuống cho cung làm bi bán.]

[Lão Phật Gia:...]

[Tiểu Lạc Tử: Nói coi, nọ mầy bị lão điên kia lôi đi không sao đây chứ?]

[Lão Phật Gia: Không sao, ai có thể đụng đến Ai gia chứ? Thằng cha ấy, thiếu chút nữa bị Ai gia chặt mất của quý đấy, giấu lại thấy đã thật.]

Của quý!

Thủy An Lạc chết sặc, không thể không nói, cô không có dũng khí mà đập vào của quý của Sở Ninh Dục như Kiều Nhã Nguyễn đâu.

[Tiểu Lạc Tử: Tại sao, hôm ấy sao tự dưng anh ta lại kéo mầy đi như thế?]

[Lão Phật gia: Thần kinh chứ sao. Ai mà biết được thằng cha đó nghĩ gì?]

Thủy An Lạc hơi bủi môi, tiếp tục hàn huyên với Kiều Nhã Nguyễn thêm vài câu nữa rồi mới bỏ điện thoại xuống. Sở Ninh Dục vẫn đang họp, có lẽ vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của con nên giọng của anh không lớn. Hơn nữa anh không nói tiếng Trung, cũng chẳng phải tiếng Anh, dù sao cũng là nói một thứ ngôn ngữ mà Thủy An Lạc nghe không hiểu.

Thủy An Lạc lẳng lặng nằm xuống, nhìn đi, đây chính là sự chênh lệch giữa cô và Sở Ninh Dục, khoảng cách bằng cả một Thái Bình Dương cộng thêm một Thung lũng tách giãn Lớn của Đông Phi* đấy. Cô không hiểu được thế giới của anh, mà anh cũng chưa chắc đã hiểu được thế giới nhỏ bé của cô.

**Thung lũng tách giãn Lớn tiếng Anh là Great Rift Valle, là tên được nhà thám hiểm Anh John Walter Gregory đặt vào cuối thế kỷ 19 cho một địa hình dạng máng kéo dài liên tục khoảng 6.000 km2 từ phía bắc Syria, Tây Nam châu Á đến trung tâm Mozambique, Đông Phi.*

Sở Ninh Dục đang nghe phía bên châu Phi báo cáo thì ngẩng đầu lên nhìn Thủy An Lạc đang lẳng lặng nằm đó, lông mày anh hơi nhíu lại, sau đó tiếp tục nói chuyện với người phía bên kia.

Thủy An Lạc vừa nằm nghĩ linh tinh vừa vỗ về cơ thể bé xinh của con trai, chưa được bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Sở Ninh Dục họp xong, đưa tay gỡ tai nghe xuống, sau đó lại nhìn hai mẹ con đang nằm trên giường kia. Anh vẫn chưa thể đưa ra câu trả lời mà Long Man Ngân muốn, vậy liệu bà ấy có đưa Thủy An Lạc đi không?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 174: Cô Có Tư Cách Gì Bắt Tôi Ghen?

Thủy An Lạc ngủ một giấc đến tận khi bác sĩ đến truyền dịch cho Tiểu Bảo Bối mới tỉnh.

Vì mũi kim bướm* vẫn đang đâm vào đầu nên hôm nay tiêm không khó khăn như hôm qua, chỉ có điều tâm trạng của Tiểu Bảo Bối vẫn không tốt lên chút nào.

**Kim bướm: Kim truyền tĩnh mạch có cánh định vị (cánh bướm) giúp cho kim không bị dịch chuyển và dễ dàng bơm thuốc vào khi cần thiết, thường dùng cho các bệnh nhân không thích hợp lấy ven nhiều lần, được ghim vào trong cơ thể cho đến lần sử dụng tiếp theo.*

Tiểu Bảo Bối méo môi muốn khóc, Sở Ninh Dục liền bế cậu nhóc đứng lên. Thủy An Lạc đang định xuống giường thấy thế liền khựng lại nhìn anh khắp khiêng chân nhẹ nhàng bế lấy Tiểu Bảo Bối. Được rồi, anh ta là một người cha tốt, chuyện này thì cô vẫn biết.

"Cộc cộc cộc..."

Cửa phòng bệnh lại vang lên tiếng gõ cửa, lần này người tới là Mặc Lộ Túc. Hẳn là anh vừa từ bệnh viện tan ca về, nên giờ đang mặc một bộ quần áo hăng ngày màu đen, trông có vẻ đầy sức sống.

"Anh Mặc Lộ Túc." Thủy An Lạc xuống giường, cười tí mắt gọi một tiếng.

Sở Ninh Dực lạnh mắt nhìn theo, sao cô ấy không cười si mê với mình như thế, nếu không mình đã chẳng suốt ngày thấy cô ngửa mặt rồi.

Mặc Lộ Túc đặt giỏ hoa quả trên tay xuống rồi đưa tay xoa đầu Thủy An Lạc, "Thằng bé sao rồi?"

"Đã hạ sốt rồi. À anh, ba em sao rồi?" Thủy An Lạc lo lắng hỏi.

"Bác trai đã ổn rồi, chỉ là đến giờ vẫn chưa tỉnh lại thôi." Mặc Lộ Túc nhẹ nhàng an ủi, sau đó nhìn về phía Sở Ninh Dực đang bế Tiểu Bảo Bối, "Chân của Sở tổng còn phải tĩnh dưỡng nhiều, đừng cạy mạnh, không tốt cho anh đâu."

Sở Ninh Dực nhẹ nhàng vỗ về Tiểu Bảo Bối đang khóc quấy, ngẩng đầu nhìn Mặc Lộ Túc, "Cảm ơn ý tốt của bác sĩ Mặc. Cơ thể của tôi thế nào, tôi nghĩ là tôi rõ ràng hơn anh nhiều."

Mặc Lộ Túc cũng không giận chỉ cười cười, "Cũng phải, Sở tổng có gì là không làm được đâu, sao có thể lấy thân thể mình ra để đùa bỡn được. Chẳng qua là tôi không mong Sở tổng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không đến lúc đó lại khổ Lạc Lạc thôi."

Quanh người Sở Ninh Dực dần dần tản ra khí lạnh, sao anh có thể không nhìn ra việc Mặc Lộ Túc đang khiêu khích mình cơ chứ.

"Có khổ hay không cũng là người phụ nữ của tôi, không khiến bác sĩ Mặc phải lo lắng." Sở Ninh Dực thần nhiên nói, sau đó vươn tay kéo Thủy An Lạc về phía mình.

Trong nháy mắt, Thủy An Lạc đã lao đảo đứng bên cạnh Sở Ninh Dực.

Sắc mặt của Mặc Lộ Túc hơi sầm xuống, nhưng anh vẫn cố giữ nụ cười.

"Nếu thằng bé đã không sao thì anh yên tâm rồi. Lạc Lạc, anh về trước nhé, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh." Mặc Lộ Túc nói xong, mỉm cười xoa người rồi khỏi phòng bệnh.

Thủy An Lạc chỉ kịp đáp lại một tiếng, thấy Mặc Lộ Túc đi rồi mới quay đầu lại nhìn Sở Ninh Dực: "Anh làm gì thế hả, anh ấy có lòng tốt đến thăm Tiểu Bảo Bối mà."

"Con tôi không cần anh ta thăm. Thủy An Lạc, cô muốn gặp anh ta chứ gì, đi đi, tôi có cần cô đâu?" Sở Ninh Dực hất tay cô ra, lạnh lùng nói.

Thủy An Lạc nghiêng răng làm mặt quỷ sau lưng anh, một lúc sau cặp mắt to đảo một vòng: "Này, Sở Ninh Dực, chắc không phải là anh đang ghen đấy chứ?"

Hừm hừm quay một vòng, cuối cùng cô cũng có cơ hội đáp lại câu này rồi.

"Ghen?" Sở Ninh Dực bước tới bên giường, quay đầu lại nhìn Thủy An Lạc đang cười một cách đê tiện.

Không sai, theo Sở Ninh Dực, Thủy An Lạc cười với Mặc Lộ Túc là cười si mê, mà cười với anh lại là cười đê tiện, lại còn là cái kiểu cười đầy ý xấu nữa.

"Thủy An Lạc, cô nghĩ cô có tư cách gì mà khiến tôi ghen hả?" Sở Ninh Dực hừ lạnh nhìn dáng người bé nhỏ khô khan của cô từ trên xuống dưới. Có điều cô nhóc này nhìn thì gầy thế thôi, thật ra nếu anh ra tay thì vẫn...

Sở Ninh Dực bỗng nhíu mày, anh đang nghĩ cái gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Anh Chọn Ai Thì Đó Là Quyết Định Của Anh

Thủy An Lạc bỗng ngẩn ra, mờ mịt chớp mắt nhìn Sở Ninh Dực.

Đây là một câu nói vô cùng tự luyện, hoặc có lẽ là sự khinh bỉ đối với Thủy An Lạc, nhưng phản ứng đầu tiên của cô lại là: Chết tiệt, sao hồi trước mình không nghĩ ra câu này để đáp lại nhỉ?

"Sau này tránh xa mấy gã đàn ông khác ra một chút." Sở Ninh Dục nhú mày mở miệng cảnh cáo.

"Thật ngại quá, anh là gì của tôi đây? Anh có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi?" Thủy An Lạc gân cổ phản bác. Cô không thích Sở Ninh Dục, không ưa cô mà vẫn ra lệnh cho cô thế này.

Ánh mắt Sở Ninh Dục nhìn cô nhóc vẫn đang cứng cổ kia tối dần: "Thủy An Lạc, cô nghĩ với thân phận là vợ trước của Sở Ninh Dục này, cả cái thành phố A này còn ai dám lại gần cô nữa?" Chỉ cần anh không buông tay nói chúc mừng, anh muốn xem xem kẻ nào dám lại gần cô?

"Anh!!!" Thủy An Lạc bị chọc điên, lồng ngực phập phồng dữ dội, ánh mắt chứa đầy giận dữ.

Nhưng Sở Ninh Dục lại thấy vui vẻ vô cùng, như thể vì câu anh vừa nói có thể khiến bản thân yên tâm hơn rất nhiều, thế mà sao trước kia anh lại không nghĩ tới nhỉ. Vợ trước của Sở Ninh Dục, đúng là một thân phận rất tốt.

Tiểu Bảo Bối đảo đôi mắt to tròn nhìn ba mẹ, cái miệng to ra, hình như đang cười thì phải.

Thủy An Lạc rí máu trong lòng, bảo bối à, sinh con, nuôi con đều là mẹ, giờ mẹ con bị bắt nạt, sao con có thể vui sướng như thế được chứ?

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn con trai đang cười tít mắt, vươn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng của bé con, kỳ thực lúc không khóc quấy thì con trai thật sự rất đáng yêu.

Thủy An Lạc tức đến mức nghiến răng ken két, nhưng Tiểu Bảo Bối còn đang truyền dịch, cô lại không thể gay gắt làm to chuyện được, đành cầm giận trừng mắt nhìn Sở Ninh Dục.

Tiểu Bảo Bối vui vẻ được một lúc liền nhắm mắt ngủ thiếp đi. Sở Ninh Dục cuối cùng cũng có thể đặt được cậu nhóc xuống.

Thủy An Lạc ngồi trên giường nhìn con trai mím môi ngủ, đưa tay sờ lên trán con thấy đã hạ sốt thì trong lòng mới dịu đi được một chút.

Sở Ninh Dục vừa buông con trai xuống, di động đặt trên ghế liền vang lên, bị tiếng chuông quấy rầy nên Tiểu Bảo Bối liền nhú mày chực khóc.

Sở Ninh Dục vội vàng đi thẳng ra ngoài nhận cuộc gọi: "Chú Sở, sao rồi?"

Thủy An Lạc đưa mắt nhìn theo, chú Sở? Hẳn là chuyện về Viên Giai Di rồi. Thủy An Lạc hơi cúi đầu, giấu đi sự chua xót trong đáy mắt.

Sau khi đóng cửa lại Sở Ninh Dục mới phát hiện đầu dây bên kia không phải chú Sở mà là Viên Giai Di.

"Ninh Dục, em thực sự không đứng dậy nổi, không đứng dậy được nữa rồi." Viên Giai Di khóc tu tu, vô cùng thảm thiết.

Sở Ninh Dục cau mày, ngồi xuống băng ghế ngoài cửa, "Chuyện này đáng ra em sớm phải nghĩ đến rồi chứ. Giai Di, không phải việc gì cũng có cơ hội để hối hận đâu."

"Ha ha, là em quá ngốc, trước đây không nghe lời anh, nếu không đã chẳng đánh mất anh, còn mất cả cơ hội được đứng dậy thế này." Viên Giai Di bị thương nói, "Giờ em đã mất đi đôi chân này rồi, cũng mất luôn cả anh có đúng không?"

Sở Ninh Dục duỗi thẳng chân, nhẹ nhàng vỗ lên chỗ đau, "Giai Di, có một số chuyện có nói đi nói lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả, anh và em sớm đã kết thúc rồi."

"Là vì Thủy An Lạc đứng không? Cho nên em mới không có cơ hội quay đầu! Tại sao cô ta từng bỏ anh, em cũng từng rời xa anh, nhưng anh có thể cho cô ta cơ hội còn em thì không?" Tâm trạng của Viên Giai Di dường như có chút mất không chế, ngay cả giọng nói chất vấn cũng run rẩy mà lạc đi.

Sắc mặt Sở Ninh Dục lạnh xuống, từ trước đến giờ anh đều không thích người khác chất vấn quyết định của mình. Hơn nữa đối với anh mà nói thì Viên Giai Di cũng chỉ là bạn gái cũ, chưa đến mức có thể khiến anh dung túng đến độ gây sự vô lý thế này.

"Giai Di, bình ổn lại tâm trạng của em cho tốt đi. Anh chọn ai thì đó là quyết định của anh, chẳng liên quan gì đến Lạc Lạc hết." Sở Ninh Dục lạnh giọng mở miệng, lúc này anh đã có chút bực bội trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Khiến Người Ta Đau Lòng

"Anh một lòng một dạ bảo vệ cô ta cho đến giờ, chẳng phải vì đứa bé đó hay sao?" Tâm trạng của Viên Giai Di đã hoàn toàn mất khống chế, cô ta gào ầm lên.

"Viên Giai Di!" Sở Ninh Dực gắt lên, "Nếu như đây là mục đích em gọi tới thì anh nghĩ em hoàn toàn không cần gọi vào số này nữa đâu. Xem ra em cũng không có ý định trở lại thành phố A, không bằng cứ ở lại Pháp tiếp đi."

"Ninh Dực." Viên Giai Di bỗng lớn tiếng gọi, "Xin lỗi, em xin lỗi, tại em kích động quá, chỉ là nhất thời em không khống chế được tâm trạng của mình thôi."

Viên Giai Di cuồng cuồng giải thích. Cô ta không thể chọc giận Sở Ninh Dực vào lúc này được, nếu không chắc ngay đến cơ hội để trở về cô ta cũng không còn mất.

"Giai Di, đáng ra em nên chấp nhận chuyện chân mình từ lâu rồi mới phải. Dù sao cũng không phải đột nhiên bị như vậy. Cho dù không thể diễn catwalk nữa thì em vẫn có thể tiếp tục thiết kế quần áo mà." Thấy giọng cô ta mềm xuống, lại nghĩ đến việc cô ta không thể đứng dậy được nữa, suy cho cùng Sở Ninh Dực vẫn không nhẫn tâm dập điện thoại.

"Em vẫn có thể tiếp tục thiết kế sao?" Viên Giai Di nức nở nói.

"Đương nhiên, trước kia anh đã nói rồi, người phụ trách thiết kế và phát triển cho bộ sưu tập mùa thu của tập đoàn Sở thị vẫn là em, chuyện này sẽ không thay đổi," Sở Ninh Dực nói, quay đầu lại thì thấy Thủy An Lạc đang cẩn thận lau người cho Tiểu Bảo Bối trong phòng bệnh. Tất cả những chuyện này đều do Long Man Ngân dạy, còn họ thì vẫn đang trong giai đoạn học hỏi.

Sở gia có bảo mẫu, có giúp việc, có vú em nhưng Thủy An Lạc không cần những người này, cô muốn tự làm mọi thứ. Người làm cha như anh sao có thể thua kém được?

"Vâng, vậy mấy ngày nữa em sẽ về, Ninh Dực, cảm ơn anh đã luôn giúp đỡ em từ trước đến giờ."

"Giờ chỉ có em mới giúp được chính bản thân mình mà thôi. Giai Di, anh không muốn em vì chuyện đôi chân mà từ bỏ nửa đời còn lại của mình."

"Ừm, em biết, em sẽ không vậy nữa." Cuối cùng Viên Giai Di cũng chịu ngưng thút thít, "Ninh Dực, chúng ta vẫn là bạn chứ?" Cô ta dè dặt hỏi.

Sở Ninh Dực chậm rãi co duỗi cái chân không còn đau, đồng thời cũng thu ánh mắt đang đặt trên người Thủy An Lạc lại, nhàn nhạt nói: "Ừ, luôn là thế."

"Vậy là đủ rồi." Viên Giai Di mỉm cười nói, "Bên anh chắc là buổi chiều rồi nhỉ, vậy anh làm gì thì làm đi."

Cúp máy xong, nụ cười trên mặt Viên Giai Di liền tắt ngấm. Cô ta cúi đầu nhìn tin nhắn trên màn hình di động, đó là tin nhắn mà trước đó không lâu Lâm Thiên Thần đã gửi cho cô ta. Tuy Viên Giai Di không thích Lâm Thiên Thần, nhưng chung quy thì Lâm Thiên Thần cũng không phải là đối thủ của cô ta. Nếu không thì Lâm Thiên Thần đã không yên lặng ở bên cạnh Sở Ninh Dực nhiều năm như thế mà chẳng thu được gì.

Sở Ninh Dực sau khi cúp điện thoại, mở cửa bước vào đã nghe thấy tiếng hát khe khẽ của Thủy An Lạc, tuy rằng giọng hát này thực sự rất... ám ảnh!

Dưới tình trạng như vậy mà con trai vẫn ngủ được, chỉ có thể nói... đúng là mẹ nào con nấy.

Buổi tối, Thím Vu mang com đến. Dạo này chỉ có thím Vu là phải chạy đi chạy lại nhiều. Thủy An Lạc và Sở Ninh Dực thì gần như ở trong viện luôn vì lo là Tiểu Bảo Bối lại đột ngột xảy ra chuyện gì mà trở tay không kịp.

"Thiếu gia, tiểu thư, ăn com đi đã, để tôi trông tiểu thiếu gia cho." Thím Vu nói rồi bước tới bên giường nhìn cậu nhóc đang say ngủ, "Ôi, tiểu thiếu gia đáng thương của tôi."

"Hôm nay đỡ nhiều rồi ạ, không còn phát sốt như hôm qua nữa." Thủy An Lạc vỗ về người Tiểu Bảo Bối, khẽ nói với bà.

Sở Ninh Dực đưa mắt nhìn Thủy An Lạc, hiếm lắm mới thấy cô nói năng nhỏ nhẹ như vậy, chỉ có điều giọng nói này lại khiến người ta đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Thủy An Lạc, Ngẩng Đầu Lên Nhìn Tôi

Sở Ninh Dực bước qua cầm lấy cổ tay Thủy An Lạc kéo cô đứng dậy: "Ăn cơm đã, cả ngày chưa ăn gì rồi."

Thủy An Lạc lão đảo một cái, bị anh kéo dậy đi đến cạnh bàn.

Thím Vu đứng sau cười tí mắt nhìn theo, sau đó lén lút lấy đi động ra. Hiện giờ thú vui lớn nhất của thím chính là chụp ảnh bọn họ, nhất là những lúc hai người ở cạnh nhau. Tuy hai người ở bên nhau nhìn kiểu gì cũng không được tự nhiên, nhưng ảnh chụp lại khiến người xem thấy vô cùng ấm áp.

Sở Ninh Dực mở hộp cơm ra nhìn, bốn món mặn một món canh. Thím Vu rất công bằng, có hai món Thủy An Lạc thích, hai món Sở Ninh Dực thích, đỡ cho hai người lại tranh đồ ăn của nhau.

Thủy An Lạc cứ ăn được một miếng lại ngoảnh lại nhìn một lần, Tiểu Bảo Bối vẫn chưa tỉnh.

Sở Ninh Dực vươn tay xoay đầu cô lại: "Ăn tử tế đi."

Thủy An Lạc bị xoay đầu thì tức giận trừng mắt với anh, sau đó... cúi đầu ăn cơm của mình, "Công ty của anh rảnh lắm à? Sao suốt ngày ở đây thế?"

Hồi trước, cuối tuần cô muốn gặp anh đều chỉ hận không thể hẹn đặt lịch trước, nhưng lần này Tiểu Bảo Bối bị ốm, anh lại ở đây trông mấy ngày liền, ngay cả làm việc cũng họp qua video call, hoặc do thư ký chuyển tài liệu đến.

Muốn đuổi anh đi?

Đây là điều đầu tiên Sở Ninh Dực nghĩ đến.

"Con tôi ốm, tôi trông con tôi cô cũng có ý kiến à?" Sở Ninh Dực lạnh giọng nói.

Thủy An Lạc tự động quay mặt qua một bên, sau đó bĩu môi, thể hiện sự khinh bỉ đối với Sở Ninh Dực. Vị Tổng giám đốc cao ngạo ngút trời này giờ có phản ứng như vậy là sao nhỉ? Không phải nên vung mấy mấy trăm vạn ra, sau đó tìm bác sĩ nổi tiếng gì đó khám bệnh cho con trai anh ta à? Sở tổng, anh đích thân chăm sóc con mình như vậy, cũng chẳng có ai biết đâu!

"Lắm bầm cái gì đấy?" Sở Ninh Dực nhũm mày nói.

Thủy An Lạc lập tức đổi vẻ mặt khinh bỉ kia thành nghiêm chỉnh, cười híp mắt quay đầu lại nhìn anh, "Không có gì, chẳng qua đang nghĩ Sở tổng anh nên đi làm kiếm tiền mua sữa bột cho con trai anh thì tốt hơn thôi."

Có lẽ là vì sức khỏe của Tiểu Bảo Bối đã tốt lên nên tâm trạng Thủy An Lạc cũng khá hơn nhiều, thậm chí còn có tâm tình nói đùa với anh nữa.

Sở Ninh Dực hơi nhướn mày nhìn cô rồi nói: "Tôi muốn nói chuyện với em về chuyện thực tập của em."

Tim Thủy An Lạc đập thịch một cái, mấy ngày nay mãi chăm sóc cho Tiểu Bảo Bối nên cô cũng không nghĩ đến chuyện thực tập, nhưng không thực tập thì cô không thể tốt nghiệp được.

"Tôi đã xin nghỉ rồi." Thủy An Lạc buồn bực nói, tuy Lâm Thiển Thần vẫn chưa phê duyệt nhưng theo Thủy An Lạc thấy thì cô ta đang cố tình thì đúng hơn.

"Hôm qua tôi đã liên hệ với giáo viên chuyên ngành của em rồi."

Sở Ninh Dực thân nhiên nói. Thủy An Lạc vui đầu xuống bát cơm sâu hơn, hình như cô đã biết anh định nói gì. Tuy cô rất muốn chất vấn một câu là anh liên lạc với giáo viên của tôi làm gì, nhưng thành tích kia... tự động khiến cô im bật, không dám hỏi gì cả.

"Bác sĩ là để cứu người, em cảm thấy em có thể làm được không?" Sở Ninh Dực nói, có thể nghe ra sự nghiêm túc trong giọng nói của anh.

Có thể làm được không?

Thủy An Lạc mím chặt môi, thật ra cô rất thích nghiên cứu về tim mạch, nhưng như Kiều Nhã Nguyễn nói thì đó cũng chỉ là lý thuyết suông mà thôi.

"Thủy An Lạc, ngẩng đầu nhìn tôi." Sở Ninh Dực đặt đũa xuống rồi đặt tay lên bả vai cô, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Thủy An Lạc bạnh cằm ngẩng lên, nếu anh ta đã muốn cô nhìn thì cô cứ nhìn như thế này là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ốm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Chị Đã Nói Gì Với Sở Ninh Dục?

Sở Ninh Dục trông bộ dạng này của cô thì càng thấy đau đầu. Người giám hộ, anh thừa nhận mẹ vợ dùng từ này để định nghĩa ý nghĩa của anh với Thủy An Lạc là quá chính xác, giờ anh đã hoàn toàn trở thành người giám hộ của cô rồi.

"Em phải biết là, nếu trở thành bác sĩ, trong tay em sẽ phải nắm giữ cái gì?" Sở Ninh Dục nghiêm túc nói.

"Dù thế nào thì anh cũng vẫn sẽ nghĩ, thành tích không tốt thì không thể làm một bác sĩ tốt có đúng không? Các người ai ai cũng nghĩ thành tích là tất cả." Thủy An Lạc cắn răng nói. Thành tích của cô không tốt, nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến việc cô thích làm bác sĩ hết.

"Thành tích của em không tốt, làm sao có thể vận dụng hết những kiến thức đó vào thực tế được?" Sở Ninh Dục càng tức giận.

"Thành tích tôi không tốt tôi có thể học hỏi. Nếu là đàn anh, anh ấy sẽ không nói như vậy. Anh ấy sẽ giúp tôi tìm tài liệu học tập." Thủy An Lạc cũng nổi giận, cô tức tối nói. Sở Ninh Dục luôn cho cô cảm giác là anh đang coi thường cô, còn đàn anh thì lại luôn là người sẽ ghi chép và tổng hợp lại tài liệu cho cô.

"Thủy An Lạc!" Sở Ninh Dục gắt lên, ánh mắt nhìn cô cũng trở nên dữ dằn, "Thủy An Lạc, tôi nói cho em biết, em ít nhắc tới đàn anh của em trước mặt tôi đi."

"Vốn dĩ là thế mà, dù sao các người ai cũng khinh thường tôi. Lâm Thiên Thần cũng vậy, mà anh cũng vậy." Thủy An Lạc lớn tiếng nói, "Có thể nào thì trong mắt các người, sinh viên có thành tích kém thì luôn là một kẻ vô dụng." Thủy An Lạc nói rồi đứng bật dậy, "Tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ những gì tôi muốn theo đuổi. Không muốn tôi tiếp tục thực tập ở đây thì anh cứ nói rõ ra là được rồi, không phải lỗi thành tích tôi ra để nói thế đâu." Nói xong, cô lướt qua anh bỏ đi.

Sở Ninh Dục cố gắng hít sâu một hơi mới nhẫn nhịn không đá bay cái bàn trước mặt đi.

Thím Vu cẩn thận nhìn về phía bên kia, may mà Tiểu Bảo Bối vẫn đang ngủ yên, không bị đánh thức.

"Thiếu gia à, thím Vu có câu này không biết có nên nói hay không, nhưng cậu làm như vậy chẳng phải là ép tiểu thư đến tìm bác sĩ Mặc hay sao?" Thím Vu thấy hốt hoảng với chỉ số thông minh của thiếu gia nhà mình, tiểu thư đâu phải loại người mặt dày, học tập không tốt cũng không phải do cô ấy muốn vậy, nhưng bị người ngoài vạch trần trắng trợn như thế, khẳng định là giống như tát thẳng vào mặt rồi.

Ép Thủy An Lạc đi tìm Mặc Lộ Túc?

Sở Ninh Dục ngẩng đầu nhìn cửa phòng trống trơn không bóng người, bàn tay đặt trên bàn dần siết chặt lại. Hôm qua anh đã nói chuyện với giáo viên của cô và cũng thực sự lo lắng cho thành tích hiện giờ của cô. Thế nên, anh mới nhấn mạnh chuyện đó như vậy chứ không hề có ý khinh thường cô, đáng tiếc Thủy An Lạc lại không nghĩ thế.

Thủy An Lạc chạy ra khỏi phòng bệnh, ra sức bứt mấy cái lá cây bên ngoài, miệng liên tục lầm bầm: "Học không giỏi thì sao chứ? Tôi ăn tồn com nhà anh à? Tôi bắt anh đóng học phí cho à? Mẹ tôi cũng bảo tôi thấy vui là được, anh là gì mà quản tôi."

Thủy An Lạc càng nói càng tủi thân, suy cho cùng những đứa trẻ không có ý thì bị điểm kém lúc nào cũng nhạy cảm, rõ ràng rất cố gắng, nhưng những người khác lại nói mình kém cỏi, không có gì tổn thương người ta hơn chuyện này.

Nhất là khi đó lại là người mà mình để ý thốt ra!

"Thủy An Lạc, thừa nhận đi, cô thật sự rất kém cỏi." Lâm Thiên Thần đứng cách Thủy An Lạc không xa, hai tay khoanh trước ngực khinh bỉ nhìn bóng lưng Thủy An Lạc nói.

Sự ám ức trong ánh mắt Thủy An Lạc lập tức biến mất, sống lưng cũng thẳng tắp, sau đó quay lại nhìn Lâm Thiên Thần đang mang đầy vẻ khinh bỉ, lại nhìn xung quanh một lượt. Sáu rưỡi chiều ngày hè, vốn là thời gian bệnh viện đông người, nhưng trong vườn hoa này lại không có mấy bóng người nên Lâm Thiên Thần không cần thiết phải giả bộ.

"Là chị đã nói gì đó với Sở Ninh Dục có đúng không?" Đôi tay duỗi thẳng bên người của Thủy An Lạc hơi siết lại, nếu không cô sợ mình sẽ không nhận được mà lao vào đập cô ta mất.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Thủy An Lạc, Em Đang Làm Gì Vậy?

Lâm Thiển Thần nhìn đáng vẻ ần ần của cô, trong ánh mắt hiện lên chút ý cười, chỉ có điều nụ cười đó lại đầy vẻ khinh bỉ không thể nào lờ đi.

"Thủy An Lạc, tôi chỉ kể những chuyện cô làm trong thời gian thực tập mà thôi, còn chuyện Ninh Dục gọi điện cho giáo viên của cô thì đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi. Có điều thành tích của cô đúng là "về vang" thật." Lâm Thiển Thần bật cười thành tiếng.

Thủy An Lạc ở viện thế nào, cô ta đúng là đã nói thật cho Sở Ninh Dục biết. Vì dù sao cũng chẳng thể gạt được anh. Còn chuyện anh gọi điện cho giáo viên của Thủy An Lạc thì đúng là nằm ngoài dự liệu của Lâm Thiển Thần. Chuyện này có nghĩa là gì, có nghĩa là Sở Ninh Dục rất để tâm đến Thủy An Lạc, mà đây thì không phải là điều mà cô ta mong muốn.

Thủy An Lạc cực kỳ tức tối nhưng giờ lại chỉ có thể nhẫn nhịn, vì giờ nếu cô lại gây chuyện với con mẹ này thì người bị mắng chửi chắc chắn vẫn là cô. Ai ai cũng tin vào cái đồ giả tạo này cả.

Thủy An Lạc hít sâu vài hơi, cuối cùng vẫn nhoen miệng cười nói: "Chịu thôi, vì anh ấy để ý đến tôi quá mà, nếu không cũng chẳng phải nhọc lòng quan tâm đến việc học tập của tôi như vậy, không phải sao?"

Thủy An Lạc đốp chát lại như vậy khiến Lâm Thiển Thần có chút bất ngờ, nhưng trong bất ngờ lại cảm thấy hợp lý, dù sao năng lực phản pháo của Thủy An Lạc cô ta đã từng lĩnh giáo rồi.

"Thủy An Lạc, nếu như không vì đứa bé kia, cô thực sự nghĩ cô còn có thể đứng tại đây sao?" Lâm Thiển Thần tiếp tục châm chọc cô.

"Ồ ngại quá đi, tôi lại cứ có đứa bé rồi đấy." Thủy An Lạc cười nhạt, nhìn Lâm Thiển Thần từ trên xuống dưới, "Lâm Thiển Thần, chị đi theo một người đàn ông hơn chục năm mà cũng chỉ được coi là hồng nhan tri kỷ đơn thuần, lẽ nào chị không tự thấy xấu hổ à?" Nói không lại Sở Ninh Dục, không có nghĩa là cô sẽ chịu thua trước mặt kẻ khác.

"Cô..." Lâm Thiển Thần nổi điên, "Cô tưởng mình thắng rồi chắc? Viên Giai Di mà trở về thì cô chẳng là cái thá gì hết." Lâm Thiển Thần cười nhạt nói, sau đó từ từ tiến gần Thủy An Lạc, "Cô có biết Ninh Dục từng vì Viên Giai Di mà chống đối lại mẹ anh ấy không? Cô có biết vì Viên Giai Di mà Ninh Dục từng bị quân đội phê bình không? Cô có biết vì Viên Giai Di mà Ninh Dục suýt nữa đã đoạn tuyệt quan hệ với Sở gia không? Bao nhiêu chuyện như vậy, cô thực sự cho là mình có thể thay thế được mối tình đầu của anh ấy sao?"

Từng câu từng chữ của Lâm Thiển Thần như phủ thêm một lớp băng mỏng lạnh lẽo xuyên thẳng vào tai Thủy An Lạc, liên tục không ngừng nghỉ. Trong ấn tượng của cô, Sở Ninh Dục luôn là một người đàn ông chín chắn cẩn trọng, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc anh mà cũng từng diễn một vai chính trong kịch bản "Thanh xuân ai mà chẳng từng có thời điên cuồng" kia.

Chỉ có điều, nữ chính trong kịch bản đó lại tên là: Viên Giai Di.

"Cô biết vì sao Ninh Dục lại kết hôn với cô không? Bởi vì anh ấy không yêu cô, cho nên có cưới cô cũng chẳng sao cả, chỉ là trách nhiệm mà thôi." Lâm Thiển Thần tiếp tục buồn ra những lời như ma chú bên tai Thủy An Lạc, "Chỉ vì anh ấy từng thiếu chút nữa hại chết mẹ mình, cho nên mới dùng sự nghe lời của mình để chuộc lỗi. Còn cô, chẳng qua chỉ là một minh chứng cho sự nghe lời của anh ấy mà thôi."

"Nói đủ chưa?" Đường như sự nhẫn nhịn của Thủy An Lạc đã đến cực hạn, cô bực tức ngẩng lên trừng mắt nhìn Lâm Thiển Thần.

"Đương nhiên là chưa rồi. Thủy An Lạc à, cô thật sự nghĩ rằng giờ cô được như thế này là thắng rồi sao? Đại tiểu thư của Thủy gia thì đã làm sao? Chẳng phải cũng chỉ là một kẻ bại dưới tay người khác thôi." Lâm Thiển Thần không một chút lưu tình nói, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn.

Thủy An Lạc dùng sức hít sâu một hơi, cố áp chế cơn điên muốn tấn cho Lâm Thiển Thần một trận.

"Sao hả, tức rồi à? Dù sao cô cũng chỉ là một cái lớp dự phòng mà thôi." Lâm Thiển Thần thu lại vẻ dữ tợn trên mặt, mỉm cười nói.

"Tôi đã bảo là đừng có nói nữa mà." Thủy An Lạc tức giận quát lên, thẳng tay đẩy Lâm Thiển Thần ra xa khỏi người mình.

"Thủy An Lạc, em đang làm gì vậy?" Đúng lúc Lâm Thiển Thần ngã nhào xuống đất, giọng nói bực bội của Sở Ninh Dục đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Tâm Cơ

Cả người Thủy An Lạc run bắn lên, nhìn người phụ nữ vì bị đẩy mà ngã sõng soài trên phiến đá ở bồn hoa.

Sở Ninh Dục bước nhanh tới, thấy Lâm Thiển Thần đã ngã nhào trên đất, cả bàn tay đang chảy máu vì đập vào tảng đá kia thì lòng mày càng nhíu chặt hơn.

Thủy An Lạc hơi lùi lại phía sau, mím môi nhìn Sở Ninh Dục đỡ Lâm Thiển Thần dậy và bàn tay đang bị chảy máu của cô ta.

"Tôi..." Thủy An Lạc nhìn Lâm Thiển Thần đang giả bộ ảm ức với một đôi mắt đầy thù hận.

"Không sao, Lạc Lạc không phải cố ý đâu, có lẽ là tại mình nói mấy ngày nay em ấy không theo kịp tiến độ học tập, con trai lại ốm đau nên tâm trạng của em ấy mới không tốt thôi." Lâm Thiển Thần khéo léo mở miệng.

Thủy An Lạc càng trừng mắt nhìn cô ta dữ tợn hơn: "Lâm Thiển Thần, con mẹ nó, cô đừng có giả bộ làm người tốt nữa."

"Em im miệng." Sở Ninh Dục nhíu mày cảnh cáo Thủy An Lạc, sau đó đỡ Lâm Thiển Thần đi vào, "Để mình đưa cậu đi xử lý vết thương trước đây." Nói xong, anh lại ngẩng đầu nhìn về phía Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc không chút sợ hãi trừng mắt nhìn lại anh, dù sao người làm sai cũng không phải là cô.

Thấy Sở Ninh Dục đỡ Lâm Thiển Thần đi vào, Thủy An Lạc lại càng thấy tủi thân muốn khóc, nhưng cô vẫn cố nén lại. Cuối cùng thực sự không nhận được danh gọi điện cho Kiều Nhã Nguyễn.

Sở Ninh Dục đưa Lâm Thiển Thần đi xử lý vết thương, nhưng hai đầu lông mày vẫn nhíu chặt.

"Mình thay mặt Lạc Lạc xin lỗi cậu." Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn vết thương trên tay cô ta, nhíu mày nói.

Cơ thể Lâm Thiển Thần thoáng cứng lại, anh ấy xin lỗi thay Thủy An Lạc? Với thân phận gì? Chồng trước? Cha của đứa bé? Hay với thân phận là một người sắp trở thành chồng một lần nữa?

"Không sao, Lạc Lạc còn nhỏ, cũng không phải cố ý đẩy mình, không phải lỗi của con bé, chắc tại mình dùng từ ngữ không thích hợp, nói nó gần đây không bắt kịp tiến độ thực tập. Cậu cũng biết thành tích của con bé rồi, mình chỉ sợ cuối cùng không thể giúp con bé kết thúc kỳ thực tập này một cách bình thường được mất." Lâm Thiển Thần thở dài buồn bã, trong giọng nói tràn ngập sự quan tâm đối với Thủy An Lạc.

"Bác sĩ Lâm, không phải ngày mai chị còn một cuộc giải phẫu à? Tay bị thương thế này, mai phải làm thế nào?" Y tá xử lý vết thương cho cô ta không kìm được lên tiếng.

Lâm Thiển Thần nhíu mày, ra hiệu không cho cô ta nói tiếp.

"Sao thế, Thiển Thần bị thương à?" Một giáo sư bước từ ngoài vào, quan tâm hỏi han.

"Không sao đâu ạ, không cẩn thận bị ngã nên tay bị thương thôi." Lâm Thiển Thần mỉm cười nói.

"Rõ ràng là bác sĩ Thủy cố tình đẩy mà." Y tá kia hơi bĩu môi, nhỏ giọng nói.

Sở Ninh Dục liếc mắt nhìn cô ta một cái, khiến cô ta lập tức im bật lại.

Giáo sư kia nghe thấy vậy liền nhíu mày nhìn Sở Ninh Dục, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bà ơi, con không sao, chỉ là con có nói Lạc Lạc mấy câu, chắc tại con nói hơi khó nghe nên Lạc Lạc mới đẩy con một cái, không nghiêm trọng đâu." Lâm Thiển Thần vội vàng biện minh cho Thủy An Lạc.

Vị giáo sư kia chính là Kiều Tuệ Hòa, là bà nội của Sở Ninh Dục, cũng là "viện trưởng trên danh nghĩa" của bệnh viện này.

Sắc mặt của Kiều Tuệ Hòa càng thêm khó coi, bà vốn đã chẳng có hảo cảm gì với Thủy An Lạc, lúc này thành ra phản cảm luôn, "Cô ta không biết đối với bác sĩ bàn tay quan trọng thế nào à? Thủy An Lạc đâu, bảo cô ta tới gặp tôi."

Sở Ninh Dục đứng cạnh Lâm Thiển Thần đứng im không nhúc nhích, "Bà nội, bà đừng làm loạn thêm nữa. Thiển Thần cũng đã nói Lạc Lạc không cố tình rồi mà."

"Không cố tình à, chuyện lần trước Thiển Thần đã phải chịu tiếng xấu cho nó một lần rồi, lần này lại nói không phải cố tình. Ninh Dục, hôm nay cháu phải gọi nó tới cho bà, bà phải nói chuyện đàng hoàng với nó." Kiều Tuệ Hòa tức giận nói.

Lâm Thiển Thần hơi cúi đầu, giấu đi vẻ đắc ý vừa lóe lên trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 181: Mày Đã Thích Anh Ta Rồi

Sở Ninh Dực tiếp tục nhiu mày, rõ ràng anh không hề có ý định đáp lại lời bà nội mình.

"Câu xử lý vết thương đi, mình về trước đây. Lạc Ninh phải có người để ý." Sở Ninh Dực nói rồi quay người đi.

"Sở Ninh Dực!!!" Kiều Tuệ Hòa tức giận quát.

Sở Ninh Dực quay lại nhìn bà nội mình, "Bà nội, Lạc Lạc còn nhỏ, bà đừng gấp cô ấy làm gì, không có chuyện gì quan trọng thì đừng dọa cô ấy. Lạc Ninh đang bệnh, cháu không có thời gian để chăm sóc hai người bệnh cùng một lúc đâu." Sở Ninh Dực nói xong rồi xoay người đi thẳng, bỏ lại bà nội mình đang nổi đóa phía sau.

"Bà ơi, bà đừng giận, không tốt cho sức khỏe đâu." Lâm Thiển Thần khéo léo mở miệng nói: "Đúng là Lạc Lạc vẫn còn nhỏ, hơn nữa... dù sao thì con bé cũng là mẹ của Lạc Ninh. Nếu bà mắng mỗ con bé chẳng phải lại thành cháu có lỗi hay sao?"

"Nếu không phải vì đứa bé đó thì liệu bà có thể để Ninh Dực làm loạn thế không?" Kiều Tuệ Hòa khó chịu nói.

"Phải rồi, bà ơi, đột rồi con có viết một bản báo cáo về các vấn đề liên quan đến tim, hay là bà xem giúp con nhé, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện này nữa, dù sao con cũng chỉ bị thương nhẹ thôi mà." Lâm Thiển Thần vẫn mỉm cười nói.

"Ừm, cũng chỉ có con là biết cầu tiến, chẳng hiểu cái thằng Ninh Dực này có phải mù rồi hay không. Lúc trước nó thích con bé Viên Giai Di kia bà đã thấy không ổn rồi, giờ lại đến con bé Thủy An Lạc như trẻ con này." Kiều Tuệ Hòa nhìn Lâm Thiển Thần, vô cùng tức giận vì cô ta không thể thành cháu dâu của mình.

Mà lúc này Thủy An Lạc cũng đang gọi điện kể lại chuyện vừa rồi cho Kiều Nhã Nguyễn, khiến cho cô nàng cau tiết máng một thôi một hồi.

"Ôi đêch, con mụ đó có thể bị ỏi hơn được nữa không? Bảo mụ đó bạch liên hoa hai mặt là chuẩn luôn đấy. Cả mày nữa, không phải cứ thế mà thua trước cô ta đấy chứ?"

"Sao tao biết được, cái tên ngốc Sở Ninh Dực kia còn tin lời cô ta, nghĩ là tao cố tình đẩy cô ta nữa chứ." Thủy An Lạc bất bình nói.

"Aiz, chị bảo cung này, mày rất chi là để ý chuyện Sở Ninh Dực tin lời mụ kia đúng không, nghe như kiểu oan ức và mất mát lắm ấy. Mày thừa nhận đi, mày thích Sở Ninh Dực rồi đúng không?"

"Tao thích anh ta á, mày đừng đùa nữa. Bạn gái cũ của người ta đã về rồi, bên cạnh còn có một con mụ hồng nhan tri kỷ hai mặt lại còn biết giả nai nữa. Tao thích ăn hành lắm hay sao mà lại đi thích anh ta?" Thủy An Lạc lớn tiếng phản bác.

"Có lý thì không cần phải cao giọng. Thủy An Lạc, đừng chối nữa, mày thích anh ta rồi. Dù sao người ta cũng đẹp trai, có tiền lại còn bản lĩnh, quá phù hợp với tiêu chuẩn của mày còn gì." Kiều Nhã Nguyễn tặc lưỡi nói.

"Tao nhỏ vào, tao đã quyết định rồi, chờ cục cưng hết bệnh, tao sẽ theo mẹ rồi khỏi chỗ này. Cùng lắm thì tao làm một đứa con gái riêng được ba dưỡng nuôi. Viễn Tường tao dâng tặng anh ta luôn là được chứ gì." Thủy An Lạc tức giận nói.

Kiều Nhã Nguyễn thở dài, cô biết Thủy An Lạc lúc này đã bị chọc tức đến phát điên rồi, bị người mình để ý không tin tưởng đúng là chuyện khiến người ta tổn thương mà.

"Thôi được rồi, mong là quyết định này của mày sẽ không chọc giận ba của con mày." Kiều Nhã Nguyễn thấy Sở Ninh Dực tức giận là chuyện đương nhiên, "Hơn nữa, làm sao mày biết là ba dưỡng mày không có con riêng, lỡ mày tới nhà người ta rồi lại bị ghét thêm thì sao. Đến lúc đó mày sẽ thành cô bé lợm ăn nhờ ở đậu, lại còn vác theo một cục nợ bé xíu nữa chứ."

Kiều Nhã Nguyễn nói xong, Thủy An Lạc không kiềm được mà rung mình một cái, hình như đúng là cô chẳng biết gì về người ba dưỡng phong độ kia cả, chỉ biết mỗi việc ông đẹp trai phong độ thôi.

Thủy An Lạc cúi đầu ủ rũ, "Vậy phải làm sao bây giờ? Giờ Sở Ninh Dực coi thường tao rồi, chê thành tích của tao không tốt, còn không cho tao đi thực tập nữa luôn."

"Thế thì có làm sao, không phải còn có anh ta nuôi mày à? Người khác cầu còn chẳng được đâu đấy." Kiều Nhã Nguyễn cất giọng lạnh lạnh, "Thủy An Lạc, mày đứng là sướng mà không biết đường hưởng, đáng bị ăn đòn."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Bạch Liên Hoa Hai Mặt

Thủy An Lạc cúi đầu, một tay vò vò góc áo của mình.

"Chắc tao phải rời đi cùng mẹ tao thôi, tao nói thật đấy. Thực ra Lâm Thiên Thần nói không sai, Sở Ninh Dục đã làm bao nhiêu chuyện vì Viên Giai Di như thế, cho dù tao có thừa nhận hay không thì tao cũng chỉ là một công cụ để anh ta chứng minh sự nghe lời của mình với ba mẹ anh ta mà thôi."

Thủy An Lạc nói rất thân nhiên, nhưng Kiều Nhã Nguyễn nghe lại thấy đau lòng. Tuy đôi lúc Thủy An Lạc trước mặt người khác cứ xù lông y như một con nhím, tính tình nóng nảy lúc nào cũng nổi điên được, nhưng cô trở nên như vậy, phần lớn là vì tự ti. Bởi vì không tự tin, bị cha mình ruồng bỏ, bị chồng mình bỏ rơi, cho nên cô mới thay đổi, biến thành một con nhím nhỏ hễ ai động vào là xù lông thế này.

"Lạc Lạc, trước tiên mày đừng nghĩ nhiều nữa, chờ cục cưng khỏe lại đã, chẳng phải mẹ mày cũng bảo chờ thằng bé hết bệnh rồi mới đi hay sao?" Hiếm lắm mới thấy Kiều Nhã Nguyễn nghiêm túc an ủi cô.

"Ôc chó ~" Bên cạnh Kiều Nhã Nguyễn bỗng vang lên tiếng cười lạnh của một người đàn ông.

Kiều Nhã Nguyễn lập tức túm lấy gối ôm quăng ra, "Biến!!!"

"Ai đang ở cạnh mày đấy?" Thủy An Lạc nhú mày mở miệng hỏi.

"Một thằng điên, tao cúp đã nhé, chuyện này mày cứ nghĩ cho kỹ đi, vẫn còn thời gian mà." Kiều Nhã Nguyễn cúp điện thoại xong, ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẫn ở lý đây không chịu đi, còn nói cái gì mà cô sẽ phải chịu trách nhiệm với anh ta vì đã làm anh ta bị thương, "Phong đại gia à, vết thương của anh lành rồi chứ, có phải nên cắt đi rồi không?"

Phong Phong đang cầm một cái cốc trong tay. Anh ta từ từ tiến gần tới chỗ Kiều Nhã Nguyễn, cuối cùng ám muội hăm cô lại trong không gian sofa chật hẹp, "Lành hay chưa không thử thì sao mà biết được, cô có muốn kiểm tra qua không?"

Kiểm tra?

Kiểm tra chỗ nào?

Kiều Nhã Nguyễn ra sức đẩy anh ta ra để thoát khỏi tư thế mập mờ này, sau đó nhảy sang cái ghế đơn bên cạnh: "Cút, đồ dê xồm." Kiều Nhã Nguyễn bực tức nói, "Lũ đàn ông các anh chẳng có thằng nào tốt cả."

Phong Phong nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của cô, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt, nhưng trong lòng anh ta lại là một khoảng lạnh lẽo. Cô ta còn có thể ở đây mà quan tâm đến chị em tốt của mình, còn người anh ta yêu thì mãi mãi không thể trở lại nữa rồi.

"Hừ ~ bớt xen vào chuyện của họ đi, Thủy An Lạc là đồ bại não cô không thấy à, nếu không thì cô nghĩ lấy đâu ra mấy cái bằng chứng kia để kiện An Giai Tuệ? Chỉ bằng việc cô ta chịu ăn hai cái tát thôi á? Đừng có đùa, đều là do Sở Đại sai người đi tìm chứng cứ hết, cô nghĩ Bạch Nhị sẽ đồng ý nhận một vụ kiện vợ vẫn như vậy thế này à? Nếu không vì Sở Đại, còn lâu cậu ta mới ra mặt." Phong Phong khinh bỉ lên tiếng.

Kiều Nhã Nguyễn hơi nhú mày, sau đó xoa xoa cằm mình nói: "Mấy cái đó không phải là An Phong Dương tìm sao?"

Phong Phong lại quăng thêm một cái nhìn nữa về phía cô, ánh mắt như thể đang nhìn một kẻ đàn độn, sau đó xoay người bước vào bếp.

"Này, rốt cuộc thì bao giờ anh mới chịu đi?" Kiều Nhã Nguyễn nhìn theo bóng lưng anh ta, lớn tiếng hỏi.

"Chờ đến lúc nào cô tự mình kiểm tra vết thương đã." Phong Phong vẫn cợt nhả đùa bỡn như trước, cô nàng này húc chân cũng ác lắm, làm chỗ kia của anh ta đau tới hai ngày trời mới đỡ.

Kiều Nhã Nguyễn phẫn nộ nhìn theo bóng lưng của anh ta. Nhà của Thủy An Lạc vốn đã nhỏ, thằng cha này lại còn ngày nào cũng đùa bỡn cô. Nếu không phải định lực của cô tốt thì đã cho anh ta đo sán từ lâu rồi.

Kiều Nhã Nguyễn cúi đầu nhìn đi động trong tay. Chuyện ở bệnh viện là Sở Ninh Dực giúp Thủy An Lạc. Ngay cả chuyện An Giai Tuệ bị kiện cũng là do Sở Ninh Dực nhúng tay, nhưng anh ta lại chẳng hề nhắc đến một câu nào. Nếu Thủy An Lạc thực sự bỏ đi, cô ấy sẽ hối hận cả đời mất thôi. Thế nên, cô tuyệt đối không thể để cho Thủy An Lạc cứ thế mà đi được, lại còn là bị con mụ bạch liên hoa hai mặt kia chọc tức bỏ đi nữa chứ.

Bên cạnh vườn hoa bệnh viện, Thủy An Lạc vẫn cúi đầu ngồi ủ rũ một mình. Sở Ninh Dực đứng cách đó không xa nhìn cô, nhưng lại chẳng hề bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Buồn Chết Bà Già Này Mất Thôi

Sau một hồi quần quai, Thủy An Lạc ra sức vỗ vỗ mặt mình, vừa ngẩng đầu lên trước mặt đã xuất hiện một hộp sữa tươi, Thủy An Lạc nhìn người đưa sữa cho mình, sau đó kiêu ngạo quay ngoắt sang một bên.

Sở Ninh Dực ngồi xuống cạnh Thủy An Lạc, dúm hộp sữa vào trong tay cô.

"Tui thân à?"

Thủy An Lạc tiếp tục ngoảnh đầu không nhìn đến anh, cuối cùng định đứng dậy rồi đi, nhưng Sở Ninh Dực đã vươn tay kéo cô lại, không cho cô đi đâu cả.

"Thủy An Lạc, dù vì lý do gì thì đẩy người ta cũng là em không đúng rồi." Sở Ninh Dực nhún mày nói, nhất là khi đối phương là bác sĩ, còn là bác sĩ sắp tiến hành phẫu thuật.

"Dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì anh cũng chỉ biết trách móc tôi thôi." Thủy An Lạc cười lạnh cúi xuống nhìn anh, cố nén sự chua xót trong lòng lại, chuyện thành tích cũng thế, đến cả chuyện vừa xảy ra cũng vậy.

"Người ngoài thì tôi có cần phải trách móc không?" Sở Ninh Dực bỗng mở lời.

Thủy An Lạc thoáng sững sờ, như thể không hiểu anh nói vậy là có ý gì.

Sở Ninh Dực đứng dậy, có chút bất đắc dĩ xoa xoa đầu cô, sau đó quay người đi vào bệnh viện.

Thủy An Lạc đứng ngây ra đó nhìn theo bóng lưng anh, cô nắm chặt hộp sữa ấm trong tay mà không biết trên đó là nhiệt độ nó hay là của anh nữa?

Người ngoài thì tôi có cần phải trách móc không?

Câu này có ý gì? Đối với anh mà nói cô không phải là người ngoài ư? Nhưng anh lại chẳng nói rõ ràng gì cả. Sở Ninh Dực lúc nào cũng thế, thích để cô tự đoán. Nhưng cô đoán không nổi, cũng không dám suy nghĩ nhiều, bởi vì kỳ vọng nhiều quá sẽ càng dễ tổn thương.

Lúc Thủy An Lạc quay lại, Tiểu Bảo Bối cũng đã tỉnh, đang khóc quấy loạn lên, còn Sở tổng vĩ đại đang luống cuống tay chân bế tiểu Thái tử nhà mình dỗ dành.

Tiểu Bảo Bối khi khỏe mạnh thì rất nể mặt ba mình, chỉ cần ôm một cái là ngừng khóc, cho nên Thủy An Lạc rất thích ném thẳng bé cho anh, còn mình cứ đứng chỉ tay năm ngón là được. Nhưng giờ Tiểu Bảo Bối bị ốm rồi, ngay cả ba mình cũng không thêm nể mặt nữa, chỉ cần khó chịu là bé con sẽ khóc nhặng xị cả lên.

Sở Ninh Dực đang không ngừng nhắc nhở bản thân hàng trăm lần đây là con trai anh, là con ruột của anh ở trong lòng nên mới có thể nhẫn nhịn không quăng thẳng bé đi.

Thím Vu cố gắng nhịn cười, chưa bao giờ thấy mặt thiếu gia đen sì mà vẫn còn cố gắng nhẫn nhịn như vậy. Tiểu thiếu gia quả nhiên là khác tính của thiếu gia mà.

Sở Ninh Dực hai tay ôm con, cả người cứng đờ.

"Đứng đây làm gì, lại đây." Sở Ninh Dực thấy Thủy An Lạc thì con diên bị cậu con trai khoi mào bỗng có nơi để trút giận, giọng nói lạnh lùng chỉ

hận không thể cắn chết người.

"Gọi cái gì mà gọi, nó không phải con trai anh à?" Thủy An Lạc trợn mắt đi vào, vươn tay đón lấy Tiểu Bảo Bối. Cô có thể cảm thấy rõ ràng là Sở Ninh Dục vừa thở phào một hơi.

Tiểu Bảo Bối dụi vào vai mẹ tiếp tục khóc, giọng sấp khản đặc mà cũng không ngăn cản được cậu nhóc tiếp tục thút thít.

Thủy An Lạc ôm cục cưng đi quanh giường, nhỏ giọng hát cho cậu nhóc nghe, cuối cùng Sở Ninh Dục không chịu nổi nữa lại bế lấy thằng bé.

"Được rồi, đừng dùng cái giọng ếch ộp đó để tra tấn con tôi nữa." Sở Ninh Dục nhú mày, câu này hoàn toàn không phải là để đả kích cô, mà sự thật là Thủy An Lạc hát chẳng ra làm sao cả.

Khóe miệng Thủy An Lạc giật giật, nhìn Sở Ninh Dục ôm con trai ngồi xuống: "Có giỏi thì anh hát đi, nói tôi làm gì?"

Sở Ninh Dục ngẩng đầu ném cho cô một ánh mắt khinh thường, sau đó cúi đầu nhìn con trai đang quấy khóc, thấp giọng cất lời: "Ngày xưa ngày xưa, trong một khu rừng sâu thẳm, có một chú lính đầu to...."

"Anh kể chuyện chắc nó nghe..." Thủy An Lạc còn chưa nói hết câu, Tiểu Bảo Bối đã "tát" vào mặt mẹ mình một cái. Bé con không khóc nữa, lại còn chớp chớp đôi mắt ngán lệ nhìn ba mình.

Thím Vu cười rình rích cầm đi động nhìn một nhà ba người kia, rõ ràng là ở cùng nhau hòa thuận như vậy, sao lại không nhìn thấu tâm lòng của đối phương chứ? Aiz, buồn chết bà già này mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Không Phải Trình Báo Gì Với Tôi Hết

Sở Ninh Dục vứt cho cô một ánh mắt lạnh như băng, sau đó tiếp tục cúi đầu kể chuyện cổ tích về anh lính đầu to cho con trai nghe.

Thủy An Lạc nhìn con trai mình trừng trừng. Cô quyết định rồi, phải tuyệt giao với thằng nhóc này ba phút.

Ban đầu, Thủy An Lạc nghĩ Sở Ninh Dục chỉ ở lại với Tiểu Bảo Bối hai ngày, không ngờ anh ta thực sự trông nom cục cưng đến tận khi xuất viện, từ làm việc đến ăn uống đều ở bệnh viện hết. Chắc nhờ ba mẹ quan tâm chăm chút nên Tiểu Bảo Bối chỉ sốt cao bốn ngày rồi khỏi hẳn, đã có thể về nhà được.

Tiểu Bảo Bối hết bệnh, được mẹ bế cái liền cười tít mắt, thím Vu còn cầm đồ chơi treu cậu nhóc.

Sở Ninh Dục lái xe tới, mở cửa xuống xe. Tiểu Bảo Bối vừa thấy ba mình, hai mắt liền sáng như sao.

Thủy An Lạc cúi đầu nhìn cậu con trai đang cười toe toét của mình, trong lòng càng bất mãn. Thằng bé này đúng đồ ăn cháo đá bát. Một nguyên nhân quan trọng hơn mà Sở Ninh Dục phải ở lại chính là vì Tiểu Bảo Bối chỉ cần không thấy ba đâu là cái đầu nhỏ sẽ đảo như ra-đa dò tín hiệu, khi ra-đa không tìm thấy được mục tiêu, cái miệng nhỏ sẽ trề ra và cho bạn một trận khóc thê kỷ.

Cho nên, Thủy An Lạc nghĩ, phần lớn nguyên nhân khiến Sở Ninh Dục phải ở lại đó là vì không muốn có một đứa con bị câm, chứ nếu không nhờ Tiểu Bảo Bối khóc đến tắt tiếng luôn thì làm sao?

Sở Ninh Dục vươn tay xoa lên gương mặt bầu bĩnh của bé con, sau đó nói: "Tôi bảo người đưa mọi người về trước. Giai Di về rồi, tôi phải ra sân bay đón cô ấy."

Thủy An Lạc hơi khựng lại một chút, không kìm được mà nghiêng răng, anh đi đón bạn gái trước của mình thì đón, có cần phải nói thẳng ra vậy không?

Sở Ninh Dục hơi nhú mày, nhìn vẻ giận dữ của Thủy An Lạc, sau đó cúi đầu chậm rãi ghé lại gần bên tai cô nói: "Hay là em muốn đi cùng tôi?" Anh nói ra, chỉ vì không muốn xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Dù sao chuyện anh đi đón Viên Giai Di nhất định sẽ có người biết. Mà Viên Giai Di lại về nước trong thời điểm tâm trạng tồi tệ như vậy, là bạn bè, anh không thể không tới đón cô ấy được.

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn dáng vẻ tự tin đến mức đáng đánh đòn của Sở Ninh Dục, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, "Sở tổng nghĩ nhiều quá rồi, anh muốn làm gì thì cũng có liên quan gì đến tôi đâu, không cần phải trình báo với tôi làm gì." Thủy An Lạc nói xong, lướt qua anh bước đến bên đường đón xe.

Thủy An Lạc hít một hơi thật sâu, cự tuyệt thừa nhận câu nói của Kiều Nhã Nguyễn. Cô không thích Sở Ninh Dục, tuyệt đối không!

Vào trong xe, Thủy An Lạc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo Bối đang tiếp tục khởi động trạng thái ra-đa tìm ba thì chớp mũi cay cay, lại cố chịu đựng không cho mình khóc, "Đừng nhìn nữa, ba con không ở đây đâu."

Tiểu Bảo Bối kết thúc cuộc dò tìm lập tức trề cái miệng ra, trông thế này là sắp khóc đến nơi rồi.

Thủy An Lạc cũng đã chuẩn bị tinh thần, không có ba nó ở đây thì kiểu gì nó cũng khóc thôi.

Nhưng mà, cậu nhóc chỉ mếu máo một lúc, cuối cùng ầm ức dụi đầu vào lòng mẹ ngủ thiếp đi, chắc bé cũng biết tâm trạng mẹ mình lúc này đang không tốt nên cũng không quấy mẹ nữa.

Thím Vu bắt đắ dĩ nhìn Sở Ninh Dục đang đứng cạnh xe, có lúc bà cũng không hiểu thiếu gia thông minh thật hay là ngu ngốc nữa. Những chuyện thế này sao cậu ấy có thể thần nhiên nói với tiểu thư như thế chứ, đôi lại là người khác xem có ai mà không tức không.

Sở Ninh Dục nhũu mảy, nhìn chiếc xe taxi lăn bánh xa dần, anh vẫn cảm thấy mình chẳng nói sai gì cả.

Thủy An Lạc ngồi trên xe gọi điện cho Kiều Nhã Nguyễn, nói với cô nàng là cô muốn đi theo mẹ.

"Mây điên à, không phải đã nói là suy nghĩ thêm đi rồi cơ mà?" Kiều Nhã Nguyễn nghe vậy kêu ầm lên, lúc này cô đang bị người nào đó kè kè sát bên đi shopping, không hiểu sao một thằng đàn ông lớn thế này rồi mà đi shopping còn giỏi hơn cả cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Con Heo Vênh Váo

Thủy An Lạc ra sức khịt mũi, sau đó nói: "Bởi vì tao không muốn bị anh ta vút bỏ lần nữa. Lão Phật Gia, mày có biết Viên Giai Di có ý nghĩa như thế nào đối với anh ta không?"

"Chẳng phải chỉ là bạn gái cũ thôi sao? Thời buổi này ai chẳng có vài cô bạn gái cũ chứ?" Kiều Nhã Nguyễn ngồi trên ghế nghỉ vừa đám chân vừa nói.

"Nhưng cô ta là bạn gái cũ "duy nhất" của Sở Ninh Dục và còn đang bị thương nữa." Thủy An Lạc nhấn mạnh từ duy nhất, nếu như anh ta có nhiều bạn gái cũ thì cô đã chẳng phải suy nghĩ như vậy, nhưng cho đến tận bây giờ, người mà Sở Ninh Dục từng yêu cũng chỉ có mình Viên Giai Di, đó là sự thật.

"Thì mày còn là vợ cũ duy nhất của anh ta đấy thôi. Dĩ nhiên là lúc đó anh ta hình như không yêu mày." Kiều Nhã Nguyễn nói xong liền tự và vào miệng mình, chờ đến khi con nhúc nhủ trên chân dụi bót mới nói tiếp, "Tiểu Lạc Tử, thực ra tao thấy hiện giờ Sở tổng đối với mày rất tốt."

"Đó là vì Tiểu Bảo Bối thôi." Thủy An Lạc cắn răng lên tiếng phản bác.

Kiều Nhã Nguyễn lần thứ hai ghen lời, "Vậy mày đã nói với mẹ mày chưa?"

"Lát nữa tao về nhà thu dọn đồ đạc trước đã rồi nói với mẹ tao sau." Thủy An Lạc khản giọng nói.

Kiều Nhã Nguyễn cũng không khuyên bảo Thủy An Lạc nữa. Cô ngẩng đầu nhìn cái gã bảnh chọe trước mặt, không kim được mà phải trợn trắng mắt lên, sau đó nói vào điện thoại: "Thế chốc nữa tao đến chỗ mày nhé."

"Ừ." Thủy An Lạc cúp máy, sau đó cúi đầu nhìn bé con trong lòng.

"Tôi đã bảo cô bót xen vào chuyện của họ đi rồi cơ mà. Cô coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai thế à?" Phong Phong kéo cặp mắt kính to tổ chẳng xuống, bất mãn nói, "Cái tính tình này của Thủy An Lạc, vừa yếu đuối lại còn nhát gan, đi càng tốt."

"Anh nói cái gì thế?" Kiều Nhã Nguyễn đứng phắt dậy, nện hết đồng tui mua sắm trên tay lên người anh ta, mỉa mai nói: "Anh thử từ một đại thiếu gia biến thành một kẻ bị chính cha ruột mình vút bỏ, xong còn bị chồng ruồng rẫy xem anh có phách lối được như hôm nay nữa không?"

"Nghe nghiêm túc mà nói thì... tôi không có chồng." Phong Phong giương đôi mắt coi thường nhìn Kiều Nhã Nguyễn, "Không có cha, không có chồng thì chẳng lẽ không thể đứng dậy được chắc, hay là chỉ cần rời khỏi đàn ông là cô ta không sống nổi?" Phong Phong nhìn mấy thứ bị quăng xuống

dưới chân mình, sắc mặt càng thêm khó coi.

Kiều Nhã Nguyễn "ho" một tiếng đầy mìa mai nhìn anh ta, "Không hiểu gì về người khác thì đừng nói lung tung, nếu không phải trong lòng Lạc Lạc còn có Sở Ninh Dực, cô ấy còn lâu mới tỏ ra yếu đuối trước mặt anh ta." Kiều Nhã Nguyễn nói xong liền quay người đi thẳng.

"Đi đâu?" Phong Phong vươn tay tóm lấy tay Kiều Nhã Nguyễn, nhều mày hỏi.

"Thà tôi đi hít bụi ngoài đường còn hơn là ở chung một chỗ với một con heo vênh vào như anh." Kiều Nhã Nguyễn ra sức hất tay Phong Phong ra, nhưng vừa xoay người thì đã bị Phong Phong kéo tuột vào phòng thay quần áo, "Này..."

"Nói lại lần nữa xem." Phong Phong cắn răng mở miệng, cô nàng này được anh chiều quen thói nên lá gan ngày càng lớn rồi.

Kiều Nhã Nguyễn không chút sợ hãi lặp lại từng chữ một: "Con --- heo --- vênh--- vào."

Phong Phong vươn tay tóm lấy cổ cô, chậm rãi ép lại gần, "Kiều Nhã Nguyễn, đây là thủ đoạn để cô tiếp cận tôi à?"

Cổ của Kiều Nhã Nguyễn đã phát đau, nhưng vẫn bật cười thành tiếng: "Này, nhìn cho rõ, người cứ quần lấy tôi chính là anh. Lẽ nào đây chính là thủ đoạn mà anh dùng để tiếp cận tôi?"

Ánh mắt Phong Phong nhìn cô càng thêm thâm trầm, nụ cười mìa mai nơi khóe miệng của cô càng làm anh ta thấy gai mắt hơn.

Phong Phong đột nhiên lao đến nắm lấy khóe miệng đang cười mìa của Kiều Nhã Nguyễn, ra sức gặm nhấm, tựa như muốn nuốt sạch sự khinh miệt của cô. Chỉ bởi vì cô đã nói trúng tâm tư của anh ta, anh ta tiếp cận cô là có mục đích riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Lạc Lạc Sắp Đi Theo Mẹ Cô Ấy Rồi!

Khóe môi Kiều Nhã Nguyễn đau rát, không kim được mà hít một hơi lạnh, sau đó bắt đầu ra sức giãy giụa. Cô định thúc đầu gối lên, nhưng không ngờ lại bị Phong Phong đoán trước, một tay khống chế cô ấn lên tường.

"Sao? Một cách còn định dùng đến hai lần à?" Cặp mắt Phong Phong đỏ hần lên, hiển nhiên là đã bị chọc giận.

Dù miệng đang đau nhưng Kiều Nhã Nguyễn không hề chịu thua: "Sao nào? Bị người ta nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận hả?"

"Kiều Nhã Nguyễn, cô đúng là khiến người ta phải nhìn cô với cặp mắt khác rồi đấy." Phong Phong dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

"Nếu người đó là anh, thì đúng là nỗi bất hạnh của tôi." Kiều Nhã Nguyễn cười một cách châm chọc.

Phong Phong chậm rãi thả cô ra, vẻ tức giận hoàn toàn biến mất.

Kiều Nhã Nguyễn lùi lại một bước, đưa tay quạt quạt môi mình mấy phát, lại âm thầm chửi Phong Phong một trận trong lòng, chắc chắn là thằng cha này cố ý.

Thủy An Lạc về đến nơi Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang ngủ. Cô cẩn thận đặt thằng bé xuống rồi quay về phòng mình thu dọn đồ đạc.

"Thủy An Lạc, đừng có ngu ngốc nữa, có một Lâm Thiên Thần chưa đủ, giờ lại thêm một Viên Giai Di, người đàn ông như vậy, mày không yêu nổi đâu." Thủy An Lạc một lần nữa nói với chính mình, may mà đồ đạc của cô cũng không nhiều, chỉ cần thu dọn một chốc là đã ổn thỏa. Cô kéo cái hộp của Tiểu Bảo Bối từ dưới giường ra, bên trong vẫn còn số tiền mua sữa dư lần trước.

Thủy An Lạc ngồi dưới đất, nhìn xấp tiền bên trong, nhờ có Tiểu Bảo Bối mà lần đầu tiên cô biết được thì ra Sở tổng toàn năng cũng có chuyện không biết, ví dụ như anh không biết mua sữa bột, ví dụ như anh không biết thay tã, ví dụ như anh không biết tại sao trẻ con lại khóc... Một Sở Ninh Dực như vậy khiến cho cô cảm thấy thực chân thật, chứ không như hình tượng vị Tổng giám đốc xa vời kia.

Khi Sở Ninh Dực đến sân bay, vừa đúng lúc chú Sở đưa Viên Giai Di ra.

Có điều, khi Sở Ninh Dực vừa định cất bước đi đến đón thì di động đột nhiên vang lên. Anh dừng lại lấy di động ra, nhìn màn hình hiển thị là cuộc gọi từ Phong Phong thì thoáng nhều mày lại.

"Alo..."

"Kiều Nhã Nguyễn có chuyện muốn nói với cậu." Phong Phong hậm hực mở miệng nói, không đợi Sở Ninh Dục kịp phản ứng lại, bên kia đang vang lên giọng nói giống như đang chất vấn của Kiều Nhã Nguyễn, "Sở tổng, rốt cuộc anh định thế nào hả? Lạc Lạc sắp đi theo mẹ nó rồi đấy."

Lạc Lạc sắp đi theo mẹ cô ấy rồi!

Sở Ninh Dục vừa nhắc chân lên đã khựng lại, "Cô có ý gì?"

"Chính là cái ý mà anh nghe được đấy, Lạc Lạc muốn đi theo mẹ nó, giờ đã về nhà thu dọn đồ đạc rồi. Nếu anh còn định không nói gì thì tôi cũng chỉ có thể chúc anh may mắn nữa thôi." Kiều Nhã Nguyễn cười khẩy.

Thái độ của Kiều Nhã Nguyễn khiến Sở Ninh Dục khó chịu, nhưng giờ không phải là lúc để tâm đến điều này, anh mới từ bệnh viện rời đi nhưng lúc đó Thủy An Lạc cũng đâu nói là sẽ đi đâu.

"Tôi biết rồi." Sở Ninh Dục nói xong, quay người rời khỏi sân bay.

Cô ấy muốn đi? Nhưng anh đã đồng ý đâu?

Viên Giai Di đang đi từ cổng an ninh ra, vừa hay thấy Sở Ninh Dục quay người bỏ đi, không kìm được mà mở miệng gọi: "Ninh Dục?"

Đáng tiếc, Sở Ninh Dục không hề nghe thấy tiếng gọi của cô ta và nhanh chóng biến mất ở cửa.

"Ninh Dục sao vậy?" Viên Giai Di khó hiểu ngẩng lên nhìn chú Sở.

Chú Sở khẽ cười: "Chắc là thiếu gia bỗng có chuyện đột xuất, để tôi đưa cô về trước vậy."

Viên Giai Di mỉm cười, trong lòng có chút khó chịu, còn có chuyện gì quan trọng hơn đón cô ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Tôi Muốn Đi Đâu Còn Phải Chờ Anh Đồng Ý Sao?

Sở Ninh Dục nhanh chóng lái xe về đến nhà. Tiểu Bảo Bối vẫn nằm ngủ ngon lành trong giường nôi, còn thím Vu đang lăm bằm gì đó nấu cơm trong bếp.

"Thủy An Lạc đâu rồi?" Sở Ninh Dục vút chìa khóa xe xuống rồi đi thẳng lên tầng.

Thím Vu vội vàng cầm dao đi ra khỏi bếp nhưng chỉ thấy được bóng lưng của thiếu gia nhà mình. Bà bước tới bên cạnh chiếc giường nôi của Tiểu Bảo Bối, thấy cậu nhóc vừa ngủ vừa chảy nước miếng liền cầm lấy cái khăn bông ướt lau sạch sẽ, sau đó lại lăm bằm quay về phòng bếp: "Ba mẹ con ấy, đúng là sống yên ổn quá nên suốt ngày kiếm chuyện với nhau mà."

Thủy An Lạc vừa thu dọn xong đồ đạc, giờ đang gọi điện cho mẹ để hẹn thời gian đến đón mình.

"Thủy An Lạc!"

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra kèm theo tiếng quát giận dữ khiến Thủy An Lạc không kìm được mà run bắn lên một cái.

Sở Ninh Dục cúi đầu nhìn vali hành lý dưới đất, đó chính là cái vali mà cô xách đến trước kia, cho nên chuyện cô muốn rời đi là thật.

"Thủy An Lạc!!!" Sở Ninh Dục gất lên, vươn tay đóng sầm cửa lại, khiến cho người ở dưới tầng giật mình phải nhìn lên.

Thím Vu vội vàng bế Tiểu Bảo Bối vừa bị đánh thức lên, sau đó với tay cầm lấy cái áo khoác nhỏ của cậu nhóc đi ra ngoài, "Ồi, bà đưa con ra ngoài chơi nhé, chúng mình không khóc nữa nào."

Thủy An Lạc nhìn Sở Ninh Dục đang hậm hề đứng trước cửa, trong lòng không khỏi lấy làm khó hiểu, chẳng phải anh ta đi đón Viên Giai Di rồi hay sao?

"Thủy An Lạc, em đang làm gì vậy?" Sở Ninh Dực chậm rãi cất bước tiến lại gần.

Thủy An Lạc hít thật sâu một hơi cố dồn nén tâm trạng khác thường của mình lại rồi thản nhiên nói: "Thu dọn đồ đạc thôi, Tiểu Bảo Bối đã khỏe rồi, tôi muốn theo mẹ rời đi."

"Ai cho em đi?" Sở Ninh Dực từ trên cao nhìn xuống gương mặt trắng nõn của Thủy An Lạc, cố gắng đè nén cơn xúc động muốn bóp chết cô trong lòng lại. Cô nàng này bị ngớ ngẩn hay sao? Anh đã nói là bắt đầu lại từ đầu rồi, không liên quan gì đến cái thỏa thuận ly hôn kia nữa, nhưng cô vẫn muốn làm loạn lên là sao. Lẽ nào đây chính là sự cách biệt của người không cùng một thế hệ trong truyền thuyết? Vì dù sao anh cũng lớn hơn Thủy An Lạc gần mười tuổi mà.

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn hai tròng đang mất sức của Sở Ninh Dực, "Tôi đi đâu còn phải chờ anh đồng ý chắc?"

Cô không kìm được mà hăm hè trong lòng, trái một cô bạn gái cũ, phải một cô hồng nhan tri kỷ, thế cô là cái gì, lớp dự phòng trong lớp dự phòng à, để thành nơi cho anh ta trút giận những lúc con điên chắc? Cô có bị bại não đâu! Thủy An Lạc thầm nghĩ, xem chừng ba dư lượng của cô khẳng định là lợi hại hơn ba ruột của con cô rồi. Nếu cô muốn chạy, ông ấy nhất định có thể đưa cô đi.

Đáng tiếc là cô ngốc này không nghĩ đến chuyện ba dư lượng mình chỉ ước có một thế giới hai người với mẹ ruột cô thôi, sao có thể mang cô đi được?

"Thủy An Lạc, những gì tôi nói em không hề bỏ vào tai đúng không?" Sở Ninh Dực tiếp tục bị thái độ cứng đầu này của Thủy An Lạc làm cho phát điên, vươn tay siết chặt lấy cổ tay cô.

"Ai da, đau..." Thủy An Lạc khẽ kêu một tiếng rồi trừng mắt với anh, "Tôi muốn đi thì đi, không đi tôi cũng sẽ đi tìm đàn anh của tôi. Anh mau biến đi cùng với cô bạn gái cũ và hồng nhan tri kỷ của anh đi!!!" Thủy An Lạc gào ầm lên, như thể tâm trạng bị đè nén đến cực điểm cuối cùng không thể chịu được nữa mà xả ra.

Tim đàn anh?

Một câu nói này thôi đã chặt đứt toàn bộ dây thần kinh bình tĩnh của Sở Ninh Dực, cô ấy luôn nghĩ đến chuyện sẽ đi tìm Mặc Lộ Túc sao.

"Vậy còn phải xem Mặc Lộ Túc kia có dám chạm đến người đàn bà của Sở Ninh Dực này không đã!" Sở Ninh Dực nói xong lập tức dùng hai tay ghì lấy eo cô, sau đó dùng sức quăng cô lên giường.

Thủy An Lạc bị quăng đến choáng váng, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị cái người nặng trịch kia đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Bị Anh Ăn Rồi!

Trái tim Thủy An Lạc rung lên một nhịp, ký ức trên xe lần trước một lần nữa ủa tới, khiến cho cô không thể ngừng giãy giụa.

"Buông ra, Sở Ninh Dực, anh thả tôi ra." Thủy An Lạc gào lên, hai tay hai chân ra sức vùng vẫy.

Hai tay Sở Ninh Dực thì đè chặt cổ tay Thủy An Lạc, còn hai chân thì chặn lấy đôi chân đang giãy giụa, ánh mắt anh nhìn cô có vài phần quyết liệt: "Thủy An Lạc, có một số chuyện tôi đã cho em cơ hội, cũng đã cho em thời gian, nhưng chính em lại không biết quý trọng. Như vậy, không bằng giờ tôi sẽ lấy lại hết tất cả những thời gian và cơ hội đó."

Thủy An Lạc nghe xong hơi ngẩn ra, thân thể lập tức bị anh khống chế, hoàn toàn không thể nhúc nhích nổi.

Cơ hội? Cơ hội gì?

Thời gian? Thế là thế nào?

Không đợi cô nghĩ thông, người đàn ông phía bên trên đã cúi xuống hôn lấy cổ cô, dẫn tới một trận tê dại khó nói thành lời. Thủy An Lạc càng giãy giụa, cảm giác ấy lại càng mãnh liệt. Nhưng cô không hề biết rằng, cô càng vùng vẫy, Sở Ninh Dực lại càng thêm hưng phấn và càng mất lý trí hơn.

"Rẹttttttt!!!!"

Tiếng vãi bị xé vụn vang lên khiến Thủy An Lạc cảm thấy sợ hãi trong lòng. Nhưng Sở Ninh Dục dường như không hề cảm nhận được sự run rẩy từ cơ thể cô. Anh chỉ tập trung vào việc của mình, tâm trí của anh hoàn toàn bị mất khống chế chỉ vì ba từ "tìm đàn anh" kia.

Chỉ cần cô ấy đi, cô ấy sẽ tìm Mạc Lộ Túc, sao anh có thể cho phép chuyện này xảy ra được! Cô là mẹ của con anh, hơn nữa cô lại là người phụ nữ của anh.

Thủy An Lạc mảy mẩy sắp bị anh ta ăn rồi, bị anh ta ăn rồi, bị anh ta ăn rồi!!!

Trong đầu Thủy An Lạc giờ chỉ còn văng vẳng mỗi câu này. Trước kia kết hôn ừ ừ hự hự không có tình cảm gì cả nhưng hiện giờ không có kết hôn mà ừ ừ hự hự thế này thì gọi là tình cảm mãnh liệt à?

Lần đầu tiên ừ hự là vào đêm tân hôn, cô kích động đến đỏ bừng cả mặt, còn anh thì uống say như chết. Cô hự hăng đến tận nửa đêm, sau đó lại bị anh chop tới. Đêm đó anh vô cùng kích động như ăn phải thứ gì vậy, còn cô chịu đau đớn suốt khoảng thời gian còn lại. Sáng hôm sau người ta lại quần áo là lướt bay thẳng sang Mỹ để công tác.

Cảm giác khi ấy đối với Thủy An Lạc mà nói, nào có thể chỉ hình dung bằng ba chữ "đệt mẹ nó" thôi đâu. Nhưng hôm sau, khi đối diện với mẹ chồng tới tận cửa, nàng dâu nhỏ như cô vẫn phải nhịn lại.

Lần thứ hai, là khi anh từ Mỹ về, đứng vào ngày nghỉ cuối tuần đầu tiên của cô. Đêm hôm đang nằm ngủ ngon lành lại bị người ta đè ra ăn sạch, đau thì vẫn đau nhưng chỉ ít là không đau như trước, chỉ là xong việc cô chỉ biết nhìn người đàn ông đang ngủ say kia mà đếm hàng vạn chữ "đệt mẹ nó" chạy qua thế giới nội tâm của mình.

Lần thứ ba là hôm về nhà bố mẹ chồng ăn cơm, mẹ chồng nhắc đến chuyện con cái, lúc đó hình như Sở Ninh Dục cảm thấy rất phiền. Sau khi về cô cứ nghĩ là Sở Ninh Dục không thích trẻ con, mà thật ra thì cô cũng chưa muốn có, dù sao cô cũng chỉ mới học xong năm nhất. Cho nên sau khi về đến nhà, cô đã vô cùng khéo léo bày tỏ ý kiến rằng cô cũng chưa muốn có con, anh đừng lo lắng. Sau đó... bị kịch thay cô lại bị ăn sạch lần nữa.

Nghĩ lại thì, mẹ nó, bọn họ kết hôn được một năm, cô bị ăn ba lần, mà lần nào cũng là lúc anh không vui.

Thủy An Lạc tức điên lên, trong lúc Sở Ninh Dục đang biến cô thành một con cá trần trụi trụi thì cô đột nhiên xoay hẳn người lại, đè anh xuống dưới.

Bộ ngực không có gì che chắn lạnh lạnh, còn mang theo cả ánh mắt cháy bỏng của anh.

"Sở Ninh Dục, lần này lại là vì chuyện gì hả? Không uống rượu, không có ai ép anh có con, cho dù là không vui thì cũng đừng lôi tôi ra làm nơi để trút giận chứ. Anh coi tôi là búp bê tình dục của anh chắc?" Thủy An Lạc nghiêng rằng nói.

Hai người lúc này gần như đã trần trụi, Thủy An Lạc hít thở đã có chút không thông, khiến cả cơ thể đều trở nên run rẩy. Cho nên bất kể là thị giác hay xúc giác, đối với Sở Ninh Dục mà nói đều là một sự khảo nghiệm, mà anh lại càng chẳng ngờ tới phút trót Thủy An Lạc đột nhiên lại trở mình thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Sáp Mặt

Sở Ninh Dục khẽ co hai chân lại, đầu gối hơi dùng sức khiến cô ngã nhào vào lòng mình, cảm giác này như bức anh phát điên lên nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng mà đưa hai tay vòng qua lưng cô, sau đó đột nhiên dùng lực và lại đè cô dưới người mình lần nữa.

Bởi vì vừa nãy để đè lên người Sở Ninh Dục nên hai chân của Thủy An Lạc phải đặt lên hai bên hông anh, thế là khi Sở Ninh Dục xoay người lại, động tác này rất giống với đang quần lấy hông anh.

"Búp bê tình dục thì chưa thử qua cho nên không biết, nhưng em thì tôi đã từng thử rồi, cảm giác cũng không tệ lắm." Sở Ninh Dục trầm giọng nói một câu đầy mờ ám bên tai Thủy An Lạc.

Từng thử... em!

Từng thử!

Trong đầu Thủy An Lạc lại có trăm nghìn chữ "đệt mẹ nó" lướt qua, cô cắn răng trừng mắt nhìn Sở Ninh Dục.

Vừa bị Thủy An Lạc áp đảo xong nên tâm trạng đang bùng nổ của Sở Ninh Dục hơi dịu lại. Anh nhìn gương mặt đầy tức giận của Thủy An Lạc rồi khẽ đặt một nụ hôn lên tai cô, không khí mờ ám chậm rãi dâng lên: "Vậy ra, em đang ghen à."

Bạn gái cũ, hồng nhan tri kỷ, hai loại xung hô này không phải ghen thì là gì?

Thân thể Thủy An Lạc bỗng run lên một cái, không kim được mà nuốt nước bọt. Cô muốn thoát khỏi sự chế ngự của anh nhưng lại như đang kéo gần khoảng cách tiếp xúc của hai người hơn.

"Thủy An Lạc, em nghe cho rõ và nhớ kỹ lấy, không có sự cho phép của Sở Ninh Dục này, em chỉ có thể là người phụ nữ của tôi thôi." Sở Ninh Dục nói xong thì chậm rãi cắn nuốt môi cô, hành động này không hề cho cô chút cơ hội phản bác nào.

"Ừm..."

Thủy An Lạc bị đau, dùng sức cắn lại môi anh, nhưng thân thể lại nóng bừng hết lên, tựa như chẳng thuộc về mình. Sở Ninh Dục không hề cho cô chút thời gian thích ứng nào, mà kéo cô cùng trầm luân trong vòng xoáy mà anh tạo ra.

Cái "vật nhỏ" thì thoáng lại cắn anh một cái này sao có thể để cho kẻ khác dắt đi được, đó là mẹ của con anh và cũng chính anh là người dạy dỗ cô "trưởng thành", sao anh có thể để người ta lừa đi mất chứ. Đây là cô nhóc của anh, chỉ có thể là của riêng anh thôi.

Thủy An Lạc không biết mình đã thiếp đi như thế nào, chỉ biết lúc tỉnh dậy thì vẫn y như trước đây, bên cạnh cô vẫn không thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu cả.

Thủy An Lạc khẽ nhếch miệng, có chút tự giễu trong lòng.

Cô vén chăn ra, nhìn thân thể thâm của mình cũng đủ biết tên kia ra tay ác đến thế nào. Đến giờ trên bắp đùi vẫn còn rõ vết cào, bên hông thì bị hai tay anh ta siết cho xanh tím, chưa kể đến con đau truyền tới ở hông đã không còn ngôn từ nào có thể miêu tả nổi nữa.

Thủy An Lạc vươn tay cảm lấy cái áo ngủ Sở Ninh Dục đặt ở đầu giường, run rẩy mặc vào, đây tuyệt đối là hậu quả của việc cô bị bạo hành, không biết đi kiểm tra thương tích có thể kiện anh ta được không đây.

Thủy An Lạc run rẩy hai chân bước xuống giường, chỉ cần nhích chân một chút thôi cũng đủ để hít một hơi lạnh, thật sự muốn đâm chết tên nào đó ở trong lòng quá.

"Làm gì thế?"

"Ồi!!!"

Giọng nói của Sở Ninh Dục đột nhiên vang lên. Thủy An Lạc không để ý nên bị giật mình ngã sõng soài ra đất. Dùng từ "sõng soài" để hình dung là vô cùng chính xác, không sai tí nào.

Nếu mặt mà cũng cắm xuống đất nữa, chắc chắn cô sẽ thành nàng tiên nữ hạ mặt xuống đất mất.

Sở Ninh Dục không khỏi hết hồn vì động tác này của cô, vẻ mặt luôn trấn tĩnh cũng vì thế mà biến đổi, "Thủy An Lạc, đây là tư thế không còn mặt mũi nào đi gặp người khác mới nhất của em đấy à?" Sở Ninh Dục tuy miệng thì nói vậy nhưng vẫn đi qua định bế cô dậy.

"Đừng động vào tôi..." Thủy An Lạc không buồn ngẩng đầu lên, tiếp tục dán mặt vào mặt đất lạnh lẽo. Cô bây giờ đúng là không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa, nếu chỉ quỳ xuống thôi thì tốt quá, đây lại ngã sấp mặt xuống đất như vậy, xuống thẳng mặt đất luôn đó!

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Mất Mặt Quá

Sở Ninh Dục đang muốn vươn tay ôm lấy cô nhưng nghe thấy cô nói thế lại từ từ thu tay lại, giờ đang là mùa hè, mặt đất tuy lạnh nhưng cũng không đến mức hại đến thân thể, nên nếu cô thích nằm bò ra đó thì anh cũng không có ý kiến gì.

"Anh đi ra ngoài." Hai chân Thủy An Lạc hơi run lên, còn không kim được phần uất nói.

Sở Ninh Dục khẽ nhú mày lại, sau đó ngồi xổm xuống nhìn cô.

"Thủy An Lạc này, có cần tôi tìm cho em một cái vỏ không?" Rõ ràng là biết cô đang trốn tránh điều gì, nhưng Sở Ninh Dực vẫn thích thú và cố tình trêu chọc cô. Chuyện này giống như mình lấy lại được chén sủi cảo mà mới đầu mình không thích cho lắm, nhưng mà lại thích đồ ăn kèm của nó. Chỉ là ngày nào cũng nhìn chén sủi cảo ấy, dần dần lại có cảm giác muốn ăn, nhưng mà chén sủi cảo đó lại không vui. Anh muốn ăn nhưng tôi không cho anh ăn đấy, tôi muốn đi tìm người khác ăn tôi. Cho nên, trong cơn tức giận anh đã ăn sạch chén sủi cảo đó. Mà mùi vị này, tuyệt vời hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

"Đứng dậy đi, để anh xem có bị thương không nào. Vốn đã xấu rồi, ngã sấp mặt thế nhờ hũ dung luân thì làm sao?" Sở Ninh Dực nói xong, vươn tay xoa người cô dậy sau đó bồng lên.

Thủy An Lạc vui mặt vào lòng ngực anh, nhất quyết không chịu ngẩng đầu lên. Mất mặt quá, mất mặt quá đi thôi, chuyện này còn mất mặt hơn là bị ừ ừ hự hự ấy chứ.

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, khóe miệng Sở Ninh Dực hơi cong lên, dường như cơn giận dữ kia đã trôi sạch. Chỉ ít, trước kia cô thuộc về anh và hiện giờ vẫn là của anh.

Sở Ninh Dực vừa đặt Thủy An Lạc lên giường thì cô tựa như một con cá trạch, "soạt" một cái dùng chân quần kín mít như một con nhộng từ đầu đến chân.

Sở Ninh Dực nhìn một loạt động tác trôi chảy này của cô, lần đầu tiên anh phát hiện hóa ra cô nàng này cũng có lúc nhanh nhẹn như thế.

"Anh ra ngoài đi." Cái giọng bí bách của Thủy An Lạc cất lên từ trong chăn, đây là lần đầu tiên sau khi xong việc mà lại gặp anh ngay thế này, cho nên Thủy An Lạc mới xấu hổ như vậy.

"Em chắc chứ?" Sở Ninh Dực nhướn mày nói, "Viên Giai Di còn ở bên dưới kia kìa. Em có chắc là giờ muốn anh xuống đó không?"

Viên Giai Di?

Thủy An Lạc trốn trong chăn ngăn người ra, không ngờ cô ta lại tới đây? Nhưng mà Viên Giai Di đã tới rồi, anh ta còn chạy lên trên này làm gì? Không ở dưới đó tâm sự với bạn gái cũ sao?

Sở Ninh Dực thấy Thủy An Lạc vẫn bất động bèn vươn tay vỗ vỗ nhẹ lên "con nhộng" kia, về phần vì sao lại lên đây, anh cũng không rõ lắm, chỉ là nghĩ chắc hẳn cô đã dậy cho nên muốn lên xem, không ngờ lại thấy được một màn đặc sắc thế này.

"Vậy em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh bảo thím Vu mang cơm tối lên cho." Sở Ninh Dực nghĩ cô chắc mệt thật rồi, vì dù sao vừa rồi anh cũng đã thấy, cô đúng là đứng không nổi.

Thủy An Lạc nghe tiếng bước chân nhỏ dần thì càng thêm buồn bực, cặp mắt to của cô không kìm được mà đảo vài vòng, sau đó bất thành linh xác chấn lên, ngạt chết cô rồi.

Viên Giai Di tới à?

Không phải cô ta đã què rồi hay sao, không đường bệnh cho từ tể đi lại chạy đến đây làm gì?

"Đại Vương bảo ta đi tuần núi..."

Tiếng nhạc sôi động vang lên, Thủy An Lạc vội vàng nghe máy, "Lão Phật Gia, sao thế?"

"Gái à, nghe nói gái không đi nữa hả? Sao thế, làm lành với Sở tổng vĩ đại rồi à?" Kiều Nhã Nguyễn cười tít mắt nói, cái giọng kia nghe kiểu gì cũng giống như một má mị lâu xanh.

"Lão Phật Gia, cái giọng này của mày khiến tao có cảm giác như mày đã từ Kim Loan Điện vĩ đại nhảy mất chuyển đến Di Hồng Viện luôn rồi đấy biết không hả?" Thủy An Lạc không nhịn được mà trừng mắt nói, nhưng cũng lại đang tính toán gì đó trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Ôi Chà Chà, Bình Dấm Đồ Rồi À?

Kiều Nhã Nguyễn xì một tiếng: "Lão Phật Gia của mày đang ở Từ Ninh Cung, Kim Loan điện là chỗ ở của hoàng đế cơ mà". Kiều Nhã Nguyễn

tiếp tục khinh bỉ, "Tao nói chứ chắc Sở tổng đã nói hết mọi chuyện cho mày rồi chứ gì, kích động lắm chứ gì, cảm động rồi chứ gì, hiển thân rồi chứ gì."

Năm chữ "hiển thân rồi chứ gì" vừa thốt ra đã khiến Thủy An Lạc không nhịn được mà run bắn lên, nhưng... có phải cô hiển thân đâu, cô bị ăn mà.

"Mày nói cái gì thế?" Hình như Sở Ninh Dục có nói gì với cô đâu, chẳng qua chỉ tỏ vẻ ngầu rồi nói cái gì mà là của anh ta, là của anh ta thôi mà.

Kiều Nhã Nguyễn sững sốt, nhưng một lát sau mới hiểu ra, hóa ra Sở tổng vĩ đại vẫn bưng kín miệng không chịu nói gì hết. Kiều Nhã Nguyễn cảm thấy hơi khó chịu, chẳng lẽ nguyên nhân khiến chỉ số IQ của Sở tổng cao như vậy là do chỉ số EQ quá thấp à?

"Không có gì, chẳng qua đột nhiên có cảm giác đau trướng thôi." Kiều Nhã Nguyễn nghiêng răng nói.

"Mày mà cũng có trướng cơ à?" Thủy An Lạc chặc chặc lưỡi nói.

"Mặt của Ai gia đây tròn như trứng không được hả?" Kiều Nhã Nguyễn phản bác lại.

Thủy An Lạc bữu môi thò tay xoa xoa cái phần chân đau của mình: "Được, được, được rồi, Lão Phật Gia nói gì cũng được hết."

"Đừng có mà đánh trống lảng, tao có chuyện cần nói với mày đây." Kiều Nhã Nguyễn không đùa cợt nữa mà nói vào chuyện chính: "Lần trước, lão già kia có nói mấy chuyện trong group nhưng tao nghĩ là mày không thấy nên không biết. Trong cuộc họp phản ánh của bệnh viện lần này con khốn Lâm Thiển Thần kia phê bình mày, trong ba người mà lão già kia điểm tên góp ý cũng có mày đấy."

Thủy An Lạc nghe vậy tim liền đập thịch một tiếng, "lão già kia" mà Kiều Nhã Nguyễn nhắc đến là giáo viên của bọn họ, cũng là người bảo thủ, lúc nào cũng lấy chuyện thành tích ra để nói cả.

"Mày cũng biết nếu như trong kỳ thực tập mày mà bị ba lần phê bình kém thì không xong đâu, có khi phải học lại một năm đấy." Kiều Nhã Nguyễn buồn bực lên tiếng, trong giọng nói đó còn kèm theo cả sự khinh bỉ với Lâm Thiển Thần: "Hay là mày nói với Sở Ninh Dục xem sao, bảo anh ta đổi bác sĩ hướng dẫn cho mày! Đổi sang ai cũng tốt hơn chạy lò dò theo cái mụ bạch liên hoa Lâm Thiển Thần kia."

"Sở Ninh Dục đang không muốn cho tao đi thực tập nữa đây này. Mày nghĩ tao xin được chắc?" Thủy An Lạc cũng đau đầu nói, "Hơn nữa bây giờ anh ta còn đang bận ngồi ôn lại tình cũ với người yêu cũ ở dưới nhà kia kia."

"Ồi chà chà, bình dấm đồ rồi hả?" Kiều Nhã Nguyễn chặc lưỡi nói: "Mày còn già mồm cái lão già gì nữa, rõ ràng là thích 'ấy' người ta rồi còn chối."

Thủy An Lạc trợn trắng mắt, với nhiều năm kinh nghiệm chơi với cô nàng hủ nữ này, cô đã có thể tự động dịch cái câu "thích ấy người ta" thành động từ*, nhưng cô mới là người bị "ấy ấy" đây này.

**Trong tiếng Trung, trợ từ đi kèm từ "thích" có thể lái sang làm động từ diễn tả hành động "ấy ấy".*

"Đúng rồi, chẳng phải lần trước có vị giáo sư nào đó bảo mày viết báo cáo sao? Mày viết cho từ tế vào, đợi khi nào bà ấy về rồi thì nộp, nếu viết tốt có khi người ta lại đánh giá cao mày thật đấy."

"Cái đó tao đưa cho bạch liên hoa rồi cơ mà nhỉ? Cô ta bảo giáo sư đi công tác chưa về." Thủy An Lạc thở dài nói, "Nói cách khác thì tao còn hai lần cơ hội nữa hả?" Bị phê bình một lần rồi, giờ mà dính thêm hai phát nữa chắc cô lưu ban thật quá.

"Trời ạ, cái này còn khó hơn cả đi tìm kho báu nữa." Thủy An Lạc không nhịn được thấp giọng than thở.

"Nói thế cũng đúng! Mỗi tháng có một lần đánh giá, nếu như mày cứ theo bạch liên hoa thì tao thấy lần sau mày có thể về trường học lại luôn được rồi đó."

"Aaaaaa... biết thế hôm đó tao đẩy cô ta tàn tật luôn cho rồi!" Thủy An Lạc cắn răng ngã xuống giường gào thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Có Muốn Bảo Vệ Lãnh Thổ Không?

"Nói chứ cô ta không sợ làm như vậy thì Sở Ninh Dục sẽ có ý kiến với cô ta à?" Kiều Nhã Nguyễn tò mò hỏi.

"Không đâu, trước khi mày đến thì quả thật tao có viết sai số liệu mấy lần, hơn nữa lại còn dính vụ để lộ tin tức nữa. Có nói thế nào thì tao cũng

phải có trách nhiệm về việc này! Cô ta cũng không nói điều. Sở Ninh Dục lại là người công chính liêm minh nên sẽ không có ý kiến gì đâu." Thủy An Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cô biết Lâm Thiên Thần bắt được nhược điểm này nên mới dám nói với giáo viên khuyết điểm của cô.

"Vậy mày tính thế nào? Học lại à?" Kiều Nhã Nguyễn không vui nói: "Hay là qua chỗ đàn anh đi?"

"Đừng nhắc đàn anh với tao nữa." Thủy An Lạc xoay người nằm sấp ra giường, sau đó lấy cái gối bịt đầu mình lại. Cũng chỉ vì lúc này cãi bướng với Sở Ninh Dục, trót nhắc tới đàn anh nên mới bị anh ta đề ra ăn sạch, ăn xong rồi vẫn tiếp tục đề ra nên đến giờ chẵn cô vẫn còn bủn rủn đây này.

Kiều Nhã Nguyễn hơi sững sờ: "Sao thế?"

Thủy An Lạc nín nhịn nửa ngày, nhưng đến cuối vẫn không nói cho Kiều Nhã Nguyễn biết chuyện mình đã bị thịt, bằng không với cái miệng rộng của cô nằng thì cả thế giới này sẽ biết mất.

"Không có gì đâu, chỉ là tao cảm thấy chuyện Sở Ninh Dục ở dưới nhà trò chuyện với bạn gái cũ, còn thốn hơn cả chuyện Donal Trump lên làm Tổng thống Mỹ thôi." Thủy An Lạc nghiêng răng nói.

"Xì, Donal Trump lên làm Tổng thống thì sao chứ, người ta có tiền mà." Kiều Nhã Nguyễn chắc lưỡi nói: "Thế cuối cùng là mày cũng muốn bảo vệ lãnh thổ của mình rồi đấy à?"

Thủy An Lạc bò dậy: "Lão Phật Gia à, mày có thấy Sở Ninh Dục thích tao chút nào không?" Thủy An Lạc hỏi một cách nghiêm túc, hơn nữa rất ít khi cô nghiêm túc hỏi Kiều Nhã Nguyễn như vậy.

Kiều Nhã Nguyễn hơi ngần ra, một lát sau mới mở miệng hỏi: "Mày cảm thấy Sở Ninh Dục không thích mày à?"

Thủy An Lạc cúi đầu, cô biết Kiều Nhã Nguyễn không nhìn thấy nhưng vẫn lắc lắc cái đầu: "Tao hỏi anh ta rồi, nhưng mà anh ta cứ trả lời cái gì ý, tao nghe chẳng hiểu gì cả."

"Mày không hiểu là do mày bị ngu!" Kiều Nhã Nguyễn chắc chắn lên tiếng: "Sao nào, nếu anh ta thích mày thì mày định làm Vương Bảo Xuyên* để bảo vệ tình yêu của mình chắc?"

"Đệt, Vương Bảo Xuyên làm gì có kết cục tốt đâu! Tao chỉ không thích đồ của tao bị kẻ khác dòm ngó thôi." Thủy An Lạc hừ một tiếng.

**Vương Bảo Xuyên: Một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử TQ về cuộc đời đau khổ, lâm ly, bi đát. Từ bỏ cuộc sống giàu sang lấy một kẻ nghèo hèn. Sau 18 năm đằng đẳng chờ chồng thì hay tin chồng đã lấy công chúa nước người. Cuối cùng, sau khi trải qua bao nhiêu đau khổ tủi hờn, được đoàn tụ với chồng thì 18 ngày sau đó nàng phát bệnh nặng mà qua đời...*

"Thế mày cứ yên tâm đi! Sở tổng nhà mày nhất định là có thích mày, nói thế nào thì mày cũng là mẹ của con anh ta mà!" Kiều Nhã Nguyễn lớn tiếng nói, vừa cướp cái điện thoại của ai đó để gửi tin nhắn cho Sở Ninh Dục.

Phong Phong cau mày nhìn người vừa cướp đi động của mình, nhưng hiếm khi lại thấy anh ta không phản đối.

Lúc này, Sở Ninh Dục đang ôm cậu con trai hưng phấn ả này ả nọ ngồi trên sofa trong phòng khách nói chuyện với Viên Giai Di. Đôi mắt to tròn của Tiểu Bảo Bối đảo quanh, cậu nhóc cứ đứng trên đùi ba mình rồi đá đá cái chân nhỏ.

"Không ngờ anh lại có kiên nhẫn với trẻ con như thế." Viên Giai Di ngồi trên xe lăn mỉm cười nói.

Sở Ninh Dục hơi cau mày: "Con trai mình mà không kiên nhẫn thì chả lẽ lại bóp chết à." Anh vừa nói vừa để Tiểu Bảo Bối ngồi xuống đùi, không cho nhóc nhảy nhót nữa.

Trong mắt Viên Giai Di xẹt qua một tia mắt mát, nhưng ánh mắt đó cũng nhanh chóng biến mất.

Sở Ninh Dục để con trai ngồi trên đùi rồi đưa tay cầm lấy di động trên bàn lên, vừa thấy tin nhắn gửi tới thì đã biết người gửi là ai, cái loại như Phong Phong thì quá lười để có thể gõ chữ.

[Tôi nói này Sở tổng vĩ đại, rốt cuộc anh có ý gì với Tiểu Lạc Từ nhà tôi thế hả, nói một câu cho rõ luôn đi.]

Sở Ninh Dục hơi nhú mày, anh dùng một tay soạn tin nhắn.

[Có ý gì?]

[Tiểu Lạc Từ ngu si nhà tôi không hiểu ý của anh, đang xoắn xuýt lên không biết có nên bảo vệ lãnh thổ của mình không kia kìa.]

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Kịch Bản Không Phải Như Vậy

Sở Ninh Dục nhíu mày, nhưng tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn nhiều. Dẫu sao thì sau chuyện kia anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, chờ cô tỉnh lại thì nhất định phải nói rõ ràng với cô, Sở thiếu phu nhân tương lai chỉ có một mình cô mà thôi. Nhưng, nếu cô ngốc kia muốn bảo vệ lãnh thổ của mình mà anh lại không cho cô một cơ hội thể hiện thì liệu có phải có lỗi với cô quá không?

[Sở tổng, tiện thì hỏi thêm một câu nữa. Bạn gái cũ với cô bạn hồng nhan tri kỷ kia của anh là thế nào vậy hả?]

[Chỉ là bạn bè thôi.]

Nhìn mấy chữ Sở Ninh Dục nhấn lại thì Kiều Nhã Nguyễn mới chịu yên tâm được một chút. Cô vừa định nói tiếp gì đó nữa nhưng di động lại bị Phong Phong cướp lại.

"Đừng có làm quá rồi phản tác dụng, tình yêu không phải là tất cả đối với một người đâu. Hơn nữa đừng có nói mấy cái câu thừa thãi như kiểu không nên có bạn bè khác giới. Lúc Sở Ninh Dục quen với Viên Giai Di, Thủy An Lạc còn chưa sinh ra đâu. Chẳng lẽ cậu ấy phải vì một Thủy An Lạc mà bỏ rơi hết bạn bè của mình à?" Phong Phong cười nhạt nói.

Lúc này Kiều Nhã Nguyễn cũng đã cúp máy không nói chuyện với Thủy An Lạc nữa, thấy Phong Phong mĩa mai như thế, cô lại dùng giọng điệu mĩa mai hơn để đáp lại: "Phong Ảnh để đang đắc ý gì thế? Anh biết tôi muốn nói cái gì à?"

Phong Phong nghiêng răng nhìn theo bóng Kiều Nhã Nguyễn đi về phòng ngủ, sao anh ta cứ dung túng cho con nhóc này thế nhỉ?

Viên Giai Di thấy Sở Ninh Dục mỉm cười, trong lòng liền có chút bất an. Cô ta không nhịn được hỏi: "Ai gửi tin nhắn thế?"

"Không có gì, một người bạn thôi." Sở Ninh Dục vừa nói vừa đặt di động lên bàn: "Chuyện bảo em tới phòng thiết kế làm việc, anh đã bảo A Thành sắp xếp hết rồi, tới lúc đó em có thể làm việc ở nhà luôn cũng được, không nhất thiết phải tới công ty đâu."

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hai chân như sắp tàn của Thủy An Lạc run lên, nhưng cô vẫn lết xuống nhà.

"A phù~" Tiểu Bảo Bối đã nguyên một ngày không thấy mẹ đâu, giờ liền kích động khua khoắng tay loạn cả lên.

Có lẽ vì tin nhắn của Kiều Nhã Nguyễn mà ánh mắt Sở Ninh Dục nhìn Thủy An Lạc lúc này có thêm mấy phần cung chiêu. Không phải anh không nghĩ tới trường hợp Thủy An Lạc sẽ hận anh sau chuyện kia, nhưng quả thực lại không hề nghĩ tới việc Thủy An Lạc sẽ lại muốn bảo vệ "lãnh thổ" của cô ấy.

Cảm giác được làm "lãnh thổ" của Thủy An Lạc thật ra... cũng không tệ lắm.

Viên Giai Di ngẩng lên nhìn, đây là lần đầu tiên cô ta tận mắt trông thấy Thủy An Lạc. Người thì không cao, mặt thì nhỏ nhắn tròn tròn, hoàn toàn không hợp với thẩm mỹ của cô ta và càng không hề hợp với gu thẩm mỹ của Sở Ninh Dục. Lần đầu tiên hai người ở bên nhau là vì gia tộc, còn lần thứ chắc là vì đứa trẻ kia.

Thím Vu núp trong bếp nghe được tiếng chuông cũng không bước ra. Bà cũng đã từng gặp qua Viên Giai Di nhưng mà không thích. Có thể nói không một ai trong Sở gia thích cô ta cả. Lão phu nhân không thích cô ta, phu nhân với lão gia cũng không thích, bởi vì trên người cô ta toát ra một cảm giác gì đó không an ổn.

Thủy An Lạc run lấy bầy đi xuống, chẳng thềm liếc Sở Ninh Dục lấy một cái, sau đó cô vươn tay bế Tiểu Bảo Bối lên rồi xoay người muốn rời khỏi đây.

Sở Ninh Dục liền nhíu mày lại, hình như không giống với kịch bản mà Kiều Nhã Nguyễn đưa cho anh thì phải. Sở Ninh Dục nhanh chóng đứng dậy kéo lấy cánh tay Thủy An Lạc rồi trầm giọng nói: "Em đi đâu đấy?"

Thủy An Lạc chỉ lạnh lùng nhìn anh: "Về nhà, không dám làm phiền Sở tổng và cô Viên đây nữa."

Về nhà?

Sở Ninh Dục càng nhíu chặt lông mày hơn, kịch bản đâu phải như vậy đâu.

Thủy An Lạc cười nhạt, cô biết thừa là Kiều Nhã Nguyễn cùng một giuộc với anh nên mới cố tình nói như vậy.

"Chắc cô Thủy hiểu nhầm rồi, tôi với Ninh Dực chỉ là bạn thôi." Viên Giai Di mỉm cười, ra vẻ vừa khéo léo lại vừa phóng khoáng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Chàng Trai Trẻ, Suy Nghĩ Cho Kỹ Vào

Thủy An Lạc nhếch môi hơi hột nói: "Không đâu, là cô Viên hiểu lầm rồi! Tôi với Sở tổng chỉ có quan hệ là ba và mẹ của đứa bé này thôi."

Mày Sở Ninh Dực lại cau thêm sâu, chuyện này không giống với những gì mà Kiều Nhã Nguyễn đã nói. Cô nàng nói Thủy An Lạc muốn bảo vệ lãnh thổ nhưng giờ Thủy An Lạc lại muốn đi thế này.

Tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa, sự bất an trong lòng Sở Ninh Dực cũng dâng lên.

Thủy An Lạc hất tay Sở Ninh Dực ra để đi mở cửa. Người đứng trước cửa không phải Long Man Ngân với Lạc Vân thì là ai vào đây được nữa?

Cuối cùng, Sở Ninh Dực cũng biết là mình bị cô lừa, lúc anh với Kiều Nhã Nguyễn nhắn tin với nhau thì cô cũng đã gọi cho mẹ mình xong rồi.

Long Man Ngân bước vào, vừa vào đã thấy Viên Giai Di đang ngồi trên xe lăn, cô ta lễ phép gật đầu một cái. Long Man Ngân gật đầu đáp lại rồi nhìn về phía Thủy An Lạc: "Đã sắp xếp đồ xong hết cả chưa?"

Thủy An Lạc ôm Tiểu Bảo Bối buồn bực nói: "Không mang theo nữa."

Sở Ninh Dực vẫn cau mày đứng đó, ánh mắt thâm trầm chiếu thẳng vào Thủy An Lạc.

Long Man Ngân gật đầu, sau đó lại nhìn Sở Ninh Dực: "Nếu Lạc Lạc đã muốn đi cùng tôi vậy khoảng thời gian này đã làm phiền cậu rồi. Lạc Lạc bảo tên của Tiểu Bảo Bối cậu đã đặt rồi nên cứ lấy tên cậu đặt là được."

Long Man Ngân nói như vậy không phải để Sở Ninh Dực yên tâm, mà là đang muốn nói cho anh biết rằng dù Thủy An Lạc có mang Tiểu Bảo Bối đi thì cũng không thay đổi được sự thật thằng bé là con trai của anh.

Sở Ninh Dực vẫn nhìn chằm chằm Thủy An Lạc làm cô cứ đứng ngồi không yên. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Sở Ninh Dực, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Sở tổng, tôi không cản trở anh với cô Viên đây đoàn tụ nữa."

Lạc Vân chỉ đứng dựa vào cạnh cửa chứ không hề bước vào. Ông lạnh lùng quan sát hết thảy mọi chuyện.

Thủy An Lạc bế con trai ra ngoài, Long Man Ngân khẽ gật đầu rồi cũng đi theo ra.

Sở Ninh Dực định chạy theo nhưng Lạc Vân đã ngăn anh lại. Ông cau mày nói: "Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không giữ được, chẳng hiểu tiếng tăm mấy năm nay của cậu lấy từ đâu ra?"

Nghĩ kỹ câu nói của Lạc Vân thì sẽ thấy ông đang oán trách anh. Dù sao thì người phụ nữ mà ông theo đuổi mãi mới chịu về bên ông, tất nhiên là ông muốn có thể giới riêng của hai người hơn rồi, chứ đâu phải là đeo thêm một cái bóng đèn lớn và một cái bóng đèn nhỏ thế kia. Giờ ông cũng đã thăng chức làm ông ngoại rồi đấy.

"Nếu Lạc tổng trông coi kỹ người phụ nữ của mình thì chẳng phải sẽ không có chuyện này rồi sao?"

"Chàng trai trẻ à, suy nghĩ cho kỹ vào! Đòi người chẳng có mấy cái ba mươi để mà lỡ làng đâu." Ba mươi năm mà ông nói chính là quá khứ của ông và Long Man Ngân.

Sở Ninh Dực nhìn cửa thang máy đang dần đóng lại, đôi tay buông bên người siết chặt lại.

Cửa nhà vừa khép lại, Viên Giai Di liền áy náy nói: "Có phải cô Thủy hiểu nhầm gì đó rồi không?"

"Không sao, em mau về đi." Sở Ninh Dực vừa nói vừa gọi chú Sở đưa Viên Giai Di về, nhưng chính anh lại là người ra khỏi nhà trước.

Thủy An Lạc bế con trai ngồi lên xe, Tiểu Bảo Bối ngồi một lúc thì ra-da tìm ba lại bắt đầu hoạt động, ba đâu rồi? Ba của bé đâu rồi?

Quét, quét, quét mãi mà vẫn không thấy.

"Oa..." Tiểu Bảo Bối ngoác mồm khóc toáng lên.

Thủy An Lạc giật giật khóc miệng nhìn con trai, mẹ con mới là người muốn khóc đây này.

Long Man Ngân đưa tay đón lấy Tiểu Bảo Bối rồi ôm vào lòng dỗ dành: "Sao thế này?"

"Mẹ không thấy nó đang quét ra-da đấy à? Không quét được mục tiêu, nên tín hiệu trả về thất bại." Thủy An Lạc căm phẫn nói. Lúc cô không có mặt sao không thấy Tiểu Bảo Bối quét tìm mình chứ.

Thủy An Lạc vừa dứt lời thì dường như Tiểu Bảo Bối cảm nhận được oán khí dày đặc tỏa ra từ mẹ mình nên nấc một cái rồi... ngừng khóc luôn.

Thủy An Lạc nghiêng đầu nhìn ra ngoài, vừa hay lại trông thấy Sở Ninh Dục chạy ra. Chiếc xe lướt qua, cô lặng lẽ thu ánh mắt của mình lại.

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Dùng Sai Cách

Long Man Ngân vỗ nhẹ Tiểu Bảo Bối để dỗ cậu nhóc đang thút thút đi ngủ.

"Con muốn đi cùng mẹ thật, hay chỉ muốn làm cậu ta tức thôi?" Long Man Ngân ngẩng lên nhìn con gái mình.

Thủy An Lạc thu tầm mắt lại rồi cúi đầu chột chột ngón tay mình, trên tay cô chẳng có gì cả, thậm chí ngay đến cả nhẫn cưới cô cũng chỉ đeo có một ngày.

"Anh ta không cho con nhắc đến đàn anh, nhưng mà bên cạnh anh ta chẳng phải luôn có Lâm Thiên Thần với Viên Giai Di đấy sao. Lão Phật Gia nói con thích anh ta rồi nên mới để ý như vậy." Thủy An Lạc buồn bực nói.

"Thế theo con thấy thì cậu ta có đối xử tốt với con không?" Thấy cháu trai từ từ nhắm mắt lại, Long Man Ngân liền giảm tốc độ và lực vỗ ở tay xuống rồi dịu dàng hỏi con gái mình.

Thủy An Lạc tựa lưng vào ghế, ngẫm nghĩ về chuyện mẹ mình vừa hỏi.

Sở Ninh Dục đối xử với cô có tốt không à? Thật ra thì hầu hết đều tốt, chỉ là thỉnh thoảng thích bắt nạt cô thôi.

"Nhưng mà mẹ ơi, trước kia ba đối xử với mẹ cũng rất tốt mà, vậy tại sao đến cuối cùng ba mẹ lại rơi vào bước đường này chứ?" Thủy An Lạc vừa dứt lời liền cảm thấy cái người đang ngồi ở ghế lái xe kia toả ra khí lạnh, cô bĩu môi nói tiếp: "Mẹ, ba dượng trừng con. Sau này ông ấy nhất định sẽ ăn hiếp con."

Lạc Vân đang định nổi giận, nhưng lại bị một tiếng "ba dượng" này của Thủy An Lạc làm cho "hạ hỏa".

Long Man Ngân đưa mắt nhìn Lạc Vân, ông liền tự giác nhìn thẳng về phía trước.

Nhất thời, Thủy An Lạc cảm thấy mẹ mình cừ quá đi. Cô mà dám nhìn Sở Ninh Dục như vậy thì chắc chắn anh ta sẽ bắt lấy cô rồi trị cho một trận.

"Lạc Lạc, con biết trong chuyện tình cảm thì cái gì là đáng sợ nhất không?"

Thủy An Lạc ngờ ngạc nhiên nhìn người mẹ hiền dịu của mình, sau đó lắc đầu.

"Ba con ấy à, ông ấy không hẳn là yêu An Giai Tuệ nhưng mà ông ấy lại không có niềm tin vào tình cảm mà mẹ dành cho ông ấy. Ông ấy cảm thấy mẹ không yêu ông ấy, cảm thấy tình cảm mà mẹ đối với ông ấy có lẽ không phải là tình yêu, thế nên mới chọn cách sai lầm nhất để mẹ ghen vì ông ấy. Lạc Lạc, con người ta ở bên nhau, nếu ngay đến tin tưởng cơ bản còn không có, thì dù cho có quyết định thế nào cũng sẽ đều là sai lầm cả." Long Man Ngân nói một cách sâu xa, bà hy vọng con gái bà có thể hiểu được điều này.

Thủy An Lạc mím chặt môi nhìn sân bay đang ngày càng sát gần, càng đi xa thì khoảng trống trong cô càng lớn dần.

"Nếu giờ tạm thời rời khỏi đây có thể khiến con nghĩ thông suốt bản thân mình muốn gì thì con hãy đi cùng mẹ. Nhưng nếu sau khi nghĩ thông rồi

quay về, có lẽ bên cạnh nó đã có người khác, vậy đến lúc ấy con buộc phải chấp nhận sự thực thôi." Long Man Ngân nắm chặt lấy tay con gái mình, giọng nói ngầy một nghiêm túc.

Bên cạnh anh ấy đã có người khác.

Chỉ một câu nói này thôi cũng đủ để bóp chặt lấy con tim Thủy An Lạc, khiến cô không thể thở nổi.

Chiếc xe nhanh chóng vào khu vực đậu xe của sân bay. Thủy An Lạc bước xuống theo mẹ, còn Tiểu Bảo Bối thì ngủ đến mức không biết trời đất là gì nữa rồi.

Người của Lạc Vân đã chuẩn bị xong vé máy bay từ trước, đúng lúc này cũng tới nơi để đưa vé cho họ. Thủy An Lạc cúi đầu nhìn ba tấm vé trong tay ông, trong đó có một vé là của mình.

"Nhóc con, qua mười tám tuổi đã là trưởng thành rồi, làm gì cũng phải cân nhắc rõ ràng. Mẹ cháu đâu thể theo cháu cả đời được." Lạc Vân ôm lấy bả vai của Long Man Ngân rồi nói.

Thấy ông nói vậy, Thủy An Lạc có thể nghe ra được sự quan tâm trong lời nói của ông. Cô lại không hề biết rằng, Lạc Vân là một người ngay đến con trai của mình còn chẳng thèm quan tâm, vậy mà ông lại quan tâm đến cô, chỉ vì cô là con gái của Long Man Ngân, đơn giản thế thôi.

"Mẹ, con..."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Con Bé Này Bị Bỏ Đói Đến Mức Nào Vậy?

Lúc Sở Ninh Dục chạy đến sân bay thì máy bay đi Paris đã sớm cất cánh. Anh gọi cho Thủy An Lạc nhưng điện thoại di động cô đã trong chế độ tắt máy. Sở Ninh Dục rửa thầm một tiếng rồi ném thẳng cái di động xuống đất.

Anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ bị ai đó lừa gạt, đã thế đây còn là một cô nhóc nữa. Ngoài mặt thì tỏ vẻ khuất phục, nhưng chỉ cần thấy yên tâm mà quay đi một cái là cô đã ra đi chẳng thèm lưu luyến gì rồi.

Tám rưỡi tối, Thủy An Lạc bế Tiểu Bảo Bối đứng ngoài chung cư của An Phong Dương, bộ dạng đáng thương chờ được mở cửa.

Như mẹ nói, cô ra đi có lẽ sẽ khiến bản thân bình tĩnh lại được một chút, nhưng khi cô về cũng không thể trông thấy Sở Ninh Dục còn ở một mình nữa. Cô không thể chối bỏ sự thật là cô đã thích Sở Ninh Dục, nhưng mà cô lại không thể xác định được trái tim anh hướng về ai, đây cũng là sự thật mà cô phải đối mặt. Vậy nên chuyện duy nhất mà cô có thể làm lúc này chính là trong lúc anh còn chưa bị người khác cướp mất, cô phải xác định lại xem anh có thích mình hay không.

An Phong Dương mặc bộ đồ ở nhà loẹt quẹt đôi dép lê rề rề mà đòi này anh ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ xỏ chân vào ra mở cửa.

"Lạc Lạc?" An Phong Dương kinh ngạc thốt lên, sau đó vội vàng vàng mở cửa cho cô vào nhà.

Thủy An Lạc ôm con trai đang mở to mắt nhìn quanh đi vào, căn nhà được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, đây là điều mà người giúp việc không thể làm được.

Mân Hình đứng dậy từ bàn ăn, cô đã mang thai được bốn tháng nên bụng hơi nhô lên, thấy Thủy An Lạc cô liền mỉm cười nói: "Lạc Lạc đã ăn tối chưa?"

Thủy An Lạc lắc đầu, Tiểu Bảo Bối chớp mắt, trông hai mẹ con hiệt như chú cún nhỏ bị người ta quăng ra đường, lúc này đang giương đôi mắt đáng thương lên nhìn họ.

Mân Hình kéo Thủy An Lạc ngồi xuống bàn ăn. An Phong Dương thì quay người vào bếp lấy bát đĩa rồi xới cơm đặt trước mặt Thủy An Lạc.

"Sao thế, cãi nhau với Sở Đại à?" An Phong Dương ngồi xuống rồi cầm đĩa lên hỏi Thủy An Lạc.

Thủy An Lạc đặt con trai ngồi lên đùi rồi cầm đĩa cắm mặt vào ăn cơm, từ sáng đến giờ cô chưa có cái gì bỏ bụng cả, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ mới uống chút sữa ấm mà cô mua cho lúc ở sân bay thôi.

Mân Hình đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào lưng Thủy An Lạc, An Phong Dương vừa gấp thức ăn vừa mở miệng hỏi: "Ăn từ từ thôi, em bị ma đói đầu thai

vào hay sao thế? Sở Đại không cho em ăn cơm à?"

Thủy An Lạc ăn xong mới ngẩng đầu lên nhìn An Phong Dương: "Anh, em không có chỗ nào để đi nữa cả, anh thu nhận em đi."

"Sao thế, bị Sở Đại đuổi ra khỏi cửa à? Hay là em mang con bỏ trốn?" An Phong Dương múc canh rồi đặt vào tay Thủy An Lạc.

"Anh chờ Lạc Lạc ăn xong rồi hỏi không được à?" Mân Hinh trừng mắt với An Phong Dương để anh im miệng.

Thủy An Lạc ngẩng đầu nhìn không khí giữa hai người và cảm thấy mình thật thất bại, nhìn địa vị của phụ nữ trong nhà người ta rồi lại nhìn mình mà xem, rõ ràng là bị lép vế mà. Thế nên, lần này có nói gì cô cũng nhất định sẽ không chịu khuất phục Sở Ninh Dục, còn về phần tại sao không đi tìm đàn anh thì là cô đâu có ngu đâu, cô còn lâu mới để Sở Ninh Dục bắt được thóp để sau này tiện đường kiếm chuyện với cô.

Một mình Thủy An Lạc ăn hết mâm cơm cho hai người, ngay cả một người vốn luôn điềm đạm như Mân Hinh cũng phải bất ngờ mà tự hỏi trong lòng, con bé này bị bỏ đói đến mức nào vậy?

Cơm nước xong xuôi, Thủy An Lạc không thể tin nổi vì được chứng kiến cảnh An đại thiếu gia tự giác đi rửa bát. Cô không kiềm chế được nuốt nước bọt rồi quay qua nhìn Mân Hinh: "Chị dâu, chị làm thế nào mà hay thế? Trước giờ anh em ghê lắm không bao giờ chịu làm mấy việc thế này đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bẫy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Cúp Đuôi Chạy

"Làm gì có cái gì gọi là không làm được! Hai người sống với nhau luôn phải có một người nấu cơm, một người rửa bát chứ. Mà cơm do anh em nấu, chị thật sự không thể nuốt nổi!" Mân Hinh cười khê nói.

Thủy An Lạc ngưỡng mộ nhìn Mân Hinh. Trước kia An Phong Dương là người ngạo mạn thế nào cô hiểu rõ hơn ai hết, nhưng hiện giờ người đàn ông ấy lại đang ở trong bếp vừa hát líu lo vừa rửa bát, tất cả những gì anh ấy làm đều là vì cô gái đang ngồi trước mắt cô lúc này.

"Lạc Lạc, em với Sở tổng sao thế?" Mân Hinh lo lắng hỏi.

Thủy An Lạc lắc đầu rồi lí nhí nói: "Nếu em làm phiền hai người thì em có thể đi ngay bây giờ."

"Không phải đâu Lạc Lạc, chị không phải là có ý này, nếu em không muốn thì không nói cũng được." Mân Hinh cuống lên nói.

"Con bé xấu xa này, vợ anh nhất gan lắm, đừng có dọa cô ấy!" An Phong Dương đi ra cốc một cái lên đầu Thủy An Lạc, sau đó ngồi xuống cạnh Mân Hinh, "Lạc Lạc đang trêu em đó, nó chẳng biết tự giác thế đâu. Từ bé đến lớn lúc nào cũng lấy việc lờ anh ra làm sứ mệnh cả đời của nó đấy."

Thủy An Lạc giận dữ nhe răng trừng An Phong Dương.

"Nói đi, hai người lại làm chuyện gì xấu rồi?" An Phong Dương ôm vợ tựa vào sofa nhìn Thủy An Lạc, đúng là chẳng nghe ra được chút quan tâm nào tới tình anh em cả.

"Viên Giai Di về rồi thì em đi thôi."

"Chắc chắc chắc, chả có tiền đồ gì cả, người ta vừa mới về, còn chưa làm gì mà em đã vút mũ áo, cúp đuôi chạy thế à? À không nhầm, là ôm con chạy."

Thủy An Lạc túm cái gối ôm ném qua: "Cái gì là cúp đuôi chạy hả, rõ ràng là em vênh mặt mà rời đi nhé." Thủy An Lạc hừ hừ nói, lúc cô đi Sở Ninh Dục còn định mắng cô cơ, nhất định là lúc đó anh ta đang chờ cô tự động dâng mình đến cửa đây mà, nhưng không ngờ cô lại chọn đi với mẹ.

"Ha ha, vênh kiêu gì mà bây giờ còn chẳng có nhà để về thế?" An Phong Dương giễu cợt nói, sau đó túm lấy gối ôm chèn lưng cho vợ mình.

"Em..." Thủy An Lạc muốn phản bác lại rằng cô có thể về nhà mình, nhưng mà Kiều Nhã Nguyễn đang ở đây. Quan trọng là nếu Kiều Nhã Nguyễn biết mình bị lợi dụng thì chắc chắn sẽ chuẩn bị đủ loại hành hình để chờ cô, nào là kẹp ngón này, cho ăn vạ này... Tuy Kiều Nhã Nguyễn là học bá nhưng coi không ít mấy cái phim hậu cung tranh đấu đâu, thế nên mấy cái loại tra tấn này cô nàng biết rõ lắm đấy.

Nghĩ tới đây Thủy An Lạc không nhịn được rùng mình một cái.

"Dù sao... dù sao thì em sẽ ở lại đây. Anh không được nói cho Sở Ninh Dực biết đâu đấy!" Thủy An Lạc ngang bướng nói.

An Phong Dương nhìn cô như nhìn con ngớ ngẩn rồi lại cúi đầu nhìn Mân Hinh: "Em đi vào nghỉ trước đi, đừng để cái đứa ngu ngốc này lây bệnh cho con gái chúng ta."

Mân Hinh trách cứ nhìn anh một cái rồi đứng dậy: "Lạc Lạc, chị đi nghỉ trước đây, anh em có nói gì thì em chọn lấy cái hay mà nghe, cơ mà chị nghĩ cái miệng ngáo này của anh ấy thì chắc cũng chẳng nói được cái gì dễ nghe cả."

"Bà xã à, sao em lại có thể nói ông xã đẹp trai phong độ của em như vậy chứ." An Phong Dương chữa cái mặt yêu nghiệt của mình ra làm bộ dễ thương.

Thủy An Lạc ôm con trai làm ra hành động nôn mửa, Mân Hinh đứng dậy đi vào trong.

An Phong Dương đưa Mân Hinh vào nghỉ ngơi rồi mới đi ra ngoài. Anh đưa tay bế lấy Tiểu bảo Bối. Cơ mà cu cậu ê a một tiếng rồi làm chảnh không cho ông cậu kiêm chức chú Ba của mình bế, cái chân nhỏ còn đá đá tỏ vẻ không đồng ý thậm chí còn ngoảnh lại làm vẻ tủi thân nhìn mẹ.

"Hó, thằng nhóc thối này còn đá anh nữa này."

Thủy An Lạc vội đón con lại, nhìn An Phong Dương hừ một tiếng, "Con trai em thom lăm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Bầy Hôn Nhân: Vợ Trước Ôm Con Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.